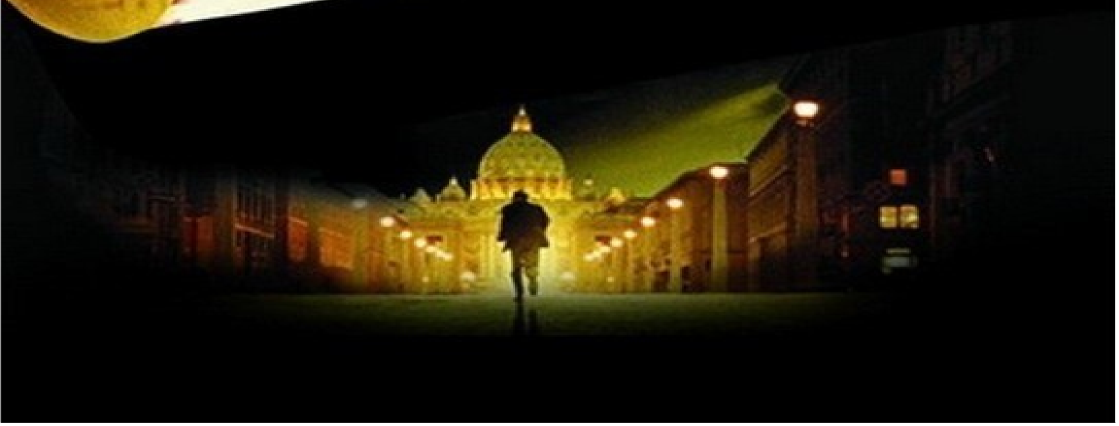
JAMES ROLLINS

Autorul bestsellerelor
ORDINUL NEGRU
și FURTUNA DE NISIP

VIRUSUL LUI *Iuda*

James Rollins

VIRUSUL LUI IUDA

Seria „SIGMA FORCE” 4

V.1.0

Traducere din limba engleză DIANA ŢUŢUIANU

James Rollins
The Judas Strain
EDITURA RAO
2011

Lui Carolyn McCray, care a citit
toate mâzgăliturile mele cele mai timpurii
fără să râdă prea tare.

Mulţumiri

Prea mulţi oameni, prea puţin spaţiu.

Mai întâi de toate, tuturor celor care lucrează la editura HarperCollins vă datorez de multă vreme mulţumiri pentru ultimii zece ani de îndrumări, munca serioasă şi profesionalism.

Marilor Michael Morrison şi Lisa Gallagher, mulţumiri pentru tot sprijinul şi încrederea acordate. Trecut, prezent şi viitor.

Directorilor artistici Richard Aquan şi Thomas Egner, mulţumiri pentru faptul că aţi făcut cărţile mele să arate atât de frumos. M-am simţit foarte mândru de ele.

Directorilor de marketing Adrienne Di'Pietro şi Tavia Kowalchuk, mulţumiri pentru eforturile permanente de a lansa cărţile pe piaţă şi… de a le face să nu treacă neobservate!

Celei mai bune echipe de PR din lume, Pam Spengler Jaffee şi Buzzy Porter, mulţumiri pentru că nu m-aţi făcut să mă arunc din avion în Alaska.

Celor trei femei care m-au pus pe hartă şi în librarii – Lynn Grady, Liate Stehlik şi Debbie Stier – un mulţumesc cât toate zilele (şi scriu aceste cuvinte stând în genunchi).

Forţei de neoprit din spatele departamentelor vânzări şi contabilitate – Carla Parker, Brian Grogan, Brian McSharry şi Mark Gustafson – mulţumiri pentru eforturile depuse şi pentru energia consumată pentru că romanele să ajungă în librarii şi în bibliotecile oamenilor.

Lui Mike Spradlin, mulţumiri pentru vânzări şi pentru zombi (ordinea nu contează).

Şi celor o sută sau o mie de oameni pe care nu i-am menţionat aici, dar pe care-i apreciez la fel de mult: VĂ MULŢUMESC!

Venind mai aproape de casă, îi rămân recunoscător cabalei mele întunecate care demolează fiecare capitol şi apoi îl reconstruieşte la loc în ceva mai bun: Penny Hill, Steve şi Judy Prey, Chris Crowe, Lee Garrett, Michael Gallowglass, Leonard Little, Kathy L'Ecluse, Debbie Nelson, Rita Rippetoe, Dave Murray, Dennis Grayson, Jane O'Riva şi Caroline Williams. Şi aş vrea să-i menţionez în mod special pe Steve Prey pentru harta din carte şi lui Penny Hill pentru toate prânzurile de lucru. Lui Cherei McCarter pentru seria de articole extraordinare despre tipuri sofisticate de armament. Şi lui David Sylvian pentru faptul

că m-a ascultat *ad nauseam*[1] citind cu voce tare secţiuni întregi din carte (acum, n-or să-ţi mai sângereze urechile).

Şi, încă o dată, celor patru oameni care au contribuit la toate nivelurile pentru realizarea acestei opere: fantasticul meu redactor, Lyssa Keusch şi colegei ei tenace, May Chen şi agenţilor mei nepreţuiţi, Russ Galen şi Danny Baror. Sunteţi cu toţii grozavi… pe bune!

Şi, în cele din urmă, trebuie să precizez că orice posibilă eroare sau inadvertenţă îmi aparţine în întregime.

---

[1] În limba latină, descrie situaţia în care ceva a „ajuns până la a provoca nausea, greaţă”. (n. red.).

Notă din documentele istorice

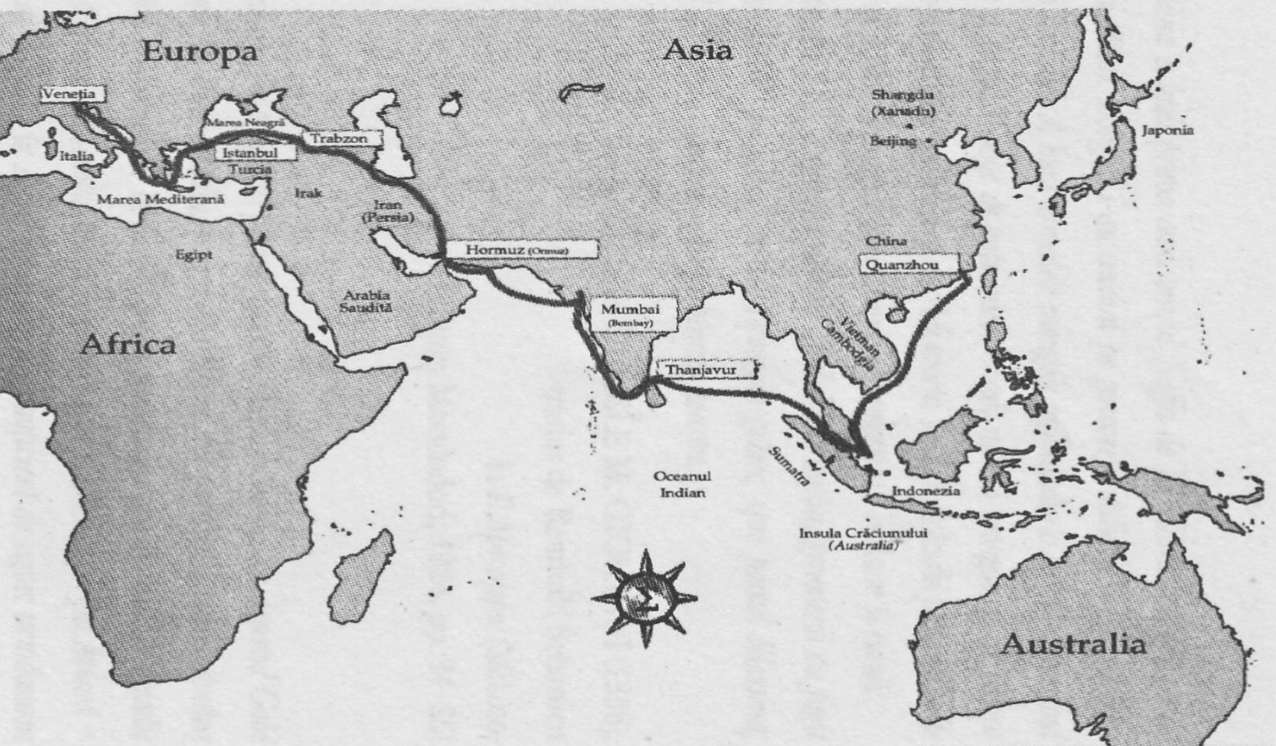
Totul a rămas învăluit în mister. În anul 1271, un tânăr veneţian în vârstă de 17 ani, pe numele său Marco Polo, pleca împreună cu tatăl şi unchiul său într-un voiaj spre palatele lui Kublai Han din China. Era o călătorie ce avea să dureze 24 de ani şi care va da naştere poveştilor legate de pământurile exotice ce se întind la est de lumea cunoscută: povestiri minunate despre deşerturi interminabile şi râuri albastre-verzui bogate în jad, despre oraşe supraaglomerate şi vaste flote de corăbii, despre pietre negre ce ardeau şi bani făcuţi din hârtie, despre fiare de neconceput şi de nedescris şi plante bizare, despre canibali şi şamani mistici.

După ce a slujit 17 ani la curtea lui Kublai Han, Marco s-a întors în Veneţia, în 1295, unde povestea sa a fost consemnată de un scriitor romantic francez numit Rustichello, într-o carte intitulată, în franceza veche, *Le Divisament dou Monde* (sau *Descrierea lumii).* Scrierea respectivă s-a răspândit în toată Europa. Până şi Cristofor Columb a avut la el un exemplar al cărţii lui Marco în călătoria lui în Lumea Nouă.

Există însă o poveste legată de această călătorie pe care Marco a refuzat să o spună vreodată în întregime, făcând doar indirect referire la ea în textul cărţii. Când Marco Polo a părăsit China, Kublai Han i-a dăruit veneţianului 14 corăbii imense şi 600 de oameni. Când, în cele din urmă, Marco a ajuns în port, după doi ani petrecuţi pe mare, nu-i mai rămăseseră însă decât două nave şi 18 oameni.

Soarta celorlalte corăbii şi a celorlalţi oameni a rămas un mister până în ziua de azi. Oare a fost vorba de un naufragiu, de furtuni, de piraterie? El unul n-a zis nimic, niciodată. De fapt, pe patul de moarte, când i s-a cerut să-şi detalieze sau să-şi retracteze povestea, Marco a răspuns destul de misterios: „N-am spus nici măcar jumătate din ceea ce-am văzut”.

Călătoria de întoarcere a lui Marco Polo (1292–1295)

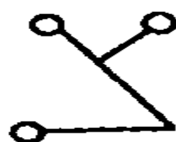
Molima a lovit prima oară oraşul Kaffa de la Marea Neagră. Aici, puternicii tătari mongoli i-au asediat pe genovezii italieni, comercianţi şi negustori laolaltă. A lovit armatele mongole infestându-le cu plăgi mustind de sânge şi puroi. Loviţi de potrivnicia sorţii, nobilii mongoli şi-au folosit catapultele de asediu pentru a-şi azvârli morţii seceraţi de boală peste zidurile genoveze şi a răspândi peste tot molima, un amestec de cadavre şi ruină.

În anul 1347, după întruparea Fiului Domnului, genovezii au fugit înapoi în Italia, pe mare, cu douăsprezece galere, spre portul Messina, aducând Moartea Neagră şi pe ţărmurile noastre.

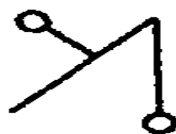
– DUCELE M. GIOVANNI (1356),
tradus de Reinhold Sebastien
în *Il Apocalypse* (Milano,
Editura Mondadori, 1924, pp. 34-35).

De ce anume a apărut pe neaşteptate ciuma bubonică în deşertul Gobi din China, în Evul Mediu şi a ucis o treime din populaţia lumii rămâne un fapt încă necunoscut. Pe de altă parte, nimeni nu ştie de ce atât de multe molime şi gripe din secolul trecut – printre care SARS şi Gripă Aviară – şi-au avut originea în Asia. Ceva este însă suficient de sigur: următoarea mare pandemie o să provină din nou din Orient.

– Centrul Statelor Unite
pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor,
Compendium asupra Bolilor Infecţioase, mai 2006.

1293

MIEZUL NOPŢII
Insula Sumatra
Asia de Sud-Est

Ţipetele încetară în cele din urmă.

Douăsprezece focuri în aer liber străluceau în portul învăluit în întuneric.

— *Il dio, li perdona…* şopti tatăl lui de lângă el, însă Marco ştia că Domnul nu avea să-i ierte pentru acest păcat.

O mână de oameni aşteptau lângă cele două barcazuri lungi trase pe plajă, singurii martori la rugurile funerare aprinse în laguna întunecată. În timp ce răsărea luna, toate cele douăsprezece nave, galere grandioase din lemn, fuseseră incendiate avându-i încă la bord pe toţi oamenii din echipaj – morţii şi cei puţini şi blestemaţi care încă mai trăiau. Catargele navelor erau îndreptate spre cer asemenea unor degete acuzatoare cuprinse de flăcări. Particulele de cenuşă incandescentă cădeau pe plajă şi pe cei câţiva oameni care erau singurii martori oculari. Noaptea duhnea a carne arsă.

— Douăsprezece nave, murmură unchiul său, Masseo, strângând cu putere într-o mână crucifixul de argint, acelaşi număr ca al apostolilor Domnului.

Cel puţin ţipetele celor în agonie încetaseră. Acum, numai pârâitul lemnului uscat şi vâjâitul scăzut al flăcărilor mai ajungeau la ţărmul nisipos. Marco ar fi vrut să-şi întoarcă spatele la priveliştea cumplită. Alţii, nu la fel de tari de inimă, îngenuncheaseră deja pe nisip, cu spatele spre apă, albi ca varul la chip.

Cu toţii erau dezbrăcaţi până la piele. Fiecare îşi examinase vecinul, să vadă dacă nu cumva are vreun semn al bolii. Chiar şi prinţesa Marelui Han, care, din motive de castitate, se afla în spatele unui paravan făcut din pânză de velă, nu purta decât o tiară încrustată cu pietre preţioase. Marco îi observă conturul suplu prin pânza luminată din spate de flăcările luminoase. Servitoarele ei şi ele dezbrăcate complet, cercetaseră corpul

stăpânei lor. Numele ei era Kokejin, Prinţesa Albastră, o fecioară de 17 ani, aceeaşi vârstă pe care o avusese şi Marco când pornise în călătorie, din Veneţia. Familia Polo fusese desemnată de Marele Han să i-o ducă în siguranţă celui căruia îi fusese promisă în căsătorie, hanului Persiei, nepotul fratelui lui Kublai Han.

Asta parcă se întâmplase într-o altă viaţă.

Trecuseră doar patru luni de când primul echipaj de galeră se îmbolnăvise, prezentând umflături roşietice în zona vintrelor sau la subsuoară? Boala se răspândea asemenea ţiţeiului aprins, lăsând navele fără oameni în putere şi făcându-le să eşueze aici, pe această insulă plină de canibali şi fiare ciudate.

Chiar şi acum tobele răsunau în jungla întunecată. Însă sălbaticii erau destul de inteligenţi ca să nu se apropie de locul în care îşi ridicaseră tabăra, asemenea lupului care ocoleşte oaia bolnavă, mirosind descompunerea, intrarea în putrefacţie. Singurele semne ale faptului că deţineau controlul asupra acestui tărâm erau craniile legate cu tulpini lungi de viţă trecute prin găvane şi atârnate de ramurile copacilor, pentru a-i împiedica pe nepoftiţi să plece în căutare de hrană, încălcându-le astfel teritoriul.

Boala îi ţinea pe sălbatici la distanţă, împiedicându-i să acţioneze în mod decisiv.

Însă nu pentru multă vreme.

Prin acest foc necruţător, boala era în cele din urmă învinsă, lăsându-i în viaţa numai pe aceşti câţiva oameni.

Cei care nu avuseseră umflături şi pete roşietice pe piele.

În urmă cu şapte nopţi, bolnavii rămaşi printre ei fuseseră duşi în lanţuri pe corăbiile ancorate şi lăsaţi acolo cu apă şi mâncare la îndemână. Ceilalţi rămăseseră la mal, atenţi la orice semn de apariţie a bolii printre ei. Tot timpul, cei surghiuniţi la bordul navelor strigaseră peste întinderea de apă, insistând, plângând, rugându-se, blestemând şi ţipând. Însă cel mai rău era sunetul acelor râsete ocazionale, iscate de nebunie.

Ar fi fost mai bine să le fi tăiat beregata cu un cuţit cu lama ascuţită, însă cu toţii se temeau să atingă sângele bolnavilor. Aşa că fuseseră trimişi la bordul corăbiilor, întemniţaţi laolaltă cu morţii aflaţi deja acolo.

După aceea, în vreme ce soarele apunea în noaptea aceea, o lumină ciudată apăruse în apă, cuprinzând chilele celor două corăbii şi împrăştiindu-se asemenea laptelui vărsat în apele încă închise la culoare. Mai văzuseră şi înainte strălucirea, în apa

bazinelor şi a canalelor de sub turnurile de piatră ale oraşului blestemat din care fugiseră.

Boala încerca să scape din temniţa sa de lemn.

Nu le mai dădea de ales.

Corăbiile – toate galerele, cu excepţia celei păstrate pentru plecarea lor – fuseseră incendiate şi ardeau ca nişte torţe.

Unchiul lui Marco, Masseo, trecea printre oamenii rămaşi. Le făcu semn cu mâna să-şi acopere din nou goliciunea, dar simpla pânză şi lâna ţesută nu aveau cum să le ascundă ruşinea mult mai profundă.

— Ce-am făcut noi… spuse Marco.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, spuse tatăl său şi îi întinse o robă lui Marco. Dacă răsuflă vreun cuvânt despre molimă, toate ţările o să se ferească de noi. Nici un port n-o să ne lase să intrăm în apele sale. Dar acum am eliminat complet şi ultima rămăşiţă a bolii şi din flotă şi din apă prin acest foc purificator. Nu trebuie decât să ne întoarcem acasă.

În timp ce Marco îşi trăgea veşmântul peste cap, tatăl văzu ce desenase fiul sau mai devreme, în nisip, cu un băţ. Strângând din buze, tatăl şterse rapid desenul cu călcâiul şi se uită lung la fiul său. Pe faţă i se întipări o privire rugătoare.

— Niciodată, Marco… niciodată…

Însă amintirea nu putea fi ştearsă atât de uşor. Îl slujise pe Marele Han pe post de cărturar, emisar, chiar şi cartograf, întocmindu-i hărţi cu numeroasele sale regate cucerite.

Tatăl vorbi din nou:

— Nimeni nu trebuie să ştie vreodată că lucrul pe care l-am găsit… este blestemat.

Marco încuviinţă din cap şi nu făcu nici un comentariu despre ceea ce desenase. Nu făcu decât să şoptească:

— *Citta dei Morti.*[2]

Faţa tatălui său, deja palidă, se albi şi mai mult. Însă Marco ştia că nu doar molima era ceea ce-l înspăimânta.

— Jură-mi, Marco! insistă el.

Marco aruncă o privire spre faţa ridată a tatălui său. Îmbătrânise în aceste ultime patru luni la fel de mult ca în cele două decenii şi jumătate petrecute cu hanul, în Shangdu.

— Jură-mi pe spiritul blagoslovit al mamei tale că n-o să mai vorbeşti niciodată despre ce-am găsit, despre ce-am făcut.

Marco ezită.

---

[2] Oraşul morţilor (în lb. italiană, în original).

O mână îl strânse cu putere de umăr, apăsându-l până la os.

— Jură-mi, fiule! Pentru binele tău.

Recunoscu teroarea din ochii săi luminaţi de flăcări... şi implorarea muta din ei. Marco nu putea să-l refuze.

— O să păstrez tăcerea, îi promise el într-un final. Până la moarte şi dincolo de ea. Îţi jur, tată!

Unchiul lui Marco li se alătură şi el în cele din urmă, auzind fără să vrea jurământul tânărului.

— N-ar fi trebuit să punem vreodată piciorul pe-acolo, Niccolo, îl dojeni el pe fratele său, însă vorbele lui acuzatoare îi erau de fapt adresate lui Marco.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste cei trei din cauza secretelor pe care le împărtăşeau.

Unchiul lui avea dreptate.

Lui Marco îi reveni în minte imaginea deltei râului aşa cum arătase cu patru luni în urmă. Apa închisă la culoare curgea spre mare, cu malurile pline de desişuri înverzite şi viţă-de-vie. Ei nu doriseră altceva decât să-şi reînnoiască rezervele de apă potabilă în timp ce executau lucrări de reparaţii la două dintre nave. N-ar fi trebuit să se aventureze niciodată mai departe, însă Marco auzise poveşti despre un mare oraş aflat dincolo de munţii puţin înalţi. Şi fiindcă reparaţiile fuseseră estimate că vor dura 10 zile, se aventurase cu 40 dintre oamenii Hanului să urce pe munţii aceia, ca să vadă ce se afla dincolo. De pe o creastă, Marco zărise în adâncimea pădurii un turn de piatră ce se înălţa semeţ, strălucind în lumina zorilor. Fusese atras ca de un far, mai curios ca niciodată.

Totuşi, liniştea ce domnise cât traversaseră pădurea în drum spre turn ar fi trebuit să-l avertizeze. Nu se auziseră nici un fel de tobe, aşa cum se întâmpla acum. Nici un ţipăt de pasăre, nici un ţipăt de maimuţă. Oraşul morţilor îi aşteptase pur şi simplu.

Făcuseră o greşeală cumplită ducându-se acolo nepoftiţi.

Iar asta-i costase mai mult decât sângele.

Cei trei rămaseră cu privirea fixă în timp ce galerele ardeau mocnit până la nivelul apei. Unul dintre catarge se răsturnă într-o parte, asemenea unui copac căzut. În urmă cu 20 de ani, tatăl, fiul şi unchiul plecaseră de pe pământ italian, ca emisari ai papei Grigore al X-lea, ca să se aventureze în ţinuturile mongole, până în pânzele albe, până la palatele şi grădinile hanului din Shangdu, unde se cuibăriseră prea multă vreme, asemenea unor potârnichi în colivie. În calitate de favoriţi ai Curţii, cei trei membri ai familiei Polo descoperiseră că sunt ţintuiţi locului nu

de lanţuri, ci de prietenia imensă şi deja sufocantă a hanului, aşa că nu ar fi putut să plece fără a-şi insulta binefăcătorul. În cele din urmă, se consideraseră norocoşi că se puteau întoarce acasă, în Veneţia, eliberaţi din slujba Marelui Han Kublai, ca să o escorteze pe domniţa Kokejin până la logodnicul ei din Persia.

Ce bine ar fi fost dacă flota lor n-ar fi părăsit niciodată Shangdu…

— Soarele o să răsară în curând, spuse tatăl său. Haideţi să mergem. Este timpul să plecăm acasă.

— Şi dacă o s-ajungem pe ţărmurile alea blestemate, ce-o să-i zicem lui Teobaldo? întrebă Masseo, folosind numele iniţial al bărbatului care fusese cândva prietenul şi susţinătorul familiei Polo, acum cunoscut ca papa Grigore al X-lea.

— Nici nu ştim dacă mai trăieşte, răspunse tatăl său. Suntem plecaţi de-atâta vreme.

— Dar dacă trăieşte, Niccolo? insistă unchiul său.

— O să-i spunem tot ce ştim despre mongoli, despre obiceiurile, despre tăria şi forţa lor. Aşa după cum ni s-a poruncit s-o facem prin edictul emis cu atât de mult timp în urmă. Însă despre molima de-aici… despre ea nu avem nimic de spus. S-a terminat.

Masseo oftă, însă oftatul sau nu prea suna a uşurare. Marco îi citi cuvintele nerostite în uitătura să încruntată, profundă.

„Nu doar molima a fost de vină pentru toţi cei care au pierit.”

Tatăl repetă cu mai multă fermitate ce zisese mai devreme, ca şi cum, prin simplul fapt că rostea vorbele, exact aşa avea să se şi întâmple.

— S-a terminat!

Marco se uită în sus la cei doi bărbaţi mai în vârstă, tatăl şi unchiul său, cu siluetele proiectate pe fundalul de cenuşă incandescentă şi fum ridicându-se spre cerul întunecat. Nu se va termina niciodată, nu atâta vreme cât ei aveau să-şi aducă aminte.

Marco îşi coborî privirea spre degetele de la picioare. Deşi semnul era acoperit cu nisip, el rămăsese întipărit pe retina sa. Furase o hartă pictată pe piele tăbăcită. Pictată cu sânge. Reprezentând templele şi turlele bisericilor răspândite în junglă.

Toate goale.

De fapt, pline de moarte.

Pământul era plin de păsări căzute în piaţetele din piatră ca şi cum s-ar fi izbit, în zbor, de norii de pe cer. Nimic nu fusese cruţat. Bărbaţii, femeile şi copiii. Vitele şi animalele sălbatice.

Până şi şerpii mari atârnau inerţi pe ramurile copacilor, cu carnea fierbând pe sub solzi.

Singurele vieţuitoare care mai trăiau erau furnicile.

De toate mărimile şi culorile.

Mişunând peste pietre şi cadavre, descompunând cadavrele fărâmă cu fărâmă.

Dar se înşela… mai era ceva care aştepta apusul soarelui.

Marco refuza să se mai gândească la toate acestea.

Descoperind ce furase Marco de la unul dintre temple, tatăl său arsese harta şi aruncase cenuşa în mare. Făcuse asta chiar înainte ca primul om de la bordul galerelor să se îmbolnăvească.

— Las-o pradă uitării, îl avertizase tatăl său atunci. N-are nimic de-a face cu noi. Las-o să fie înghiţită de istorie.

Marco avea să-şi respecte cuvântul dat, jurământul făcut. Aceasta era una dintre poveştile pe care nu avea să le spună niciodată. Totuşi, atinse unul dintre semnele făcute în nisip. El, cel care întocmise atâtea cronici… oare era bine să distrugă o asemenea informaţie?

„Dacă ar mai exista şi altă modalitate de a o păstra…”

Ca şi când i-ar fi citit gândurile lui Marco, unchiul său Masseo exprimă cu voce tare toate temerile lor.

— Şi dac-ar fi ca oroarea asta să izbucnească din nou, Niccolo, s-ar putea ca într-o zi să ajungă şi pe ţărmurile noastre?

— Atunci, va însemna sfârşitul tiraniei omului pe lumea asta, răspunse tatăl său cu amărăciune, bătând uşor în crucifixul ce atârna pe pieptul dezgolit al lui Masseo. Călugărul ştia mai bine decât noi toţi. Sacrificiul său…

Crucea îi aparţinuse cândva călugărului Agreer. Acolo, în oraşul blestemat, călugărul dominican îşi dăduse viaţa ca s-o salveze pe a lor. Făcuseră un pact secret. Îl lăsaseră acolo, îl abandonaseră la propria lui stăruinţă.

Pe nepotul papei Grigore al X-lea.

Marco şopti în timp ce ultima dintre vâlvătăi se stinse în apele întunecate:

— Care Dumnezeu ne va mai salva data viitoare?

22 Mai, 6.32 P.M.
Oceanul Indian
10°44’07-87” S I 105°11’56-52” E

— Cine mai vrea o sticlă de Foster's[3], dacă tot sunt aici? strigă Gregg Tunis de pe puntea inferioară.

Dr. Susan Tunis zâmbi la auzul vocii soţului ei în timp ce păşi pe scară şi urcă pe puntea neacoperită de la pupa. Îşi dădu jos vesta de salvare şi-şi târî echipamentul de scufundare până la suportul special de depozitare, aflat în spatele cabinei de comandă a iahtului destinat cercetărilor geologice. Buteliile de oxigen zăngăniră în momentul în care le aşeză lângă celelalte.

Eliberată de acea greutate, apucă în grabă prosopul de pe umăr şi îşi şterse părul blond, decolorat aproape de tot de soare şi sare. Odată încheiată această operaţiune, îşi desfăcu fermoarul costumului umed de neopren dintr-o singură mişcare lungă şi amplă.

— *Boom-badaboom... badaboom...* se auzi tunând o voce de pe un şezlong aflat chiar în spatele ei.

Nici măcar nu se obosi să-şi arunce privirea înapoi. În mod clar era cineva care petrecuse prea multă vreme în cluburile de striptease din Sydney.

— Domnule profesor Applegate, chiar trebuie să faceţi asta de fiecare dată când îmi dau jos echipamentul?

Geologul cărunt avea o pereche de ochelari de vedere pe vârful nasului, iar în poală, un manual de istorie maritimă deschis.

— Ar fi o mojicie, o totală lipsă de eleganţă să ignor prezenţa unei tinere pline de viaţă care se descotoroseşte de mult prea multele sale veşminte.

Ea îşi trase costumul umed peste umeri şi îl coborî până la talie. Dedesubt, avea un costum de baie dintr-o bucată. Învăţase pe propria piele că sutienul unui costum de plajă din două piese are tendinţa de a aluneca necontrolat, odată cu costumul umed de neopren. Şi, cu toate că nu-şi bătea capul cu profesorul universitar pensionar, cu 30 de ani mai bătrân decât ea, care o privea cu subînţeles, nu avea de gând să-i ofere un spectacol.

Soţul ei se apropie cu trei sticle brobonite, prinse toate între degetele de la o mână. Zâmbi larg când o văzu.

— Mă gândeam eu că te-am auzit bocănind pe aici, pe sus.

Se cocoţă pe copastie, întinzându-şi corpul cât era de lung.

Nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi, de culoare albă, marca Quicksilver şi o cămaşă largă, cu nasturii descheiaţi. Angajat ca mecanic de bord în Darwin Harbor, el şi Susan se

[3] Bere australiană (n. red.).

cunoscuseră pe durata reparaţiei uneia dintre celelalte ambarcaţiuni aparţinând Universităţii din Sydney, executată în docul uscat. Asta fusese acum opt ani. Cu numai trei zile în urmă, îşi sărbătoriseră cea de-a cincea aniversare a căsătoriei la bordul iahtului acostat la o sută de mile marine distanţă de atolul Kiritimati, cunoscut mai bine drept Insula Crăciunului[4].

Îi dădu ei una dintre sticle.

— Ai avut baftă cu sondările tale?

Ea luă o duşcă zdravănă de bere, apreciindu-i consistenţa lichidă. Faptul că trăsese toată după-amiaza dintr-un muştiuc sărat îi transformase gura într-o masă cleioasă.

— Până acum, nu. Nu pot încă să găsesc o explicaţie pentru acele eşuări.

În urmă cu 10 zile, 80 de delfini *Tursiops aduncus,* o specie din Oceanul Indian, eşuaseră pe mal, de-a lungul coastei din Java, fără a se mai putea întoarce în apă. Studiul ei se concentrase asupra efectelor pe termen lung ale interferenţelor sonarului asupra speciilor de cetacee, sursa eşuărilor sinucigaşe din trecut. De obicei, avea o echipă de cercetare cu ea, o grămadă de doctoranzi şi studenţi, însă călătoria aceasta fusese făcută pentru a-şi petrece concediul cu vechiul ei dascăl. Era pur şi simplu o întâmplare faptul că un asemenea fenomen de eşuare voluntară pe plajă avusese loc în regiune – de-aici şi motivul prelungirii şederii lor.

— Ar putea să mai fie şi altceva în afară de sonarul navelor? cugetă Applegate desenând cercuri cu vârful degetului pe condensul de pe sticla lui de bere. Există manifestări microseismice constante în regiune. Probabil că un cutremur de subducţie produs în adâncuri a nimerit chiar pe frecvenţa potrivită pentru a-i aduce într-o stare de panică suicidală.

— A mai fost şi cutremurul ăla puternic de-acum câteva luni, spuse soţul ei.

Se aşezase şi el într-un şezlong lângă profesor şi bătu uşor cu palma pe locul de alături ca s-o facă şi pe ea să se aşeze.

— Poate nişte replici mai mici ale cutremurului?

Ea nu le putea contrazice presupunerile. Având în vedere seriile de cutremure extrem de puternice înregistrate de-a lungul ultimilor doi ani şi tsunami-ul semnificativ din zonă, fundul mării fusese răscolit de-a binelea. Era suficient pentru a înfricoşa orice vietate. Însă nu era convinsă de asta. Se întâmplase altceva. În

[4] Christmas Island, în original.

mod curios, reciful de dedesubt era pustiu. Indiferent ce mici vietăţi trăiau acolo jos, se părea că se retrăseseră în nişele stâncoase şi găurile nisipoase. Era aproape ca şi cum viaţa marină de-aici îşi ţinea respiraţia.

Poate că sensibilele creaturi *reacţionau* la microseisme.

Se încruntă şi i se alătură soţului ei. Avea să stabilească legătura radio cu Insula Crăciunului ca să vadă dacă nu cumva depistaseră vreo activitate seismică neobişnuită. Până atunci, avea nişte veşti care, în mod categoric, urmau să-l determine pe soţul ei să intre în apă a doua zi dimineaţă.

— Am găsit ceva ce seamănă cu rămăşiţele unei vechi epave.

— Ei, pe naiba, rosti el ridicându-se în capul oaselor.

Pe vremea când lucra la Darwin Harbor, Gregg oferea tururi ale navelor de luptă scufundate în cel de-al Doilea Război Mondial, vase ce împânzeau fundul apelor din zona coastei nordice a Australiei. Manifesta un mare interes pentru asemenea descoperiri.

— Unde?

Absentă, ea îi făcu semn undeva în spate, dincolo de bordul iahtului.

— La aproximativ o sută de metri de tribordul bărcii noastre. Câteva traverse de punte, înnegrite de vreme, ce ies ţanţoşe din nisip. Probabil c-au fost eliberate de zgâlţâiturile ultimului mare cutremur sau poate c-au ieşit la suprafaţă când nisipul şi aluviunile în care erau afundate au fost măturate de tsunami-ul care a trecut pe-aici. N-am avut prea mult timp la dispoziţie ca să explorez. Aşa c-am lăsat asta pe seama unui expert.

Îl ciupi de coaste, după care se ghemui din nou la pieptul lui.

Împreună, urmăriră cum soarele dispare cu o ultimă pâlpâire destul de timidă în mare. Era ritualul lor. Cu excepţia cazului în care era furtună, nu ratau niciodată un apus de soare când se aflau pe ocean. Nava se legăna uşor. La mare depărtare, clipiră câteva lumini de pe un tanc petrolier aflat în trecere. În rest, erau singuri.

Un lătrat brusc o sperie pe Susan, făcând-o să tresară. Nu-şi dăduse seama că încă mai era puţin tensionată. După câte se părea, comportamentul ciudat, plin de precauţie al vietăţilor din reciful de dedesubt o molipsise şi pe ea.

— Gălăgia, Oscar! strigă profesorul.

Abia acum, Susan observă lipsa celui de-al patrulea membru al echipajului de pe iaht. Câinele lătră din nou. Animalul mic şi îndesat, rasa Queensland Heeler, era al profesorului. De regulă,

câinele destul de bătrâior şi suferind de artrită stătea tolănit pe orice petic scăldat de lumina soarelui pe care putea să-l găsească.

— Mă duc să-l caut, zise Applegate. Vă las singuri, porumbeilor, să vă priască. În plus, aş putea să dau o raită pe la toaletă. Să mai fac puţin loc pentru o altă Foster's înainte de culcare.

Profesorul se ridică gemând şi se îndreptă spre prova, intenţionând să ocolească pentru a ajunge pe latura opusă a ambarcaţiunii – însă se opri, holbându-se înspre est, către cerul şi mai întunecat.

Oscar lătră din nou.

Applegate nu-l mai ocărî de data asta. În schimb, li se adresă lui Susan şi lui Gregg, cu o voce joasă şi gravă.

— Ar trebui să veniţi să vedeţi asta.

Susan se ridică rapid în capul oaselor şi după aceea în picioare. Gregg o urmă. I se alăturară profesorului.

— Ce mama naibii… murmură soţul ei.

— Cred că s-ar putea să fi descoperit ce i-a determinat pe delfinii ăia să iasă din apă, spuse Applegate.

Spre est, o întindere mare de ocean strălucea cu o luminiscenţă fantomatică, aceasta înălţându-se şi coborând odată cu valurile. Strălucirea argintie se rostogolea şi se învolbura. Bătrânul câine stătea lângă balustrada de la tribord şi lătra, lătrat ce se transformase într-un mârâit înfundat din cauza acestei privelişti.

— Ce naiba-i asta? întrebă Gregg.

Susan îi răspunse apropiindu-se şi mai mult.

— Am auzit de asemenea manifestări. Sunt aşa-numitele *milky seas*[5]*.* Navele au mai raportat de-a lungul timpului, suprafeţe strălucitoare ca aceasta în Oceanul Indian, încă de pe vremea lui Jules Verne. În 1995, un satelit a reuşit chiar să surprindă unul dintre aceste fenomene de fluorescenţă ce acoperea câteva sute de kilometri pătraţi. Acesta e de dimensiuni mai reduse.

— Reduse, pe dracu', mormăi soţul ei. Dar ce e de fapt? Un fel de maree roşie?

Ea clătină din cap.

— Nu tocmai. Mareele roşii sunt generate de invazia de alge. Aceste licăriri sunt produse de bacterii bioluminescente care probabil se hrănesc cu alge sau cu alte forme inferioare de viaţă.

---

[5] Mări lăptoase (în lb. engleză, în original).

Nu reprezintă nici un fel de pericol. Însă mi-ar plăcea să…

Un bufnet brusc se auzi de sub ambarcaţiune, ca şi cum ceva mare se lovise de aceasta. Lătratul lui Oscar deveni mult mai aprig. Câinele alergă înainte şi înapoi de-a lungul balustradei, încercând să-şi vâre capul printre stâlpii de susţinere.

Toţi trei se duseră lângă câine şi priviră în jos.

Marginea strălucitoare a apei lăptoase învăluise carena iahtului. De dedesubt, o formă mare le apăru în faţa ochilor, cu burta în sus, agitându-se încă, scrâşnind parcă din dinţi. Era un rechin-tigru masiv, de peste 6 metri lungime. Apele strălucitoare formaseră un fel de spumă peste silueta acestuia, fierbând şi transformând apa lăptoasă într-un adevărat vin roşu.

Susan îşi dădu seama că nu *apa* era cea care făcea băşici peste burta rechinului, ci propria *carne* ce se descompunea în bucăţi mari. Priveliştea îngrozitoare se scufunda şi dispăru de lângă ambarcaţiune. Însă pe întinderea de apă lăptoasă mai ieşiră la suprafaţă şi alte vietăţi, fie zvârcolindu-se, fie deja moarte: delfini bruni, broaşte-ţestoase, sute de peşti.

Applegate făcu un pas în spate, îndepărtându-se de balustradă.

— Se pare că *aceste* bacterii se hrănesc cu ceva mult mai consistent decât algele.

Gregg se întoarse ca să se uite lung la ea.

— Susan…

Ea nu putea să-şi dezlipească privirea de la tabloul morbid. În ciuda ororii resimţite, nu putea nega emoţia datorată curiozităţii ştiinţifice.

— Susan…

În cele din urmă, se întoarse spre el, uşor iritată.

— Tu tocmai te-ai scufundat, îi explică el şi arătă spre ocean. În apa aia. Toată ziua.

— Şi? Am fost cu toţii în apă, cel puţin o parte din timp. Până şi Oscar s-a bălăcit.

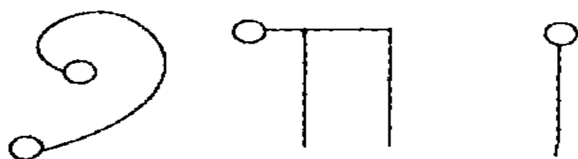
Soţul ei nu o privi în ochi. Se uita fix la locul unde ea îşi scărpina antebraţul. Costumul de neopren o mai rodea câteodată la mâini şi la picioare. Dar îngrijorarea întipărită pe chipul lui imobil îi atrase atenţia, făcând-o să se uite la propriul antebraţ. Pielea era umflată şi-i apăruse o erupţie serioasă, agravată şi mai mult de scărpinăturile de mai devreme.

În timp ce se holba, pe piele îi apărură nişte excrescenţe roşii, ca nişte lovituri de bici.

— Susan…

Ea rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.
— Doamne sfinte…
Ştia însă adevărul crunt.
— E… e *în* mine.

EXPUNEREA

1
Fecioara întunecată

1 IULIE, 10.34 A.M.
Veneţia, Italia

Era urmărit.

Stefano Gallo mergea în grabă de-a lungul pieţei întinse. Soarele dimineţii deja încingea pietrele din *piazza,* iar obişnuita mulţime de turişti căuta locuri umbroase sau se îmbulzea la *gelateria* adăpostită printre umbrele Bazilicei San Marco. Însă nu acest punct de reper, cel mai semeţ dintre toate simbolurile Veneţiei, cu faţada sa impozantă, în stil bizantin, cu căi de bronz masiv şi cupole boltite, reprezenta ţinta sa.

Nici măcar un asemenea sanctuar binecuvântat nu putea să-i ofere protecţie.

Nu mai era decât o speranţă.

Paşii săi deveniră şi mai grăbiţi după ce trecu pe lângă bazilică. Porumbeii din *piazza* se împrăştiară din calea sa în timp ce mergea împleticindu-se printre ei, fără să-i pese de zborul lor cu aripile fâlfâind grăbite. Nu se mai furişa. Deja fusese descoperit. Îl văzuse pe tânărul egiptean cu ochi negri şi barba tunsă scurt în momentul în care intrase în partea îndepărtată a pieţei. Privirile li se încrucişaseră. Bărbatul era acum îmbrăcat într-un costum închis la culoare, ce îi venea ca turnat şi îi evidenţia umerii largi şi puternici. Prima oară când îl abordase pe Stefano, bărbatul susţinuse că este student la Arheologie în Budapesta şi că-i vorbea în numele unui vechi prieten şi coleg de-al său de la Universitatea din Atena.

Egipteanul venise la Muzeul de Arheologie ca să caute un anume obiect din Antichitate. Un vestigiu neînsemnat. Un obelisc de la el din ţară. Egipteanul, finanţat de guvernul său, dorea ca acesta să-i fie returnat patriei sale mamă. Venise cu o sumă considerabilă, cu bancnote legate ca la bancă. Stefano, unul dintre muzeografi, nu putea să nu accepte asemenea mită; cheltuielile din ce în ce mai mari pentru medicamentele soţiei sale ameninţau să-i dea afară din micul lor apartament. Nu era

prea dificil să încasezi o asemenea sumă pentru o plată secretă; de două decenii încoace, guvernul egiptean tot continuase să răscumpere obiectele naţionale din colecţiile private şi făcea presiuni asupra muzeelor să returneze ce aparţinea de drept Egiptului.

Aşa că Stefano fusese de acord, promiţându-i din prima clipă să i-l livreze. Ce importanţă putea să aibă un mic obelisc de piatră, greu de clasificat? Obiectul rămăsese împachetat vreme de aproape un secol, conform datelor înscrise în certificatul de transport. Iar descrierea sa succintă probabil explica şi motivul: „Obelisc de marmură nemarcat, dezgropat în Tanis, datat din perioada ultimei dinastii (a 26-a Dinastie, 615 î.Hr.)”. Nu era nimic neobişnuit sau deosebit de interesant, asta dacă nu se uita cineva mai atent şi nu-i urmărea provenienţa. Fusese luat dintr-o colecţie ce împodobea unul dintre faimoşii *Musei Vaticani* din Roma: Muzeul Egiptean Gregorian.

Nu se ştia cum de ajunsese într-una dintre pivniţele cu obiecte de artă de aici, din Veneţia.

După care, ieri-dimineaţă, Stefano primise un articol decupat dintr-un ziar, trimis printr-un curier, într-un plic având un singur simbol întipărit pe un sigiliu de ceară.

Σ

Litera grecească sigma.

Încă nu înţelegea semnificaţia sigiliului, dar înţelegea pe deplin importanta bucăţii de ziar aflate în plic. Un singur articol, datat cu trei zile în urmă, relata o ştire referitoare la cadavrul unui bărbat descoperit pe o plajă a Mării Egee, cu gâtul tăiat, cu corpul umflat şi plin de ţipari ce se ospătau bucurându-se de acest festin. Valurile provocate de o furtună deosebit de violentă aduseseră cadavrul la suprafaţă din mormântul său acvatic. După fişa dentară, cadavrul fusese identificat drept acel coleg al său de la universitate, cel care, chipurile, îl trimisese pe egiptean.

Bărbatul era mort de câteva săptămâni.

Şocul îl determinase pe Stefano să acţioneze în pripă. Înşfăcase obiectul greu şi-l ascunsese la piept, învelit într-o pânză de sac care-l înţepa din cauza paielor folosite la împachetat.

Stefano furase obeliscul din pivniţa în care se afla, ştiind că

prin acest act nu avea să se expună doar el unui anume risc, ci şi soţia şi întreaga sa familie.

Nu avusese de ales. Pe lângă teribilul articol de ziar, plicul sigilat mai conţinea un mesaj nesemnat, mâzgălit în grabă de o mână de femeie, un avertisment. Ceea ce se afirma în bilet părea imposibil, incredibil, însă verificase el însuşi cele scrise. Se dovediseră a fi adevărate.

În vreme ce alerga, lacrimile ameninţau să-i năvălească pe obraji, iar gâtul îi era sugrumat de un hohot înăbuşit.

Nu avea de ales.

Obeliscul nu trebuia să cadă în mâinile egipteanului. Cu toate astea, era o povară pe care refuză s-o ducă pe umeri mai mult decât era necesar. Soţia sa, fiica sa... îi reveni în minte imaginea cadavrului umflat al colegului său. Avea să se întâmple la fel şi cu familia sa?

„Oh, Maria, ce-am făcut?”

Nu exista decât o persoană care să-i poată lua povara asta de pe umeri. Cea care îi trimisese plicul, un avertisment sigilat cu o literă grecească. La sfârşitul biletului fuseseră trecute un loc şi o oră.

Deja întârziase.

Într-un fel sau altul, egipteanul descoperise furtul sau, probabil simţise că Stefano era pe cale să-l trădeze. Aşa că venise după el, la mijitul zorilor. Stefano abia dacă reuşise să fugă din dependinţele sale de la serviciu. Fugise pe jos.

Însă nu suficient de repede.

Se uită rapid peste umăr. Egipteanul dispăruse în mulţimea forfotitoare de turişti.

Întorcându-se din nou, Stefano înaintă împleticindu-se în umbra turnului din piaţă, *Campanile di San Marco.* Cândva, turnul de cărămidă servise pe post de turn de observare, dominând docurile din vecinătate şi străjuind portul. Oare avea să-l poată proteja şi pe el acum?

Ţinta sa se afla de partea cealaltă a unei mici *piazzetta.* În faţă se înălţa Palazzo Ducale, palatul din secolul al XIV-lea aparţinând foştilor dogi de Veneţia. Cele două etaje de arcuri gotice parcă îi făcură cu ochiul, ca şi cum i-ar fi oferit izbăvirea printre zidurile din piatră de Istria şi marmură veroneză de culoare trandafirie.

Strângându-şi şi mai tare prada la piept, traversa strada împleticindu-se.

Oare femeia mai era încă acolo? Avea ea să-i preia povara?

Se îndreptă în grabă spre umbrele care-i ofereau adăpost,

scăpând de revărsarea de lumină solară şi de strălucirea mării din vecinătate. Trebuia să se piardă în labirintul palatului. Pe lângă faptul că găzduia reşedinţa personală a dogelui, Palazzo Ducale mai servea şi pe post de clădire de birouri guvernamentale, tribunal, săli de consiliu şi închisoare mai veche. O puşcărie mai nouă se înălţa de partea cealaltă a canalului, în spatele palatului, legată de prima printr-un pod arcuit, infama Punte a Suspinelor, pe care evadase cândva Casanova, singurul prizonier care reuşise vreodată să scape din celulele palatului.

În timp ce Stefano se aplecă şi se strecură pe sub suprafaţa ieşită în afară a loggiei, se ruga la fantoma lui Casanova să-i protejeze propria evadare. Ajunse chiar să-şi permită un scurt oftat de uşurare, pe când se afunda în zonele umbrite. Cunoştea bine palatul. Era uşor să te pierzi pe coridoarele sale întortocheate ca un labirint, un loc predestinat întâlnirilor clandestine.

Sau cel puţin nutrea această credinţă.

Intră în palat prin galeria acoperită aflată în partea vestică, strecurându-se înăuntru, alături de câţiva turişti. În faţă se deschidea curtea interioară a palatului cu cele două fântâni antice şi splendida casă a scărilor făcută din marmură, *Scala dei Giganti,* Scara Giganţilor.

Stefano ocoli curtea interioară, evitând soarele de care acum scăpase. Împinse şi intră printr-o mică uşă secretă şi merse de-a lungul unor încăperi cu rol administrativ. Acestea se terminau cu vechiul birou al inchizitorului, unde multe suflete sărmane fuseseră supuse unora dintre cele mai dureroase şi mai brutale interogatorii. Fără să se oprească, Stefano continuă să meargă şi intră în camera învecinată, camera de tortură din piatră.

O uşă fu trântită cu putere undeva în spatele lui, făcându-l să tresară.

Îşi strânse şi mai tare prada.

Instrucţiunile fuseseră precise.

Luând-o pe o scară îngustă, din spate, coborî încet până în cele mai adânci temniţe ale palatului, *Pozzi* sau Puţurile. Aici era locul unde fuseseră întemniţaţi prizonierii cei mai faimoşi.

De asemenea, era locul unde trebuia să aibă loc întâlnirea.

Lui Stefano îi reveni în minte imaginea sigiliului grecesc.

Σ

Oare ce însemna?

Intră în holul rece şi umed, mărginit de celule de piatră neagră, mult prea joase pentru a-i permite unui prizonier să stea în picioare. Aici, cei întemniţaţi îngheţau în timpul iernii său mureau de sete pe durata lungilor veri veneţiene, uitaţi de toată lumea, cu excepţia şobolanilor.

Cu un clic, Stefano aprinse o mică lanternă tip stilou.

Cel mai de jos nivel din *Pozzi* părea pustiu. Pe măsură ce continua să coboare, zgomotul paşilor lui Stefano răsună reverberat de pereţii de piatră, ca şi cum l-ar fi urmărit cineva. Pieptul i se strânse de teamă. Încetini. Ajunsese prea târziu? Se trezi că-şi ţine respiraţia, tânjind brusc după lumina soarelui de care doar ce fugise.

Se opri, fiind cuprins de un tremurat puternic.

Ca şi cum i-ar fi simţit ezitarea, o lumină străluci dinspre ultima celulă.

— Cine-i acolo? întrebă el. *Chi e la?*

Sunetul frecării unui călcâi pe piatră urmat de o voce blândă ce-i spuse în limba italiană, cu un accent uşor perceptibil:

— Eu v-am trimis biletul, *signore* Gallo.

O siluetă mlădioasă paşi pe coridor, cu o mică lanternă în mână. Din cauza fasciculului luminos, îi venea greu să-i distingă trăsăturile, chiar şi când femeia lăsă lanterna în jos. Era îmbrăcată în întregime în piele neagră, strâns mulată pe şolduri şi pe sâni. Trăsăturile feţei erau şi mai greu de desluşit pe sub eşarfa de pe cap înfăşurată în stilul beduinilor şi care-i acoperea în întregime fata, mai puţin ochii care reflectau lumina lanternei. Se apropia cu o graţie degajată, fără grabă, ceea ce-l ajută să-şi calmeze bătăile puternice ale inimii.

Îşi făcuse apariţia din umbră asemenea unei Fecioare întunecate.

— Aţi adus artefactul? întrebă ea.

— D... da, se bâlbâi el şi făcu un pas spre ea.

Scoase obeliscul de la sân, lăsând să-i cadă pânza de sac.

— Nu vreau să mai am de-a face cu el. Aţi spus că puteţi să-l duceţi undeva în siguranţă.

— Pot s-o fac, zise ea făcându-i semn să-l pună jos, pe podea.

El se ghemui şi lăsă jos piatra egipteană de formă ascuţită, bucuros să scape de obeliscul sculptat în marmură neagră, care se înălţa de pe un postament pătrat, cu latura de 10 centimetri şi se prelungea într-o formă piramidală până la vârful înalt de 40 de

centimetri.

Femeia se lăsă pe vine în faţa lui, pe vârfurile bocancilor negri, căutând să-şi menţină echilibrul. Îşi plimbă lanterna peste suprafaţa lipsită de strălucire. Marmura era destul de ciupită pe margini, păstrată în condiţii proaste. În plus, era brăzdată şi de o crăpătură lungă. Era clar de ce fusese dată uitării.

Cu toate astea, pentru ea se făcuse vărsare de sânge.

Iar el ştia de ce.

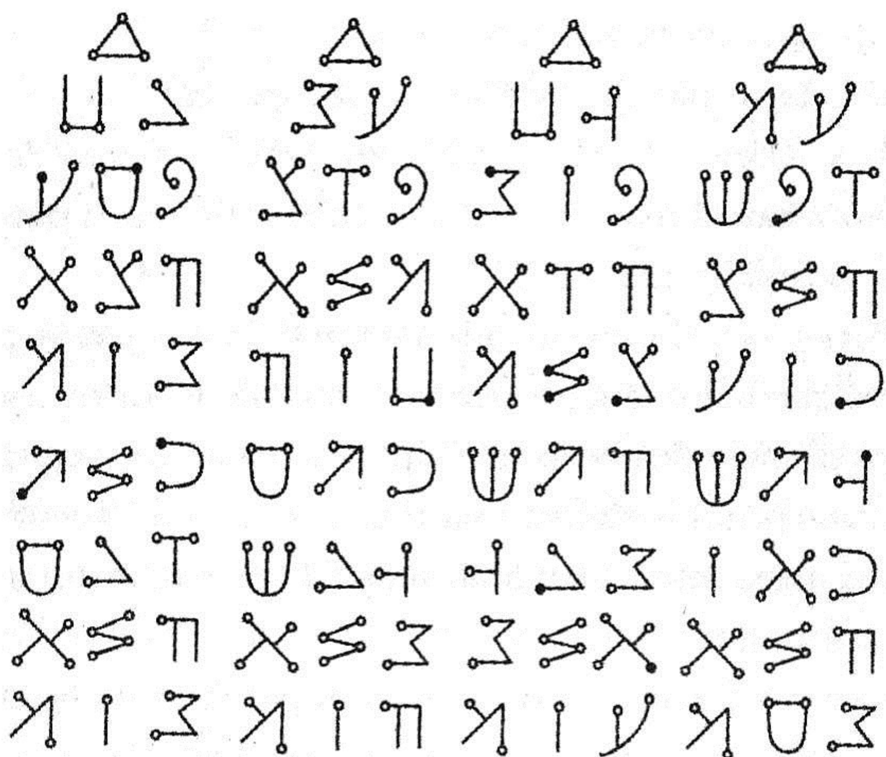
Femeia se întinse spre Stefano şi îi împinse lanterna-stilou în jos. Dintr-o mişcare bruscă acţionă butonul lanternei ei. Lumina albă se transformă într-o nuanţă intensă de violet. Dungile albe ale cămăşii lui străluciră.

Era o rază ultravioletă.

Al cărei fascicul luminos scălda obeliscul.

Stefano făcuse acelaşi lucru mai devreme, verificând teoria femeii şi fiind astfel şi el martor al acestui miracol. Acum, se aplecă mai mult, împreună cu ea, examinând cele patru feţe ale obeliscului.

Suprafeţele nu mai erau goale. Rânduri întregi de semne străluceau albe-albăstrui, acoperind toate cele patru faţete.

Nu erau hieroglife. Erau într-o limbă care îi preceda pe egiptenii antici.

Stefano nu putu să-şi reţină teamă şi uimirea din voce.

— Chiar ar putea să fie cu-adevărat scrierea…

Dindărătul lui se auzi ecoul unor cuvinte rostite în şoaptă, la etajul de deasupra. De pe scările din spate se desluşi mişcarea bruscă a unei pietre rostogolite.

Se învârti în loc, înspăimântat, sângele îngheţându-i în vine.

Recunoscu cadenţa calmă a şoaptei din întuneric.

Egipteanul.

Fuseseră descoperiţi.

Probabil ea, simţind acelaşi lucru, femeia îşi stinse rapid lanterna, făcând să dispară lumina violetă. În jurul lor se pogorî întunericul.

Stefano îşi înălţă lanterna-stilou, căutând o rază de speranţă pe faţa Fecioarei sale întunecate. În schimb, descoperi un pistol negru prelungit cu un amortizor, îndreptat spre propria faţă, pe

care femeia-l ţinea în mâna cealaltă. Înţelese şi căzu prada deznădejdii. Fusese păcălit din nou.

— Grazie, Stefano.

În intervalul fatal dintre sunetul înfundat şi flash-ul de lumină scânteietoare de la gura ţevii, mai avu timp pentru un singur gând:

„Maria, iartă-mă!"

3 IULIE, 1.16 P.M.
Vatican

Monseniorul Vigor Verona urca pe scări încet, parcă împotriva voinţei lui, bântuit de amintirile pline de foc şi fum. Inima sa era prea împovărată pentru un asemenea urcuş. Se simţea cu un deceniu mai bătrân decât cei 60 de ani ai săi.

Oprindu-se pe un palier al scărilor, îşi întinse gâtul în sus, ţinându-se cu o mână de şale.

Deasupra, casa scărilor de formă circulară era sugrumată de un labirint de schele şi de platforme puse de-a curmezişul. Ştiind că aduce ghinion, Vigor se aplecă şi trecu pe sub o scară de zugrav, continuând să urce mai departe pe treptele întunecate ce duceau în sus la *Torre dei Venti,* Turnul Vânturilor.

Vaporii de vopsea proaspătă ameninţau să-i smulgă nişte lacrimi. Mai simţea însă şi alte mirosuri nedorite, fantome dintr-un trecut pe care prefera să-l dea uitării.

„Carne carbonizată, fum înţepător, cenuşă incandescentă."

În urmă cu doi ani, o explozie şi incendiul aferent aprinseseră turnul, transformându-l într-o torţă chiar aici, în inima Vaticanului. Dar, după foarte multă muncă, turnul revenea la fosta lui strălucire. Vigor abia aştepta momentul când, luna viitoare, turnul avea să fie redeschis, iar panglica inaugurală avea să fie tăiată de însăşi Eminenţa Sa.

Cel mai mult însă aştepta să lase odată trecutul în urmă.

Până şi faimoasa Cameră a Meridianului aflată chiar în vârful turnului, acolo unde Galileo căutase să dovedească faptul că Pământul se învârteşte în jurul Soarelui, era aproape restaurată. Fusese nevoie de 18 luni şi de toată priceperea artizanilor şi istoricilor pentru refacerea cu multă migală a frescelor din încăpere, afectate de funingine şi cenuşă.

„Ce bine era dacă totul putea fi recuperat doar cu pensule şi

vopsea.”

În calitate de nou prefect al *Archivio Segretto Vaticano,* Vigor ştia cât de multe se pierduseră din Arhivele Secrete ale Vaticanului din cauza flăcărilor, fumului şi apei. Mii de cărţi foarte vechi, vechi texte colorate şi aurite şi *regestra* arhivate – pachete de pergamente şi hărţi prinse în coperte de piele. De-a lungul secolului trecut, încăperile turnului fuseseră folosite pentru depozitarea numărului imens de cărţi şi documente în *carbonile,* principalul loc de păstrare a arhivelor, aflat mult mai jos.

Acum, din păcate, biblioteca avea mult mai mult spaţiu.

— *Prefetto Verona!*

Vigor tresări şi reveni în prezent, crispându-se şi aproape trăgându-se înapoi din cauza ecoului vocii cuiva. Însă nu era decât secretarul său, un tânăr student la seminar, pe nume Claudio, care-l striga de sus, din capul scărilor. Îl aştepta pe Vigor în Camera Meridianului, ajungând la destinaţie cu mult înaintea superiorului său mai vârstnic. Tânărul ţinea ridicată o perdea improvizată dintr-o folie de plastic transparent, ce separa scările de camera aflată mai sus.

În urmă cu o oră, Vigor fusese chemat în turn de către şeful echipei de restaurare. Mesajul bărbatului fusese în aceeaşi măsură urgent şi criptic:

„Veniţi repede! Am făcut cea mai oribilă şi, în acelaşi timp, cea mai minunată descoperire.”

Aşa că Vigor îşi părăsise biroul pentru lungul drum de parcurs până în vârful proaspăt vopsitului turn. Nici măcar nu apucase să se schimbe şi să-şi dea jos sutana neagră pe care o îmbrăcase pentru întâlnirea de mai devreme, cu secretarul de stat al Vaticanului. Regretă alegerea respectivului articol de îmbrăcăminte, prea greu şi călduros pentru urcuşul acesta extrem de dificil şi solicitant. Ajunse însă într-un final la secretarul său şi îşi şterse cu o batistă fruntea transpirată.

— Pe aici, *prefetto,* spuse Claudio ţinând perdeaua trasă într-o parte.

— *Grazie,* Claudio.

Dincolo de folia de plastic, camera superioară era încinsă ca un cuptor, ca şi cum pietrele turnului încă mai reţineau căldura incendiului petrecut în urmă cu doi ani. Dar nu era decât soarele de la amiază care încingea cel mai înalt turn al Vaticanului. Roma era copleşită de un val de căldură, o caniculă extremă. Vigor se rugă pentru o adiere de vânt, astfel ca *Torre dei Venti* să se

dovedească demn de numele pe care-l purta.

Însă Vigor mai ştia şi că mare parte din sudoarea de pe fruntea sa nu avea nimic de-a face cu căldura sau drumul lung parcurs în sutană. De când cu incendiul, evitase să facă drumul acesta până sus, dând indicaţii de la distanţă. Chiar şi acum, îşi ţinea spatele lipit de peretele uneia dintre camerele laterale.

Avusese cândva un alt secretar, înainte de Claudio.

Jakob.

Nu doar cărţile fuseseră cele care pieriseră în flăcările incendiului de-aici.

— Oh, iată-te! tună o voce.

Dr. Balthazar Pinosso, supraveghetorul proiectului de restaurare al Camerei Meridianului, traversă camera circulară. Bărbatul era un adevărat uriaş, de aproximativ 2,10 metri înălţime, îmbrăcat aproape ca un chirurg, în alb, cu pantofi acoperiţi cu huse de hârtie. Îşi ridicase masca de oxigen pe vârful capului. Vigor îl cunoştea bine. Balthazar era decanul Facultăţii de Istoria Artei de la Universitatea Gregoriană, loc unde Vigor lucrase ca director al Institutului Pontifical de Arheologie Creştină.

— Oh, *preffeto* Verona, îţi mulţumesc că ai venit atât de prompt.

Bărbatul masiv îşi aruncă privirea la ceasul de la mână şi îşi dădu ochii peste cap, fără să spună altceva, amuzat de cât timp îi luase să ajungă sus.

Vigor aprecie tachinarea gentilă. După ce îşi asumase înalta responsabilitate a arhivelor, puţini erau cei care îndrăzneau să-i vorbească pe un ton nerespectuos.

— Dacă aş fi avut picioarele la fel de lungi ca tine, Balthazar, aş fi urcat două trepte o dată şi aş fi ajuns aici chiar înaintea bietului Claudio.

— Atunci cel mai bine ar fi să terminăm aici, astfel încât să vă puteţi întoarce pentru obişnuitul somn de după-amiază. Nu mi-ar plăcea deloc să deranjez asemenea munci istovitoare.

În ciuda jovialităţii bărbatului, Vigor identifică o uşoară umbră de tensiune în ochii acestuia. De asemenea, mai băga de seamă şi că Balthazar le dăduse drumul tuturor celor care lucrau împreună cu el la restaurare. Realizând ce voia acesta, Vigor îi făcu semn cu mâna lui Claudio să se ducă înapoi pe scări.

— Poţi să ne laşi singuri câteva momente, Claudio?

— Bineînţeles, *prefetto.*

De îndată ce secretarul său se retrase spre scări, dispărând

dincolo de perdeaua de plastic, Vigor îi acordă din nou toată atenţia fostului său coleg.

— Balthazar, de ce atâta grabă?

— Vino! O să-ţi arăt de ce.

În vreme ce bărbatul se îndrepta spre partea îndepărtată a încăperii, Vigor văzu că lucrările de restaurare erau aproape de finalizare. De-a lungul pereţilor circulari şi tavanelor, faimoasele fresce ale lui Niccolo Circignani înfăţişau scene din Biblie, cu heruvimi şi nori deasupra. Doar câteva scene mai erau acoperite de o reţea de fire de mătase, aşteptând continuarea lucrărilor. Însă majoritatea reparaţiilor erau deja încheiate. Chiar şi zodiacul cioplit în podea fusese curăţat şi şlefuit până la marmură sa deja dezvelită privirii. La margine, o singură rază de lumină trecea printr-o gaură de mărimea unei monede de 25 de cenţi făcută în perete, aţintită spre podeaua din dale de piatră, luminând linia meridianului din marmură albă ce traversa duşumeaua de culoare închisă, transformând încăperea într-un observator solar din secolul al XVI-lea.

În partea îndepărtată a camerei, Balthazar trase într-o parte o perdea ca să dezvăluie o cămăruţă laterală. Se părea că uşa solidă, originală, era încă intactă, fapt evident demonstrat de suprafaţa sa groasă, de lemn înnegrit.

Istoricul cel înalt bătu uşor într-unul din piroanele de bronz care fixau uşa masivă.

— Am descoperit că uşa are un miez de bronz. Am avut noroc cu chestia asta. Astfel s-a păstrat tot ce-a fost în camera asta.

În ciuda tulburării pe care Vigor o resimţea din cauza simplei sale prezente aici, curiozitatea era şi mai puternică.

— Ce-i înăuntru?

Balthazar trase cu putere de uşă şi o deschise. Era un spaţiu restrâns, fără ferestre, cu pereţi de piatră, o cameră în care abia dacă încăpeau doi oameni unul lângă celălalt. De fiecare parte a încăperii se înălţau rafturi de la podea la tavan, burduşite cu cărţi îmbrăcate în piele. În ciuda mirosului pregnant de vopsea proaspătă, mucezeala încăperii plutea în aer, dovedind puterea vremurilor de demult asupra efortului uman.

— Tot ce este înăuntru a fost inventariat când am intrat prima oară aici şi am curăţat cămăruţa asta, îi explică Balthazar. Însă n-a fost găsit nimic care să aibă vreo mare semnificaţie. În marea lor majoritate nu sunt decât texte istorice disparate, cu subiecte astronomice şi nautice.

Oftă zgomotos, ca şi cum s-ar fi scuzat în timp ce păşea

înăuntru.

— Mi-e teamă c-ar fi trebuit să fiu mult mai atent cu toţi lucrătorii ăia zilieri. Însă m-am concentrat exclusiv pe Meridian. Am păstrat una dintre gărzile elveţiene postate aici pe timpul nopţii. Am crezut că totul este în siguranţă.

Vigor îl urmă pe bărbatul masiv în cămăruţă.

— De asemenea, am folosit camera asta ca să depozităm unele dintre uneltele noastre, spuse Balthazar făcând un semn cu mâna spre raftul de jos al unuia dintre dulapuri. Ca să nu ne împiedicăm mereu de ele.

Vigor clătină din cap, din ce în ce mai obosit din cauza căldurii şi a poverii pe care o simţea în inimă.

— Nu înţeleg. Atunci, de ce-am fost chemat aici?

Un fel de bombănit răsună din pieptul bărbatului.

— În urmă cu o săptămână, zise el, unul dintre cei care asigurau paza a alungat o persoană care dădea târcoale. Balthazar făcu un gest larg din mână, cu care acoperi toată cămăruţă. Pe-aici!

— De ce n-am fost informat? întrebă Vigor. S-a furat ceva?

— Nu, tocmai asta-i problema. Tu erai la Milano, iar cel care stătea de pază a alungat persoana asta străină. Am presupus ca nu era decât un hoţ ordinar care caută să profite de haosul creat aici, odată cu venirea şi plecarea echipelor de lucrători. După aceea, am postat un al doilea om de gardă, asta aşa, în caz de nevoie.

Vigor îi făcu un semn să continue.

— Însă, azi-dimineaţă, unul dintre restauratorii de artă a adus o lampă de lucru în cămăruţă. Încă o avea aprinsă când a intrat aici.

Balthazar îl ajunse din urmă pe Vigor şi închise uşa, înlăturând astfel lumina provenită din camera cealaltă. După aceea, aprinse o mică lampă de mână. Aceasta scaldă încăperea într-o lumină violetă, făcând să-i strălucească salopetă albă.

— În timpul proiectelor de restaurare, folosim lumina ultravioletă. Poate fi de ajutor ca să observi detalii pe care nu le vezi cu ochiul liber.

Balthazar arătă cu degetul spre podeaua de marmură.

Dar Vigor observase deja ce apăruse sub strălucirea lămpii.

O forma desenată destul de grosolan strălucea în centrul podelei.

Un dragon curbat, aproape răsucit cu totul spre propria coadă.

Aerul inspirat i se opri lui Vigor în gât. Chiar făcu un pas

nesigur în spate, împleticindu-se, cuprins de consternare şi neîncredere. Urechile îi vâjâiră la amintirea sângelui şi a ţipetelor.

Balthazar îi puse o mână pe umăr, ajutându-l să-şi păstreze echilibrul.

— Te simţi bine? Poate că ar fi trebuit să te pregătesc înainte de a-ţi arăta asta.

Vigor făcu un pas şi se desprinse din strânsoarea bărbatului.

— Mi-e… mi-e bine.

Pentru a o dovedi, se apropie şi îngenunche ca să studieze semnul strălucitor, un semn pe care îl cunoştea prea bine. Sigiliul specific *Ordinis Draconis.* Curtea Imperială a Dragonului Regal.

Balthazar îi întâlni privirea deasupra contururilor albe strălucind în lumina ultravioletă. Cei din Curtea Dragonului fuseseră responsabili pentru incendierea acestui turn, în urmă cu doi ani, ajutaţi de trădătorul fost prefect al Arhivelor Secrete, *prefetto* Alberto, care acum era mort. Era o poveste pe care Vigor o crezuse de mult încheiată, lăsată în sfârşit în urmă, mai ales acum, dată fiind renaşterea turnului, asemenea păsării Phoenix, din fum şi cenuşă.

Ce căuta semnul acesta aici?

Vigor se aplecă în genunchi, simţind o durere acută în cel stâng. Semnul părea desenat în grabă. Era doar o schiţă grosolană, nefinisată.

Balthazar se aplecă peste umărul său.

— L-am studiat cu o lupă. Am descoperit o picătură de clei folosit la restaurare *sub* vopseaua fluorescentă, ceea ce arată că a fost desenat recent. Într-un interval mai mic de-o săptămână, din câte-mi pot da seama.

— Hoţul… murmură Vigor amintindu-şi începutul poveştii.

— Poate că, la urma urmei, nu era doar un hoţ obişnuit. Vigor îşi masă genunchiul. Semnul de pe jos nu putea să însemne decât ceva cumplit. „O ameninţare sau un avertisment, poate un mesaj pentru o altă cârtiţă a Curţii Dragonului infiltrată la Vatican”. Îşi aminti mesajul primit de la Balthazar: „Am făcut cea mai oribilă şi mai minunată descoperire”.

Uitându-se lung la dragon, Vigor înţelegea acum natura *oribilă* a acelui mesaj.

Vigor îşi aruncă rapid privirea peste umăr.

— În biletul tău, mai spuneai şi de descoperirea a ceva *minunat.* Balthazar încuviinţă din cap. Se întinse şi deschise uşa cămăruţei, permiţându-i unui val de lumină din camera alăturată

să intre. Odată cu lumina strălucitoare, dragonul fosforescent dispăru de pe podea, ca şi cum ar fi evitat lumina.

Vigor lăsă să-i scape o lungă expiraţie.

— Vino să vezi asta, zise Balthazar, îngenunchind lângă Vigor. Ne-ar fi scăpat dacă n-ar fi fost dragonul pictat pe podea.

Se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe o palmă şi întinse şi mai mult palma cealaltă. Degetele sale pipăiră de-a lungul pietrei goale.

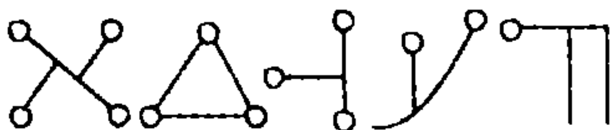
— A fost nevoie de lupă ca să scot asta la iveală. Am dat peste ea când examinam vopseaua fluorescentă. În timp ce te aşteptam, am curăţat câteva straturi de funingine şi murdărie adunate de-a lungul secolelor în gravură.

Vigor studie podeaua de piatră.

— Ce gravură?

— Apleacă-te mai mult. Pune mâna aici.

Concentrându-se, Vigor se conformă. Mai mult simţi decât văzu cu buricele degetelor, asemenea unui orb ce citeşte în alfabetul Braille. În piatră era o inscripţie destul de estompată.

Lui Vigor nici măcar nu-i trebui confirmarea lui Balthazar ca să ştie că gravura era foarte veche. Simbolurile erau la fel de clare ca şi o însemnare ştiinţifică, însă aceasta nu era mâzgăleala unui fizician. În calitate de fost şef la Institutului Pontifical de Arheologie Creştină, Vigor îi recunoscu semnificaţia.

Probabil că Balthazar îi surprinsese reacţia. Îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte conspirative:

— E chiar ce cred eu că este?

Vigor se ridică în genunchi şi îşi şterse praful de pe vârfurile degetelor.

— E o scriere mai veche decât ebraică, murmură el. Cea dintâi limbă, dacă e să crezi poveştile pe tema asta.

— Dar ce-a fost scris aici? Ce semnifică mesajul ăsta?

Vigor clătină din cap şi studie podeaua, o altă întrebare încolţindu-i în minte. Pecetea dragonului apăru din nou, dar numai în ochii minţii sale, luminată mai degrabă de îngrijorarea sa decât de strălucirea luminii ultraviolete. Deasupra pietrei, dragonul se răsucea în jurul inscripţiei, ca şi cum ar fi protejat-o.

Vorbele de mai devreme ale prietenului său îi reveniră lui Vigor în minte: „Asta ne-ar fi scăpat, dacă n-ar fi fost dragonul pictat pe podea”. Poate că dragonul nu era menit atât să protejeze vechea gravură, cât să o *aducă în lumină,* să o scoată în evidenţă.

Însă pentru ochii cui era menită?

În vreme ce Vigor îşi imagina dragonul răsucit, simţi din nou greutatea corpului neînsufleţit al lui Jakob în braţele lui, carbonizat şi încă fumegând.

În acel moment, Vigor ştiu adevărul. Mesajul *nu* era menit pentru un alt agent operativ al Curţii Dragonului, unui alt trădător precum prefectul Alberto. Era menit să atragă pe cineva strâns legat de istoria Curţii Dragonului, pe cineva care îi cunoştea semnificaţia.

Mesajul fusese lăsat pentru el.

Dar de ce? Ce voia să spună?

Vigor se ridică încetişor în picioare. Cunoştea pe cineva care putea fi în măsură să-l ajute, cineva pe care evitase să-l sune de anul trecut încoace. Până acum, nu mai fusese nevoie să ţină legătura, îndeosebi după ce acest bărbat rupsese relaţia pe care o avusese cu nepoata lui Vigor. Însă Vigor ştia că o parte din reticenţa sa faţă de această persoană nu avea de-a face numai cu o dezamăgire în amor. Bărbatul, la fel de mult ca şi acest turn, îi amintea lui Vigor de trecutul însângerat de aici, un trecut pe care el, unul, voia să-l uite.

Dar acum nu avea de ales.

Pecetea dragonului îi strălucea în faţa ochilor minţii ca şi cum ar fi transmis un avertisment înspăimântător.

Avea nevoie de ajutor.

4 IULIE, 11.44 P.M.
Parcul Takoma, Maryland

— Gray, poţi să duci gunoiul din bucătărie?

— Vin imediat, mamă.

În sufragerie, comandantul Gray Pierce luă o altă sticlă goală de bere Sam Adams, un alt soldat răpus la petrecerea organizată de părinţii săi cu ocazia zilei de 4 Iulie şi o aruncă în coşul de gunoi din plastic pe care o avea la subsuoară. Cel puţin petrecerea era pe sfârşite.

Se uită la ceasul de la mână. Era aproape miezul nopţii.

Gray mai adună nişte sticle de bere de pe masa de la intrarea principală şi se opri puţin în faţa uşii deschise, bucurându-se de uşoara adiere care trecea prin plasa pentru ţânţari. Noaptea mirosea a iasomie, pe lângă uşorul iz de fum provenit de la artificiile aprinse de vecini. Undeva în depărtare, şuierături şi pocnituri continuau să se audă în noapte. Un câine urlă în curtea din spate, probabil enervat de zgomotul pe care-l făceau cei câţiva invitaţi rămaşi pe veranda din faţă a bungalowului Craftsman al părinţilor săi, care leneveau pe balansoar sau stăteau sprijiniţi de balustradă, savurând noaptea răcoroasă după obişnuita arşiţă a unei veri în Maryland. Mai devreme, acum câteva ore, toţi urmăriseră de-acolo, de pe verandă, focurile de artificii. După aceea petrecăreţii dispăruseră în noapte. Rămăseseră numai cei mai rezistenţi.

Asemenea şefului lui Gray.

Directorul Painter Crowe se sprijinea de un stâlp de susţinere, lângă asistentul care lucra pentru mama lui Gray. Acesta era un băiat foarte serios din Congo, care frecventase cursurile Universităţii George Washington cu ajutorul unei burse. Painter Crowe îl întrebase despre stadiul ostilităţilor din ţara de baştină a tânărului. Se părea că, până şi la o petrecere, directorul Sigma Force continua să ia pulsul lumii.

Pe de altă parte, acesta era şi motivul pentru care era un director atât de bun.

Sigma Force funcţiona ca ramură ce lucra sub acoperire, pe teren, pentru DARPA, Divizia de Cercetare şi Dezvoltare a Departamentului Apărării. Membrii săi erau trimişi să protejeze sau să neutralizeze tehnologii vitale pentru siguranţa Statelor Unite. Echipa era compusă din foşti militari din cadrul Forţelor Speciale care fuseseră aleşi în secret şi plasaţi în programe de doctorat extrem de riguroase, formând o echipă militarizată de agenţi operativi excelent pregătiţi din punct de vedere tehnic. Sau, aşa cum îi plăcea lui Monk, prietenul lui Gray şi membru al echipei sale, să glumească: „oameni de ştiinţă ucigaşi de profesie”.

Cu o asemenea responsabilitate, singura modalitate de relaxare a directorului Crowe în noaptea aceasta părea să fie sticla de scotch *single-malt* pusă pe balustradă verandei. Se ocupase de ea toată seara. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea scrutătoare, Painter dădu din cap spre Gray prin uşa de la intrare.

În lumina palidă a celor câteva felinare cu lumânări, silueta directorului părea sculptată în piatră, aşa cum era îmbrăcat în pantaloni largi, închişi la culoare şi cu o cămaşă de în călcată. Moştenirea să amerindiana, cum era pe jumătate, se putea distinge uşor în trăsăturile aspre ale feţei.

Gray studie acele trăsături, căutând vreo urmă de fisură în expresia de pe faţa lui, cunoscând presiunea la care probabil că era expus. Structura organizaţională de la Sigma fusese supusă unui audit intern cuprinzător al NSA[6] şi DARPA, iar acum o criză medicală era pe cale de a izbucni în Asia de Sud-Est. Aşa că era plăcut să-l vezi pe omul ăsta în afară birourilor subterane ale Sigma.

Chiar şi pentru o singură noapte şi anume asta.

Cu toate acestea, datoria nu-i ieşea mai niciodată din minte directorului.

Parcă pentru a dovedi asta, Painter se întinse, se ridică de pe balustradă şi se duse spre uşă.

— Ar cam trebui s-o întind, îi spuse el lui Gray pe un ton ridicat şi se uită la ceasul de la mână. Mă gândeam să trec pe la birou şi să verific dacă Lisa şi Monk au ajuns cu bine.

Cei doi oameni de ştiinţă, dr. Lisa Cummings şi dr. Monk Kokkalis, fuseseră trimişi să investigheze o criză de natură medicală survenită undeva în insulele indoneziene. Echipa, călătorind pe post de ajutoare ale Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, plecase în dimineaţa aceea.

Gray împinse uşa cu plasă pentru insecte şi-i strânse mâna şefului său. Ştia de unde venea interesul lui Painter faţă de itinerarul celor doi, interes care depăşea rolul său de director al operaţiunilor desfăşurate pe teren. Putea să desluşească îngrijorarea unui bărbat îndrăgostit.

— Sunt sigur că Lisa este în regulă, îl asigură Gray, ştiind că Lisa şi Painter fuseseră nedespărţiţi în ultima vreme. Asta dacă şi-a luat şi dopurile pentru urechi. Sforăitul lui Monk ar putea să desprindă până şi motorul unui avion de pe aripă. Şi, dacă tot veni vorba de omul-fanfară-de-garnizoană, dacă afli vreo veste, ceva, să-i dai şi lui Kat de ştire…

Painter ridică o mână.

— M-a sunat deja de două ori, pe BlackBerry, în seara asta, ca să verifice dacă am aflat ceva, spuse el şi dădu paharul de scotch pe gât. O sun imediat ce am vreo veste.

[6] National Security Agency – Agenda de Securitate Naţională.

— Bănuiesc că Monk va suna înainte să afli tu ceva, având în vedere că acum are *două* fete cărora trebuie să le dea raportul.

Painter zâmbi, chiar dacă puţin obosit.

În urmă cu trei luni, Kat şi Monk îşi aduseseră acasă copilul nou-născut, o fetiţă de 3,5 kilograme, botezată Penelope Anne. După ce fusese desemnat pentru această operaţiune, Monk glumise pe seama faptului că astfel scapă de schimbat scutece şi de hrănirea bebeluşului la miezul nopţii, însă Gray ştia că prietenului sau i se frângea inima să-şi lase soţia şi micuţa fetiţă.

— Mulţumesc c-ai trecut pe-aici, domnule director. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Te rog să le mulţumeşti părinţilor tăi din partea mea.

Amintindu-şi brusc, Gray aruncă o privire spre valul de lumină revărsată de-a lungul laturii din stânga a casei, lumina provenită de la garajul ridicat separat de locuinţă, în spatele acesteia. Tatăl său se retrăsese acolo în urmă cu ceva timp. Nu numai din cauza emoţiilor provocate de focurile de artificii. În ultima vreme, îi era tot mai greu să facă faţă evenimentelor sociale, pe măsură ce boală Alzheimer progresa, făcându-l să uite nume, să repete întrebări la care primise deja răspuns. Frustrarea sa dusese la o dispută aprinsă purtată între patru ochi de tată şi fiu. După aceea, bătrânul se refugiase cu paşi apăsaţi în garaj, loc ce-i adăpostea şi atelierul.

Din ce în ce mai des, tatăl său putea fi găsit ascunzându-se acolo, în spate. Gray bănuia că nu voia neapărat să se ascundă de lume, cât să se învârtă în jurul camionetelor, căutând un loc izolat care să-i protejeze ce-i mai rămăsese din facultăţile mintale, găsindu-şi alinarea în bancul de lucru şi onduleurile lemnului de stejar prelucrat cu rindeaua electrică sau în desprinderea unui şurub înţepenit. Totuşi, în ciuda acestui comportament solitar, Gray recunoscuse teama crescândă din ochii tatălui său.

— O să le spun, murmură Gray.

În momentul în care Painter se îndepărta şi ultimii dintre petrecăreţii răzleţi o porniră pe urmele lui. Unii se opriră şi intrară în casă ca să-i ureze mamei sale toate cele bune, în vreme ce Gray îşi luă la revedere de la ceilalţi. Curând, rămase singur pe verandă.

— Gray, îl strigă mama lui din casă. Gunoiul!

Cu un oftat, se aplecă şi luă coşul de gunoi cu sticle, cutii şi pahare de unică folosinţă goale. Voia s-o ajute pe mama lui să facă ordine, după care avea să o ia pe scurtătură, cu bicicletă, ca

să ajungă la apartamentul său situat în partea cealaltă a oraşului.

În momentul în care plasa de insecte se trânti cu putere în urma lui, stinse lumina de pe verandă şi se duse spre bucătărie, păşind pe podeaua de lemn. Auzi maşina de spălat vase bâzâind şi zdrăngănitul vaselor în cuvă.

— Mamă, lasă că termin eu treaba, zise el în timp ce intră în bucătărie. Du-te şi odihneşte-te.

Mama lui se răsuci de lângă chiuvetă. Purta pantaloni largi, din bumbac de culoare bleumarin, o cămaşă albă din mătase şi un şorţ în pătrăţele, umed. În clipe ca acestea, aşa grăbită cum era după o seară întreagă de distracţie, brusc, i se părea izbitoare vârsta înaintată a mamei sale. Cine era femeia asta cu părul cărunt din bucătăria mamei lui?

În momentul acela, ea pocni dintr-un prosop ud spre el şi-l trezi la realitate, spulberând mirajul.

— Nu trebuie decât să duci gunoiul. Aproape c-am terminat aici. Şi spune-i lui taică-tău să vină înăuntru. Familia Edelmann nu prea apreciază lucrările lui nocturne de tâmplărie. Oh şi am împachetat ce a mai rămas din friptura de pui făcută la grătar. Poţi s-o duci în frigiderul din garaj?

— O să trebuiască să mai fac un drum, zise el şi luă cu o mână cei doi saci de plastic plini cu gunoi, făcând să se balanseze cutia cu sticle goale de la subsuoară. Mă întorc imediat.

Împinse cu şoldul uşa din spate şi ieşi în curtea întunecată. Coborând cu grijă cele două trepte, o porni spre garaj şi şirul de tomberoane de gunoi aliniate pe o latură a acestuia. Se trezi mişcându-se cu prudenţă, încercând să reducă de tot clinchetul sticlelor. Un aspersor de stropit gazonul, marca Rainbird îi trădă însă prezenţa.

Se împiedică, iar cutia cu sticle zăngăni în vreme ce el îşi recăpătă echilibrul. Terrierul scoţian al vecinilor din spate lătră în semn de nemulţumire.

„Fir-ar să fie…”

Tatăl său înjură pe neaşteptate în garaj.

— Gray? Dacă tu eşti… dă-mi naibii o mână de ajutor!

Gray ezită. După o dispută aprinsă avută cu tatăl său în seara aceea, nu mai voia un bis la miezul nopţii. De-a lungul ultimilor ani, cei doi se înţeleseseră destul de bine, găsind un limbaj comun după o viaţă de înstrăinare. Însă în ultima lună, pe măsură ce unele dintre testele cognitive ale tatălui său începuseră din nou să aibă rezultate nu prea promiţătoare,

bărbatului taciturn îi revenise acea latură dificilă, mult prea bine cunoscută şi nedorită.

— Gray!

— Aşteaptă!

Aruncă gunoiul în unul dintre tomberoanele deschise şi puse cutia de sticle lângă el. Trase adânc aer în piept şi intră în conul de lumină ce se revărsa din garajul deschis.

Îl izbi mirosul de rumeguş şi ulei de motor, ceea ce îi aminti de cele mai proaste zile ale lor. „Dă-mi nenorocita aia de scoabă, prăpăditu’ naibii... O să te fac să te gândeşti de două ori înainte să-mi mai foloseşti vreuna dintre scule... scoate-ţi capul sec din fund înainte să-ţi cârpesc vreo...”

Tatăl său îngenunchease pe podea, lângă o cutie de cafea din care i se vărsaseră cuiele de 5,1 centimetri lungime. Le aduna cu mâna. Gray observă dâra de sânge de pe jos, sânge provenit din mâna stângă a bătrânului.

Tatăl său îşi înălţă capul în momentul în care Gray intra. Sub lumina fluorescentă, legătură de rudenie dintre ei era evidentă. Ochii albaştri ai tatălui său erau la fel de sfredelitori că ai lui Gray. Feţele lor aveau aceleaşi trăsături colţuroase, aceeaşi despicătură a bărbiei, dovedind originea lor galeză. Nu mai avea scăpare. Încetul cu încetul, se transforma în tatăl său. Şi, chiar dacă părul lui Gray încă mai era negru ca tăciunele, avea deja nişte fire albe care să-i dovedească asta.

Văzându-i mâna însângerată, Gray se duse la tatăl său şi-i făcu semn spre chiuvetă.

— Du-te şi spală-ţi mâna aia.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac.

Gray deschise gura să-l contrazică, însă se gândi mai bine şi se aplecă să-şi ajute părintele.

— Ce s-a întâmplat?

— Căutam nişte şuruburi pentru lemn, zise tatăl său făcând semn cu mâna tăiată spre bancul de lucru.

— Dar astea sunt cuie.

Tatăl său îl străfulgeră cu privirea.

— Nu, pe bune, măi Sherlock?

În privirea lui era o doză de furie abia reţinută, dar Gray ştia că, de data asta, nu-l viza pe el.

Dându-şi seama de asta, nu spuse nimic, ci pur şi simplu adună cuiele şi le puse înapoi în cutia de cafea. Tatăl său se holba la mâinile lui, una însângerată, alta nu.

— Tata?

Bărbatul masiv clătină din cap, după care, în cele din urmă, zise mai potolit:

— Fir-ar al naibii…

Gray nu îl contrazise în nici un fel.

Când Gray era mic, tatăl său lucrase pe câmpurile petroliere din Texas, până când suferise un accident care-l schilodise, lăsându-l fără un picior de la genunchi în jos, transformând un adevărat petrolist într-o casnică jalnică. Gray îşi simţise deseori frustrarea măcinându-l, căci mereu îşi dorise, dar nu fusese niciodată capabil, să fie omul pe care şi-l dorea tatăl lui.

Gray se uită la tatăl său care-şi studia cu înverşunare mâinile şi îşi dădu seama de un adevăr dur. Poate că, în tot acest timp, furia bătrânului fusese îndreptată spre interior. La fel ca acum. Nu era vorba atât de mult de sentimentele de frustrare şi supărare pricinuite de faptul că fiul lui nu se putea ridica la înălţimea aşteptărilor *lui.* Iar acum, încă o dată, boala înlătura încet până şi asta.

Gray îşi căută cuvintele ca să spună ceva.

Se gândea, dar zgomotul infernal al unei motociclete îi reteză orice avânt meditativ.

De pe stradă se auzi un scrâşnet de roţi, umplând fără îndoială asfaltul cu urme de cauciuc.

Gray se ridică şi puse cutia de cafea pe bancul de lucru. Tatăl lui îl înjură pe mitocanul de motociclist, probabil vreun petrecăreţ beat. Cu toate acestea, Gray întinse o mână şi stinse luminile garajului.

— Ce faci?…

— Stai jos! îi ordonă Gray.

Ceva era în neregulă…

Apăru şi motocicleta, o Yamaha V-Max puternică, de culoare neagră. Le apăru în câmpul vizual bârâind şi mişcându-se legănat într-o parte şi-n alta. Farul era stins. Asta îl făcuse pe Gray să devină extrem de agitat. Nici un fascicul de lumină nu măturase strada înaintea bubuitului motorului. Motocicleta mergea cu luminile stinse.

Fără a încetini, continua să înainteze haotic. Roata din spate scoase un fum gros în momentul în care încerca să întoarcă din scurt şi să intre pe aleea din faţa casei lor. Mai întâi ezită, se balansă, după care ţâşni în faţă.

— Ce dracu’! izbucni tatăl său.

Motociclistul compensă mai mult decât era necesar întoarcerea bruscă. Motocicleta se clătină, după care bordura

trotuarului aruncă vehiculul pe o parte. Motociclistul se lupta să recapete controlul, însă apărătoarea roţii din spate se agaţă de marginea unei trepte a verandei.

Motocicleta se prăvăli într-o parte într-o jerbă de scântei roşietice, parcă o altă manifestare cu ocazia zilei de 4 Iulie. Aruncat din şa, motociclistul se rostogoli de mai multe ori peste cap, aterizând cu mâinile şi picioarele răşchirate nu departe de uşa deschisă a garajului.

După ce străbătu o distantă apreciabilă pe o parte, motorul motocicletei se înecă şi se opri.

Scânteile dispărură.

Brusc se făcu întuneric.

— Iisuse Hristoase! exclamă tatăl său.

Gray întinse o mână în spate ca să-l facă pe tatăl sau să rămână în garaj. Cu mâna cealaltă, scoase un Glock de 9 mm dintr-un toc de la gleznă. Se îndrepta spre silueta întinsă pe jos, îmbrăcată complet în negru: echipamentul de piele, eşarfa şi casca.

Un geamăt uşor scoase la iveală două lucruri: motociclistul mai era încă în viaţă şi era femeie. Zăcea ghemuită pe o parte, cu hainele de piele sfâşiate.

Mama lui Gray apăru la uşa din spate a casei, stând în lumină, atrasă de zgomot.

— Gray?…

— Rămâi acolo! strigă el.

Când Gray se apropie de motociclista trântită la pământ, observă ceva căzut la câţiva paşi de motocicletă, forma sa neagră contrastând cu cimentul alb al potecii din faţa casei. Arăta ca un tub butucănos din piatra neagră, fisurat în urma impactului. Din interiorul închis la culoare, licăritul unui miez metalic reflecta lumina lunii.

Dar când ajunse lângă femeie, privirea îi fu atrasă de licăritul unei alte bucăţi de argint.

Un mic pandantiv atârnat de lănţişorul de la gât.

În formă de dragon.

Gray îl recunoscu imediat. Şi el purta unul la fel în jurul gâtului, un cadou primit de la un duşman mai vechi, un avertisment şi o promisiune pentru momentul în care drumurile aveau să li se încrucişeze din nou.

Strânse şi mai tare pistolul în mână.

Ea se rostogoli pe spate cu un alt geamăt uşor. Sângele curgea pe cimentul alb, un şuvoi negru ce se îndrepta hotărât

spre peluza tunsă, învăluită de întuneric. Gray îşi dădu seama că provine de la o rană sângerândă, pe unde ieşise glonţul.

Fusese împuşcată în spate.

O mână se înălţă şi scoase casca de pe cap. O faţă cunoscută, încordată şi cuprinsă de agonie se uită în sus, fix la el, încadrată de un păr negru. Pielea bronzată şi ochii migdalaţi îi dezvăluiau originea eurasiatică şi identitatea.

— Seichan… spuse el.

O mână tremurândă se întinse spre el, dând să-l apuce.

— Comandante Pierce… ajută-mă…

El percepu durerea din vorbele ei – însă şi ceva ce nu crezuse că o să audă vreodată din partea acestui duşman neîndurător.

Teroarea.

2
Crăciun însângerat

5 IULIE, 11.02 A.M.
Insula Crăciunului

„Încă de lenevealǎ pe plajă...”

Monk Kokkalis îşi urmărea ghidul de-a lungul fâşiei înguste de uscat. Amândoi bărbaţii purtau costume identice Bio-3 împotriva contaminării. Nu era chiar cea mai potrivită opţiune vestimentară pentru o plimbare de-a lungul unei plaje tropicale. Pe sub costum, Monk se dezbrăcase complet, rămânând doar într-o pereche de boxeri. Cu toate acestea, se simţea în continuare prea îmbrăcat, ca şi cum ar fi fost pus la copt la foc mic în plasticul etanş. Duse mâna deasupra ochilor, ca să-i adăpostească de strălucirea puternică a soarelui la amiază şi privi scena de groază ce se desfăşura în faţa lui.

Golful vestic al Insulei Crăciunului mustea de cadavre, ca şi cum iadul însuşi fusese adus din adâncuri şi se revărsase aici. Mormane de carcase de peşti marcau locul până unde ajunsese fluxul în noaptea trecută. Movile şi mai înalte de rechini, delfini, broaşte-ţestoase, chiar şi o balenă-pigmeu, toate erau împrăştiate pe plajă – deşi era în continuare greu de spus unde se termină una şi începea altă, cum carnea şi solzii se topeau într-o masă amorfă şi extrem de puturoasă de oase şi ţesuturi intrate în putrefacţie. În plus, mai erau şi o mulţime de păsări marine contorsionate, moarte, pe plajă şi în apă, poate atrase de măcel doar pentru a fi otrăvite la rândul lor.

În apropiere, printr-o deschizătură în stâncă, valurile creaseră un fel de fântână arteziană cu apă vâscoasă ce producea un zgomot ca şi cum oceanul însuşi era gata să-şi dea ultima suflare.

Aplecându-se sub stropii de apă, cei doi o luară înspre nord, pe plajă, traversând o potecă îngustă de nisip curat, între mizeria zonei până unde ajunsese fluxul şi stâncile abrupte acoperite cu vegetaţie deasă.

— Aminteşte-mi, când ne întoarcem pe vapor, să nu mă

apropii de platourile cu fructe de mare, murmură Monk prin fâşâiturile produse de aparatul prin care respira.

Era fericit că, datorită costumului, aerul pe care-l respira era curat. Îşi putea imagina duhoarea îngrozitoare ce însoţea fără doar şi poate acest cimitir marin.

În plus, era bucuros că partenera sa, dr. Lisa Cummings, rămăsese la bordul vaporului de croazieră, de partea cealaltă a insulei. *Mistress of the Seas* plutea în golful Flying Fish, din fericire în direcţia opusă celei din care bătea vântul, la adăpost de briza puturoasă ce învăluia insulă din cauza supei toxice aflate în partea sa vestică.

Dar alţii nu fuseseră la fel de norocoşi.

În zori, când sosiseră, Monk văzuse cum sute de bărbaţi, femei şi copii fuseseră evacuaţi de pe insulă, toţi cu diverse grade de contaminare: unii orbi, alţii doar cu băşici pe piele, cazurile cele mai grave cu pielea putrezind şi desprinzându-se efectiv de pe carne. Şi, cu toate că gradul de toxicitate era, conform analizelor, în scădere rapidă, întreaga insulă era evacuată ca măsură de precauţie.

Mistress of the Seas, un gigantic şi luxos vas de croazieră aflat în voiajul său inaugural de-a lungul insulelor indoneziene, fusese îndepărtat de la traiectoria originală, transformându-se într-un spital de urgenţă plutitor. În plus, servea şi pe post de centru de operaţiuni al echipei Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii[7], chemate să descopere cauza şi sursa otrăvirii bruşte a apelor dimprejur.

Acesta era şi motivul pentru care Monk se afla aici în dimineaţa asta, căutând răspunsuri în urma tragediei care se petrecuse. Pe vapor, toată priceperea de medic a Lisei era utilizată la maximum, în vreme ce pregătirea lui Monk îl trimisese să tropăie prin haznaua asta. Datorită specializării lui în medicina legală şi biologie, fusese ales special pentru această misiune a organizaţiei Sigma. Se considerase că operaţiunea avea un grad scăzut de risc – de simplă supraveghere – o misiune menită să-i uşureze întoarcerea la serviciu după cele trei luni de concediu din motive familiale.

Alungă rapid din minte ultimul gând. Nu voia să se gândească la fetiţa lui în vreme ce înota prin mizeria de aici. Cu toate astea, nu se putea abţine. Se trezi visând la ochii albaştri ai lui Penelope, la obrajii bucălaţi şi coama ireală de păr blond, atât de deosebite de ţeasta rasă şi trăsăturile crâmpoţite ale tatălui ei.

---

[7] În original, World Health Organization (n. tr.).

Cum de era posibil ca o fiinţă atât de frumoasă să aibă genele sale? Pe de altă parte, era foarte probabil că soţia lui să fi avut contribuţia predominantă la acest capitol. Nici chiar aici nu-şi putea ostoi durerea din piept, senzaţia fizică de dor de ele, ca şi cum ar fi fost uniţi de o legătură la fel de puternică precum un cordon ombilical, o legătură de sânge care-i ţinea laolaltă. Era atât de fericit, că nu-i venea să creadă.

În faţa lui, ghidul, dr. Richard Graff, un oceanolog cu experienţă de la Universitatea din Queensland, se lăsase într-un genunchi. Habar n-avea de adevărata identitate a lui Monk, doar faptul că Monk fusese recrutat de OMS pentru specializarea sa şi experienţa în domeniu. Graff îşi pusese cutia de plastic pentru mostre pe o bucată plată de piatră. Prin vizorul pe care-l avea pe faţă, expresia de pe chipul bărbatului cu barbă părea extrem de încordată din cauza concentrării şi a îngrijorării.

Era timpul să se apuce de treabă.

Cei doi ajunseseră aici cu o barcă gonflabilă Zodiac. Pilotul, un marinar din Marină Regală Australiană, rămăsese la barca aflată pe plajă, dincolo de zona carnajului. O ambarcaţiune a Pazei de Coastă australiene sosise pentru a supraveghea evacuarea insulei.

Insula îndepărtată, aflată la 2 400 de kilometri nord-vest de Perth, era totuşi teritoriu australian. Descoperită în ziua de Crăciun, în anul 1643, insula nelocuită fusese în cele din urmă colonizată de britanici, pentru a profita de pe urma resurselor sale naturale de fosfaţi. Aceştia construiseră aici o aşezare minieră importantă şi angajaseră o mulţime de muncitori provenind din insulele indoneziene. Şi, cu toate că minele erau încă în exploatare, principala activitate a insulei era acum turismul. Trei sferturi din regiunile înalte ale insulei, acoperite cu păduri tropicale dense, fuseseră declarate parcuri naţionale.

Dar nici un grup de turişti nu avea să se mai înghesuie să vină aici prea curând.

Monk i se alătură lui Richard Graff.

Cercetătorul marin îi sesiză sosirea şi făcu un gest cu mâna înmănuşată pentru a cuprinde tot măcelul.

— A început acum patru săptămâni şi ceva, potrivit spuselor unor pescari de pe-aici, îi explică Graff. Capcanele de homari au fost găsite pline de carcase goale de crustacee, căci carnea se dizolvase. Năvoadele trase din mare le-au provocat leziuni la mâini muncitorilor care le-au manevrat. Şi apoi a fost din ce în ce mai rău.

— Ce crezi că s-a petrecut aici? Vreun fel de deversare toxică?

— Fără îndoială că a avut loc un atac toxic, însă nu a fost vorba despre o *deversare.*

Omul de ştiinţă desfăcu o geantă neagră pentru colectarea mostrelor, pe care se afla desenat simbolul de avertizare asupra pericolului chimic, iar apoi îi făcu semn spre fântâna arteziană naturală din apropiere. Apele clocoteau pline de un amestec gălbui, un amestec otrăvitor ce conţinea şi carne şi oase putrezite.

Dădu din mână.

— Mama natură e responsabilă pentru toate astea.

— Ce vrei să zici?

— Ceea ce vezi este noroi *primordial,* prietene. Compus din *cianobacterii,* strămoşi îndepărtaţi ai bacteriilor şi algelor timpurilor noastre. Acum trei miliarde de ani, un astfel de noroi era prezent peste tot în oceanele lumii. Iar acum se pare că a revenit. Acesta este motivul pentru care am fost chemat aici. Astfel de organisme reprezintă domeniul meu principal de specializare. Am studiat astfel de zone de înmulţire rapidă undeva lângă Marea Barieră de Corali, mai ales a unui organism denumit *iarba-de-foc.* Un amestec de alge şi cianobacterii care pot acoperi un întreg teren de fotbal într-un timp mai scurt decât ţi-ar lua ţie să-ţi mănânci prânzul. Creatura asta nenorocită eliberează trei biotoxine diferite, suficient de puternice pentru a ataca şi băşica pielea. Iar uscată poate provoca efecte similare cu cele ale unui spray paralizant.

Monk îşi aduse aminte de imaginea devastată a Coloniei, cea mai mare aşezare umană de pe insulă. Se afla nu departe de golfuleţul acesta, chiar la o răscruce de vânturi.

— Adică vrei să spui că asta s-a petrecut aici?

— Asta sau ceva similar. Iarba-de-foc şi alte cianobacterii se înmulţesc rapid în toate oceanele noastre. Din fiordurile Norvegiei până la Marea Barieră de Corali. Peştii şi mamiferele marine mor din cauza lor, în vreme ce noroaiele acestea împreună cu meduzele veninoase sunt din ce în ce mai înfloritoare. E ca şi cum procesul evolutiv a fost inversat, iar oceanele se transformă din nou în mările primordiale de la începuturile istoriei. Şi numai noi suntem de vină pentru asta. De mult timp, îngrăşămintele, chimicalele, folosite în industrie şi toate deversările din canalizare au început să otrăvească deltele şi estuarele. Pescuitul excesiv din ultimii 50 de ani a diminuat populaţia de peşti mari cu 90 de procente. Iar schimbările

climatice fac apele tot mai acide şi mai calde, reducând capacitatea acestora de a-şi păstra oxigenul, sufocând viaţa marină. Ceea ce facem noi duce la uciderea propriu-zisă a mărilor, fără posibilitate de întoarcere.

Clătinând din cap, continuă să privească ţărmul plin de cadavre.

— Din cauza asta, vom fi martorii întoarcerii apelor la stadiul în care se aflau acum o sută de milioane de ani, pline de bacterii, alge toxice şi meduze veninoase. Astfel de zone ale morţii se găsesc acum peste tot în lume.

— Dar care a fost cauza acestei izbucniri, în particular?

Aceasta era întrebarea care-i adusese pe toţi aici.

Graff clătină din cap.

— Un tip de *noroi primordial* neidentificat. Ceva ce n-am mai văzut până acum. Şi asta este ceea ce mă sperie. Biotoxinele marine şi neurotoxinele sunt deja cele mai puternice otrăvuri din lume. Atât de afurisite, încât depăşesc până şi capacitatea omului de a le reproduce. Ştiai că saxitoxina, provenind de la bacteriile ce se găsesc în anumite scoici, a fost clasificată de Naţiunile Unite ca armă de distrugere în masă?

Monk se strâmbă, deşi chipul îi era protejat de vizor, la apa din faţa lui.

— Mama natură poate fi o adevărată nemernică.

— Cea mai cumplită dintre toţi teroriştii, prietene. Cel mai bine e să nu te pui cu ea.

Monk nu-l contrazise.

Odată lecţia de biologie încheiată, Monk se aplecă şi-l ajută să organizeze recipientele în care se colectau mostre. Era destul de dificil, căci trebuia să se lupte cu mănuşile de plastic ale costumului. În plus, îi era greu şi din cauza mâinii stângi pe care nu o simţea. Mutilat într-o misiune anterioară, acum purta o mână protetică având cinci degete, o minunăţie a tehnicii, dotată cu cele mai noi gadgeturi inventate de DARPA, dar materialul sintetic şi bioelectronica nu se puteau compara cu o mână reală.

Înjură când scăpa o seringă în nisip.

— Ai grijă cu aia, îl avertiză Graff. Nu cred că ţi-ai dori să-ţi înţepi costumul. Nu aici. Chiar dacă nivelul toxinelor este în scădere, trebuie să fim precauţi.

Monk oftă. Ar fi fost bucuros să scape de costumul acela de maimuţoi şi să se întoarcă pe vapor, în apartamentul lui. Pe drumul spre insulă, Monk trăsese sfori ca să i se pună la dispoziţie un întreg apartament dotat cu toate echipamentele

necesare unui laborator criminalistic, acestea fiind aduse pe vas pe calea aerului. Acolo şi-ar fi dorit să fie acum.

Dar, mai întâi, aveau nevoie de mostrele pentru laborator. Şi-n cantitate mare. Sânge, ţesuturi, oase. De la peşti, rechini, calamari, delfini.

— Ce ciudat… mormăi Graff.

Se ridică şi privi în susul şi-n josul plajei.

Monk i se alătura.

— Ce e?

— Unul dintre cele mai reprezentative animale de pe insula asta este *Geocarcoidea natalis.*

— Adică, pe limba noastră?…

Graff se ridică şi se uită încă o dată în susul şi-n josul plajei.

— Mă refer la crabul roşu de pământ de pe Insula Crăciunului. Monk studie ţărmul plin de mortăciuni. Citise despre flora şi fauna insulei. Crabul roşu terestru era vedeta insulei, ajungând să crească până la dimensiunile unei farfurii întinse. Migraţia lor anuală era socotită una dintre minunile lumii naturale. În fiecare noiembrie, în funcţie de ciclul lunar, o sută de milioane de crabi porneau într-o grabă nebună dinspre junglă spre mare, ferindu-se de păsările marine şi încercând să-şi câştige dreptul la împerechere supravieţuind.

Graff continuă:

— Crabii sunt renumiţi că vietăţi care se hrănesc cu leşuri. Ar fi normal să fie atraşi de toate mortăciunile astea de aici. Ca şi păsările. Dar nu văd nici unul aici, nici viu, nici mort.

Poate au simţit toxina şi au rămas în junglă.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci un astfel de factor s-ar putea dovedi un indiciu pentru originile bacteriilor care au produs-o. Poate s-au mai confruntat cu o asemenea izbucnire ucigaşă şi altă dată. Poate sunt rezistenţi. Oricum, cu cât izolăm mai repede sursa, cu atât mai bine.

— Pentru a-i ajuta pe locuitorii insulei…

Graff ridică din umeri.

— Desigur. Dar, mai important, pentru a împiedica aceste organisme să se răspândească.

Studie lichidul vâscos şi gălbui, iar vocea îi coborî, îngrijorată.

— Mi-e teamă că acest incident prevesteşte ceva de care se tem toţi oceanologii.

Monk se uită la el aşteptând explicaţii.

— Apariţia unei bacterii care să încline balanţa, un agent atât de puternic, încă să ucidă toată viaţa acvatică.

— Şi aşa ceva e posibil?

Graff îngenunche ca să-şi înceapă treaba.

— S-ar putea să se întâmple deja.

După aceste cuvinte sinistre, Monk îşi petrecu următoarea oră adunând mostre şi punându-le în eprubete, pungi şi pahare de plastic. În tot timpul acesta, soarele se ridică şi mai sus deasupra stâncilor, reflectându-se puternic în apă şi făcându-l să fiarbă în costumul de protecţie. Începu să-şi imagineze cât de bune ar fi un duş rece şi o băutură îngheţată cu o umbreluţă în ea.

Cei doi îşi continuară treaba încet, de-a lungul plajei. Aproape de poalele stâncii, Monk observă o mulţime de beţişoare de tămâie arse înfipte în nisip. Formau un fel de palisadă în faţa unui mic altar budist, o simplă silueta aşezată, ale cărei trăsături nu se mai distingeau din cauza timpului îndelungat în care fusese bătută de apă şi nisip. Era plasată sub un fel de adăpost improvizat, acoperit de murdărie de la păsări. Se gândi că beţele de tămâie fuseseră aprinse pentru a-i proteja pe locuitori de valul toxic, implorând cumva un fel de intervenţie divină.

Trecu mai departe, brusc înfiorat de idee, întrebându-se dacă măcar eforturile lor aveau să servească la ceva.

Zgomotul ca un gâlgâit înfundat al unei bărci ce se apropia îl făcu să privească din nou înspre mare. Pentru a colecta mostre, el şi Graff trecuseră dincolo de o limbă de pământ. Zodiacul lor se afla pe ţărm, dincolo de această limbă stâncoasă, imposibil de văzut de aici.

Monk îşi duse mâna la ochi. Oare era vorba despre pilotul lor australian care-şi aducea barca mai aproape de ei?

Graff i se alătură.

— E prea devreme să ne înapoiem.

O rafală de armă automată se auzi cu ecou peste ape şi de după limba de pământ se ivi o barcă rapidă cu carena cojită, zguduindu-se în viteză. Monk putu să distingă mai mulţi bărbaţi undeva la pupa, cu capetele acoperite cu bandane. Lumina soarelui le făcea armele să sclipească.

Graff îi şopti cu răsuflarea întretăiată, dându-se înapoi.

— Piraţi.

Monk clătină din cap. „Minunat, asta ne mai lipsea.”

Barca se întoarse spre ei şi pătrunse în golf.

Monk îl apucă pe Graff de guler şi-l smuci, încercând să-l tragă de pe plaja aflată în bătaia soarelui.

Peste tot în lume, fenomenul pirateriei era în creştere în ultima vreme, însă apele indoneziene întotdeauna mustiseră de

asemenea nelegiuiţi. Aici erau o mulţime de insule şi mici atoli, mii de porturi secrete şi o vegetaţie densă. Toate la un loc creau spaţiul ideal pentru aşa ceva. Iar după tsunami-ul care avusese loc de curând în regiune, numărul piraţilor locali crescuse vertiginos, profitând de haos şi de lipsa de resurse a autorităţilor.

Se părea că tragedia aflată acum în desfăşurare crea o situaţie similară.

Vremurile disperate dădeau naştere unor oameni disperaţi.

Însă cine era chiar într-atât de disperat, încât să rişte venind în apele acestea? Monk observă că oamenii înarmaţi erau acoperiţi şi ei din cap pană în picioare cu un fel de costume de protecţie improvizate. Oare aflaseră că nivelul de toxicitate din zonă era în scădere şi hotărâseră să rişte un atac?

În timp ce Monk se retrăgea îndepărtându-se de ţărm, aruncă o privire în direcţia în care-şi lăsaseră barca pe nisip. Aici, în zona insulară, barca lor Zodiac ar fi putut aduce bani frumoşi pe piaţa neagră, ca să nu mai punem la socoteală tot echipamentul lor scump de cercetare. De asemenea, Monk observă şi lipsa oricărui foc de răspuns din partea pilotului Zodiacului. Luat prin surprindere, marinarul australian fusese probabil ucis de prima rafală. La el se afla şi singurul lor radio. Fără nici un mijloc de comunicare, erau de-acum pe cont propriu.

Monk şi-o imagină pe Lisa la bordul vaporului de croazieră. Paza de coastă australiană patrula apele din jurul micuţului port. Măcar ea era în siguranţă.

Spre deosebire de ei.

Stâncile le făceau imposibilă orice încercare de retragere. De fiecare parte se întindea o fâşie de plajă goală.

Monk îl trase pe Graff în spatele unui uriaş bolovan răsturnat, singurul adăpost posibil.

Barca rapidă o luă drept spre ei. Gloanţe vâjâiră prin aer, brăzdând nisipul chiar în faţa stâncii după care se ascunseseră.

Monk se lăsă şi mai jos.

Se părea că ziua de lenevează la plajă se terminase.

11.42 A.M.

Dr. Lisa Cummings întindea crema analgezică pe spatele fetiţei care plângea. Mama ei o ţinea de mână. Femeia cu ochii migdalaţi, îngustaţi de grijă, era din Malaysia şi vorbea şoptit.

Combinaţia de lidocaină şi prilocaină uşură imediat durerea provocată de arsură pe care copilul o avea pe spate, transformând curând plânsetul în suspine şi lacrimi.

— Acum ar trebui să se simtă mai bine, spuse Lisa, care ştia că mama fetiţei era chelneriţă la unul dintre hotelurile locale şi ştia engleză. Ai grijă să ia antibioticele de trei ori pe zi.

Femeia îşi aplecă fruntea.

— *Terima kasih.* Mulţumesc.

Lisa îi făcu semn din cap înspre un grup de bărbaţi şi femei în uniforme alb cu albastru, personalul de pe *Mistress of the Seas.*

— Cineva din echipaj va găsi o cabină pentru tine şi fiica ta.

Urmă o altă plecăciune din cap, dar Lisa se întorsese deja şi o luase în altă direcţie, scoţându-şi iute mănuşile de plastic. Sala de mese de pe puntea Lido a *Mistress of the Seas* se transformase în punctul principal de triere de pe întregul vapor. Fiecare persoană ce fusese evacuată de pe insulă era examinată şi declarată caz critic sau nu. Lisa, care avea cea mai puţină experienţă în situaţii medicale limită, fusese pusă să acorde primul ajutor. În afară de ea, mai era acolo un elev la şcoala de asistenţi medicali din Sydney, un tânăr slăbănog, de origine indiană, pe nume Jesspal, voluntar aflat în echipa trimisă de OMS.

Făceau o pereche ciudată: ea blondă şi palidă, el cu părul negru şi pielea cafenie. Însă funcţionau la fel de bine că o echipă experimentată şi bine sudată.

— Jessie, cum stăm cu cefalexina?

— Ar trebui să ne ajungă, doamna doctor Lisa.

Scutură cu o mână sticla mare, plină cu antibiotice, în vreme ce completa ceva pe o fişă cu cealaltă. Tânărul ştia să facă mai multe lucruri în acelaşi timp.

Trăgându-şi mai sus pe şolduri pantalonii de la uniforma verde de medic, Lisa aruncă o privire în jur ca să vadă dacă mai avea cineva nevoie de îngrijire imediată. Restul sălii de mese adăpostea în continuare o învălmăşeală cât de cât sub control, punctată de plânsete şi ţipete ocazionale, dar, pentru moment, postul lor de lucru era o oază de linişte.

— Cred că majoritatea locuitorilor de pe insula au fost evacuaţi, spuse Jessie. Am auzit că acele două vase auxiliare de la chei au venit doar pe jumătate pline. Cred că aceştia sunt cei câţiva rămaşi în satele mai mici aflate la depărtare.

— Slavă Domnului!

Consultase şi tratase peste 150 de pacienţi în dimineaţa

interminabilă, cazuri de arsuri, băşici, tuse măgărească, dizenterie, greţuri şi o luxaţie de încheietură din cauza unei căzături pe punte. Cu toate astea, văzuse numai o mică parte din toţi pacienţii. Vasul de croazieră sosise pe insula noaptea trecută, iar evacuarea începuse deja de ore bune când ajunsese ea, în zori, cu elicopterul. Trebuise să sară practic pe pământ şi s-o ia la fugă. Insula mică, îndepărtată, adăpostea peste 2 000 de locuitori. Deşi spaţiile erau mici, vaporul putea găzdui întreaga populaţie, înghesuită, mai ales că numărul morţilor depăşea, în mod tragic, 400 de oameni… şi continua să crească.

Rămase în picioare un moment, cu braţele strânse în jurul trupului, dorindu-şi să fi fost cuprinsă în îmbrăţişarea lui Painter, să-l simtă în spatele ei, cu obrazul lui aspru şi neras lipit de gâtul ei. Închise ochii obosită. Deşi nu era acolo, avea senzaţia că o parte din puterea lui i se transmisese şi ei.

În truda ei intensă de a trata un pacient după altul, i se păruse uşor să se detaşeze, să se comporte ca un medic, să ofere îngrijire şi să treacă mai departe.

Acum însă, în clipa aceasta de acalmie, enormitatea dezastrului o izbi. În urmă cu două săptămâni, bolile de aici începuseră uşor, cu câteva cazuri de arsuri cauzate de expunerea directă. Apoi, în doar două zile, apele aduseseră la suprafaţă un nor toxic şi erupseseră într-o adevărată explozie vulcanică de gaz otrăvitor ce omorâse o cincime din populaţie şi îi rănise pe ceilalţi.

Şi, cu toate că norul toxic dispăruse după explozie, diferite boli apărute că efecte secundare şi infecţii începuseră să-i afecteze pe bolnavi: gripă, febră foarte ridicată, meningita, orbire. Rapiditatea cu care se răspândeau era un factor agravant. A treia punte fusese desemnată în întregime ca spaţiu de carantină.

Ce făcea ea aici?

Când apăruse această situaţie, această criză medicală, Lisa îi ceruse lui Painter să-i încredinţeze misiunea şi-şi argumentase temeinic rugămintea. Pe lângă diploma de medic, mai avea şi un doctorat în fiziologie umană şi, cel mai important, avea o foarte bogată experienţa de teren, în special în ştiinţele marine. Lucrase cinci ani la bordul unui vas de salvare, *Deep Fathom,* făcând cercetări în domeniul fiziologiei.

Aşa că avea argumente solide pentru care putea fi inclusă în echipa de aici.

Însă nu erau singurele motive.

În ultimul an, Lisa fusese ţintuită în Washington şi se trezise încet-încet acaparată din ce în ce mai mult de viaţa lui Painter. Şi, cu toate că o parte din ea se bucura de această intimitate, de faptul că ei doi se contopiseră într-o singură fiinţă, ştia în acelaşi timp că avea nevoie de ocazia asta ca să îndepărteze, atât pentru ea, cât şi pentru relaţia lor, ca să pună puţină distanţă între ei, ca să se gândească la viaţa ei în altă parte decât în umbra lui Painter.

„Dar poate că distanţa asta e un pic cam prea mare…”

Un ţipăt ascuţit o făcu să se întoarcă spre uşile duble de la intrarea în sala de mese. Doi marinari intraseră purtând o targă pe care se afla un bărbat. Acesta se încovoia urlând de durere, cu pielea complet opărită, roşie ca racul. Parcă fusese pus la fiert. Cei doi îl duseră în grabă spre punctul de ajutor pentru cazurile critice.

Fără să-şi dea seama, prin minte îi trecură în mod reflex remediile, recăpătându-şi din nou detaşarea de specialist. „Diazepam şi o picătură de morfină.” Cu toate acestea, undeva în adâncul sufletului, ştia adevărul. Cu toţii îl ştiau. Tratamentul ce urma să-i fie acordat omului aflat în suferinţă nu era menit să facă altceva decât să-i uşureze durerea, să-l facă să se simtă puţin mai bine. De fapt, bietul om de pe targă nu avea nici o şansa de supravieţuire.

— Vine piaza rea, mormăi Jessie în spatele ei.

Lisa se întoarse şi dădu cu ochii de dr. Gene Lindholm, care se îndrepta cu paşi mari spre ea, un bărbat mare ca un struţ, numai picioare şi gât, cu ţeasta acoperită de un păr alb, vâlvoi, ca un smoc de pene. Şeful echipei OMS dădu din cap înspre ea, arătându-i că, într-adevăr, pe ea o caută.

Ce mai era acum?

Nu-l prea suporta pe doctorul cu studii la Harvard. Avea un orgoliu pe măsura locului cu pricina. De când ajunsese aici, în loc să dea o mână de ajutor, nu făcuse altceva decât să se gudure pe lângă proprietarul flotei de vase de croazieră, uimitorul miliardar australian Ryder Blunt. Acesta, faimos pentru modul impresionant în care-şi construise singur averea, se aflase la bordului vaporului cu ocazia voiajului său inaugural. Şi, cu toate că ar fi putut să-l părăsească în momentul în care vaporul fusese rechiziţionat, miliardarul alesese să rămână şi să transforme operaţiunea de salvare într-o oportunitate de marketing.

Iar Lindholm îi cânta în strună.

Monk şi Lisa nu o făceau însă. Şefului echipei de la OMS îi

displăcuse profund modul în care se trăseseră sforile pentru a-i include pe cei doi printre oamenii lui. Nu avusese de ales, trebuise să se supună, însă asta nu însemna că trebuia şi să se poarte frumos.

— Doctore Cummings, mă bucur că te găsesc aici, lenevind, fără nimic de făcut.

Lisa îşi muşcă buzele ca să nu riposteze.

Jessie pufni dispreţuitor.

Lindholm îi aruncă o privire studentului, ca şi cum nu-i observase până atunci prezenţa – apoi, la fel de repede, îl ignoră şi-şi îndreptă din nou atenţia asupra Lisei.

— Mi s-a cerut să vă pun la curent pe tine şi pe partenerul tău cu orice descoperiri legate de epidemiologia acestui dezastru. Şi cum doctorul Kokkalis este pe teren, m-am gândit să-ţi aduc ţie la cunoştinţă chestiunile astea.

Îi întinse un dosar medical voluminos. Ea recunoscu sigla micuţului spital care deservea Insula Crăciunului. Cum aici lucrau numai medici care veneau când era nevoie şi doar două asistente cu normă întreagă, spitalul fusese foarte curând depăşit de situaţie, iar cazurile mai serioase fuseseră transportate pe calea aerului la Perth. Însă nici soluţia aceasta nu mai funcţionase în momentul în care supa de materie biologică se abătuse asupra insulei. Odată ce sosise vaporul, spitalul fusese prima clădire evacuată.

Lisa deschise dosarul şi citi în dreptul numelui pacientului NECUNOSCUT. Parcurse repede detaliile, aşa puţine cum erau. Pacientul, un bărbat de peste 60 de ani, fusese găsit cu cinci săptămâni în urmă, colindând gol prin pădurea ecuatorială, în mod clar afectat de demenţă şi insolaţie. Nu putea mânca şi era foarte deshidratat. Apoi, trecuse cumva într-o fază de infantilism, incapabil să aibă grijă de propria persoană şi trebuind să fie hrănit precum copiii mici. Încercaseră să-i afle identitatea folosindu-i amprentele şi ghidându-se după persoanele care fuseseră declarate dispărute, dar nu găsiseră nimic. Rămăsese un NECUNOSCUT.

Lisa îşi ridică privirea.

— Nu înţeleg… ce-are asta de-a face cu ceea ce s-a petrecut aici?

Oftând, Lindholm veni lângă ea şi puse mâna pe graficul de pe foaie.

— Sub lista de simptome şi stare fizică. La sfârşit.

— „Semne moderate până la severe de expunere la soare”,

citi ea încet în partea de jos a listei. Ultimul rând specifică: „Arsuri profunde, de gradul doi la nivelul gambelor, având ca rezultat edeme şi băşici severe.

Îşi ridică ochii. Toată dimineaţa tratase simptome similare.

— Nu era vorba despre simple arsuri din cauza soarelui.

— Doctorii de pe insulă s-au pripit când le-au socotit astfel, spuse Lindholm cu un evident dispreţ.

Lisa nu îi putea învinovăţi pe medicii sau pe asistentele de pe insulă. La momentul respectiv, nimeni nu era conştient de dezastrul ecologic pe cale de a se produce. Verifică din nou dată.

„Acum cinci săptămâni”.

— Cred că e posibil să-l fi găsit pe pacientul zero, zise Lindholm cu emfază.

— Sau cel puţin unui dintre primele cazuri.

Lisa închise dosarul.

— Pot să-l văd?

El dădu din cap.

— Acesta este celălalt motiv pentru care te-am căutat.

În tonul lui se simţea o notă neplăcută, care o deranja pe Lisa. Aştepta explicaţiile lui, însă bărbatul se răsuci pe călcâie şi o luă din loc.

— Urmează-mă!

Conducătorul echipei OMS traversa sala de mese până la unul dintre lifturile de pe vapor. Apasă pe butonul pentru puntea de promenadă, nivelul al treilea.

— E la izolator? întrebă ea.

El ridică din umeri.

Câteva momente mai târziu, uşile se deschiseră într-o cameră de decontaminare improvizată. Lindholm îi făcu semn să-şi pună unul dintre costumele de protecţie identice cu cel pe care îl luase Monk pentru a se duce după mostre.

Lisa se vârî într-un costum, observând uşorul iz de transpiraţie în momentul în care îşi puse gluga pe cap şi trase toate fermoarele. După ce amândoi fură gata, bărbatul o conduse pe un coridor până la una dintre cabine. Uşa era deschisă şi o mulţime de alţi doctori se buluceau în cadrul ei.

Lindholm le strigă să le facă loc. Se împrăştiară rapid, bine instruiţi de liderul lor. Lindholm o conduse pe Lisa în cămăruţă, o cabină din interiorul vaporului, fără ferestre. Singurul pat din încăpere era lipit de peretele din spate.

Sub o pătură subţire se contura o siluetă. Omul părea mai mult mort decât viu.

Dar ea observă o uşoară mişcare ritmică a păturii în dreptul pieptului bărbatului, o respiraţie slabă, întretăiată. Într-un braţ aflat peste pătură erau înfipte perfuzii. Pielea îi era atât de palidă şi uscată, încât devenise aproape translucidă.

Instinctiv, îi privi faţa. Cineva îl bărbierise, însă probabil în mare grabă. Ici-colo mai erau tuleie nerase. Avea părul subţire şi rar ca şi cum ar fi făcut chimioterapie, dar ochii îi erau deschişi şi se uită drept la ea.

Pentru o fracţiune de secundă, i se păru că vede în ei o străfulgerare de recunoaştere, o tresărire. I se păru chiar că-şi mişca puţin mâna spre ea.

Însă Lindholm făcu un pas şi se strecură între ei. Ignorându-l pe bolnav, trase la o parte jumătate de pătură pentru a-i dezveli picioarele. Ea se aştepta să vadă o piele plină de cruste, aflată în proces de vindecare după o arsură de gradul doi, aşa cum tratase toată ziua, dar, în loc de asta, văzu o ciudată rana stacojie, care se întindea de la încheietura piciorului până la degete, presărată din loc în loc cu băşici negre.

— Dacă ai fi citit fişa mai departe, spuse Lindholm, ai fi văzut că aceste simptome au apărut cu patru zile în urmă. Personalul din spital a considerat că e vorba despre cangrenă tropicală, apărută în urma infecţiei profunde din arsuri. Însă, de fapt, este…

— Fasceită necrozantă, termina ea propoziţia.

Lindholm pufni şi coborî pătura.

— Exact. Aşa cred şi eu.

Fasceita necrozantă, cunoscută mai mult sub denumirea de „sindromul bacteriei mâncătoare de carne”, era cauzată în mod evident de bacterii, cel mai adesea de streptococi beta-hemolitici.

— Ce a cauzat-o? întrebă ea. O infecţie derivată dezvoltată pe locul rănilor iniţiale?

— Am trimis după bacteriologul nostru. O analiză rapidă efectuată cu o mostră de ţesut azi-noapte a arătat o proliferare masivă de *Propionibacteria.*

Ea se încruntă.

— Dar nu are nici un sens. Asta este doar o bacterie epidermică obişnuită. Non-patogenă. Eşti sigur că nu a jucat doar rolul de agent de contaminare?

— Nu, având în vedere cât de multe sunt în băşici. S-au repetat analizele şi pe alte mostre de ţesut. Rezultatul a fost acelaşi. În timpul acestei a doua transe de analize s-a observat o necrozare ciudată a ţesutului înconjurător. Un tip de putreziciune

a cărnii întâlnită uneori în ţinuturile acestea. Care poate mima aspectul fasceitei necrozante.

— Cauzată de ce anume?

— De înţepătura unui peşte-piatră. Foarte toxic. Peştele seamănă perfect cu o piatră, însă pe spate are ţepi ascuţiţi legaţi de glande care produc otrava. Unul dintre cele mai puternice tipuri de venin din lume. L-am adus pe doctorul Barnhardt să analizeze ţesutul.

— Toxicologul?

O încuviinţare din cap.

Dr. Barnhardt ajunsese aici de la Amsterdam, fiind expert în otrăvuri şi toxine din mediul ambiant. Cu ajutorul Sigma, Painter ceruse personal includerea acestuia în echipa OMS.

— Rezultatele au sosit acum o oră. A descoperit otravă activă în ţesuturile pacientului.

— Nu înţeleg. Adică omul a fost otrăvit pentru că a călcat pe un peşte-piatră în timp ce mergea la întâmplare, delirând?

Din spatele ei se auzi o voce puternică.

— Nu.

Ea se întoarse. Cadrul uşii era acum blocat de o siluetă înaltă. Era un bărbat masiv ca un urs, pe care costumul de protecţie abia-l încăpea. Faţa lui acoperită de o barbă aspră şi deasă, se potrivea cu dimensiunile lui uriaşe, dar nu şi cu iuţeala şi ascuţimea minţii sale. Dr. Henrick Barnhardt se strecură în încăpere.

— Nu cred că acest bărbat a fost vreodată înţepat de un peşte-piatră. Dar acela este veninul pe care îl are în el.

— Cum e posibil aşa ceva?

Barnhardt îi ignoră pentru moment întrebarea şi i se adresă conducătorului echipei OMS.

— A fost exact aşa cum mă aşteptam, doctore Lindholm. Am luat culturile de *Propionibacterii* de la doctorul Miller şi le-am analizat. Acum nu mai e nici o îndoială.

Lindholm păli vizibil.

— Ce e? întrebă Lisa.

Toxicologul se întinse şi îndreptă încet pătura de pe pacientul necunoscut, cu un gest neaşteptat de delicat pentru un om aşa de masiv.

— Bacteriile, spuse el, *Propionibacteria…* sunt cele care produc o otravă asemănătoare veninului peştelui-piatră şi le elimina în cantităţi uriaşe, suficiente pentru a dizolva ţesuturile umane.

— Imposibil.

Lindholm pufni.

— Aşa am zis şi eu.

Lisa nu-l baga în seamă.

— Dar *Propionibacteria* nu produce *nici un* fel de toxine. E benignă.

— Nu pot să explic cum şi de ce, spuse Barnhardt. Pentru a face o analiză cât de cât mai aprofundata, aş avea nevoie măcar de un microscop cu scanner. Pot să vă asigur însă, doamnă doctor Cummings, că această bacterie benignă s-a transformat, într-un fel sau altul, în una dintre cele mai nenorocite vietăţi dăunătoare de pe planetă.

— Cum adică s-a *transformat?*

— Nu cred că pacientul a luat pur şi simplu bacteria de undeva. Cred că făcea parte din flora sa bacteriană normală. Însă ceva la care a fost expus acest om a schimbat biochimia bacteriei, i-a alterat structura sa genetică de bază şi a transformat-o în ceva nociv. Într-un adevărat mâncător de carne.

Lisei tot nu-i venea să creadă. Avea nevoie de mai multe dovezi.

— Partenerul meu, doctorul Kokkalis, are un laborator portabil de medicină legală pe care l-a asamblat în cabina noastră. Dacă aţi putea…

Lisa simţi o mângâiere uşoară pe mâna înmănuşată. Aproape că sări în sus, tresărind. Speriată. Dar era numai bătrânul întins pe pat care se întinsese din nou înspre ea. Ochii lui disperaţi îi întâlniră pe ai ei. Buzele lui uscate şi crăpate tremurau, omul respirând greu.

Ea se întoarse şi-i apucă degetele. În mod evident, delira în continuare, confundând-o probabil cu altcineva. Îl strânse uşor de mână ca să-l liniştească.

— Susan… unde e Oscar? Îl aud lătrând în pădure…

Îşi dădu ochii peste cap.

— Latră… ajută-l… dar nu intra în apă…

Îi simţi degetele vlăguindu-se în strânsoarea ei. Pleoapele îi coborâră peste ochi, punând capăt momentului de aparentă luciditate.

Asistenta se apropie de el şi-i verifică semnele vitale. Era din nou inconştient.

Lisa îi băgă mâna sub pătură.

Lindholm se apropie şi mai mult de ea, umplând întregul spaţiu.

— În legătură cu laboratorul doctorului Kokkalis. Trebuie să ajungem la el cât se poate de repede. Pentru a confirma sau infirma această ipoteză nebunească a doctorului Barnhardt.

— Aş prefera să aşteptăm până se întoarce Monk, zise Lisa făcând un pas îndărăt. Anumite echipamente sunt deosebit de sensibile. Vom avea nevoie de el ca să le putem folosi fără a risca să le stricăm.

Lindholm îi aruncă o privire furioasă – nu neapărat ei, cât situaţiei în general.

— Bine.

Se întoarse.

— Partenerul tău trebuie să se întoarcă într-o oră. Între timp, doctore Barnhardt, puteţi să recoltaţi toate mostrele de care aveţi nevoie.

Toxicologul olandez încuviinţă din cap – deşi Lisa prinse uşoara enervare din ochii lui Barnhardt în momentul în care conducătorul echipei OMS se îndepărta. Lisa ieşi din încăpere în urma lui Lindholm.

Barnhardt strigă după ea.

— Mă anunţaţi imediat ce se întoarce doctorul Kokkalis, *ja?*

— Desigur.

Era la fel de nerăbdătoare ca toţi ceilalţi să descopere adevărul despre ceea ce se petrecea aici. În acelaşi timp însă, se temea că nu cumva ceea ce vedeau să fie doar vârful aisbergului. Aici se întâmpla ceva îngrozitor.

Dar ce?

Spera că Monk nu avea să mai întârzie mult.

În vreme ce se îndepărta, îşi aminti ultimele cuvinte ale pacientului.

„Nu… nu intra în apă…”

11.53 A.M.

— O să trebuiască să plecăm înot, spuse Monk.

— Ai înnebunit? răspunse Graff în timp ce se ghemuiau în spatele stâncii.

Cu câteva clipe în urmă, barca rapidă a piraţilor eşuase pe un recif scufundat, unul din puzderia care dădeau numele acestei părţi a insulei: Smithson’s Blight[8]. Pe apă, rafalele de gloanţe

[8] Nenorocirea lui Smithson (în lb. engleză, în original) (n. tr.).

încetaseră, fiind înlocuite de zgomotul motorului ambalat în timp ce barca încerca să se elibereze.

Monk îşi ridicase capul ca să evalueze situaţia, dar nu reuşise decât aproape să-şi piardă o ureche din cauza glonţului unui lunetist. Erau ţintuiţi acolo în continuare, prinşi în capcană, fără posibilitatea de a scăpa fugind – o puteau lua doar drept spre inamic.

Monk se aplecă şi-şi desfăcu fermoarul unui compartiment interior al costumului, aflat lângă fluierul piciorului. Vârî mâna prin deschizătură şi scoase un Glock de 9 mm din tocul pe care-l avea la gleznă.

Graff făcu ochii mari când el scoase pistolul.

— Crezi că poţi să-i omori pe toţi? Să tragi în rezervorul de benzină sau ceva de genul ăsta?

Monk clătină din cap şi închise fermoarul.

— Ai văzut prea multe filme ale lui Bruckheimer[9]. Pistolaşul ăsta nu va face decât să-i oblige să se lase în jos. Poate pentru suficient timp, încât să avem vreme să ne aruncăm în apă, acolo.

Îi arătă cu degetul înspre un şir de bolovani care se termina în apă. Dacă puteau ajunge de partea cealaltă, punând stâncile între ei şi barcă, poate reuşeau să scape. Apoi, dacă puteau ajunge pe plaja de partea cealaltă a insulei înainte că piraţii să-şi elibereze barcă din strânsoarea recifului… şi dacă există vreo cărare care să ducă în interiorul insulei…

„Fir-ar al dracului, sunt o mulţime de dacă…”

Însă ceva era sigur.

Erau morţi dacă stăteau acolo tremurând ca nişte iepuri.

— Va trebui să rămânem sub apă cât mai mult posibil, îl avertiză Monk. Poate că vom putea să tragem o gură sau două de aer dacă va rămâne aer în glugile costumelor.

Gândul acesta nu păru să-l facă pe Graff să se simtă mai bine. Deşi toxicitatea apei scăzuse în mare măsură, golful rămânea o hazna otrăvitoare. Până şi oamenii înarmaţi din faţa lor ştiau că nu trebuiau să părăsească siguranţa pe care le-o oferea barca. Mascaţii se foloseau de vâsle încercând să scoată barca de pe stând, în loc să sară din ea pentru a o face mai uşoară.

Chiar şi piraţii refuzau să intre în apă…

Brusc, Monk începu şi el să pună la îndoială justeţea planului său. În plus, ura scufundările. Făcuse parte din Beretele Verzi[10],

---

[9] Producător al serialului CSI (Crime Scene Investigation) (n. tr.).

[10] Green Benets (in lb. engleza, in original) (n. tr.).

nu din Forţele Speciale.

— Ce e? întrebă Graff desluşind ceva în expresia de pe faţa lui Monk. Nici tu nu crezi că planul tău va funcţiona, nu-i aşa?

— Nu mă bate la cap, lasă-mă să mă gândesc!

Ghemuindu-se jos de tot şi răsucindu-se, Monk se trezi privind vechea statuie a lui Buddha aflată sub adăpostul improvizat, protejată de beţele de rugăciune pe jumătate arse. Nu era budist, însă s-ar fi rugat la orice zeu care l-ar fi putut ajuta să scape din mizeria asta.

Ochii i se fixară din nou asupra beţelor de rugăciune. Fără să se întoarcă, îl întrebă pe Graff.

— Cum au ajuns aici cei care s-au rugat la Buddha ăsta? Nu e nici un sat cale de kilometri întregi de-a lungul coastei, plaja este protejată de recifuri, iar stâncile par prea abrupte pentru a putea fi escaladate.

Graff clătină din cap.

— Ce contează?

— Cineva a aprins beţele alea de rugăciune. Ieri sau alaltăieri.

Monk se răsuci.

— Uită-te pe plajă. Nu sunt alte urme de paşi decât ale noastre. Se vede locul unde cineva a îngenuncheat să aprindă beţele, dar nu există nici o urmă de paşi care să iasă din apă sau să străbată plajă. Asta înseamnă că au venit de undeva de sus. Trebuie să există o potecă.

— Sau poate pur şi simplu cineva a ridicat şi coborât o frânghie.

Monk oftă, dorindu-şi un companion mai puţin ager la minte, cineva mai puţin capabil să-i submineze raţionamentele.

— Apă sau Buddha? întrebă Monk.

Graff înghiţi în sec, vizibil speriat în momentul în care motorul bărcii rapide se ambală puternic. Piraţii erau pe punctul de a elibera ambarcaţiunea.

Graff se întoarse înspre Monk.

— Nu cumva aduce noroc să freci un Buddha pe burtă?

Monk încuviinţă din cap.

— Cred că aşa am citit într-un răvaş dintr-o prăjitură chinezească pe care am mâncat-o undeva. Sper că şi Buddha a citit răvaşul ăla.

Monk se răsuci ridicând pistolul.

— Când termin de numărat, o iei la goană. Eu o să fiu în spatele tău şi-o să trag spre barcă. Tu concentrează-te să ajungi la Buddha şi să găseşti poteca aia.

— Şi să mă rog că acei credincioşi să nu fi folosit o frânghie să...

— Nu mai cobi!

Graff se ridică.

— Dă-i drumul!

Monk se încordă, mişcându-se puţin pentru a-şi pune sângele în mişcare în picioarele-i amorţite. Începu să numere.

— Trei... doi... unu!

Graff ţâşni cu paşi mari, săltaţi, ca un iepure. Un glonţ ricoşă într-o piatră de lângă călcâiul lui.

Înjurând, Monk se smuci în sus.

— Trebuia să aştepţi până zic *pleacă,* mormăi el apăsând pe trăgaci şi slobozind o rafală de gloanţe spre ambarcaţiunea captivă. Civilii ăştia...

Mătură barcă, făcându-i pe oamenii din ea să se arunce pe burtă. Îl văzu pe unul zvâcnind cu mâinile în sus şi prăvălindu-se peste bord. O lovitură norocoasă din partea lui Monk. Ca răspuns, primi câteva gloanţe trase la întâmplare, într-o stare de panică.

În faţă, Graff ajunse la Buddha şi se aruncă în nisip, alunecând pe lângă beţele de rugăciune. Răsucindu-se, îşi recăpătă echilibrul şi sări în spatele adăpostului.

Monk alese o cale mai directă şi se aruncă înainte printr-un tufiş de scaieţi. Ateriză exact lângă Graff.

— Am reuşit! zise Graff cu respiraţia întretăiată, părând extrem de surprins.

— Şi-n plus, i-am şi enervat la culme.

Monk îl revăzu în minte pe bărbatul care căzuse peste bord în supa toxică.

Foarte probabil ca răsplată pentru asta, o rafală de gloanţe matură adăpostul sfărâmând vrejurile şi frunzele de viţă sălbatică de pe peretele de stâncă. Monk şi Graff se lăsară şi mai jos, protejaţi de burta imensă de piatră a lui Buddha. Cu siguranţă, exista un anumit simbolism în gestul acesta.

Dar asta era tot ce avea de oferit Buddha.

Monk studie stâncile din spatele adăpostului de lemn.

Abrupte şi imposibil de escaladat.

Nici o potecă.

— Poate că unul dintre noi ar fi trebuit să-l frece pe burtă când a ajuns aici, spuse Monk cu amărăciune.

— Pistolul tău? întrebă Graff.

Monk îl ridică.

— Mai am un cartuş. După aia, mai pot doar să arunc cu

pistolul în ei. Funcţionează întotdeauna.

În spatele lor, barca reuşi în cele din urmă să se elibereze cu un urlet puternic al motorului. Mai mult, de data asta, barca se afla de partea cu *insula* a recifului şi alunecă în grabă înspre ţărm, strecurându-se printre leşuri.

Nu peste multă vreme mai aveau să apară două cadavre pe care să le adauge în supă.

Un alt val de gloanţe ricoşă în Buddha şi trecu prin adăpost. În faţa lor explodară alte coarde de viţă. Unul trecu chiar pe lângă nasul lui Monk – dar acesta nu se mişcă. Privi cum una dintre draperiile de viţă se prăbuşeşte sub focul gloanţelor, dezvăluind privirii intrarea într-o scobitură.

Monk se târî înainte, având grijă să păstreze în permanenţă statuia între el şi piraţii care se apropiau. Smuci coardele în lături. Lumina soarelui căzu pe o treaptă, apoi pe o alta.

— E un tunel! S-a zis cu teoria ta cu scările de frânghie, Graff!

Monk se întoarse şi-l văzu pe doctor prăbuşit pe o parte, strângându-şi cu o mână umărul. Printre degete îi şiroia sângele.

Rahat!

Monk se repezi spre el.

— Haide, nu e grav. N-avem timp să ne ocupăm de rană. Poţi să mergi?

Graff rosti printre dinţii încleştaţi:

— Câtă vreme nu mă împuşcă în picior.

Cu puţin ajutor, cei doi se târâră prin draperia de viţă în tunel. Temperatura scăzu simţitor, probabil cam cu vreo zece grade. Monk îl ţinea pe Graff de cot. Bărbatul tremura şi se clătină, însă reuşi să-l urmeze pe Monk şi să urce grăbit treptele, prin întuneric.

În spatele lor, auzi scrâşnetul carenei bărcii pe nisip şi strigătele de victorie ale piraţilor, siguri că-şi prinseseră prada în capcană. Monk continua să urce în cerc, pipăind în întuneric.

Piraţilor nu avea să le ia prea mult ca să găsească tunelul. Dar oare aveau să-i urmărească sau pur şi simplu să-i abandoneze acolo? Primi răspunsul imediat.

Undeva jos sclipiră lumini şi se auziră ordine scurte rostite pe un ton scăzut.

Monk grăbi pasul.

Auzise furia din vocile lor.

Într-adevăr, îi enervase.

Încet-încet, întunericul dens de deasupra lor se transformă în penumbră. Începură să se distingă pereţii. Grăbiră şi mai tare

pasul. Graff mormăi ceva cu respiraţia întretăiată, dar Monk nu înţelese cuvintele bărbatului. O rugăciune, un blestem… oricare din ele era bună şi pentru el dacă funcţiona.

În sfârşit, apăru şi partea superioară a scării. Cei doi ieşiră în goană din tunel în peticul de pădure tropicală ce acoperea stânca. Monk se avântă înainte, recunoscător pentru desimea adăpostului pe care-l oferea vegetaţia.

Când pătrunse în pădure, văzu că zona toxică nu se limita doar la plaja de sub ei. Peste tot, pământul era presărat cu păsări moarte. La picioarele lui se afla hoitul acoperit de blană al unei vulpi-zburătoare zdrobite de pământ ca un avion prăbuşit.

Dar nu toţi locuitorii pădurii erau morţi.

Monk se holba la priveliştea din faţa lor. Pe sol, un flux roşu se mişca înainte şi înapoi. Însă, de data asta, nu era vorba despre un amestec de bacterii. Milioane de crabi acopereau solul pădurii, fiecare centimetru pătrat. Pe alocuri, unii se agăţaseră de trunchiurile copacilor şi de liane.

Aici erau crabii roşii caracteristici pentru Insula Crăciunului şi care lipsiseră din peisaj.

Monk îşi aminti ce citise. Pe tot parcursul anului, crabii rămâneau inofensivi dacă nu erau atacaţi sau stârniţi în vreun fel. În timpul migraţiei lor anuale, se spunea că reuşeau chiar să sfâşie cauciucurile maşinilor care treceau prin zonă cu cleştii lor ascuţiţi ca nişte lame.

Monk se dădu un pas înapoi.

„Stârniţi” era exact cuvântul care descria crabii la momentul acela. Se căţărau unii pe alţii, agitaţi, pocnind din cleşti. Frenetici, năpustindu-se asupra hranei.

Monk înţelegea acum de ce creaturile acestea lipseau de pe plajă de dedesubt. De ce să *coboare* când aici, sus, era mâncare din belşug?

Crabii nu numai că se desfătau cu păsările şi liliecii morţi – ci, mai mult, chiar şi cu cei din propriul neam, într-o adevărată orgie canibalică. La apariţia celor doi bărbaţi, cleşti uriaşi se ridicară în aer, pocnind ca nişte lemne rupte.

„Bine aţi venit la festin!”

În spatele lor, din deschizătura tunelului se auzea ecou de voci.

Piraţii ajunseseră şi ei.

Graff făcu un pas înainte, strângându-şi umărul cu putere. Un crab mare, ascuns sub o ferigă, i se căţără pe degetul de la picior şi-şi înfipse cleştii prin plastic.

Doctorul se dădu înapoi mormăind din nou ceva printre dinţi. Era aceeaşi mantră pe care o auzise şi pe scări, numai că, de data asta, Monk o putu înţelege… şi fu complet de acord.

— Chiar că ar fi trebuit să-l frecam pe burtă pe Buddha.

3
Ambuscada

5 IULIE, 12.25 A.M.
Takoma Park, Maryland

— Ce mama naibii se petrece?

— Nu ştiu, tată.

Gray se grăbi împreună cu tatăl sau să închidă uşile glisante ale garajului.

— Dar am de gând să aflu.

Cei doi căraseră motocicleta asasinei în garaj. Gray nu voia să o lase afară. De fapt, nu voia să rămână *nici o* urmă a lui Seichan aici. Până acum, cei care o împuşcaseră, indiferent cine erau ei, nu dăduseră nici un semn, însă asta nu însemna că nu aveau să vină.

Se întoarse în grabă la mama lui. Ca profesor de biologie la Universitatea George Washington, ea ţinuse cursuri pentru o pleiadă de studenţi la medicină şi ştia destule încât să-i poată bandaja rana lui Seichan din zona abdomenului şi să-i oprească hemoragia.

Asasina se zbătea undeva la limita pierderii cunoştinţei, revenindu-şi din când în când şi leşinând iarăşi.

— Se pare că glonţul a trecut pur şi simplu prin ea fără să-i afecteze organele interne, spuse mama sa. Dar a pierdut foarte mult sânge. Ambulanţa e pe drum?

Cu câteva momente în urma Gray formase un număr de urgenţă de pe telefonul lui mobil – însă nu 911. Seichan nu putea fi dusă la orice spital local. O plagă produsă prin împuşcare ar fi însemnat să răspundă la mult prea multe întrebări. Cu toate acestea, trebuia să o mute, să o ducă undeva unde să primească asistenţă medicală cât mai rapid posibil.

În josul străzii, se auzi o uşă trântită cu putere. Gray ciuli urechile, atent la orice zgomote, cu simţurile concentrate la maximum, asemenea coardelor întinse ale unui pian. Cineva strigă ceva, râzând.

— Gray, ambulanţa este pe drum? insistă mama lui pe un ton

mai aspru.

Gray doar încuviinţă din cap, refuzând să spună minciuni cu voce tare. Cel puţin nu mamei sale. Se întoarse spre tatăl său, care li se alăturase, ştergându-şi palmele de blugii cu care lucra în atelier. Părinţii lui credeau că este tehnician laborant la una dintre companiile de cercetare din Washington D.C., o poziţie modestă pe care o obţinuse după ce fusese dat afară din rândurile Army Rangers[11], în baza sentinţei Curţii Marţiale, pentru lovirea unui ofiţer superior.

Dar nici povestea aceea nu fusese adevărată.

Ci doar o acoperire.

Părinţii săi nu ştiau nimic despre adevărata lui profesie din cadrul Sigma, iar Gray intenţiona să lase lucrurile aşa cum erau. Ceea ce însemna că trebuia să o şteargă de aici cât mai curând posibil.

Trebuia să se pună în mişcare.

— Tată, pot să-ţi împrumut T-birdul? Cu toată agitaţia asta din cauza zilei de 4 Iulie, serviciile de urgenţă sunt suprasolicitate. Pot s-o duc eu pe femeie la spital mai repede.

Ochii tatălui săi se îngustară plini de suspiciune, însă îi făcu semn spre uşa din spate a bucătăriei.

— Cheile sunt agăţate în cârlig.

Gray urcă în fugă treptele intrării acoperite. Deschizând larg uşa de plasă, întinse mâna şi înşfăcă brelocul cu chei zornăitoare din cuier. Tatăl său restaurase un Thunderbird decapotabil din 1960, negru ca pana corbului, cu piele roşie în interior, dotat cu un carburator Holly nou, bobină de inducţie şi şoc electric. Maşina fusese scoasă de pe alee şi parcată pe bordură pe durata petrecerii.

Fugi până la decapotabilă, sări peste uşa şoferului şi se strecură în spatele volanului. Într-o secundă, în marşarier, cauciucurile şuierară în timp ce maşina intra cu spatele pe aleea din faţa casei, săltând puţin în momentul în care lovi bordura.

Tatăl lui încă mai avea ceva probleme cu recondiţionarea suspensiei.

O lăsă cu motorul mergând şi alergă până în camera unde părinţii săi îngenuncheaseră lângă Seichan. Tatăl lui deja o ridicase în braţe.

— Lasă-mă pe mine, zise Gray.

---

[11] Parte a sistemului militar al Statelor Unite formată din unităţi speciale pentru intervenţie rapidă în spatele liniilor inamice (n. tr.).

— Poate că n-ar trebui s-o mutăm, îşi dădu cu părerea mama. A avut parte de-o căzătură zdravănă şi-n plus s-a şi rostogolit de câteva ori.

Tatăl lui Gray îi ignoră pe amândoi. Se ridică, ţinând-o pe Seichan în braţe. Era adevărat că tatălui său îi lipsea o parte dintr-un picior, iar din punct de vedere mental îi scârţâiau câteva rotiţe, însă era încă la fel de puternic ca un cal de tracţiune.

— Deschide portiera, îi ordonă tatăl său. O s-o întindem pe bancheta din spate.

Fără să riposteze, Gray se conformă şi-l ajută să o pună pe Seichan înăuntru. Deschise portiera şi basculă scaunul din faţă, lăsându-l în jos. Tatăl se sui în spate şi o înveli cu blândeţe, după care se aşeză pe şi el pe bancheta din spate, sprijinindu-i capul.

— Tată…

Mama se sui pe scaunul din faţă, de lângă şofer.

— Am încuiat casa. Hai să mergem.

— Pot... pot s-o duc de unul singur, spuse Gray făcându-le amândurora semn să coboare.

El nu se ducea la nici un spital. Prin apelul telefonic de mai devreme, contactase dispeceratul de urgenţă, de unde i se făcuse imediat legătura cu directorul Crowe. „Slavă Domnului că încă era acolo!”

Lui Gray i se ceruse să se ducă într-o casă conspirativă unde avea să vină o echipă medicală de evacuare de urgenţă, ca să-i evalueze starea şi să o trateze pe Seichan. Painter risca. Se prea putea ca totul să se dovedească a fi doar o capcană meşteşugită, aşa că nu putea fi dusă la cartierul general al Sigma. Printre cei mai cunoscuţi asasini şi terorişti, numele lui Seichan apărea pe lista cu persoanele cele mai căutate de Interpol şi de o mulţime de agenţii de informaţii din toată lumea. Existau zvonuri conform cărora Mossadul israelian menţinea încă în vigoare ordinul de a fi împuşcată pe loc.

Părinţii lui nu aveau ce să caute în toată afacerea asta.

Gray văzu privirea de neclintit a tatălui său. Mama avea deja braţele încrucişate la piept. Nu aveau de gând să se dea bătuţi atât de uşor.

— Nu puteţi să veniţi, spuse el. Nu sunteţi… în siguranţă.

— De parcă aici ar fi mai bine, zise tatăl său făcând un gest sugestiv spre garajul din spate. Cine poate să spună că, indiferent cine a împuşcat-o, membrii unei bande criminale sau traficanţi de droguri, nu sunt deja pe drum încoace?

Gray nu avea timp să le dea explicaţii. Directorul deja

expediase o echipă de agenţi să-i protejeze şi să-i supravegheze părinţii. Aceştia aveau să sosească în următoarele câteva minute.

— Maşina mea… regulile mele, puse capăt discuţiei tatăl său bombănind. Acum, *dă-i drumul* înainte ca sângele să înceapă să i se prelingă prin bandajele puse de maică-ta şi să-mi distrugă scaunele de piele noi.

Seichan gemu, mişcându-se din cauza durerii şi agitându-se confuză. Duse una dintre mâini la bandaj, dând să-l strângă. Tatăl său îi prinse degetele şi îi lăsă mâna în jos. Nu-i dădu drumul, liniştind-o şi imobilizând-o în acelaşi timp.

— Hai să mergem! rosti tatăl său.

Dincolo de severitatea ordinului se simţea în continuare o rară nota de blândeţe.

Gray se instală pe scaunul şoferului.

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, zise el ştiind că, cu cât o ducea mai repede pe Seichan la adăpost, cu atât mai bine era pentru ei toţi. Avea să se ocupe după aceea de toate efectele neplăcute produse de această situaţie.

În vreme ce pornea motorul, îşi surprinse mama uitându-se fix la el.

— Nu suntem idioţi, să ştii, Gray, îi spuse ea criptic, după care se întoarse la loc.

Lui i se încreţi fruntea, mai mult a iritare decât a înţelegere. Băgă maşina în viteză şi ţâşni de pe alee. Când intră pe stradă, luă curba foarte strâns.

— Ai grijă! răcni tatăl său. Sunt cauciucuri Kelsey noi-nouţe! Dacă te pune naiba să le beleşti…

Gray goni de-a lungul străzii. Viră de mai multe ori cu rapiditate, având însă grijă de cauciucuri. Se simţea bine în mişcare. Motorul 390 V8 răgea ca o fiară. Deşi exasperat, nu se putu abţine să nu simtă un respect profund, chiar fără să vrea, pentru ceea ce reuşise să facă tatăl lui.

Mama lui privea prin parbriz în momentul în care el întoarse în direcţia opusă faţă de cel mai apropiat spital, dar rămase tăcută şi se cufundă mai mult în scaun. Avea să găsească el o modalitate de a le explica părinţilor săi când ajungeau la casa conspirativă.

În timp ce Gray gonea prin oraşul cuprins de întunericul de la miezul nopţii, încă se mai auzea pocnetul unor focuri de artificii ocazionale. Sărbătoarea se încheia, dar Gray se temea că adevăratele bubuituri încă nu începuseră.

12.55 A.M.
Washington D.C.

Se alesese praful de ziua lui liberă…

Directorul Painter Crowe păşea apăsat prin holul ce ducea spre biroul său. Numărul celor aflaţi în tura de noapte ca să asigure permanenţa în Centrul de comandă creştea rapid. Se dăduse alarma generală. El unul primise deja două apeluri telefonice din partea celor de la Homeland Security[12]. Nu ţi se întâmplă în fiecare zi să-ţi cadă în poală un terorist internaţional. Şi nu orice fel de terorist, ci o membră a reţelei din umbră, cunoscută drept Ghilda.

Aflată adesea în competiţie directă cu Sigma, Ghilda vâna şi fura noile tehnologii apărute în plan militar, biologic, chimic sau nuclear. În configuraţia mondială actuală, informaţia reprezenta adevărata putere – mai importantă decât petrolul, mai importantă decât orice armă. Numai în cazul organizaţiei Ghilda, descoperirile făcute fuseseră vândute celor mai puternici ofertanţi, aici fiind incluse Al-Qaeda şi Hezbollah în Orientul Mijlociu, Aum Shinrikyo în Japonia şi Shining Path în Peru. Ghilda opera printr-o serie de celule izolate, aflate în toată lumea, având cârtiţe infiltrate în guvernele lumii, agenţiile de informaţii, în cele mai importante grupuri de lucru şi chiar şi în centrele internaţionale de cercetare.

Iar cândva, chiar în sânul DARPA.

Painter încă mai simţea rana profundă a acelei trădări.

Dar acum aveau în custodie un important agent operativ al Ghildei.

Painter intră în anticamera biroului său, iar secretarul şi asistentul său, Brant Milfford, se trase înapoi de la masa de lucru. Bărbatul se afla într-un scaun cu rotile, având coloana afectată de un fragment de şrapnel, în urma exploziei unei maşini-capcană într-un baraj de securitate din Bosnia.

— Domnule, tocmai am primit un apel telefonic prin satelit de la doamna doctor Cummings.

Painter se opri surprins. Lisa nu era programată să raporteze

[12] Termen colectiv cuprinzând diferite agenţii federale şi departamente guvernamentale menite să protejeze Statele Unite de ameninţări şi agresiuni externe, inclusiv de terorism. (n. tr.).

atât de curând. Simţi cum o urmă de îngrijorare răzbeşte prin încrengătura de responsabilităţi care-l apăsau în noaptea aceea.

— O să răspund de la mine din birou. Mulţumesc, Brant.

Painter intră pe uşa deschisă. Pe pereţii din jurul biroului său atârnau trei monitoare cu plasmă. Ecranele acestora fuseseră întunecate până atunci, însă în timpul nopţii aveau să se umple de date, toate direcţionate spre Centrul de comandă. Pentru moment, toate astea puteau să mai aştepte. Se întinse peste birou, spre telefon şi apasă butonul care licărea.

Lisa fusese programată să raporteze cam când se crăpa de ziuă şi anume la căderea serii în insulele indoneziene. Painter îi ceruse un bilanţ complet al zilei la ora aceea, pe care ea să-l facă înainte de a se duce la culcare. O asemenea planificare îi oferea şi şansa perfectă de a-i ura noapte bună.

— Lisa?

Legătura era proastă, cu întreruperi ocazionale.

— Dumnezeule, Painter, e minunat să-ţi... vocea. Ştiu că eşti ocupat. Brant a spus ceva de-o criză... prea puţin în plus.

— Nu-ţi face griji. Nu-i atât o criză, cât o oportunitate, zise el rezemându-se cu şoldul de marginea biroului. De ce suni atât de devreme?

— S-a întâmplat ceva aici. Am transmis spre cercetare un pachet mare de date tehnice. Voiam ca un om de acolo să înceapă să verifice rezultatele primite de la toxicologul de aici, doctorul Barnhardt.

— O să mă asigur că se rezolvă. Dar de ce-i atât de urgent?

Simţise încordarea din vocea ei.

— Situaţia de aici poate fi mult mai serioasă decât ne-am închipuit noi la început.

— Ştiu. Am auzit de efectele norului toxic care s-a abătut asupra insulei.

— Nu – da, asta-i îngrozitor, desigur – dar situaţia se poate înrăutăţi chiar mai tare. Am izolat nişte anomalii genetice ciudate, care au apărut în infecţii mai puţin importante. Nişte constatări îngrijorătoare. M-am gândit că-i mai bine să iau legătura cu cercetătorii şi laboratoarele Sigma cât mai curând posibil, să demarez ceva până când doctorul Barnhardt îşi încheie testele preliminare.

— Îl ajută şi Monk pe toxicologul ăsta al vostru?

— Încă-i plecat pe teren, după mostre. Avem nevoie de tot ce va putea să ne aducă.

— O să-l alertez pe Jennings de la R&D[13]. Îl pun să-şi adune echipa şi să coordoneze activitatea de aici.

— Perfect. Mulţumesc.

În ciuda deciziei luate, Painter nu putea să scape de propriile temeri. De când primiseră misiunea aceasta, făcea tot ce-i stătea în putinţă să-şi exercite fără nici un fel de rabat atribuţiile şi responsabilităţile pe care le presupunea calitatea sa de director, să menţină acea distanţă profesională necesară, însă nu putea să facă asta, nu cu Lisa. Îşi drese vocea.

— *Tu* cum te descurci?

Ea pufni amuzată, obosită, dar părând atât de aproape.

— Sunt OK. Însă după asta, s-ar putea să nu mai vreau să plec în nici o croazieră cât voi trăi.

— Am încercat să te avertizez. Nu merită niciodată să te oferi voluntar. „Voiam să-mi aduc şi eu contribuţia. Să fac ceva care să aibă importanţă", spuse el, piţigăindu-şi vocea cu un zâmbet uşor. Uite cu ce te-ai ales. Cu un paşaport pentru Corabia iubirii venită din iad.

Ea îi răspunse cu un râs nu prea entuziast, iar vocea ei reveni rapid la o tonalitate mai serioasă, destul de şovăielnică şi întrerupându-se pe alocuri.

— Painter, poate c-a fost o greşeală... ca eu să vin aici. Ştiu că nu sunt un membru oficial al Sigma. S-ar putea să mă depăşească toate astea.

— Dacă aş fi crezut că e o greşeală, nu te-aş fi desemnat pe tine. De fapt, m-aş fi agăţat de orice scuză ca să nu te las să pleci. Însă, în calitate de director, am datoria de a-i trimite pe cei mai buni oameni din Sigma ca să se ocupe de o criză medicală. Cu pregătirea ta în domeniu, cu doctoratul tău în psihologie, cu experienţa căpătată cu ocazia cercetărilor efectuate pe teren... consider că am ales persoana potrivită.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Pentru o secundă, Painter crezu că legătura se întrerupsese.

— Îţi mulţumesc, îi şopti ea într-un final.

— Aşa că nu mă lăsa baltă. Am şi eu o reputaţie de apărat.

Ea chicoti din nou, amuzamentul părând mult mai real de această dată.

— Să ştii că mai trebuie să lucrezi la modul în care-ţi termini cuvântările de încurajare.

---

13 Research and Development – Departamentul de cercetare şi dezvoltare (n. tr.).

— Atunci, ce zici de asta: Ai grijă de tine, fi foarte atentă şi întoarce-te aici cât mai repede posibil.

— E mai bine.

— Deci pur şi simplu trebuie să recurg la varianta cea mai tare. Rosti cu multă hotărâre: Mi-e dor de tine. Te iubesc. Vreau să te ţin în braţe.

Chiar îi era dor de ea şi simţea asta pe ca o durere în piept.

— Vezi, spuse ea. Dacă mai exersezi puţin, chiar poţi ajunge un foarte bun orator motivaţional.

— Ştiu, zise el. Aceeaşi frază a funcţionat mai devreme în cazul lui Monk.

Urmă un hohot de râs sincer. Asta îl ajuta să înlăture îngrijorarea pe care o simţise mai înainte. În mod sigur, avea să se descurce. Avea încredere în ea. Şi, în plus, în locul lui Painter, Monk trebuia să aibă grijă de ea. Asta dacă mai voia să-şi arate faţa vreodată pe-aici…

Înainte ca Painter să-i poată spune mai multe, asistentul său apăru la uşă, ciocănind uşor.

Painter îi făcu semn să vorbească.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule director. Însă am alt apel în aşteptare. Pe linia dumneavoastră privată. Din Roma. De la monseniorul Verona. E foarte insistent.

Fruntea lui Painter se încreţi. Vorbi în receptor:

— Lisa…

— Am auzit. Eşti ocupat. După ce se-ntoarce Monk, o să discutăm cu Jennings despre situaţia de aici. Vezi-ţi de treabă.

— Ai grijă de tine!

— Aşa o să fac, zise ea. Şi să ştii că şi eu te iubesc.

Convorbirea se întrerupse.

Painter trase aer în piept să se adune, după care se întoarse să apese butonul liniei sale telefonice private. „Oare de ce sună monseniorul Verona?” Comandantul Pierce avusese o legătură amoroasă cu nepoata monseniorului, idila care se încheiase în urmă cu aproape un an, Painter ştia asta.

— Monseniore Verona, Painter Crowe la telefon.

— Domnule director Crowe, vă mulţumesc că mi-aţi răspuns. Am tot încercat să dau de Gray în ultimele două ore, dar n-am reuşit.

— Îmi pare rău să aud asta. Aveţi vreun mesaj pe care doriţi să i-l transmit?

Painter nu se apucă să-i explice care era situaţia curentă. Cu toate că monseniorul Verona ajutase Sigma în trecut, ceea ce se

petrecea trebuia dezvăluit numai anumitor persoane, căci evenimentul chiar îşi merita caracterul strict secret.

— Aici, la Vatican, a avut loc un incident… mai precis, în Arhivele Secrete. Nu-mi dau seama cu certitudine de importanţa lui, însă mie îmi sună ca un mesaj sau avertisment. Unul lăsat atât pentru mine, cât şi, probabil, pentru comandantul Pierce.

Painter se ridică de pe birou şi îl ocoli ca să ajungă la scaun.

— Ce fel de mesaj?

— Cineva a intrat prin efracţie într-o cămăruţă de depozitare de-aici, săptămâna trecută şi a pictat pe podea simbolul Curţii Dragonului Regal.

Painter se prăbuşi pe scaun, tulburat de coincidenţă. În urmă cu doi ani, Gray şi monseniorul Verona îşi uniseră eforturile ca să descopere şi să distrugă o sectă brutală şi violentă aparţinând de Curtea Dragonului. Reuşiseră – nu însă fără a cere ajutor, ceea ce presupusese o alianţă cu un duşman, un agent operativ din sânul Ghildei.

Seichan.

Iar acum asasina se află aici.

Painter nu era o persoană care să accepte cu uşurinţă coincidenţele. Nici în trecut şi în mod sigur nici acum. Dacă nu din alt motiv, perioada pe care o petrecuse ca director al Sigma îi acutizase la maximum tendinţa naturală spre paranoia.

— L-a văzut cineva pe intrusul ăsta? întrebă el.

— În treacăt. Indiferent cine a fost, a acţionat de unul singur. A reuşit să se strecoare depăşind toate măsurile de securitate ale Vaticanului. N-am surprins decât o imagine neclară pe camera de luat vederi. În mod clar, n-a fost un hoţ obişnuit. Cunosc doar o singură persoană care ar fi putut să se strecoare în interiorul acestui lăcaş sfânt şi să iasă din nou afară, lăsând în urma nimic altceva decât o imagine neclară surprinsă de cameră video. Aceeaşi persoană care a fost implicată în afacerea Curtea Dragonului.

Aşadar, se părea că monseniorul nu era cu nimic mai puţin suspicios decât Painter.

— Iar dragonul pictat pe podea, continua Vigor. E în mod cert un mesaj şi probabil face aluzie la o datorie mai veche.

— Credeţi c-a fost Seichan, agentul operativ al Ghildei? spuse el. Cea care v-a ajutat să învingeţi Curtea Dragonului?

— Exact. Dacă am putea s-o găsim, s-o întrebăm…

Painter ştia că păstrarea secretelor în acest caz nu avea decât să împiedice descoperirea adevăratei ameninţări. Se părea că

acest caracter strict secret al situaţiei tocmai îşi pierduse importanţa undeva în Roma.

— Seichan este aici, zise el întrerupându-l pe monsenior. Este în custodia noastră.

— Poftim?

Imediat îi relată întoarcerea asasinei din noaptea aceea, apărând de nici unde, însângerată şi urmărită.

Vigor rămase năuc pentru moment, după care vorbi în grabă.

— Trebuie să fie interogată. Chiar dacă nu pentru alt motiv decât acela de a o afla de ce a pictat mesajul acela pe podea.

— Aşa o să facem. De îndată ce va primi îngrijiri medicale, o s-o supunem unui interviu complet. În spatele unor gratii foarte solide.

— Nu înţelegeţi. Se întâmplă ceva la scară mult mai mare. Posibil mai mare decât însăşi Ghilda.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Simbolul dragonului a fost pictat în jurul unei inscripţii străvechi, aflate pe podeaua depozitului arhivei. E posibil să fi fost gravată pe vremea când s-a construit Vaticanul, încă de pe vremea lui Galileo. Simbolurile sunt litere despre care se bănuieşte că s-ar putea să provină din ceea ce se consideră a fi cea mai veche dintre limbile scrise. Chiar mai veche decât protoebraica. O scriere care ar putea preceda omenirea.

Painter simţi îngrijorarea ce răzbătea din vocea celuilalt bărbat.

— Ce vreţi să spuneţi prin „preceda” omenirea? Cum se poate una ca asta?

Vigor îi răspunse.

Painter nu-şi exteriorizä deloc şocul şi nici neîncrederea. Încheie convorbirea extrem de încruntat. Afirmaţia monseniorului era în mod evident absurdă, dar, adevărată sau nu, înţelesese imediat sentimentul de îngrijorare al monseniorului. Trebuiau s-o ia la întrebări pe Seichan cât mai repede posibil – înainte să i se mai întâmple şi altceva.

Painter se interesă când avea să sosească echipa medicală, după care îl puse pe asistentul său să-i facă legătura cu paznicul aflat la casa conspirativă.

Cine era de serviciu acolo?

Îl strigă pe Brant rugându-l să-i contacteze pe cei de la securitate şi să-i pună să-i transfere pe monitoarele cu plasmă din birou imagini video în direct din casa conspirativă.

În timp ce Painter aştepta, continuară să-i răsune în cap

ultimele cuvinte ale lui Vigor.

„Acele simboluri... gravate în piatră@.

Painter clătină din cap.

Era imposibil.

„... sunt în limba îngerilor.”

1.04 A.M.

Gray gonea de-a lungul şoselei Greenwich Parkway ce străbătea exclusivista zonă rezidenţială Foxhall Village. Ajunse la capăt şi viră la stânga, intrând pe o stradă străjuită de copaci. Încetini. Lăsă motorul Thunderbirdului la ralanti şi înaintă doar din inerţie. Casa îi apăru chiar în faţă, o clădire cu un etaj, din cărămidă roşie, în stil Tudor, cu obloane verzi-închise care se asortau cu arborii din fundalul casei, din parcul Glover-Archibold.

Din maşina decapotată, putea să simtă mirosul pădurii cuprinse de umezeală.

Apropiindu-se, observă că lumina din veranda era aprinsă, la fel cum era şi o lampă la fereastra de la etaj, situată pe colţ.

Semnalul ce confirmă că nu există nici un fel de pericol.

Întoarse şi intră brusc pe aleea din faţa casei, ceea ce îi smulse un geamăt pasagerei rănite din spate.

— Unde suntem? întrebă mama lui.

Gray frână sub un portic ce ieşea în afară în partea stângă a casei. La câţiva paşi mai încolo se afla o uşă laterală ce dădea în casă. Încercase de mai multe ori să-i facă pe părinţii săi să coboare din maşină, dar, pe măsură ce treceau pe lângă diverse spitale şi centre medicale şi le lăsau în urmă, încăpăţânarea lor creştea. Sau cel puţin asta se întâmpla cu mama lui. Încăpăţânarea tatălui rămăsese la acelaşi nivel.

— Acesta este un adăpost pentru cazuri de urgenţă, zise el nemaiavând motive să se ascundă acum. Cei care îi vor acorda asistenţă medicală ar trebui să fie deja pe drum. Deocamdată, rămâneţi aici.

Gray opri motorul şi coborî.

De cealaltă parte a maşinii se deschise uşa laterală a casei. O siluetă masivă, destul de greu de distins în umbră, umplu cadrul uşii. O mână i se odihnea pe o armă băgată într-un toc prins la brâu, pe şold.

— Tu eşti? întrebă sec şi brutal bărbatul, uitându-se cu

suspiciune la ceilalţi pasageri.

Silueta paşi înainte, intrând în bătaia luminii. Era o ditamai gorilă, cu mâini şi picioare solide şi păr şaten tuns scurt, absolut contrar cuiva care ar fi încercat să treacă neobservat. Era îmbrăcat în haine militare. Şi asta era absolut contrar cuiva care ar fi încercat să treacă neobservat.

— Numele meu este Kowalski. E Crowe la aparat, vrea să discute cu tine, zise el şi ridică mâna cealaltă, întinzându-i un telefon mobil.

Gray o luă spre partea din spate a maşinii. Nu se putea spune că aşteptase cu nerăbdare această conversaţie cu directorul, ca să-i explice cum de i se spulberase acoperirea. Participând la o operaţiune alături de părinţii tăi nu prea însemna că acţionai „sub acoperire”.

Până şi paznicul postat aici părea încurcat de perechea de oameni în vârstă aflaţi în maşină decapotabilă. Îi studie pe nou-veniţi cu sprâncenele împreunate, formând un nod pe frunte. Se scărpină în bărbie.

— E un 352? întrebă el în timp ce Gray se apropie.

Gray nu înţelese la ce făcea acesta referire.

Tatăl său răspunse de pe bancheta din spate.

— Nu, e un bloc motor de 390. Un V8 refăcut, de la un Ford Galaxie.

— Cred că merge super.

În mod evident, paznicul nu-i studiase părinţii, ci doar maşina.

Seichan se mişcă pe bancheta din spate, probabil observând într-un fel sau altul lipsa vântului şi a mişcării. Se zbătu uşor, încercând să se ridice.

— Poţi să ne ajuţi s-o ducem înăuntru? îl întrebă Gray pe paznic.

Observase jumătatea de jos a ancorei U.S. Navy pe bicepsul drept al bărbatului în momentul în care primise telefonul de la el. Un fost militar. Ceea ce nu era nici o surpriză. Dacă ar fi existat vreo fotografie sub definiţia termenului *cătană* în dicţionar, asta ar fi fost moaca acestui bărbat.

Mama lui deschise portiera din dreapta.

— Unde-i echipa aia de intervenţie medicală?

Părea să nu aibă prea mare încredere în formele mătăhăloase ale paznicului, ci din contră, chiar îşi trase geanta şi şi-o lipi la piept.

Gray ridică o palmă, cerându-i să aibă răbdare.

— Doamnă, spuse Kowalski şi îi făcu semn spre bucătărie. Pe

masa din bucătărie există o trusă medicală. Injecţii cu morfină şi săruri mirositoare. Pentru suturi, aţă chirurgicală.

Mama sa îl măsură pe bărbat cu o privire afectată, dar plină de apreciere.

— Mulţumesc, tinere.

Aruncând o privire rapidă, mai mult decât dojenitoare în direcţia lui Gray, mama se îndreptă spre casă.

Dându-se la o parte din calea ei, Gray vorbi la telefon:

— Domnule director Crowe, comandantul Pierce la telefon.

— Cea care tocmai a coborât din maşină este mama ta?

„Cum mama naibii?...”

Gray privi atent în sus şi văzu camera video ascunsă sub portic.

Probabil că asigură transmisia în direct la Centrul de comandă. Îşi dădu seama că îi transpirase gâtul.

— Domnule...

— Nu contează. Îmi explici mai târziu. Gray, am primit informaţii de la Roma, legate de proaspătă noastră sosită. Care e starea prizonierei?

Gray se uită spre bancheta din spate a decapotabilei. Paznicul şi tatăl său discutau despre cea mai bună modalitate de a transporta trupul inert al lui Seichan. Observă pata de sânge proaspăt din centrul bandajului de pe abdomen.

— O să aibă urgent nevoie de îngrijiri medicale.

— Echipa specializată ar trebui să ajungă acolo din minut în minut.

Se auziră roţile unui vehicul greoi. Gray se răsuci. O dubă mare, de culoare neagră întoarse şi intră pe stradă, apropiindu-se.

— Cred c-au ajuns, spuse el cu un oftat de uşurare.

Duba ajunse în dreptul casei, încălecă bordura şi frână la intrarea pe aleea din faţă. Gray simţi o undă de nelinişte, căci nu-i plăcea să fie blocat astfel, însă recunoscuse duba. Era echipa medicală de reacţie în situaţii de criză, de la Sigma. Ambulanţa camuflată avea acelaşi design ca şi vehiculul similar ce-l însoţea pe preşedinte, fiind capabilă să asigure condiţii chiar şi pentru intervenţii chirurgicale de urgenţă dacă era necesar.

— Comunică-mi care este situaţia imediat ce se încheie evaluarea medicală, zise Painter.

Probabil că directorul văzuse şi el duba.

Uşile laterale ale dubei se deschiseră cu putere. Trei bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi cu toţii în echipament medical şi geci de

aviator identice, de culoare neagră, coborâră cu mişcări coordonate şi multă agilitate. Doi dintre bărbaţi scoaseră o targă şi o ridicară pe roţi. Îl urmară pe ce-l de-al treilea bărbat şi pe femeie, care grăbiseră pasul spre Gray. Bărbatul îi întinse mâna.

— Doctor Amen Nasser, spuse el.

Gray i-o strânse, apreciind senzaţia rece şi uscată pe care o simţi. Asta denota calm şi faptul că situaţia era sub control.

Deşi doctorul nu părea să aibă mai mult de 30 de ani, gesturile şi mişcările sale exprimau autoritate şi fermitate. Avea tenul de culoarea mahonului lustruit, spre deosebire de femeie, a cărei piele era mai degrabă de culoarea mierii calde.

Gray o studie cu atenţie.

Deşi era de origine asiatică, femeia căuta în mod clar să disimuleze asta. Se tunsese foarte, foarte scurt, oxigenându-şi ce mai rămăsese din păr într-un blond platinat. Două tatuaje îngemănate făcute în jurul încheieturilor de la mâini formau un model celtic. Deşi Gray nu fusese niciodată atras de o femeie atât de aspră, nu se putu abţine să nu recunoască faptul că există totuşi ceva ciudat de atrăgător şi de seducător la ea. Poate că era vorba de ochii ca de smarald, o trăsătură care nu mai avea nevoie de nici o altă înfrumuseţare. Sau poate, dacă se gândea mai bine, poate că era vorba de modul în care se mişca, precum o leoaică, musculoasă şi într-un echilibru perfect. Ca mulţi alţi angajaţi Sigma, probabil că avea pregătire militară.

Femeia dădu din cap spre Gray. Nu se prezentă în nici un fel.

— Am fost informat cu privire la situaţia de faţă, continuă şeful echipei, rostind cuvintele răspicat, cu un uşor accent ce dovedea în mod clar că se născuse undeva în străinătate. O să vă rog să staţi cu toţii deoparte şi să ne lăsaţi să ne facem treaba. O să transferăm pacienta în interiorul dubei, unde există toată aparatura necesară. O s-o trimit în scurt timp pe Anni să vă dea un raport asupra stării ei.

În sfârşit, o referire la femeie.

Ceilalţi doi bărbaţi trecură în grabă cu targa pe lângă ei. Doctorul îi urmă, în vreme ce Anni rămase acolo unde era, sprijinindu-se pe un şold.

Telefonul mobil din mâna lui Gray începu să vibreze în timp ce el se dădea la o parte. Şeful echipei rosti ceva rapid. Gray recunoscu în sfârşit accentul şefului.

Dr. Amen Nasser.

Era egiptean.

1.08 A.M.

Painter stătea în faţa monitorului aflat pe peretele din spatele biroului său. Ecranele plasmelor de pe ceilalţi doi pereţi prezentau imagini video în direct de la parterul şi etajul casei conspirative. Cea din spatele biroului înfăţişau scena filmată de cameră de supraveghere exterioară.

— Răspunde la telefon, Gray! strigă el la ecran.

Echipamentele de control ale camerelor de luat vederi se aflau cu un etaj mai jos, în zona principală de securitate. Painter nu avea nici o posibilitate de a roti camera. Undeva la marginea ecranului, văzuse duba medicală parcată, dar abia acum o secundă îi localizase pe cei doi care apăruseră în faţa lui Gray.

Nici unul dintre ei nu lucra pentru Sigma.

Painter cunoştea tot personalul.

Poate că duba era cea de la Sigma, însă echipa nu.

Era o capcană.

Pe ecran, Gray deschise telefonul mobil şi-l duse la ureche.

— Domnule director Crowe…

Înainte ca Painter să-i poată răspunde, un picior subţire lovi telefonul şi-l izbi cu putere în apropierea capului lui Gray. Odată cu pocnetul telefonului zdrobit, căzu şi el la pământ, luat pe nepregătite.

— Gray…

Imaginea de pe ecran făcu un salt brusc – după care se înnegri.

1.09 A.M.

Prima împuşcătură scoase din funcţiune camera de luat vederi.

Cu capul răsunându-i din pricina loviturii, Gray auzi detunătura amortizată şi sticlă făcută bucăţi. Se răsuci în loc.

— Ce dracu'? strigă tatăl său în momentul în care rămăşiţele camerei de supraveghere căzură pe el.

Încă era ghemuit pe bancheta din spate împreună cu Seichan.

Paznicul Kowalski se afla în partea cealaltă a maşinii. Încremeni asemenea unei căprioare prinse în bătaia farurilor, o

ditamai căprioară de 190 de kilograme. Însă pistolul din ceafă era un mijloc de intimidare mult prea puternic pentru a încerca să se mişte.

Cei doi brancardieri trântiseră targa pe iarba de lângă alee. Unul avea o armă îndreptată spre Kowalski, iar celălalt îi făcea semn tatălui lui Gray să coboare din maşină.

— Rămâi pe loc! îl avertiză o voce stridentă din spate.

Gray îşi aruncă rapid privirea peste umăr. Femeia, Anni, ţinea un Sig Sauer negru aţintit spre faţa lui, stând la un metru de el, însă suficient de aproape ca să nu rateze o împuşcătură în cap.

Dându-şi seama de acest lucru, Gray se întoarse către Thunderbird.

Dr. Nasser avea în mână un pistol identic.

Gray realiză numaidecât că aceasta era arma cu care fusese împuşcată Seichan.

Nasser ocoli maşina şi se duse lângă tatăl lui Gray. Cercetă din priviri bancheta unde zăcea Seichan. Clătină din cap cu tristeţe, după care îi făcu semn tipului înarmat aflat pe partea aceea a maşinii.

— Dă-l jos pe moş din maşină. Vezi dacă javra aia mai are obeliscul, după care bag-o în dubă.

„Obeliscul?”

Gray se uită cum tatăl său era împins de pe bancheta din spate. Se rugă ca acesta să nu cumva să agraveze situaţia. Se dovedi însă că nu era cazul. În mod evident în stare de şoc, tatăl său nu opuse nici un fel de rezistenţă.

— Nu-l are, strigă într-un final bărbatul de pe bancheta din spate, îndreptându-se.

Nasser se apropie de maşină şi cercetă rapid interiorul. Nu găsi ceea ce căuta. Absenţa obiectului căutat îl făcu să se încrunte uşor.

Se îndepărta de maşină şi se apropie de Gray.

— Unde-i?

Gray îl fixă pe bărbat cu o privire fermă.

— Unde-i ce?

Bărbatul oftă.

— Cu siguranţă ea ţi-a spus sau n-ai mai fi depus un asemenea efort pentru un duşman.

Fără să se întoarcă, îi făcu semn bărbatului care o percheziţionase pe Seichan. Bărbatul lipi ţeava pistolului de fruntea tatălui său.

— Nu pun niciodată întrebări de două ori. Probabil că nu ştii

chestia asta. Aşa că o să-ţi dau un moment de răgaz.

Gray înghiţi în sec, observând teama nedisimulată din ochii tatălui său.

— Obeliscul, zise Gray. Cel pe care l-ai menţionat. L-a avut la ea, însă s-a spart când a căzut cu motocicleta la noi acasă. A leşinat înainte să-mi poată spune ceva despre el. Din câte ştiu, încă-i acolo.

Şi chiar se putea să fie.

Uitase de el în graba de a se ocupa de Seichan.

Unde dispăruse?

Bărbatul îşi menţinea ochii aţintiţi asupra lui Gray. Îl studie cu o privire fixă şi calculată.

— Cred că îmi zici adevărul, comandante Pierce.

Cu toate acestea, egipteanul îi făcu semn pistolarului său.

Împuşcătura bubui asurzitor.

1.10 A.M.

Cu un minut în urmă, Painter observase mişcare pe ecranul plasmei din stânga. Camerele video din interiorul casei conspirative încă mai mergeau. O văzu pe Harriet Pierce aplecată în spatele mesei de bucătărie.

Se părea că atacatorii nu ştiau că ea se ascunde în casă.

Nimeni, cu excepţia lui Gray, nu ştiuse că venea la adăpost cu încă doi pasageri. Duba ajunsese *după* ce mama lui Gray se dusese înăuntru. Odată ce-l imobilizaseră pe paznic, aceştia presupuseseră că locul nu mai prezenta nici un pericol.

Painter ştia că acesta era singurul său avantaj.

Solicită să se transmită un semnal de alarmă pe modul silenţios în casă şi să i se deschidă o linie telefonică. Se uită cum lumina de culoarea chihlimbarului din partea laterală a telefonului fix din locuinţă începu să clipească repetat.

„Uitaţi-vă la lumina aia care clipeşte!” îi ordonă el în minte femeii.

Fie că a fost vorba de lumina care clipea sau pur şi simplu de instinctul de a suna după ajutor, Harriet se târî de-a buşilea până la telefonul din bucătărie, se întinse până la el şi duse receptorul la ureche.

— Să nu vorbiţi, îi spuse el rapid. Sunt Painter Crowe. Nu trebuie să ştie că sunteţi înăuntru. Pot să vă văd. Daţi din cap

dacă înţelegeţi ce vă zic.

Ea dădu din cap.

— Foarte bine. Am trimis oameni care să vă ajute. Însă nu ştiu dacă o să ajungă la timp. Probabil că atacatorii ştiu şi ei asta. O să fie necruţători şi extrem de rapizi. Trebuie ca dumneavoastră să fiţi şi mai necruţătoare. Puteţi s-o faceţi?

Urmă o încuviinţare din cap.

— Foarte bine. Ar trebui să fie un pistol în sertarul de sub telefon.

1.11. A.M.

Împuşcătura bubui asurzitor, asurzitor.

Asurzitor.

Fără amortizor, aşa cum se întâmplase înainte.

Gray realiză adevărul cu o fracţiune de secundă înainte ca individul care îşi ţinea arma lipită de capul tatălui său să se prăbuşească într-o parte, cu jumătate din craniu împrăştiindu-se pe capota din faţă al Thunderbirdului.

Şi ştia cine trăsese.

Mama lui.

Ea era născută în Texas, crescută de un petrolist care muncise pe aceleaşi câmpuri petrolifere ca şi tatăl lui Gray. Deşi înainta în mod constant petiţii prin care cerea un control mai strict asupra armelor, nu era deloc intimidată în preajma acestora.

Gray nutrise în acelaşi timp şi teama şi speranţa că ea le va distrage atenţia atacatorilor. Se pregătise pentru asta încordându-şi picioarele. Înainte măcar că leşul pistolarului să atingă pământul, Gray făcu un salt în spate. Nu scăpase din ochi silueta femeii asiatice reflectată în bara de protecţie cromată şi lustruită, din spatele maşinii.

Detunătura zgomotoasă şi săritura bruscă în spate o luară prin surprindere. Gray înălţă braţul drept şi-o apucă de mână, de cea în care ţinea Sig Sauerul. În momentul în care o lovi, o izbi cu bocancul în partea interioară a piciorului şi îşi repezi cu forţa capul în faţa ei.

Auzi ceva cum *scrâşneşte* dedesubt şi în spatele său.

În faţă, Kowalski deja îl lovise cu cotul pe cel care îl ameninţase cu arma, îl apucase de ceafă şi-l izbise cu faţa de marginea maşinii decapotabile.

— Mănâncă nişte oţel, bulangiule.

Pistolarul se prăvăli asemenea unui sac cu cartofi.

Fără să se oprească, Gray îi răsuci pumnul lui Anni şi-i ridică braţul spre dr. Nasser. Presă degetul femeii astfel încât să apese pe trăgaci. Ea se zbătu. Din cauza asta, linia de ochire a lui Gray lăsă de dorit. Glonţul lovi peretele de cărămidă, provocând scântei.

Chiar şi aşa, efectul fu cel scontat. Dr. Nasser se adăposti rapid, sărind în tufişurile aflate în faţa casei şi dispărând din raza sa vizuală.

Gray smulse pistolul din strânsoarea femeii şi o îmbrânci. Ea se clătină, dar rămase în picioare. Cu nasul plin de sânge, se întoarse şi o luă la fugă spre dubă, ca o gazelă, uitând de piciorul zdrobit.

După altă armă.

Gray n-avea chef de un remake după spectacolul *Anni, du-te şi ia-ţi arma!*[14]

Îşi înălţă pistolul spre ea, însă, înainte să poată trage, un glonţ îi vâjâi pe la vârful nasului. Tras din tufişuri.

Nasser.

Surprins, Gray se dădu înapoi împleticindu-se, ca să se adăpostească sub portic. Trase la întâmplare spre tufişuri, fără să ştie unde se ascundea nemernicul ăla. Se tot retrase până când atinse cu gleznele bara de protecţie din spatele T-birdului. Mai trase încă două focuri spre dubă.

Însă asiatica Anni dispăruse înăuntru.

Împuşcăturile lui ricoşară din dubă. Asemenea autospecialei cu echipament medical a preşedintelui şi acest vehicul era blindat.

Gray strigă:

— Toată lumea să se urce în maşină! Acum!

Mama lui apăru în uşa bucătăriei, ţinând în mână un pistol fumegând. Avea geanta atârnată pe celălalt braţ, ca şi cum s-ar fi dus să cumpere de-ale gurii.

— Haide, Harriet! o grăbi tatăl său.

Se întinse şi o trase spre portiera din dreapta, cea a pasagerului.

---

[14] Musical ale cărui versuri şi muzică au fost compuse de Irving Berlin, după o carte scrisă de Herbert Fields şi sora lui, Dorothy Fields. Acestea redau povestea lui Annie Oakley (1860-l926), o faimoasă femeie-pistolar din Ohio şi a soţului ei, Frank Butler, (n. red.).

Kowalski sări cu capul înainte pe bancheta din spate. Gray se temu că matahala ar fi putut s-o termine pe Seichan mai rapid decât orice ar fi făcut Nasser.

Gray sări peste portiera pe scaunul şoferului şi se lovi destul de rău. Răsuci cheia aflată încă în contact, iar motorul cald hurui.

Uşa pasagerului din dreapta fu trântită cu putere. Ambii săi părinţi erau înghesuiţi pe un singur scaun.

Gray îşi aruncă rapid privirea în oglindă retrovizoare.

Anni se afla în uşa laterală a dubei. Pe umăr, avea un lansator de rachete portabil.

„Spectacolul este *Anni, du-te şi ia-ţi arma!* nu lansatorul de rachete, nenorocita dracului!”

Gray bagă în viteză şi apăsă cu putere pedala de acceleraţie. Cei 300 de cai-putere puseră brusc în mişcare rotile din spate, cauciucurile fumegând şi scrâşnind.

Tatăl său mormăi dezaprobator de pe scaunul alăturat – Gray suspectă că mai mult din cauza cauciucurilor noi şi lucioase decât din pricina propriei siguranţe.

În cele din urmă, pneurile prinseră aderenţă, iar Thunderbirdul ţâşni înainte, intrând prin poarta de lemn în grădina din spate. Odată trecut de ea, Gray trase cu putere de volan, ca să evite a intra în plin într-un stejar masiv, vechi de o sută de ani. Roţile săpară şanţuri ca nişte jumătăţi de gogoaşă de-a lungul peluzei din spate, după care îi purtară în mare viteză spre fundul curţii.

În spatele lor, se auzi un *şuierat* sonor urmat de o explozie înfricoşătoare.

Racheta lovi stejarul imens, dezintegrându-l şi transformându-l într-un morman de crengi şi scoarţă de copac mistuite de flăcări. Rămăşiţele incandescente se ridicară sus de tot în aer. Vălătucii de fum se roteau haotic.

Fără să se mai uite înapoi, Gray călcă şi mai tare pedala de acceleraţie.

Thunderbirdul sfărâmă gardul din spate şi ţâşni în trombă spre zona împădurită a parcului Glover-Archibold.

Însă Gray ştia sigur un lucru.

Urmărirea abia începea.

4
Piraterie în largul oceanului

5 IULIE, 12.11 A.M.
Insula Crăciunului

Nişte boxeri şi o pereche de bocanci.

Numai atât se află între Monk şi o mare de crabi canibali. Goana după hrană se afla în plină desfăşurare peste tot pe insulă, unde crabii pocneau din cleşti, se luptau, sfâşiau tot ce găseau în cale. Se auzeau trosnituri ca şi cum pădurea întreagă ar fi fost pe foc.

Dezbrăcat, cu costumul de protecţie în mână, Monk alergă înapoi la dr. Richard Graff. Oceanologul se ghemuise la marginea desişului. Şi el îşi scosese costumul de protecţie, aşa cum îl instruise Monk, strângând din ochi de durere în momentul în care-şi trăsese materialul din plastic peste umărul rănit. Cel puţin cercetătorul era mai bine îmbrăcat, cu pantalonii lui scurţi şi cămaşa hawaiiană.

Monk strâmbă fără să vrea din nas când ajunse lângă el. Dincolo de coronamentul mai des al junglei, aerul ardea, iar duhoarea bălţii de leşuri de dedesubt îl izbi în faţă ca şi cum cineva l-ar fi lovit la propriu cu un somon în putrefacţie.

— E timpul să mergem, spuse Monk încruntându-se.

Un strigăt răsună din tunelul care ducea la plaja toxică de dedesubt. Piraţii se apropiau mai atenţi acum, cu grijă. Graff, înţepenit acolo, aruncase în tunel bucăţi de calcar. Mai mult, urmăritorii nu ştiau că Monk nu mai avea decât un glonţ în pistol. Însă teama şi pietrele care cădeau de sus nu-i mai puteau ţine prea mult pe piraţi în loc.

Pentru a suta oară, Monk se minună de insistenţa ciudată a atacatorilor lor. Cu siguranţă, foamea şi disperarea îi puteau determina pe oameni să facă lucruri prosteşti. Dar, dacă piraţii voiau să atace şi să le fure Zodiacul ca să pună mâna pe proviziile şi echipamentul lor pentru piaţa neagră indoneziana, atunci, în momentul de faţă, nimic nu le mai stătea în cale. Cei mai mulţi piraţi de pe aici, oricât de brutali şi nemiloşi ar fi fost, aveau obiceiul să acţioneze rapid, să atace, să-şi ia prada şi să

dispară.

Atunci, de unde insistenţa asta? Doar ca să-i amuţească, să-şi acopere urmele? Devenise oare o chestiune de timp? Monk îl revăzu cu ochii minţii pe bărbatul mascat care căzuse în apă, doborât de unul dintre gloanţele sale trase la întâmplare. Era vorba despre răzbunare?

Oricare ar fi fost motivul, nelegiuiţii nu se mulţumeau doar cu prada, în mod evident, voiau sânge.

Graff inhală cu dificultate aerul încins, îndreptându-şi trupul.

— Unde mergem?

— Înapoi, să ne vizităm prietenii.

Monk îl conduse pe Graff în desişul de la marginea stâncii. La câţiva paşi de ei, marea stacojie de crabi clămpănea şi pocnea. Departe de a se reduce, de fapt numărul lor crescuse în ultimele câteva minute, atraşi poate de vocile lor sau de sângele proaspăt ce se prelingea din umărul rănit al lui Graff.

Oceanologul aruncă o privire spre marginea luminişului.

— E imposibil să ne croim drum printre crabii ăia. Cleştii lor uriaşi pot tăia chiar şi un veşmânt de piele. Am văzut cazuri în care au tăiat degete.

Şi mai erau şi foarte rapizi.

Monk se dădu îndărăt, ferindu-se în vreme ce o pereche de crabi încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte trecu pe lângă ei, cu picioarele lor ascuţite aproape prea repezi pentru a se distinge, la fel de repezi ca nişte picioare de iepure.

— Nu prea avem de ales, zise Monk.

— Şi, în plus, e ceva în neregulă cu crabii ăştia, continuă cercetătorul. Am mai văzut cazuri de agresivitate în timpul migraţiilor, însă niciodată ceva atât de puternic.

— Lasă că-i psihanalizezi mai târziu.

Monk arătă înspre un copac înalt aflat în apropiere. Un castan tahitian. Copacul veşnic verde avea o mulţime de ramuri care ajungeau la pământ.

— Poţi să te caţeri în ăla?

Graff îşi strânse mai tare braţul rănit lângă stomac, încercând să-l ferească de orice mişcare.

— O să am nevoie de ajutor. Dar de ce? Nu ne va ascunde de piraţi. O să fim ţinte sigure.

— Tu caţără-te.

Monk îl duse la copac şi-l ajuta să o ia în sus. Crengile erau dese şi uşor de apucat. Graff se descurcă destul de bine, chiar şi singur, reuşind să se caţere mai departe.

Monk sări jos, aterizând lângă un crab. Acesta ridică ambii cleşti ameninţător. „Nu se poate pleca aşa devreme de la petrecere, prietene.” Monk îi trase un picior, azvârlindu-l în hoarda lui de fraţi şi apoi îi strigă lui Graff:

— Vezi de-acolo ieşirea din tunel?

— Cred… da, o văd.

Graff îşi schimbă poziţia în copac.

— Nu mă laşi aici, nu-i aşa?

— Fluieră când îi vezi pe piraţi.

— Dar ce vrei să?…

— Nu mai pune întrebări, doar fă ce ţi-am spus, pentru numele lui Dumnezeu!

Monk regretă imediat asprimea cu care vorbise. Trebuia să ţină seama mereu că omul nu era militar că el. Însă Monk avea alte griji. Se gândi la soţia şi la fetiţa lui. Nu avea să-şi piardă viaţa din cauza unor nemernici că ăştia, într-o pădure plină de aperitive gen homari roşii.

Monk intră în luminiş şi se apropie de graniţa ce făcea legătura cu masa fremătătoare ce pocnea din cleşti. Ridică pistolul într-o mână şi se asigură că nu se mişcă, folosind-o şi pe cea protetica. Înălţă privirea şi trase adânc aer în piept.

„Hai să vedem ce puteţi…”

Auzi un zgomot dinspre castanul din spatele lui. Semăna cu şuieratul pe care-l scoate un balon dezumflat pe jumătate.

— Vin! auzi şoapta bărbatului care, cu siguranţă din cauza tensiunii, nu reuşise să scoată decât şuieratul acela anemic.

Monk ţinti spre partea cealaltă a luminişului. Avea doar un glonţ, deci o singură şansă.

Dincolo de poiană, lângă un bolovan, se aflau cele două butelii cu aer.

Mai devreme, când se dezbrăcaseră de costume, Monk îl pusese pe Graff să-i dea butelia de aer de la costumul lui. Rezervoarele de oxigen portabile erau uşoare, construite din aliaj de aluminiu. Folosindu-se de tocul pistolului pe care îl avea la gleznă, Monk legase rapid butelia doctorului de butelia lui şi aruncase cu iscusinţă ansamblul de partea cealaltă a luminişului. Rezervoarele aterizaseră în mijlocul crabilor, zdrobind câţiva şi făcându-i pe alţii din apropiere să se îndepărteze în grabă.

Monk stătea acum cu arma îndreptată înspre cele două rezervoare, încercând cu ambele mâini şi a lui şi proteza, să o ţină cât mai nemişcată.

— Au ajuns! gemu Graff.

Monk apasă pe trăgaci.

Explozia îi îngheţă imaginea în faţa ochilor pentru o fracţiune de secundă – apoi, dintr-unul dintre rezervoare ţâşni scurt o limbă de foc. Cele două butelii începură să se învârtească şi să se rostogolească încoace şi încolo şuierând. Apoi, plesni şi capătul celei de-a doua, iar dansul deveni şi mai nebunesc, zdrobind crabii şi legănându-se şi mişcându-se necontenit.

Era suficient.

În trecut, Monk mai avusese parte de plimbări pe plaje acoperite cu crabi – ştia că, în momentul în care apărea o pasăre sau o prezenţă străină percepută ca o ameninţare, crabii dispăreau într-o clipită în ascunzişurile lor din nisip. Şi aici se întâmplă la fel. Crabii aflaţi cel mai aproape de locul respectiv o luară la goană, căţărându-se pe vecini, izbindu-se de ei panicaţi. Curând, începură să se calce pur şi simplu în picioare. Deja iritaţi, o luară instinctiv cu toţii la goană.

Marea de crabi îşi întoarse fluxul – înspre Monk – transformându-se literalmente într-un val învolburat şi uriaş de cleşti, căţărându-se unii pe alţii ca să scape.

O luă şi el la goană spre castan, cu cleştii uriaşi păcănind pe urmele lui.

Sări şi se agaţă de crengi. Un crab i se prinse de bocanc. Îl zdrobi de trunchiul copacului. Căzu la pământ. Cleştele rămase în continuare înfipt adânc în bocancul lui. Simţea cum lama ascuţită îi rănea călcâiul.

„Fir-ar al dracului!”

Jos, marea de crabi trecu de ei, ascultându-şi cu toţii un anumit instinct, poate unul legat de migraţia lor anuală. O luară în grabă înspre mare.

Monk se caţără mai sus, alăturându-i-se lui Graff. Cercetătorul avea un braţ strâns în jurul trunchiului. Aruncă o privire spre Monk, apoi se întoarse din nou către deschizătura din stâncă de unde începea tunelul ce ducea jos.

Piraţii, în număr de şase, ieşiseră din tunel şi avansaseră puţin, însă se lăsaseră la pământ în momentul în care auziseră împuşcătura. Abia acum se ridicau în picioare, nesiguri.

Atunci, din desiş, marea învolburată de crabi se năpusti asupra lor.

Ajunseră mai întâi la bărbatul aflat cel mai aproape de marginea desişului. Înainte să poată reacţiona, să înţeleagă măcar ce se petrecea, crabii îi ajunseseră până la nivelul coapselor. Scoase un ţipăt, clătinându-se. Apoi, brusc, un picior îi

cedă şi se prăbuşi la pământ.

Într-o luptă, un glonţ sfâşiase tendonul lui Ahile al unui camarad de-al său din Beretele Verzi. Omul se chircise instantaneu, prăbuşindu-se la fel că piratul.

Urlând, bărbatul ateriză pe un braţ.

Imediat, crabii trecură peste el, acoperindu-i trupul contorsionat. Însă tânguirile lui continuară de acolo, de sub masa de crabi. Reuşi pentru un moment să sară în sus. Masca îi fusese smulsă de pe faţă şi la fel se întâmplase cu nasul, buzele şi urechile lui. Ochii îi erau două răni imense, sângerânde. Mai scoase un urlet şi se prăbuşi la loc, sub crabi.

Ceilalţi piraţi fugiră într-o groază nebună, înapoi spre tunel, dispărând în interior. Unul dintre ei nu mai reuşi să ajungă, prins pe un pinten de piatră ce dădea spre ţărmul de dedesubt. Crabii se năpustiră spre el.

Scoase şi el un strigăt, se întoarse şi sări de pe stâncă.

Din tunel se auziră alte strigăte.

Precum apa într-un canal de scurgere, marea de crabi se vărsă în gura tunelului, într-o spirală roşie de cleşti zimţaţi.

Monk întinse mâna înspre Graff, care respira greu lângă el, fără măcar să clipească.

Se apropie şi-l atinse uşor. Acesta tresări.

— Trebuie să mergem. Înainte ca nenorociţii ăştia de crabi să se hotărască să se înapoieze în pădure.

Graff se lăsă condus până jos, pe sol. Acolo mai erau în continuare sute de crabi. Începură să se mişte încet printre ei.

Monk rupse o creangă groasă, plină cu frunze, din castan şi mătura cu ea orice crab care se apropia prea mult.

Încet-încet, Graff păru să-şi tragă sufletul şi să-şi vină în fire.

— Vreau… vreau şi eu unul dintre crabii ăia.

— Când ajungem înapoi pe vapor, o să ne ospătăm cu crabi.

— Nu. Să-l studiez. Într-un fel sau altul, au reuşit să supravieţuiască norului toxic. Ar putea fi important.

Acum în elementul său, vocea cercetătorului era mai sigură.

— Bine, spuse Monk. Având în vedere că am pierdut toate mostrele, n-ar trebui să ne întoarcem pe vapor cu mâna goală.

Se aplecă şi înşfăcă unul dintre crabii mai mici cu mâna lui protetică, apucându-l de spatele carapacei. Micuţul arţăgos începu să pocnească din cleşti în toate direcţiile, încercând disperat să-l apuce.

— Hei, n-ai voie să strici marfa, prietene. Dacă-mi rupi vreun deget, trebuie să plătesc ca să-l înlocuiesc.

Monk făcu un gest să-l izbească de un trunchi, însă Graff îşi flutură braţul sănătos, oprindu-l.

— Nu! Avem nevoie de el viu. După cum am zis, e ceva ciudat în legătură cu comportamentul lor. Şi acesta trebuie studiat.

Monk strânse din dinţi enervat.

— Bine, dar dacă bucăţica asta de sushi începe să mă ciopârţească, tu o să plăteşti pentru asta.

Merseră mai departe prin pădure, traversând insula.

După 40 de minute de mers susţinut, pădurea începu să se rărească şi în faţă li se deschise o vedere panoramică. Principala localitate de pe insulă, numită simplu Colonia, se întindea de-a lungul plajei până la port. Dincolo de golful Flying Fish, pe mare, plutea castelul alb care era *Mistress of the Seas,* profilându-se ca un nor pe cerul senin al unei nopţi de vară.

Casă, dulce casă.

Lui Monk îi atrase atenţia un grup de ambarcaţiuni de mici dimensiuni, cam vreo douăsprezece, care înconjurau Rocky Point, fiecare lăsând în urmă o dâră de spumă albă. Erau grupate în formă de V, ca o escadrilă de avioane de luptă.

De partea cealaltă a portului apăru o grupare similară.

Chiar de la acea distanţă, Monk recunoscu forma şi culoarea vaselor.

Bărci rapide, albastre, cu chila lungă, mişcându-se ca nişte săgeţi, abia atingând apa.

— Alţi piraţi, gemu Graff.

Monk se holbă undeva între cele două grupuri care convergeau ca nişte cleşti, mai periculoase decât orice crab roşu. Ceea ce se afla acolo, ţinta atacului deci, îi tăie respiraţia.

Mistress of the Seas.

1.05 P.M.

Lisa studia radiografia.

Cutia luminoasă portabilă unde se citeau radiografiile era montată pe un birou din cabină. În spatele ei, silueta unui pacient zăcea inertă pe pat, acoperită în întregime cu un cearşaf.

Mort.

— Pare a fi tuberculoză, spuse ea.

Radiografia plămânilor bărbatului era plină de largi mase albe sau tuberculi.

— Sau poate cancer la plămâni.

Dr. Henrick Barnhardt, toxicologul olandez, stătea lângă ea, sprijinindu-se într-un pumn de masă. El fusese cel care o chemase aici, jos.

— *Ja,* dar soţia pacientului a zis că nu a avut nici un fel de probleme respiratorii până acum 18 ore. Nu a tuşit, nu a expectorat şi nici măcar nu fumează. În plus, abia avea 24 de ani.

Lisa îşi îndreptă poziţia corpului. Erau singuri în cabină.

— Şi i-aţi recoltat mostre din plămâni?

— Am aspirat cu un ac nişte fluid dintr-un plămân. Cu siguranţă, era plin de puroi. Cu o grămadă de bacterii. Aşa că se poate spune cu certitudine că a fost vorba de un abces la plămâni, nu cancer.

Studie chipul bărbos al lui Barnhardt. Acesta stătea puţin cocoşat, ca şi cum era cam ruşinat de statura lui impresionantă, însă asta îi dădea în acelaşi timp o aparenţă conspirativă. Nu-l invitase şi pe dr. Lindholm la discuţiile astea.

— Astfel de rezultate pot apărea şi în cazul tuberculozei, zise ea.

TBC-ul era cauzat de o bacterie, *Mycobacterium tuberculosis,* un agent patogen extrem de contagios. Şi, cu toate că istoria medicală a pacientului de faţă era în mod clar foarte neobişnuită, bacteria putea fi latentă foarte mulţi ani, dezvoltându-se încet. Era posibil ca bărbatul să se fi molipsit cu ani în urmă, ducând cu sine bomba asta cu ceas – şi apoi expunerea la gazul toxic să-i fi afectat plămânii suficient de tare pentru a face boala să se răspândească. Desigur, pacientul ar fi trebuit să fie contagios la sfârşit.

Însă nici ea, nici dr. Barnhardt nu purtau costume de protecţie.

Oare de ce nu o avertizase?

— Nu a fost tuberculoză, răspunse el. Doctorul Miller, specialistul în boli infecţioase din echipa noastră, a identificat organismul ca fiind *Serratia marcescens,* o bacterie deformată non-patogenă.

Lisa îşi aminti discuţia de mai devreme, legată de pacientul care avea în corp bacterii întâlnite în mod normal în piele, dar care acum eliminau un venin ce-i topea carnea de pe el.

Toxicologul îi confirmă justeţea comparaţiei.

— Din nou, avem de-a face cu o bacterie în mod normal inofensivă, însă care a devenit agresivă.

— Dar, doctore Barnhardt, ceea ce sugeraţi…

— Spune-mi Henri. Şi nu e o simplă sugestie. În ultimele ore am încercat să mai găsesc cazuri de felul acesta. Am mai găsit două. O femeie cu o dizenterie acută, care pur şi simplu ajunsese să-şi elimine învelişul intestinelor. Din cauza lui *Lactobacillus acidophilus,* o bacterie de iaurt care se găseşte în mod natural într-un intestin sănătos. Şi mai e un copil afectat de accese epileptice groaznice, a cărui măduvă a spinării e plină de *Acetobacter aceti,* un organism benign găsit în oţet. Acestea pur şi simplu îi distrug celulele creierului.

În vreme ce asculta, Lisa îşi concentră din ce în ce mai tare atenţia asupra implicaţiilor acestei stări de fapt.

— Şi, cu siguranţă, acestea nu sunt singurele cazuri, spuse Henri.

Ea clătină din cap – nu pentru că nu ar fi fost de acord, ci pentru că i se părea din ce în ce mai sigur că vorbele lui erau adevărate.

— Aşadar, există ceva care întoarce aceste bacterii inofensive împotriva noastră.

— Da, prietenii se transformă în duşmani. Şi, dacă se va ajunge la un război în toată regulă, nu avem nici o şansă.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Corpul omenesc este compus dintr-o sută de triliarde de celule, însă numai *zece* triliarde sunt ale noastre. Celelalte 90 la sută sunt bacterii şi alte câteva organisme oportuniste. Trăim în simbioză cu acest mediu străin. Dar dacă balanţa asta s-ar dezechilibra, dacă lucrurile s-ar întoarce împotriva noastră?

— Trebuie s-o oprim.

— De-asta te-am chemat aici. Să te conving. Ca să putem să avansăm cu analiza, eu şi doctorul Miller vom avea nevoie de echipamentul de analiză din cabina partenerului tău. Trebuie să începem să căutăm răspuns la cele mai presante întrebări. Schimbările suferite de bacteriile astea au avut cauze chimice sau toxice? Şi, indiferent de cauză, cum le putem trata? Şi dacă sunt contagioase? Cum am putea să le izolăm, cum să instituim un fel de carantină împotriva lor?

Pe faţa acoperită de barbă deasă îi apăru o grimasă.

— Avem nevoie de răspunsuri. Acum!

Lisa se uită la ceas. Monk deja întârziase o oră. Fie se luase cu treaba şi uitase de trecerea timpului, fie se bucura de plajele şi frumuseţea insulei.

Însă acum nu prea era momentul pentru admirat privelişti.

Dădu din cap înspre Henri.

— O să pun pe cineva să-i transmită un mesaj radio doctorului Kokkalis. Să vină înapoi cât se poate de repede. Până una, alta însă, ai dreptate. Trebuie să începem.

O luă înainte şi ieşiră din cabină. Încăperea în care îşi ţinea Monk echipamentul de analiză era situată aproape de partea cea mai înaltă a vaporului, cinci punţi mai sus. Sigma rezervase una dintre cele mai spaţioase cabine pentru a avea suficient loc ca să-şi instaleze tot echipamentul. Cineva din echipaj se ocupase de scoaterea paturilor şi a mobilei, pentru a face loc laboratorului improvizat. Cabina avea şi un balcon mare, care dădea înspre tribord. Lisa îşi dori să fi fost acolo în momentul acesta, să poată simţi lumina soarelui şi briza proaspătă pe faţă, orice ar fi putut să-i alunge teama din ce în ce mai mare care i se strecurase în suflet.

În vreme ce se îndrepta spre liftul vaporului, se gândi că trebuia să-l sune din nou pe Painter. Nu putea să-şi asume această responsabilitate de una singură. Avea nevoie de sprijinul total al echipei de R&D de la Sigma.

În plus, voia să-i audă din nou vocea.

Apăsă butonul ca să cheme liftul.

Ca şi cum acesta ar fi fost un mecanism de detonare, un zgomot extrem de puternic se auzi de partea cealaltă a vaporului, din direcţia golfuleţului unde ancorau navele şi unde se aflau ambarcaţiunile care făceau curse între ţărm şi vapor, aducând oameni.

Oare avusese loc un accident?

— Ce-a fost asta? întrebă Henri.

O a doua explozie şi mai puternică, zgudui partea în care se aflau, undeva lângă prova. În depărtare răsunară ţipete. Apoi, Lisa auzi un zgomot familiar, rafale sacadate de armă automată.

— Suntem atacaţi, spuse ea.

1.45 P.M.

Monk se avânta vijelios cu Land Roverul ruginit în jos, pe panta abruptă. Conectând nişte sârme de sub bord, luase maşina cea veche dintr-o parcare de lângă mina de fosfat de pe insulă, abandonată în timpul evacuării. Mergeau cu viteză pe un drum neasfaltat, ce ducea spre partea din spate a minei, spre aşezarea de pe coastă.

Dr. Richard Graff era aşezat lângă el, cu centura de siguranţă prinsă şi cu un braţ proptit în tavan, ca să-şi menţină echilibrul.

— Mergi mai încet!

Monk îl ignoră. Trebuia să ajungă pe ţărm.

Cei doi pătrunseseră prin efracţie într-unul dintre atelierele minei şi încercaseră să folosească telefonul.

Nu funcţiona. Insula era aproape pustie în momentul de faţă. Dar măcar reuşiseră să găsească o trusă de prim ajutor în atelierul respectiv. Umărul lui Graff era plin de unguent antibiotic şi fusese bine pansat.

Cercetătorul se ocupase de rană în vreme ce Monk încerca să conecteze firele pentru a porni camioneta. Graff avea în continuare trusa de prim ajutor pe care o ţinea cu braţul rănit strâns lipită de el. După ce o golise, o transformase într-o cuşcă tocmai bună pentru crabul pe care-l luaseră cu ei.

O curbă ce-i apăru brusc în faţă prin desiş îl făcu pe Monk să frâneze puternic. Zbură pe două roţi peste bucata aceea de drum, evitând la mustaţă răsturnarea. Celelalte două roţi se izbiră cu putere de pământ, din fericire fără a se desprinde de la locul lor.

Graff icni.

— N-o să folosească nimănui dacă facem un accident în jungla asta.

Monk încetini – nu din cauza cuvintelor lui Graff, ci pentru că drumul pe care se aflau se încheia într-o intersecţie asfaltată.

Ajunseseră la o zonă îndepărtată a şoselei care înconjura insula, un drum îngust, cu două benzi. Drumul neasfaltat pe care veniseră o lua mai departe spre sudul golfului Flying Fish. Spre nord, se contura partea principală a aşezării, un amestec de hoteluri, restaurante chinezeşti, baruri dărăpănate şi adevărate capcane pentru turişti.

Atenţia lui Monk rămase însă îndreptată spre ape, dincolo de golful Flying Fish. *Mistress of the Seas* era înconjurată de ambarcaţiuni în flăcări, iahturi explodate şi rămăşiţele fumegânde ale vasului Gărzii de Coastă australiene. Un fum dens se ridica spre înălţimile cerului la amiază. Ca nişte rechini, o mulţime de bărci cu motor albastre se roteau zumzăind în jurul vaporului.

Un singur elicopter, galben cu roşu, un Eurocopter Astar, survola golful ca o viespe furioasă, stârnind fumul. Judecând după rafalele pe care le trăgea din arma automată cu care era prevăzut într-o parte, nu era un prieten.

Pe măsură ce cobora la vale, Monk prinsese când şi când crâmpeie din atacul ce avusese loc pe mare: explozii, trasoare de mitralieră, detonări cutremurătoare, resturi aruncate în aer, flăcări ridicându-se într-un vârtej de apă. Exploziile răsunaseră până la camioneta lor ca şi cum undeva în depărtare ar fi fost lansat un joc uriaş de artificii.

Bum… bum… bum…

În partea de nord, în oraş, se produse o explozie cutremurătoare, stârnind un val de flăcări şi fum. Suficient de aproape pentru a face să zăngăne geamurile Roverului.

— Filiala Telstra[15] de aici, spuse Graff. Încearcă să distrugă orice mijloc de comunicaţii.

Şi alte părţi ale Coloniei erau deja în flăcări.

Nu era vorba despre nişte piraţi obişnuiţi. Aici se desfăşura un atac în toată regula.

Cine mama dracului erau?

Monk dădu înapoi şi o luă în sens invers faţă de orăşel, de-a lungul şoselei de coastă.

— Unde vrei să?… începu Graff să întrebe.

Monk coti. În faţa lor, pe malul mării, apăru un mic hotel, izolat într-un luminiş din pădurea tropicală. Monk întoarse rapid în faţa unui indicator pe care scria The Mango, Motel 91 Restaurant. Parcurse în viteză drumul care ducea într-acolo. În faţă, îi apăru hotelul, o clădire cu un etaj, înconjurată de câteva bungalowuri răzleţe. Undeva sclipea o piscină.

Locul părea părăsit.

— O să fi în siguranţă aici, zise Monk în vreme ce călca frâna şi oprea lângă hotel, sub coroana protectoare a unui copac ce dădea fără îndoială numele aşezământului, un mango.

Monk sări din maşină.

— Aşteaptă!

Graff se luptă cu portiera lui şi reuşi în cele din urmă s-o deschidă. Aproape că se prăbuşi din Land Rover. O luă la fugă după Monk.

Monk nu încetini pasul. Îşi continuă mersul grăbit către plajă. La fel ca toate hotelurile de la mare, hotelul şi restaurantul Mango ofereau toate activităţile pe care le putea căuta un amator de vacanţe la malul mării: snorkeling, *kayaking,* navigaţie. În partea din spate a clădirii principale, Monk văzuse centrul de recreere al hotelului, o mică incintă alipită celei

[15] Serviciul de telecomunicaţii australiene (n. tr.).

principale, construită din blocuri de zgură, cu un acoperiş de stuf. Avea uşa şi geamurile acoperite cu scânduri, din cauza evacuării.

Fără să încetinească, Monk smulse de la locul ei o prăjină utilizată la curăţarea piscinei. O folosi imediat pentru a scoate scândurile şi pentru a sparge uşa de sticlă.

Graff îl ajunse din urmă.

Monk se întinse şi-l trase pe cercetător înăuntru, la adăpost de lumina soarelui. Elicopterul trecu zumzăind pe deasupra lor, la mică înălţime, făcând palmierii să se îndoaie din cauza curenţilor stârniţi de elice. Apoi îşi continuă drumul, urmărind linia ţărmului.

— Ai grijă să nu te vadă! îl avertiză Monk.

Graff încuviinţă din cap.

Monk păşi tiptil prin partea din faţă a centrului de recreere, unde fuseseră îngrămădite o mulţime de prosoape de plajă, ochelari de soare, uleiuri de plajă şi o puzderie de suvenire. Mirosea a nucă de cocos şi a picioare ude. Monk ocoli tejgheaua şi pătrunse prin intrarea acoperită de o perdea zornăitoare din şiraguri de mărgele.

Găsi ceea ce căuta.

Pe peretele din spate atârnau mai multe echipamente de scufundare.

Monk îşi scoase bocancii.

În partea camerei ce dădea înspre plajă se aflau aliniate în faţa unei uşi rabatabile o mare varietate de obiecte care puteau fi folosite pentru distracţie pe plajă. Monk trecu pe lângă nişte hidrobiciclete, două caiace şi se opri în faţa singurului jet ski. Acesta se afla pe o platformă cu roţi, pregătită să-l ducă şi să-l aducă de la apă.

Măcar în partea asta a insulei, apa nu fusese contaminată cu supa toxică.

Monk se întoarse spre Graff.

— O să am nevoie de ajutorul tău.

După 18 minute, Monk ştergea cu cotul geamul pătat cu unsoare al uşii rabatabile. Costumul lui ud scârţâi pe sticlă. Ridicându-şi capul, Monk aşteptă ca elicopterul să-şi facă turul pe deasupra lor şi să se îndepărteze spre golful Flying Fish. Acesta nu se vedea, fiind ascuns de Smith Point. Tot ceea ce putea distinge Monk din zona de război era pala de fum negru şi gros care se ridica peste creastă.

În cele din urmă, elicopterul viră şi o luă înapoi spre vaporul de croazieră.

— OK, să-i dăm drumul!

Monk se aplecă şi ridică uşa de la pământ proptind-o în locaşurile în care stătea fixată când era deschisă. În spatele lui, Graff săltă cârligul platformei, iar Monk îi dădu roată. Apucă partea din spate a jet ski-ului şi împreună împinseră platforma spre apă. Roţile mari, de cauciuc, speciale pentru nisip, le uşurară munca.

Graff desfăcu legăturile jetului de pe platformă, în timp ce Monk alergă înapoi şi înşfăcă vesta de salvare şi butelia de oxigen. Odată echipat, îşi puse şi o jachetă de vânt suvenir Mango peste ceea ce purta.

Mişcându-se anevoie din cauza echipamentului, Monk se întoarse la apă şi trase jet ski-ul de pe platformă.

— Ascunde-te în continuare, îl instrui el pe Graff. Însă, dacă găseşti vreun mijloc de comunicare, un radio sau ceva de genul ăsta, încearcă să dai de autorităţi.

Graff încuviinţă din cap.

— Ai grijă!

Imediat, Monk porni motorul cu un zgomot puternic şi demară în trombă înspre Smith Point. În urma lui, Graff duse platforma goală înapoi în adăpost.

Monk se lăsă şi mai jos pe locul lui şi ambală motorul la maximum. Practic, zbura pe deasupra mării. Jacheta scrâşnea din cauza vântului. Împroşca în jur un nor de apă sărată. Smith Point creştea văzând cu ochii în faţa lui. În cele din urmă ajunse la pintenul stâncos şi, fără a încetini, viră în jurul lui.

În depărtare, la marginea golfului, *Mistress of the Seas* se înălţa în zare ca un castel alb aflat sub asediu. Aproape de ea, apele ardeau din cauza combustibilului incendiat şi a ambarcaţiunilor din care mai rămăseseră doar carcasele fumegânde. Chiar şi digul era o ruină. Şi, peste tot în zona de luptă, nu se auzea decât zgomotul puternic al bărcilor cu motor ale piraţilor care patrulau.

La vânătoare.

„Să-i dăm drumul!”

Uşor ca o torpilă de suprafaţă, Monk se aruncă în miezul încăierării.

2.08 P.M.

— Trebuie să putem face ceva, spuse Lisa.

— Deocamdată stăm cuminţi aici, răspunse Henri Barnhardt scurt.

Se adăpostiseră într-una dintre cabinele goale care dădeau în exterior. Lisa stătea în picioare lângă unul din cele două hublouri ale încăperii. Henri făcea de pază lângă uşă.

O oră mai devreme, alergaseră de nebuni pe vapor şi descoperiseră haosul general în care se transformase întregul loc. Echipajul în uniforme şi pasageri cu priviri înnebunite, atât cei bolnavi, cât şi cei sănătoşi, se buluciseră pe holuri. Exploziile şi focurile de armă erau aproape înăbuşite de alarma puternică a vaporului care se declanşase, distrugând nervii tuturor. Fie automat, fie intenţionat, cineva acţionase mecanismul de coborâre a uşilor antiincendiu, izolând oamenii pe secţiuni.

Între timp, indivizi mascaţi goleau holurile unul după altul, împuşcând pe oricine opunea rezistenţă sau se mişca prea încet. Lisa şi Henri auziseră ţipetele, rafalele de armă, oameni care alergau pe puntea de deasupra. Chiar şi ei scăpaseră ca prin urechile acului de la a fi împuşcaţi. Doar cursa nebunească pe care o făcuseră prin sala de expoziţii a vaporului şi de-a lungul unui alt coridor îi salvase.

Nu ştiau cât mai puteau rămâne nedescoperiţi.

Rapiditatea cu care fusese cucerită *Mistress of the Seas* sugera faptul că erau implicaţi membri ai echipajului.

Lisa se uită prin hublou. Marea era în flăcări. De la aceeaşi fereastră, urmărise cum câţiva pasageri disperaţi se aruncaseră în apă de la balcoanele superioare, sperând că aveau să reuşească să înoate până la ţărm.

Însă ambarcaţiunile prevăzute cu arme măturau golful, trăgând în orice mişca în apă.

Cadavre pluteau printre resturile în flăcări.

Nu există nici o scăpare.

Oare care era cauza? Ce se întâmpla aici?

În cele din urmă, alarma se opri cu un ultim tânguit retezat. Se lăsă tăcerea, o tăcere grea, aproape palpabilă. Chiar şi aerul părea mai dens.

Undeva deasupra, cineva plângea cu suspine.

Henri întâlni privirea Lisei.

Din difuzoare se auzi o voce aspră, care începu să spună ceva în malaeza. Lisa nu ştia limba asta. Uitându-se în continuare la Henri, văzu cum toxicologul clătina din cap. Nici el nu avea idee ce se zicea. Mesajul fu repetat apoi şi în chineză mandarină.

Acestea erau cele mai vorbite limbi de pe insulă.

În sfârşit, vorbitorul trecu la o engleză fluentă, deşi rostită cu un accent foarte puternic.

— Vaporul este acum al nostru. Pe fiecare punte patrulează gărzi. Oricine iese pe hol va fi împuşcat pe loc. Nimeni nu va păţi nimic dacă ascultă ce spunem noi. Asta-i tot.

Discursul se termină cu un pârâit al microfonului.

Henri încercă uşa, pentru a se asigura că era încuiată, apoi se apropie de Lisa.

— Au deturnat vaporul. Probabil, cineva plănuia de mult asta. Lisa îşi aminti imediat de *Achille Lauro,* un vas de croazieră italian care fusese deturnat de terorişti palestinieni, în 1985. Şi, mai de curând, în 2005, piraţii somalezi atacaseră un alt vapor de croazieră, în estul coastei Africii.

Se întoarse la hublou şi privi afară, studiind cu atenţie bărcile care patrulau pe apă, toate pline de oameni mascaţi şi înarmaţi. Păreau să fie piraţi, însă suspecta că adevărul era altul.

Poate ceva din paranoia lui Painter se prinsese şi de ea.

Totul fusese mult prea coordonat ca să fie un simplu act pirateresc.

— Cu siguranţă, zise el, vor jefui vaporul de tot ceea ce este de valoare şi nu e încuiat în cală, apoi vor fugi înapoi pe teritoriul lor dintre insule. Dacă reuşim să rămânem în viaţă, evitând orice confruntare…

Boxele hârâiră din nou şi o altă voce vorbi în sistemul de comunicaţii generale de pe navă. În engleză. Nu mai repetă în malaeza sau chineză.

— Următorii pasageri sunt aşteptaţi să se prezinte pe puntea de comandă. În următoarele cinci minute. Trebuie să vină cu mâinile pe cap, cu degetele împreunate. Dacă nu apar, la fiecare minut de întârziere, doi pasageri vor fi ucişi. Vom împuşca mai întâi copiii.

Fură numite persoanele.

Dr. Gene Lindholm.

Dr. Benjamin Miller.

Dr. Henri Barnhardt.

Şi ultimul: dr. Lisa Cummings.

— Aveţi cinci minute.

Radioul amuţi din nou.

Lisa se uită în continuare prin hublou.

— Asta nu e o deturnare.

„Şi nici aceştia nu sunt nişte piraţi obişnuiţi.”

Înainte să-şi întoarcă privirea, zări un jet ski gonind peste ape, spre vasul de croazieră. În urma lui se înălţa un val de apă stropind totul în jur, făcându-l uşor de observat. Se mişca îndemânatic, evitând resturile din apă. Nu se vedea cine îl conducea. Omul era practic culcat pe şa.

Şi nu fără motiv.

Două ambarcaţiuni îl urmăreau îndeaproape, trecând ca vântul printre flăcări şi scânduri fumegânde. Se vedeau scânteile provocate de rafalele automatelor.

Clătină din cap gândindu-se la nesăbuinţa celui de pe jet ski.

De dincolo de vaporul de croazieră apăru un elicopter care se avânta şi el în direcţia jet ski-ului. Nu voia să vadă ce avea să se întâmple, însă simţi că o forţează ceva să facă asta.

Un fel de respect pentru atacul sinucigaş al omului de pe jet ski.

Elicopterul se lăsă brusc în jos, cu uşa dintr-o parte deschisă.

Din interior ţâşni un val de fum.

Lansator de grenade.

Clipind, Lisa privi chiar la timp ca să vadă jet ski-ul explodând într-un vârtej de fum şi metal contorsionat.

Se îndepărta de hublou ameţită şi tremurând din toate încheieturile. Se uită la Henri. Nu aveau de ales.

— Să mergem!

2.12 P.M.

Monk se scufundă în adâncurile mării, tras în jos de greutatea centurii pe care o avea la brâu şi de rezervoarele de oxigen. Nu se opuse mişcării şi-şi ţinu respiraţia. Deasupra capului său, albastrul apei era acoperit de flăcări. Şrapnele din jet ski-ul explodat brăzdară apă. La doi metri mai departe, ce mai rămăsese din el se scufunda cu botul înainte.

În vreme ce Monk îl urmă, se chinui să se dezbrace de jacheta de vânt Mango. Nu mai avea nici un motiv să ţină buteliile de oxigen ascunse. Îşi ridică masca de scufundări şi-şi răsuci braţul ca să tragă furtunul. Folosi regulatorul de aer pentru a scoate apa din mască şi apoi o fixă etanş.

Adâncul apei deveni clar precum cristalul.

Îşi fixă regulatorul şi trase prima gură de aer.

Mai mult un oftat de uşurare.

Oare şmecheria lui funcţionase?

Cu un minut în urmă, în vreme ce elicopterul se aruncase asupra lui ca un şoim asupra unui şoarece, Monk stătuse cu ochii pe omul cu arma din uşa deschisă. Când lansatorul de grenade se îndreptase spre el, Monk răsturnase jet ski-ul în ultima secundă, aruncându-se sub el şi scufundându-se în adâncuri. Cu toate astea, suflul exploziei îl lovise ca o nicovală în cap, făcându-i urechile să bubuie.

Se scufunda spre fundul mării. Golful Flying Fish avea zone în care adâncimea ajungea la 30 de metri. Dar el nu avea nevoie să se scufunde atât de departe.

Monk îşi potrivi dispozitivele compensatorii de plutire, umflându-şi vesta cu aer din butelii. Încetini ritmul de coborâre şi începu să plutească. Înălţă capul şi se uită în sus, la fundul vaselor rapide care patrulau, cu elicele motoarelor lăsând în urmă o spumă albă, învolburată. Se roteau în cerc, o dată şi încă o dată, căutând vreo urmă a celui care se aflase pe jet ski, gata să tragă în momentul în care acesta ar fi apărut la suprafaţă.

Însă Monk nu avea de gând să iasă şi, dacă planul lui funcţionase, nimeni nu ştia că era dotat cu echipament de scufundare. Monk se răsuci, îşi verifică busola strălucitoare de la încheietura mâinii şi o luă în direcţia coordonatelor pe care le calculase deja.

Spre *Mistress of the Seas.*

Întotdeauna îşi dorise să plece într-o croazieră.

5
Pierdut şi găsit

5 IULIE, 1.55 A.M.
Washington, D.C.

— Cam până aici ar trebui să mergem, spuse Gray.

Îşi petrecuse ultimele şapte minute conducând cu atenţie şi strecurând Thunderbirdul prin parcul Glover-Archibold, urmând un drum vechi şi îngust folosit de personalul angajat, cu tufişurile hârşâind caroseria decapotabilei. Roata din stânga-faţă avea pană şi mergea propriu-zis pe jantă, încetinindu-i şi făcând ca direcţia să fie al naibii de greu de menţinut.

Deşi majoritatea oamenilor considerau că Washington, D.C. Este un loc plin de clădiri istorice, malluri spaţioase destinate promenadei şi muzee, el mai era caracterizat şi de unul dintre cele mai lungi şiruri de parcuri interconectate, ce-şi croia drum spre inima metropolei, acoperind o suprafaţă de peste 4 000 de metri pătraţi. Parcul Glover-Archibold marca unul dintre capetele şirului, terminându-se la fluviul Potomac.

Gray se îndepărtase de apă. Era prea departe şi prea expus. Luând-o pe o alee din spate ce mergea paralel cu casele din pare, o apucase spre nord, cu luminile stinse, descoperind un vechi drum folosit în caz de incendiu, ce se înfunda şi mai tare în adâncimea pădurii dense. O luă pe acolo. Avea nevoie să-şi piardă urma, chiar dacă Thunderbirdul nu era într-o stare prea bună şi putea să cedeze din moment în moment.

Dându-şi seama că nu putea să meargă mai departe de-atât, încetini.

Erau pe fundul unui defileu. Dealuri abrupte şi împădurite se înălţau de ambele părţi. În faţă, o veche estacadă aparţinând unei linii de tren abandonate traversa valea îngustă. Gray manevră cu grijă automobilul sub podul din fier roşu de rugină şi cu şipci de lemn. Opri lângă unul dintre pereţii din ciment care susţineau estacada. Peretele era mâzgălit cu graffitti.

— Toată lumea afară. De-aici, o să mergem pe jos.

Pe partea opusă a estacadei luminate de stele şi de razele

argintii ale lunii, marcajul de lemn al unei poteci indica un traseu dedicat excursioniştilor. Poteca părea să fie mai mult un tunel ce-şi croia drum prin pădurea deasă.

Cu atât mai bine, avea să le servească şi ca ascunziş.

În depărtare, din direcţie opusă, se auzeau urlând sirenele diferitelor vehicule care intervin în situaţii de urgenţă. Gray depistă o lumină portocalie, incandescentă, ce licărea pe cerul nopţii. Probabil că explozia rachetei provocase incendierea casei.

Văzută şi mai de aproape, pădurea era cuprinsă de întuneric, pictată parcă în nuanţe de negru.

Gray ştia că Nasser şi echipa lui de asasini puteau fi oriunde.

În spatele lor, în faţa lor, poate chiar încercuindu-i.

Inima lui Gray bătea cu putere. Se simţea din ce în ce mai cuprins de temeri – nu atât pentru persoana lui, cât pentru părinţii săi. Trebuia să-i ducă undeva în siguranţă, să-i îndepărteze de pericolele ce roiau în jurul lui. Singura modalitate de a face asta era să-i asigure îngrijiri medicale lui Seichan.

Şi trebuia s-o facă departe de ochii tuturor.

Chiar dacă încă mai avea telefonul mobil spart asupra sa, nu îndrăznea să contacteze Sigma sau pe directorul Crowe. Liniile de comunicaţii erau compromise, după cum demonstrase ambuscada de la adăpost. Protocolul prevedea ca, în astfel de cazuri, trebuia să rămână ascuns şi să nu mai stabilească vreo legătură radio. Undeva exista o scurgere de informaţii, iar până când nu-şi ducea părinţii la adăpost într-un loc sigur, nu avea de gând să scoată capul de la cutie.

Asta însemna că trebuia să caute mijloace alternative prin care Seichan să primească îngrijiri. Mama sa îi sugerase o variantă şi-i urmase deja planul, sunând de două ori de pe telefonul ei mobil. După aceea, Gray scosese bateria telefonului mobil, ca nu cumva cineva să se folosească de acest dispozitiv pentru a le dea de urmă.

— Se pare că morfina a relaxat-o, îi anunţă mama sa de pe bancheta din spate.

În timpul unei scurte opriri, ea trecuse în spate, alături de Kowalski. Seichan zăcea întinsă între ei. Mama sa îi injectase lui Seichan morfină dintr-o seringă deja pregătită, luată din proviziile medicale din casa conspirativă.

— Dacă vrem să reuşim, zise Gray, o să trebuiască s-o cărăm.

— O iau eu, spuse Kowalski făcându-le semn celorlalţi să nu-i stea în drum.

Tatăl lui Gray o ajută pe mama sa să coboare din maşină.

Imediat ce ieşiră cu toţii din decapotabilă, tatăl se uită la halul în care era aceasta şi clătină din cap, înjurând printre dinţi.

Kowalski se ridică în picioare, ţinând-o pe Seichan în braţe. Chiar şi în întunericul de sub estacadă, Gray observă pata neagră de pe bandajul strâns în jurul stomacului femeii. Mişcarea o trezi pe Seichan şi o făcu să se agite. Se zbătu pentru un scurt moment în braţele lui Kowalski, în vreme ce acesta cobora din maşină, speriată şi năucă. Ţipă şi-l lovi cu latul palmei peste obraz.

— Hei! exclamă masivul bărbat evitând altă lovitură.

Seichan începu să strige, un şuvoi de cuvinte furioase, un amestec neinteligibil de engleză şi un dialect asiatic.

— Fă-o să tacă, zise tatăl său aruncându-şi rapid privirea spre pădurea întunecată.

Kowalski încerca să-i acopere gura, dar aproape că rămase fără un deget din cauza muşcăturii femeii.

— Nenorocita dracului!

Seichan deveni din ce în ce mai agitată şi mai greu de stăpânit.

Mama lui veni mai aproape, căutând ceva în geanta ei mare.

— Mai am o doză de morfină.

Gray clătină din cap.

— Stai!

Având în vedere pierderea de sânge suferită de Seichan, se temea de încetinirea ritmului respiraţiei care însoţea administrarea morfinei. O a doua doză putea s-o omoare, iar el încă mai avea nevoie de răspunsuri.

Întinse o palmă spre mama sa.

— Sărurile mirositoare.

Îşi amintise de faptul că Kowalski le menţionase printre medicamentele conţinute de trusa medicală de urgenţă.

Mama lui încuviinţă din cap. Băgă mâna în geantă, scotoci un moment ce păru interminabil, după care îi dădu câteva capsule. Gray luă una şi se duse lângă Kowalski.

Paznicul avea acum o zgârietură lungă, însângerată, pe unul dintre obraji.

— Dumnezeule, fă-i ceva!

Gray îi înfipse mâna în păr, îi arcui gâtul şi-i sparse capsula sub nas. Femeia îşi trase capul înapoi, luptându-se, însă el îi ţinu capsula sub nas. Urletele frenetice încetară în căluşul format de mâna lui.

Ea ridică o mână ca să-l împingă într-o parte.

El o ţinu cu putere.

— Gata…

Seichan tuşi apăsat şi apucă încheietura mâinii lui Gray.

Îl surprinse cât de puternice erau degetele ei. Îşi lăsă mâna în jos.

— Lasă-mă să respir. Pune-mă jos.

Gray dădu din cap spre Kowalski. Nu trebuia să i se spună de două ori. O lăsă jos pe Seichan, pe propriile picioare, dar o ţinu în continuare cu mâinile petrecute pe după umeri. Ea îşi supraestimase forţele. I se înmuiară picioarele. Rămase inertă în braţele bărbatului masiv.

Crispată, se uită rapid în jur. Gray văzu confuzia din ochii ei, dincolo de lupta ce se dădea între durere şi morfină. Îşi concentră rapid privirea asupra lui.

— Eu… obeliscul… rosti ea extrem de îngrijorată.

Gray se săturase să tot audă de blestematul ăla de obelisc.

— O să trebuiască să-l găsim mai târziu. S-a spart după ce-ai căzut de pe motocicletă. L-am lăsat acolo, acasă la ai mei.

Cuvintele lui părură să-i producă mai multă durere decât rana făcută de glonţ. Însă poate că neglijenţa lui de mai devreme le aducea şi puţin noroc. Poate că Nasser se dusese după obelisc, în loc să-i mai urmărească pe ei.

Mama sa, auzind fără să vrea conversaţia lor, se apropie.

— Vorbiţi despre tubul ăla negru care s-a spart?

Bătu uşor cu mâna în geanta ei mare.

— L-am luat de pe jos când m-am dus înăuntru să aduc bandajele. Pare destul de vechi şi poate că valorează ceva.

Închizându-şi ochii în semn de uşurare, Seichan dădu din cap aprobator pentru ambele supoziţii. De extenuare, capul îi atârna într-o parte.

— Slavă Domnului!

— De ce-i aşa de important? întrebă el.

— Putea… ar putea să salveze lumea. Asta dacă nu cumva e prea târziu pentru noi.

Gray îşi aruncă rapid privirea spre geanta mamei sale, după care din nou la Seichan.

— Ce naiba vrei să spui?

Ea flutură o mână fără prea multă vlagă, pierzându-şi din nou puterile.

— E prea complicat. Am nevoie de ajutorul tău… nu pot… nu singură… noi trebuie, trebuie să plecăm de-aici.

Bărbia îi căzu în piept şi-şi pierdu din nou cunoştinţa. Kowalski

îi susţinu greutatea pe şoldul lui.

Gray fu tentat să folosească altă capsulă de săruri mirositoare, dar se temu să n-o forţeze prea tare. Văzu cum din bandaj se prelinge sânge proaspăt.

Se părea că şi mama lui gândea la fel. Dădu din cap spre potecă.

— Nu cred că suntem prea departe de spital.

Gray se întoarse spre poteca întunecată aflată de cealaltă parte a estacadei. Acesta era celălalt motiv pentru care condusese Thunderbirdul spre nord, prin pădure, ţinând cont de ceea ce îi sugerase mama lui. De partea cealaltă a parcului Glover-Archibold se întindea campusul Universităţii Georgetown. Spitalul facultăţii se învecina cu liziera pădurii. Mama lui avea foşti studenţi care lucrau acolo.

Dacă puteau să ajungă fără să fie descoperiţi…

Însă oare era această destinaţie atât de evidentă?

Existau o mie de ieşiri din ansamblul de parcuri, dar Nasser ştia că acela pe care îl urmărea era însoţit de o femeie rănită destul de grav şi că aceasta necesita îngrijiri medicale de urgenţă.

Era un risc imens, însă Gray nu vedea nici o modalitate de a-l evita.

Îşi aminti privirea lui Nasser în momentul în care nemernicul întrebase de obelisc. Însetată de sânge, nemiloasă. Egipteanul crezuse ceea ce afirmase Gray şi anume că obeliscul fusese lăsat în stradă – în mare parte pentru că şi Gray credea asta. Însă ce era mai important pentru omul aceasta: să pună mâna pe obelisc sau să se răzbune?

Se uită în jur, fixând cu privirea micul lor grup.

Vieţile tuturor atârnau de acest răspuns.

2.21 A.M.

O jumătate de oră mai târziu, Painter se plimba de colo-colo prin biroul său, având fixată în ureche o cascǎ de tip hands-free.

— Sunt morţi cu toţii?

În spatele lui, pe ecranul plasmei erau prezentate imagini în direct de la incendiul extins ce cuprinsese trei case, plus o secţiune a parcului din vecinătate. Fusese o vară secetoasă, ce transformase pădurea într-o masă de vreascuri. Maşinile de

pompieri şi personalul pentru situaţii de urgenţă roiau în zona bine delimitată şi restricţionată accesului publicului. Dubele reţelelor de televiziune îşi înălţau deja antenele de satelit.

Un elicopter al poliţiei se rotea deasupra, cu fasciculul de lumină a proiectorului îndreptat în jos, căutând.

Însă era prea puţin, prea târziu.

Nici decapotabilă cu care Gray se dusese la casa conspirativă şi nici duba medicală deturnată nu se aflau printre rămăşiţe. Incendiul devastator împiedica efectuarea unei investigaţii suplimentare.

Singurele veşti palpabile era nişte veşti proaste. Adevăratul echipaj medical al dubei fusese descoperit pe un câmp abandonat, fiecare dintre membrii acestuia fiind împuşcat în cap. Acum, avea patru dosare pe birou. Se prăbuşi pe scaun. Înainte de orice altceva, avea de dat patru telefoane dificile până la mijirea zorilor. Familiilor acestora.

Asistentul lui Painter, Brant, îşi împinse căruciorul cu rotile în cadrul uşii.

— Scuzaţi-mă, domnule.

Painter dădu din cap spre el.

— Doctorul McKnight e în aşteptare, pe linia trei. Este disponibil pentru o convorbire telefonică, dar şi pentru videoconferinţă.

Painter îi arătă cu degetul mare ecranul cuprins parcă de flăcări.

— Momentan, am văzut destul din asta. Pune-l pe Sean pe ecran.

Painter îşi scoase casca din ureche. Putea să jure că la fel de bine ar fi putut să aibă una implantată pe cale chirurgicală. Se răsuci şi ajunse cu faţa la ecran chiar în clipa în care scena incendiului dispărea, înlocuită de chipul şefului său.

Sean McKnight fondase Sigma, însă, de-atunci, fusese promovat la conducerea DARPA. Painter îl sunase imediat după ce Seichan intervenise atât de brusc şi violent în viaţa lui Gray. Atât pentru sfatul, cât şi pentru experienţa sa. Dar şi pentru alt motiv, mult mai presant.

— Deci Ghilda este din nou prin preajmă, zise Sean şi îşi trecu degetele prin părul roşcat, care începuse să-i încărunţească.

Era răvăşit şi arăta de parcă fusese luat direct din pat. Însă cămaşa lui albă era călcată la dungă. Pe braţul fotoliului îi atârna un sacou bleumarin cu dunguliţe. Era pregătit pentru o zi lungă.

— S-ar putea ca Ghilda să fie chiar şi mai aproape, spuse

Painter. Informaţiile curente sugerează că s-ar putea să fie deja printre noi.

Painter bătu uşor într-un dosar din spatele său.

— Ai citit deja situaţia operativă.

Celălalt îi răspunse încuviinţând din cap.

— În mod clar, Ghilda ştia de casa conspirativă. Ştia că Gray se îndreptă într-acolo cu agentul lor operativ declarat absent nemotivat. Undeva avem o scurgere de informaţii.

— Mi-e teamă că da, cam asta ar fi singura explicaţie.

Clătină din cap. Dacă era adevărat, situaţia era dezastruoasă. Ghilda îşi mai infiltrase o dată oameni în sânul Sigma, însă Painter ar fi jurat că organizaţia sa era curată acum. După ce ultima cârtiţă fusese demascată, Painter arsese Sigma până la rădăcini şi o construise de la temelie, cu sute de măsuri de siguranţă şi contramăsuri de infiltrare.

Şi totul în zadar.

Dacă încă mai există o scurgere de informaţii, atunci însăşi temelia Sigma putea fi pusă sub semnul întrebării. Asta însemna desfiinţarea organizaţiei. Un audit intern era deja în derulare, o analiză a raportului dintre costuri şi beneficii pornită de la nivelul structurii de comandă de bază a Sigma, sub aparenţa unificării serviciilor de informaţii din S.U.A. În cadrul Homeland Security.

Însă mai rea decât orice altceva era implicarea unui cost de natură mult mai personală.

Painter avea pe birou cele patru dosare care să-i reamintească acest lucru.

Sean continuă.

— Nu numai divizia noastră este afectată de această reţea teroristă care caută să angajeze şi să infiltreze persoane. Acum două luni, MI6 a desfiinţat o celulă care se infiltrase într-un proiect de operaţiuni sub acoperire al British Aerospace, undeva lângă Glasgow. Au pierdut cinci agenţi cu ocazia asta. Ghilda este pretutindeni, iar acum este aici. Aici în ţară, NSA şi CIA încă mai încearcă să afle cine este Osama în Ghilda. Noi nu ştim mai nimic despre liderul lor sau despre principalii lor actori. Nici măcar nu ştim dacă organizaţia se numeşte într-adevăr Ghilda. Originea acestui nume provine de la o poreclă dată de un ofiţer SAS care acum e mort. Cu toate acestea, s-ar părea că diferite celule şi-au asumat numele ca fiind al lor, la început în băşcălie, după care probabil din motive mult mai palpabile. Ştim *atât* de puţin despre această reţea.

Se opri fără să spună totul până la capăt.

Painter înţelese.

— Iar acum avem un dezertor care a trecut în tabăra cealaltă.

Sean oftă.

— De ani de zile tot încercăm să ne stabilim un avanpost, să penetrăm într-un fel sau altul organizaţia asta. Eu, unul, am propus mai multe scenarii. Însă nimic atât de eficient ca şansa de a ne cădea în poală un agent operativ, unul din elita Ghildei. Trebuie s-o ducem într-un loc sigur şi s-o ferim de orice i s-ar putea întâmpla.

— Iar Ghilda îşi va da toată silinţa ca nu cumva să reuşim. Au demonstrat asta cât se poate de clar! Ca s-o elimine, au ales să-şi dea în vileag dovada infiltrării în Sigma. O alegere costisitoare. Şi, ca s-o pună în aplicare şi-au trimis cel mai bun şi mai greu de prins agent operativ. Alt membru din elita lor.

— L-am văzut în înregistrarea video de la casa conspirativă. I-am citit dosarul.

Sean făcu o grimasă sugestivă.

Painter îl citise şi el. Măcelarul din Calcutta. Adevărata sa origine şi afiliere erau necunoscute. Fiind de obârşie mixtă, în trecut se dăduse drept indian, pakistanez, irakian, egiptean şi libian. Dacă era ca Seichan să aibă o copie masculină fidelă, acest individ putea fi perechea ei.

— Avem o singură informaţie, zise Painter. Am reuşit să-i aflăm numele din înregistrarea video. *Nasser.* Însă asta-i tot ce-am putut să facem.

Sean dădu din mână în semn că nu conta prea mult.

— Numele sub care este cunoscut sunt la fel de numeroase ca şi asasinatele lui. A lăsat în urmă o dâră de sânge peste tot în lume, concentrându-se în principal pe Africa de Nord şi din Orientul Mijlociu până în Orientul Apropiat. Cu toate că abia în ultima vreme şi-a extins acţiunile şi în zona Mediteranei. Prin strangularea unui arheolog în Grecia. Prin asasinarea custodelui unui muzeu în Italia.

Painter se concentră din nou şi mai tare, asupra ecranului.

— În Italia? Unde?

— În Veneţia. Custodele a fost găsit împuşcat în temniţă de sub Palatul Dogilor. Nasser – sau care-o fi numele lui real – a fost văzut în imaginile surprinse de camerele de supraveghere aflate în piaţa de afară.

Painter îşi frecă bărbia, suficient de tare ca să simtă că-l arde barba ţepoasă.

— Mai devreme, am primit un telefon din partea monseniorului

Verona de la Vatican. Detaliile ar trebui să fie în raportul privind situaţia operativă. Este foarte posibil ca şi Seichan, la rândul ei, să fi încercat să întreprindă nişte acţiuni în Italia, la momentul acela.

Ochii lui Sean se îngustară uşor.

— Interesant. E o coincidenţă care necesită o investigaţie suplimentară. Ambii asasini în Italia. Iar acum aici. Unul pe urmele celuilalt. Doi asasini importanţi, cei mai buni pe care-i are Ghilda. Şi, chiar dacă n-ar avea nici un alt merit, Nasser măcar a împins-o pe Seichan în braţele noastre.

„Sau mai degrabă în braţele lui Gray”, adăugă Painter în gând.

— Trebuie s-o reţinem pe femeie. Imediat. Este absolut inacceptabil să pierdem această şansă.

Painter înţelegea gravitatea situaţiei, însă îl cunoştea bine şi pe Gray şi ştia cum gândeşte. Dacă există cineva în lumea asta cu acelaşi nivel de paranoia ca şi el, acela era Gray. Custodia femeii putea să se dovedească a fi o problemă.

— Domnule, comandantul Pierce a fugit. Prins în ambuscada de la casa conspirativă, probabil că şi-a dat şi el seama, ca şi noi, că există o scurgere de informaţii. O să se ascundă împreună cu ea. Şi n-o să apară până când n-o să simtă că sunt în siguranţă.

— S-ar putea să n-avem atâta vreme la dispoziţie. Nu având în vedere că Măcelarul din Calcutta îi urmăreşte pe amândoi.

— Ce vreţi să fac?

— Comandantul Pierce trebuie să fie găsit şi adus înapoi împreună cu ea. N-am altă opţiune, în afară de extinderea căutării şi de contactarea autorităţilor locale şi a FBI-ului. Deja am ordonat cercetarea tuturor spitalelor şi a facultăţilor medicale. Nu putem să-l lăsăm să dispară.

— Domnule, aş prefera să-i dăm comandantului Pierce un răgaz ca să se ocupe de situaţia asta. Cu cât sunt mai multe lumini orientate în direcţia sa, cu atât este mai probabil ca asta să-i atragă atenţia lui Nasser.

— Dacă-i chiar aşa, atunci vom încerca să punem mâna pe *doi* agenţi operativi ai Ghildei.

Painter nu putu să-şi reţină şocul din voce:

— Folosindu-l pe Gray pe post de momeală.

Sean se uită fix la el de pe monitor. Painter conştientiza rigiditatea corpului acestuia. Observă din nou cămaşa şi haina călcate la dungă. Painter îşi dădu brusc seama că el nu era primul care stătea de vorbă cu Sean în noaptea asta.

— Decizia a fost luată de cei de la Afaceri Interne. E semnată

de preşedinte. E imposibil de anulat, zise Sean şi continuă cu o voce şi mai fermă: Gray şi acest agent al Ghildei trebuie găsiţi şi aduşi prin indiferent ce desfăşurare de forţe va fi necesară.

Painter nu găsi nici un fel de cuvinte ca să-l contrazică. Poate chiar nici nu existau vreunele. Era o lume nouă. Încuviinţă încet din cap. Avea să coopereze.

Cu toate acestea, în adâncul inimii, îl cunoştea pe Gray.

Pus pe fugă, urmărit de ambele părţi, omul acesta avea să se dovedească formidabil.

Avea să se ascundă undeva unde să nu fie găsit.

3.04 A.M.

— Am văzut un Starbucks în holul de la parter, murmură Kowalski. Poate-i deschis. Vreţi nişte cafea?

— Nu ne clintim de-aici, spuse Gray.

Kowalski clătină din cap.

— Nici vorbă. Era o glumă.

Ignorându-l, Gray continuă să examineze obeliscul spart al lui Seichan. Erau cu toţii adunaţi în mica sală de aşteptare a unui cabinet stomatologic. Lângă cotul sau, o veioză lumina spaţiul înghesuit, decorat în maniera obişnuită, deja consacrată: reviste vechi de câteva luni, culori pastelate, un ficus anemic într-un ghiveci şi un televizor de culoare închisă aflat pe un suport montat pe perete.

În urmă cu 40 de minute, grupul se afla pe poteca din pădure mergând spre marginea parcului Glover-Archibold. Aceasta se terminase dând într-o stradă care separa parcul de campusul Universităţii Georgetown. La ora aceea, nu fuseseră nici maşini, nici pietoni. Traversaseră în grabă, se strecuraseră printre două clădiri destinate cercetării şi ajunseră la corpul ce găzduia Secţia de stomatologie a universităţii. Spitalul era în spatele acestui corp, puternic luminat. Nu îndrăzniseră să meargă atât de departe, să rişte o asemenea expunere.

Aşa că făcuseră alte aranjamente.

În fundul sălii de aşteptare a cabinetului stomatologic, Kowalski înjura în barbă şi îşi încrucişase braţele, fiind în mod evident plictisit, dar încă în tensiune. Cu toţii aşteptau veşti.

— Ce dracu’ durează atât de mult? bodogăni Kowalski.

Gray aflase că tipul fusese marinar în Marină S.U.A. Fusese

recrutat în rândurile Sigma după ce dăduse o mână de ajutor într-o operaţiune a Sigma în Brazilia, nu ca agent, ci ca gorilă. În răstimpul de când aşteptau acolo, încercase să-i arate lui Gray cicatricele dobândite în urma acelei misiuni, însă Gray îi refuzase oferta. Individul ăsta nu ştia deloc să-şi ţină gura. Nu era de mirare că fusese desemnat doar pentru serviciul de pază. De unul singur.

Dar comentariile continue ale lui Kowalski nu se pierduseră în vânt.

De partea cealaltă a încăperii, tatăl lui Gray zăcea întins pe trei scaune, cu ochii închişi, însă fără să doarmă. Chiar trebuia să facă un efort ca să-şi menţină mina aia profund încruntată.

— Aşadar, eşti un fel de spion în domeniul ştiinţific, îi zisese tatăl sau mai devreme. Îmi dau seama…

Gray încă nu ştia ce voise să spună tatăl său cu asta, dar acum nu era momentul potrivit ca să-l înfrunte pe tema asta. Cu cât putea mai repede s-o ducă pe Seichan să primească îngrijiri medicale şi s-o îndepărteze de părinţii lui… cu atât era mai bine pentru ei toţi.

Gray îşi continuă examinarea. Întoarse obeliscul pe toate părţile, studiindu-i fiecare suprafaţă în parte. Piatra neagră era foarte veche, ciupită şi zgâriată, altminteri era greu de definit în vreun fel. Părea a fi egipteană, dar asta nu ţinea de specializarea sa.

Până şi evaluarea sa cu privire la originea obiectului s-ar fi putut să fie influenţată de accentul egiptean al asasinului.

Însă, în mod clar, o parte a obeliscului nu era din piatră naturală.

Scoase partea de sus a tubului spart. Din cea de jos ieşea în afară o bucată cilindrică de argint, cam de grosimea degetului său mic de la mână. O atinse. Gray ştia că era indiciul unui lucru mai important. Ceva ce fusese ascuns în inima obeliscului. Uitându-se mai atent la capătul spart, reuşi să vadă o veche îmbinare cimentată a pietrei, invizibilă din exterior. De fapt, obeliscul era format din două bucăţi de marmură lipite laolaltă cu multă isteţime, ce ascundeau ceva în interior. Ca atunci când scobeşti paginile unei cărţi pentru a ascunde o armă sau alte lucruri de valoare.

Îşi aminti vorbele lui Seichan:

„Ar putea să salveze lumea… Asta dacă nu cumva e prea târziu pentru noi.”

Indiferent ce voise să spună, era suficient de important pentru

ca ea să vină să-l caute şi să trădeze Ghilda.

Avea nevoie de răspunsuri.

Scârţâitul uşii îi atrase atenţia. Mama lui intra în sala de aşteptare a cabinetului stomatologic. Îşi trase masca de protecţie chirurgicală de pe faţă.

Gray se ridică.

— A avut foarte mult noroc, zise ea. I-am cauterizat rana ca să oprim hemoragia şi i-am administrat încă o transfuzie de sânge. Mickie crede că o să se facă bine. A rămas să-i termine pansamentul.

Mickie era dr. Michael Corrin, un fost asistent de catedră al mamei sale, care îşi continuase cariera la Facultatea de Medicină, bazându-se în mare parte pe recomandările acesteia. Profunzimea relaţiei lor şi încrederea dintre ei care era foarte puternică fuseseră demonstrate de telefonul pe care-l primise acasă în miezul nopţii şi de faptul că acceptase să-i întâlnească în secret în cabinetul stomatologic din vecinătatea spitalului. O ecografie scosese la iveală prima veste bună a nopţii. Glonţul nu străpunsese cavitatea abdominală a lui Seichan, ci trecuse doar prin laterala osului pelvian.

— Când poate fi mutată? întrebă Gray.

— Mickie ar prefera ca ea să mai petreacă câteva ore aici, asta în cel mai nefericit caz.

— N-avem atâta vreme la dispoziţie.

— I-am explicat şi lui asta.

— Ea e trează?

Urmă o încuviinţare din cap.

— După prima transfuzie de sânge, reacţiile i s-au îmbunătăţit simţitor. Mickie i-a dat antibiotice şi analgezice. Deja s-a ridicat în picioare.

— Atunci e timpul să plecăm, zise Gray şi dădu să treacă de mama sa.

Văzuse şi el ecografia, însă fusese dat afară când doctorul se apucase să se ocupe de rană. Nici un fel de argumente nu l-ar fi clintit pe doctor.

Gray nu agreasе ideea să n-o aibă pe Seichan sub directa să supraveghere, aşa că-şi concentrase atenţia asupra obeliscului. Seichan nu avea să plece nicăieri fără el.

Cu cele două componente ale obeliscului în mână, Gray intra hotărât pe uşă. Mama lui îl urma. Gray se duse spre primul cabinet stomatologic. Aproape că se lovi de dr. Corrin în momentul în care acesta ieşea. Tânărul doctor era la fel de înalt

ca şi Gray, însă avea părul blond-deschis şi era subţire ca un tar. Linia maxilarelor era dublată de o barbă subţire şi extrem de atent îngrijită. Încruntat, dr. Corrin dădu din cap spre încăperea din spate.

— Şi-a smuls cateterul şi mi-a cerut să te aduc. Şi, în plus, o lampă cu lumina ultravioletă.

Dădu din mână spre partea din spate a cabinetului stomatologic.

— Frate-meu foloseşte una pentru lucrările dentare. Mă întorc imediat.

Având acum cale liberă, Gray intră în cabinetul medical.

Cu spatele la el, Seichan stătea pe un scaun stomatologic, goală de la brâu în sus, chinuindu-se să-şi tragă pe cap un tricou împrumutat al celor de la Redskins[16]. Un bandaj steril zăcea mototolit la picioarele ei. Doar privindu-i spatele gol, Gray îşi putea da seama de cât de tare suferea. Fusese nevoie să se ţină strâns de mânerul scaunului stomatologic.

Mama sa trecu rapid pe lângă el.

— Dă-mi voie să te ajut. N-ar trebui să faci asta de una singură.

Seichan se împotrivi.

— Mă descurc.

Ridică o mână, ca să evite orice formă de ajutor, însă tresări de durere şi i se tăie respiraţia.

— Gata, ajunge, domnişoară!

Mama lui Gray se duse lângă ea şi o ajută să-şi tragă tricoul peste sânii goi şi abdomenul bandajat. Întorcându-se, Seichan constată că Gray era şi el acolo. De stânjeneală, se întunecă la faţă. Gray era însă înclinat să creadă că stânjeneala ei nu era pricinuită de faptul că fusese surprinsă aproape goală, ci pentru că-şi arătase slăbiciunea şi neputinţa.

Se ridică încet în picioare, cu faţa încordată ca să mascheze durerea. Sprijinindu-şi fundul de scaunul înclinat, îşi încheie nasturii de la pantalonii mulaţi pe coapse.

— Trebuie să vorbesc cu fiul dumitale, îi spuse ea mamei lui Gray, concediind-o cu o voce răguşită.

Mama sa îi aruncă rapid o privire lui Gray. El încuviinţă din cap.

— O să mă duc, să văd ce face taică-tău, spuse mama lui cu

[16] Washington Redskins este o echipă profesionistă de fotbal american (n. red.).

răceală şi plecă.

De afară, de pe hol, învie brusc sonorul televizorului care până atunci mersese în surdină. După câte se părea, Kowalski găsise telecomanda.

Singuri acum, Gray şi Seichan se uitară fix unul la celălalt. Nici unul dintre ei nu vorbi, amândoi având nevoie de un moment că să-l cântărească pe celălalt din priviri.

Dr. Corrin se apropie de uşă, cu lampa în mână.

— Asta-i tot ce avem.

— E bună şi asta.

Seichan încercă să ridice o mână ca să o ia, însă braţul îi tremura.

Gray o luă el, ţinând cele două bucăţi ale obeliscului într-o mână.

— Avem nevoie doar de un minut.

— Bineînţeles.

Simţind tensiunea din încăpere, dr. Corrin se duse după mama lui Gray.

Seichan nu-şi clinti deloc privirea aţintită pe faţa lui Gray.

— Comandante Pierce, îmi pare rău că ţi-am supus familia unui asemenea risc. L-am subestimat pe Nasser.

Îşi atinse cu grijă rana care nu arata prea bine. Vocea i se învenină brusc.

— N-o să mai repet greşeala asta. Am crezut c-am scăpat de el în Europa.

— Dar n-a fost aşa, îi replică Gray.

Ochii ei se îngustară.

— *N-a fost aşa,* de vreme ce comandamentul Sigma e compromis. Ghilda s-a folosit chiar de resursele voastre ca să-mi dea de urmă şi să-mi găsească ascunzătoarea. Vina nu-mi aparţine în totalitate.

Gray nu avea nici un argument s-o contrazică.

Ea îşi atinse fruntea ca şi cum ar fi uitat ceva, însă Gray suspecta că trage de timp, cumpănind ce să spună şi ce să lase deoparte.

— Ai o mie de întrebări de pus, murmură ea.

— Numai una. Ce mama naibii se întâmplă?

Sprânceana ei stânga se ridică. Un gest ciudat de familiar, care îi amintea de trecutul lor comun.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, trebuie să începem cu asta, zise ea dând din cap spre obelisc. Dacă o să-l pui pe masa cu instrumentarul…

Având nevoie de răspunsuri, Gray se conformă, punând bucata spartă pe masă.

— Lampa... ceru ea.

Peste puţin timp, cu luminile din plafon stinse, Gray se aplecă peste ea şi studie şirurile de litere iluminate ce străluceau pe piatra neagră, pe toate cele patru feţe.

Nu recunoscu literele drept vreunele dintre hieroglifele sau runele pe care le văzuse vreodată. Îşi aruncă rapid privirea spre ea. Albul ochilor lui Seichan strălucea în valul de lumină ultravioletă.

— Ceea ce vezi tu acum este scrierea *îngerilor,* spuse ea. Limba arhanghelilor.

Fruntea lui Gray se încreţi de neîncredere.

— Ştiu, zise ea. E-o nebunie. Scrierea îşi trage obârşia de undeva din vechime, existând şi pe vremea creştinismului timpuriu şi a misticismului ebraic străvechi. Dacă vrei să ştii mai multe...

— Sari peste asta. Mai degrabă, aş prefera să aflu la ce te refereai când ai spus că obeliscul ar putea să salveze lumea.

Ea se lăsă pe spate, aruncându-şi privirea într-o parte – după care ochii îi reveniră rapid asupra lui.

— Gray, am nevoie să mă ajuţi. Trebuie să-i opresc, însă nu pot s-o fac de una singură.

— Ce să faci singură?

— Să mă împotrivesc celor din Ghildă. Să contracarez ce încearcă să facă…

Din nou, în voce i se simţea teamă.

Gray se încruntă. Când avusese de-a face pentru prima oară cu Seichan, aceasta încercase să facă să explodeze o bombă cu antrax deasupra Fortului Detrick. Ţinând cont de o asemenea dovadă de cruzime, ce-ar fi putut s-o sperie acum în halul acesta?

— Te-am ajutat în trecut, zise ea jucând cartea sentimentului de culpabilitate.

— Ca să învingem un inamic comun, ripostă el. Şi ca să-ţi salvezi propria piele.

— Şi exact asta caut şi acum, aici. Din nou. Cooperare ca să învingem un inamic comun. Iar de astă dată, nu doar viaţa mea este în pericol. Mii de milioane de vieţi sunt ameninţate. Şi asta a început deja. Seminţele au fost sădite.

Ea dădu din cap spre scrisul strălucitor de pe obelisc.

— Tot ce-i mai opreşte pe cei din Ghilda este zăvorât aici, în această enigmă. Dacă, pentru început, am reuşi s-o descifrăm, atunci s-ar putea să mai existe o speranţă. Însă eu una am mers cât de departe am putut de una singură. Am nevoie de alţi ochi, de cineva cu mai multe cunoştinţe în domeniu.

— Şi tu te-aştepţi că noi doi să fim în stare să descifrăm ceva ce a pus probleme Ghildei, în ciuda vastelor ei resurse. Dacă i-am aduce pe toţi cei din Sigma în ecuaţia asta…

— Le-ai da pe tavă celor din Ghildă victoria. În Sigma există o cârtiţă. Indiferent ce află Sigma, Ghilda o să ştie.

Avea dreptate. Era puţin spus că acesta era un aspect îngrijorător.

— Aşadar, propui să ne ocupăm de asta singuri. Doar noi doi.

— Şi încă o persoană… asta dacă o să coopereze.

— Cine?

— Când vine vorba despre îngeri şi arheologie, există doar o singură persoană a cărei părere o respect.

Gray ştiu imediat la cine se referea.

— Vigor.
Ea dădu din cap.
— I-am lăsat monseniorului Verona o carte de vizită, un mister pe care să înceapă să-l descifreze de unul singur. Iar dacă tu eşti dispus să cooperezi, putem merge mai departe.
Atinse obeliscul, legănând jumătatea spartă.
— O să facem următorul pas pe poteca îngerilor.
— Şi care-i acesta?
Urmă un alt clătinat din cap. În mod sigur, ea nu avea de gând să-i dea totul mură-n gură.
— O să-ţi zic după ce o să plecăm. După cum se prezintă situaţia, trebuie s-o luăm din loc. Cu cât rămânem mai mult într-un loc, cu atât este mai mare riscul de a fi expuşi.
Se întinse după obelisc.
Gray i-o luă înainte. Smulse jumătatea mai mare a obeliscului spart şi o ridică deasupra capului. Se săturase.
— Distruge-l dacă vrei, îl avertiză Seichan. Tot n-o să-ţi spun mai mult decât ţi-am spus deja. Nu până când nu o să fim plecaţi, în siguranţă, iar tu o să fi de acord să mă ajuţi.
Gray o ignoră.
— Presupun că ţi-ai făcut deja copii ale înscrisului, probabil chiar şi fotografii.
— De fapt, chiar mai multe, zise ea.
— Bun.
El lăsă cu putere braţul în jos şi trânti obeliscul de podea. Acesta se sparse în mai multe bucăţi ce se împrăştiară rapid pe linoleumul de pe jos. Seichan lăsă să îi scape un mic icnet de surprindere, indicând că nu avea nici cea mai vagă idee că era ceva ascuns în interiorul tubului.
— Ce… ce-ai făcut?
Gray se aplecă şi căută printre bucăţile sparte ca să recupereze bucata de argint din mijlocul sfărâmăturilor. Se ridică din nou. Între degete ţinea ceea ce fusese ascuns înăuntrul pietrei. Pentru o clipă, rămase mut de uimire.
Ridică un crucifix mare din argint.
Ochii lui Seichan se lărgiră când îl recunoscu. Se dădu mai aproape, uitând de orice durere.
— Nu poate fi adevărat. L-ai găsit.
— Ce-am găsit?
— Crucea călugărului Agreer, spuse ea cu o voce scăzută, plină de mânie, dar şi de ruşine. Am avut-o la mine tot timpul.
— Cine-i călugărul Agreer?

— Călugărul Antonio Agreer. Confesorul cu sutană al lui Marco Polo.

— *Marco Polo?*

Sătul de atâtea enigme şi propoziţii spuse doar pe jumătate, Gray izbucni fără să se mai sinchisească de altceva.

— Seichan, ce mama dracului se întâmplă?

Ea îi făcu semn spre un scaun de lângă perete, pe care fusese aruncată geaca ei de aviator, din piele, acum sfâşiată.

— Trebuie să plecăm de-aici.

El refuză să se clintească din loc, blocându-i calea în momentul în care ea păşi spre scaun.

Ea îşi plecă uşor capul, continuând să-l sfredelească din priviri.

— Gray, hotărăşte-te naibii odată. N-am vreme de chestii de-astea.

Încercă să-l împingă la o parte. El o apucă de braţ.

— Şi ce-o să mă oprească să te predau pur şi simplu celor din Sigma.

Ea se răsuci şi îşi eliberă mâna. Probabil tot sângele proaspăt primit prin transfuzie i se suise acum la cap, aşa de roşie şi furioasă era.

— Fiindcă ştii al naibii de bine de ce, Gray! Dacă ăia din Ghildă pun mâna pe mine, sunt moartă. Dacă guvernul tău mă capturează, o să rămân blocată pentru totdeauna, departe de toate astea, fără să mai am posibilitatea de a opri ceea ce e pe cale să se întâmple. De-asta am venit la tine. Însă, fie. O să mai îndulcesc condiţiile înţelegerii noastre. O să-ţi ofer un schimb. Ce zici de asta? Ajută-mă, convinge-l pe Vigor să facă la fel, iar după aceea o să-ţi dau numele cârtiţei infiltrate în Sigma. Dacă salvarea atâtor vieţi nu este un motiv suficient de puternic… lupii se află deja la uşa celor de la Sigma. S-ar putea să nu ştii asta, însă există puteri oculte care caută să vă castreze pe toţi, să vă dea pe toţi afară. Chiar acum altă cârtiţă – o *a doua* cârtiţă – este ascunsă în mijlocul vostru şi o să vă distrugă, o să vă facă una cu pământul. Iar ăsta o să fie sfârşitul pentru Sigma. Pentru totdeauna.

Gray se trezi că-şi schimba părerea. Într-adevăr, auzise şi el asemenea zvonuri, cauzate de auditul intern iniţiat de NSA şi DARPA. Dar îşi mai aducea aminte şi de o cu totul altă Seichan, aplecată asupra lui, cu armă aţintită direct spre faţa lui. Încercase să-l omoare atunci când se întâlniseră pentru prima oară. Cât de multă încredere putea să aibă în ea?

Înainte ca această dilemă să poată fi rezolvată, din zona sălii

de aşteptare se auzi un strigăt.

— Domnule comandant Pierce! Vino să vezi asta!

Gray înjură printre dinţi când auzi urletul bărbatului. Ce nu înţelesese Kowalski din sintagma „sub acoperire”?

Gray îi întâlni privirea lui Seichan. Aceasta încă îl sfredelea plină de furie şi nemulţumire profundă, însă nu reuşea să scape de ceea ce auzise el iniţial în vocea ei când, plină de sânge, apăruse pe aleea din faţa casei părinţilor lui. Teroare.

Se duse spre scaunul de la perete, îi lua geaca şi i-o dădu.

— O să facem aşa cum vrei tu. Dar asta-i tot ce pot să-ţi promit.

Ea încuviinţă din cap.

— Comandante!

Dând exasperat din cap, Gray ieşi din cabinet. Auzi cum televizorul este dat mai tare. Merse în grabă tot înainte. Încă ţinând strâns crucifixul de argint în palmă, îl băgă în buzunar înainte să păşească în spaţiul destinat sălii de aşteptare.

Îi găsi pe toţi ceilalţi holbându-se la televizor. Gray observă sigla bine cunoscută a emisiunii de ştiri CNN Headline News. Pe ecran, trei case ardeau la marginea unei păduri.

— … posibil incendiere, continuă reportajul. Repetăm, poliţia îl caută pe acest bărbat. Grayson Pierce. Un localnic din Washington D.C.

O fotografie a lui Gray apăru într-un colţ al ecranului, în uniformă, cu părul negru tuns foarte scurt, cu ochii plini de mânie, cu gura încleştată a îndârjire. Era poză făcută pe vremea când fusese încarcerat în Leavenworth. Nu era o fotografie prea măgulitoare. Arăta ca un criminal fioros.

Tatăl său bombăni lângă el.

— Se pare că trecutul tocmai te-a muşcat de fund.

Gray se concentra asupra reportajului.

— Momentan, poliţia îl cataloghează pe acest fost membru al trupelor de comando[17] drept „o persoană cu grad ridicat de interes”. Atâta tot. Este căutat doar pentru a fi supus unui interogatoriu. Poliţia le cere tuturor celor care cunosc unde se afla acesta să contacteze imediat autorităţile.

Kowalski ridică telecomandă şi reduse de tot sonorul.

Dr. Corrin se desprinse din rândul celor aflaţi acolo.

— În lumina acestor fapte, nu pot să mai ţin nici un fel…

Kowalski îndreptă telecomanda spre doctor.

---

[17] Army Ranger, în original (n. tr.).

— Ai intrat în horă, trebuie să joci, doctore. Ajutând şi mergând pe burtă. Ciocu’ mic sau poţi să-ţi iei adio de la diploma ta în Medicină.

Dr. Corrin se albi la faţă, făcând încă un pas în spate.

Mama lui Gray se întinse şi îi atinse braţul doctorului, asigurându-l că totul este în regulă.

— Prostii, zise ea încruntându-se la Kowalski. Încetează şi nu-l mai speria.

Kowalski ridică din umeri.

— Cineva se străduieşte chiar acum să ne scoată din văgăună la suprafaţă, spuse Gray.

— Dar n-are nici un sens, îl contrazise mama sa. Am vorbit cu directorul Crowe când eram în casa conspirativă. Ştie c-am fost prinşi în ambuscadă. De ce lasă să fie răspândite minciunile astea?

Răspunsul veni chiar din spatele lor.

— Deoarece ei chiar vor să pună mâna pe mine.

Seichan intră în cameră. Îşi pusese geaca pe ea.

— Nu vor să le scap printre degete.

Gray se întoarse spre ceilalţi.

— Are dreptate. Tipii ăştia chiar strâng laţul. Trebuie să plecăm acum.

Kowalski îi confirmă afirmaţia. După ce fusese apostrofat de mama lui Gray, se dusese la singura fereastră a încăperii şi aruncase o privire printre jaluzele.

— Oameni buni, nu mai suntem singuri.

Gray i se alătură. Fereastra dădea înspre corpul principal al spitalului. Curba ce permitea accesul ambulanţelor spre zona de primire se vedea de aici. Patru maşini de poliţie apărură rapid în câmpul vizual, fără sirene, doar cu girofarurile învârtindu-se. Autorităţile locale începuseră să caute prin spitale.

Se întoarse către fostul asistent al mamei sale.

— Doctore Corrin, ţi-am cerut destule, însă mi-e teamă că trebuie să-ţi mai cer ceva. Poţi să-i duci pe părinţii mei undeva în siguranţă?

— Gray! zise mama lui.

— Mamă, nu mai discutăm pe tema asta, spuse el rămânând cu privirea aţintită asupra doctorului.

Corrin confirmă, dând încet din cap.

— Sunt proprietarul câtorva apartamente de închiriat. Unul de lângă Dupont Circle este în prezent mobilat, dar nu e ocupat. Nu s-ar gândi nimeni să-i caute pe părinţii tăi acolo.

Era o alegere bună.

— Şi, tată, mamă… să nu comunicaţi deloc cu exteriorul, să nu folosiţi nici un fel de carte de credit. Se întoarse spre Kowalski. Poţi să-i supraveghezi?

Kowalski se pleoşti, fiind în mod clar dezamăgit.

— Nu din nou de pază, fir-ar să fie!

Gray începu să dea ordine, însă mama sa îl întrerupse.

— Putem să ne purtăm şi singuri de grijă, Gray. Seichan încă e destul de slăbită. S-ar putea să ai mai multă nevoie de ajutorul lui decât noi.

— Iar clădirea în care se afla apartamentul are asigurat serviciu de securitate nonstop, adăugă dr. Corrin puţin prea repede. Paznici, camere de luat vederi, sistem de alarmă.

Gray suspectă că intervenţia doctorului era mai mult pentru a-l ţine pe Kowalski departe de proprietatea lui decât pentru siguranţa părinţilor săi. Chiar şi acum, dr. Corrin avea grijă să rămână la câţiva paşi distanţă de namila aia de om.

Iar mama lui avea dreptate. Cu Seichan deja compromisă din punctul de vedere al stării de sănătate, poate că aveau nevoie de puterea matahalei. La urma urmei, el era unul dintre oamenii de forţă ai Sigma. Putea foarte bine să-l pună la treabă.

Probabil că Kowalski înţelesese ceva din expresia feţei lui Gray.

— E timpul să plecăm, zise el şi îşi freca mâinile. Atunci, să înceapă distracţia! Mai întâi de toate, o să avem nevoie de arme.

— Nu, mai întâi avem nevoie de-o maşină.

Gray se întoarse spre dr. Corrin.

Doctorul nu ezită. Scoase o legătură de chei.

— În parcarea doctorilor. La numărul 104. Un Porsche Cayenne alb.

Era mai mult decât fericit să scape de compania lor.

Altcineva însă nu era.

Mama să îl strânse cu putere în braţe şi îi şopti la ureche:

— Ai grijă de tine, Gray.

Vocea i se transformă într-o şoaptă abia auzită.

— Şi să n-ai încredere în ea… nu pe deplin.

— Nu-ţi face griji… spuse el, fiind de acord cu ambele sfaturi ale mamei sale.

— O mamă îşi face întotdeauna griji.

Încă în braţele ei, el îi şopti o instrucţiune finală, menită să fie auzită numai de urechile ei. Ea dădu din cap şi, cu o ultimă strângere în braţe, îi dădu drumul.

Gray se întoarse şi descoperi că tatăl său îi întinsese mâna. El îi veni în întâmpinare şi dădură noroc. Acesta era modul lor de a-şi lua la revedere. Fără îmbrăţişări. Că doar era din Texas. Tatăl său se întoarse spre Kowalski.

— Nu-l lăsa să facă vreo prostie, zise el.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, spuse Kowalski dând din cap spre uşă. Suntem gata?

În vreme ce Gray se răsucea, tatăl lui îi puse o mână pe umăr şi îl strânse cu putere, după care îl bătu uşor pe umăr, în semn de rămas-bun. Era aproape ca şi cum bătrânul i-ar fi spus „Te iubesc”. Şi asta îi merse lui Gray la inimă mai mult decât ar fi îndrăznit să recunoască.

Fără a mai zice ceva, îi conduse pe ceilalţi afară.

3.49 A.M.

— Tot n-avem nici o veste de la comandantul Pierce referitoare la locul unde se află, raportă Brant prin sistemul intercom.

Painter stătea la biroul său. Lipsa de veşti îl descuraja, dar, în acelaşi timp, îi şi ridicase o piatră de pe inimă. Înainte să-şi poată analiza propria reacţie, Brant continuă:

— Şi tocmai a sosit doctorul Jennings.

— Trimite-l înăuntru.

Dr. Malcolm Jennings, şeful Departamentului de cercetare şi dezvoltare, sunase în urmă cu jumătate de oră, fiind nerăbdător să se întâlnească, însă Painter îl amânase pentru mai târziu din cauza situaţiei de criză survenite la casa conspirativă. Chiar şi acum, Painter nu putea să-i acorde decât cinci minute.

Uşa se deschise, iar Jennings intră în birou, cu o mână deja întinsă.

— Ştiu... ştiu că sunteţi ocupat... dar chestia asta nu mai poate fi amânată.

Painter îi făcu semn spre scaunul din faţa biroului.

Fostul medic patolog specializat în medicină legală, cu braţe şi picioare lungi şi subţiri, se aşeză cu grijă pe scaun, însă rămase stingher la marginea acestuia, în mod clar tensionat şi îngrijorat. În mâini ţinea strâns un dosar. Jennings, care se apropia de vârsta de 60 de ani, făcea parte din Sigma încă dinaintea preluării mandatului de director de către Painter. Îşi aranjă

ochelarii ale căror lentile în formă de semilună aveau o discretă nuanţă de culoare albastră, o modalitate bună pentru a preveni obosirea excesivă a ochilor în orele lungi de lucru la calculator. În plus, se completau bine cu pielea să măslinie şi părul cărunt, dându-i un aer profesoral. În momentul de faţă însă, patologul nu prea părea epuizat de noaptea lungă, chiar dacă în ochi îi rămăsese o scânteiere aproape nebunească de entuziasm.

— Presupun că întâlnirea aceasta este legată de fişierele pe care le-a transmis Lisa de pe Insula Crăciunului, începu Painter.

Jennings încuviinţă şi deschise dosarul. Scoase de-acolo două fotografii cu imaginile înspăimântătoare ale picioarelor unui bărbat, perforate şi afectate de ceea ce părea a fi cangrenă.

— Am parcurs şi însemnările toxicologului, cât şi pe cele ale bacteriologului. Este vorba despre un pacient ale cărui bacterii de la nivelul pielii au devenit brusc virulente, mâncându-i efectiv ţesuturile moi ale picioarelor. N-am mai văzut niciodată ceva de genul aceasta.

Painter studie fotografiile, însă, înainte de a pune măcar o întrebare, doctorul era din nou în picioare, mergând de colo-colo prin încăpere.

— Ştiu că, iniţial, am catalogat dezastrul indonezian ca pe o prioritate de nivel scăzut, o operaţiune pur şi simplu de colectare de date. Însă, după aceste constatări, trebuie să ridicăm acest nivel. Imediat. Am venit aici personal să cer o accelerare a procedurii şi încadrarea situaţiei de faţă la statutul de nivel critic doi.

Painter se ridică în picioare. Un asemenea nivel de clasificare avea să însemne redirijarea unor resurse masive.

— Avem nevoie de mai mult de doi oameni care să caute pe acolo, continuă Jennings. Vreau o echipă completă de medici legişti la locul incidentului, cât mai rapid posibil, chiar dacă trebuie să facem treaba asta cu participarea forţelor armate.

— Şi nu crezi că-i prea devreme pentru asta? Monk şi Lisa ar trebui să ia legătura cu noi – Painter se uită la ceasul de la mână – în aproximativ trei ore. Apoi putem să adoptăm o strategic. Când o să avem mai multe date.

Jennings îşi scoase ochelarii şi-şi frecă un ochi cu încheietura degetului.

— Nu cred că înţelegi. Dacă bănuielile preliminare ale toxicologului se dovedesc adevărate, s-ar putea să ne confruntăm cu un dezastru ecologic, un dezastru care are potenţialul de a transforma întreaga biosferă a pământului.

— Malcolm, nu crezi că exagerezi ca să ai câştig de cauză? Acestea sunt doar nişte rezultate preliminare. În marea lor majoritate nu sunt decât simple bănuieli, spuse Painter dând din mână spre fotografii. Toată povestea asta s-ar putea să fie doar un eveniment de natură toxică întâmplat o singură dată.

— Chiar şi dac-ar fi aşa, aş recomanda aruncarea de bombe incendiare asupra acelei insule şi interzicerea accesului în apele ce o înconjoară timp de mai mulţi ani. Se întoarse spre Painter. Iar dacă această ameninţare se dovedeşte în vreun fel transmisibilă, atunci vorbim despre un potenţial fenomen de prăbuşire iremediabilă a mediului natural la nivel global.

Painter se uită cu gura căscată la patolog. Jennings nu era genul care să emită alarme false.

Doctorul continuă:

— Am adunat toate datele necesare şi-am scris un scurt rezumat ca să evidenţiez esenţialul. Citeşte-l şi dă-mi-l înapoi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Jennings îl lăsă lui Painter dosarul pe birou.

Painter puse o palmă pe el şi îl trase mai aproape.

— O s-o fac chiar acum şi o să ţi-l trimit peste o jumătate de oră.

Jennings dădu din cap recunoscător şi uşurat. Se întoarse să plece, dar nu înainte să mai adauge un ultim avertisment.

— Ţine minte… încă nu ştim cu siguranţă ce i-a ucis pe dinozauri.

Cu această idee ce te punea pe gânduri, patologul ieşi din birou. Ochii lui Painter rămaseră aţintiţi asupra fotografiilor ce-ţi dădeau fiori, aflate încă pe biroul său. Se rugă ca Jennings să se înşele. În toată agitaţia ultimelor ore, aproape că uitase de situaţia survenită în insulele indoneziene.

Aproape.

Cât fusese noaptea de lungă, nu şi-o scosese deloc pe Lisa din minte.

Însă acum apăruseră noi motive de îngrijorare, declanşate de insistenţa patologului. Încercă să nu se lase copleşit de ele. În decursul dimineţii, Lisa nu-l mai sunase încă o dată ca să-i dea raportul. După câte se părea, în zona vizată, situaţia nu escaladase în nici un fel, astfel încât să justifice un alt apel de urgenţă.

Cu toate astea…

Painter apasă uşor butonul sistemului de comunicaţii interioare.

— Brant, poţi să suni la telefonul prin satelit al Lisei?

— Imediat.

Painter deschise dosarul. Pe măsură ce citea raportul din interior, se înfiora de spaimă.

Brant reveni în sistemul intercom.

— Domnule director, doar sună şi sună până intră căsuţa vocală. Vreţi să-i las un mesaj?

Painter îşi întoarse încheietura mâinii şi se uită la ceas. Telefonul lui era devansat cu câteva ore bune. Lisa putea fi implicată într-o suită de sarcini specifice. Cu toate acestea, el trebuia să forţeze nota şi să tragă un semnal de alarmă.

— Cere-i doamnei doctor Cummings să sune cât mai rapid posibil.

— Am înţeles, domnule.

— Şi, în plus, Brant, fă o verificare la centrala telefonică de la bordul vasului de croazieră.

Ştia că era paranoic. Încerca să revină la parcurgerea dosarului, însă descoperi că îi este greu să se concentreze.

— Domnule… reveni vocea lui Brant peste scurt timp. Am intrat pe banda de frecvenţe a operatorului de la bord. S-au raportat probleme legate de comunicaţiile navei, căderi în cadrul transmisiilor prin satelit. Echipajul mai remediază încă unele defecţiuni inerente apărute la bordul unei nave noi-nouţe.

Painter dădu din cap. În momentul în care fusese rechiziţionată pentru această urgenţă medicală, *Mistress of the Seas* se afla în voiajul ei de inaugurare, cunoscut şi ca perioada de probe pe mare.

— Nu s-au raportat nici un fel de alte probleme majore, încheie Brant.

Painter oftă. Aşadar, era într-adevăr prea paranoic. Permitea ca judecata să-i fie înceţoşată de sentimentele pentru Lisa. În cazul în care ar fi fost vorba despre oricare alt agent operativ, lăsând deoparte îngrijorarea, măcar ar mai fi sunat?

Reveni la lecturarea dosarului.

Lisa era în regulă.

Şi, mai mult de-atât, Monk era cu ea. Trebuia să aibă grijă de ea şi s-o ferească de necazuri.

6
Molima

5 IULIE, 3.02 P.M.
La bordul Mistress of the Seas

Ce mama dracului se petrecea?

Lisa stătea în picioare, alături de ceilalţi trei oameni de ştiinţă. Se strânseseră cu toţii în apartamentul prezidenţial de pe vapor. Un valet în uniformă turna whisky single malţ în mai multe pahare în formă de lalea, aliniate pe o tavă de argint. Cum acel tip de whisky se bucura de multă apreciere în ochii lui Painter, Lisa recunoscu eticheta de pe sticlă: un Macallan de 60 de ani, rar întâlnit. Valetului îi tremurau mâinile, făcându-l să greşească şi să toarne pe alături băutura scumpă.

Faptul că acesta se dovedea a fi prea puţin îndemânatic pentru ocupaţia lui putea fi pus pe seama celor doi bărbaţi mascaţi şi înarmaţi cu pistoale automate. Aceştia stăteau de pază în dreptul uşilor duble care duceau în apartament. De partea cealaltă a camerei, nişte uşi de sticlă se deschideau într-un balcon suficient de mare pentru a parcă în el un autobuz, balcon în care patrula un alt bărbat înarmat.

În interior, mobilierul din lemn de tec şi tapiţeria de piele completau cum se cuvenea luxosul apartament. Vase miniaturale pictate cu trandafiri specifici acestor insule decorau camera şi din boxe ascunse în pereţi susura o sonată de Mozart. Savanţii se strânseseră în mijlocul camerei. Ar fi putut fi începutul oricărui cocteil găzduit de vreo universitate sau alta.

Dacă n-ar fi fost groaza pură care se citea pe feţele tuturor.

Ceva mai devreme, Lisa şi Henri Barnhardt ascultaseră ordinul de a urca pe puntea de comandă. Ce altceva ar fi putut face? Pe punte, îl găsiseră pe şeful echipei OMS, dr. Lindholm, care se afla deja acolo, ştergându-şi sângele care îi curgea din nas, având pe faţă urmele vizibile ale unei lovituri. Benjamin Miller, expertul în boli infecţioase, sosi şi el puţin după aceea.

Fuseseră întâmpinaţi de un bărbat masiv, căpetenia piraţilor. Era croit ca un jucător de baseball: avea muşchi puternici şi nişte

braţe groase, cu mâini brutale. Era îmbrăcat cu o uniformă kaki şi pantaloni de camuflaj băgaţi în nişte bocanci negri. Nu se obosise să-şi mai pună masca. Avea părul de culoarea noroiului, tuns scurt şi pielea ca de bronz strălucitor, în afara tatuajului în verde şi negru care îi brăzda partea stângă a feţei. Era un model maori[18], cunoscut sub denumirea de Moko, compus dintr-o mulţime de linii curbe şi spirale paralele.

Le ordonase să intre în apartamentul acesta şi să aştepte.

Lisa se bucurase să plece de pe puntea de comandă. Aici, în partea superioară a vaporului, se dăduse cu siguranţă o bătălie crâncenă, judecând după geamurile şi aparatele făcute ţăndări de gloanţe. Mai observase şi dâra lată de sânge care brăzda podeaua cabinei, produsă evident prin târârea unui cadavru.

Împinsă împreună cu ceilalţi spre apartamentul prezidenţial, Lisa descoperise cu surprindere că mai exista cineva care fusese prins în plasă.

Proprietarul navei, Ryder Blunt, se afla acolo împreună cu valetul lui, aşezând pe tavă câteva pahare de cristal. Îmbrăcat în jeanşi şi cu un tricou de rugby, semăna cu un Sean Connery tânăr şi ars de soare.

Făcu câţiva paşi spre ei şi le întinse paharele cu whisky.

— Cred că tuturor ne-ar face bine să ne încălzim puţin cu Macallanul acesta, spuse el pufăind din ce mai rămăsese dintr-un trabuc. Fie şi numai pentru a ne calma nervii. Şi dacă nu pentru asta, măcar pentru a bea cele mai alese băuturi pe care le am aici, înainte să le descopere nenorociţii ăştia.

La fel ca mai toţi cei de pe vapor, Lisa ştia povestea lui Ryder. În vârstă de numai 48 de ani, australianul îşi câştigase averea în timpul erei tehnologizării informatizate, producând software de criptare pentru a împiedica descărcarea de pe internet a unor materiale cu copyright. Toţi banii obţinuţi îi investise într-o serie de întreprinderi extrem de profitabile în domeniul afacerilor imobiliare şi comerciale, inclusiv în flota de vase de croazieră. Nu fusese niciodată căsătorit şi era renumit pentru îndeletnicirile sale aventuroase: înota alături de rechini, era lăsat de elicopter pe culmi foarte înalte de unde schia pe zăpezi virgine, făcea sărituri cu coarda de pe zgârie-norii din Kuala Lumpur şi Hong Kong. Pe de altă parte, avea însă şi reputaţia unui om generos, participând la o mulţime de acţiuni filantropice.

Nu era deci de mirare că fusese de acord ca vaporul sau să fie

[18] Populaţie băştinaşă a Noii Zeelande (n. red.).

folosit în timpul acestei crize medicale. Deşi, în sinea lui, era posibil ca acum să-şi fi regretat generozitatea.

Îi oferi un pahar cu whisky Lisei. Aceasta clătină din cap.

— Hai, domniţă, nu te supăra, mormăi el întinzându-i în continuare paharul. Cine ştie când vom mai avea ocazia?

Ea luă paharul mai mult ca să scape de el. Îi dăduseră lacrimile din cauza fumului de trabuc. Sorbi din lichidul gălbui. Odată cu înghiţitura aromată şi tare, o senzaţie de căldură i se prelinse pe gât până în stomac. Expiră puternic din cauza tăriei. Într-adevăr, simţi că o ajută să se mai calmeze.

Odată paharele împărţite, miliardarul se scufundă într-un fotoliu din apropiere. Îşi sprijini coatele pe genunchi, măsurându-i cu privirea pe paznicii înarmaţi şi pufăind din trabuc.

Lângă ea, Henri rosti în cele din urmă întrebarea care îi chinuia pe toţi.

— Ce vor piraţii ăştia de la noi?

Lindholm pufni, cu faţa roşie şi ochii care începuseră deja să se învineţească din cauza loviturii.

— Ostatici.

Aruncă o privire piezişă spre miliardarul care era aşezat.

— Poate, în cazul lui Sir Ryder, încuviinţă Henri, coborând vocea, folosind titlul nobiliar pe care-l avea bărbatul. Dar cu noi de ce să se deranjeze? Valoarea noastră financiară, a tuturor, însumată, nu ar ajunge nici la nivelul mărunţişului din buzunarele lui.

Lisa împrăştie cu mâna fumul de trabuc din faţa ei.

— În mod clar, au dorit ca oamenii de ştiinţă cei mai importanţi de pe vapor să fie aici. Dar cum de au ştiut pe cine să cheme?

— Ar fi putut obţine o listă de la cineva din echipaj, spuse Lindholm acru.

Mai aruncă o privire piezişă înspre Ryder.

— Fără îndoială, cineva din echipajul lui este mână în mână cu bandiţii.

Ryder auzi şi murmură în barbă:

— Şi, dacă aflu vreodată despre cine e vorba, îl spânzur de catarg.

— Dar staţi puţin… dacă au vrut ca toţi cercetătorii principali să fie aici, de ce nu a fost şi dr. Graff chemat? întrebă Benjamin Miller rostind numele oceanologului care plecase să adune mostre cu Monk.

Se întoarse spre Lisa.

— Sau partenerul dumneavoastră, doctorul Kokkalis? De ce să ne cheme pe noi şi pe ceilalţi nu?

Miller sorbi din pahar, încreţindu-şi nasul din cauza tăriei. Bacteriologul cu studii la Oxford nu era deloc un bărbat neatrăgător, cu părul lui des, castaniu şi ochii verzi. Avea doar puţin peste 1,5 metri, însă părea şi mai scund din cauza umerilor aduşi în faţă şi a spatelui uşor plecat, probabil din cauza zecilor de ani petrecuţi ghemuit deasupra unui microscop.

— Doctorul Miller are dreptate, zise Henri. Ei de ce nu au fost chemaţi?

— Poate că nenorociţii ştiu că ei nu se afla la bord, răspunse Lindholm.

— Sau poate că au fost prinşi deja.

Miller aruncă o privire în semn de scuză în direcţia Lisei.

— Sau ucişi.

Lisa simţi o gheară ascuţită în piept. Tot timpul nutrise speranţa că Monk scăpase şi că chiar acum caută ajutoare, însă nu credea prea tare în visul ăsta. Înainte de atac, Monk fusese deja în întârziere faţă de ora când ar fi trebuit să se întoarcă la vapor.

Henri clătină din cap şi dădu paharul pe gât dintr-o înghiţitură. Îl lăsă jos.

— Nu are nici un rost să ne dăm cu presupusul în legătură cu soarta lor. Dar, dacă indivizii care ne-au luat prizonieri ştiau de plecarea colegilor noştri pe teren, asta înseamnă că, indiferent ce se petrece aici, avem de-a face cu ceva mai complicat decât o simplă luare de ostatici.

— Dar ce altceva ar putea să vrea? întrebă Miller.

Zgomotul înfundat al unui elicopter care se apropia atrase privirile tuturor înspre uşile deschise, ce dădeau în balcon. Era prea puternic ca să fie produs de Eurocopterul de mici dimensiuni care contribuise, din aer, la bătălia de pe mare. Cu toţii se îndreptară spre uşa. Ryder se ridică şi el, expirând un val consistent de fum şi li se alătură.

Dinspre mare venea o briză proaspătă, mirosind a sare şi abia perceptibil a chimicale, undă rămasă în urma exploziei toxice sau poate pur şi simplu produsă de petrolul care ardea pe apă. În apropiere, vasul Pazei de Coastă australiene, lovit de o rachetă, fumega încă şi se bălăbănea de pe o parte pe alta, pe jumătate scufundat.

De dincolo de vapor apăru un elicopter cenuşiu, cu două elice, deasupra şi la coadă, asemănător unui elicopter militar. Viră

peste apă, stârnind fumul. O luă către aşezarea de pe ţărm, unde câteva clădiri se aflau în continuare în flăcări, apoi se legănă şi se întoarse, mulţumit probabil de scena pe care o survolase. Reveni în viteză înspre vapor şi apoi dispăru din raza lor vizuală. După zgomotul motorului, era clar că se aşezase pe helipadul de pe puntea superioară.

Vâjâitul elicelor încetini şi curând nu se mai auzi deloc.

În absenţa lui, Lisa recunoscu un nou zumzăit. Simţi o uşoară vibraţie în tălpi.

— Ne mişcăm, spuse Henri.

Ryder înjură printre dinţii încleştaţi pe trabuc.

Lisa vedea şi ea că era adevărat. Foarte încet, ca limbile unui ceas, aşezarea în flăcări începuse să se mişte în faţa ochilor ei.

— Scot vaporul din golf, zise Miller.

Lindholm îşi duse pumnul încleştat la piept.

Şi Lisa resimţea aceeaşi teamă. Faptul că ştia că pământul era atât de aproape le dăduse senzaţia unei oarecare siguranţe. Însă până şi asta li se răpea. Respiraţia i se îngreună, începu să inspire mai adânc, dar, paradoxal, intra mai puţin aer în plămâni. Cu siguranţă, cineva avea să-şi dea seama că se petrecuse ceva rău şi avea să vină să cerceteze. De fapt, ea însăşi trebuia să-l sune pe Painter peste numai trei ore. În momentul când nu ar fi primit telefonul ei…

Mişcarea vaporului se acceleră pe măsură ce uriaşul angrenaj se lupta cu propria inerţie şi curând începu să se îndepărteze de insulă.

Ea îşi privi ceasul şi apoi se întoarse către Ryder.

— Domnule Blunt, cât de repede poate merge vaporul dumneavoastră?

El îşi stinse trabucul într-o scrumieră.

— Trofeul Hales pentru cea mai rapidă traversare a Atlanticului cu un vapor de croazieră este pentru o viteză de 40 de noduri[19]. Foarte repede.

— Şi *Mistress?* întrebă ea.

Ryder bătu uşor cu palma în unul dintre pereţii capitonaţi.

— E unul dintre cele mai bune vapoare. Motoare de fabricaţie germană, un singur corp de navă. Poate atinge şi 47 de noduri[20].

Lisa făcu repede un calcul în minte. Dacă ea nu suna peste trei ore, când avea să înceapă să se îngrijoreze Painter? Peste patru

---

[19] Aproximativ 72 km/h (n. tr.).

[20] Aproximativ 84 km/h (n. tr.).

sau cinci ore?

Clătină din cap. Painter nu avea să aştepte nici un minut.

— Peste trei ore, murmură ea pentru sine.

„Dar, fie fi aşa, oare nu era prea târziu?”

Se întoarse către Ryder.

— E vreo hartă aici?

Ryder îi făcu semn şi o luă înainte.

— E un glob pământesc. În bibliotecă.

O conduse către o nişă care se deschidea din camera principală ai cărei pereţi erau acoperiţi de rafturi pline cu cărţi. Chiar în centrul ei se afla un glob pământesc uriaş. Se aplecă deasupra lui şi învârti lumea pentru a-şi aduce în faţa ochilor insulele indoneziene. Făcu calculul în cap şi măsură cu degetele.

— În trei ore, ni se va pierde urma în mijlocul lanţului de insule indoneziene.

Regiunea, dominată de insulele mai mari Java şi Sumatra, era literalmente un labirint de atoli şi insuliţe mai mici. Erau *peste* 18 000 de asemenea formaţiuni răspândite de-a lungul unui teritoriu echivalent cu mărimea Statelor Unite. Departe de metropolele Jakarta şi Singapore, regiunea se zbătea într-o adevărată Epoca de Piatră din punctul de vedere al nivelului tehnologic. Pe unele dintre insulele mai mărginaşe se practica în continuare canibalismul. Dacă voiai să ascunzi un vapor de croazieră, acesta era cel mai bun loc în care s-o faci.

— Doar nu se gândesc să fure tot vaporul, exclamă Lindholm, atras şi el spre biblioteca, în urma celorlalţi. Nu există sateliţi? Doar nu poţi ascunde ceva atât de mare ca un vas de croazieră.

— Nu-i subestima pe cei care ne-au luat prizonieri, spuse Henri. Mai întâi de toate, cineva trebuie să ştie să ne caute.

Lisa era conştientă că avea dreptate. Dată fiind viteza cu care se săvârşise atacul, ca şi participarea indubitabilă a unor membri importanţi din echipaj, cu siguranţă, deturnarea fusese plănuită cu săptămâni bune înainte. Cineva era la curent cu ceea ce se petrecea pe Insula Crăciunului cu mult înaintea restului lumii. Lisa îşi aminti de pacientul din izolator, necunoscutul devorat de bacteria mâncătoare de carne. Acesta fusese găsit hoinărind pe insulă cu *cinci săptămâni* în urmă.

Oare cei care îi capturaseră ştiau de atâta vreme?

O mişcare la uşa dublă a apartamentului îi făcu pe toţi să se întoarcă. Intrară doi bărbaţi. În faţă mergea cel pe care Lisa îl recunoscu imediat ca fiind căpetenia cu faţa tatuată a piraţilor.

Trecând pe lângă luptătorul maori, un străin înalt ieşi în faţă.

Îşi scoase pălăria panama albă, cu boruri largi şi i-o întinse unei femei care apăru de după umărul bărbatului tatuat.

Bărbatul care înainta cu paşi mari venise îmbrăcat ca pentru o petrecere în aer liber, cu costumul lui lejer şi elegant din bumbac alb şi cu bastonul asortat, care se potriveau de minune cu părul lui cărunt, aranjat, care-i ajungea până la guler. Tenul închis şi lucios şi ochii apropiaţi îi trădau originea indiană sau poate pakistaneză.

Se apropie de grup, bocănind din baston, în mod evident fără să aibă nevoie să se sprijine, doar pentru spectacol. Ochii îi străluceau cu o veselie nepotrivită.

— *Namaste.*

Îi salută în limba hindi, cu o uşoară plecăciune din cap.

— Vă mulţumesc tuturor pentru prezenţa aici.

În momentul în care se opri, dădu din cap înspre proprietarul vasului *Mistress of the Seas.*

— Sir Ryder, vă mulţumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră şi pentru faptul că putem folosi minunatul dumneavoastră vapor. Vom face tot posibilul să vi-l returnăm în cele mai bune condiţii.

Ryder îi aruncă doar o privire rece, măsurându-l din cap până în picioare.

Întorcându-se, străinul li se adresă oamenilor de ştiinţă:

— La începerea acestei măreţe întreprinderi, consider că este un privilegiu să avem nişte specialişti atât de remarcabili ai Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii adunaţi într-o singură încăpere.

Lisa observă cum Henri se încruntă, cu o expresie de teamă şi confuzie pe chip.

În cele din urmă, ochii străinului se fixară asupra Lisei.

— Şi, desigur, nu trebuie s-o uităm pe colega noastră din agenda americană de operaţiuni sub acoperire. Sigma Force, cred, nu-i aşa?

Luată prin surprindere, Lisa nu putu face altceva decât să se uite în ochii lui. Cum de…?

Bărbatul se înclină puţin şi în direcţia ei, cu politeţe, deloc în bătaie de joc.

— Îmi pare rău că partenerul tău nu a putut să ni se alăture. Se pare că a avut un accident nefericit în timp ce încercam să-l luăm şi să-l aducem aici. Ceva legat de crabii de pe insulă. N-avem prea multe detalii în legătură cu ce s-a petrecut. Am pierdut şi noi câţiva oameni în operaţiunea asta. Doar unul singur a supravieţuit.

Lisa simţi că-i fuge pământul de sub picioare, iar vederea i se înceţoşă din cauza groazei.

„Monk...”

Simţi o mână pe umăr, într-un gest de consolare. Era Ryder Blunt. Se uită la străin.

— Cine mama dracului eşti tu?

— Desigur. Îmi cer scuze.

Bărbatul ridică o mână şi se prezentă în mod formal.

— Doctor Devesh Patanjali, şeful Serviciului de achiziţii, specializat în biotehnologie, din cadrul organizaţiei cunoscute drept Ghilda.

În ciuda stării de amorţeală totală, Lisa simţi o greutate imensă în piept. Auzise foarte multe lucruri despre Ghilda de la Painter... inclusiv despre valul de sânge pe care organizaţia teroristă îl lăsa în urmă.

Bărbatul lovi podeaua cu bastonul pentru a sublinia ceea ce voia să spună.

— Şi mi-e teamă că nu trebuie să mai pierdem vremea cu prezentările. Avem foarte multă treabă până să ajungem în port, mâine-dimineaţă.

— Ce treabă? rosti Lisa cu greu din cauza mâhnirii care o înăbuşea.

El ridică dintr-o sprânceană înspre ea.

— Draga mea, împreună, trebuie să salvăm lumea.

3.45 P.M.

Monk îşi încleştă strâns palma peste gura bărbatului. Avea degetele celeilalte mâini, cea protetică, înfipte în gâtul lui, chiar sub mandibulă, strângându-i puternic carotida şi blocând astfel fluxul sângelui spre creier. Bărbatul se chinuia să scape, dar degetele lui Monk erau suficient de puternice pentru a sparge nuci. Aşteptă ca picioarele bărbatului care se zbătea să devină inerte – apoi îl lăsă uşor pe podea.

Îl vârî într-o mică debara pentru echipamente.

Monk simţise vibraţia de sub picioare şi auzise un uşor huruit al motoarelor.

Se îndreptă de spate. Vaporul se mişca. Picase exact la ţanc.

După explozia jet ski-ului, Monk urcase la bord cu ajutorul unuia dintre lanţurile de ancoră de pe partea cea mai

îndepărtată a vaporului, după ce-şi lepădase buteliile cu oxigen şi le lăsase să se scufunde pe fundul golfului. Locul pe unde alesese să se caţere era destul de puţin păzit, atenţia tuturor fiind îndreptată în cea mai mare măsură spre ţărm. De pe lanţ reuşise să sară în una dintre bărcile de salvare atârnate acolo, apoi să iasă din ea şi să se rostogolească până pe puntea de promenadă.

Imediat îşi căutase un loc unde să se ascundă.

În debaraua cu provizii, aşteptase cam un sfert de oră să treacă singurul paznic de aici, unul dintre piraţi, înarmat cu o armă de atac automată Heckler & Koch. Paznicul era acum inert, înghesuit în aceeaşi debara. Monk îşi scoase costumul ud şi-l dezbrăcă pe bărbat de pantalonii şi tricoul de pe el. Se schimbă rapid, însă nu reuşi să-şi îndese picioarele în bocancii furaţi.

Prea mici.

Neavând încotro, plecă desculţ, nu însă şi cu mâna goală.

Greutatea armei îl ajuta să-şi menţină echilibrul.

Păşind în hol, îşi trase baticul de pe cap peste faţă, mascându-se la fel precum ceilalţi piraţi. Monk cunoştea vaporul fiindcă, în drumul pe care-l parcurseseră din State până aici, în insule, apucase să-i memoreze planul. Coborî în grabă o punte mai jos şi apoi o luă de-a lungul holului de la tribord. Se întâlni cu alţi doi piraţi în dreptul scărilor, însă trecu rapid pe lângă ei, înghiontindu-i, părând ocupat şi nervos.

Unul dintre paznici strigă la el, cu siguranţă din cauza că-l împinsese în trecere. Monk nu înţelegea limba, dar îşi dădu seama că fusese înjurat. Îşi ridică arma în semn de răspuns, fără să se oprească.

Se grăbi şi mai tare de-a lungul holului.

Lisa şi Monk împărţeau aici două cabine alăturate. Era primul loc unde voia s-o caute pe partenera lui. Venind încoace, Monk trecuse pe lângă două leşuri prăvălite, doi oameni împuşcaţi în spate şi lăsaţi acolo unde căzuseră. Trebuia să o găsească.

Numără cabinele. Auzi pe cineva plângând în spatele unei uşi, însă îşi continuă drumul până ce ajunse la cele care le fuseseră repartizate lor.

Se propti în uşa lui. Încuiată. Îşi lăsase cardul electronic de acces în bagajele din Zodiacul de pe plajă. Se duse la cealaltă uşă, cabina Lisei. Mânerul refuza să se învârtească, dar auzi o mişcare în spatele uşii.

Trebuia să fie Lisa.

„Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne...”

Bătu uşurel cu degetul de la mâna de plastic în uşă şi-şi apropie buzele de ea cât putu de mult.

— Lisa… eu sunt.

Gaura vizorului din uşă se întunecă, semn că venise cineva să se uite prin el. Monk se dădu înapoi şi-şi coborî baticul, dezvelindu-şi faţa. După o fracţiune de secundă, lanţul de siguranţă zăngăni de partea cealaltă a uşii, iar yala se descuie cu un clic.

Monk îşi ridică masca şi se uită în sus şi-n jos pe hol.

— Grăbeşte-te! şuieră el.

Uşa se deschise larg, trasă în interior.

Întorcându-se spre uşă, făcu un pas înainte.

— Lisa, trebuie să…

Monk îşi dădu seama imediat de greşeală şi ridică arma.

Nu era Lisa.

Profilându-se pe fundalul strălucitor al razelor soarelui care pătrundeau în cabină, se afla un tânăr ghemuit, pe jumătate ascuns de uşă.

— Nu… te rog, nu trage.

Monk rămase nemişcat, cu arma întinsă în faţă şi cercetă din ochi cabina. Cineva răvăşise încăperea în ultimul hal: sertarele fuseseră scoase şi golite de conţinut, dulapurile de asemenea. Imediat îi atrase atenţia celălalt ocupant al camerei: un cadavru întins cu faţa în jos, pe pat. Era unul dintre piraţi. Judecând după balta de sânge care scălda aşternutul, îi fusese tăiat gâtul.

Cu ochii din ce în ce mai mari, Monk îşi îndreptă din nou atenţia spre intrusul din cabină.

— Cine eşti?

Tânărul făcu un gest cuprinzător cu braţul, acoperind întreaga încăpere.

— Am venit aici după doamna doctor Cummings. Nu ştiam unde s-o caut în altă parte.

În sfârşit, Monk îl recunoscu pe tânărul asistent care o ajuta pe Lisa. Nu-şi putea aminti cum îl cheamă.

— Jesspal, domnule… Jessie, murmură tânărul citind confuzia de pe faţa lui.

Coborându-şi arma, Monk dădu din cap şi intră.

— Unde e Lisa?

— Nu ştiu. Eu eram în camera de triere a pacienţilor, explică el tremurând din toate încheieturile, aproape în stare de şoc. Apoi, exploziile… patru oameni din echipaj au deschis focul pe puntea cu spitalul. Am luat-o la fugă. Doamna doctor Cummings plecase

să stea de vorbă cu toxicologul. M-am rugat la Vishnu să fi reuşit să se înapoieze în cabină.

Tânărul aruncă o privire spre patul plin de sânge, iar apoi se întoarse foarte repede într-o parte.

— Doamna doctor Cummings îşi lăsase poşeta în camera de triere. Am luat-o. Înăuntru am găsit cheia. Însă bărbatul acesta o aştepta deja aici. S-a înfuriat când m-a văzut. M-a pus să îngenunchez pe podea. Avea un radio.

Jessie arătă radioul portabil de pe podea.

— Şi ce s-a întâmplat cu gâtul lui? întrebă Monk.

— Nu puteam să-l las să raporteze situaţia. Şi doamna doctor Cummings mai avea ceva în geantă, în afară de cardul de acces.

Jessie scoase un scalpel pe care-l băgase sub cureaua de la ceas.

— Am… a trebuit să…

Monk îi strânse partea de sus a braţului.

— Ai făcut foarte bine, Jessie.

Tânărul se prăbuşi pe celălalt pat.

— I-am auzit vorbind în sistemul de comunicaţii general al navei. Au chemat câţiva doctori. Printre care şi pe doamna doctor Cummings.

— Unde voiau să se ducă?

— Pe puntea de comandă a vaporului.

— Au repetat ordinul?

Jessie se uită puţin la el şi apoi clătină încet din cap.

„Deci probabil că Lisa s-a supus…”

Acum, Monk avea o destinaţie.

Făcu doi paşi înspre uşa care lega cele două camere. Fusese lăsată întredeschisă. O privire scurtă şi cuprinzătoare îi dezvălui că nici cabina lui nu arăta mai bine. Cineva îi luase tot echipamentul personal, inclusiv telefonul prin satelit. Mai căută puţin, ca să fie sigur.

Nu avu noroc.

Monk examină apoi cadavrul şi descoperi ceva uimitor. Nuanţa întunecată a pielii piratului se limita doar la faţă şi mâini. Restul pielii era albă ca zăpada, ba chiar avea fi câţiva pistrui. Nu era deloc un locuitor indigen de pe insula – era un mercenar deghizat.

Ce se petrecea aici?

Monk se întoarse în camera lui, că să-şi ia o pereche de bascheţi.

În timp ce se încălţa, i se adresă lui Jessie:

— Nu putem rămâne aici. Cineva o să vină să-l caute pe frumosul adormit de acolo. Trebuie să găsim alt loc în care să te ascunzi.

— Dar dumneavoastră?

— Eu mă duc după Lisa.

— Atunci vin şi eu.

Jessie se ridică, în continuare tremurând uşor.

Tânărul îşi trase tricoul peste cap, în mod evident intenţionând să se deghizeze şi el în pirat. Avea o constituţie osoasă, i se vedeau coastele, însă Monk presupuse că mai avea şi ceva muşchi şi încă destul de puternici. Jessie doborâse un bărbat de două ori mai mare decât el.

Totuşi…

— Mă descurc mai bine singur, spuse Monk cu fermitate.

Jessie reuşi în sfârşit să-şi aranjeze tricoul peste cap, mormăind ceva.

— Ce zici?

Asistentul se întoarse spre el, exasperat.

— Am făcut ju-jitsu şi karate. Am Centura neagră cu cinci dani la fiecare dintre ele.

— Nu-mi pasă nici dacă eşti replică indiană a lui Jackie Chan. Tot nu vii cu mine.

Un ciocănit în uşă îi făcu pe amândoi să tresară. Cineva strigă la ei în malaeza, în mod evident o întrebare. Monk nu înţelesese nici un cuvânt. Îşi ridică arma. Avea alte mijloace de comunicare.

Jessie se strecură pe lângă el şi-i trase ţeava armei în jos, în trecere. Asistentul strigă ceva prin uşă, în malaeză, repezit şi răstit, ca şi cum fusese deranjat.

Urmă un schimb de cuvinte, apoi cel care era la uşă plecă, evident mulţumit.

Jessie se întoarse spre el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Bine, bine, s-ar putea să fi de ajutor.

4.20 P.M.

Lisa stătea în picioare, alături de ceilalţi cercetători şi de Ryder Blunt. Grupul de prizonieri fusese condus sub ameninţarea armelor în partea cea mai din faţă a provei. Elicopterul uriaş se odihnea la locul lui, bine fixat pe punte. Avea uşile deschise şi în jurul lui se mişcau ca nişte furnicuţe o mulţime de oameni prinşi

într-o activitate febrilă. Din el erau descărcate nişte cutii mari.

Observă unele dintre numele şi siglele inscripţionate pe cutii: SYNBIOTIC, WELCH SCIENTIFIC, GENECORP. Pe una dintre ele fusese tipărit un steag american şi inscripţionat cu literele USAMRIID. Institutul de Cercetări al Armatei Americane pentru Boli Contagioase[21].

Erau o mulţime de echipamente medicale.

Cutiile dispărură în burta unui lift.

Prinse privirea lui Barnhardt. Şi toxicologul observase cutiile marcate. Căzut pe gânduri, îşi frecă absent barba. Avea gura încleiată şi riduri adânci de-o parte şi de alta a buzelor. Puţin mai încolo, într-o parte, Miller şi Lindholm se holbau pur şi simplu la cele ce se petreceau, în vreme ce Ryder Blunt încerca să-şi aprindă un alt trabuc în curentul puternic provocat de vânturile care băteau pe puntea superioară a vasului.

De sub elicea elicopterului, dr. Devesh Patanjali continua să supravegheze personal descărcarea ultimelor cutii. Nu le explicase absolut deloc ce voise să spună cu salvatul lumii. În schimb, le ordonase să-l urmeze aici, sus.

Conducătorul maori al bandiţilor stătea într-o parte, fără nici o armă în mână, dar cu palma pe tocul pistolului uriaş pe care îl avea într-o parte. Stătea acolo, cu ochii îngustaţi, urmărind cu atenţie tot ce se petrecea pe puntea de la prova, ca un lunetist care studia locul unde avea să acţioneze. Lisa ştia că nu-i scăpa nimeni şi nimic, inclusiv tânăra femeie care-l însoţise pe dr. Devesh Patanjali.

Aceasta rămânea un mister. Nu rostise nici un cuvânt, iar pe faţa ei imobilă ca o mască nu se citea absolut nimic. Stătea pe puntea de la prova cu picioarele ei încălţate în cizme negre, elegante, unul lângă celălalt şi mâinile împreunate în faţă, într-o atitudine formală, de aşteptare şi servitudine.

Şi, cu toate că pe faţă nu i se putea citi nimic, silueta şi formele ei atrăgătoare îi captaseră pe deplin atenţia căpeteniei.

Lisa îi prinsese numele când dr. Patanjali ieşise din apartamentul prezidenţial de dedesubt. *Surina.* Doctorul o sărutase cast pe obraz, la ieşire. Sărutul fusese acceptat fără nici o scânteie de emoţie. Femeia părea să aibă origini indiene, aşa cum era îmbrăcată într-un sari lung, de mătase brodată discret cu portocale şi trandafiri, peste care atârna o coadă frumos

---

[21] În original, U.S. Army Medical Research Institute of Infectious Diseases (n. tr.).

împletită, neagră ca abanosul. Cu siguranţă, când se despletea, părul îi trecea de călcâie, măturând pământul în urma ei. Ca semn al originii sale, purta pe frunte un punct stacojiu, tradiţionalul *bindi.* Însă tenul ei, lucios ca lemnul de tec, era mult mai deschis decât al lui Devesh Patanjali, sugerând o combinaţie cu rasa europeană cândva în trecut.

Lisa nu-şi putea da seama dacă era sora, soţia sau pur şi simplu cineva care îl însoţea pe Devesh. Însă şi tăcerea ei avea ceva ameninţător, poate amplificat de răceala din ochi. Mâna ei stângă era ascunsă într-o mănuşă neagră, atât de fină şi de mulată, încât era greu de spus dacă era din piele sau cauciuc. Însă părea că-şi băgase mâna în tuş negru de India.

Încrucişându-şi braţele, Lisa se întoarse, uitându-se după contururile Insulei Crăciunului care, încet-încet, se pierdeau în depărtare. În timpul scurt care se scursese de când se puseseră în mişcare, insula se micşorase, transformându-se într-o pată verde, înceţoşată, de unde se înălţa un fuior de fum întunecat spre cer. Însă cine era acolo ca să-l vadă ca pe un semnal? Cu siguranţă, Painter avea să se îngrijoreze când nici ea, nici Monk nu vor suna la ora stabilită. Şi, pentru moment, îşi punea toate speranţele în paranoia lui.

Din fericire, putea să conteze întotdeauna pe ea.

Vântul se înteţi în momentul în care curenţii îşi schimbară direcţia. Pescăruşii planau purtaţi de el, atrăgându-i atenţia. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut şi ea să zboare la fel de uşor…

Un strigăt o făcu să se uite din nou la elicopter.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă medicală scoaseră o targă din partea din spate a elicopterului. Picioarele cu rotile fură coborâte şi fixate. Devesh se plecă deasupra tărgii uitându-se la pacientul prins în chingi. Aparate portabile de monitorizare erau aşezate peste tot în jurul pacientului transportat. Faţa îi era acoperită de o mască de oxigen. După pieptul care se ridica şi cobora când respira, părea a fi vorba de o femeie. Trăsăturile nu i se vedeau însă din cauza măştii şi a unei mulţimi de tuburi şi de fire încurcate deasupra ei.

Devesh făcu un gest cu bastonul arătând încotro, iar cei doi brancardieri îndreptară targa spre lifturi, urmărind şirul de cutii cu echipamente medicale.

În sfârşit, se apropie de prizonieri.

— Toate echipamentele medicale şi de laborator vor fi montate şi pregătite într-o oră. Din fericire doamna doctor Cummings şi partenerul ei au fost atât de amabili încât să aducă

anumite aparate la care nici măcar eu nu aveam acces. Cine ar fi crezut că Secţia de cercetare şi dezvoltare a Departamentului de Apărare a pus la punct un microscop portabil de scanare la nivel de electroni? Sau echipament de electroforeză şi un secvenţiator de proteine? A fost o adevărată mană cerească să punem mâna pe astfel de instrumente.

Bocăni din baston şi porni.

— Veniţi. Haideţi să vă arăt adevărata faţă a bolii cu care ne confruntăm.

Lisa îl urmă împreună cu ceilalţi. De data asta, nu era nevoie de armele din spatele ei ca să se supună comenzii. Aici se petrecea mister după mister, iar ea voia răspunsuri, ceva care să-i dezvăluie motivul atacului şi ceea ce se ascundea în spatele cuvintelor lui Devesh.

„Draga mea, împreună trebuie să salvăm lumea."

Fură duşi trei punţi mai jos. Pe drum, Lisa observase echipe de oameni în costume de protecţie care trebăluiau de-a lungul coridoarelor de la nivelurile inferioare, înconjuraţi de nori de gaz dezinfectant înţepător pentru ochi.

Devesh îşi continuă drumul spre partea din faţă a vaporului. Holul se termina cu un larg spaţiu circular, de-a lungul căruia se înşirau cabinele mai scumpe. Monk rechiziţionase unul dintre cele mai mari apartamente de aici pentru a-şi instala laboratorul. Se părea că Devesh le luase pe toate celelalte.

Strecurându-se după un fel de draperie-paravan, le făcu semn să pătrundă în principalul spaţiu de lucru, extrem de ocupat pe moment.

— Am ajuns, spuse el.

O mulţime de oameni deschideau cutiile, smulgând spuma şi iarba uscată care serviseră pentru protecţie şi scoţând la iveală echipamente medicale şi de laborator învelite în plastic. Un bărbat goli o ladă cu cutii petri folosite pentru a creşte culturile de bacterii. Uşa spre laboratorul lui Monk rămăsese deschisă. Lisa observă că înăuntru se afla un bărbat cu un clipboard în mână, care inventaria echipamentul Sigma.

Devesh îi conduse spre o cabină învecinată. Trecu cardul de acces prin dispozitivul de citire şi deschise larg uşa.

Întorcându-se, i se adresă căpeteniei tatuate a mercenarilor.

— Rakao, te rog, trimite pe cineva cu doctorul Miller în apartamentul dedicat analizelor bacteriologice.

Se întoarse către cercetător.

— Doctore Miller, ne-am luat libertatea să aducem aici şi să

extindem spaţiul dumneavoastră de lucru bacteriologic. Avem cuptoare noi de incubare, medii de creştere anaerobe, recipiente de cultură pentru analize de sânge. Aş vrea să lucraţi împreună cu doctorul Eloise Chenier, specialistul virusolog din echipa mea, care se află într-o cabină de pe hol, pentru a completa şi pune la punct laboratorul de boli contagioase.

Căpetenia maori îi făcu semn unuia dintre oamenii săi să-l escorteze pe Miller.

Bacteriologul aruncă o privire înspre ceilalţi, în mod evident nedorind să se despartă de ei, însă arma din spatele lui îi zădărnici orice tentativă de împotrivire.

În timp ce Miller pleca, Devesh dădu din cap spre grupul lor.

— Şi, Rakao, vrei să-i însoţeşti personal pe Sir Ryder şi pe doctorul Lindholm în camera cu radioul? O să venim şi noi imediat.

— Domnule!

Bărbatul tatuat nu agrea ideea de a-i părăsi. Rostise acel singur cuvânt pe un ton ameninţător în vreme ce-i măsura suspicios din ochi pe Lisa şi Henri.

— Nu se va întâmpla nimic.

Devesh ţinu deschisă uşa cabinei şi îşi aplecă fruntea, făcându-i semn indiencei să intre.

— Cred că doamna doctor Cummings şi doctorul Barnhardt vor dori să audă ce am de spus. Şi Surina va rămâne cu mine.

Lisa şi Henri fură conduşi în cabină.

Devesh intră după ei, închizând uşa în urma sa, apoi se opri şi se întoarse din nou spre căpetenia maori.

— A, da! Rakao, mai e ceva, adună-i tu pe copii, dacă eşti amabil. Cei pe care i-am ales eu. Mulţumesc mult.

Închise uşa, dar nu înainte ca Lisa să observe faţa întunecată şi căutătura şi mai aspră a căpeteniei maori. Tatuajele i se vedeau şi mai pregnant, formând o adevărată harta indescifrabilă.

După ce încuie uşa, Devesh făcu câţiva paşi mari până la biroul din cabină. De fapt, era vorba despre două birouri lipite, dintre care unul fusese demontat şi adus din altă parte. Cele două birouri susţineau trei monitoare LED conectate la două computere HP. Erau singurele obiecte în plus din încăpere. În rest, în cabină se aflau nişte canapele şi fotolii confortabile din lemn de tec, care dădeau spre nişte uşi duble şi un balcon acoperit.

Surina păşi către una dintre canapele şi se aşeză încet,

îndoindu-şi uşor genunchii, pe unul din braţele ei, dar, cu toate că gestul ei sugera modestie şi supuşenie, Lisa putea simţi puterea şi ameninţarea ce radiau din fiinţa ei: privirea fixă, gesturile domoale şi controlate ale unui gheişe, însă, mai presus de toate, cele două pumnale purtate în teci la ambele glezne expuse în momentul în care se aşeză…

Lisa se uită în altă parte. În spatele biroului se deschidea o altă încăpere, un dormitor. La picioarele patului se aflau două cufere mari. Cu siguranţă, era camera privată a lui Devesh Patanjali. Dar de ce oare îi adusese aici?

Devesh trezi computerele adormite apăsând uşor câteva taste, scoţând-o din gândurile ei. Toate cele trei monitoare se luminară, strălucind în camera întunecoasă.

— Doctore Barnhardt… sau *Henri,* dacă pot îndrăzni…

Devesh aruncă o privire peste umăr.

Toxicologul ridică din umeri.

Devesh continuă:

— Henri, trebuie să te felicit pentru performanţa de a-ţi da seama de adevărata ameninţare ascunsă sub aparenţa atacului toxic. Cercetătorilor noştri le-au trebuit săptămâni întregi să înţeleagă ceea ce tu ai reuşit să descoperi în mai puţin de 24 de ore.

Lisa îngheţă. *Săptămâni.* Deci cei care-i luaseră prizonieri fuseseră conştienţi de ameninţarea de pe insulă cu mult înainte de izbucnirea crizei. Dar ce aveau de-a face toate astea cu Ghilda?

— Desigur, nu am apreciat la fel de mult şi alarma pe care ai dat-o şi care a ajuns până la Washington. Asta ne-a silit să accelerăm programul şi… să improvizăm. Cum ar fi ideea de a utiliza talentul ştiinţific de aici şi de a-l combina cu al meu. Dar, fie şi aşa. Trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să avem vreo şansă.

— O şansă pentru ce? întrebă în sfârşit Lisa.

— Dă-mi voie să-ţi arăt, draga mea.

Devesh puse mâna pe unul din cele două scaune, invitând-o să se aşeze.

Ea rămase în picioare, însă el păru să nu observe, ocupat fiind cu tastatura computerului. Pe monitorul central începu să se deruleze un filmuleţ. Înfăţişa un câmp microscopic dens, cu lanţuri convulsionate de bacterii în formă de bastonaş.

— Cât de multe ştiţi despre antrax? întrebă Devesh uitându-se la ei.

Lisa simţi că-i îngheaţă sângele la această întrebare.

Henri răspunse:

— *Bacillus anthracis.* Afectează în principal rumegătoarele. Vaci, capre, oi. Însă sporii pot afecta şi oamenii. Cel mai adesea, în mod fatal.

Era o afirmaţie profesională, golită de orice emoţie. Totuşi, Lisa observă tensiunea din umerii toxicologului.

Devesh încuviinţă.

— Specii de *Bacillus* se găsesc în sol, în toată lumea. Cele mai multe sunt inofensive. De exemplu, aici este un astfel de organism benign, *Bacillus cereus.*

Imaginea de pe ecran se schimbă cu una înfăţişând o singură bacterie mărită prin microscop. În formă de baghetă, cu un perete membranos subţire, lanţurile ADN ale celulei erau colorate pentru a ieşi în evidenţă în centru.

— La fel ca alţi membri ai speciei lui, virusul ăsta mititel poate fi găsit în grădinile de peste tot din lume. Hrănindu-se într-o veselie cu microorganismele şi nutrienţii din sol. Nu face rău nici unei fiinţe mai mari decât amoeba. Însă fratele lui, *Bacillus anthracis...*

Devesh făcu un clic pentru a aduce o altă imagine lângă prima, cu o a doua bacterie, care părea identică.

— Acesta este organismul care provoacă antraxul, continuă el, una dintre cele mai periculoase bacterii de pe planetă. Are acelaşi cod genetic ca şi fratele lui liniştit care trăieşte în grădini.

Devesh puse palma pe cele două lanţuri colorate de ADN ale celor două celule.

— Genă cu genă, sunt aproape identice. Deci, cum se face că una este mortală şi cealaltă rămâne inofensivă?

Devesh privi întrebător peste umăr, spre Lisa şi Henri.

Lisa clătină din cap. Henri nu zise nimic.

Devesh dădu din cap, ca fi cum ar fi fost mulţumit de lipsa lor de reacţie. Răsucindu-se, apăsă o tastă de mai multe ori şi imaginea bacteriei de antrax se mări de câteva ori pe ecran. Masa de ADN se mări pe monitor. În citoplasma celulei interioare, separat de principalele lanţuri de ADN, pluteau două inele perfecte de material genetic, ca doi ochi mici care se uitau la ei.

— Plasmide, spuse Henri dând nume inelelor.

Lisa se încruntă, chinuindu-se să se concentreze asupra amintirilor din facultate. Din câte ştia ea, plasmidele erau lanţuri de ADN separate de principalul ADN cromozomial. Bucăţelele de cod genetic care pluteau libere erau unice în compoziţia

bacteriilor. Rolul lor nu fusese încă înţeles pe deplin.

Devesh continuă:

— Aceste două plasmide – pXO1 şi pX02 – sunt cele care transformă o specie ordinară de *Bacillus* într-o vietate mortală. Dacă aceste două inele sunt îndepărtate, antraxul se transforma la loc într-un organism inofensiv, care trăieşte liniştit în orice grădină. Dacă aceleaşi plasmide se introduc în orice *Bacillus* prietenos, acesta va deveni ucigaş.

În sfârşit, Devesh se întoarse ca să-i privească.

— Aşa că vă întreb: de unde au venit aceste bucăţele neesenţiale şi ucigaşe?

Lisa răspunse intrigată, fără să-şi dea seama ce face:

— Dar plasmidele astea nu pot fi transmise direct de la o bacterie la alta?

— Sigur că pot. Dar ce am vrut eu să spun a fost cum de au căpătat aceste bacterii *în mod iniţial* aceste bucăţi de material genetic străin? Care este sursa lor *originală?*

Henri se apropie mai mult de monitoare.

— Originea evoluţiei plasmidelor rămâne un mister, însă teoria actuală este că au fost preluate de la viruşi. Sau, mai exact, de la *bacteriofagi,* o categorie de viruşi care infectează numai bacteriile.

— Exact!

Devesh se întoarse spre monitor.

— Teoria susţine că, la un moment dat în trecutul îndepărtat, un astfel de bacteriofag a injectat un *Bacillus* inofensiv cu această pereche de plasmide ucigaşe, producând un nou monstru în biosferă şi transformând o mică vietate de grădină într-un ucigaş.

Devesh apăsă alte taste, făcând imaginile să dispară de pe ecran.

— Iar antraxul nu este singura bacterie infectată în felul ăsta. Bacteria răspunzătoare pentru ciuma neagră, *Yersinia pestis…* şi virulenţa cu care atacă aceasta este accentuată de o plasmidă.

Lisa simţi un fior când îşi dădu seama cum stăteau lucrurile. Toată vorbăria aia despre bacteriile transformate îi amintise de pacienţii de pe vapor. Fata care avea crize de epilepsie din cauza bacteriei din oţet, femeia cu dizenterie din cauza bacteriei din iaurt, necunoscutul ale cărui bacterii obişnuite din piele îi mâncau picioarele…

— Adică se întâmplă din nou, aici? murmură ea. Aceeaşi modificare a bacteriilor.

Devesh dădu din cap.

— Într-adevăr. Ceva s-a ridicat din nou din adâncurile mării, ceva suficient de puternic ca să transforme toate bacteriile în organisme ucigaşe.

Lisa îşi aminti cuvintele lui Henri care spuneau cât de multe bacterii existau în lume şi că 90 de procente din celulele corpului omenesc erau compuse din bacterii. Non-umane. Dacă vălul acela se întorcea împotriva noastră…

Devesh continuă:

— Din studiul formulelor genetice ale antraxului şi ale altor bacterii toxice, microbiologii au prezis existenţa unui fir de viruşi care vin din cele mai vechi timpuri. Un şir care a dat naştere strămoşilor iniţiali ai antraxului şi ai altor bacterii cauzatoare de boli grave. Oamenii de ştiinţă au dat chiar un nume acestui străvechi şir de viruşi care transformă nişte vietăţi prietenoase în duşmani de moarte: virusul lui Iuda.

Probabil, Henri citise ceva pe faţa lui Devesh, îi văzuse strălucirea din ochi, emoţia. Îşi îndreptă corpul.

— Ceva îmi spune că aţi izolat agentul care a cauzat nenorocirea de aici, nu-i aşa? Acest virus al lui Iuda. Altfel, n-aţi fi aici.

— Aşa credem şi noi.

Devesh apăsă alte două taste. Bacteria dispăru, fiind înlocuită de o formă care se rotea pe ecran, o imagine obţinută de la un microscop cu rază de electroni, înfăţişată în diferite nuanţe de argintiu. Asta făcea că organismul să pară mai degrabă un mecanism decât un ţesut biologic. Semăna cu solul lunar. Partea centrală avea o formă geometrică, un icosaedru cu 20 de feţe triunghiulare plate. Din fiecare colţ se întindeau cârcei subţiri, ascuţiţi la vârf, meniţi să se agaţe şi să străpungă suprafeţele.

Lisa văzuse multe astfel de imagini în facultate.

Un virus.

— L-am descoperit într-o mostră de cianobacterie din lichidul toxic. A fost cel care a transformat nevinovata bacterie fosforescentă din apa mării într-un ucigaş otrăvitor, devorator de carne. Şi, în momentul în care toxinele emanate au fost purtate de vânt deasupra pământului ca nişte nori, virusul s-a răspândit şi aici, începând uşor transformarea bacteriilor de pe insulă în adevăraţi monştri.

— Şi asta vedem noi acum la pacienţi. Cum propriul trup le devine cel mai mare duşman.

Devesh bătu în ecran.

— Cel mai mare trădător al vieţii. Acest organism are capacitatea de a călători prin biosfera planetei, transformând toate bacteriile în organisme letale care distrug orice formă de viaţă. Este o adevărată bombă cu neutroni a naturii, o explozie virală care are potenţialul de a şterge de pe faţa pământului toate formele de viaţă mai evoluate, lăsând în urma doar o supă toxică mustind de bacterii. Dacă nu se face nimic, am văzut deja o mostră a consecinţelor la care se poate ajunge pe partea expusă vântului a Insulei Crăciunului.

— Şi dacă ajunge să se răspândească… Henri păli. N-o să mai avem nici o şansă să-i punem capăt.

În sfârşit, Devesh se ridică şi-şi trase bastonul.

— Poate. Însă abia ne-am apucat să analizăm organismul. Vestea bună este că, până acum, se pare că virusul trăieşte destul de puţin şi nu infectează celulele umane. Numai bacteriile. Deci virusul nu prea reprezintă o ameninţare *directă* în ceea ce ne priveşte. Deturnează o celulă bacteriană, o foloseşte pentru a se reproduce şi apoi lăsă în urmă plasmidele toxice. În afara celulei, noul virus este fragil. Poate fi ucis uşor, cu un simplu dezinfectant şi controlat cu măsuri corespunzătoare de igienă.

Lisa îşi aduse aminte de echipele de lucru de pe vapor care colindau peste tot împrăştiind un nor de praf dezinfectant. Asta făceau, sterilizau vaporul.

— Din nefericire însă, virusul lasă în urma lui un ucigaş în fază incipient. Bacterii letale care se divid şi se multiplică, fiecare dintre ele un nou monstru adăugat lumii microbiene, contaminând biosfera pentru totdeauna cu forme de viaţă nemaiîntâlnite până acum.

Henri îşi duse mâna la frunte, îngrijorat.

— Dacă expunerea virală ajunge să penetreze biosfera în ansamblul ei… efectul va fi producerea a mii de noi boli care vor lovi lumea simultan. O adevărată ciumă care-şi poate schimba formele de manifestare mult mai repede decât putem reacţiona noi. Lumea nu a mai văzut aşa ceva niciodată.

— Nu neapărat, replică Devesh criptic.

Henri se uită din nou la cel care-i răpise.

— Eu şi angajaţii mei considerăm că aceasta nu este prima dată când a avut loc un astfel de fenomen din cauza virusului lui Iuda. În regiune există documente istorice care menţionează un fenomen similar. Acum aproape o mie de ani.

Vocea îi scăzu, transformându-se într-o şoaptă meditativă.

— Poveştile includeau anumite amănunte ciudate şi

îngrijorătoare.

— Despre ce documente istorice e vorba? întrebă Lisa.

Devesh făcu un gest din mână ca şi cum răspunsul nu era relevant.

— Nu contează. Sunt alţii care se ocupă de chestiunea asta, urmărind firul istoric. Noi trebuie să ne concentrăm asupra scopului. Misiunea pe care o avem pe vaporul acesta are de-a face cu prezentul, nu cu trecutul. Angajaţii mei s-au ocupat de evacuarea insulei, au aranjat aducerea vaporului domnului Blunt în locul acesta. Trebuia să-i izolăm pe toţi cei infectaţi într-un singur loc. Aici, avem ocazia extrem de rară de a studia modul de manifestare a acestei boli. Epidemiologia, patologia, efectele fiziologice. Şi avem o navă întreagă plină de pacienţi pe care să-i studiem.

Lisa se dădu un pas înapoi, incapabilă să-şi ascundă oroarea.

Devesh se lasă greu pe baston.

— Văd că ideea nu îţi surâde prea mult, doamnă doctor Cummings. Acum vezi de ce Ghilda a trebuit să acţioneze. Când te confrunţi cu un organism atât de virulent, nu se poate să pierzi timp frângându-ţi mâinile. Nu există un răspuns mai delicat, mai diplomatic, la un astfel de măcel. Acţiunea trebuie să fie rapidă şi trebuie luate fără întârziere nişte decizii extrem de dificile. În Tuskegee, oare, nu guvernul tău a fost cel care a permis infectarea oamenilor cu sifilis şi i-a lăsat să moară în timp ce savanţii le consemnau pasionaţi suferinţele, simptomele din ce în ce mai grave şi, în cele din urmă, morţile? Pentru a supravieţui acestei situaţii, trebuie să fim la fel de brutali şi de fermi. Fiindcă, trebuie să mă crezi, avem de-a face cu un război pentru supravieţuirea speciei umane.

Lisa, prea şocată, căută în minte un argument cu care să-l contrazică.

Henri interveni în discuţie, dar nu în modul în care s-ar fi aşteptat Lisa.

— Are dreptate.

Lisa se întoarse către toxicolog.

Henri nu-şi dezlipise privirea de pe ecranul care înfăţişa imaginea microscopică a virusului lui Iuda.

— Avem de-a face cu un ucigaş care poate distruge întreaga planetă. Şi deja este în libertate. Nu uitaţi cât de puţin i-a luat gripei aviare să înconjoare pământul. Avem la dispoziţie doar o săptămână, poate chiar mai puţin de-atât, câteva zile. Dacă nu găsim o modalitate de a-l opri, tot ce este viu – cel puţin toate

formele superioare de viaţă – va fi şters de pe faţa pământului.

— Mă bucur că suntem de acord, spuse Devesh, înclinându-se în direcţia lui Henri.

Ochii lui îi întâlniră pe ai Lisei.

— Şi e posibil ca, atunci când îi voi arăta doamnei doctor Cummings rolul ei în această acţiune, să aibă şi ea aceeaşi revelaţie.

Lisa se încruntă, neînţelegând ce voia să zică.

Devesh se întoarse şi porni spre uşă.

— Însă, mai întâi, trebuie să ne alăturăm prietenilor voştri în camera de comunicaţii radio. Avem nişte focuri de stins.

7.02 A.M.
Washington, D.C.

Painter se holba la reportajele canalelor de ştiri prezentate pe ecranele celor trei plasme: Fox, CNN, NBC. Toate relatau despre explozia produsă lângă Georgetown.

— Aşadar, totul e bine, spuse Painter, stând în picioare în spatele biroului său. Îşi fixă şi mai bine casca din ureche. Vocea Lisei nu se auzea foarte tare şi clar, lucru firesc ţinând cont că parcurgea pe calea undelor cam jumătate din lume. L-ai speriat pe Jennings de la R&D. Era deja aproape gata să ne pună să lansăm bombe incendiare asupra insulei.

— Îmi pare rău pentru alarma falsă, zise Lisa. N-a fost nimic mai mult decât o contaminare produsă în laborator. Totul este în regulă aici… sau cel puţin atât de bine cât poate fi pe o navă plină de pacienţi cu arsuri. Conform ipotezei iniţiale, este vorba de o invazie bruscă a ceva numit iarba-de-foc. Aceasta a infestat apele de aici, timp de ani de zile, eliminând un nor corosiv, afectând plajele. Acum, n-a fost vorba decât despre o consecinţă a acţiunii acestei ierbi. Problema ar trebui rezolvată în cursul zilei de mâine sau *aşa ceva,* după care eu şi Monk o vom porni spre casă.

— Asta-i prima veste bună pe care am auzit-o toată ziua, îi răspunse Painter.

Ochii lui continuau să urmărească ecranele plasmelor aflate pe pereţii săi. Imaginile arătau că, în cele din urmă, focul fusese stins în pădurea din spatele casei conspirative. Maşinile de pompieri, parcate de-a lungul drumului de acces în caz de

incendiu, aruncau jeturi de apă arcuite asupra pădurii.

Lisa îi şopti în ureche:

— Ştiu că eşti ocupat. O să-ţi raportez din nou peste douăsprezece ore, aşa cum este planificat.

— Minunat. Să dormi şi tu puţin. Îmi imaginez că apusurile de soare de-acolo trebuie să fie destul de frumoase.

— Chiar sunt. Mi-aş… mi-aş dori să fi tu aici, cu mine, să ne bucurăm de ele.

— Şi eu la fel. Dar nu mai e mult până te întorci. Şi, chiar în momentul de faţă, am un incendiu aici pe care trebuie să-l sting de unul singur.

Pe ecrane, un elicopter al unei televiziuni de ştiri se învârtea în cerc pentru a prezenta la ştirile de dimineaţă rămăşiţele carbonizate ale casei conspirative. El, unul, auzise deja raportul întocmit de cei responsabili cu investigarea incendierii. Urmele de roţi din grădina din spate conduseseră la descoperirea unui Thunderbird abandonat, aceeaşi maşină decapotabilă cu care Gray sosise la locul incidentului, în urmă cu câteva ore. Se părea că nu fugise spre încrengătura de străzi, ci în pădure. Însă unde se dusese după aceea? Încă nu dăduseră de nici o urmă a lui Gray, a părinţilor acestuia sau a agentului operativ al Ghildei, actualmente rănit.

Unde se duseseră să se ascundă?

— Şi eu am de lucru aici, spuse Lisa.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu…

El simţi ezitarea din vocea ei.

— Lisa? Ce este?

— Nimic, zise ea un pic cam repezit. Bănuiesc că sunt obosită şi atât. Ştii şi tu cum mă simt în perioada asta a lunii.

Asistentul său, Brant, intră în birou, în scaunul său cu rotile, având în mână un teanc de faxuri. Observă antetul din partea de sus a hârtiei. Washington PD[22]. Era un alt calup de rapoarte privind modul în care evoluau căutările la nivelul spitalelor locale. Continuă să vorbească la telefon, în timp ce lua hârtiile de la Brant.

— Atunci, ai grijă să te odihneşti şi tu puţin, zise el citind deja primul rând al raportului. Doar să ai grijă de tine şi nu uita de crema de plajă. În nici un caz n-aş vrea s-arăt ca o stafie pe lângă tine, cu pielea bronzată din plin pe insulă.

[22] Police Department (n. red.).

Vocea Lisei scăzuse aproape de tot, până la nivelul unei şoapte abia perceptibile. Legătura prin satelit a navei nu era prea bună. Cu toate acestea, el îi simţi dezamăgirea din voce. Şi lui îi era dor de ea.

— Hai că ne vedem curând, încheie el. O să vorbim peste o jumătate de zi. Acum, du-te şi trage un pui de somn.

Convorbirea se încheie fără alte cuvinte. El îşi scoase casca din ureche şi se aşeză la birou. Stabilindu-şi priorităţile, trecu rapid în revistă teancul de rapoarte din faţa sa. Avea să le parcurgă în grabă, după care trebuia să-i transmită lui Jennings că pericolul trecuse.

Cel puţin nu mai trebuia să se preocupe de una din catastrofe.

6.13 P.M.
Pe mare

Lisa puse jos căştile telefonului. Inima îi bătea puternic în piept. Legătura fusese întreruptă la un semn al lui Devesh Patanjali. Acesta stătea în picioare, cu amândouă palmele pe mânerul bastonului, în cadrul uşii cabinei prevăzute cu cele mai performante echipamente de comunicaţii.

Clătină din cap, în mod evident dezamăgit.

Lisa avea o senzaţie de disconfort la stomac. Oare el îşi dăduse seama ce încercase să facă? Se ridică de pe scaunul unde stătuse lângă radiofonist. Unul dintre paznici o apucă de cot.

— Tot ce trebuia să faci era să te ţii de scenariu, doamnă doctor Cummings, spuse Devesh aspru, exasperat. A fost o cerinţă simplă şi cred că v-au fost explicate destul de clar consecinţele.

Panica o făcu pe Lisa să simtă că-i îngheaţă sângele în vene.

— Am… am respectat scenariul. N-am zis nimic neprevăzut. Painter crede acum că totul este în regulă. Exact aşa cum ai ordonat.

— Da, ai avut noroc. Dar să nu crezi că mi-a scăpat încercarea ta subtilă de a-i transmite un mesaj subliminal.

„Doamne Dumnezeule!” Riscase în timpul conversaţiei telefonice. Cu siguranţă, el n-avea de unde să ştie asta.

— Nu înţeleg…

— „Ştii şi tu cum mă simt în perioada asta a lunii”, o câtă

Devesh, întrerupând-o.

Se întoarse şi trecu de cadrul uşii, ieşind în hol.

— În realitate, ciclul menstrual ţi s-a terminat acum 10 zile, doamnă doctor Cummings.

Fiori de gheaţă îi amorţiră şira spinării.

— Avem un dosar întreg despre tine, doamnă doctor Cummings. Pe care l-am citit. Şi am memorie eidetică. Fotografică. Îţi sugerez să nu mai faci greşeala de a-mi subestima calităţile.

Paznicul o împinse afară din încăpere. Era mai mult dusă pe sus.

Fusese o mare proastă să încerce să comunice cu Painter în secret, indiferent cât de subtil i se păruse iniţial mesajul.

„Ce-am făcut?”

Pe hol, ceilalţi prizonieri de seamă erau aliniaţi lângă perete: dr. Lindholm, Ryder Blunt şi un căpitan australian într-o uniformă kaki, plină de sânge. Toţi sunaseră la organizaţiile de care aparţineau, transmiţând că lucrurile erau sub control, că totul era în regulă. Astfel, se conformaseră scenariului menit să le confere răpitorilor un răgaz pentru a pune suficientă distanţă între vapor şi insula îndepărtată, înainte să-şi dea seama cineva ce se petrecuse cu adevărat.

Însă mai erau şi alte persoane adunate în hol. Patru copii erau înghesuiţi în partea din spate a holului. Băieţi şi fete. De la 6 la 10 ani. Câte unul pentru fiecare dintre cei trimişi în camera de comunicaţii. Viaţa fiecărui copil depindea de cooperarea fiecăruia dintre ei. Lisei i se repartizase o fetiţă de 8 ani, cu ochii migdalaţi, îngrozită de moarte, prăbuşită pe podea şi strângându-şi cu putere genunchii la piept. Fratele ei, cu doar câţiva ani mai mare, o sprijinea cu braţul trecut pe după umeri.

Căpetenia maori păşi spre copil cu pistolul în mână.

Devesh i se alătură şi se întoarse din nou cu faţa spre grup, cu pumnul în şold.

— Cu toţii aţi fost avertizaţi că, dacă vă îndepărtaţi câtuşi de puţin de la scenariu, dacă încercaţi fie şi cel mai mic subterfugiu, va trebui să suportaţi consecinţele. Însă, cum aceasta este prima greşeală a doamnei doctor Cummings, o să mă arăt mai îngăduitor cu ea.

— Te rog! îl imploră Lisa.

Nu putea suporta gândul că mâinile îi vor fi pătate de sângele copilului. În camera radio, reacţionase instinctiv. Fusese o idee proastă.

Privirea rece a lui Devesh se fixă asupra ei.

— Doamnă doctor Cummings, o să te las să alegi un alt copil care să moară în locul fetiţei.

Lisei i se tăie respiraţia.

— Nu sunt un om crud, sunt pur şi simplu practic. Această întâmplare vă va servi drept lecţie tuturor.

Îi făcu semn Lisei.

— Alege un copil.

Lisa clătină din cap.

— Nu pot…

— Alege sau o să pun să fie *toţi* împuşcaţi. Să vă fie învăţătură de minte. Avem prea multe lucruri de realizat pentru a-mi permite să tolerez nesupunerea, oricât de mică ar fi ea.

La un semn al căpeteniei tatuate, paznicul o trase în faţă.

— Alege un copil, doamnă doctor Cummings!

Lisa îşi muşcă buzele, înăbuşindu-şi un suspin, uitându-se la feţele celor patru copii. Nici unul dintre ei nu înţelegea limba engleză, dar, cu siguranţă, văzuseră ceva, îi citiseră agonia de pe faţă şi se îngroziseră. Pe obraji le curgeau şiroaie de lacrimi. Cu toţii se ghemuiseră şi mai tare.

Lisa prinse privirea lui Devesh, implorându-l.

— Te rog, doctore Patanjali. A fost greşeala mea. Pedepseşte-mă pe mine.

— Cred că exact asta fac.

Se uită fix la ea, neclintit.

— Acum, alege!

Lisa trecu cu privirea peste cele patru fete. Nu putea alege fetiţa şi nici pe fratele ei. Nu avea de ales. Ridică un braţ tremurând şi arătă cu degetul înspre alt băieţel, cel mai mare dintre toţi, cam de 10 ani.

„Dumnezeu să mă ierte!”

— Foarte bine. Rakao, ştii ce ai de făcut.

Căpetenia maori se apropie de băiatul a cărui faţă înspăimântată se ridică spre el plină de speranţă.

Lisei îi scăpă un geamăt adânc. Făcu un pas înainte, încercând să arate că s-a răzgândit. Paznicul îşi întări strânsoarea de pe cotul ei. Picioarele începură să-i tremure şi se prăbuşi în genunchi, neputincioasă din cauza groazei şi mâhnirii.

Bărbatul ridică pistolul şi-l îndreptă spre capul băiatului.

— Nu… strigă Lisa cu respiraţia întretăiată.

El apasă pe trăgaci – însă nu urmă nici o împuşcătură. Cocoşul pistolului intră şi ieşi din spaţiul îngust lovind un cilindru gol.

Rakao îşi coborî arma.

În liniştea mormântală se auzi un strigăt sugrumat de partea cealaltă a holului. Lisa se întoarse exact la timp ca să-l vadă pe doctorul Lindholm prăbuşindu-se în genunchi, oglindind parcă poziţia Lisei. Îi întâlni privirea din ochii măriţi de şoc şi groază. Mâinile i se duseră convulsiv spre gât. Printre degete îi curgea sânge.

În spatele său, însoţitoarea lui Devesh, femeia pe nume Surina, făcu un pas lateral, cu capul plecat, ca şi cum tocmai servise ceaiul şi acum se retrăgea. Avea mâinile goale, dar Lisa nu se îndoia că femeia retezase beregata doctorului fi făcuse pumnalul să dispară la fel de repede pe cât apăruse.

Lindholm se prăbuşi cu faţa în jos pe covorul de pe podea. Sângele îmbibă rapid ţesătura de lână şi, în câteva secunde, se transformă într-o baltă. O mână i se încleştă pe covor şi apoi rămase nemişcată.

— Nenorocitule, mugi Ryder cu faţa împietrită, întorcându-şi privirea.

Devesh păşi înspre Lisa.

— De... ce? reuşi ea să bâiguie amorţită şi cu inima grea.

— După cum am mai spus, nu ne scapă nimic, doamnă doctor Cummings. Inclusiv priceperea doctorului Lindholm. Sau, mai degrabă, *lipsa* de pricepere în ceea ce priveşte cercetarea şi munca de teren. Cu telefonul pe care l-a dat şi-a îndeplinit menirea de a-i ţine pe cei de la OMS departe de noi, dar, dincolo de asta, ar fi fost mai degrabă o responsabilitate în plus decât un avantaj. În schimb, moartea lui a mai servit la ceva. A fost o demonstraţie. Şi nu numai pentru a arăta costul oricărui act de insubordonare.

Devesh o fixă cu o privire intensă.

— Pot presupune că ai înţeles care este acel preţ, doamnă doctor Cummings?

Ea dădu încet din cap, cu ochii la balta de sânge.

— Foarte bine.

Se uită la ceilalţi.

— Moartea aceasta vă mai demonstrează tuturor încă o lecţie. A seriozităţii întreprinderii noastre de aici. Vieţile voastre depind de cât de utili vă dovediţi. E foarte simplu. Munciţi sau muriţi. Vă sugerez să transmiteţi mai departe acest mesaj colegilor voştri, înainte să fie nevoie de o nouă lecţie.

Devesh îşi încrucişă palmele.

— Acum, că am terminat cu chestiunile astea neplăcute,

putem să trecem la treabă.

Îi făcu un semn căpeteniei maori.

— Rakao, te rog să îi duci pe toţi la posturile lor de lucru. Eu o voi însoţi personal pe doamna doctor Cummings la pacientul ei.

Băgându-şi pistolul în toc, Rakao îşi împrăştie oamenii. Devesh o conduse pe Lisa de-a lungul holului, departe de toţi ceilalţi. Trecu pe lângă copiii aliniaţi. Şocaţi de moarte în continuare, erau duşi la locul repartizat lor pe vapor.

Surina, pe urmele Lisei şi ale lui Devesh, se opri un moment lângă frate şi soră. Se apleacă spre fetiţa încă ghemuită sub braţul fratelui ei. Surina întinse palma goală spre ea, apoi, cu o mişcare rapidă din degete, făcu să-i apară ca prin minune în palmă o bombonică înfăşurată în poleială. I-o oferi fetiţei îngrozite, dar aceasta nu făcu decât să se tragă mai tare către fratele mai mare. Acesta, mai practic, se întinse şi smulse bombonica din palma Surinei, ca fi cum ar fi vrut să o scoată dintr-o capcană de şoareci.

Surina se îndreptă într-o plutire uşoară de mătase brodată,trecându-şi uşor degetele peste obrazul fetiţei. Vârfurile şterseră lacrimile copilului. Lisa se întrebă dacă era aceeaşi mână care-i tăiase gâtul lui Lindholm. Chipul femeii rămase perfect imobil.

Lisa se întoarse, urmându-l pe Devesh.

Acesta o conduse până la ultima cabină de la acest nivel, pe care o deschise cu cheia. Un alt apartament. În prima cameră era în curs de montare o mulţime de echipament.

Ignorând complet ce se petrecea aici, Devesh o luă spre dormitorul din spate.

Lisa se ţinu aproape de el.

Când Devesh păşi în interior, Lisa dădu cu ochii de o figură cunoscută, întinsă pe patul din dormitor şi înconjurată din toate părţile de un fel de cort de izolare: o femeie conectată din toate părţile la echipamente de monitorizare, cu părul blond ca al Lisei, însă tuns extrem de scurt. Lisa văzuse şi targa mobilă care fusese folosită pentru a o transporta pe pacienta aici, în camera principală. În continuare, nu i se desluşeau trăsăturile acoperite de masca de oxigen pe care o avea pe faţă.

Cei doi infirmieri care o aduseseră pe pacientă se mişcau grăbiţi în jurul ei, prinzând şi conectând ultimele fire şi care făceau legătura între femeie şi un pupitru de monitorizare de alături. Lisa cuprinse totul într-o privire: electroencefalograf, EKG, monitor Doppler pentru tensiunea sângelui. O linie centrală

fusese deja fixată pe pieptul pacientei, legată la o pungă de perfuzie, iar unul dintre bărbaţi îndrepta sonda urinară care atârna.

Devesh ridică o mână spre silueta de pe pat.

— Permite-mi să ţi-o prezint pe doamna doctor Susan Tunis, biolog marin din Queensland. Unul dintre primii oameni care au venit în contact cu invazia cianobacteriilor. Cred că ai întâlnit deja un alt membru al grupului ei. Necunoscutul din cabina de izolare.

Lisa rămase lângă uşă, în continuare nedându-şi seama de ce fusese adusă aici şi năucită de uşurinţa cu care fusese ucis doctorul Lindholm. Chiar dacă femeia era una dintre primele victime, ce avea asta de-a face cu ea. Ea nu era nici virusolog, nici bacteriolog.

— Nu înţeleg, spuse ea dând glas derutei cu care se confrunta. Pe vas sunt mulţi medici mult mai competenţi în domeniu decât mine.

Devesh făcu un gest de liniştire.

— Avem tehnicieni care să se ocupe de necesităţile ei din punct de vedere medical.

Lisa se încruntă.

— Atunci de ce...?

— Doamna doctor Cummings, eşti un foarte bun specialist în fiziologie. Cu o largă experienţă de practician. Însă ceea ce este cel mai important, te-ai dovedit foarte ingenioasă în acţiunile pe care le-ai întreprins în trecut pentru Sigma. Vom avea nevoie de toată ingeniozitatea aceea şi de experienţa ta. Vei fi asistenta mea personală. În ceea ce priveşte acest caz particular.

— De ce tocmai ea? De ce cazul ăsta?

— Pentru ca pacienta aceasta reprezintă cheia.

Devesh se uită fix în jos, la femeie. Pentru prima oară, ochii i se îngustară de îngrijorare.

— Ea reprezintă o ghicitoare care merge departe în trecut, până la Marco Polo şi la călătoria lui pe aceste ape... şi la misterul ce o înconjoară.

— Marco Polo? Exploratorul?

Devesh dădu din mână.

— După cum am zis mai devreme, aceasta este o pistă pe care o va urmări altă ramură a Ghildei.

Dădu din cap înspre femeie.

— Toate eforturile noastre aici, toate cercetările de pe vas, toate sacrificiile pe care le vom face se concentrează asupra

acestei unice femei.

— Tot nu înţeleg. Ce are femeia asta de e atât de importantă?

Devesh îşi coborî vocea.

— Femeia asta... se schimbă. La fel ca bacteriile. Înăuntrul ei creşte virusul lui Iuda.

— Dar am crezut că ai spus că virusul nu infectează celulele umane.

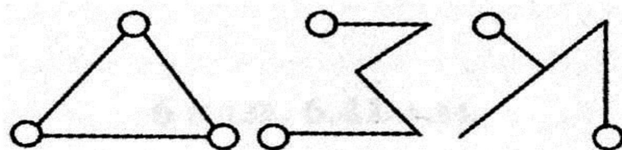
— Da, aşa este, nu o face. În schimb, face altceva.

— Ce?

Devesh se uită fix la Lisa.

— Se află într-un proces de incubaţie.

INCUBAŢIA

7
Despre o călătorie nemărturisită

6 IULIE, 6.41 A.M.
Istanbul

În mai puţin de o zi, Gray reuşise să înconjoare o jumătate de glob – şi aterizase în altă lume. Din minaretele nenumăratelor moschei din Istanbul, muezinii îi chemau pe credincioşii islamici la rugăciunea de dimineaţă. Răsăritul de soare aşternea umbre lungi şi transforma cupolele şi turnurile oraşului în suprafeţe incandescente.

Gray avea o bună vedere de ansamblu de pe terasa restaurantului aflat deasupra unei clădiri, loc unde aştepta împreună cu Seichan şi Kowalski. Nici unul nu părea fericit. Sufereau din cauza diferenţei de fus orar şi erau destul de nervoşi. Însă durerea seacă din spatele ochilor lui Gray avea mai mult de-a face cu propriile griji. Urmărit de asasini, vânat de propriul guvern, începuse să se îndoiască de înţelepciunea alegerii actualului sau parteneriat.

Iar acum această convocare ciudată la Istanbul. Oare de ce? Nu avea nici un sens. Însă, cel puţin de data asta, Seichan părea tot atât de nedumerită ca şi el. Ea îşi turna miere într-o ceşcuţă de ceai turcesc având o margine exterioară aurită.

Ospătarul, îmbrăcat într-o vestă tradiţională cu broderii albastre şi aurii, se oferi să-i reumple ceaşca lui Gray.

El clătină din capul ce-i ţiuia deja de la cofeină.

Ospătarul nu-şi mai bătu capul cu Kowalski. Malacul – îmbrăcat cu o pereche de blugi, un tricou negru şi un parpalac lung, de culoare gri – sărise peste ceai şi trecuse direct la desert. Băuse un pahar rece de rachiu de struguri, numit *raki.*

— Are gust de lemn-dulce şi bitum din asfalt, comentase el strâmbându-se, dar asta nu-l oprise să golească două pahare.

De asemenea, mai descoperise şi masa cu bufetul oferit gratuit, unde-şi unsese cu unt o grămadă de felii de pâine, pe care le burduşise cu măsline, castraveţi şi şase ouă fierte, tari.

Lui Gray nu-i era foame. Era mult prea apăsat de griji, prea

plin de întrebări.

Se ridică şi se îndreptă spre jumătatea de zid care încercuia terasa de la ultimul etaj, având grijă să rămână la adăpostul umbrelei de la masă. Istanbulul, un centru activ al activităţilor teroriste, se afla în mod constant sub supraveghere prin satelit. Gray se întrebă dacă trăsăturile sale nu erau deja rulate prin intermediul unui program de recunoaştere facială al unei agenţii de informaţii.

Oare Sigma sau Ghilda nu strângeau deja laţul, chiar în acest moment?

Seichan i se alături, punându-şi ceaşca de ceai pe marginea placată cu faianţă a parapetului. Dormise tot drumul până aici, întinsă într-un fotoliu de la clasa întâi a avionului. Odată cu odihna, îi revenise în bună măsură şi culoarea din obraji, deşi încă mergea şchiopătat, menajându-şi partea rănită. La bordul avionului cu reacţie, se schimbase în nişte haine mai largi şi mai lejere, îmbrăcând nişte pantaloni kaki şi o bluză largă, de un bleumarin-închis, însă îşi păstrase bocancii negri de motociclist, marca Versace.

— De ce crezi că monseniorul Verona ne-a sunat şi ne-a pus să facem tot drumul acesta? rosti ea. Până la Istanbul.

Întorcându-se, Gray îşi sprijini un şold de zid.

— Poftim? Aşadar, acum vorbim?

Ea îşi dădu ochii peste cap, cât putu de încet, exasperată. De când părăsiseră cabinetul medical din Georgetown, Seichan refuzase să-i dea vreo explicaţie suplimentară. Şi nu că n-ar fi avut destul timp la dispoziţie. Deşi pe fugă, Seichan se oprise suficient de mult cât să poată da un telefon. La Vatican. Gray ascultase conversaţia. Se părea că Vigor se aşteptase să fie sunat de ea şi nu fusese deloc surprins să afle că Gray era cu ea.

— S-a răspândit informaţia, îi explicase monseniorul. Interpolul, Europolul, toată lumea vă caută. Am bănuit că tu ai fost, Seichan, cea care mi-a lăsat mesajul ăla în Turnul Vânturilor.

— Deci ai găsit inscripţia.

— Da, am găsit-o.

— Ai recunoscut scrisul.

— Bineînţeles.

Seichan păruse uşurată.

— Atunci, n-avem prea mult timp la dispoziţie. Sunt multe vieţi în pericol. Dacă ai putea să-ţi aduni resursele, să afli ce…

— Cunosc semnificaţia inscripţiei, Seichan, o dojenise Vigor,

întrerupând-o. Şi mai ştiu şi ce implicaţii are. Dacă vreţi să ştiţi mai multe, veniţi amândoi să ne întâlnim la hotelul Ararat din Istanbul. Eu voi ajunge acolo la 7 dimineaţa. În restaurantul de pe terasa clădirii.

După apelul telefonic, Seichan aranjase să facă rost de documente false şi organizase transportul până aici. Îl asigurase ca Ghilda nu ştia nimic de contactele ei.

— Nu sunt decât nişte persoane care-mi datorau nişte favoruri, îi explicase ea.

Seichan se întoarse crispată cu faţa spre el, făcându-l să revină la realitate. Astfel, îşi lovi cana de ceai cu cotul. Gray o prinse înainte să cadă peste parapet, în stradă. Ea se uită pieziş la ceaşca lovită, fără să schiţeze nici un semn de îngrijorare. Gray bănui că o asemenea neglijenţă era extrem de rară în cazul acestei femei, o persoană stăpână pe situaţie şi care avea întotdeauna lucrurile sub control.

La fel de rapid, expresia feţei ei se înăspri din nou.

— Ştiu că nu ţi-am spus mai nimic, zise ea. Dar, îndată ce monseniorul Verona o să sosească aici, îţi voi explica totul, adăugă ea dând din cap spre el. Dar tu cum stai? Ai făcut vreun progres în ceea ce priveşte înscrisurile de pe obelisc?

El ridică uşor din umeri, lăsând-o să creadă că ştie ceva.

Ea se uită lung la el, după care oftă.

— Bine, zise ea şi se întoarse la masa lor.

Seichan îi dăduse lui Gray nişte fotografii şi o copie scoasă la imprimantă a scrierii îngerilor. De-a lungul drumului parcurs până aici, el încercase să spargă codul folosit, însă erau mult prea multe variabile de luat în calcul. Avea nevoie de mai multe informaţii. Şi, în plus, Gray bănuia că deja ştia mesajul codificat: „Desfă obeliscul şi găseşte comoara dinăuntru”.

Deja făcuseră asta.

Gray purta crucifixul de argint la gât, atârnat de un şnur. Deja îl examinase şi pe acesta. În mod clar, era foarte vechi şi foarte uzat. Chiar şi băgându-l sub o lupă, nu reuşise să distingă ceva, vreun înscris, vreun indiciu cât de cât semnificativ care să confirme ceea ce susţinea Seichan sus şi tare şi anume că acea cruce îi aparţinuse confesorului lui Marco Polo, exploratorul şi călătorul în jurul lumii.

Singur lângă parapetul terasei, Gray studia oraşul care deja fremăta la această oră matinală. Dedesubt, autobuzele se luau la întrecere cu autovehiculele şi pietonii. Sunetul strident al claxoanelor izbucnea când şi când, acoperind ţipetele puternice

ale vânzătorilor ambulanţi şi murmurul continuu al turiştilor extrem de matinali.

Cercetă cu privirea zona din imediata lor vecinătate, căutând orice semn de ameninţare sau de apropiere suspectă. Oare scăpaseră de Nasser? Având acum o jumătate de glob care să-i despartă, Seichan părea încrezătoare şi sigură pe sine. Însă Gray refuza să lase garda jos. Dedesubt, în curtea interioară a hotelului, doi bărbaţi se ridicară de pe covoarele decorate cu mărgele – după ce-şi terminaseră rugăciunile de dimineaţă – şi dispărură în hotel. Singur acum, un copil se juca mai degrabă absent cu apa fântânii din mijlocul curţii.

Mulţumit, Gray îşi permise, pentru o clipă, să ridice privirea. Hotelul Ararat era amplasat în inima celui mai vechi cartier al Istanbulului, Sultanahmet. Pe tot drumul spre mare, clădirile străvechi se înălţau asemenea unor insule din amalgamul de străzi şi străduţe înconjurătoare. Chiar vizavi de hotel, cupolele semeţe ale Moscheii Albastre se înălţau spre cer. Undeva pe stradă, la o distanţă apreciabilă, o biserică bizantină masivă era pe jumătate înghiţită de o masă neagră de schele, ca şi cum pământul căuta s-o prindă strâns la piept, prin acest schelet metalic. Iar dincolo de schele, se întindea palatul Topkapi, în mijlocul grădinilor şi al curţilor interioare.

Gray simţi încărcătura vremurilor în aceste capodopere arhitectonice grandioase, aceste monumente de piatră ale istoriei. Degetele lui pipăiră absent crucea de la gât. Iată o altă fărâmă de antichitate, provenienţa sa mustind de semnificaţie istorică. Însă cum avea asta de-a face cu ameninţarea globală a lui Seichan? O cruce care-i aparţinuse cândva preotului lui Marco Polo?

— Hei, Ali Baba, îl strigă Kowalski de undeva din spate. Încă un pahar din ăsta de lichior.

Gray îşi reprimă un oftat.

— Se numeşte *raki,* îl corectă o voce nouă, plină de autoritate profesorală.

Gray se întoarse. O siluetă cunoscută şi bine-venită apăru pe terasa de la ultimul etaj, ieşind din casa scării aflată la umbră. Monseniorul Vigor Verona i se adresă chelnerului în limba turcă, politicos, pe un ton ce exprima scuze:

— *Bir sise raki lutfen*[23]*.*

Chelnerul dădu din cap zâmbind şi se îndepărtă.

---

[23] Adu, te rog, o sticlă de raki (în lb. turcă, în original).

Vigor se apropie de masa lor. Gray observă lipsa gulerului preoţesc de la gâtul său, acel simbol specific clericilor catolici. În mod clar, monseniorul călătorea incognito. Fără gulerul preoţilor romano-catolici, Vigor părea mai tânăr cu 10 ani faţă de cei 60 pe care-i avea de fapt. Sau poate că era vorba despre modul lejer în care era îmbrăcat: blugi albaştri, bocanci de drumeţie şi o cămaşă cu mânecile suflecate. De asemenea, mai avea atârnat pe un umăr un rucsac ros de vreme. Părea gata să urce pe muntele după care fusese numit hotelul Ararat, în căutarea Arcei lui Noe.

Şi probabil că monseniorul chiar făcuse asta cândva.

Înainte să ajungă prefect al arhivelor Vaticanului, Vigor servise în slujba Preasfinţiei Sale pe post de arheolog biblic. O asemenea poziţie îi permisese să servească Vaticanul şi într-un alt mod. Ca spion. Acoperirea lui Vigor ca arheolog îi permisese să străbată lumea în lung şi-n lat, o acoperire perfectă pentru transmiterea datelor şi informaţiilor obţinute către Vatican.

În plus, în trecut, Vigor îi ajutase şi pe cei din Sigma.

Şi se părea că era din nou nevoie de priceperea sa.

Cu un oftat lung, Vigor se aşeză pe scaun. Ospătarul responsabil cu ceaiul se întoarse şi puse o cană de ceai aburindă în faţa nou-venitului.

— *Teşekkurler,* spuse Vigor mulţumindu-i bărbatului.

Kowalski îşi îndreptă uşor corpul, în vreme ce chelnerul plecă, uitându-se lung printre paharele goale pe care le avea în faţă, la spatele vestei brodate a bărbatului. Se prăbuşi în scaun, înjurând printre dinţi cu privire la calitatea slabă a serviciilor oferite.

— Domnule comandant Pierce, Seichan, începu Vigor. Vă mulţumesc că mi-aţi onorat rugămintea. Şi dumitale, marinar Joe Kowalski. Ce minunat este să vă cunosc.

Mai schimbară câteva amabilităţi şi remarce politicoase, Vigor amintind fără tragere de inimă de nepoata sa, Rachel. Era un subiect incomod. Ruptura survenită între Rachel şi Gray se petrecuse de comun acord, dar Vigor era încă foarte protector faţă de nepoata sa. Şi nu fiindcă ea ar fi avut nevoie de aşa ceva. Se părea că lui Rachel îi mergea bine în calitate de locotenent de carabinieri, fiind răsplătită chiar cu o promovare.

Cu toate acestea, Gray se bucură când Seichan îl întrerupse.

— Monseniore Verona, de ce ne-aţi pus pe toţi să venim aici, la Istanbul?

Vigor îi ceru să tacă, ridicând o palmă. Sorbi din ceai, după care lăsă ceaşca jos pe masă cu gesturi măsurate.

— Da, o să ajungem şi la asta. Însă, mai înainte, vreau să lămurim din start două lucruri. În primul rând, indiferent unde duce asta, vin şi eu cu voi. Îl fixă pe Gray cu o privire fermă, de neclintit, după care îşi mută privirea spre Seichan. În al doilea rând, dar nu mai puţin important, vreau să ştiu ce are de-a face toată povestea asta cu ilustrul explorator veneţian Marco Polo.

Seichan tresări.

— Cum de-aţi... eu n-am pomenit niciodată nimic despre Marco Polo?

Înainte ca Vigor să poată să răspundă, chelnerul se întoarse. Kowalski se uită în sus, cu speranţă în ochi. Aceeaşi ochi se lărgiră şi mai mult în momentul în care chelnerul scoase la iveală o sticlă plină ochi de *raki* şi o aşeză în faţa fostului marinar.

— Ţi-am comandat o jumătate de litru, îi explică Vigor.

Kowalski se întinse şi-i strânse prieteneşte braţul lui Vigor.

— Părinte, deja te văd cu ochi mai buni.

Gray îşi îndreptă din nou atenţia spre Seichan.

— Aşadar, ce au de-a face toate astea cu Marco Polo?

MIEZUL NOPŢII
Washington, D.C.

BMW-ul negru ieşi din Dupont Circle şi o luă pe străzile întunecate. Farurile cu xenon ale maşinii creau un fascicul albăstrui de-a lungul drumului străjuit de ulmi de-o parte şi de alta. Şirurile de blocuri de apartamente îl încadrau, formând un fel de canion urban.

Nu era nimic asemănător cu canioanele din ţara de baştină a lui Nasser, locuri prin care umblau numai caprele, iar tunelurile serveau pe post de locuinţe triburilor nomade afgane. Cu toate acestea, nici acel tărâm nu era adevărata sa casă. Tatăl său plecase din Cairo pe vremea când Nasser avea 8 ani şi se dusese în Afghanistan, după eliberarea acestuia din ghearele forţelor ruseşti, pentru a li se alătură celor care încercau să construiască un Islam mai autentic şi mai pur. Fratele şi sora mai mică a lui Nasser fuseseră şi ei târâţi acolo. Nu avuseseră de ales. Chiar în ajunul plecării lor, tatăl său îi strangulase mama, folosind cravata pe care Nasser o purta la şcoală. Mama lui nu dorise să plece din Egipt ca să dispară pentru totdeauna sub o *burka*[24]. Vorbise

[24] Îmbrăcăminte islamică purtată de femei în Afghanistan (n. red.).

despre asta, se plânsese unor persoane nepotrivite.

Copiii fuseseră obligaţi să se uite, îngenunchind în semn de supunere, la ochii bulbucaţi ai mamei lor, la limba ei înghiţită, pedepsită crunt chiar de mâna tatălui lor.

Fusese o lecţie pe care Nasser o învăţase bine.

Să aibă sânge-rece. În toate sensurile.

Farurile cu xenon îşi schimbară direcţia când maşina viră după un colţ. De pe scaunul din dreapta, Nasser făcu un semn spre mijlocul blocului.

— Opreşte acolo!

Şoferul, cu nasul spart bandajat după tentativa eşuată de răpire, parcă la bordura trotuarului. Nasser se întoarse spre bancheta din spate. Două persoane erau înghesuite una în alta.

Annishen, îmbrăcată complet în nuanţe de negru, aproape că nu se distingea pe fundalul canapelei din piele neagră. Avea până şi o glugă pe capul ei ras, ceea ce-i dădea un aspect de călugăriţă. Ochii îi străluceau cu putere în întuneric. Îşi ţinea o mână în jurul companionului ei, lipită de el într-un mod intim.

Acesta se smiorcăia în ciuda căluşului strâns. Sângele i se închegase într-o parte a feţei şi a gâtului. În mâinile legate, prinse între genunchi, încă-şi mai ţinea urechea dreaptă. Nasser descoperise numele bărbatului într-un Rolodex[25].

Un doctor.

— Ăsta-i locul cu pricina? întrebă Nasser.

Bărbatul dădu energic din cap, închizându-şi strâns ochii după ce verificase adresa.

Nasser studie holul de la intrarea în clădire. Un paznic de noapte stătea în spatele unui birou. O cameră video de securitate se zărea deasupra uşilor cu geam antiglonţ. Măsuri de securitate totală. Nasser îşi frecă degetul mare de-a lungul cheii electronice pe care o avea în mână, un cadou primit prin bunăvoinţa pasagerului lor.

După o zi plină, Nasser se afla iarăşi, în cele din urmă, pe urmele americanului şi a trădătoarei din Ghildă. Noaptea trecută căutase în casa din vecinătatea parcului Takoma. Descoperise motocicleta avariată a lui Seichan în garaj, însă nimic altceva. Nici urmă de obelisc, cu excepţia unui fragment spart de marmură aflat pe aleea din faţa casei.

Însă, în casă, Allah îi zâmbise.

Nasser descoperise un Rolodex.

---

[25] Suport pentru cărţi de vizită (n. tr.).

Cu multe nume de doctori.

Avusese nevoie de tot restul zilei ca să-l găsească pe cel potrivit.

Se întoarse din nou.

— Mulţumesc, doctore Corrin. Ne-ai ajutat să ne atingem scopul.

Nasser nu mai trebui să-i facă semn lui Annishen. Ea îşi împlântă lama cuţitului printre coastele bărbatului, direct în inima acestuia. Era o tehnică a Mossadului pe care Annishen o învăţase de la Nasser. El o folosise o singură dată până atunci.

În momentul în care tatăl său îngenunchease ca să se roage.

Nu ca o răzbunare a unui copil. Ci pentru a face dreptate.

Nasser deschise portiera împingând-o cu putere. Îi datora asta tatălui său – fie şi numai pentru lecţia pe care i-o arătase unui băiat de numai 9 ani ţinut în genunchi în faţa mamei sale strangulate.

O asemenea lecţie avea să-i fie de folos din nou, în seara aceasta.

Să aibă sânge-rece. În toate sensurile.

Coborând din maşină, Nasser o porni spre portiera din spate pe care o deschise. Annishen se ridică de pe bancheta de piele neagră ce scârţâi sub ea, superbă într-o haină din piele de vită croită conform designului italian şi o combinaţie de velur asortată la culoare, ce se potrivea cu costumul Armani. Nu avea pe ea nici un strop de sânge, dovedindu-şi încă o dată măiestria. El îşi petrecu braţul în jurul ei şi se apropiară de uşă.

Ea se lipi de el.

— Noaptea abia începe, îi şopti ea cu un oftat plin de mulţumire.

El o trase şi mai aproape. Nu erau decât nişte îndrăgostiţi care se întorceau de la o cină târzie.

Noaptea din toiul verii era încă umedă şi înăbuşitoare, însă holul blocului era dotat cu aer condiţionat. Uşile se deschiseră cu un declic în momentul în care folosi cardul de acces al doctorului Corrin. Paznicul le aruncă o privire scurtă, de la biroul său.

Nasser dădu din cap spre el, păşind calm spre liftul din apropiere. Annishen lăsă să-i scape un chicotit subţire, lipindu-se de Nasser şi torcând ca o pisică, în mod clar nerăbdătoare să ajungă în apartamentul lor. Mâna ei se prelinse uşor spre pistolul Clock al bărbatului, băgat în tocul prins la brâu.

Pentru orice eventualitate…

Însă paznicul abia dacă le răspunse la salut, dând uşor din cap

şi murmurând un „bună seara”, după care îşi concentră din nou atenţia asupra revistei pe care o citea.

Nasser clătină din cap când ajunseră la uşa liftului. Tipic. Ceea ce voia să treacă pe post de măsuri de securitate aici, în America, era mai mult spectacol decât substanţă.

Chemă liftul apăsând pe buton.

La scurt timp după aceea, Nasser şi Annishen se aflau în faţa apartamentului 512. El trecu cheia electronică prin încuietoarea uşii. Ledul indicator îşi schimbă culoarea de la roşu la verde.

Se uită rapid la Annishen. Îi citi bucuria din ochi, stârnită de vărsarea de sânge de mai înainte.

— Trebuie că măcar unul din ei să rămână în viaţă, o avertiză el.

Ea o făcu pe îmbufnata şi îşi scoase arma.

Folosindu-şi unul dintre degete, Nasser apasă clanţa uşii. O deschise uşor, bazându-se pe balamalele bine unse. Nu se auzi nici măcar un scârţâit. Intră primul, strecurându-se în holul placat cu marmură. Dintr-un dormitor din spate se revărsa un val de lumină.

Nasser se opri imediat ce trecu de pragul uşii.

Cu ochii mijiţi.

Era ceva necurat la mijloc, căci prea nu mişca nimic. Era prea multă linişte. Trebuia să meargă mai departe. Îşi ţinu respiraţia. Ştiu că apartamentul era gol.

Cu toate acestea, îi făcu semn lui Annishen să o ia într-o parte. El o luă în cealaltă.

În câteva momente, trecură prin toate camerele apartamentului, verificând inclusiv debaralele.

Nu era nimeni acolo.

Annishen stătea în dormitorul matrimonial. Patul era făcut şi părea neatins.

— Doctorul ne-a minţit, zise ea cu o iritare vădită, dar şi o notă de respect în voce. Nu sunt aici.

Nasser era în baia dormitorului matrimonial. Stătea sprijinit într-un genunchi. Văzuse ceva pe podea, ce se rostogolise sub marginea dulapului pe care era montată chiuvetă.

Îl ridică.

Un tub de medicamente cu eticheta roşie. Gol.

Citi etichetă. Pacientul. Jackson Pierce.

— Au fost aici, bombăni el cu asprime şi se ridică.

Doctorul Corrin nu minţise. Le spusese adevărul – sau, cel puţin, ceea ce crezuse el că este adevărat.

— Au plecat, spuse Nasser şi se duse înapoi în dormitor. Strânse cât putu de tare tubul de medicamente gol în mână, înăbuşindu-şi furia. Comandantul Pierce îl păcălise încă o dată. Prima oară, cu obeliscul, acum, cu dispariţia părinţilor lui.

— Ce facem? întrebă Annishen.

El ridică tubul de medicamente.

Mai aveau o ultimă şansă.

7.30 A.M.
Istanbul

— Pentru început, spuse Seichan, ce ştii despre Marco Polo? Ea îşi pusese o pereche de ochelari de soare cu lentile albăstrui. Soarele se ridicase suficient de mult, astfel încât în restaurantul de pe terasa ultimului etaj să fie întreţesut de un amestec de umbre şi lumină strălucitoare. Fuseseră nevoiţi să se mute la o masă izolată din colţ, adăpostită sub o umbrelă.

Gray simţi ezitarea evidentă din vocea ei – şi poate o urmă de uşurare. Voinţa ei oscila între nevoia cumva precautã de a controla dezvăluirea informaţiilor şi dorinţa nestăpânită de a se elibera de povara lor.

— Polo a fost un explorator din secolul al XIII-lea, răspunse Gray, căci citise câte ceva despre acesta pe drumul până aici. Alături de tatăl şi unchiul său, Marco a petrecut două decenii în China, în calitate de oaspeţi de onoare ai împăratului mongol Kublai Han. Iar după reîntoarcerea în Italia, în 1295, Marco şi-a povestit călătoriile unui scriitor numit Rustichello, care le-a pus pe hârtie.

Cartea lui Marco, *Descrierea lumii,* devenise instantaneu o operă de succes în Europa, făcând turul continentului cu poveştile sale fantastice: despre deşerturile izolate din Persia, despre oraşele supraaglomerate din China, despre ţinuturile îndepărtate populate de vrăjitori, vraci şi sălbatici despuiaţi care li se închinau acestora, despre insulele pline de canibali şi fiare ciudate. Cartea pusese pe jar imaginaţia Europei. Până şi Cristofor Columb îşi luase un exemplar în călătoria sa spre Lumea Nouă.

— Şi ce-au de-a face toate astea cu ce se întâmplă în prezent? încheie Gray.

— Totul, îi răspunse Seichan aruncându-şi rapid privirea în

jurul mesei.

Vigor sorbi din ceaiul său. Kowalski îşi culcase urechea pe o mână, sprijinindu-se cu cotul de masă. În ciuda minei plictisite a malacului, Gray văzu cum ochii lui se rotesc împrejur, studiindu-i pe toţi cei de la masă, urmărindu-i cum interacţionau şi reacţionau. Gray bănuia că în tipul ăsta sălăşluiau chestiuni profunde, care nu fuseseră încă sondate. Dus pe gânduri, Kowalski începu să hrănească vrăbiuţele agitate cu firimituri din prăjiturelele pentru ceai.

Seichan continuă:

— Poveştile lui Marco Polo n-au fost atât de precise pe cât a crezut majoritatea lumii. Nu mai există nici un text original din cartea lui Marco Polo, ci numai nişte copii ale altor copii. Iar între aceste traduceri şi reeditări au apărut diferenţe marcante.

— Da, am citit despre asta, zise Gray încercând s-o facă să treacă mai repede peste aceste aspecte. Atât de multe diferenţe, încât unii chiar se întreabă dacă Marco Polo a existat cu adevărat. Sau dacă nu cumva a fost vreo născocire a scriitorului francez.

— Chiar a existat, insistă Seichan.

Vigor dădu uşor din cap în semn de aprobare.

— Am auzit de argumentele împotriva lui Marco Polo. De omisiunile semnificative din descrierile sale referitoare la China, spuse monseniorul ridicându-şi cana. Cum ar fi pasiunea celor din Orientul Îndepărtat pentru băutul ceaiului. O fiertură necunoscută europenilor la momentul acela. Sau despre practica legării picioarelor ca să nu mai crească sau despre folosirea beţişoarelor pentru mâncat. Marco n-a reuşit nici măcar să amintească de Marele Zid. În mod clar, acestea sunt nişte omisiuni flagrante, care pot, fără doar şi poate, să trezească suspiciuni. Cu toate acestea, poveştile lui Marco au fost reale în legătură cu diferite alte aspecte, cum ar fi obiectele din porţelan, arderea cărbunelui, până şi prima folosire a banilor de hârtie.

Gray simţi certitudinea din vocea monseniorului. Poate că la mijloc nu era decât mândria de italian a lui Vigor, însă Gray percepu o încredere şi o certitudine mult mai profunde.

— Indiferent cum ar fi, încuviinţă Gray în cele din urmă, ce are asta de-a face cu noi?

— Are de-a face, pentru că în toate ediţiile cărţii lui Polo a mai existat o omisiune foarte importantă gravă, spuse Seichan. Legată de drumul de întoarcere al lui Marco în Italia. Kublai Han i-a mobilizat pe cei din familia Polo să escorteze o prinţesă

mongolă, pe numele ei Kokejin, până în Persia, la cel căruia îi fusese promisă în căsătorie. Pentru o asemenea sarcină importantă, hanul a asigurat o escortă de 14 galere gigantice şi peste 600 de oameni. Cu toate acestea, când au ajuns în portul din Persia, doar *două* nave supravieţuiseră călătoriei, respectiv doar *18* oameni.

— Ce s-a întâmplat cu restul? murmură Kowalski.

— Marco Polo n-a zis niciodată. Scriitorul francez Rustichello face o aluzie indirectă, în prefaţa faimoasei sale cărţi, la o tragedie petrecută printre insulele din Asia de Sud-Est. Însă n-a rămas nimic scris negru pe alb. Chiar şi pe patul de moarte, Marco Polo a refuzat să spună ce s-a întâmplat.

— Şi chestia asta-i adevărată? întrebă Gray.

— E un mister care n-a fost lămurit niciodată, răspunse Vigor. Majoritatea istoricilor au presupus că întreaga flotă fie a fost afectată de o boală contagioasă, fie a fost împresurată de piraţi. Tot ce se ştie cu certitudine este că navele lui Marco au fost purtate de curent printre insulele indoneziene timp de cinci luni, din flota hanului scăpând intactă doar o mică parte.

— Aşadar, întrebă Seichan accentuând cuvintele pentru a le sublinia importanţa, de ce-ar fi rămas un asemenea capitol dramatic al călătoriei ignorat în cartea lui Marco? De ce l-a luat cu el în mormânt?

Gray nu avea nici un răspuns. Însă misterul îi trezise o stare sâcâitoare de îngrijorare. Îşi îndreptă şi mai mult trupul. În minte începu să i se contureze o vagă bănuială cu privire la ce puteau să însemne toate acestea.

Expresia feţei lui Vigor devenise şi mai întunecată.

— Şi tu ştii ce s-a întâmplat printre insulele alea, nu-i aşa?

Ea îşi aplecă uşor capul în semn de reconfirmare.

— Prima ediţie a cărţii lui Marco Polo a fost scrisă în franceză. Dar, în timpul vieţii lui Marco, a existat o iniţiativă de reproducere a cărţilor în italiană. Aceasta a fost condusă de un personaj faimos, contemporan cu Marco Polo.

— Dante Alighieri, zise Vigor.

Gray îşi aruncă rapid privirea spre monsenior.

Vigor le explică:

— *Divina Comedie* a lui Dante, incluzând şi faimosul *Inferno,* a fost prima carte scrisă în italiană. Până şi francezii au început să poreclească limba italiană drept *la langue de Dante.*

Seichan încuviinţă.

— Iar o asemenea revoluţie n-a trecut neobservată de Marco.

Potrivit consemnărilor istorice, el a tradus un exemplar al cărţii sale scris în franceză în limba sa maternă. Ca să fie apreciat de conaţionalii săi. Însă, cu această ocazie şi-a făcut un exemplar secret pentru el însuşi. În această carte unică, a relatat, în cele din urmă, ce s-a întâmplat cu flota hanului. Şi a scris această ultimă poveste.

— Imposibil, murmură Vigor. Cum ar fi putut o asemenea carte să rămână ascunsă atâta amar de vreme? Unde a fost ascunsă?

— La început, pe proprietatea familiei Polo. După care, într-un final, într-un loc mult mai sigur.

Seichan se uită lung la Vigor.

— Doar nu vrei să spui că…

— Reprezentanţii familiei Polo au fost trimişi peste hotare din ordinul papei Grigore. Există voci care susţin că tatăl şi unchiul lui Marco au fost primii spioni ai Vaticanului trimişi ca agenţi dubli în China, ca să cerceteze puterea şi amploarea forţelor mongole. Că au fost adevăraţii fondatori ai agenţiei în cadrul căreia ai servit şi dumneata cândva, monseniore Verona.

Vigor se rezemă de spătarul scaunului, retrăgându-se în propriile gânduri.

— Jurnalul secret a fost ascuns în arhive, murmură el.

— Îngropat sub alte hârtii, fără să fie înregistrat. Aparent, doar o altă ediţie a cărţii lui Marco, ferită de ochii celorlalţi. Era nevoie de o citire completă pentru ca să-şi dea cineva seama că există un capitol suplimentar inserat aproape de sfârşitul cărţii.

— Iar Ghilda a aflat de această ediţie? întrebă Gray. Şi a descoperit ceva important.

Seichan dădu din cap.

Gray se încruntă.

— Însă, în primul şi-n primul rând, cum de au pus cei din Ghildă mâna pe această carte secretă?

Scoţându-şi ochelarii de soare, Seichan îl privi drept în ochi, acuzatoare, furioasă.

— Tu le-ai pus-o în braţe, Gray!

7.18 A.M.

Vigor văzu şocul întipărit pe faţa comandantului.

— Despre ce mama dracului vorbeşti? întrebă Gray.

Vigor băgă de seamă străfulgerarea tăioasă, plină de

satisfacţie din ochii de smarald ai asasinei din Ghildă. Părea să-i placă nespus să-l ia peste picior. Cu toate acestea, mai observă şi cât era de trasă la faţă şi uşoara paloare a obrajilor ei. Era speriată.

— Cu toţii suntem de condamnat, spuse Seichan dând din cap spre Vigor.

Vigor rămase calm, neavând nici o reacţie şi neintrând în acest joc. Era prea bătrân ca să mai poată fi aţâţat atât de uşor. În plus, deja înţelesese despre ce era vorba.

— Simbolul Curţii Dragonului, zise Vigor. Tu l-ai pictat pe podea. Am crezut că era menit să mă avertizeze, un indiciu care să mă facă să investighez inscripţia angelică.

Seichan încuviinţă şi se lăsă pe spate. Citi în ochii lui că înţelesese.

— Însă era mai mult de-atât, continuă el.

Îşi aminti de bărbatul care ocupase înaintea sa funcţia de la arhivele Vaticanului: dr. Alberto Menardi, un trădător care lucrase în secret pentru Curtea Dragonului Regal. Omul care şterpelise multe texte esenţiale şi le transferase pe şest într-o bibliotecă privată aflată într-un castel din Elveţia. Gray, Seichan şi Vigor avuseseră un rol hotărâtor în demascarea acestuia şi distrugerea Ordinului Curtea Dragonului. Castelul a revenit administraţiei din Verona, o proprietate blestemată, cu o istorie lungă şi sângeroasă.

— Biblioteca lui Alberto, spuse Vigor. De la castel. După toată vărsarea de sânge şi ororile care s-au petrecut acolo, îndată ce poliţia ne-a permis accesul în interior, am descoperit că nu mai era nici urmă de bibliotecă. Dispăruse în întregime.

— De ce nu mi-a zis nimeni nimic despre asta? întrebă Gray, surprins.

Vigor oftă.

— Am presupus c-au fost nişte hoţi din zonă… sau poate chiar că a fost vorba de un act de corupţie în rândul poliţiei italiene. În biblioteca acestui trădător se aflaseră prea multe lucrări nepreţuite din Antichitate. Şi, datorită interesului pe care-l manifestase Alberto, existau acolo multe cărţi secrete, cunoscute şi înţelese doar de-o mână de oameni.

Însă pe cât de mult îl dispreţuia Vigor pe fostul prefect, în aceeaşi măsură îi recunoştea şi inteligenţa lui Alberto Menardi, un adevărat geniu. Iar în calitate de prefect al arhivelor mai bine de 30 de ani, acesta le cunoştea toate secretele. Ar fi păstrat ca pe o comoară, extrem de intrigat de o asemenea descoperire, o

ediţie a *Descrierii lumii* a lui Marco cu un capital suplimentar ascuns.

Dar ce citise fostul prefect? Ce îl determinase să fure cartea? Ce le suscitase interesul şi le atrăsese atenţia celor din Ghildă?

Vigor se uită lung la Seichan.

— Dar cei care au golit biblioteca n-au fost nişte simpli hoţi, nu-i aşa? *Tu* le-ai povestit celor din Ghildă despre comorile care se aflau acolo.

Seichan nu avu curajul nici măcar să tresară la acuzaţia lui.

— N-am avut de ales. În urmă cu doi ani, divulgarea informaţiei despre bibliotecă a fost preţul cu care mi-am răscumpărat viaţa după ce v-am ajutat pe voi doi. N-am avut idee ce oroare ascundea.

Gray rămăsese tăcut pe durata schimbului lor de replici, privind în gol, cu ochi mijiţi. Vigor aproape că putea să-i vadă mecanismele minţii învârtindu-se, rotiţele dinţate îmbucându-se una în cealaltă. Ca şi Alberto, Gray avea o minte fără seamăn, o modalitate de a jongla cu fragmente disparate şi total diferite şi de a descoperi o nouă configuraţie. Nu era de mirare că Seichan îl căutase tocmai pe el.

Gray dădu din cap spre ea.

— Ai citit textul ăsta, Seichan. Adevărata istorisire a voiajului de înapoiere al lui Marco Polo.

Drept răspuns, ea îşi împinse scaunul în spate, se apleacă şi îşi desfăcu fermoarul cizmei stângi. De-acolo, scoase trei foi strâns împachetate şi îndesate într-un buzunar interior ascuns. Ridicându-se, desfăcu foile şi le netezi, după care le împinse de partea cealaltă a mesei.

— Imediat ce am început să suspectez ce intenţiona Ghilda să facă, zise ea, mi-am făcut şi eu o copie după capitolul tradus.

Vigor şi Gray se traseră mai aproape, umăr lângă umăr, pentru a cerceta cu atenţie foile împreună. Namila de marinar se apleacă şi el peste masă, cu respiraţia condimentată de ana sonul din *raki.*

Vigor parcurse în grabă titlul şi primele câteva rânduri.

Capitolul LXII
Al unei călătorii tainice şi nemărturisite; şi o hartă interzisă

Acum, că s-a scurs o lună întreagă de când am plecat din

ultimul port, căutăm să ne împrospătăm proviziile de apă dintr-un râu cu apă dulce şi să reparăm două corăbii. Am intrat în port cu nişte bărci mici, moment în care am fost impresionaţi de mulţimea păsărilor şi de vegetaţia uimitor de bogată.

Rezervele de carne sărată şi de fructe erau şi ele pe sfârşite. Am venit însoţiţi de 42 dintre oamenii Marelui Han înarmaţi cu suliţe şi săgeţi, iar de vreme ce insulele din vecinătate erau populate cu idolatri despuiaţi care mâncau carnea altor oameni, o asemenea gardă a fost considerată o idee înţeleaptă.

Vigor continuă să citească, recunoscând ritmul şi limbajul arhaic şi stângaci din *Descrierea lumii.* Era oare posibil ca aceste cuvinte să fie cu adevărat ale lui Marco Polo? Dacă era aşa, aveau de-a face cu un capitol citit de numai câţiva ochi. Vigor tânjea să vadă originalul, neavând deplină încredere în traducere, însă şi mai important de-atât, voia să studieze dialectul original, să fie astfel mult mai aproape de faimosul călător medieval.

Citi mai departe:

Dintr-un cot al râului, unul dintre oamenii Hanului a strigat şi ne-a arătat culmea unui pisc ce se înălţa brusc din fundul văii. Se afla la 30 de kilometri în interiorul ţinutului, în adâncurile pădurii dese, dar nu era un munte. Era turnul unei clădiri măreţe, iar alte turnuri abia se zăreau, pe jumătate ascunse în valurile de ceaţă.

Având la dispoziţie cele zece zile destinate reparaţiilor şi atâta vreme ce oamenii Hanului voiau să vâneze mulţimea de păsări şi animale sălbatice pentru carne proaspătă, ne-am urnit ca să-i căutăm pe făuritorii din munţi, un popor necunoscut şi netrecut pe hartă.

După prima pagină, Vigor simţi o ameninţare palpabilă crescând în spatele simplei naraţiuni a lui Marco. Pe scurt, el povestea cum „pădurea a devenit din ce în ce mai liniştită, fără zgomot de păsări şi animale”. Marco şi vânătorii continuaseră să înainteze, urmând o cărare ce ducea în hăţişurile junglei, „bătătorită de aceşti făuritori de munţi”.

În cele din urmă, pe măsură ce se apropia asfinţitul soarelui, grupul lui Marco dăduse peste un oraş de piatră.

Pădurea s-a terminat într-un oraş mare, cu multe turnuri, fiecare dintre ele acoperit cu feţele sculptate ale idolilor lor. N-aveam să descopăr niciodată la ce fel de magie diavolească au recurs aceşti oameni, însă Dumnezeu, în răzbunarea Sa plină de milostenie, pedepsise oraşul acesta şi pădurea după cuviinţă, cu o mare nenorocire şi o molimă pe măsură. Primul cadavru a fost cel al unei copile despuiate. Carnea ei era fiartă până la os şi acoperită de nişte furnici negre, foarte mari. Oriunde te întorceai, privirea îţi cădea pe un alt cadavru şi tot aşa. O numărătoare de câteva sute de oameni nu era pe măsura măcelului de-aici, iar moartea nu se limita la păcatul omului. Păsările căzuseră din cer. Fiarele din pădure zăceau în grămezi contorsionate. Şerpii mari atârnau fără viaţă din ramurile copacilor.

Era un Oraş al Morţii. Temându-ne de ciumă, am căutat să plecăm în mare grabă. Dar trecerea noastră prin ţinut n-a rămas neobservată. Din străfundul pădurii au venit: carnea lor dezgolită nu era mai sănătoasă decât a celor împrăştiaţi de-a lungul treptelor şi piaţetelor sau a celor care pluteau în şanţurile cu apă verzuie. Mâinile şi picioarele le erau intrate în putrefacţie şi nu mai puteai distinge carnea de dedesubt. Alţii aveau urme ca de bici şi semne rămase ca în urma fierberii, care le acopereau o mare parte a pielii şi, cu toate astea, încă şi mai mulţi aveau pântecele umflate. De jur împrejur, din rănile tuturor se prelingea un lichid şi ieşeau aburi. Unii orbiseră, iar alţii umblau în patru labe. Era ca şi cum o mie de ciume bubonice se abătuseră asupra acestui tărâm, o puzderie de molime şi legiuni întregi de oameni măcinaţi de ele.

Ieşind din frunzişul umbros, aceştia roiau cu dinţii dezveliţi, precum animalele sălbatice. Alţii aveau mâinile şi picioarele pline de bube. Dumnezeu să mă aibă în paza Sa chiar şi în momentul acesta, dar multe dintre membrele lor erau roase cu dinţii.

Vigor simţi că-l cuprinde un fior de groază, în ciuda creşterii temperaturii dimineţii. Citi cu o oroare paralizantă modul în care Marco descria cum grupul fugise şi se afundase şi mai mult în pădure, ca să se refugieze cumva de armata aceea vorace. Veneţianul descria în detaliu măcelul şi actele de canibalism. În

momentul în care se lăsase asfinţitul, grupul lui Marco se retrăsese în una dintre clădirile înalte, în care erau ciopliţi şerpi încolăciţi şi regi morţi cu mult timp în urmă. Cei din grup hotărâseră să se mai oprească o dată, siguri fiind că numărul lor mic avea să fie curând depăşit, pe măsură ce din ce în ce mai mulţi canibali bolnavi intrau în oraş.

Gray murmură ceva în surdină, fără că vreun cuvânt să poată fi auzit, însă neîncrederea sa era evidentă.

> Acum, că soarele a apus, s-a terminat şi cu toate speranţele noastre. Fiecare dintre noi, în felul său, se ruga de zor la Ceruri. Oamenii Hanului au ars bucăţi de lemn şi şi-au mânjit feţele cu cenuşa. Eu nu-l aveam decât pe confesorul meu. Părintele Agreer a îngenuncheat alături de mine şi, prin nişte rugăciuni şoptite, ne-a oferit sufletele Domnului. Şi-a încleştat mâna pe crucifix şi mi-a atins fruntea cu crucea, simbolul suferinţei lui Hristos.
>
> M-am uitat în sus, la fetele mânjite ale celorlalţi şi m-am întrebat: într-o asemenea încercare, oare suntem cu toţii la fel? Păgâni şi Creştini. Iar la final, a cui rugăciune a fost în cele din urmă ascultată? A cui rugăciune a adus Virtutea şi a împotrivit-o acestei molime din sânul nostru, o Virtute înnegurată care ne-a salvat pe toţi?

Povestea se oprea aici.

Gray întoarse foaia, căutând mai departe.

Kowalski se lăsă pe spate şi-şi aduse singura contribuţie la discuţia pur istorică.

— N-are suficiente scene de sex, murmură el şi încercă să-şi reţină o râgâitură cu pumnul închis, fără să reuşească defel.

Încruntându-se, Gray bătu uşor pe un nume de pe ultima pagină.

— Aici… se menţionează în trecere numele părintelui Agreer.

Vigor dădu din cap, observând şi el aceeaşi eroare bătătoare la ochi. În mod sigur, textul acesta era fals.

— Familia Polo n-a fost însoţită de nici un fel de clerici în Orient, spuse el cu voce tare. Conform textelor Vaticanului, doi călugări dominicani au plecat cu cei din familia Polo ca să reprezinte Sfântul Scaun, dar cei doi s-au întors după primele câteva zile.

Seichan luă prima pagină şi o împături.

— Asemenea acestui capital secret, Marco l-a omis pe călugăr

din cronicile sale. De fapt, *trei* dominicani au plecat împreună cu membrii familiei Polo. Câte unul pentru fiecare călător în parte, aşa după cum era obiceiul vremii.

Vigor îşi dădu seama că femeia avea dreptate. Într-adevăr, aşa era obiceiul vremii.

— Numai *doi* dintre călugări s-au întors în grabă, zise Seichan. Prezenţa celui de-al treilea a fost ţinută ascunsă... până acum.

Gray se lăsă pe spate şi îşi trase ceva de la gât. Scoase un crucifix de argint şi îl puse pe masă.

— Şi susţii că, de fapt, asta-i crucea călugărului Agreer? Cea menţionată în poveste?

Uitătura fermă a lui Seichan îi răspunse la întrebare.

Şocat şi redus la tăcere de dezvăluirea neaşteptată, Vigor studie crucifixul. Era neornamentat, cea mai simplă reprezentare a unui trup crucificat. Vigor putea să afirme că era foarte vechi. Oare era posibil să fie adevărat? Îl luă cu grijă de pe masă şi îl examină. Dacă era adevărat, prin acest obiect în sine, cuvintele pline de durere ale lui Marco căpătau noimă.

Vigor îşi găsi în cele din urmă vorbele.

— Totuşi, nu înţeleg. De ce-a fost călugărul Agreer omis din poveste?

Seichan se întinse şi recuperă foile împrăştiate pe masă.

— Nu ştim, spuse ea cu simplitate. O pagină din carte a fost ruptă şi înlocuită cu o pagină falsă, cusută de cotor, însă calitatea şi vechimea acesteia o datează ca fiind mai nouă cu câteva secole decât cea originală.

Vigor se încruntă când auzi o asemenea ciudăţenie.

— Ce era în pagina cea nouă?

— N-am reuşit s-o văd cu ochii mei, însă mi s-a zis ce scria pe ea. Conţinea o înşiruire incoerentă, plină de referinţe la adresa îngerilor şi de citate biblice. În mod clar, scriitorul se temea că povestea lui Marco este adevărată. Însă, mult mai important, în foaia respectivă se povestea pe larg despre o hartă inclusă în carte, una desenată de Marco însuşi. O hartă considerată a fi nefastă.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Deşi le era frică de ea, indiferent cine au fost cei care au măsluit cartea, s-au temut să distrugă harta complet. Aşadar, scriitorul, alături de alţi câţiva, a rescris harta într-un cod care avea s-o protejeze şi s-o binecuvânteze.

Gray dădu din cap, în semn că a înţeles despre ce este vorba.

— Aşadar, au tăinuit-o într-o scriere angelică.

— Dar cine a inserat pagina? întrebă Vigor.

Seichan strânse din umeri.

— N-a fost semnată, însă au existat suficiente referinţe pe pagină care să sugereze că descendenţii familiei Polo i-au destăinuit papei secretul cărţii lui Marco, ca urmare a ravagiilor făcute de ciuma neagră în secolul al XIV-lea. Poate că familia s-a temut că acea ciumă era una şi aceeaşi molimă care lovise Oraşul Morţii şi care venise cu întârziere să distrugă şi restul lumii. Abia apoi, cartea a ajuns în arhivă.

— Interesant, zise Vigor. Dacă ai dreptate, asta ar putea explica de ce toate urmele familiei Polo au dispărut după aceea. Până şi corpul lui Marco Polo a dispărut din biserica San Lorenzo, acolo unde fusese înmormântat. A fost ca şi cum ar fi existat o încercare generalizată de a îndepărta familia Polo din memoria colectivă. A datat cineva vreodată acea pagină nouă?

Seichan încuviinţă.

— A fost datată pe la începutul anilor 1600.

Vigor îşi miji ochii.

— Hmm… o altă mare epidemie de ciumă bubonică a măturat Italia cam la vremea aceea.

— Exact, spuse Seichan. Şi tot atunci a existat un german, pe care îl chema Johannes Trithemius, care a inventat scrierea angelică. În ciuda faptului că pretindea că este o scriere de dinainte că omul să păşească pe pământ.

Vigor dădu din cap. Efectuase şi el un studiu istoric despre scrierea angelică. Creatorul acesteia credea că, prin folosirea alfabetului său angelic – presupus a fi dobândit în urma unui profund studiu meditativ – se putea lua legătura cu corul divin al îngerilor. Trithemius se mai ocupase şi de criptografie şi coduri secrete. Faimosul său tratat *Stenografia* a fost considerat a fi de natură ocultă, dar, de fapt, nu era decât un amestec de angeologie şi de noţiuni de decriptare a codurilor.

— Deci dacă voiai să ascunzi o hartă pe vremea aceea, concluzionă Gray, una pe care o consideri a fi *funestă,* atunci ascunderea sa folosind caracterele unei scrieri angelice putea părea o bună modalitate de a încerca să te protejezi împotriva pericolelor pe care le presupunea.

— Exact asta a început şi Ghilda să creadă. Erau indicii în pagina aia secretă, locul unde se afla harta codificată, harta fiind gravată într-un obelisc egiptean şi ascunsă în Muzeul Gregorian al Vaticanului. Însă obeliscul a dispărut, s-a pierdut, mutat de acolo. Eu şi Nasser ne-am jucat de-a şoarecele şi pisica în

căutarea lui. Însă eu am fost cea care a învins. I l-am furat lui Nasser chiar de sub nas.

Vigor îi percepu mândria şi amărăciunea din voce, dar se încruntă şi le studie pe rând feţele celorlalţi.

— Despre ce obelisc vorbiţi acolo?

7.42 A.M.

Prezentându-i pe scurt faptele esenţiale, Gray îl lămuri cum fusese folosit obeliscul egiptean ca să ascundă crucea călugărului şi îi descrise codul pictat cu vopsea fosforescentă.

— Iată textul efectiv, spuse Gray şi îi dădu copia să.

Vigor studie talmeş-balmeşul complex creat de codul angelic şi clătină din cap.

— Pentru mine n-are nici un sens.

— Perfect adevărat, zise Seichan. Şi scrisoarea aia întortocheată din textul lui Marco face referire la o *cheie* a hărţii. La o modalitate de a-i dezlega misterul. O cheie ascunsă în trei părţi. Prima cheie a fost legată de inscripţia din camera în care a fost ascuns textul secret în mod iniţial.

— În Turnul Vânturilor, spuse Vigor. O ascunzătoare bună. Turnul a fost construit în secolul acela. A fost ridicat ca să adăpostească Observatorul Vaticanului.

— Şi, potrivit celor afirmate în pagina falsă a cărţii lui Marco, continua Seichan, fiecare cheie în parte va duce la următoarea. Aşa că, pentru a ajunge undeva, trebuie să rezolvăm acea primă enigmă. Inscripţia angelică din Vatican, zise ea şi se răsuci cu totul spre Vigor. Aţi afirmat că aţi izbutit. E adevărat?

Vigor deschise gura ca să explice, însă Gray îi puse o mână pe braţ. Nu avea de gând să-i ofere lui Seichan toate atuurile lor. Avea nevoie să păstreze măcar un as în mânecă.

— Înainte de orice, spuse Gray, tot nu ne-ai zis de ce e implicată Ghilda în toate astea. Ce are de câştigat prin urmărirea acestui parcurs istoric pornind de la Marco Polo până în prezent?

Seichan ezită. Trase o gură zdravănă de aer – fie ca să mintă, fie pentru a-şi face curaj să spună adevărul. El, unul, nu era sigur din care motiv. Când vorbi, îi confirmă temerile pe care Gray le simţea din ce în ce mai pregnant.

— Fiindcă noi credem că boala molipsitoare evocată de Marco s-a dezlănţuit din nou, zise ea. Eliberată din nişte bucăţi de lemn

foarte vechi, de la bordul galerelor lui Marco, găsite printre insulele indoneziene. Ghilda este deja acolo, gata să urmeze calea pur ştiinţifică. Eu şi Nasser am fost desemnaţi să urmăm pista istorică. După cum e obiceiul Ghildei, se presupunea că mâna dreaptă nu trebuie să ştie ce face mâna stângă.

Gray înţelegea organizarea compartimentată a Ghildei, asemănătoare unei structuri celulare, un model pe care-l agreau multe organizaţii teroriste.

— Însă eu am sustras nişte informaţii, spuse ea. Am aflat care este natura maladiei şi capacitatea ei de a modifica biosfera pentru totdeauna.

Seichan continuă, vorbindu-le despre descoperirea de către cei din Ghilda a unui virus – ceva numit virusul lui Iuda – şi capacitatea acestuia de a transforma toate bacteriile în arme mortale.

Ea câtă din textul lui Marco:

— „O puzderie de molime.” Asta-i ce a lovit Indonezia. Însă îi cunosc pe cei din Ghildă. Ştiu ce plănuiesc să facă. Prin recoltarea şi exploatarea acestui agent patogen, speră să creeze un mare număr de arme bacteriologice, o sursă inepuizabilă dezvoltată din acest virus.

Pe măsură ce Seichan le dădea detalii despre maladie, Gray se apucă strâns de marginea mesei. Îl dureau articulaţiile. Acum, era cuprins de un sentiment de groază şi mai mare.

Înainte să poată zice ceva, Vigor îşi drese vocea.

— Dar, dacă Divizia ştiinţifică a Ghildei este pe urmele acestui virus, de ce este atât de importantă căutarea istorică de-a lungul drumului parcurs de Marco Polo? Ce mai contează?

Gray răspunse citând ultimul rând din textul lui Marco:

— „O Virtute înnegurată care ne-a salvat pe toţi.” Asta-mi sună a remediu, a vindecare.

Seichan încuviinţă.

— Marco a supravieţuit ca să-şi spună povestea. Nici măcar Ghilda n-ar îndrăzni să dezlănţuie un asemenea virus fără a deţine o modalitate de a-l controla.

— Sau cel puţin fără să-i descopere sursa, adăugă Gray.

Vigor se uită lung înspre oraş, cu faţa luminată direct de soarele ce se înălţa pe cer.

— Şi mai sunt şi alte întrebări fără răspuns. Ce s-a ales de părintele Agreer? Ce a speriat atât de tare papalitatea?

Însă Gray avea o întrebare mai importantă pentru el însuşi.

— Mai exact, unde anume în Indonezia a avut loc această

nouă izbucnire a epidemiei?

— Pe o insulă izolată, care, din fericire, e suficient de departe de orice comunitate.

— Insula Crăciunului, interveni Gray.

Ochii lui Seichan se măriră de uimire.

Aceasta confirmare îi era suficientă.

Gray se ridică brusc în picioare. Toată lumea se holba la el. Monk şi Lisa se duseseră pe Insula Crăciunului ca să investigheze aceeaşi maladie. N-aveau nici cea mai vagă idee cu ce urmau să se confrunte – sau de interesul Ghildei în această chestiune. Respiraţia lui Gray deveni mai greoaie. Trebuia să-l anunţe pe Painter. Însă cu Sigma compromisă, semnalul său de alarmă nu avea să-i pună prietenii într-un pericol şi mai mare, să-i transforme într-o ţintă sigură?

Avea nevoie de mai multe informaţii.

— De cât timp se desfăşoară această operaţiune a Ghildei din Indonezia?

— Nu ştiu. A fost dificil să aflu şi ce am aflat deja.

— Seichan, mârâi Gray la ea.

Ochii i se îngustară plini de îngrijorare. În toată agitaţia asta, aproape că ajunsese să creadă că tot ce-i zicea era adevărat.

— Chiar… chiar nu ştiu, Gray. De ce? Ce s-a întâmplat?

Expirând cu putere, Gray se duse spre balustradă, având nevoie de încă puţin timp de gândire, ca să asimileze pe deplin tot ce aflase.

Pentru moment, nu ştia cu certitudine decât un singur lucru.

Trebuia să ia legătura cu Washingtonul.

1.04 A.M.
Washington, D.C.

Harriet Pierce se chinuia să-şi calmeze soţul. Îi era foarte greu să facă asta atâta vreme cât el se încuiase în baia camerei de hotel. Îşi presa buza crăpată cu o cârpă înmuiată în apă rece.

— Jack! Deschide uşa!

El se trezise în urmă cu două ore, confuz şi dezorientat. Ea îl mai văzuse starea asta. Sindromul apusului de soare. Ceva obişnuit la persoanele bolnave de Alzheimer. O stare de agitaţie crescândă după apus, când mediul ambiant, atât de familiar, se transformă şi devine confuz în întuneric.

Iar aici era şi mai rău. Erau departe de casă.

Nu-i ajuta deloc faptul că hotelul Phoenix Park era al doilea loc de cazare în mai puţin de 24 de ore. Mai întâi, apartamentul doctorului Corrin, iar acum, aici. Însă Gray fusese ferm când îşi luase rămas-bun în şoaptă şi adăugase o instrucţiune specială. Îi spusese că, de îndată ce doctorul Corrin îi lăsa la apartament, să plece, să traverseze oraşul, să se cazeze la un hotel şi să achite cu bani gheaţă, folosind un nume fals.

O măsură suplimentară de precauţie.

Însă toată mişcarea asta dintr-o parte în alta nu făcuse decât să înrăutăţească starea lui Jack. Rămăsese o zi întreagă fără tegetrol, medicamentul care îl liniştea. Şi luase şi ultima pastila de propranolol, un medicament de stabilizare a presiunii arteriale, care reducea anxietatea.

Aşadar, nu era nici o surpriză în faptul că Jack se trezise mai devreme panicat, dezorientat. În cea mai proastă dispoziţie în care îl văzuse de câteva luni încoace.

Fusese trezită de strigătele şi loviturile lui haotice din picioare. Adormise fără să vrea, stând pe scaunul din faţa micului televizor al camerei de hotel. Televizorul fusese comutat pe canalul Fox News. Îi dăduse volumul încet, dar suficient de tare cât să audă dacă numele lui Gray era menţionat din nou.

Trezită brusc de strigătele soţului ei, se grăbise să se ducă în dormitor. O mişcare greşită şi necugetată. Fiindcă nu fusese o idee bună să ia prin surprindere un om bolnav în starea lui. Jack o plesnise ca să o îndepărteze, lovind-o peste gură. Aşa înfierbântat cum era, îi luase o jumătate de minut ca s-o recunoască.

Când o făcuse în cele din urmă, se retrăsese în baie. Îl auzise plângând în hohote. Acesta era motivul pentru care soţul ei încuiase uşa.

Bărbaţii din familia Pierce nu plângeau.

— Jack, deschide uşa. E-n regulă. Am sunat la farmacia de jos, din stradă, pentru reţetă. Totul e-n regulă.

Harriet ştia că îşi asumase un mare risc sunând pentru reţetă. Însă nu putea să-l ducă pe Jack la spital, iar dacă nu era tratată, starea lui de nebunie nu avea decât să se agraveze. Iar strigătele lui ameninţau să atragă atenţia conducerii hotelului. Dacă se apucau să cheme poliţia?

Fără să aibă de ales, cu dinţii durând-o din cauza loviturii încasate, luă o decizie. Folosind cartea de telefon, sună la o farmacie cu program nonstop care făcea livrări la domiciliu şi

făcu o comandă, pentru a reface rezerva de medicamente. Imediat ce sosea, iar soţul ei era tratat, aveau să plece de-aici, să se mute la un alt hotel şi să dispară iarăşi.

În spate, auzi clinchetul soneriei de la intrare.

Oh, slavă Domnului!

— Jack, sunt cei de la farmacie. Mă întorc imediat.

Ieşi în grabă din dormitor şi se duse spre uşa de la intrare. Întinzând mâna spre zăvor, se opri. În loc să descuie, se aplecă uşor în faţă şi se uită prin vizor. Îi oferea o imagine deformată a holului. O femeie singură, cu părul negru tuns drept, de jur împrejur, până la nivelul bărbiei, stătea lângă uşă. Purta o bluză albă, cu însemnele farmaciei pe rever şi avea în mână o pungă albă de hârtie, de care erau capsate chitanţele.

Femeia ieşi din câmpul vizual. Soneria se auzi din nou. Se uită la ceas şi începu să se îndepărteze.

Harriet strigă prin uşă.

— Aşteptaţi un moment!

— De la farmacia Swan, zise femeia.

Ca să fie şi prevăzătoare, Harriet se duse până la telefonul de pe măsuţa de lângă intrare. Îşi surprinse imaginea în oglindă de deasupra acesteia. Era trasă la faţă, descompusă şi moale precum ceara topită. Apasă butoanele telefonului şi sună la recepţie.

I se răspunse imediat.

— Phoenix Park. Aici, recepţia.

— Sun de la camera 334. Voiam să-mi confirmaţi o livrare de la farmacie.

— Da, doamnă. I-am verificat legitimaţia acum trei minute. E vreo problemă?

— Nu. Deloc. Nu voiam decât să…

Din dormitorul aflat chiar în spatele ei se auzi ceva spărgându-se, zgomot urmat de un potop de înjurături. Jack deschise în cele din urmă uşa băii.

O auzi pe recepţioneră în ureche.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă?

— Nu. Mulţumesc, spuse ea şi închise telefonul.

— Harriet! strigă soţul ei cu urmă de durere în glas, dincolo de furia evidentă.

— Sunt aici, Jack.

Soneria se auzi din nou.

Istovită, Harriet descuie încuietoarea, sperând că Jack nu avea să protesteze cu privire la luarea pastilelor. Trase de uşă şi o

deschise.

Femeia îşi înălţă capul, zâmbind – însă fără nici o urmă de căldură, ci cu o doză de amuzament sălbatic. Şocul recunoaşterii o făcu pe Harriet să îngheţe. Era chiar femeia care îi atacase la casa conspirativă. Înainte ca Harriet să se poată mişca, femeia lovi uşa cu piciorul şi o deschise complet.

Luată prin surprindere, Harriet se lovi de marginea uşii cu umărul, ceea ce o făcu să cadă clătinându-se pe gresia dură. Încercă să-şi amortizeze căderea cu o mână întinsă, însă, sub ea, încheietura i se inflamă brusc, pocnind.

Icnind de durere, jumătate sprijinită în şold, se rostogoli într-o parte.

Jack ieşi din dormitor, îmbrăcat doar cu boxeri.

— Harriet…?

Încă buimac, lui Jack îi luă prea mult să-şi dea seama cum stătea situaţia.

Femeia trecu de pragul uşii şi ridică un pistol cu o ţeavă groasă. Îndreptă arma spre Jack.

— Uite-ţi medicaţia.

— Nu, gemu Harriet.

Femeia apăsă pe trăgaci. Un *zvâcnet* de electricitate ţâşni din ţeavă. Lui Harriet îi vâjâi ceva pe la ureche, trăgând un fir după el. Îl lovi pe Jack în pieptul dezgolit, trosnind şi scânteind în nuanţe albăstrui în lumina obscură.

Era un taser.

El se sufocă, braţele fluturându-i prin aer, apoi se prăbuşi pe spate.

Şi nu se mai clinti.

În liniştea asurzitoare se auzi un crainic al postului Fox News şoptind din televizorul pe jumătate amuţit:

— Poliţia metropolitană continuă să-l caute pe Grayson Pierce, în legătură cu incendierea şi aruncarea în aer a unei case din D.C.

8.32 A.M.
Istanbul

Stând singur lângă balustradă, Gray se chinui să se gândească la un canal sigur de comunicare cu Washingtonul. Prin care să

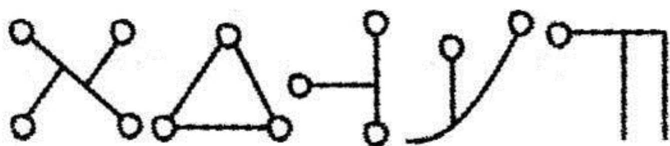
anunţe despre pericolele de pe Insula Crăciunului. Trebuia să fie circumspect, să găsească o cale de comunicare secretă, astfel ca veştile să nu ajungă decât la Painter. Însă cum? Cine putea să spună că Ghilda nu monitoriza toate mijloacele de comunicare?

Seichan vorbi din spatele lui, de la masă. Cuvintele ei nu îi erau adresate lui Gray.

— Monseniore, încă nu ne-aţi explicat de ce ne-aţi chemat la Istanbul. Aţi afirmat că aţi descifrat inscripţia angelică.

Curiozitatea îl atrase pe Gray înapoi la masă, însă nu se simţea în stare să stea jos. Rămase în picioare, între Seichan şi Vigor.

Monseniorul îşi luă rucsacul şi şi-l puse în poală. Căută prin el şi scoase un carneţel, îl deschise şi îl puse pe masă. La pagina deschisă era desenat cu creionul un şir de litere angelice.

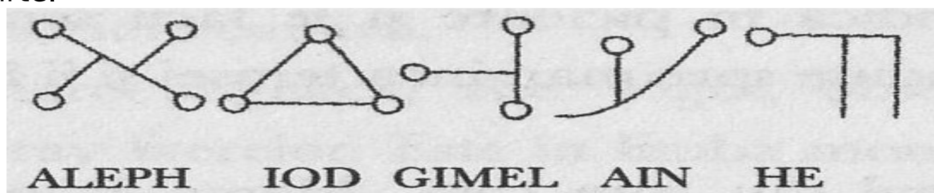

— Iată inscripţia de pe podeaua din Turnul Vânturilor, spuse Vigor. Fiecare literă în parte a acestui alfabet corespunde unui cuvânt. Iar potrivit părintelui acestei scrieri angelice, Trithemius, când sunt combinate în succesiunea adecvată, asemenea grupări ar putea să deschidă o cale de comunicare directă cu un anumit înger.

— Ca atunci când formezi un număr la mare distanţă, murmură Kowalski de pe cealaltă parte a mesei.

Dând din cap, întoarse foaia şi trecu la următoarea pagină.

— Am mers mai departe şi am marcat numele fiecărei litere în parte.

Gray clătină din cap, fără să întrevadă vreun tipar.

Vigor scoase un stilou şi trase o linie sub prima literă a fiecărui nume, rostind cu voce tare în timp ce făcea asta:

— A.I.G.A.H.

— Ăsta-i vreun nume de înger? întrebă Kowalski.

— Nu, nu-i un înger, însă-i un nume, zise Vigor. Ce trebuie să înţelegeţi este faptul că Trithemius a pus bazele alfabetului sau folosindu-se de limba ebraică, susţinând puterea literelor iudaice. Chiar şi astăzi, cei ce practica Kabbala cred că există un fel de formă de înţelepciune divină ascunsă în formele şi curbele alfabetului ebraic. Trithemius n-a făcut decât să afirme că scrierea sa angelică era *cea mai pură* distilare a ebraicii.

Gray se aplecă mai tare, începând să înţeleagă direcţia pistei abordate de Vigor.

— Iar ebraica se citeşte exact invers faţă de engleză. De la dreapta la stânga.

Seichan îşi trecu un deget peste foaia de hârtie şi citi în sens invers:

— H.A.G.I.A.

— *Hagia,* pronunţă Vigor cu foarte mare grijă. Cuvântul care înseamnă „divin” în greacă.

Ochii lui Gray se îngustaseră, după care să măriră brusc, plini de înţelegere.

„Bineînţeles.”

— Ce-i? întrebă Seichan.

Kowalski îşi scărpină părul scurt de pe cap, la fel de lipsit de orice indiciu ca şi ea.

Vigor se ridică în picioare şi le făcu semn tuturor să-l urmeze. Îi conduse spre marginea terasei şi îi întoarse cu faţa spre oraş.

— În drumul său spre casă, Marco Polo a trecut prin Istanbul, numit Constantinopole la momentul respectiv. Iată, aici este locul pe unde a trecut din Asia şi a reintrat, în cele din urmă, în Europa, o semnificativă răscruce de drumuri, dacă se poate numi aşa.

Monseniorul le făcu semn cu mâna spre oraş, indicându-le unul dintre monumentele străvechi. Gray îl observase şi mai înainte. O biserică masivă, cu o cupolă uriaşă, pe jumătate acoperită cu schele negre, deoarece lucrările de restaurare erau în curs de desfăşurare.

— Hagia Sofia, spuse Gray, rostind numele structurii.

Vigor încuviinţă.

— A fost cândva cea mai mare biserică creştină din toată lumea. Însuşi Marco a făcut comentarii cu privire la minunăţiile de spaţii întinse din interior. Unii oameni fac greşeala de a considera că Hagia Sofia înseamnă „Sfânta Sofia”, însă, de fapt, adevăratul nume al construcţiei este Biserica Înţelepciunii Divine, care la rândul său ar putea fi interpretată ca Biserica

Înţelepciunii *Angelice.*

— Atunci, ăsta-i locul unde trebuie să mergem! spuse Seichan. Prima cheie trebuie să fie ascunsă acolo.

Şi se şi întoarse.

— Nu atât de repede, tânără domnişoară, bombăni Vigor.

Monseniorul se întoarse la rucsacul său, căută înăuntru şi scoase un obiect învelit într-o cârpă. Punându-l cu grijă pe masă, dădu la o parte straturile de material textil pentru a scoate la iveală un lingou plat, de aur mat. Părea a fi foarte vechi. Avea o gaură la unul dintre capete, iar suprafaţa lui era acoperită cu o scriere cursivă.

— Nu-i scriere angelică, zise Vigor, observând atenţia acordată de Gray literelor. Este în limba mongolă. Scrie că: „Prin puterea cerului etern, sfânt să fie numele Hanului. Fie ca acela care nu-l respecta să fie ucis”.

— Nu înţeleg, spuse Gray încreţindu-şi fruntea. Chestia asta i-a aparţinut lui Marco Polo? Ce este?

— În chineză, i se spune *paitzu.* În mongolă, *gerege.*

Trei perechi de ochi nedumeriţi se holbară brusc la Vigor.

Vigor dădu din cap spre obiect.

— În limbaj modern, este un paşaport VIP. Un călător având asupra lui acest superpaşaport putea să ceară cai, provizii, oameni, corăbii, orice de pe tărâmurile stăpânite de Kublai Han. Refuzul unui asemenea ajutor se pedepsea cu moartea. Hanul acorda asemenea bilete de trecere tuturor ambasadorilor care călătoreau în slujba sa.

— Ce drăguţ, şuieră Kowalski, însă, după licărul din ochii bărbatului, Gray suspecta că *aurul* era cel care îi trezise admiraţia mai mult decât povestea în sine.

— Iar celor din familia Polo li s-a dat un astfel de paşaport? întrebă Seichan.

— De fapt, trei. Unul pentru fiecare Polo în parte. Marco, tatăl şi unchiul său. De altfel, există şi o povestioară referitoare la aceste paşapoarte. Una faimoasă. Se zice că, atunci când membrii familiei Polo s-au întors la Veneţia, nu i-a recunoscut nimeni. Cei trei veniseră epuizaţi şi ponosiţi, cu o singură corabie. Arătând abia puţin mai bine decât cerşetorii, nimeni nu avea să-i creadă că sunt cei trei Polo care dispăruseră de atâta vreme. Înainte să coboare pe ţărm, cei trei şi-au tăiat cusăturile hainelor, iar din ele s-a revărsat o avere formată din smaralde, rubine, safire şi argint. În această comoară erau incluse şi cele trei *paitzu* de aur, descrise în mare detaliu. Însă, după povestea

asta, paşapoartele de aur au dispărut. Toate trei.

— Acelaşi număr ca şi cheile hărţii, comentă Gray.

— Şi unde l-aţi găsit pe asta? întrebă Seichan. Într-unul dintre muzeele Vaticanului?

— Nu.

Vigor bătu uşor în carneţelul deschis la scrierea angelică.

— Cu ajutorul unui prieten, l-am descoperit sub placa de marmură pe care fusese scrisă inscripţia asta. Într-o scobitură secretă de sub marmură.

„Ca şi crucea călugărului, îşi dădu Gray seama. Îngropată în piatră."

Seichan înjură printre dinţi. Din nou, prada se aflase tot timpul chiar sub nasul lor.

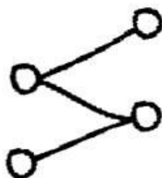
Vigor continuă:

— Cred că acesta este unul dintre adevăratele *paitzu* înmânate celor din familia Polo. Se uită la feţele tuturor. Şi cred că aceasta este prima cheie.

— Aşadar, indiciul care conduce la Hagia Sofia… începu Gray.

— Îndrumă către cea *de-a doua* cheie, termină Vigor. Încă două paşapoarte lipsă, încă două chei lipsă.

— Dar cum de puteţi fi atât de sigur? întrebă Seichan. Vigor întoarse lingoul de aur pe partea cealaltă. Partea din spate era împodobită cu o singură literă, gravată cu multă grijă. O literă angelică.

Vigor bătu uşor cu degetul pe literă.

— Iată prima cheie.

Gray ştia că bătrânul avea dreptate. Îşi ridică rapid privirea în sus, uitându-se la biserica masivă. Hagia Sofia. Cea de-a doua cheie trebuia să fie ascunsă pe acolo, pe undeva, însă era vorba despre o construcţie imensă. Era ca şi cum ai fi încercat să găseşti un ac de aur în carul cu fân. Putea să dureze zile întregi.

Probabil că Vigor îi ghici îngrijorarea.

— Am pus deja pe cineva să cerceteze biserica. Un istoric de artă de la Vatican care m-a ajutat în Turnul Vânturilor cu

dezlegarea misterului angelic.

Gray dădu din cap aprobator. În timp ce studia singura literă disponibilă, nu putu să nu simtă o îngrijorare crescândă. Pentru cei doi prieteni ai săi. Monk şi Lisa. Aflaţi deja în calea răului. Dacă nu putea să contacteze Washingtonul în siguranţă, probabil că exista altă modalitate prin care putea să-şi ajute prietenii: învingându-i pe cei din Ghildă în cursa pentru ceea ce se afla la originea acestui mister.

Să găsească Oraşul Morţii, să descopere remediul.

Înainte s-o facă Ghilda.

În vreme ce privea răsăritul de soare, Gray îşi aminti spusele lui Vigor, anume că Istanbulul fusese răscrucea călătoriei lui Marco. De fapt, încă de la fondarea sa, oraşul străvechi fusese răscrucea lumii geografice. Înspre nord se întindea Marea Neagră, spre sud, Marea Mediterană. Strâmtoarea Bosfor, o rută comercială majoră şi totodată canal maritim, făcea legătura între ele. Însă şi mai important pentru istorie, Istanbulul se întindea şi parcă încăleca două continente. Avea un picior în Europa şi pe celălalt în Asia.

Acelaşi lucru putea fi spus şi despre locul metropolei în vâltoarea timpului.

Un picior în prezent, celălalt în trecut.

Aflat pe vecie la o răscruce.

Nu foarte diferit de cum era el însuşi.

În momentul în care medita la acest lucru, dintr-o parte se auzi sunând un telefon mobil. Vigor se întoarse şi-şi pescui telefonul din buzunarul frontal al rucsacului. Studie identitatea apelantului, încruntându-se.

— E un prefix telefonic din zona Washington, D.C., zise Vigor.

— Probabil că e directorul Crowe, se alertă Gray. Nu-i spune nimic. Rămâi pe fir cât mai puţin posibil, pentru a evita să fi detectat. De fapt, după aceea, ar trebui să scoatem bateria celularului, astfel încât să nu fie urmărit în mod pasiv.

Vigor îşi dădu ochii peste cap la această manifestare paranoică şi deschise clapeta telefonului.

— *Pronto,* spuse el amabil.

Vigor ascultă câteva clipe, fruntea încreţindu-i-se din ce în ce mai mult.

— *Chi parla?* întrebă fără prea mult entuziasm.

Se părea că răspunsul primit îl făcu să se cutremure. Se întoarse şi-i întinse telefonul lui Gray.

— Directorul Crowe? întrebă el cu o voce scăzută.

Vigor clătină din cap.
— Ia-l şi gata.
Gray acceptă şi luă telefonul, ducându-l la ureche.
— Alo?
Recunoscu numaidecât vocea de pe fir şi accentul egiptean foarte clar. Cuvintele lui Nasser îl făcură să îngheţe.
— I-am prins pe maică-ta şi pe taică-tău.

8
Pacientul zero

6 IULIE, 12.42 P.M.
La bordul Mistress of the Seas

Halal eforturi de salvare…

În picioare, în liftul din zona de mijloc a vaporului, Monk cumpănea în mână o tavă cu mâncare. Pe umărul opus, avea arma automată. Din difuzoarele încastrate se auzea o melodie a formaţiei ABBA, o versiune înregistrată în studio. Călătoria dinspre bucătăriile înghesuite în pântecele navei până la puntea superioară dura suficient de mult ca, în momentul când ajunse la destinaţie, să se trezească fredonând cântecul.

Oh, Doamne Dumnezeule…

În cele din urmă, uşile se deschiseră, permiţându-i lui Monk să iasă. Păşi apăsat de-a lungul holului, către cei doi paznici aflaţi de-o parte şi de alta a uşilor duble din capăt. Mormăi ceva printre dinţi, exersându-şi cunoştinţele de limba malaeză. Jessie furase nişte vopsea cu care îl mânjise pe Monk pe faţă şi pe mâini pentru a semăna cu ceilalţi piraţi, în acelaşi mod în care se deghizase mortul din cabina Lisei, pe care Monk îl aruncase discret peste bord.

Ochii care nu se văd se uită.

Pentru a-şi face deghizarea cât mai corespunzătoare, Monk îşi ţinea basmaua trasă în sus, până la ochi, intrându-şi cât mai bine în rol.

Când eşti la Roma, trebuie să te porţi ca romanii.

De-a lungul ultimei zile şi nopţi, Jessie îl învăţase pe Monk unele dintre cele mai folosite fraze în limba malaeză, limba oficială a piraţilor de aici. Din nefericire, Monk nu învăţase suficient, încât să poată trece de cordonul de securitate stabilit în jurul Lisei. El şi Jessie prospectaseră vaporul şi descoperiseră că toţi cercetătorii mai de vază şi asistenţii lor principali fuseseră duşi la un anumit nivel, în timp ce restul personalului medical continua să se ocupe de bolnavii de pe restul navei.

Din nefericire, în mod evident, se aflase despre specializarea

Lisei în fiziologie. Era izolată în aripa ştiinţifică, baricadată şi aflată sub pază strictă. După câte se părea, numai piraţii mai de soi, sub supravegherea directă a căpeteniei lor, un maori tatuat, pe nume Rakao, ocupau aceste posturi. Camera radio era şi ea la fel de bine păzită. Jessie reuşise să afle asta amestecându-se printre piraţi şi folosindu-se de cunoaşterea limbii lor.

Între timp, Monk nu făcuse altceva decât să stea aproape de Jessie. Altceva oricum nu prea era de făcut. Chiar dacă Monk ar fi încercat să ia cu asalt aripa ştiinţifică, în genul lui John Wayne, cum ar fi putut totuşi să scape împreună cu Lisa? Şi unde să se ducă? De vreme ce vaporul se afla în mişcare la viteză maximă, ar fi trebuit să se arunce peste bord. Ceea ce n-ar fi fost deloc înţelept din partea lor.

Mai devreme, de dimineaţă, Monk studiase apele de pe o punte deschisă. *Mistress of the Seas* se avântase departe printre insulele indoneziene. Rătăceau într-un labirint de atoli de mici dimensiuni, o mie de degete acoperite cu junglă deasă îndreptate spre cer. Dacă scăpau şi înotau până la una dintre insulele alea, puteau cu uşurinţă să fie urmăriţi şi prinşi.

Şi asta dacă reuşeau să treacă de rechinii-tigru.

Prin urmare, Monk trebuia să aştepte.

Ceea ce nu însemna să stea degeaba.

De exemplu, acum.

Putea servi masa.

Era un plan bun. Trebuia să găsească un mijloc de a lua legătura cu Lisa. Să ştie că nu era singură, dar mai ales să se poată sincroniza în momentul în care Monk ar fi fost gata să acţioneze. Şi, cum nu putea ajunge la Lisa direct, avea nevoie de un intermediar.

Monk ajunse la uşile duble. Ridică tava înspre cei doi paznici şi mormăi în malaeză ceva de genul „a sunat clopoţelul pentru prânz".

Unul din ei se întoarse şi bătu cu patul armei în uşă. Imediat, un paznic aflat în interior deschise uşa. Dădu cu ochii de Monk şi-i făcu semn să intre în apartamentul prezidenţial. Un valet cu frac şi mănuşi îl întâmpină pe Monk la intrare. Încercă să-i ia tava din mâini, însă Monk, la fel ca un pirat veritabil, scoase un mârâit fioros, într-un fel de malaeză şi-l împinse într-o parte cu brutalitate. Valetul se clătină îndărăt dând din mâini, ceea ce atrase un rânjet şi un bombănit amuzat din partea paznicului de la uşă.

Monk intră în salonul principal al apartamentului. Un norişor de

fum care plutea deasupra unui şezlong aflat pe balcon îi atrase atenţia.

Ryder Blunt, cu părul lui blond ca un mop şi gleznele încrucişate, îmbrăcat cu un halat de baie cu emblema vaporului şi nişte pantaloni scurţi şi înfloraţi, stătea cufundat în şezlong. Trăgea dintr-un trabuc gros, urmărind defilarea insulelor abrupte prin faţa lui. Scăparea era atât de aproape şi totuşi atât de departe. În ton cu starea lui sumbră de spirit, la orizont continuau să se adune o mulţime de nori întunecaţi.

Când Monk intră, miliardarul nu se deranjă nici măcar să arunce o privire în direcţia lui. Era poate obiceiul bogătaşilor de a-i ignora cu desăvârşire pe cei care îl serveau. Sau poate era vorba pur şi simplu despre dispreţul pe care-l avea pentru piratul care-i aducea prânzul. Valetul lui Ryder aşezase deja masa într-o parte a şezlongului.

Argintărie şi cristal şi şervete apretate.

Probabil că era minunat să fi tratat ca un rege.

Monk coborî tava pe masă şi se aplecă şoptind în urechea bărbatului:

— Nu reacţiona în nici un fel, spuse el în engleză. Sunt Monk Kokkalis din delegaţia americană.

Singura reacţie a miliardarului fu un pufăit mai puternic de fum.

— Partenerul doamnei doctor Cummings, şopti acesta. Am crezut că ai murit. Piraţii trimişi după tine…

Monk nu avea vreme de explicaţii.

— Da… s-au molipsit de o formă urâtă de „crabită”.

Valetul se apropie de uşa balconului.

Ryder îi făcu semn să se îndepărteze, spunându-i cu voce tare:

— Asta-i tot, Peter. Mulţumesc.

Monk începu să aşeze pe masă ceea ce se afla pe tavă.

Ridică unul dintre capacele de argint şi scoase la iveală două mici radiouri ascunse dedesubt.

— O porţie specială pentru tine şi Lisa.

Le acoperi din nou şi dezvălui ce se afla pe a doua farfurie.

— Şi, desigur, puţin deşert.

Două pistoale de calibru mic.

Unul pentru Ryder şi altul pentru Lisa.

Miliardarul făcu ochii mari. Monk citi în ei faptul că înţelesese.

— Când…? întrebă Ryder.

— Ne vom sincroniza prin radio. Canalul opt. Piraţii nu îl folosesc.

Monk şi Jessie folosiseră frecvenţa aceea toată ziua fără să intervină cineva.

— Poţi să-i duci un radio şi un pistol Lisei?

— O să fac tot posibilul, zise el, însă apoi încuviinţă hotărât din cap.

Monk îşi îndreptă trupul. Nu îndrăznea să mai zăbovească, pentru a nu le trezi suspiciuni paznicilor.

— Ah şi sub ultimul capac se află o budincă de orez.

Monk o porni înapoi spre salonul principal. Îl auzi pe Ryder comentând înciudat:

— Ce scârboşenie… cine dracu' s-a gândit să pună orez într-o budincă?

Monk oftă. Bogătaşii nu erau niciodată mai fericiţi decât atunci când aveau de ce se plânge. Ajunse la uşile duble şi dădu să iasă. Unul din paznici îl întrebă ceva în malaeză.

Drept răspuns, Monk îşi băgă un deget în nas, părând foarte ocupat şi hotărât, mormăi ceva neinteligibil şi merse mai departe spre lift.

Din fericire, acesta era încă acolo, iar uşile se deschiseră instantaneu. Se strecură înăuntru exact la timp ca să audă începutul melodiei ABBA.

Mârâi.

Radioul pe care-l avea la el bâzâi. Monk îl scoase şi-l duse la buze.

— Ce e?

— Vino în cabină, spuse Jessie. Mă îndrept şi eu într-acolo chiar acum.

Cei doi găsiseră o cabină goală pe care o făcuseră bază de operaţiuni.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am aflat. Căpitanul se aşteaptă să ajungă astăzi într-un port. Forţează motoarele cât poate ca să sosească acolo înainte de căderea nopţii. Serviciul meteorologic a anunţat că furtuna care se preconizează în insulele indoneziene va ajunge la intensitatea unui taifun. Aşa că trebuie să intre într-un port.

— Ne întâlnim în cameră, spuse Monk încheind discuţia.

Punându-şi radioul la loc la Centură, Monk închise ochii.

Poate că aceasta era prima brumă de noroc. Făcu nişte calcule în minte, în timp ce buzele şopteau involuntar cuvintele şlagărului ABBA, *Take a Chance on Me*[26]*.*

---

[26] *Încearcă-ţi şansa cu mine* (în lb. engleză, în original) (n. tr.).

Era un cântec foarte bun.

1.02 P.M.

Lisa se uită în jos, la pacienta ei. Femeia purta o cămaşă albastră de spital şi era plină de tuburi şi de fire ataşate la echipamentele de monitorizare. Doi brancardieri aşteptau în camera alăturată.

Lisa ceruse să rămână singură puţin.

Stătea lângă pat, luptându-se cu un sentiment puternic de vinovăţie.

Lisa ştia pe de rost datele pacientei: femeie, caucaziană, 1,62 metri, 50 de kilograme, păr blond, ochi albaştri, o cicatrice în urma unei operaţii de apendicită.

Radiografiile dezvăluiseră o veche fractură vindecată la braţul stâng. Cercetările biografice întreprinse de Ghildă dezvăluiseră până şi cauza fracturii: o căzătură de pe skateboard la un viraj brusc, ce avusese loc în tinereţe.

Lisa memorase rezultatele analizelor de sânge ale femeii: enzimele hepatice, ureea, creatinina, acidul biliar, numărul celulelor din sânge. Ştia şi ultimele rezultate ale analizelor de urină şi fecale.

Într-o parte se găsea o tăviţă cu instrumente de examinare aranjate într-o ordine perfectă: otoscop, oftalmoscop, stetoscop, endoscop. Lucrase cu ele toată dimineaţa. Pe o noptieră aflată în apropiere se găseau EKG-urile şi EEG-urile de noaptea trecută, printate şi împăturite. Studiase cu atenţie fiecare centimetru de hârtie. De ieri încoace, citise de-a fir a păr toate fişele medicale ale femeii şi multe dintre rezultatele cercetărilor întreprinse de virusologii şi bacteriologii Ghildei.

Pacienta nu era în comă. Starea ei putea fi descrisă mai precis ca fiind una de stupor catatonic. Avea manifestări clare de *cevea flexibilitis* sau flexibilitate de ceară. Dacă îi mişcai un membru, acesta rămânea în poziţia respectivă, la fel cum se întâmplă cu un manechin. Chiar şi în poziţii dureroase… după cum constatase Lisa pe pielea ei.

În acest moment, Lisa putea spune că ştia totul despre corpul femeii.

Epuizată, îşi luă un răgaz să-şi studieze mai bine pacienta.

Nu cu instrumente, nu cu analize, pur şi simplu cu empatie.

Pentru a vedea femeia din spatele rezultatelor analizelor.

Dr. Susan Tunis fusese un cercetător foarte bine văzut, cu o carieră aflată în plină ascensiune. Pe deasupra, îl mai şi întâlnise pe bărbatul visurilor ei. Şi, în afară de perioada de cinci ani de când era căsătorită, viaţa ei se derulase cam la fel ca a Lisei. Soarta care o adusese în starea de acum era un memento al fragilităţii vieţii noastre, al aşteptărilor, visurilor şi speranţelor noastre…

Lisa îşi întinse degetele înmănuşate în plastic şi strânse mâna femeii, aflată deasupra cearşafului subţire.

Nici o reacţie.

Afară, în cabina de alături, brancardierii se agitară când uşa acesteia se deschise. Lisa auzi vocea doctorului Devesh Patanjali. Conducătorul echipei de cercetători din Ghildă pătrunse impetuos în cameră.

Lisa dădu drumul mâinii lui Susan.

Se întoarse spre Devesh. În spatele lui, umbra omniprezentă, Surina, se strecură pe un fotoliu în cealaltă cameră şi rămase nemişcată, cu mâinile încrucişate în poală. Companionul perfect. Perfect şi… mortal.

Devesh îşi sprijini bastonul de tocul uşii şi se apropie de ea.

— Văd că ţi-a ajuns toată dimineaţa ca să te familiarizezi pe deplin cu pacientul zero.

Lisa nu făcu altceva decât să-şi încrucişeze braţele. Aceasta era prima oară când Devesh îi vorbea mai mult; până acum, o lăsase să studieze. Petrecuse mai mult timp cu Henri, în laboratorul de toxicologie şi cu Miller, în laboratorul de boli contagioase. Până şi mesele le luase singură în cabina ei sau aici, în apartament.

— Acum, că ai o imagine completă a celui mai important pacient al meu, ce-mi poţi spune despre ea?

Deşi bărbatul zâmbea, Lisa simţi ameninţarea din spatele vorbelor.

Îşi aminti de asasinarea cu sânge rece a lui Lindholm. Şi numai pentru a le servi că învăţătură de minte: trebuia să te dovedeşti folositor. De la ea, Devesh aştepta anumite rezultate, lucruri de fineţe care le scăpaseră celorlalţi cercetători. În plus, simţea că tot timpul cât fusese lăsată singură cu pacienta era menit să o ferească de orice alte păreri şi idei preconcepute în ceea ce o privea.

Devesh voia doar opinia ei în această chestiune.

Cu toate acestea, nu uitase cuvintele lui de mai devreme în

legătură cu virusul şi ceea ce făcea acesta în corpul femeii. „Se afla într-un proces de incubaţie.”

Lisa se apropie de pacientă şi-i dezveli braţul până la umăr. Potrivit fişelor medicale, la un moment dat, membrele îi fuseseră acoperite de o erupţie severă, de răni şi băşici. Însă acum, pe pielea ei nu se mai vedea nimic. Se părea că virusul făcea *şi altceva* decât să fie pur şi simplu într-un proces de incubaţie în interiorul ei.

— Virusul lui Iuda acţionează cumva pentru a o vindeca, zise Lisa ştiind că era un test. Sau, ca să fiu mai precisă, virusul a hotărât brusc să inverseze procesul pe care-l începuse asupra bacteriilor din organism. Dintr-un motiv necunoscut, a început să întoarcă bacteriile din corpul ei la starea lor benignă originală.

El dădu din cap.

— Da, elimină tocmai plasmidele acelea pe care la un moment dat le-a introdus în bacterii. Dar de ce?

Lisa clătină din cap. Nu ştia. Nu era sigură.

Devesh zâmbi cu o expresie ciudat de caldă şi înţelegătoare pe faţă.

— Şi pe noi ne-a pus în încurcătură chestia asta.

— Însă am o ipoteză, spuse Lisa.

— Chiar aşa?

I se citea surprinderea în glas.

Lisa se uită fix la el.

— Din punct de vedere fizic, se vindecă, dar asta m-a făcut să mă întreb de ce se află în continuare în stare catatonică. O astfel de letargie e în general provocată de o traumă la cap, de o boală cerebro-vasculară, de o boală metabolică, de o reacţie la droguri sau de encefalită.

Accentuă în mod special ultima cauză.

Encefalită.

Inflamarea creierului.

— Am observat lipsa evidentă în toate fişele a unei anumite analize, zise ea. Nu s-a făcut nici o puncţie pentru a extrage şi analiza lichidul cerebrospinal. Sau cel puţin rezultatul lipseşte. Fiindcă presupun că a fost efectuat pentru a examina fluidele din jurul creierului.

Devesh încuviinţă.

— *Babut sahi.* Foarte bine. A fost analizat.

— Şi aţi găsit virusul lui Iuda.

O altă încuviinţare.

— Ai spus că virusul infectează numai bacteriile,

transformându-le în organisme periculoase şi că virusul nu poate invada celulele umane în mod direct. Dar asta nu înseamnă că virusul nu poate pluti liber în lichidul creierului. Asta ai vrut să zici prin perioada de *incubaţie.* Că virusul este în capul ei.

El scoase un oftat afirmativ.

— Da, se pare că aici vrea să ajungă.

— Deci nu e vorba numai despre această pacientă.

— Nu, în cele din urmă, li se întâmplă tuturor victimelor… sau cel puţin celor care ajung să supravieţuiască atacului bacterian iniţial.

Făcu un gest spre unul dintre colţurile camerei unde fusese instalat un computer. Începu să deschidă diferite fişiere.

În timp ce el lucra, Lisa îşi continuă teoria, mergând încoace şi-ncolo pe lângă pat.

— Nici un organism nu este nociv doar de dragul de a fi nociv. Nici măcar un virus. Faptul că infectează bacteriile trebuie să aibă un scop. Având în vedere spectrul larg al bacteriilor pe care le afectează, e imposibil să fie o chestiune aleatorie. Aşa că mi-am pus întrebarea: Ce are de câştigat din asta?

Devesh dădu din cap, îndemnând-o să vorbească mai departe. În mod evident însă, concluziile ei nu erau ceva nou. Continua să o testeze.

Lisa se uită la pacientă.

— Ce are de câştigat? Câştigă posibilitatea de a pătrunde pe un teritoriu interzis: mintea umană. Doctoral Barnhardt spunea că 90 la sută din celulele din care este compus corpul omenesc nu sunt celule umane. Sunt, în cea mai mare parte, celule bacteriene. Unul dintre puţinele locuri care rămân neatinse de infecţiile virale sau bacteriene este craniul uman. Creierul nostru este protejat împotriva infecţiilor, este păstrat într-un mediu steril. Corpul nostru a dezvoltat în jurul creierului o barieră aproape impenetrabilă. Un filtru care le permite oxigenului şi nutrienţilor din sânge să ajungă la creier, dar nu prea lăsa nimic altceva să-l străpungă.

— Deci, dacă ar vrea ceva să intre în creierul nostru…? începu Devesh.

— Ar fi nevoie de un asalt foarte puternic pentru a trece peste bariera sânge-creier. Cum ar fi să întoarcă propriile bacterii împotriva noastră, să ne slăbească organismul suficient de mult pentru ca virusul să se strecoare prin barieră şi să pătrundă în lichidul cerebral. Acesta este avantajul biologic pe care-l obţine virusul prin transformarea bacteriilor în entităţi toxice.

— Chiar eşti uimitoare, zise Devesh. Am avut dreptate să te las în viaţă.

În ciuda complimentului care se desprindea din remarcă, ameninţarea implicită nu o făcea pe Lisa să se simtă absolut deloc măgulită sau uşurată.

— Deci întrebarea esenţială este *de ce,* continuă Devesh. De ce vrea virusul să ne pătrundă în cap?

— Viermele-de-gălbează, spuse Lisa.

Răspunsul fără nici o noimă suna suficient de ciudat pentru a-l face din nou pe Devesh să se concentreze asupra chestiunii.

— Ce-ai zis?

— Viermii-de-gălbează reprezintă o mostră de cât de hotărâtă este natura. Cei mai mulţi astfel de paraziţi au un ciclu al vieţii care presupune cel puţin trei gazde. Viermele-de-gălbează care afectează omul produce ouă care ies din organism prin fecale, apoi ajung în ape reziduale şi canale şi sunt consumate de melci. Pe urmă, din ouă ies mici viermi care sapă în corpul melcilor, ajung din nou în apă şi aşteaptă următoarele gazde: peştii care se întâmplă să treacă pe acolo. Apoi, peştii sunt prinşi şi consumaţi de oameni, viermele ajunge la ficat şi creşte până ajunge la maturitate, trăind fericit până la adânci bătrâneţi.

— Şi cu asta vrei să spui că…?

— S-ar putea ca virusul lui Iuda să facă exact ceva de genul acesta. Mai ales dacă te gândeşti la viermele-de-gălbează *Lancet. Dicrocoelium dendriticum.* Şi acesta foloseşte trei gazde: vite, melci şi furnici. Însă ceea ce mi se pare cel mai uimitor este ce face în etapa când se afla în *furnică.*

— Adică?

— În interiorul furnicii, viermele controlează centrii nervoşi ai insectei şi îi schimba comportamentul. Mai exact, la apusul soarelui, viermele obligă cumva furnica să se caţere pe un fir de iarbă, îi blochează mandibula pe firul de iarbă şi astfel rămâne în aşteptare până când este păscută de o vacă. Dacă nu e mâncată, furnica se întoarce în cuibul ei, dimineaţa următoare – numai pentru a repeta din nou întregul proces în seara respectivă. Viermele-de-gălbează pur şi simplu conduce furnicuţa ca şi cum ar fi maşina lui personală.

— Şi tu crezi că asta este ceea ce face virusul? întrebă Devesh.

— Posibil, într-o oarecare măsură. Dar ceea ce am vrut cu explicaţia asta a fost să-ţi amintesc cât de insidioasă poate fi natura atunci când caută un teritoriu de exploatat. Iar creierul,

steril şi extrem de greu de penetrat, este, cu siguranţă, un astfel de teritoriu virgin. Natura nu are cum să nu încerce să-l exploateze, exact cum face viermele-de-gălbează cu furnica.

— Extraordinar! În mod evident, este o ipoteză care trebuie verificată. Însă s-ar putea să mai fie şi altceva.

Devesh se întoarse la computer. Pe ecran descărcase un videoclip QuickTime.

— Am zis că virusul a penetrat lichidul cerebrospinal al tuturor pacienţilor care au supravieţuit atacului iniţial al bacteriilor. Iată ce se întâmplă când o face.

Apasă butonul de redare.

Un clip fără sunet începu să se deruleze. Doi oameni îmbrăcaţi în alb se luptau să lege pe o masă un bărbat dezbrăcat, care-şi contorsiona membrele, cu capul ras şi cu o mulţime de fire ataşate pe craniu şi piept. Se lupta mârâind ca un animal, cu spume la gură. Deşi era în mod evident suferind, plin de răni şi bucăţi de carne necrozată pe tot corpul, reuşi să-şi smulgă un braţ din strânsoare. Mâna făcută gheară îl zgârie adânc pe unul din brancardieri. Apoi, pacientul se dădu puţin în spate şi-şi înfipse puternic dinţii în braţul aceluiaşi bărbat.

Clipul se sfârşi.

Devesh închise monitorul.

— Primim deja rapoarte despre aceleaşi reacţii nebuneşti la unii dintre pacienţi, cei care au fost expuşi cel mai devreme.

— Ar putea fi o altă formă de catatonie. *Starea de stupor* catatonic este doar o formă de manifestare.

Lisa dădu din cap înspre pacienta de pe pat.

— Există însă şi o reacţie opusă, imaginea sa în oglindă: *excitaţia* catatonică. Aceasta este caracterizată printr-o hiperactivitate extremă, grimase faciale severe, ţipete animalice şi violenţă psihotică.

Devesh se ridică şi se întoarse la patul de spital.

— Două feţe ale aceleiaşi monede, murmură el studiind-o pe femeia întinsă.

— Omul din filmare, spuse Lisa.

Observase fundalul pe care se derulau imaginile. Filmul nu fusese făcut la bordul vasului de croazieră.

— Cine era?

Devesh dădu din cap înspre pat cu tristeţe.

— Soţul ei.

Lisa înţepeni. Privi femeia de pe pat. *Soţul ei...*

— Cei doi au fost expuşi în acelaşi timp, zise Devesh. Au fost

găsiţi pe un iaht care eşuase pe un recif de lângă Insula Crăciunului. Pacientul necunoscut de jos, cel cu boala care-i mănâncă ţesuturile, a înotat probabil până la mal. Pe ăştia doi i-am recuperat de la bordul iahtului. Extrem de slăbiţi, aproape morţi.

Deci aşa aflase despre toate astea.

Devesh dădu din cap înspre femeie.

— Ceea ce, desigur, ne aduce la întrebarea de ce soţul ei a avut o cădere schizoidă completă, în timp ce pacienta noastră de aici este pe cale de a-şi vindeca toate rănile externe şi, din fericire, rămâne supusă şi catatonică? După părerea noastră, un posibil tratament pentru toţi se poate descoperi numai dacă răspundem la această întrebare.

Lisa nu-l contrazise. Nu era naivă. În ciuda spuselor lui Devesh, Lisa ştia că operaţiunea întreprinsă de Ghildă nu era motivată de altruism. Faptul că se aflau în căutarea unui tratament nu însemna că doreau să salveze lumea. Aveau planuri în legătură cu virusul acesta, însă, înainte să-l poată folosi, trebuiau să-l înţeleagă pe deplin. Să găsească un antidot sau un tratament. Şi, în privinţa asta, scopul Lisei era acelaşi cu cel al Ghildei. Un tratament *trebuia* găsit. Singura întrebare era cum să-l găsească fără ca organizaţia să ştie?

Devesh se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă.

— Ai făcut progrese excelente, doamnă doctor Cummings, trebuie să recunosc. Dar mâine este o nouă zi. Şi o să avem nevoie de alte progrese.

Aruncă o privire înapoi spre ea şi ridică dintr-o sprânceană.

— Ai înţeles?

Ea dădu din cap.

— Excelent.

Făcu o mică pauză din nou.

— Oh şi stimatul proprietar al vasului nostru de croazieră, Sir Ryder Blunt, a invitat pe toată lumea la un cocteil, în după-amiaza asta, în apartamentul lui. O mică sărbătorire.

— Sărbătorire a ce?

— Un bun venit în port, explică Devesh luându-şi bastonul. Aproape că am ajuns acasă.

Lisa nu avea nici un chef de un asemenea eveniment.

— Am mult de lucru aici.

— Prostii. Trebuie să vii. Nu va dura mult şi te va ajuta să-ţi reîncarci bateriile. Da, hotărârea e luată. O să-l trimit pe Rakao să te însoţească. Te rog să te îmbraci cu ceva potrivit.

Ieşi cu Surina pe urmele lui.

Lisa clătină din cap în vreme ce ei se îndepărtau.

Se uită din nou înspre pat.

La dr. Susan Tunis.

— Îmi pare rău, murmură ea.

Pentru soţul femeii şi pentru ceea ce urma să se întâmple în continuare.

Lisa îşi aminti comparaţia pe care o făcuse mai devreme cu pacienta, cum vieţile lor urmaseră drumuri asemănătoare. Şi-l imagina pe soţul lui Susan, cu ochii goliţi de comprehensiune şi expresia animalică de pe chip. Îşi aminti de propriul iubit şi-şi strânse braţele în jurul trupului, dorindu-şi pentru a mia oară să fie acasă, cu Painter.

Vorbise cu el din nou, de dimineaţă. O altă convorbire cu scenariu prestabilit. De data asta, ştia că nu trebuie să mai încerce nimic, aşa că raportase că totul era bine. Cu toate astea, nu se putuse împiedica să nu izbucnească în plâns în momentul când fusese smulsă din camera radio.

Voia să-i simtă braţele în jurul ei. Dar există doar o modalitate ca asta să se întâmple.

Să se dovedească utilă.

Se apropie de tava cu instrumente şi luă oftalmoscopul. Înainte să se ducă la cocteil, voia să se ocupe de ceva care i se părea o aberaţie, ceva despre care nu-i suflase o vorbă lui Devesh.

Ceva ce era, cu siguranţă, imposibil.

2.02. A.M.
Washington, D.C.

Cu un pas în urmă.

Painter coborî câte două trepte o dată spre holul hotelului Phoenix Park, prea nerăbdător chiar şi pentru a mai aştepta liftul. O echipă de medicină legală a Sigma încă mai era la etajul de sus, cercetând camera 334. Lăsase doi agenţi de teren ai FBI să se certe cu autorităţile locale.

O dispută enervantă pe tema a cui era jurisdicţia şi cine avea autoritate acolo.

Era o nebunie.

Indiferent cum ar fi fost, Painter avea îndoieli că avea să fie

găsită vreo dovadă solidă.

În urmă cu o oră, fusese trezit din puiul de somn pe care apucase să-l tragă în dormitorul din Centrul de comandă al Sigma. Unul dintre urmăritorii lor, în cele din urmă, dăduse lovitura. Comanda pentru refacerea rezervei de medicamente, cu o reţetă completată pe numele de Jackson Pierce. Numărul asigurării sociale se potrivise. Fusese primul lor succes înregistrat de la momentul în care Gray şi cei care îl însoţeau fugiseră de la casa conspirativă cuprinsă de flăcări. Painter dăduse în urmărire toate pseudonimele lui Gray, plus numele părinţilor săi, acţiune coordonată prin reţeaua de urmărire a NSA.

Painter trimisese o echipă de reacţie rapidă la farmacie, în timp ce o altă echipă se îndreptase spre adresa de livrare de pe reţeta medicală. Hotelul Phoenix Park. Farmacia confirmase comanda, însă persoana care asigura livrarea încă nu se întorsese. Încercarea de a-l contacta prin intermediul telefonului mobil eşuase până în momentul de faţă. Farmacia încercase chiar să sune şi la hotel, dar nu răspunsese nimeni la interiorul camerei.

Până să ajungă aici, Painter aflase de ce. Camera era goală. Indiferent cine fusese aici plecase deja. Registrul de la recepţie era semnat cu numele de Fred şi Ginger Rogers, un cuplu în vârstă, conform spuselor recepţionerei. Cei doi se prezentaseră acolo singuri. Şi plătiseră cu bani gheaţă. Se părea că Gray nu era cu ei. Mai mult decât atât, Gray n-ar fi făcut o asemenea greşeală strigătoare la cer, comandând medicamente, trăgând astfel un semnal de alarmă.

Iar dacă aşa stăteau lucrurile, oare ce-i făcuse pe părinţii lui să întreprindă o asemenea mişcare riscantă? Harriet era o femeie deşteaptă. Probabil că nevoia de medicamente fusese cumplită. Totuşi, de ce nu mai aşteptaseră? Era o mişcare menită pur şi simplu să inducă în eroare? Să-i pună pe toţi pe o pistă greşită?

Însă Painter ştia bine că nu era aşa. Gray nu şi-ar fi folosit părinţii în halul ăsta. I-ar fi pus să se ascundă fără să li se dea de urmă şi să rămână liniştiţi, fără să facă valuri. Nimic mai mult. Ceva era în neregulă aici. Nimeni nu văzuse cuplul de vârstnici plecând.

Şi, în plus, mai era şi problema tipului care făcea livrările la domiciliu şi care acum era dat dispărut.

Painter împinse uşa de la casa scării şi intră în hol.

Administratorul din tura de noapte dădu din cap spre el,

frângându-şi mâinile.

— Am înregistrarea de pe camerele de securitate din hol; e scoasă din circuit şi ne aşteaptă.

Painter fu condus în biroul din spate al administratorului. Un televizor cu videorecorder încorporat stătea pe un fişet de acte.

— Derulaţi până în urmă cu o oră, spuse Painter, uitându-se la ceasul de la mână.

Administratorul porni caseta şi o derulă rapid până la ora respectivă. Holul era gol, cu excepţia unei femei aflate la recepţie, care stătea jos şi completa nişte hârtii.

— Louise, o prezentă administratorul bătând uşor pe ecran. Este foarte şocată de toate astea.

Painter îi ignoră comentariul, apropiindu-se mai mult de ecran.

Uşa holului se deschise, iar o siluetă într-un halat alb se duse până la recepţie, prezentă o legitimaţie şi porni spre lift.

Louise reveni la ce făcea înainte.

— Angajata dumneavoastră a văzut-o plecând pe persoana care a făcut livrarea?

— Pot să întreb…

Painter opri caseta în momentul în care persoana în cauză îşi aranja halatul.

O femeie.

Nu *bărbatul* de la farmacie.

Imaginea surprinsă de camera de securitate era cu purici, însă trăsăturile asiatice ale femeii erau evidente. Painter o recunoscu. O văzuse pe camera video de la casa conspirativă.

Una dintre membrele echipei lui Nasser.

Painter apăsă pe butonul „eject” şi, după ce caseta ieşi, o înşfăcă. Se întoarse atât de rapid, încât administratorul, surprins, făcu un pas în spate. Painter ridică mâna în care ţinea caseta.

— Nimeni nu ştie nimic despre asta, spuse el cu fermitate, fixându-l pe administrator cu o privire de neclintit, făcând tot ce putea ca să arate cât mai ameninţător, ceea ce, ţinând cont de starea sa de spirit, nici nu era prea greu. Nici poliţia. Nici FBI-ul.

Bărbatul dădu energic din cap.

Painter ieşi pe uşă, strângând din pumni, simţind nevoia să dea cu pumnul în ceva.

Cu putere.

Painter înţelesese ce se întâmplase aici.

Nasser îi înhăţase pe părinţii lui Gray.

Chiar de sub nasul lor.

Nemernicul bătuse Sigma cu un avans de câteva minute. Iar

Painter nu putea să dea vina pe nici o „cârtiţă” pentru pierderea înregistrată, îndeosebi în cursa asta. Ştia care era motivul. Birocraţia. Tot trecutul lui Seichan, toată activitatea ei teroristă alertase pe toată lumea, ceea ce însemna că toată lumea călca pe picioare pe toată lumea. Prea mulţi afurisiţi de bucătari în aceeaşi bucătărie… şi toţi legaţi la ochi.

Spre deosebire de Nasser.

Cât fusese ziua de lungă, Painter se lovise numai de obstacole, în mare parte din cauza teritorialităţii birocratice. Cu Sigma aflată sub atentă supraveghere şi control guvernamental, celelalte agenţii simţeau gustul sângelui din apă, asemenea unor rechini. Indiferent cine putea să pună mâna pe dezertoarea celor de la Ghildă, peştele cel mare din plevuşcă, putea să garanteze siguranţa internă. Ca atare, nu prea exista cooperare reală, ci mai degrabă o aparenţă nesatisfăcătoare.

Dacă Painter spera să se poată pune de-a curmezişul acţiunilor lui Nasser, trebuia să scape de birocraţia care-l ţinea legat de mâini. Exista o singură modalitate de a face asta. Îşi scoase telefonul mobil. La naiba cu diplomaţia.

Apăsă o tastă ce apela automat numărul de la Centrul de comandă. Răspunse asistentul lui Painter.

— Brant, am nevoie să-mi transferi apelul la directorul McKnight, la DARPA. Pe o linie securizată.

— Bineînţeles, domnule. Însă tocmai voiam să vă sun. Cei de la comunicaţii ne-au furnizat nişte veşti ciudate. Cu privire la Insula Crăciunului.

Lui Painter îi trebui un moment să-i pice fisa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el după ce trase adânc aer în piept.

Se opri în faţa uşii turnante a hotelului.

— Detaliile sunt foarte sumare. Dar se pare că nava de croazieră folosită pentru evacuarea insulei a fost deturnată.

— Poftim? rosti el cu vocea întretăiată.

— Unul dintre oamenii de ştiinţă ai OMS a reuşit să scape. S-a folosit de o staţie radio pe unde scurte pentru a lua legătura cu un tanc petrolier aflat în trecere.

— Lisa şi Monk…?

— N-avem nici o veste de la ei, însă acum suntem pe cale de a primi informaţii mai amănunţite.

— Ajung îndată.

Cu inima bătându-i cu putere, închise şi băgă telefonul în buzunar, apoi împinse uşa rotativă. Aerul rece de afară îi mai

domoli puţin sângele care îi clocotea în vene.

„Lisa...”

Derulă rapid în minte ultima conversaţie pe care o purtase cu ea. I se păruse obosită, poate puţin la limită, încordată şi agitată din cauza lipsei de somn. Oare fusese forţată să dea telefoanele alea?

N-avea nici un sens.

Cine ar fi avut tupeul să deturneze un ditamai vaporul de croazieră? În mod sigur, oamenii ăştia ştiau că totul avea să iasă la iveală. Îndeosebi în era supravegherii prin satelit.

Nu exista nici un loc în care să ascunzi o navă de mărimea aceasta.

3.48 P.M.
La bordul Mistress of the Seas

Monk nu-şi putut stăpâni o exclamaţie de uimire în faţa priveliştii.

„Doamne Dumnezeule...”

Monk se afla pe puntea de la tribord, singur, aşteptându-l pe Jessie. Drept în faţă se ridica o insulă învăluită în ceaţă. Stâncile ieşeau abrupte drept din apa oceanului, pline de vârfuri ascuţite, zimţate, fără măcar vreo bucată de plajă sau loc de acostare în siguranţă. Totul arata ca o coroană de piatră rămasă aici din vremuri imemoriale, acoperită de viţă-de-vie şi desişuri adânci.

Părea cu atât mai ameninţătoare din cauza luminii şi a orizontului întunecat pe care se profila. Vaporul de croazieră reuşise să depăşească viteza furtunii care se apropia. Undeva la distanţă, din loc în loc, se vedea cum ploaia cădea din norii joşi, măturând oceanul acoperit de spumă albă. Vântul crescuse în intensitate, smucind fanioanele în toate direcţiile şi lovind vasul cu pale reci ca gheaţa.

Monk se ţinea strâns cu o mână de balustradă, în timp ce nava imensă se legăna în stânga şi în dreapta, lăsându-se pe o parte ca o coajă de nucă în furtună, punând la grea încercare sistemul de stabilizare.

Ce dracu’ era în mintea căpitanului?

Încetiniseră, însă direcţia rămăsese aceeaşi. Fix înspre insula neospitalieră. Nu părea deloc mai îmbietoare decât sutele de insule asemănătoare pe lângă care trecuseră. Ce avea asta atât

de special?

Dovedindu-se extrem de abil şi de plin de ingeniozitate, Jessie aflase nişte amănunte despre insulă de la unul dintre bucătării de pe navă, care provenea din regiune şi care recunoscuse locul.

Insula se numea Pusat sau Buricul. După spusele bucătarului, vapoarele ocoleau locul acesta. Se zicea că regina-vrăjitoare din Bali, Rangda, se născuse din acest buric şi locul naşterii ei era protejat în continuare de demoni, bestii care se înălţau din adâncuri pentru a-i trage pe călătorii neştiutori în lumea ei din adâncuri.

Jessie mai oferise încă o explicaţie: „Însă, cel mai probabil, era din cauza recifurilor periculoase şi a curenţilor înşelători”.

Sau era vorba despre cu totul şi cu totul altceva?

Trei bărci cu motor rapide apărură ca prin minune, parcă desprinse din stâncile insulei. Albastre, joase şi cu chila lungă.

Alţi piraţi.

„Nu-i de mirare că nimeni nu îndrăzneşte să vină aici, se gândi Monk. Morţii nu vorbesc.”

Monk aruncă o privire în spate, în timp ce nişte bărbaţi trecură rapid pe lângă el, strigând ceva în malaeză. Se chinui să distingă cuvintele. Se uită la ceas. Unde umbla Jessie? I-ar fi prins foarte bine să audă traducerea.

Monk studie insula din faţă.

Potrivit rapoartelor internaţionale, insulele Indoneziei erau înţesate de sute de golfuleţe secrete. Lanţul indonezian era format din peste 18000 de insule, dar numai 6000 erau cunoscute ca fiind populate. Ceea ce lăsa 12000 de locuri care puteau fi folosite ca ascunzători.

Monk urmări cele trei bărci apropiindu-se zumzăind de ei, apoi despărţindu-se şi virând brusc, ridicând un val de apă înalt. Îşi ocupară poziţiile de-o parte şi de alta a vasului de croazieră şi una drept în faţă. O luară înapoi spre insulă mişcându-se foarte încet acum, cu o menire precisă.

Escorte.

Vasele mai mici îşi conduceau fratele mai mare în port.

Pe măsură ce insula se apropia, Monk reuşi să observe o deschizătură îngustă în partea din faţă a stâncii, foarte uşor de trecut cu vederea din cauza unghiului pe care-l făcea. Deschizătura părea prea mică pentru vaporul de croazieră – era ca şi cum ai fi vrut să treci o cămilă prin urechile acului. Însă, aparent, cineva se documentase temeinic în legătură cu dimensiunile şi pescajul navei.

Vasul de croazieră îşi împinse prova între doi pereţi înalţi de piatră întunecată. Restul vaporului nu avu altceva de făcut decât s-o urmeze. Babordul scrijeli peretele cu un scrâşnet ascuţit, făcând nava să se cutremure din încheieturi. Monk sări îndărăt în momentul în care o bucată de stâncă ieşită în afară agăţă două bărci de salvare, zdrobindu-le.

Întregul vapor scârţâi prelung.

Monk îşi ţinu răsuflarea. Însă nu mai aveau mult. Drumul se lărgea din nou.

Mistress of the Seas se strecură prin deschizătura îngustă, într-o lagună largă, de mărimea unui mic lac.

Monk se apropie din nou de balustradă şi privi uimit în jur. „Să fiu al dracului… Nu-i de mirare că locului ăstuia i se spune Buricul."

De fapt, insula era un vechi con vulcanic cu o lagună întinsă în centru. Pereţi zimţaţi o înconjurau din toate părţile, alcătuind coroana care reprezenta insula. În interior, stâncile erau mai puţin abrupte, acoperite de o junglă deasă, străbătute de cascade argintii şi mărginite de plaje cu nisip. Partea cea mai îndepărtată a lagunei era presărată ici-colo cu clădiri acoperite cu şindrilă sau frunze de palmier. O mulţime de docuri de lemn şi de diguri de piatră duceau la micul orăşel. Câteva bărci erau scoase pe ţărm pentru reparaţii şi se vedeau şi unele care ruginiseră până la scheletul metalic.

Casă dulce casă pentru piraţi.

Mai apărură în viteză şi alte ambarcaţiuni pentru a întâmpina vasul de croazieră care se apropia.

Din câte-şi dădea seama Monk, nu veneau ca să-i admire decoraţiunile.

Se uită cercetător în sus, observând că, în momentul când pătrunseseră în lagună, lumina scăzuse brusc în intensitate. Ca şi cum deasupra lor apăruseră din senin nori negri de furtună.

Însă nu norii erau de vină pentru umbra de deasupra lagunei.

„Cineva a fost foarte ocupat", se gândi Monk în vreme ce-şi întindea gâtul.

Deasupra conului deschis al vulcanului fusese ţesută de-a lungul şi de-a latul un fel de plasă. Arăta destul de peticită; în mod evident, fusese făcută din bucăţi şi, cu siguranţă, realizarea ei durase zeci de ani, poate chiar sute. În timp ce părţile principale erau susţinute de cabluri de oţel împletite, întinse de la o culme la alta, altele erau fabricate din frânghii şi plase, iar secţiunile mai vechi păreau făcute pur şi simplu din iarbă şi stuf

legate laolaltă. Construcţia acoperea laguna ca un acoperiş de plasă, o minune a ingineriei, măiestrit camuflată cu viţă, frunze şi crengi. De deasupra, laguna era invizibilă. Din aer, insula părea acoperită de o junglă deasă şi continuă.

Iar acum această plasă uriaşă acoperea *Mistress of the Seas,* ascunzând-o de orice privire iscoditoare.

Ceea ce nu era bine deloc.

Motoarele se opriră, iar vasul încetini şi apoi se opri. Monk auzi zornăitul şi simţi vibraţiile uşoare produse de ancorele care erau coborâte.

Agitaţia produsă undeva în zona provei îl făcu să-şi îndrepte atenţia înainte.

Monk o luă într-acolo, ca să vadă despre ce era vorba. Alţi piraţi nu se feriră să treacă pe lângă el în goană, strigând bucuroşi, cu armele ridicate în aer.

— Asta nu poate fi de bine, murmură Monk.

Ţinându-se mai în spate, Monk ajunse în cele din urmă să dea cu ochii de o mare mulţime de piraţi adunaţi pe puntea din faţă, în jurul piscinei şi a rezervorului cu apă caldă. Din difuzoare răcnea muzica din Caraibe, graţie lui Bob Marley şi versurilor sale care propovăduiau Mişcarea Rastafari[27]. Mulţi aveau în mâini sticle de bere, vodcă sau whisky, ceea ce dovedea că, de fapt, erau un amestec de mercenari şi piraţi indigeni. Se părea că tocmai se dăduse startul petrecerii de bun venit acasă.

Şi jocurile.

Atenţia piraţilor era îndreptată spre pupa. Puştile strâns ţinute în mâini erau agitate în aer şi se auzeau strigăte de încurajare. Cineva deşurubase trambulina pentru sărituri şi o scosese peste balustradă, deasupra apei. Un bărbat cu mâinile legate la spate era târât într-acolo. Fusese bătut, avea buzele sparte şi-i curgea sânge din nas.

Cum era zgâlţâit într-o parte şi alta, Monk îi văzu pentru o secundă faţă.

„Oh, nu…”

Jessie bolborosea disperat cuvinte în malaeză, însă părea că toţi erau surzi. Era împins cu arma de la spate, forţat să treacă

[27] Mişcarea Rastafari (cunoscută şi ca Rastafari sau Rasta) este o mişcare religioasă monoteistică, abrahamică, aceasta recunoscându-l pe Haile Selassie I, fostul împărat al Etiopiei, ca fiind încarnarea lui Dumnezeu, denumit şi Jah sau Jah Rastafari. Haile Selassie este văzut şi ca parte din Sfânta Treime şi ca reîntoarcerea promisă în Biblie a lui Mesia. (n. red.).

peste balustradă şi să o ia pe trambulină. Aparent, piraţii erau fundamentalişti, ţineau la tradiţii.

Jessie merse împleticindu-se pe trambulină, împins de la spate şi îmbrâncit până la capăt.

Monk făcu un pas în direcţia lui.

Însă între el şi tânărul asistent se aflau o mulţime de piraţi. Ce putea face? În mod evident, Monk nu putea începe să tragă în stânga şi-n dreapta ca să-şi croiască drum prin grămada de piraţi. N-ar fi reuşit decât să fie ucis, la fel ca şi Jessie.

Cu toate astea, nu se putu împiedica să nu ducă mâna la armă.

N-ar fi trebuit să-l implice pe puşti. Ajunsese să se bazeze prea mult pe el, îl făcuse să meargă prea departe. Jessie plecase cu o oră în urmă, în căutarea unei hărţi a regiunii. Cineva trebuia să aibă o hartă sau să poată schiţa una. Cu siguranţă, piraţii îşi luau proviziile şi cele trebuincioase de undeva din apropiere. Monk îi repetase să fie prudent, dar Jessie se îndepărtase în grabă, cu ochii strălucind de adrenalină.

Şi iată unde-l adusese asta.

Cu un ultim strigăt, Jessie căzu de pe trambulină drept în apă, lovind-o cu putere. Monk se repezi spre balustradă împreună cu majoritatea piraţilor, înghesuindu-se umăr la umăr, urlând, veselindu-se, înjurând. Se făceau pariuri.

Monk răsuflă în momentul când Jessie apăru din nou la suprafaţă, dând puternic din picioare, încercând să se menţină deasupra apei, cu răsuflarea întretăiată. Doi piraţi de la prova ţineau puştile îndreptate spre victima care se agita.

„Oh, Doamne…”

Împuşcăturile se auziră clar, cu atât mai stridente la adăpostul plasei.

Apa sări în toate părţile, marcând locul în care loviseră gloanţele.

La călcâiele lui Jessie.

Alte râsete.

Puştiul dădu şi mai tare din picioare, încovrigându-se, încercând să înoate cât mai departe de navă.

N-avea cum să ajungă până la ţărm.

Una dintre bărcile cu motor o luă în viteză drept spre silueta lui care se zbătea în apă, ca şi cum ar fi încercat să treacă peste el. Numai că, în ultimul moment, viră pe lângă el, ocolindu-l şi trimiţându-l pe Jessie la fund din cauza valului stârnit.

Acesta se chinui să răzbească din nou până la suprafaţă,

părând mai degrabă furios decât speriat.

Înotând pe spate, dădu cu putere din picioare, folosindu-se de mâinile legate ca de un soi de cârmă. Băiatul era puternic şi bine antrenat.

Însă ambarcaţiunea cu motor era mai rapidă.

Dădu din nou un ocol, pregătindu-se să pornească iarăşi.

Un bărbat aflat în partea din spate a bărcii îşi asigură echilibrul şi-şi ridică arma, ţintind. Începu să tragă în apă, în timp ce barca trecea printre vasul de croazieră şi băiat.

Monk se crispă de durere, ştiind că Jessie n-ar fi avut cum să supravieţuiască şi de data asta.

Barca trecu în viteză, zumzăind.

Şi Jessie era în continuare acolo, tuşind şi zbătându-se. Dădea din picioare, luptându-se cu apa. Piraţii izbucniră în urale.

Monk îşi încleştă mâinile pe balustradă, suficient de puternic ca s-o smulgă. Nemernicii ăia se jucau cu Jessie, prelungindu-i la maximum tortura.

Deşi nu putea să acţioneze, refuzând să se întoarcă şi să se îndepărteze, degetele lui Monk se încleştară într-o strânsoare crâncenă. Faţa lui, încinsă şi roşie ca focul, strălucea aprinsă sub camuflajul maro-închis.

„E numai vina mea...”

Jessie se lupta să înainteze spre ţărm, pe o parte acum, încercând să vadă cât mai avea de înotat până la plajă. Barca reveni. Peste ape se auziră ecouri de râs.

Jessie dădu şi mai repede din picioare. Brusc, sări în sus, dând cu picioarele de nisip. O luă la fugă, căzu, se aruncă spre ţărm. Mări pasul pe măsură ce nivelul apei de sub el scădea. Încerca să traverseze plajă pentru a intra în jungla deasă.

„Haide, Jessie...”

Barca trecu în viteză aproape de ţărm. Se auziră focuri. Nisipul explodă şi vegetaţia sfâşiată se împrăştie în toate părţile. Apoi, Jessie făcu ultimii paşi uriaşi, dispărând în pădure cu mâinile în continuare legate la spate.

Se mai auziră nişte urale şi câteva mormăituri de dezamăgire.

Bancnotele trecură din mână în mână.

Însă majoritatea piraţilor chicoteau încă, de parcă ştiau ei ce ştiau.

Monk făcu un semn din cap înspre cel mai apropiat dintre ei.

— *Apa*[28]*?* întrebă el.

---

[28] Ce e? (în lb. malaeză, în original) (n. red.).

Cum banda de piraţi de aici era compusă dintr-un amestec de populaţie indigenă şi mercenari străini, Monk aflase că o malaeză rudimentară putea fi folosită fără probleme. Nu toată lumea o vorbea la fel de fluent precum piraţii nativi de pe insulă.

Bărbatului de lângă el îi lipseau câţiva dinţi, însă era fericit să arate câţi îi mai rămăseseră rânjind larg. Arătă cu degetul către ţărm, însă undeva mai sus. Pe deasupra copacilor se vedeau nişte fuioare de fum. Acolo se găseau nişte aşezări.

— *Pemakan daging manusia*[29], explică piratul.

„La fel şi ţie, prietene."

Piratul îi observase probabil nedumerirea şi zâmbi şi mai larg, arătându-şi măselele de minte aproape distruse. Încercă din nou.

— *Kanibals*.

Monk făcu ochii mari. Era un cuvânt în malaeză pe care Monk îl putea traduce şi singur. Se uită îndărăt la plaja pustie şi apoi la fuioarele de fum. Se părea că piraţii împărţeau insula cu un trib local de canibali. Şi, la fel ca orice oameni civilizaţi care se întorceau acasă, piraţii le aduseseră un os de ros şi celor care aveau grijă de tot în lipsa lor.

Literalmente.

Piratul de lângă el continuă să bolborosească şi arătă înspre apă. Monk prinse doar câteva frânturi de propoziţii, un cuvânt ici şi acolo.

— ... norocos... noaptea... rău...

Bărbatul mima cu mâna o gheară care se ridică, apucă şi trântea ceva la pământ.

— *Iblis.*

Ultimul cuvânt era ceva urât în malaeza.

Monk îl auzise de destule ori, însă era aproape convins că omul îl folosea în sens propriu.

Demon.

— *Raksasa iblis*[30]*,* repetă el şi mai bălmăji ceva ce se termină cu un nume şoptit care-i transforma rânjetul de pe faţa aproape într-o expresie de durere. Rangda.

Monk se încruntă şi se îndreptă de spate, aplecându-se uşor peste balustradă ca să se uite la apă.

Îşi aminti poveştile de adormit copiii pe care le menţionase Jessie. Rangda era numele reginei-vrăjitoare din Bali, ai cărei demoni se presupunea că bântuiau aceste ape.

---

[29] Mâncători de carne de om (în lb. malaeză, în original) (n. red.).

[30] Demon uriaş (în lb. malaeză, în original) (n. red.).

— Noaptea… murmură omul în malaeza şi arătă către apă. *Amat, amat buruk.* Foarte, foarte rău.

Monk oftă. Asta mai lipsea. Se uită îngrijorat înspre pădure, locul în care dispăruse Jessie.

Demoni şi canibali.

Ce mai urma? Club Med[31]?

[31] Club Mediterranee, corporaţie franceză care deţine numeroase staţiuni de vacanţă în multe părţi ale lumii, mai ales in locuri exotice. (n. red.).

9
Hagia Sofia

6 IULIE, 9.32 A.M.
Istanbul

Cu soarele strălucind deasupra restaurantului de la ultimul etaj, Gray ascultă ameninţarea în difuzorul telefonului. Care făcu să pălească toată căldura soarelui dimineţii.

— Dacă nu-mi urmezi instrucţiunile întocmai, îţi omor părinţii.
Gray strânse cu putere telefonul mobil al lui Vigor în palma încleştată.

— Dacă li se-ntâmplă ceva…

— O să li se-ntâmple. Îţi promit asta. O să-ţi trimit bucăţi din ei. Prin poştă. Peste câteva luni.

Gray simţi convingerea din vorbele bărbatului care nu se prefăcea deloc. Se întoarse cu spatele la ceilalţi, trebuind să se concentreze, să gândească.

— Dacă încerci să contactezi Sigma, continuă Nasser cu o voce imperturbabilă, o să aflu. Şi o să fi pedepsit. Cu sângele mamei tale.

Gray îşi lungi gâtul, încercând să scape de nodul care-l sugruma.

— Nenorocitule… vreau să mă conving că sunt în viaţă… că nu le-ai făcut nimic.

Nasser nici măcar nu-i mai răspunse. Gray auzi un fâsâit în telefon, voci înăbuşite, după care, vocea mamei sale.

— Gray? icni ea. Îmi pare rău. Taică-tău. Am avut nevoie de pastilele alea ale lui, spuse ea, vorbele înecându-i-se într-un hohot de plâns.

Gray tremura din tot corpul, oscilând între furie şi durere.

— Nu contează. Tu eşti teafără? Dar tata?

— Suntem… da… Gray…

Telefonul îi fu smuls din mână, iar vocea lui Nasser reveni pe fir.

— O să-i las pe mâna colegei mele Annishen. Cred c-ai cunoscut-o la casa conspirativă din Washington.

Lui Gray îi apăru în faţa ochilor imaginea femeii eurasiatice cu părul vopsit şi tuns foarte scurt, plină de tatuaje.

Asiatica Anni.

Nasser continuă:

— O să vin după voi, în Turcia. La 7 fix după-amiaza. Să nu vă mişcaţi de unde sunteţi.

Gray se uită la ceasul de la mână. În mai puţin de 10 ore.

— Am oameni care se apropie de poziţia voastră din Sultanahmet chiar acum, în timp ce vorbim. Nu încerca s-o faci pe deşteptul. I-am pus sub urmărire telefonul monseniorului Verona încă de când a plecat din Italia.

Plecarea bruscă a lui Vigor de la Vatican probabil că declanşase un semnal de alarmă. Gray ar fi vrut să se poată supăra pe monsenior din cauza faptului că fusese atât de neglijent, însă ştia că Vigor nu acţiona mânat de acelaşi nivel de paranoia că el. Puţini oameni o făceau. Iar pentru moment, Gray nu avea vreme pentru acuzaţii şi învinuiri, fiind prea apăsat de propria vină.

Îşi lăsase părinţii singuri.

— Acum, aş vrea să vorbesc cu Seichan, zise Nasser.

Gray îi făcu semn cu mâna lui Seichan. Ea veni să ia telefonul, dar Gray îl ţinu strâns în mână. Făcu un semn sugestiv spre ea, ca să vină mai aproape, astfel încât să le poată asculta conversaţia.

Cu capetele lipite, ureche lângă ureche, Seichan vorbi la telefon:

— Amen, spuse ea folosind prenumele lui Nasser, ce doreşti?

— Javră împuţită… pentru trădarea asta, o să te fac să suferi în nenumărate feluri…

— Da, da, o să-mi faci şi-o să-mi dregi. Am prins ideea, dulceaţă.

Seichan oftă, iar respiraţia ei îi gâdilă gâtul lui Gray.

— Însă mi-e teamă c-o să trebuiască să ne luăm la revedere chiar acum. O să fiu de mult plecată când vei ajunge tu aici.

Gray se încordă şi se răsuci uşor, ca să-i arunce o privire scurtă. Ea ridică o palmă în sus, că să-l facă să tacă şi clătină energic din cap. Nu avea să plece nicăieri.

— Oamenii mei v-au înconjurat deja, o avertiză Nasser. Dacă încerci să pleci, o să-ţi tragă un glonţ direct între ochii ăia reci ai tăi.

— Mi-e indiferent. Imediat ce mica noastră conversaţie ia sfârşit, o să ies din blestemata asta de *biserică.* Seichan îi aruncă

o privire cu înţeles lui Gray şi îi arătă Hagia Sofia, peste balustrada terasei.

Continuă să vorbească la telefon:

— Oricum, n-am înaintat deloc aici, la Hagia Sofia. Sunt prea multe blestemăţii de fresce. Toate-s ale tale, iubire. N-o să mă mai vezi niciodată.

Gray se încruntă. Ea minţea pe faţă. Dar de ce?

Nasser făcu o pauză, după care vorbi, furia topindu-i răceala de până atunci.

— N-o să reuşeşti să faci nici zece paşi! Am oameni la toate ieşirile din Hagia Sofia. Seichan îşi dădu ochii peste cap spre Gray, indicându-i stratagema.

— Sunt sigură că-i aşa, Amen, încheie Seichan. Ciao, iubire. Mulţi pupici.

Seichan se trase înapoi de la telefon şi îndreptă un deget spre Gray, avertizându-l să aibă grijă.

Gray îşi intră în rol:

— Ce i-ai zis? rosti el repede. Seichan şi-a înşfăcat pistolul şi-a pornit-o aţă spre ieşirea din biserică. Spune-mi ce mama naibii pui la cale cu nemernica aia?

Seichan dădu din cap cu un zâmbet slab.

Ascultându-l pe Nasser cum înjură cu năduf, Gray îşi făcu nişte calcule în minte, chinuindu-se să înţeleagă subterfugiul folosit de Seichan, reprimându-şi sentimentele de vină şi furia. Nu aveau să le fie de folos lui sau părinţilor lui.

Îi întâlni privirea lui Seichan. Poate că Ghilda va fi localizat apelul telefonic al lui Vigor, însă triangulaţia nu era perfectă. Asta era motivul pentru care Seichan testase asta susţinând că este la Hagia Sofia. Cei din Ghildă ştiau că ei se afla pe undeva în vechiul cartier al Istanbulului, însă nu ştiau exact unde anume.

Cel puţin nu încă.

Gray se uită lung peste un parc din apropiere, spre silueta mătăhăloasă a Hagiei Sofia, cu gigantica sa cupola amplă, înconjurată de patru minarete lunguieţe.

— Ce faceţi la Hagia Sofia? întrebă Nasser.

Gray se gândi cât de mult să-i zică. Trebuia să fie convingător, iar cea mai bună modalitate de a face asta era să apeleze la o mică doză de adevăr.

— Căutăm cheia lui Marco Polo. Monseniorul Verona a decodat înscrisul de la Vatican. Care ne-a condus aici.

— Aşadar, Seichan v-a zis ce căutăm.

Altă înjurătură.

— Pentru că ai lăsat-o să scape, o să trebuiască să-ţi dau o lecţie ca să vezi cât de serios vorbim.

Gray desluşi intenţia lui de a le face rău părinţilor săi.

— Seichan nu mai prezintă importanţă, îl întrerupse Gray brusc, protejându-şi părinţii în singurul mod în care putea s-o facă. Eu am ceea ce cauţi. Codul angelic de pe obeliscul egiptean. Am o copie după el.

Nasser rămase tăcut. Gray şi-l imagină cum îşi închide ochii a uşurare. Nasser avea mai multă nevoie de scrierea angelică decât să o pedepsească pe Seichan.

— Foarte bine, domnule comandant Pierce.

Încordarea de mai înainte îi dispăruse din voce.

— Continuă să cooperezi în modul acesta, iar mama şi tatăl tău o să-şi trăiască restul vieţii în pace şi linişte.

Gray ştia că o asemenea promisiune era la fel de volatilă ca şi aerul pe care îl respira.

— Ne întâlnim în Hagia Sofia, înăuntru, la ora 7 seara, zise Nasser. Căutaţi cheia lui Polo prin biserică dacă vreţi. Am lunetişti amplasaţi la toate ieşirile.

Gray afişă un rânjet batjocoritor.

— Şi-n plus, domnule comandant Pierce, dacă te gândeşti să-mi întinzi vreo cursă, Annishen o să mă verifice din oră în oră. Dacă o să întârzii măcar un minut, o să înceapă cu degetele de la picioarele mamei tale.

Legătura telefonică se încheie cu un păcănit.

Gray închise cu putere clapeta telefonului mobil al lui Vigor.

— Trebuie să ne ducem la Hagia Sofia. Înainte ca oamenii Ghildă să determine poziţia noastră reală.

Începură să-şi adune în grabă lucrurile.

Se întoarse spre Seichan.

— A fost destul de riscant.

Seichan ridică din umeri.

— Gray, dacă speri să scapi cu viaţă din asta, în mod sigur nu trebuie să-i subestimezi pe cei din Ghildă. Sunt puternici, au mulţi aliaţi. Cu toate astea, nici *nu-i supraestima.* Ghilda n-o să-ţi dea pace şi o să se folosească de temerile tale legate de omnipotenţa lor. O să folosească temerile astea ca să-ţi zdruncine moralul. Nu trebuie decât să te concentrezi. Să fi precaut, dar să-ţi foloseşti şi capul.

— Şi dacă nu aveai dreptate? întrebă Gray cu mânie în glas.

Seichan îşi înălţă uşor capul.

— Dar am avut.

Gray trase aer cu putere pe nări, încercând să se elibereze de furie. Mama şi tatăl său ar fi avut de suferit dacă ea s-ar fi înşelat.

— În plus, spuse Seichan, aveam nevoie de o scuză solidă ca să nu fiu aici când o să sosească Nasser. Pe tine şi pe monseniorul Verona o să vă lase în viaţă. Amândoi îi sunteţi de folos. Iar cu mama şi tatăl tău pe post de garanţie, Nasser o să creadă că te poate călări ca pe un cal de curse. Însă pe mine Nasser m-ar împuşca pe loc. Adică, asta dac-aş avea noroc. Aşa că aveam nevoie de o strategic de scăpare care să-mi salveze viaţa şi care să-mi asigure libertatea de a face manevre pe cont propriu. Asta dacă o să am ocazia să vă ajut.

În cele din urmă, Gray reuşi să-şi stăpânească furia. Nu părinţii lui Seichan erau cei aflaţi în pericol. Ei îi era mai uşor să fie nepăsătoare şi să-şi asume riscuri. Luase o decizie cu sânge rece, acţionase în grabă, iar rezultatele aveau să le folosească tuturor.

Cu toate astea…

Seichan se întoarse şi arătă cu degetul.

— O să am nevoie de tipul ăla.

— De cine? De mine? întrebă Kowalski.

— După cum am spus, Nasser o să mă împuşte pe loc. Probabil că şi pe Kowalski.

— De ce eu?

Malacului îi căzu faţa.

— Io ce mama dracului i-am mai făcut?

— Nu-i eşti de nici un folos.

— Hei!

Seichan îi ignoră ieşirea nervoasă.

— Nasser n-are nevoie de alţi ostatici, nu acum, când îi are pe domnul şi doamna Pierce. N-o să valorezi nimic în ochii lui că să-l facă să te ţină prin preajmă.

Gray ridică o mână.

— Dar dacă Nasser ştie deja că Kowalski este aici, cu noi?

Seichan se uită lung la el, exasperată.

Încetul cu încetul, înţelese şi el.

„Nu-i supraestima pe cei din Ghildă.”

Încruntându-se, Gray se lupta să treacă peste propria credinţa că Ghilda era omnipotentă. Credinţa ce ameninţa să-l paralizeze, să-l împiedice să mai acţioneze în vreun fel. Calmându-se şi judecând situaţia din toate perspectivele, îşi dădu seama că ea avea dreptate.

Se întoarse spre Kowalski.
— O să mergi cu Seichan.
— Şi o să-l folosesc aşa cum trebuie, zise Seichan trăgându-i fostului marinar una peste fund.
— Măcar cineva mă consideră şi pe mine de folos, mormăi Kowalski frecându-şi şezutul.
După ce-şi strânseră toate lucrurile, începură să coboare. Seichan şi Gray plecară ultimii. Gray o prinse cu putere de mână, în timp ce încerca să treacă.
— Ce-ai de gând să faci? întrebă el îndată ce rămaseră singuri pe terasă. Să ne ajuţi?
— Nu ştiu. Nu încă.
Se uită ţintă în ochii lui, puţin cam mult, după care încercă să se întoarcă. În mod clar, voia să-i mai spună ceva, însă nu avusese curaj s-o facă. Era evident din respiraţia ei încordată, din şovăiala ce i se citea în ochi.
— Ce este? o întrebă el cu blândeţe şi îngrijorare.
Blândeţea lui nu păru decât să o determine să vrea să zică mai mult. Însă ea oftă şi atât.
— Gray… îmi pare rău… începu ea uitându-se din nou într-o parte. Părinţii tăi…
Era mai mult decât îngrijorare în ochii şi comportamentul ei. Era şi o doză de vină. De ce? Vina implica responsabilitatea. Însă implicarea părinţilor lui Gray de către Seichan fusese accidentală. Gray începuse să accepte asta. Şi-atunci care era sursa acestui sentiment subit de vină? Prin minte i se perindară mai multe posibilităţi, trecând în revistă cele mai recente discuţii. Cu Nasser, cu Seichan. Ce-o deranja…
…după care, deodată, ştiu.
Practic vorbind, Seichan i-o spusese puţin mai înainte.
„Nu-i supraestima pe cei din Ghildă.”
O strânse şi mai tare de mână. O lipi pe Seichan de zidul de lângă uşa de acces. Se apropie de ea, buzele aproape atingându-li-se.
— Oh, Dumnezeule… *nu există* nici o blestemată de cârtiţă în Sigma. N-a existat niciodată.
Seichan se bâlbâi încercând să-i explice.
Gray n-avea de gând să o lase s-o facă.
— Nasser m-a avertizat să nu sun la Sigma, chiar m-a ameninţat. De ce? Ştia că sunt conştient de faptul că Ghilda a infiltrat o cârtiţă în Sigma. Aşa că, de ce să se mai deranjeze să mă ameninţe?

O scutură cu putere.

— Asta cu excepţia situaţiei în care nu există de fapt nici o cârtiţă.

Ea se retrase, zbătându-se puţin ca să scape din strânsoarea lui, dar el o strânse şi mai tare, strivindu-i mâna până la os.

— Când aveai de gând să-mi spui? o întrebă el tăios.

În cele din urmă, ea îşi redobândi vocea – şi era o voce furioasă, care nu-şi cerea scuze, ci, din contră, se apăra.

— Aveam de gând să-ţi zic. După ce se terminau toate astea, spuse ea oftând iritată. Însă, având în vedere că ţi-au capturat părinţii, n-am putut să mai păstrez secretul... nu dacă există şi cea mai mică speranţă de a-i elibera. Nu sunt atât de crudă, Gray.

Seichan încercă să se răsucească, însă Gray făcu un pas ca să-şi menţină privirea aţintită asupra ei.

— Şi-atunci, dacă nu-i nici o cârtiţă, întrebă el, cum de-a ştiut Nasser de casa conspirativă? Cum de-a pus la cale ambuscada de-acolo?

— A fost o eroare de calcul din partea mea. Ochii ei se măriră, dovedind că este de neclintit. Şi asta-i tot ce-o să spun. O să trebuiască să crezi c-am acţionat fără intenţii ascunse.

— Te cred, răspunse el în batjocură.

Reacţia lui păru să o jignească, judecând după modul în care-şi aplecă puţin bărbia.

Gray nu se lăsă.

— Dacă aş fi avut sprijinul Sigma de la început...

Faţa lui deveni şi mai dură.

— Ar fi pus mâna pe tine până acum, Gray. Iar eu aş fi după gratii în nu ştiu ce închisoare. Complet inutilă. Am avut nevoie ca noi doi să fim în libertate şi asta cât mai rapid şi mai curat posibil. Aşa că te-am lăsat să crezi exact ceea ce-ai crezut.

Gray căută să vadă chiar şi urma vreunei expresii oricât de vagi pe faţa ei, un licăr rapid de emoţie contradictorie, ceva care să indice că minte. Nu era nici una. Ea îşi menţinu privirea fixă, cu ochii limpezi, provocatori. Nici măcar nu se mai chinui să ascundă faptul că mai lăsase ceva nespus.

Gray se încruntă la ea, blestemându-se pentru că nu avusese mai multă grijă cu ea.

— Ar trebui să-l las pe Nasser să te împuşte şi gata.

— Şi-atunci cine ţi-ar mai apăra spatele, Gray? Pe cine mai ai aici? Pe Kowalski? Mai bine ai fi de unul singur. Mă ai pe mine. Asta e, fir-ar să fie. Aşa că hai să trecem peste asta. Putem să

continuăm să ne certăm, să irosim puţinul timp care ţi-a mai rămas să dai un telefon la Sigma sau putem să rezolvăm asta mai târziu.

Ea dădu din cap spre uşă.

— E un telefon în holul hotelului. Asta a fost un alt motiv pentru care am vrut ca Nasser să creadă că suntem în cu totul altă parte. Până acum, probabil că a dat în urmărire toate telefoanele publice din Hagia Sofia. Cel din hol ar trebui să fie sigur. Sau cel puţin suficient de sigur. În plus, o să trebuiască să nu te lungeşti foarte mult. Deja nu ne-a rămas prea mult timp la dispoziţie.

Gray îi dădu drumul, împingând-o într-o parte.

Din nou, faţa ei fu străbătută de-o expresie ce dovedea că se simte rănită în amorul propriu.

„Las-o să se simtă jignită."

Dacă ar fi ştiut că nu există nici o cârtiţă, l-ar fi contactat pe Painter de la început. Cel puţin ar fi aranjat ca mama şi tatăl lui să fie în siguranţă.

Probabil că ea depistase sursa furiei lui. Îşi şterse faţa şi cu vocea înmuiată, extrem de obosită, zise:

— Am crezut şi că ei o să fie în siguranţă. Am crezut asta cu adevărat.

Gray vru s-o repeadă din nou, însă nu-i veni pe limbă nici un cuvânt. Asta atât pentru faptul că era nervos, dar şi, mai important, pentru că nu putea să transfere toată vina să asupra lui Seichan.

Nu avea cum să nege adevărul gol-goluţ.

El era cel care îşi lăsase părinţii singuri.

Nimeni altcineva.

3.04 A.M.
Washington, D.C.

— Domnule director Crowe, am un apel de pe o linie sigură de la Istanbul.

Painter îşi mută rapid privirea de la aparatele ce transmiteau imaginile prin satelit şi se uită în sus, la şeful Departamentului de comunicaţii. Oare cine suna de la Istanbul?

De o oră încoace, Painter discuta aprins cu mai-marii de la

National Reconnaissance Office şi Naţional Security Agency[32], încercând să obţină accesul deplin la ECHELON, sistemul lor de supraveghere prin satelit şi să treacă pe lista de priorităţi demararea căutărilor în jurul Insulei Crăciunului.

Însă un teritoriu atât de izolat, populat doar ici şi colo, era desemnat ca o zonă de risc scăzut şi nu se afla sub supraveghere permanentă. Graţie unui moment strălucit de inspiraţie, Painter îi convinsese în cele din urmă pe cei de la Australian Joint Defence Facility[33] de la Pine Gap să redirecţioneze unul dintre sateliţii lor spre această zonă. Însă, chiar şi aşa, tot avea să mai dureze încă 14 minute.

— E comandantul Pierce, domnule, spuse şeful comunicaţiilor şi îi întinse receptorul.

Painter se răsuci în scaun. „Ce mama naibii?” Luă receptorul.

— Gray? Directorul Crowe la telefon. Unde eşti?

Vocea de la capătul firului nu era foarte clară.

— Domnule, n-am prea mult timp la dispoziţie şi am o mulţime de informaţii de transmis.

— Te ascult.

— În primul rând, părinţii mei au fost răpiţi de un agent al Ghildei.

— Amen Nasser. Ştim asta. Deja e în derulare o amplă acţiune de căutare.

Urmă un moment de tăcere, probabil generat de surpriză, după care Gray continuă:

— Trebuie să daţi de Monk şi de Lisa. Sunt în pericol, în Indonezia.

— Ştim asta. Încerc să deplasez un satelit în zona chiar în timp ce vorbim. Dacă ai terminat să-mi spui ce ştiu deja, de ce nu începi cu începutul?

Gray trase adânc aer în piept şi-i relată rapid ce se întâmplase din momentul în care Seichan revenise cu atâta forţă în viaţa sa. Painter îi puse câteva întrebări şi informaţiile începură să se pună cap la cap, încadrându-se în imaginea generală, asemenea pieselor unui puzzle împrăştiat. Îşi dăduse deja seama de mai multe chestiuni în vreme ce aştepta răspunsul de la NSA. Deja suspecta implicarea celor din Ghilda în incidentul produs la Insula

---

[32] Ambele sunt agenţii de informaţii care se ocupă cu misiuni de recunoaştere. (n. tr.).

[33] Bază din Australia de urmărire a sateliţilor, finanţată de S.U.A. (n. red.).

Crăciunului. Cine altcineva mai dispunea de atâtea resurse, încât să pună mâna pe întreaga populaţie a unei insule şi s-o facă să dispară? Gray tocmai îi confirmase presupunerea şi îi răspunsese la întrebarea de ce se întâmplau toate astea, dându-i chiar şi un nume.

Virusul lui Iuda.

În urmă cu o oră, Painter îl convocase pe dr. Malcolm Jennings la Departamentul R&D al Sigma, luându-l pur şi simplu din pat. Pe drumul de întoarcere, parcurs cu maşina de la locul răpirii până la sediul Sigma, Painter trecuse în revistă ultimele conversaţii avute cu Lisa. În mod clar constrânsă, toate afirmaţiile ei păreau suspecte. Precum declaraţia că maladia, care o tulburase atât de mult mai înainte, nu reprezentase de fapt decât o alarmă falsă. Îşi amintise şi cât de panicat fusese Jennings mai devreme, cu privire la faptul că mediul înconjurător era ameninţat cu distrugerea totală. Şi de ultima afirmaţie care-i îngheţase sângele în vine. „Încă nu ştim cu siguranţă ce i-a omorât pe dinozauri."

În mod evident, aici era ceva care putea să-i intereseze pe cei din Ghildă.

Painter mersese până într-acolo cu presupunerile, încât i se părea posibil ca apariţia neaşteptată a lui Seichan şi dispariţia la fel de neaşteptată a lui Gray să aibă legătură cu Indonezia. Două acţiuni majore ale Ghildei, două lovituri simultane. Painter nu era un fan al coincidenţelor. Trebuia să existe o legătură între ele. Însă n-ar fi bănuit niciodată cine era numitorul comun al tuturor celor ce se petreceau.

— Marco Polo? se miră Painter.

Gray îşi încheie povestirea:

— Ghilda operează pe două fronturi. O echipă merge pe latura ştiinţifică, urmărind izbucnirea acestei epidemii, căutând remediul şi sursa ei. În acelaşi timp…

Painter îl întrerupse.

— O echipă merge pe latura istorică, urmărind în sens invers drumul parcurs de Marco pentru aceleaşi motive: remediul şi sursa.

Acum, totul avea îngrozitor de mult sens.

— Iar Nasser se îndreaptă chiar în momentul acesta spre Istanbul, spuse Painter.

— Probabil că e deja în aer.

— Pot să mobilizez ceva resurse acolo, la voi, ca să avem nişte oameni pe teren în următoarele ore.

— Nu, cei din Ghildă o să ştie. Conform spuselor lui Seichan, Istanbulul este unul dintre cele mai importante centre de activitate ale lor. Sunt infiltraţi în toate agenţiile de aici. Dacă-şi dau seama că ai activat forţe, o să ştie c-am stat de vorbă. Părinţii mei… nu poţi să faci asta. O să trebuiască să mă ocup de Nasser de unul singur.

— Însă după cum se prezintă situaţia, îţi asumi un mare risc, Gray. Sigma este compromisă. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să nu las să se mai scurgă nici o informaţie din toate astea, însă cârtiţa de-aici ar putea…

— Domnule director, nu există nici o cârtiţă în Sigma.

Painter tresări. Îi trebui un moment să-şi revină, să ia în calcul şi posibilitatea asta.

— Eşti sigur? întrebă el în cele din urmă.

— Suficient de sigur ca să risc viaţa părinţilor mei.

Painter se aşeză. Îl crezu pe Gray. Sentimentul usturător de frustrare cauzat de faptul că era nevoit să aibă de-a face cu toată ciorovăiala asta între agenţii dispăru brusc. Dacă nu exista nici o cârtiţă…

Vocea lui Gray slăbi şi mai mult în intensitate.

— Nu pot să risc să mai stau la telefon. Trebuie să plec. O să fac tot ce pot ca să urmez pista asta, să văd unde duce.

Pentru un scurt moment, se aşternu tăcerea. Painter se gândi că Gray s-ar putea să fi întrerupt legătura, însă imediat acesta reveni.

— Te rog, găseşte-i pe-ai mei.

— Aşa o să fac, Gray. Poţi să fi sigur de asta. Şi, când o s-o fac, spune-i lui Vigor că o să primească un telefon din partea nepoatei sale. O să sune de câteva ori, după care o să închidă. Acesta va fi semnalul că părinţii tăi sunt în siguranţă.

— Mulţumesc, domnule.

Telefonul se închise cu un clic.

Painter se lăsă pe spate.

— Domnule, îl întrerupse ofiţerul responsabil cu comunicaţiile, ne-ar mai fi trebuit să avem legătura pentru încă două minute.

10.15 A.M.
Istanbul

În ciuda nevoii de a se grăbi, Gray nu-şi putea controla

picioarele care făceau paşi din ce în ce mai mici, pe măsură ce se apropiau de faţada vestică a Hagiei Sofia, uimit de mărimea acesteia.

Vigor îi observă gâtul lungit.

— E impresionantă, nu-i aşa?

Ar fi fost imposibil să nege asta.

Monumentala structură bizantină era considerată de mulţi a fi cea de-a opta minune a lumii. Amplasată în vârful unui deal unde fusese cândva un templu închinat lui Apollo, domina magnifica întindere albastră a Mării Marmara şi o bună parte din Istanbul. Cea mai remarcabilă caracteristică a sa, masiva cupolă bizantină, strălucea asemenea cuprului lustruit în soarele dimineţii, înălţându-se 20 de etaje în aer. Alte domuri, ce se înălţau până la jumătatea acesteia, erau dispuse pe post de contraforturi spre est şi vest, în timp ce nişte cupole suplimentare se întindeau într-o parte şi alta asemenea slujitorilor unei regine, extinzând lăţimea acestei construcţii masive.

Vigor îşi continuă lecţia de istorie deja începută cu privire la acest loc şi arătă cu degetul spre arcadele gigantice care duceau în interiorul Hagiei Sofia.

— Uşile Imperiale. Acestea au fost uşile prin care, în anul 537, împăratul Iustinian a sfinţit biserica şi a declarat: „Oh, Solomon, te-am depăşit”. Şi tot prin aceste uşi, în anii 1400, sultanul Mehmet, cuceritorul otoman care a prădat Constantinopolul şi-a pus literalmente ţărână în cap în semn de umilinţă înainte de a intra în biserică. A fost atât de impresionat, încât, în loc să distrugă Hagia Sofia, a transformat-o într-o moschee.

Monseniorul făcu un gest amplu ca să cuprindă cele patru minarete ce se ridicau acum impunătoare în fiecare colţ al construcţiei.

— Iar acum este muzeu, spuse Gray.

— Din 1935, confirma Vigor şi arătă spre schelăria din partea de sus. Lucrările de restaurare aproape că nu s-au mai întrerupt de la acea dată. Şi nu doar la exterior. Când sultanul Mehmet a convertit biserica într-o moschee, a acoperit cu ipsos toate mozaicurile creştine, căci, după legea islamică, este interzis să pictezi figuri umane. Însă, de-a lungul ultimelor decenii, s-a înregistrat o încercare lentă şi meticuloasă de restaurare a acelor nepreţuite picturi murale bizantine. În acelaşi timp, există o dorinţă similară de a conserva arta islamică străveche din secolele al XV-lea şi al XVI-lea, mostre impresionante de

caligrafie şi decoraţiuni ale amvoanelor. Pentru a realiza un asemenea proiect, lucrările de restaurare de la Hagia Sofia au necesitat aducerea unor experţi din toate domeniile conexe artei şi arhitecturii. Inclusiv consultarea Vaticanului.

Vigor îi conduse pe drumul ce străbătea piaţeta deschisă şi ducea spre intrarea boltită, urmând şuvoiul de turişti.

— Ca atare, m-am gândit c-aş putea să aduc pe cineva obişnuit cu munca de restaurare, pe cineva care a fost consultat în trecut de curatorii Hagiei Sofia.

Gray îşi aminti că Vigor menţionase faptul că trimisese pe cineva înainte de a începe să caute acul de aur într-o masivă căpiţă de fân de sorginte bizantină.

Când ajunseră la uşi, Gray observă un bărbat cu barbă, cu o statură impresionantă, în mijlocul intrării, blocând şuvoiul de turişti. Uriaşul stătea cu pumnii strânşi în şolduri, încruntându-se la toată lumea. Însă, când îl văzu pe Vigor, ridică o mână în semn de salut.

Vigor îi făcu semn să se retragă în interiorul bisericii.

Gray îl urmă, neliniştit de faptul că trebuiau să renunţe la libertatea de mişcare pe care le-o ofereau străzile, nefiind sigur dacă vreunul dintre oamenii din Ghildă puşi să le dea de urmă ajunseseră aici. Până când părinţii săi nu aveau să fie în siguranţă, nu voia să-l supere în vreun fel pe Nasser, să-l facă să pună sub semnul întrebării subterfugiul de mai devreme al lui Seichan.

Intrând pe uşă, Gray îşi aruncă privirea în spate, spre piaţetă. Nici urmă de Seichan sau Kowalski. Cele două grupuri se separaseră imediat ce plecaseră de la hotel. Seichan îşi cumpărase un telefon mobil cu credit pe cartelă, de unică folosinţă.

Gray îi memorase numărul. Era singura modalitate prin care putea s-o contacteze.

— Domnule comandant Gray Pierce, făcu Vigor prezentările, acesta este dragul meu prieten Balthazar Pinosso, decanul Facultăţii de Istoria Artei de la Universitatea Gregoriană.

Mâna lui Gray fu parcă înghiţită de strânsoarea puternică a mâinii lui Balthazar. Rămase uşor intimidat de cei 2,10 metri ai uriaşului.

Vigor continuă:

— Balthazar a fost primul care a descoperit mesajul lui Seichan din Turnul Vânturilor şi m-a şi ajutat cu traducerea scrierii angelice. În plus, este un bun prieten al curatorului

muzeului de-aici.

— Mamă, ce de lucruri bune am mai făcut, bombăni Balthazar cu o voce profundă, de bariton şi le deschise calea în interiorul corpului principal al bisericii. Dădu sugestiv din mână spre ce se afla înăuntru.

— Avem de acoperit o ditamai suprafaţă.

Bărbatul făcu un pas într-o parte, ferindu-se din calea lor.

Gray rămase cu gura căscată văzând priveliştea apărută brusc în faţa ochilor. Vigor îi observă reacţia şi-l bătu uşor pe umăr.

Un tavan lung, boltit se întindea pe o distanţă imensă în faţă, ca şi cum s-ar fi aflat într-o imensă gară. Deasupra capului, o pleiadă de arcade şi bolţi urcau până la cupola centrală principală. O colonadă ce se întindea până la etajul al doilea încadra ambele părţi. Însă cea mai impresionantă privelişte nu era creată din piatră – era pur şi simplu jocul de lumini. Ferestrele parcă străpungeau zidurile şi se aliniau la baza domurilor, permiţând luminii soarelui să se reflecte în marmura de culoarea smaraldului combinată cu alb, în mozaicurile bătute în aur. Volumul de spaţiu liber de pe verticală, nesprijinit în nici un fel de piloni interiori părea de neconceput.

Într-o linişte copleşitoare, Gray îi urmă pe cei doi bărbaţi de-a lungul naosului.

Ajungând în inima bisericii, Gray privi lung spre tavanul curbat al cupolei principale, ce se întindea pe înălţimea a 20 de etaje deasupra capului său. Suprafaţa sa canelată era decorată cu scrieri a căror caligrafie unduită era evidenţiată de culorile aurii şi purpurii folosite. În jurul circumferinţei de la bază, 40 de ferestre arcuite lăsau să intre lumina soarelui dimineţii, dând senzaţia că domul atârna pur şi simplu suspendat deasupra capetelor lor.

— Pare că pluteşte acolo sus, murmură Gray.

Balthazar i se alătură.

— Este o iluzie optică de ordin arhitectonic, explică istoricul de artă şi arătă în sus. Vedeţi acele nervuri dispuse de-a lungul părţii inferioare a acoperişului, asemănătoare spiţelor unei umbrele? Ele sunt cele care distribuie greutatea din jurul ferestrelor până la structurile triunghiulare ce susţin bolţile dispuse peste pilonii masivi ai fundaţiei. De asemenea, tavanul în sine este mult mai uşor decât pare, fiind construit din cărămizi cu goluri la interior, făcute în cuptoarele din Rodos, din argila poroasă a oraşului. Din punctul de vedere al iluziei create, este o capodoperă. Piatră, lumina şi aer.

Vigor încuviinţă din cap.

— Până şi Marco Polo a fost copleşit, ca să-l citez pe marele explorator, de „aparenta imponderabilitate a cupolei şi de uimitoarea abundenţă de efecte luminoase directe şi indirecte”.

Gray înţelese. În plus, era ciudat să ştie că acolo unde stătea el acum stătuse şi Marco Polo, cei doi bărbaţi fiind uniţi peste timp de admiraţia şi de respectul manifestate faţă de constructorii străvechi.

Singurul neajuns care ştirbea priveliştea era peretele format din schele negre plasat de-a lungul uneia dintre părţi, ce urca de la podeaua din marmură până la vârful cupolei.

Asta îl ajută pe Gray să revină cu picioarele pe pământ. Se uită la ceasul de la mână. Nasser avea să sosească înainte de căderea nopţii. Aveau la dispoziţie mai puţin de o zi ca să rezolve această enigmă.

Asta dacă planul său avea să funcţioneze…

Însă de unde să înceapă?

Vigor îl întrebă acelaşi lucru pe prietenul său.

— Balthazar, ai apucat să pui întrebări celor din personalul muzeului? A văzut cineva ceva asemănător scrierii angelice?

Bărbatul îşi frecă barba şi oftă.

— L-am întrebat pe curator, am vorbit cu cei din echipa sa. Curatorul cunoaşte Hagia Sofia de la criptele subterane până în vârful celei mai înalte cupole. A insistat asupra faptului că nicăieri nu există vreo scriere angelică. Şi-a exprimat şi o părere, deşi… e ceva ce n-o să vă placă.

— Ce? întrebă Vigor.

— Ţi-aminteşti cum Hagia Sofia a fost acoperită cu ipsos în momentul în care biserica a fost transformată în moschee. Se prea poate că lucrul pe care îl căutăm să fie ascuns sub câţiva centimetri de ghips vechi. Sau s-ar putea să fi fost scris pe ipsosul care a fost deja îndepărtat. Balthazar ridică din umeri. Aşadar, există o posibilitate foarte reală ca lucrul pe care îl căutăm să fi dispărut.

Gray refuză să creadă asta. În vreme ce Vigor şi Balthazar discutau în detaliu aceste aspecte, el se îndepărtă. Avea nevoie să se gândească. Se uită din nou la ceas, un gest deja reflex. Era nervos şi îngrijorat. De fapt, nici măcar nu vedea cât era ora. Lăsă mâna în jos şi o porni spre schelărie. N-ar fi trebuit să-şi lase părinţii singuri. Îl bântuiau cele câteva vorbe bâiguite de mama sa la telefon.

„Îmi pare rău. Taică-tău. Am avut nevoie de pastilele alea ale

lui.”

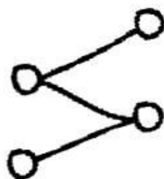
Probabil că se întâmplase ceva. Gray refuzase să ia în calcul boala tatălui său, nevoia acestuia de medicamente. Oare neglijenţa sa era o orbire intenţionată, refuzul de a accepta adevărata stare de sănătate a tatălui său? Indiferent ce-ar fi fost, nechibzuinţa lui ameninţa acum viaţa părinţilor săi.

Gray se lăsă în fund, cu picioarele încrucişate şi se uită lung în sus, la cupolă. Se chinui să-şi limpezească mintea. Îngrijorările, temerile şi îndoielile sale nu aveau să-i fie de nici un folos. Şi nici lor. Trase aer în piept, prelung şi profund, expiră încet şi lăsă zumzetul turiştilor să se estompeze în fundal.

Îşi imagină cum trebuie să fi arătat biserica în anii 1600. În minte, revopsi din nou pereţii, albind mozaicurile aurite cu ipsos. Făcu asta cu concentrare şi multă grijă. Un exerciţiu meditativ. Chiar dacă asta se întâmpla numai în capul său, vechea moschee revenea la viaţă. Auzi cum muezinul chema la rugăciune din minaretele ce dominau oraşul străvechi. Îi vizualiză pe credincioşi în genunchi pe covoraşele de rugăciune, ridicându-se şi aplecându-se, cufundaţi în rugăciune.

Într-un asemenea loc, unde putea fi ascunsă următoarea cheie? Unde în tot spaţiul ăsta imens, cu nenumăratele sale anticamere, galerii şi capele laterale?

Stând jos, Gray proiectă imaginea bisericii pe propria retină ca o copie fidelă tridimensională, studiind-o din toate unghiurile. În timp ce făcea acest lucru, degetul său arătător se mişca absent în praful de ghips de pe jos, lăsând o dâră. În cele din urmă, îşi dădu seama de ceea ce desenează: litera din scrierea angelică, cea care fusese gravată pe spatele paşaportului din aur al lui Marco.

Se uită în jos la acea literă, în vreme ce încă îşi mai rotea în minte structura arhitectonică a Hagiei Sofia.

— Era deja moschee, murmură el.

Bătu uşor cu degetul în cele patru cercuri pe care Vigor le numise „semne diacritice”, aflate acolo pentru a indica

pronunţia.

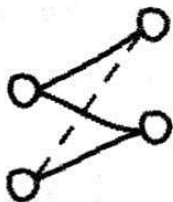
Patru cercuri, patru minarete.

Dar dacă simbolul reprezenta mai mult decât prima cheie menită să rezolve misterul hârtii codificate? Ce-ar fi dacă acesta era totodată şi indiciul care avea să conducă la cea de-a doua cheie? Nu spusese oare Seichan ceva despre asta? Despre cum o cheie avea să conducă la următoarea?

Cu ochii minţii, suprapuse o schemă a Hagiei Sofia peste simbol, poziţionând minaretele astfel încât să se acopere semnele diacritice. Patru cercuri, patru minarete. Şi dacă se presupunea că simbolul era făcut ca să reprezinte şi Hagia Sofia? O hartă grosolană cu minaretele pe post de puncte de referinţă.

Dacă era chiar aşa, atunci de unde să înceapă să caute?

În praf, Gray adăugă o linie punctată.

— X-ul marchează locul, murmură el.

11.02 A.M.

Vigor observă că Gray se târa în patru labe lângă centrul naosului, măturând podeaua de marmură cu mâinile.

Balthazar se uită şi el la bărbat, ridicând o sprânceană.

Cei doi bărbaţi se apropiară de Gray.

— Ce faci? întrebă Balthazar. Dacă ţi-ai propus să verifici toată podeaua cu mâna, o să stai aici câteva săptămâni bune.

Gray se aşeză la loc, se uită fix la domul de deasupra ca şi cum şi-ar fi calibrat poziţia în raport cu acesta, după care continua să pipăie podeaua, de-a lungul marginii schelăriei.

— Trebuie să fie pe undeva pe-aici.

— Poftim? întrebă Vigor.

Gray le arătă în spate, unde se aşezase iniţial. Vigor merse până într-acolo şi se holbă la desenul mâzgălit în praful de pe jos. Fruntea i se încreţi.

Gray vorbi.

— Este o hartă rudimentară a Hagiei, indicând unde ar trebui

să căutăm următorul indiciu.

Vigor simţi adevărul din vorbele lui Gray, surprins încă o dată de această abilitate unică a bărbatului de a cugeta şi a analiza. Întrucâtva, chiar îl înfricoşa.

Gray continua să se deplaseze în patru labe, căutând mai mult într-o anumită secţiune de pe podea, ceea ce-i făcu pe turiştii aflaţi în trecere să-i arunce câteva priviri rapide ce exprimau mirarea.

Balthazar era pe urmele sale, aproape lipit de călcâiele lui.

— Crezi c-a sculptat cineva în marmură un fragment de scriere angelică.

Gray se opri brusc, cu umărul frecându-se de schelăria neagră. Degetele sale reveniră la un punct anume peste care trecuse mai devreme. Se aplecă şi suflă pe placa de marmură.

— Nu o scriere angelică, zise Gray şi îşi duse mâna la gulerul cămăşii.

Vigor se apropie şi el. Atât el, cât şi Balthazar îngenunchează în jurul plăcii care îl intriga pe Gray. Întinzând mâna, Vigor pipăi marmura cu propriile degete.

Abia palpabilă, în placă era gravat conturul unei cruci, tocit de trecerea vremii şi a paşilor care călcaseră pe ea.

Gray îşi scoase crucifixul de argint de la gât. Crucea călugărului Agreer. Verifică dacă mărimea şi forma se potriveau conturului gravat în dală.

Se potrivea perfect.

— L-ai găsit, spuse Vigor.

Balthazar deja ţinea în mână un ciocănel de cauciuc pe care îl scosese de la brâu. Ciocăni uşor în placă. Fruntea lui Gray se încreţi în vreme ce observă munca migăloasă a bărbatului.

Vigor îi explică:

— Acesta a fost modalitatea prin care am găsit scobitura din spatele plăcii inscripţionate din Turnul Vânturilor. Ciocănind. Ascultând sunetele produse pentru a vedea dacă există vreun fel de cavitate ascunsă.

Balthazar îşi continuă explorarea de-a lungul plăcii, cu multă meticulozitate, având însă cutele de pe frunte tot mai pronunţate.

— Nu-i nimic, murmură el într-un final.

— Eşti sigur? insistă Vigor. Trebuie să fie aici.

— Nu, zise Gray.

Se întinse pe spate, uitându-se cu atenţie în sus.

— La ce priveşte Iisus?

Vigor îşi aruncă privirea către figura nedesluşită a lui Hristos reliefată din argintul crucifixului, după care din nou în sus.

— Se uită ţintă la cupolă, răspunse Gray. Aceeaşi cupolă care l-a ţintuit locului pe Marco Polo. O cupolă a cărei greutate a fost redusă prin folosirea cărămizilor *găurite.* Dacă voiai să ascunzi ceva care să rămână acolo secole de-a rândul…

Vigor îşi întinse gâtul, cu gura căscată.

— Bineînţeles. Însă în care cărămidă?

Balthazar se ridică în picioare.

— Am o idee.

O luă la fugă spre capătul clădirii, îmbrâncindu-i pe membrii unui grup de germani care făceau turul locului.

Vigor întinse o mână şi-l ajută pe Gray să se ridice şi el. Gray recuperă crucea de pe jos şi şi-o atârnă din nou la gât.

— Minunat, Gray!

— Încă n-am găsit cel de-al doilea *paitzu* de aur.

Vigor ştia că Gray o trăsese pe Seichan deoparte pentru o discuţie particulară înainte ca grupurile să se separe.

— Ce-i cu atâta grabă, Gray? Dacă Nasser tot vine în câteva ore, de ce ne mai batem capul să găsim a doua cheie?

— Deoarece vreau să-l fac fericit pe Nasser, zise Gray.

Vigor văzu în ochii tânărului îngrijorarea pentru părinţii săi.

— Şi să-i dovedesc că-i suntem utili. Avem nevoie de asta ca să ne ţină în viaţă.

Vigor simţi că bărbatul tăinuia o mică parte a planului său. Înainte să-l poată întreba mai multe, Balthazar reapăru venind în grabă spre ei.

Gâfâia şi ţinea în mână o mică unealtă.

— Cu toate lucrările de construcţie în derulare, m-am bizuit pe faptul că trebuia să aibă cineva aici un indicator sau o nivelă cu laser. E numai bună când lucrezi în asemenea spaţii imense.

Colegul lui Vigor îngenunche, poziţionă dispozitivul cu laser deasupra crucii inscripţionate şi îl porni. Aparent, nu se întâmplă nimic.

Balthazar luă puţin praf de ghips şi îl aruncă deasupra dispozitivului.

O sclipire strălucitoare, de culoare rubinie lumină particulele de praf.

— Merge, spuse el şi îşi înălţă capul. O să trebuiască să se urce cineva pe schelărie, ca să vadă care cărămidă este luminată de fasciculul luminos.

Gray dădu din cap.

— O să fac eu asta.

Balthazar aruncă o privire rapidă şi vinovată în jur, după care îi dădu o daltă şi un ciocan.

— Ia şi astea. Îi făcu semn lui Gray să ascundă uneltele. O să trebuiască să fi discret. Nimănui nu i se permite să urce acolo sus fără un permis special pe care guvernul turc îl eliberează meseriaşilor. Am obţinut aprobarea curatorului şi unuia dintre noi i se permite să urce acolo. Să facă nişte fotografii. Foarte repede. Însă paznicii – şi dădu din cap spre santinela înarmată de lângă scara schelăriei – în aceste zile pline de atacuri teroriste, au fost instruiţi să tragă întâi şi apoi să pună întrebări. Dacă văd că iei o daltă cu tine când urci spre tavan…

Vocea i se stinse treptat.

— Dincolo de faptul că vei fi împuşcat, îl avertiză Vigor, sub nici o formă nu trebuie să riscăm să fim descoperiţi. Dacă ne dau afară cu forţa… dacă o să cheme poliţia…

Vigor citi în ochii lui Gray că înţelesese.

„Nasser va şti şi el."

— Şi nu-i doar viaţa noastră în pericol, confirma Vigor. Şi părinţii lui Gray o să aibă de suferit.

Oftând adânc, Gray spuse cu o voce scăzută:

— Atunci, o să avem nevoie de ceva care să le distragă atenţia.

11.48 A.M.

La jumătatea distanţei parcurse pe schelă, Gray îşi aplecă fruntea, ca să nu se lovească de grinzile joase de susţinere. Trăsăturile bărbatului înalt abia puteau fi desluşite în timp ce stătea de vorbă cu curatorul muzeului. Gray se aplecă spre exterior ca să-l vadă pe cel care stătea de pază lângă schelărie. Bărbatul în uniformă se dăduse într-o parte faţă de poziţia sa normală ca să poată vedea mai bine ce face Gray.

Aflat sub privirile extrem de atente ale tuturor, Gray continuă să urce. Ajunse la ferestrele dispuse în cerc de-a lungul marginii inferioare a cupolei. Lumina soarelui strălucea prin sticla arcuită. Gray surprinse o frântură din albastrul Mării Marmara prin una dintre ele. După aceea ajunse deasupra ferestrelor. Calea de acces deveni din ce în ce mai întunecată. După încă două minute de urcuş pe scară, ajunse în cele din urmă la partea de sus a

schelăriei şi putu să atingă tavanul curbat. De fapt, trebui să se ghemuiască, pentru a nu se lovi la cap.

Împrejur erau înscrisuri făcute în caligrafia islamică, acestea curgând ca o cascadă, de-a lungul pereţilor curbaţi. Chiar deasupra capului său, punctul culminant al cupolei centrale cuprindea, asemenea unei cupe, o spirală ornată cu litere arabe aurite, vopsite pe un fundal purpuriu.

Gray căută în jurul marginii apexului cupolei. Firicele mici de praf licăriră înspre stânga, luminate de jos de indicatorul cu raza laser. Îşi localiză ţinta: un punct incandescent de culoare roşie apărut într-o secţiune de ipsos vopsită în purpuriu intens. Bun. Culoarea era suficient de închisă, încât orice gaură făcută în ea să fie greu de observat.

Sau cel puţin aşa spera el.

Ca să ajungă la cărămida vizată, trebuia să continue să meargă în patru labe, deoarece acoperişul curbat se arcuia în jos.

Odată ajuns acolo, Gray înălţă capul şi pipăi ipsosul. Nu era nici o scobitură. Nici o scriere angelică. Nici un fel de semne.

Se încruntă. Dacă se înşela?

Din păcate, exista o singură modalitate de a afla. Gray îşi flutură mâna prin raza laser, luminând-o.

Acesta era semnalul.

Dedesubt, Balthazar se aplecă, luă ca din întâmplare indicatorul laser şi-l îndreptă în jos pe toată lungimea naosului cavernos.

Ca şi cum raza de lumină ar fi lovit nu ştiu ce gong, izbucni un şuierat puternic al fluierului unui poliţist din capătul acela al bisericii, străpungând tăcerea solemnă, răsunând peste tot în interior.

Urmară strigăte pline de confuzie.

Gray se întoarse în direcţia respectivă şi văzu o flacără puternică. Un cocteil Molotov improvizat, făcut din spirt pentru frecţii, folosit la curăţarea mozaicurilor.

Vigor îl declanşase într-o ladă de gunoi.

Alte ţipete.

Gray se răsuci astfel încât să-şi interpună trupul între paznicul de jos şi profanarea pe care avea s-o facă deasupra sa. Îşi scoase uneltele de la Centură şi puse vârful dălţii în locul în care fusese fasciculul luminos. Aşteptă încordat, după care se auzi un al doilea fluier.

În timp ce acesta şuiera strident, Gray lovi o singură dată, cu

toată puterea.

Ghipsul cedă împreună cu bucata deja găurită de argilă uscată.

O bucată de cărămidă se desprinse, îl lovi pe Gray în piept şi ricoşă. Întinse rapid mâna şi prinse bucata în palma în care ţinea şi dalta, înainte să cadă pe podeaua de marmură. Bucurându-se în sinea lui, Gray băgă bucata spartă de lut în cămaşă.

Folosind dalta, răzbătu rapid până în centrul cărămizii găurite, având grijă la bucăţile mai mici care continuau să se desprindă. Întinzând mâna în sus, pipăi scobitura cu degetele. În loc să simtă lut, după cum era normal, simţi ceva lucios ca sticla, neted ca un luciu de apă. Pipăi împrejur.

Acolo sus chiar era ceva.

Îl extrase cu degetele. Gray se aşteptase să găsească un *paitzu* din aur, însă, în locul acestuia, scoase un tub de cupru sau de bronz, lung de 20 de centimetri, având capace la ambele capete, precum un porttrabuc. Obiectul sfârşi tot la el în sân, în cămaşă.

Aruncând o privire scurtă într-o parte, Gray văzu că micul incendiu din tomberon fusese deja stins cu un extinctor.

Grăbindu-se, căută din nou şi simţi ceva greu cu degetul arătător. Îi trebuiră alte câteva secunde să scoată şi cel de-al doilea trofeu din ascunzătoarea secretă: al doilea *paitzu* din aur.

Paşaportul greu căzu, scăpat din degetele lui frenetice şi zăngăni pe traversele schelei, la picioarele sale. Metalul răsună precum dăngănitul unui clopot, amplificat de calota domului. Din păcate, se lovise de platformă exact în momentul în care agitaţia de jos se calmase.

Fir-ar să fie…

În timp ce ecoul continua să răsune, Gray apucă în grabă paşaportul de aur şi îl băgă în cămaşă. Ca răspuns la strigătele de jos care-l vizau, făcu singurul lucru pe care putea să-l facă. Trânti ciocanul de schelărie şi se aruncă după el, cu braţele agitându-se în aer, cu un strigăt pe buze.

11.58 A.M.

De lângă colonada de la etajul al doilea, Vigor privi cum Gray atârna de partea de sus a schelăriei.

Oh, nu…

Cu câteva momente înainte, Vigor fusese cel care fluierase în capătul opus al bisericii şi aprinsese cocteilul Molotov pe care-l ţinuse ascuns într-un tomberon nesupravegheat. Abia dacă reuşise să-şi scoată mâna la vreme şi să se îndepărteze în mare grabă. Folosise fluierul încă o dată – după care îl aruncase în ghiveciul unei flori. Având deja pus la gât gulerul romano-catolic specific profesiei sale, nu trebui să facă altceva decât să se arate confuz şi puţin speriat. Paznicul îl ignoră în timp ce parcurgea în grabă toată lungimea etajului superior ca să ajungă în naosul central.

Ajunse în centrul bisericii la ţanc ca să poată auzi strigătul lui Gray şi să-l vadă cum cade cu capul înainte de pe imensa schelărie. Unii oameni veniră în fugă, alţii, speriaţi, se risipiră care încotro, eliberând zona aflată dedesubt. Un ciocan lovi podeaua de marmură cu un bubuit răsunător.

Deasupra, Gray se roti şi se agăţă de o bară a schelăriei cu o mână întinsă. Se izbi de stâlpii de susţinere. Dădu din picioare şi se chinui să găsească un reazem. Îl găsi şi se târî de-a buşilea înapoi, până la mijlocul schelăriei. Se întinse pe spate, revenindu-şi încet în urma căderii în gol.

Paznicul schelăriei strigă la el şi-i făcu semn unui alt coleg din dispozitivul de securitate să urce scările şi să vadă ce-i cu el.

Gray se răsuci înainte şi înapoi, ţinându-se de braţul stâng şi gemând.

Vigor se întoarse înapoi la scări ca să ajungă la nivel naosului. I se alătură lui Balthazar şi curatorului muzeului. Paznicul îl ajută pe Gray să se ridice şi, pe jumătate sprijinit de santinelă, cei doi coborâră cu grijă.

În vreme ce Gray se apropia şchiopătând, faţa i se învineţi de furie. Arătă cu degetul spre ciocan, acelaşi ciocan pe care i-l dăduse Balthazar.

— Lucrătorii dumitale nu prea-şi strâng lucrurile, spuse el extrem de ultragiat. Cu toată agitaţia aia de-aici, de jos, am călcat din greşeală pe nenorocita asta de unealtă. Aş fi putut să mor!

Curatorul, un bărbat subţirel, cu un început de burtă lua ciocanul de jos.

— Oh, dragul meu domn, scuzele mele. O asemenea nepăsare… Vă asigur că o să mă ocup de asta. Braţul dumneavoastră…

Gray îl ţinea la piept.

— E scrântit, poate chiar dislocat, zise el şi se uită urât la

curator.

— Poliţia e deja pe drum încoace… pentru incendiu, spuse curatorul.

Gray şi Vigor îşi aruncară o privire îngrijorată.

Dacă Nasser auzea că poliţia venea aici…

Vigor îşi drese vocea.

— Incendiul. În mod sigur, n-a fost decât o ţigară aruncată de un turist neglijent. Sau poate de vreun glumeţ inofensiv.

Curatorul nu părea că l-ar auzi. Deja se întorsese spre unul dintre paznici şi îi vorbea repezit în turcă.

Vigor înţelese.

Era şi mai rău.

— Nu, nu, insistă Vigor aruncându-i o privire aspră lui Gray. Sunt sigur că studentul nostru n-are nevoie să fie dus la spital. Nu-i nevoie de nici o ambulanţă.

Ochii lui Gray se măriră de groază. Nu puteau să părăsească incinta bisericii. Trucul la care recurseseră pentru distragerea atenţiei nu făcuse decât să-i bage într-un bucluc şi mai mare.

— Monseniorul are dreptate.

Gray îşi flexă şi îşi roti braţul. Vigor observă cum tresare de durere.

Gray chiar îşi rănise braţul.

— S-a luxat puţin. O să-mi treacă.

— Nu. Insist. Aceasta este politica muzeului. Dacă este cineva rănit în incintă, o vizită la spital e obligatorie.

Vigor înţelese că nu va putea sub nici o formă să-l convingă pe curator de contrariu.

Balthazar făcu un pas în faţă şi îşi drese vocea:

— E o bună măsură de prevedere. Însă, între timp, probabil că există un loc unde ne-am putea odihni. Biroul tău este la subsol, nu-i aşa?

— Desigur. N-o să vă deranjeze nimeni. Eu o să mă ocup de poliţie şi vă chem când soseşte ambulanţa. În plus, domnule doctor Pinosso, vă rog să-mi acceptaţi scuzele. Aţi fost atât de generos cu mine în trecut, mi-aţi oferit timpul şi cunoştinţele dumneavoastră şi uitaţi cum vă răsplătesc.

Balthazar îl bătu uşor pe braţ.

— Hasan, nu-ţi bate capul. Totul e în regulă. N-a fost decât o ieşire nervoasă. Aşa merită studentul meu dacă nu se uită pe unde calcă atunci când se afla pe o platformă destul de periculoasă.

La distanţă se auziră sirenele.

— Pe aici, spuse curatorul.

Peste puţină vreme, cei trei erau singuri în biroul subteran al lui Hasan. Era foarte modest mobilat. Planurile bisericii erau agăţate pe peretele din spate, în spatele unui birou extrem de dezordonat. O singură fotografie în ramă a curatorului, Hasan Ahmet, dând mâna cu preşedintele turc, orna peretele de deasupra unui grup de fişete din oţel. Pe peretele opus se afla o străveche harta iluminată a Orientului Mijlociu.

Balthazar trase zăvorul uşii biroului şi traversă camera.

— Aici, la subsol, există un labirint de încăperi. Voi doi aţi putea să vă ascundeţi până când vine individul aia, Nasser. Eu pot să mă duc sus şi să-i zic lui Hasan c-aţi plecat amândoi.

— Aşa va trebui să facem.

Vigor se prăbuşi pe un divan, lângă Gray, care-şi masa umărul.

— N-avem prea mult timp. Ai găsit ceva acolo, sus?

Drept răspuns, Gray îşi desfăcu nasturii părţii de jos a cămăşii şi scoase o bucată de aur şi un tub din foiţă de bronz. Îşi scutură cămaşa puţin mai tare şi mai căzu şi o bucată de lut arămiu ars în cuptor. Gray se aplecă, o luă şi o puse pe masă.

Vigor dădu să se întoarcă, însă o fărâmă de culoare din bucata de lut îi atrase privirea. Recuperă argila roşiatică de pe masă.

— E-o bucată de cărămidă cu găuri, îi explică Gray cu amărăciune. N-am vrut s-o las acolo sus. Naiba ştie, lucrurile au mers suficient de rău.

Vigor o examină rapid. Pe o parte încă mai avea lipită o bucată mică de ipsos purpuriu, însă pe partea cealaltă, un strat gros de smalt albastru precum cerul acoperea lutul. De ce-ar fi smăltuit cineva interiorul unei cărămizi găurite?

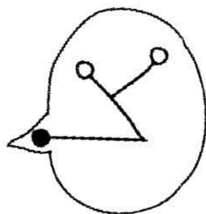
— Ai văzut vreo inscripţie cu scriere angelică acolo sus? întrebă Vigor şi puse pe masă bucata de lut ars.

— Nu. Nici o inscripţie, nimic neobişnuit.

Balthazar se aplecă şi întoarse *paitzu* de aur pe partea cealaltă.

— Însă există o scriere angelică aici.

Vigor se aplecă şi se apropie mai mult. După cum era de aşteptat, o singură literă din scrierea angelică decora partea din spate. Era încadrată de un cerc grosolan.

— A doua cheie, spuse Vigor.

— Dar asta ce mai e? întrebă Balthazar.

Şi împinse uşor tubul.

Vigor îl luă în mână. Era la fel de gros ca degetul lui mare, fără nici un fel de ornamente, cu excepţia vechilor urme de ciocan rămase de la fierar.

— S-ar putea să fie un tub de pergament. Îi examină unul din capete. O monedă subţire de bronz fusese aplicată peste el, sigilându-l.

— O să trebuiască să-l deschidem, spuse Gray.

Vigor simţi o strângere de inimă la auzul sugestiei. Ca arheolog, se temea de maltratarea unui asemenea artefact străvechi. Trebuia să fie fotografiat, să i se facă măsurători, să fie catalogat.

Gray băgă mâna în buzunar şi scoase un briceag. Îi deschise lama mică şi i-l întinse lui Vigor.

— Suntem în criză de timp.

Trăgând aer în piept, Vigor luă cuţitaşul. Cu strângerea de inimă a oricărui profesionist, folosi vârful lamei pentru a scoate învelişul ce-i acoperea capătul. Acesta sări fără probleme, cu un pocnet, ca şi cum ar fost pus ieri.

Vigor eliberă o parte din tăblia măsuţei de cafea, răsturnă tubul şi îi lăsă conţinutul să alunece afară. Un sul de material textil alb căzu pe masa de mahon.

— Un pergament, zise Gray.

Fără să-l atingă, Vigor îi făcu o evaluare sumară, bazată pe anii întregi de studiu şi pe experienţa de-o viaţă.

— Nu-i din piele de capră sau de viţel şi nici măcar papirus.

— Atunci ce-i? întrebă Balthazar.

Vigor şi-ar fi dorit să aibă la el mănuşile speciale de examinare, ca să poată mânui vechiul pergament.

Temându-se de grăsimea de pe palme, Vigor luă un creion de pe biroul curatorului şi se folosi de radiera lui ca să desfăşoare

marginea liberă a materialului textil.

Acesta căzu uşor într-o parte, delicat şi subţire.

— Arată ca o pânză, spuse Gray.

— E mătase. Vigor desfăcu sulul din ce în ce mai mult, întinzându-l pe masă. E brodat, zise el observând cusătura fină din aţă neagră ce străpungea mătasea albă.

Însă cusătura nu forma o imagine sau vreun model complicat. În schimb, erau rânduri de text cursiv, brodat în material, ce se întindeau în jos pe toată lungimea sulului de mătase ce nu era desfăcut complet. Gray îşi răsuci capul ca să citească, însă privirea îi deveni din ce în ce mai încruntată, în mod clar neînţelegând nimic.

— Este *lingua lombarda,* declară Balthazar cu veneraţie.

Vigor nu putea să-şi ia ochii de la cele scrise.

— Dialect italian al regiunii din care provenea Marco Polo.

Întinse o mână tremurândă şi, odată cu ea, radiera din capul creionului, traducând primul rând cu voce tare.

— „Rugăciunii noastre i s-a răspuns în cel mai ciudat mod posibil.”

Aruncă o privire rapidă spre Gray. Citi în ochii americanului faptul că înţelesese.

— Este restul poveştii lui Marco, rosti Gray, continuând de-acolo de unde se termină exemplarul cărţii pe care au pus mâna cei din Ghildă.

— Paginile lipsă, fu de acord şi Vigor, brodate pe mătase.

Gray se uită la uşă, vizibil nervos şi făcu un semn din mână spre jurnalul din mătase.

— Citeşte şi restul.

Vigor o luă de la început, continuând povestea grupului lui Marco.

Prima parte îi lăsase prinşi în capcana Oraşului Morţii, înconjuraţi de o hoardă de canibali. Vigor traduse cu multă grijă următoarea parte a poveştii, cu vocea tremurând sub povara cuvintelor originale ale lui Marco.

> Rugăciunii noastre i s-a răspuns în cel mai ciudat mod posibil. Şi iată ce s-a întâmplat:
>
> Noaptea s-a lăsat peste Oraşul Morţii. Din poziţia dominantă a refugiului nostru, şanţurile de apărare şi bazinele cu apă ale oraşului de jos străluceau cu o lumină mormântală; culoarea şi luciul erau cele ale cochiliilor şi ciupercilor. Ele înfăţişau scena de jos ca pe un ospăţ

înfricoşător desprins direct din pântecele Diavolului, căci morţii se hrăneau cu morţi. Nu întrezăream nici o speranţă de salvare. Ce înger ar fi îndrăznit să păşească pe aceste tărâmuri blestemate?

Însă după aceea s-a întâmplat ca trei personaje să apară din pădurea întunecată. Iată cam cum arătau: aveau pielea lucioasă ca apa din bazinele şi şanţurile de apărare, iar canibalii înfricoşători se plecau în faţa lor, ferindu-li-se din cale asemenea unui lan de grâne culcat de vânt. Cei trei au traversat oraşul fără mare grabă, însă având o direcţie precisă. Odată ajunşi la baza turnului, am văzut că aceste apariţii ciudate erau unii dintre cei care se desfătaseră cu carne. Cu toate acestea, pielea lor strălucea şi emana un fel de lumină Binecuvântată.

Cuprinşi de teroare, oamenii Hanului au aruncat toate armele şi şi-au ascuns feţele, lipindu-le de piatră.

Cei trei au intrat în adăpostul nostru şi au venit spre noi fără să ne atace în vreun fel. Aveau feţele supte şi marinate de friguri, însă păreau sănătoşi la trup, spre deosebire de fraţii lor de mai jos. Dar nu aveau trupuri ca ale oamenilor. Lumina părea că le pătrunde şi mai profund în corp, dincolo de piele, iar acest lucru lăsa să li se vadă agitaţia maţelor şi bătaia neclară a inimilor. În plus, s-a întâmplat ca unul dintre cei trei să-l atingă pe unul dintre oamenii Hanului. Acesta a ţipat şi a căzut imediat la pământ, iar unde a fost atins, pielea i s-a băşicat şi s-a înnegrit.

Părintele Agreer şi-a ridicat crucea împotriva lor, însă primul dintre cei trei a venit în faţă fără frică şi a atins crucea călugărului dominican. A vorbit cu cuvinte pe care nu le-a înţeles nimeni, însă cu multe gesturi, iar dorinţa le-a fost desluşită: voiau să bem dintr-o jumătate de nucă de cocos.

Pesemne că unul dintre oamenii Hanului a înţeles suficient de bine ciudata limbă, încât să poată comunica.

Ne-a fost oferit un mare leac tămăduitor; odată ce-l beam, aveam să fim protejaţi de molima care lovise acest loc.

Însă Înaltul Cerului să ne ierte pentru ceea ce avea să coste, pentru ce avea să facă din noi în cele din urmă.

Povestea se oprea aici.
Vigor se aşeză la loc, plin de frustrare.

— Trebuie să mai fie ceva.

— Ascuns cu cea de-a treia şi ultima cheie, îi sugera Gray.

Vigor dădu din cap şi bătu uşor în bucata de mătase întinsă pe masă.

— Însă chiar şi din cât se spune până aici, este clar de ce povestea asta n-a fost dezvăluită niciodată.

— De ce? întrebă Gray.

— Descrierea apariţiilor stranii, sublinie Vigor. Strălucind şi emanând un fel de lumină Binecuvântată. Oferind salvarea.

— Sună de parcă-i vorba de îngeri, zise Balthazar.

— Însă îngeri *păgâni,* accentuă Vigor. Un asemenea lucru n-ar fi făcut casă bună cu Vaticanul, în timpul Evului Mediu. Şi nu uitaţi că indiferent cine a împărţit în bucăţi povestea lui Marco a făcut-o în jur de 1600, în epoca unei alte molime italiene. În ciuda conţinutului perturbator, Vaticanul n-a îndrăznit să distrugă mesajul. Probabil că unii mistici din cadrul Bisericii au divizat textul şi ca să-l păstreze şi ca să-l ascundă. Dar trebuie să răspundem la o întrebare şi mai importantă: ce a rămas nespus încă?

— Dacă vrem să descoperim lucrul acesta, spuse Gray, o să trebuiască să găsim a treia cheie. Însă unde să începem să căutăm? Nu există nici o scriere angelică nicăieri.

— Poate că nu-i nici o scriere angelică pe care am putea s-o *vedem* cu ochiul liber, zise Vigor ca să-şi arate dezaprobarea.

Gray dădu din cap în semn că a înţeles. Se răsuci şi întinse mâna spre rucsac, unde începu să caute ceva anume.

— Am adusă o lampă cu ultraviolete. În caz că mai dădeam peste alte obeliscuri strălucitoare.

Balthazar reduse luminile din încăpere. Gray trecu lumina ultravioletă peste fiecare artefact în parte. Până şi peste bucata spartă din cărămidă de lut.

— Nimic, admise el într-un final.

Ajunseseră într-o fundătură.

12.43 P.M.

Din cauza frustrării, Gray era încordat la maximum, ca o coardă gata să plesnească. Renunţase la orice speranţă de realizare a planului său original, mai ales că oricum ştia că şansele fuseseră mici de la bun început.

— Nu mai putem aştepta, admise el din cele din urmă, uitându-se la ceasul de la mână. Trebuie să ne ascundem. Haideţi să adunăm toate astea. Şi să găsim o ascunzătoare în care să ne adăpostim.

Petrecuseră ultimele cinci minute storcându-şi creierii, căutând un indiciu cu privire la locul unde să caute cea de-a treia cheie. Vigor încercă să găsească vreun posibil înţeles ascuns al textului, parcurgându-l din nou. Balthazar studiase toate suprafeţele *paitzu*-lui din aur. Toată lumea era de acord că linia grosolană ce încercuia litera angelică trebuia să aibă o semnificaţie anume, însă nimeni nu reuşea să-şi dea seama ce putea fi.

Vigor oftă şi începu să facă sul bucata de material.

— Răspunsul trebuie să fie chiar aici. Potrivit spuselor lui Seichan, copia cărţii deţinută de Ghildă precizează faptul că fiecare cheie în parte conduce la următoarea. Tot ce trebuie să facem este să aflăm ce lipseşte.

Gray luă de pe masă şi ultimul artefact rămas: bucata de cărămidă spartă. Ciocăni în ipsosul de pe suprafaţa acesteia.

— Ar putea să aibă vreo semnificaţie faptul că această cărămidă a fost acoperită cu ipsos vopsit violet? Presupun că această cărămidă falsă ar fi putut să aibă orice culoare. Aveau la dispoziţie întreaga paletă de culori a cupolei din care să aleagă.

Vigor păru că abia îl aude în timp ce băgă sulul înapoi în tubul de bronz. Totuşi, murmură cu voce tare:

— Violetul este culoarea regalităţii sau a divinităţii.

Gray încuviinţă. Înşfăcându-şi rucsacul, băgă bucata de lut înăuntru. Îşi trecu degetul mare peste suprafaţa lucioasă de smalţ gros, de culoare albastră, aflată pe cealaltă parte. Gray îşi aminti că partea interioară a cărămizii fusese netedă la pipăit.

— Albastru, şopti el. Albastru şi regalitate.

După care îl străfulgeră o idee.

„Bineînţeles.”

Vigor îşi dădu şi el seama şi se ridică brusc în picioare.

— Prinţesa Albastră!

Balthazar îi întinse *paitzu*-ul de aur lui Gray, ca să-l bage în rucsac.

— Vorbiţi despre Kokejin. Tânăra femeie mongolă care a plecat cu Marco.

Vigor dădu din cap.

— Şi-a căpătat aceasta poreclă deoarece numele ei se traduce „cer albastru”.

— Dar care-i rostul pomenirii ei aici? întrebă Gray.

— Hai să dăm puţin timpul înapoi, spuse Vigor enumerând reperele temporale pe degete. Prima cheie a fost la Vatican, în Italia, acolo unde Marco şi-a încheiat călătoria. O adevărată piatră de hotar. Luând-o înapoi pe drumul parcurs de Polo, am ajuns cu toţii la următoarea piatră de hotar de aici, din Istanbul, locul unde Marco a trecut înapoi din Asia şi a pus pentru prima oară, la întoarcere, piciorul în Europa.

— Şi dacă mergem şi mai departe, în sens opus, drumul pe care s-a întors Marco… zise Gray.

— Următoarea piatră de hotar ar fi locul în care Marco a dus la îndeplinire sarcina primită de la Kublai Han, scopul principal al călătoriei: cel de a o duce pe Kokejin în Persia.

— Însă unde anume în Persia? întrebă Gray.

— La Hormuz, răspunse Balthazar. În sudul Iranului. Insula Hormuz se află chiar la intrarea în Golful Persic.

Gray aruncă rapid o privire spre masă. „O insulă.” Luă acel *paitzu* de aur şi urmă cu degetul linia care încercuia simbolul angelic.

— Oare e posibil ca asta să fie o hartă grosolană a acelei insule?

— Hai să verificăm, spuse Vigor şi se ridică. Se duse spre hartă veche, iluminată, pe care o avea curatorul pe perete.

Gray veni lângă el.

Vigor arătă cu degetul spre o insuliţă aflată lângă partea de jos a Golfului Persic, aproape de ţărmul Iranului. Avea aceeaşi formă rotundă cu un vârf distinct în formă de lacrimă. Se potrivea aproape perfect cu desenul din jurul literei gravate în aur.

— Hai c-am găsit-o, zise Gray cu respiraţia accelerată de speranţă. Ştim unde trebuie să mergem mai departe.

„Iar asta înseamnă că planul meu s-ar putea, de fapt, să reuşească.”

— Dar cum rămâne cu Nasser? întrebă Vigor.

— N-am uitat de el.

Gray se întoarse spre monsenior şi îl apucă strâns de umăr.

— Prima cheie. Vreau să i-o dai lui Balthazar.

Vigor se încruntă.

— De ce?

— În cazul în care ceva nu merge cum trebuie aici, nu-l putem lăsa pe Nasser să se prindă. O să-i prezentăm cea de-a doua cheie pe care am găsit-o aici ca fiind *prima.* Nasser nu trebuie să

ştie că aţi găsit o cheie la Vatican.

Gray îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— Presupun că treaba asta a rămas numai între voi doi.

Ambii bărbaţi încuviinţară.

„Bun.”

Cu toate astea, încruntarea lui Vigor nu dispăru.

— Când Nasser ajunge aici, în mod sigur, o să-l percheziţioneze pe Balthazar şi-o să găsească şi cealaltă cheie de aur.

— Nu şi dacă Balthazar o să fie deja plecat, spuse Gray. Ca şi în cazul lui Kowalski, mă îndoiesc că Nasser ştie că el a venit cu tine. De ce i-ar trece prin cap c-ai venit aici împreună cu decanul Facultăţii de Istoria Artei? Având în vedere că ţi-a urmărit telefonul mobil, tot ce ştie Nasser este c-ai plecat ca să te întâlneşti cu noi. O să profităm de asta. O să-l trimitem pe Balthazar cu tot ce trebuie să ştie. La Seichan. Împreună cu Kowalski ei trei pot să plece imediat spre insula Hormuz. N-o să depindă decât de ei să găsească ultima cheie. De îndată ce Nasser soseşte aici, o să trebuiască să tragem de timp cât mai mult posibil şi să-l aburim pe nemernic. S-ar putea însă, din cauza părinţilor mei, să fim nevoiţi ca, în cele din urmă, să-l trimitem pe drumul cel bun.

— Unde nu putem decât să tragem nădejde că Seichan va fi găsit deja ultima cheie, spuse Vigor.

— După care o să avem ceva cu care să ne putem tocmi, zise Gray.

Cu toate acestea, Gray ştia că toate planurile atârnau de o ultimă speranţă.

Anume ca Painter să găsească o modalitate să-i elibereze părinţii.

Şi, bineînţeles, ca Gray să nu-şi fi făcut nişte calcule total eronate.

1.06 P.M.

Seichan aştepta în camera hotelului aflat vizavi de intrarea vestică a Hagiei Sofia. Stătea lângă fereastra camerei de la etajul cinci. Îşi ţinea obrazul sprijinit pe patul puştii cu lunetă marca Heckler & Koch PSG1. Se uita în jos prin vizorul lunetei, concentrată asupra pieţei din faţa bisericii.

Privea cum poliţiştii veneau şi plecau, oprindu-se doar pentru puţină vreme. Oare ce se întâmplase?

În spatele ei, Kowalski zăcea pe pat, mestecând măsline şi curăţându-şi pistoalele şi o puşcă de asalt de calibru 5,56 mm, A-9I, folosită de NATO.

Fuseseră la cumpărături şi-şi făcuseră provizii din tot ce le era absolut necesar.

Kowalski scuipa şuierând câte un sâmbure de măslină în timp ce-şi făcea treabă. Ceea ce pe ea o enerva la culme, aşa cum stătea la post, lângă geam. Dar cel puţin era foarte priceput la arme.

Din poziţia în care se afla, Seichan avea o imagine clară a străzii, a parcului şi a pieţei. Se uita după oricine manifesta un interes exagerat pentru biserică, mult mai mult decât interesul obişnuit manifestat de turiştii care veneau şi plecau la fel de rapid. De asemenea, căuta orice semn distinctiv care ar fi putut indica faptul că cineva avea armament greu asupra sa.

Până acum, totul era în regulă. Fie chiar aşa stăteau lucrurile, fie începuseră să i se tocească simţurile.

Prin vizorul lunetei, urmărea cu privirea pe oricine ieşea sau intra prin Uşile Imperiale din partea vestică a Hagiei Sofia. Îşi regla distanţa focală pentru a avea o imagine mai clară a chipurilor. Făcea un inventar mental. Pentru a-şi da seama dacă vreo faţă *se repeta* cumva, indicând pe cineva care cerceta locul.

Voia să cunoască pe cât posibil numărul adversarilor cu care se confrunta şi unde anume erau poziţionaţi aceştia. Asta pentru cazul în care se dovedea că era necesar să acţioneze în forţă.

Până acum, nimic. Ceea ce n-avea nici un sens.

Unde erau oamenii lui Nasser? Până acum, ar fi trebuit să fie acolo, ocupându-şi poziţiile. Cei din Ghildă aveau mulţi oameni şi multe resurse în Istanbul. Provizia de arme din spatele ei era o dovadă suficientă pentru asta. Sau poate că Nasser opera cu efective reduse?

Mai exact, păstrându-şi la minimum numărul de oameni? Era mai uşor să amesteci unul sau doi oameni în peisaj decât vreo şase.

Cu toate acestea, lui Seichan tot nu-i venea să creadă.

— Ceva nu e în regulă, murmură ea cu privirea pierdută.

Oare care era planul lui?

Se concentră din nou asupra a ceea ce făcea. Un bărbat masiv ieşi din biserică, mergând cu paşi mari şi apăsaţi, fără a încerca să se ascundă. Seichan se concentră asupra lui, aducându-i în

prim-plan faţa acoperită cu barbă.
Aşa mai mergea.
Nu-i ştia numele, însă îl mai văzuse o dată pe bărbatul acesta întâlnindu-se cu Nasser, în urmă cu doi ani. Un plic destul de gros trecuse de la unul la altul. Nasser nu ştia că Seichan îl urmărise, că îi spiona întâlnirea. Seichan avea o serie de fotografii ale agentului operativ necunoscut undeva în cutia ei de valori dintr-o bancă elveţiană.
Unde păstra chestii puse deoparte pentru zile rele. Sau pentru o zi bună, precum cea de azi.
— Nu-i de mirare că Nasser operează cu efective reduse, bodogăni ea.
Nemernicul avea pe cineva *în interiorul* Hagiei Sofia. Asta nu prevestea nimic bun. Dacă bărbatul acesta pleca, asta însemna că altcineva îl înlocuise. Se uită la el cum se opreşte în piaţă şi scoate un telefon celular. Probabil că-l suna pe Nasser, anunţându-l că prada lui era bine mersi în interiorul bisericii.
În acelaşi moment îi sună şi ei telefonul mobil.
Ce ciudat.
Fără să se uite, se întinse după telefon, apăsă pe butonul de preluare a apelurilor şi îl duse la ureche.
— Ciao, spuse ea.
— Alo, răspunse cel care sunase, cu o voce senină. Aş dori să vorbesc cu cineva pe nume Seichan. Mi s-a spus să sun la numărul acesta, să aranjăm să ne întâlnim. Unui anume monsenior şi unui anume american le-ar plăcea să ne vedem.
Lui Seichan i se făcu pielea de găină în vreme ce asculta, concentrată asupra figurii, urmărindu-i buzele cum se mişcă în deplină sincronizare cu vocea din ureche.
— Sunt Balthazar Pinosso, de la Departamentul de istorie a artei de la Vatican.
Măcar Seichan aflase numele bărbatului din fotografia în care se afla alături de Nasser. Balthazar Pinosso. Un agent operativ al Ghildei. Respiră adânc pe nas. Nasser nu avea pe cineva în biserică – avea pe cineva printre ei.
Lui Seichan îi veni să-şi dea palme. Nu Sigma era cea care avea în sânul ei o cârtiţă a Ghildei. Ci Vaticanul.
— Alo, repetă bărbatul cu o urmă de îngrijorare.
Seichan îşi lipi şi mai strâns obrazul de patul armei, ochind şi pregătindu-se pentru o lovitură mortală.
Era timpul să astupe scurgerea de informaţii.
— Kowalski… şopti ea.

— Îhî.
— Începe să se împută treaba.
— La naiba, era şi cazul!
Seichan apăsă pe trăgaci.

10
Din lac în puţ

6 IULIE, 7.12 P.M.
La bordul Mistress of the Seas

Slavă Domnului, cocteilul se terminase în sfârşit.

Lisa îşi descheie în grabă sacoul brodat cu paiete pe care-l purta peste rochia de seară, o rochie de mătase netedă şi plăcută la atingere. Setul Vera Wang era mult peste ceea ce-şi permitea ea, însă găsise rochia întinsă pe pat, mai devreme, când se întorsese să se pregătească pentru petrecerea lui Ryder Blunt în onoarea sosirii vaporului de croazieră în portul de baştină al piraţilor.

Cel mai probabil, doctorul Devesh Patanjali alesese rochia el însuşi din magazinele de lux ale vaporului ce se aflau pe puntea Lido. Fie şi numai pentru asta şi tot avea motive suficiente să-şi dorească s-o dezbrace. Lisa nu dorise să meargă la petrecere, însă Devesh nu-i dăduse de ales. Aşa că trebuise să li se alăture celorlalţi în apartamentul lui Ryder.

Şampania şi vinul rece curseseră în valuri. Aperitivele fuseseră aşezate pe platouri de argint purtate de servitori îmbrăcaţi în livrele albe, în vreme ce pe mese tronau tăvi îngheţate cu caviar înconjurat de felii de pâine prăjită. Se părea că mai rămăseseră în viaţa suficienţi membri ai orchestrei vaporului pentru a forma un cvartet de coarde. Grupul cântase încet pe balcon, în vreme ce soarele apunea, dar trebuise să renunţe când se înteţise vântul, iar ploaia începuse să cadă cu stropi mari şi grei.

Deasupra lor se auziră tunete puternice pe când furtuna creştea în intensitate. Măcar vaporul era cumva la adăpost în cazanul vulcanului din adâncuri. Totuşi, zvonurile despre iminenţa unui taifun şi mulţimea de responsabilităţi pe care le aveau cu toţii făcuseră că petrecerea improvizată a lui Ryder să se sfârşească în scurtă vreme.

Ţinuse doar vreo două ore.

Lisa se dezbrăcă în sutien şi chiloţi, fericită că totul se terminase. Îşi puse din nou blugii şi-şi luă o bluză lejeră, pe care

şi-o potrivi apoi pe corp. Desculţă, se întinse să ia poşeta de seară de pe pat, un alt cadou de la dr. Patanjali, o geantă Gucci cu mânere de argint. Încă mai avea eticheta cu preţul.

Peste 6 000 de dolari.

Cu toate acestea, ceea ce se afla în ea valora şi mai mult. Ryder îi strecurase discret două amintiri ale petrecerii, pe care ea le îndesase rapid în poşetă.

Un mic radio şi un pistol.

Iar vestea care însoţea darurile era cea mai minunată dintre toate.

Monk era în viaţă!

Şi se afla la bordul navei!

Lisa îşi băgă rapid pistolul la brâu şi-l acoperi cu bluza largă. Cu radioul în mână, traversă camera până la uşă şi ascultă cu urechea lipită de ea.

Afară nu fusese postat cineva care să stea de pază în permanenţă. Întreaga aripa era păzită în zona scărilor şi a lifturilor.

Devesh îi repartizase o cabină aici, la doar două uşi distantă de pacienta ei cufundată în continuare în stupor catatonic.

Mulţumită că era singură, Lisa reglă radioul pe canalul opt şi-şi strecură în ureche casca micuţă. Duse radioul la buze şi apasă butonul de transmisie.

— Monk, eşti acolo? Terminat.

Aşteptă.

Se auzi un bâzâit, un fâsâit şi apoi o voce familiară îi vorbi.

— Lisa? Slavă Domnului! Deci Ryder a reuşit să-ţi paseze radioul. Ai primit şi pistolul? Terminat.

— Da.

Era disperată să audă întreaga poveste despre cum supravieţuise, însă acum nu era momentul. Avea probleme mai importante.

— Ryder mi-a zis că ai un plan.

— Plan s-ar putea să fie un cuvânt prea generos. Mai degrabă, ceva de genul pe locuri, fiţi gata, start: fugi cât de repede poţi, ca să scapi cu viaţă.

— Mi se pare minunat. Când?

— Voi încerca să mă coordonez cu Ryder în câteva minute. Vom fi gata la ora 9 fix. Să fi şi tu gata. Să ai pistolul la tine.

Îi spuse în câteva vorbe care era planul pe care-l făcuse pentru a o elibera.

Ea îi completă ideile cu câteva detalii pentru a-l ajuta şi apoi

se uită la ceas. „În mai puţin de două ore.”

— Să mai zic cuiva? întrebă Lisa.

O pauză lungă.

— Nu. Îmi pare rău. Dacă vrem să avem vreo şansă de scăpare, va trebui să fim cât mai puţini oameni posibili şi să profităm de furtună. Ryder are o barcă particulară într-o nişă de la babord. Am făcut rost de o hartă de la prietenul tău Jessie. Cam la 50 de kilometri de aici se află o mică aşezare. Speranţa mea este să ajungem acolo şi să dăm alarma.

— Vine şi Jessie cu noi?

Urmă o pauză şi mai lungă.

Lisa apăsă din nou butonul de transmisie.

— Monk?

Un oftat adânc îi răsună în ureche.

— L-au prins pe Jessie. L-au aruncat peste bord.

— Cum?

Lisa îşi imagina faţa lui zâmbitoare şi cât de mult îi plăcea să facă jocuri de cuvinte stupide.

— A… a murit?

— Nu ştiu. O să-ţi explic mai multe când ne întâlnim.

Simţi cum o cuprinde un val de amărăciune pentru tânărul alături de care se aflase doar câteva ore. Copleşită de tristeţe, nu reuşi să spună nimic.

— La ora 21, repetă Monk. Ţine-ţi radioul la tine, dar să nu se vadă. Te contactez eu. Terminat.

Lisa îşi scoase casca şi strânse radioul cu amândouă mâinile. Faptul că simţea fizic prezenţa palpabilă a radioului îi dădu putere şi o ajută să se concentreze. Aveau să vorbească din nou, peste puţin timp.

Tunetele se auziră şi mai tare.

Îşi îndesă în buzunar radioul, firul şi casca. Datorită modului în care cădea bluza, nu se vedea nici o umflătură suspectă.

Se uită lung spre uşa cabinei. Dacă urmau să evadeze, Lisa nu voia să plece cu mâna goală. Ştia că în camera pacientei se aflau o mulţime de informaţii şi dosare.

Plus că mai era şi un computer… cu DVD-writer.

Vorbise cu Henri şi cu dr. Miller la cocteil. Din câteva şoapte schimbate pe furiş, aceştia îi relataseră cum Devesh şi echipa lui strângeau mostre de diverse bacterii toxice produse de virusul lui Iuda, cele mai rele dintre toate şi le depozitau în camerele de incubare dintr-un laborator cu acces restricţionat, de care răspundea virusologul lui Devesh.

— Cred că mai fac experimente cu virusul şi pe agenţi patogeni cunoscuţi, spusese dr. Miller. Am văzut o mulţime de recipiente închise pe care scria *Bacillus anthracis* şi *Yersinia pestis* dispărând în laboratorul izolat.

Bacteriile care provocau antrax şi ciumă neagră.

Henri îşi dăduse cu părerea că, probabil, Devesh făcea experimente pentru a produce o tulpină extrem de performantă a acestor agenţi patogeni. În timpul discuţiei lor, un singur lucru rămăsese nespus: motivul pentru care se petreceau toate acestea.

Bioterorism.

Lisa se uită la ceas şi se duse la uşă. Dacă lumea avea vreo şansă să oprească miliardele de boli pe care organizaţia Ghilda le strângea şi le producea, aveau nevoie de cât mai multe date posibile de la pacienta ei. Corpul femeii se vindeca de la sine, eliminând bacteriile toxice din ţesuturi şi curăţând totul.

Cum şi de ce?

Lisa ştia că Devesh avea dreptate în legătură cu Susan Tunis.

„Pacienta aceasta reprezintă cheia.”

Lisa nu putea să plece fără să adune toate informaţiile posibile.

Trebuia să rişte.

Apăsând încet pe clanţă, deschise uşa cu grijă. Făcu rapid cei cinci paşi care o despărţeau de camera lui Susan Tunis. În faţă, ansamblul circular de apartamente destinate cercetătorilor era în continuare plin de tehnicieni care veneau şi plecau. Se auzea o melodie country la un radio, însă cântăreţul îngâna ceva în chineză. În aer plutea miros de dezinfectant şi vag de transpiraţie.

Lisa aruncă o privire spre paznicul înarmat care patrula în spaţiul din centru, în jurul grămezii de cutii golite şi echipament nefolositor. Pe hol, în spatele ei, se auzeau alţi paznici vorbind între ei.

Se apropie de camera lui Susan Tunis, trecu prin cititor cardul pe care i-l dăduse Devesh şi împinse uşa. Ca de obicei, în apartament se aflau doi infirmieri. Devesh nu-şi lăsa niciodată nesupravegheat cel mai preţios pacient.

Unul dintre bărbaţi era întins pe fotoliul din camera principală, cu picioarele pe pat şi se uita la televizor, cu volumul redus la minimum. Era un film de la Hollywood, transmis peste tot pe vapor. Celălalt infirmier se afla în dormitorul bine luminat, unde zăcea pacienta şi, cu clipboardul în mână, nota valorile

parametrilor vitali, aşa cum i se spusese, din sfert în sfert de oră.

— Aş vrea să rămân puţin singură cu pacienta, zise Lisa.

Bărbatul masiv, ras pe cap şi îmbrăcat în uniformă medicală putea fi geamănul identic al celuilalt. Ea intenţionat nu le învăţase numele şi se referea la ei drept Pic şi Poc.

Însă cel puţin ei vorbeau engleza.

Infirmierul ridică din umeri, îi dădu clipboardul şi ieşi împreună cu partenerul lui.

Fulgerele aruncau raze strălucitoare prin uşile balconului, iar tunetele mugeau. Lumea de dincolo – laguna şi insula împădurită dimprejur – apărea în relief, zugrăvită în alb, iar apoi dispărea din nou în întuneric, că la un semn, cu un zgomot puternic.

Ploaia lovea din ce în ce mai tare.

Lisa îşi puse repede o mască şi o pereche de mănuşi chirurgicale şi se apropie de pacientă. Luă din nou oftalmoscopul de pe tava cu instrumente. De ceva vreme observase şi urmărea o anomalie ciudată în ochii pacientei, ceva despre care nu-i spusese nimic lui Devesh. Înainte de a pleca, voia să mai verifice o dată.

Lăsă în jos clapeta cortului de izolare, se aplecă şi cu un deget ridică uşor pleoapa de pe ochiul stâng al femeii. Lisa apăsă butonul de aprindere a luminii oftalmoscopului şi ajustă imaginea. Se aplecă şi mai tare, până ajunse foarte jos, aproape de faţa femeii şi începu un examen al fundului de ochi.

Întreaga suprafaţă a retinei părea normală şi sănătoasă: macula, discul optic, vasele de sânge, Anomalia era uşor de trecut cu vederea, căci nu era de natură structurală. Menţinându-şi poziţia, Lisa apăsă pe butonul ce închidea sursa de lumină a oftalmoscopului. Continuă să se uite cu atenţie prin lentila instrumentului.

Partea din spate a ochiului pacientei, întreaga suprafaţă a retinei străluci cu o lumină proprie, difuză şi lăptoasă. Ţesuturile retinale fuseseră cumva invadate de o substanţă fosforescentă. Începuse din jurul discului optic, unde principalul mănunchi de nervi stabilea conexiunea dintre creier şi ochi. Însă, în ultimele ore, partea strălucitoare se extinsese în afară, iar acum acoperea întreaga suprafaţă a retinei.

Citise rapoartele care descriau primele manifestări ale epidemiei, o mare inflorescenţă de alge în jurul insulei şi faptul ca apele sclipeau din cauza cianobacteriilor fosforescente.

Iar acum ochii pacientei străluceau.

Cu siguranţă, chestia asta avea o semnificaţie importantă. Dar

care?

Pornind de la aceste descoperiri pe care le făcuse mai devreme, Lisa mai efectuase, cu discreţie, o a doua puncţie a lichidului cerebrospinal. Voia să vadă dacă se schimbase ceva în compoziţia lichidului din jurul creierului. Până în momentul de faţă, era aproape sigur că rezultatele veniseră şi se aflau în computerul din colţul camerei.

Lisa termină examenul clinic, îşi scoase masca şi mănuşile şi se apropie de computer. Se afla în afara razei vizuale a celor din camera alăturată.

Deschise fişierul în care se aflau analizele. Într-adevăr, rezultatele lichidului cerebrospinal veniseră. Aruncă o privire asupra analizelor chimice. Nivelurile proteinelor erau în creştere, însă, în afară de asta, nu prea existau modificări.

Trecu la analiza microscopică. Bacteria fusese detectată şi identificată.

Cianobacteria.

După cum bănuise.

În momentul în care bariera de sânge fusese slăbită pentru a-i permite virusului lui Iuda să pătrundă în creier, acesta nu venise singur.

Adusese cu sine un însoţitor care creştea şi se înmulţea.

Anticipând exact aceste rezultate, Lisa făcuse mai devreme nişte cercetări. Cianobacteria era una dintre cele mai vechi clase de bacterii. De fapt, aceste bacterii erau renumite ca fiind unele dintre cele mai vechi fosile cunoscute din lume. Aveau aproape patru miliarde de ani, reprezentând una dintre primele forme de viaţă de pe Pământ. Erau unice şi prin faptul că erau fotosintetice, ca şi plantele, capabile de a-şi produce singure hrană cu ajutorul soarelui. De fapt, cei mai mulţi savanţi considerau cianobacteria ca fiind strămoşul plantelor moderne. Însă aceste bacterii străvechi se dovediseră a fi şi extrem de adaptabile, răspândindu-se în orice mediu ajungeau, fie el apă sărată, apă dulce, sol sau chiar piatră goală.

Şi, cu ajutorul virusului lui Iuda, se părea că şi în creierul uman.

Strălucirea din ochii pacientei sugera că aceste cianobacterii din creier călătoriseră probabil prin nervul optic până la ochi, unde se stabiliseră acum.

Dar de ce?

Lisa văzu că un tehnician mai făcuse o scanare microscopică a virusului lui Iuda. Curioasă, puse imaginea mai recentă pe ecran.

Se afla din nou faţă în faţă cu adevăratul monstru de aici: icosaedrul cu acei cârcei care ieşeau din fiecare colţ ca nişte ramuri.

Îşi aminti ceea ce spusese mai devreme: „Nici un organism nu este nociv pentru simplul motiv de a fi nociv”. Nici acesta nu făcuse altceva decât să încerce să supravieţuiască, să se răspândească, să se înmulţească.

Dosarul era legat printr-un index de fotografiile iniţiate ale virusului. Le deschise şi pe acestea.

Vechi şi nou. Unul lângă altul. Exact la fel.

Se întinse să închidă dosarul, dar degetul îi rămase deasupra mouse-ului.

Nu…

Mâna începu să îi tremure.

Desigur…

Un fulger de lumină orbitor străbătu încăperea prin uşile balconului, urmat imediat de un şir de tunete înspăimântătoare, care o făcură să sară în sus. Întregul vapor se zgudui din încheieturi. Uşile balconului zăngăniră.

Fulgerul lovise chiar deasupra vaporului, poate chiar îl trăsnise.

Luminile din cabină pâlpâiră. Lisa se uită în sus exact în momentul când se stinseră de tot. Întreaga cabină fu învăluită în întuneric.

Infirmierii strigară ceva nemulţumiţi.

Lisa se ridică.

Doamne Sfinte. Dumnezeule!

Apoi, luminile îşi reveniră brusc. Computerul scoase un cârâit şi apoi pocni. Din el începu să iasă fum. Televizorul din camera alăturată bâzâi fără imagine şi apoi se stabiliză. Pe ecran, filmul continuă.

Lisa rămase unde se afla, neclintită din cauza şocului.

Continuă să se uite la silueta de pe pat. În scurtul moment de întuneric, Lisa mai făcuse o descoperire în legătură cu pacienta. Oare nimeni nu stingea niciodată luminile aici? Sau fenomenul acesta era nou?

Nu numai *ochii* femeii străluceau.

În întuneric, acoperite doar de o cămaşă subţire, membrele şi faţa femeii străluciseră cu o lumină uşoară, cu tentă fosforescentă, imposibil de observat într-o lumină strălucitoare.

Cianobacteriile nu ajunseseră numai în ochi – ci peste tot.

Lisa fusese atât de uimită, încât nu observase celălalt

amănunt care acum îi tăia respiraţia: ochii pacientei erau deschişi şi fixaţi asupra ei.

Buzele ca pergamentul se mişcară.

Lisa mai mult îi citi pe buze cuvintele decât le auzi.

— Cine eşti?

8.12 P.M.

Monk ascultă în cască în vreme ce urca scările dinspre punţile inferioare. Coborâse pentru a verifica posibilitatea de acces în zona unde Ryder Blunt îşi ţinea barca. Nu era păzită. Foarte puţină lume ştia despre platforma privată de unde putea fi lansată.

— Am cardul de la cabină, spuse Ryder. După ce scap, mă îndrept într-acolo, pornesc motorul bărcii şi sunt gata de lansare. Dar tu poţi s-o eliberezi pe doamna doctor Cummings de unul singur?

— Da, zise Monk în microfon. Cu cât creăm mai puţină agitaţie, cu atât mai bine.

— Şi ai pregătit totul.

— Da, mamă, oftă Monk. Voi fi gata în jumătate de oră. Când îţi dau de veste, ştii ce ai de făcut.

— Am înţeles. Terminat.

Monk urcă la nivelul următor, se apropie de o cămăruţă de serviciu şi luă pătura, perna şi hainele pe care le ascunsese înăuntru.

Casca din ureche bâzâi din nou.

— Monk?

— Lisa?

Se uită la ceas. Era devreme. Inima începu să-i bată cu şi mai multă putere.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Adică, nu chiar. Trebuie să ne schimbăm puţin planurile. Avem nevoie de loc pentru încă o persoană.

— Pentru cine?

— Pentru pacienta mea. S-a trezit.

— Lisa…

— Nu putem s-o lăsăm aici, insistă ea în urechea lui. Situaţia în care se afla ea este esenţială pentru a descoperi ce se petrece aici. Nu putem risca să-şi piardă urma împreună cu cei din Ghildă, înainte ca noi să ne putem întoarce.

Monk respiră adânc, încercând să reevalueze situaţia.

— Se poate mişca?

— Este slăbită, dar se poate mişca. Presupun. Nu pot să-mi dau seama mai bine câtă vreme infirmierii sunt în camera de alături. Acum mă aflu în cabina mea, unde pot vorbi. Pe ea am lăsat-o acolo, prefăcându-se că e în aceeaşi stare catatonică.

— Şi eşti sigură că este chiar atât de importantă.

— Absolut!

Monk mai puse câteva întrebări, mai lămuri câteva detalii, schimbând din mers părţi ale planului. Lisa încheie convorbirea pentru a face pregătirile ce-i reveneau.

— Ryder? spuse Monk.

— Am auzit, răspunse miliardarul australian. Aveam radioul deschis.

— Va trebui să devansăm acţiunea.

— Ei, pe dracu'. Când ajungi aici?

Monk scoase siguranţa armei.

— Vin înspre tine chiar acum.

8.16 P.M.

Lisa reveni în apartamentul-infirmerie. Îşi pusese un pulover. Mai devreme li se plânsese infirmierilor că-i era frig, o simplă scuză pentru a se putea întoarce puţin în cameră, ca să ia legătura cu Monk.

Când intră, Pic şi Poc erau în continuare adânciţi în acţiunea filmului. Pe ecran se desfăşura o urmărire cu împuşcături. Viaţa era pe cale să imite arta.

Dacă totul mergea bine.

Lisa se întoarse şi se apropie de dormitor, apoi se dădu brusc înapoi, tresărind violent.

Dr. Devesh Patanjali stătea la picioarele patului, cu mâinile la spate. În faţa lui, Susan zăcea în aceeaşi poziţie sub cortul de izolare, cu ochii închişi şi respiraţia egală.

Devesh nu trebuia să fie aici.

— Ah, zise el fără să se întoarcă, doamna doctor Cummings, ce face pacienta noastră?

8.17 P.M.

Uşile liftului se deschiseră cu un clinchet la nivelul apartamentului prezidenţial. Monk, obosit şi nervos, ieşi cu paşi mari în hol. Căra o grămadă de pături şi o pernă.

Se apropie de cei doi paznici postaţi de-o parte şi de alta a uşilor duble.

Unul stătea pe un scaun, iar celălalt, care stătuse rezemat de perete, îşi îndreptă trupul.

— Hai! rosti Monk scurt în microfonul radioului.

Era semnalul stabilit.

De dincolo de uşă se auzi zgomotul înăbuşit al unei împuşcături. Ryder trăsese în bărbatul din cameră.

Tresărind, paznicul care stătuse lângă perete se repezi să deschidă uşa.

Instantaneu, Monk se repezi. Ridică ambele mâini cu câte un pistol în fiecare, unul îndesat într-o pernă, celălalt acoperit cu pătura. Împinse perna în spinarea omului şi trase, împuşcându-l drept în coloană. Paznicul se prăbuşi, primind în cădere încă un glonţ în cap.

Chiar înainte ca trupul să atingă podeaua, Monk se întoarse spre bărbatul aşezat ridicând pistolul înfăşurat în pătură.

Apăsă pe trăgaci… de două ori.

8.19 P.M.

Lisa intră în dormitor.

— Doctore Patanjali, mă bucur că eşti aici, spuse ea înghiţind în sec pentru a îndepărta senzaţia de greaţă pe care i-o provoca minciună.

Trebuia să-l scoată pe Devesh de aici. Îi zisese lui Monk că numai cei doi infirmieri aveau să fie în încăpere.

Devesh se întoarse spre ea.

Lisa îşi dădu câteva şuviţe de păr după ureche, prefăcându-se epuizată, în timp ce inima îi bătea să-i iasă din piept.

— Venisem să mă uit la nişte rezultate ale analizei lichidului cerebrospinal pe care am făcut-o mai devreme. Dar…

Făcu un semn înspre computer.

— Tensiunea ridicată a stricat unitatea centrală. Mă gândeam să mă uit pe rezultate înainte să mă duc la culcare.

— De ce nu l-ai pus pe unul dintre infirmieri să ţi le aducă din laboratorul doctorului Pollum?

— Nu e nimeni acolo. Speram că mă puteţi ajuta să grăbesc lucrurile.

Devesh oftă.

— Desigur. Tocmai mă îndreptam spre camera mea ca să mă culc. O să sun jos şi-l pun pe doctorul Pollum să-ţi trimită o copie printată.

— Mulţumesc.

Devesh o luă înspre uşă, însă brusc se opri în prag şi se răsuci spre ea.

Lisa încremeni.

— Ai fost foarte frumoasă la cocteil. Chiar radioasă.

Lisa se forţă din răsputeri să-şi păstreze neschimbată expresia de pe chip.

— Mul... mulţumesc.

Apoi, el dispăru.

Tulburată încă, Lisa se apropie în grabă de Susan. Aplecându-se, îi şopti în ureche.

— O să te deconectez de la toate astea. Plecăm!

Susan dădu din cap. Buzele i se mişcară, murmurând „Mulţumesc".

Când Lisa se apucă să lucreze la perfuzie, observă lacrimile care curseseră pe pernă de la colţurile ochilor lui Susan. Mai devreme, Lisa îi explicase în câteva cuvinte, în şoaptă, ce se întâmplase cu soţul ei. Graţie lui Devesh, Lisa citise raportul autopsiei.

Lisa strânse uşor umărul femeii.

Din fericire, Devesh nu observase lacrimile ei strălucitoare.

8.25 P.M.

Monk traversă în grabă puntea de la tribord, aplecat sub ploaia şi vântul şfichiuitor. Din loc în loc, doar câteva pete de lumină se zăreau pe puntea întunecată. Norii negri goneau ca un vârtej, împrăştiind ploaia deasupra reţelei gigantice ţesute deasupra insulei. Se vedeau fulgere brăzdând cerul ca nişte explozii îndepărtate de pe un câmp de bătălie. Zgomotul asurzitor al tunetelor era aproape neîntrerupt.

După prima discuţie cu Lisa, Monk cercetase partea respectivă

de punte şi pusese la punct tot ce avea să-i fie necesar. Însă nu avusese timp să pregătească şi un al doilea ham. Pur şi simplu, va trebui să ridice femeile pe rând.

Pentru a face asta cât mai repede, Monk avea nevoie de mai multă forţă.

Ryder tropăia în spatele lui, îmbrăcat în nişte haine ponosite, ca ale piraţilor, la fel ca Monk.

Alimentarea cu combustibil a bărcii miliardarului trebuia să aştepte.

— Pe aici!

Monk strigă, încercând să se facă auzit peste zgomotul ploii şi peste rafalele de vânt.

Prin faţă îi zbură un şezlong. Se înteţea vântul. Trebuiau să iasă de aici în următoarea oră, pentru a putea scăpa de momentul culminant al taifunului care se apropia.

Deasupra, acoperişul ţesut al insulei se zgâlţâia şi zăngănea.

Monk ajunse pe punte în locul unde instalase un dispozitiv improvizat dintr-o parâmă şi un ham, un fel de buclă folosită de pompieri pentru evacuarea victimelor unui incendiu, toate şterpelite din cabina cu echipament de salvare.

Monk ridică mâna.

— Trage-o peste balustradă, strigă el aplecându-se peste aceasta.

Se uită cercetător în jos. Curbura carenei îl împiedică să-şi dea seama cu siguranţă, însă, la două niveluri sub el, trebuia să se afle balconul cabinei în care Lisa se ocupase de pacienta ei. De acolo avea să demareze operaţiunea.

Şi mai jos, laguna întunecată reflectă cele câteva lumini ale vaporului, doar uşor vălurită, adăpostită în bună măsură de vânt datorită înalţilor pereţi vulcanici. În momentul în care Monk se întoarse spre Ryder, observă câteva raze de lumină în apă. Nu erau reflecţii, erau ceva mai puternic. Ca nişte flăcări stacojii şi de un albastru strălucitor.

Ce mama naibii?

Un fulger brăzdă cerul de deasupra, lovind acoperişul ţesut şi luminând întreaga lagună. Monk se lăsă în jos, ferindu-se instinctiv. Acolo unde trăsnise, scântei albastre coborâră de-a lungul plasei şi apoi pe pilonii de oţel, ca nişte flăcări care dansau. Probabil că întreaga structură avea împământare, acţionând ca un paratrăsnet gigantic.

Ryder veni şi el lângă balustradă. Avea parâma făcută colac pe un umăr şi aruncă hamul peste bord, coborându-l cu mişcările

experimentate ale unui docher. Hamul ajunse la nivelul balconului, mişcându-se încoace şi-ncolo în vântul care mugea.

— Cobor, îi urlă Monk în ureche. Ca să mă ocup de cabină. După aceea, mă caţăr înapoi. Împreună vom trage femeile.

Ryder dădu din cap. Mai auzise o dată planul. Monk îl repetase numai pentru a-i da bărbatului o ultimă şansă de a se oferi să coboare în locul lui.

Ryder n-o făcu.

Deştept tip. Nu era de mirare că ajunsese miliardar.

Monk înşfăcă parâma, trecu peste balustradă, îşi prinse piciorul într-un fel de laţ şi începu să coboare pe frânghia udă. Controlându-şi coborârea cu mâna protetică, alunecă până ce picioarele îi atinseră hamul.

Se legăna în aer, cu faţa înspre balconul deschis. Draperiile erau pe jumătate trase, însă, în lumina strălucitoare din interior, o văzu pe Lisa. Un om uriaş ca un urs o lipise de uşile balconului, cu mâinile în jurul gâtului ei şi ridicând-o pe vârfuri.

Oh, deja totul mergea de minune.

8.32 P.M.

Lisa atârna de braţul lui Pic, mâna lui strângându-i beregata. Nasul lui era chiar în obrazul ei şi stropi de salivă se împrăştiau în timp ce urla la ea.

— Ce mama dracului făceai cu perfuziile, nenorocito?

Ultimul cuvânt îi fu scuipat în faţă cu un puternic accent englezesc.

Lisa îi scosese toate cateterele lui Susan – urinar, intravenos, perfuzia – pentru a fi gata de plecare cât mai curând. Din nefericire, filmul la care se uitau gardienii se terminase, iar Pic se dusese să se uşureze, trecând suficient de aproape de ea ca să-şi dea seama că era ceva în neregulă.

În spatele fratelui lui, Poc cerceta pacienta. Se întoarse şi spuse ceva rapid în rusă. Lisa nu înţelese, însă îi fu clar că nu era deloc bine.

Era total anapoda.

Lipită în continuare de uşa balconului, Lisa simţi cum cineva bătea uşurel în geamul din spatele ei.

„Te rog, Doamne, fă să fie Monk!”

Se mişcă puţin şi reuşi să întindă mâna în spate suficient cât

să atingă zăvorul cu degetul arătător. Îl trase.

Uşa se deschise brusc, făcând-o pe Lisa să alunece.

Surprins şi dezechilibrat din cauza mişcării, Pic se poticni înainte şi o scapă. Ea încerca să se ţină pe picioare, dar căzu pe spate.

Un braţ pătrunse prin uşa deschisă, îl apucă pe Pic de guler şi-l trase afară. Urmă zgomotul înăbuşit al unei împuşcături, urmat de un strigăt scurt.

Pic se dusese să înoate.

Pe de altă parte, Poc se dădea îndărăt, spre picioarele patului, cu mâna ridicată spre tocul armei de la umăr, speriat şi încă prea uluit că să strige. Lisa încercă să-şi apuce arma, dar aceasta căzuse sub ea.

Monk se ivi în cadrul uşii, luminat din spate de un fulger, ud până la piele. Avea pistolul ridicat. Zgomotul împuşcăturii avea să fie auzit, însă îi era imposibil să evite asta.

În momentul acela, o siluetă se ridică tremurând în genunchi, în spatele lui Poc.

Susan.

Femeia îi înfipse un scalpel în gât. Uitând de pistol, paznicul se apucă de gât cu ambele mâini.

— E timpul să te duci să vezi ce face frate-tău.

De data asta nu urmă nici măcar un strigăt.

Monk se întoarse ştergându-se pe mâini.

— Deci, cine-i gata de plecare?

Următoarele momente se scurseră în mare grabă.

Lisa alergă la uşa cabinei şi trase zăvorul în vreme ce Monk o ajută pe Susan să-şi scoată ultimele fire şi sârme – pentru EKG, EEG, pulsul Doppler – eliberând-o de tot echipamentul medical.

Lisa îşi scoase puloverul şi o ajută pe Susan să şi-l tragă peste cap şi apoi să-şi pună o pereche de pantaloni de uniformă medicală. Deşi nesigură pe picioare după cele cinci săptămâni de stare catatonică, Susan se dovedea mai puternică decât se aştepta Lisa.

Poate era adrenalina, poate altceva.

Oricum, curând, erau pe balcon, în bătaia furtunii. Un ham se balansa la capătul unei parâme. Monk îl prinse şi, aruncând o privire înspre Susan, încremeni de uimire.

— Poţi să-mi zici şi mie cum de prietena ta străluceşte în întuneric?

Jenată, Susan se dădu puţin înapoi, încercând să-şi tragă mânecile puloverului şi mai mult peste mâini. Lisa îi arătase deja

mai devreme cum se vedea în întuneric, stingând pentru o clipă luminile din dormitor.

Lisa îi făcu semn lui Monk către parâmă.

— Vorbim mai târziu despre asta.

Monk se încruntă, dar se trase în sus pe parâmă, dovedind cât de puternice îi erau braţele şi umerii şi mai ales strânsoarea mâinii protetice.

Lisa o ajută pe Susan să se aşeze în ham.

— Te ţii bine? o întrebă pe femeie.

— N-am încotro.

Susan tremura din toate încheieturile.

După câteva manevre, Monk şi Ryder începură să o ridice folosind unul dintre pilonii navei ca punct de susţinere.

Lisa aştepta mişcându-se încoace şi-ncolo.

O bătaie puternică în uşă ajunse până la ea, făcând-o să încremenească.

Venea din cabină.

Păşi înăuntru. De acolo se auzeau strigăte furioase.

Dr. Devesh Patanjali.

Probabil că încercase să deschidă uşa cu cardul de acces şi descoperise că avea pusă siguranţa prin interior. Alte bocănituri. Lisa se dădu înapoi, se aplecă peste balustradă şi privi în sus. Susan dădea din picioare. Tocmai o ajutau să treacă peste balustradă.

Lisa îşi scoase pistolul de la brâu şi strigă în sus:

— Grăbiţi-vă! Vine cineva!

Vântul şi tunetele îi înghiţiră cuvintele.

Din cabină se auzi un trosnet de despicătură. Spărgeau uşa. Urmă o împuşcătură de carabină. Tare ca o bubuitură de tun. Care o sperie de moarte.

Ecoul unui strigăt reverberă de deasupra ei.

Măcar Monk auzise zgomotul împuşcăturii.

Hamul căzu lângă umărul ei, aruncat, nu coborât. O lovi. Fără să-l bage în seamă, se repezi la uşa deschisă a balconului, înşfăcă draperia dinăuntru şi, dintr-o mişcare, o trase complet. Închise şi uşa glisantă.

Mai bine descopereau o cameră goală.

Poate că trucul nu avea să ţină prea mult, dar măcar putea câştiga câteva secunde în plus. Se întoarse, înşfăcă hamul şi încercă să se caţere în el. O pală bruscă de vânt îl smuci din mâna ei, lovind-o şi făcând-o să scape pistolul.

Arma zbură în întuneric.

„La dracu'!"

Înnebunită, apucă hamul cu ambele mâini, se sui pe balustrada balconului şi-şi făcu vânt cu picioarele.

Simţi hamul zvâcnindu-i în mâini în timp ce bărbaţii începură să o tragă în sus.

Se legăna, ajungând cu faţa către balcon chiar în momentul când cineva trăgea vijelios draperia. Deasupra capului fulgeră. Îi văzu faţa lui Devesh şi ochii mărindu-i-se de uimire, neînţelegând cum se făcea că ea era acolo, legănându-se înspre el.

Se dădu îndărăt.

În locul lui apăru Surina în halat, cu părul ei lung şi negru desfăcut pe spate. Deschise uşa dintr-o mişcare în vreme ce întindea celălalt braţ în spate, apucând bastonul lui Devesh.

Lisa ajunsese la capătul arcului de care pe care-l făcea legănându-se. Dădu din picioare către femeie, dar Monk şi Ryder o ridicaseră suficient de mult, încât vârfurile ghetelor ei nu făcură altceva decât să lovească aerul.

Hamul o îndepărtă din nou.

Surina ieşi pe balcon, din cauza vântului părul fluturându-i nebuneşte, ca un vârtej. Apucă bastonul lui Devesh cu ambele mâini, îl răsuci şi îl smuci în lateral. O teacă de lemn alb zbură înapoi în cabină, scoţând la iveală o lamă lungă de oţel ce fusese ascunsă în baston.

Surina se repezi la balustrada balconului.

Fulgerele luminară cerul, transformând sabia într-o flacără albastră.

Neînarmată, Lisa fu adusă de legănarea hamului spre femeia care aştepta cu sabia pregătită.

8.46 P.M.

Monk nu aşteptase. Îşi dăduse seama că Lisa avea imediat nevoie de ajutor, aşa că-l lăsase pe australianul uriaş s-o ridice de unul singur.

Monk se lăsă să alunece pe o altă frânghie. Celălalt capăt era legat de un colac de salvare proptit între două ţevi fixate de balustrada vaporului. Mâna lui protetică se înţepeni pe frânghie cu puterea unui cleşte de oţel. Cu pistolul în mâna cealaltă, ţinti.

Sărise suficient de departe pentru a o vedea pe Lisa legănându-se înspre o femeie cu o sabie. Îşi îndreptă pistolul

spre ea şi trase.

O pală de vânt îl făcu să rateze.

Glonţul smulse o bucată de lemn din grilajul balconului.

Dar fu suficient pentru a o pune în gardă pe femeia înarmată. Aceasta se feri, răsucindu-şi uşor trupul.

Ryder strigă în vreme ce trăgea şi mai puternic parâma de care atârna Lisa.

În acelaşi timp, cu o putere înzecită de adrenalină şi teroare, Lisa se trase şi ea în sus. Acum se afla aproape în picioare în ham, în loc să atârne. Era deasupra balconului. Lovi chila cu putere şi ricoşă.

Ryder o mai smulse în sus vreun metru.

Monk goli tot ce mai avea în încărcător, alte trei gloanţe, descurajând orice apropiere. Gloanţele aveau menirea de a-i împiedica pe urmăritori să înainteze.

Se înşela.

Femeia înarmată apăru din nou şi se avântă pe balustradă ca o gimnastă pe o bârnă, apoi sări drept în sus, cu sabia ridicată.

Lisa ţipă.

8.47 P.M.

Lama trecu pe lângă tocul ghetei, Îi străpunse cracul blugilor şi i se înfipse adânc în gamba stângă.

Apoi, sabia căzu, supusă legii gravitaţiei.

Lisa privi în jos, printre vârfurile picioarelor. Surina ateriză pe balcon şi se îndepărta în grabă. Nici măcar nu aruncă o privire în sus.

Ryder o trase pe Lisa şi mai sus.

Unde să nu poată fi atinsă.

Trasă peste curbura chilei, Lisa pierdu din ochi balconul. Ţinându-se strâns de parâmă, tremura din toate încheieturile. Sângele îi curgea pe picior, umplându-i gheata.

Într-o parte, îl zări pe Monk care se căţăra spre puntea de deasupra.

Câteva momente mai târziu, cineva o înşfăcă de umeri şi-i trase trupul cu totul peste bord. Ea căzu pe punte, în continuare tremurând. Îl văzu pe Ryder desfăcându-şi o basma care-i căzuse în jurul gâtului.

— O să te doară, spuse el, iar Lisei i se păru că vorbea de la

mare distantă.

Luă basmaua, o înfăşură în jurul gambei care o ardea şi apoi o strânse cu putere. Durerea o inundă, smulgându-i un icnet înfundat. Dar agonia momentului o făcu să depăşească starea de şoc care începea să se instaleze.

Sunetele reveniră din puţul adânc unde păreau că dispăruseră.

Ryder o ajută să se ridice în picioare.

— Trebuie să mergem. Vor fi aici din moment în moment, fir-ar…

Ea dădu din cap.

— Bine… mergem… da.

Nu era chiar engleza lui Shakespeare, dar Ryder înţelese. O sprijini pe după umeri, în timp ce Monk o ajută pe Susan. Toţi erau uzi leoarcă.

O luară spre pupa.

— Unde…? întrebă ea şchiopătând cât de repede putea.

— N-avem cum să ajungem până la barca mea, răspunse Ryder. Au avut suficientă vreme să aducă oameni la scări şi la lifturi.

Parcă pentru a-i confirma spusele, o alarmă începu să sune prelung în burta vaporului, explodând apoi pe punţi.

Monk arătă spre balustradă şi apoi în jos.

— Pasarela publică pentru debarcare, zise el. Acum o oră, când m-am uitat după paznici pe puntea unde se afla platforma ta privată de lansare, am observat una dintre şalupele albastre ale piraţilor legată acolo şi nimeni nu era la bord.

— Pasarela pentru debarcare se află tot sub noi, avem tot atât de coborât.

Monk îi trase spre balustrada din partea de mijloc a vaporului. Se aplecă peste ea.

— Nu şi dacă o luăm pe scurtătură.

Arătă în jos.

Lisa îşi lungi gâtul ca să se uite şi ea. Se putea zări partea ieşită în afară a pasarelei. O şalupă rapidă, cu motorul aflat în exterior era legată acolo. Probabil că fusese folosită pentru a-i transporta pe piraţi între micul lor sat şi vapor.

Părea nepăzită.

— Sărim? întrebă Susan speriată.

Monk dădu din cap.

— Ştii să înoţi?

Susan încuviinţă la rândul ei.

— Doar sunt biolog marin.

Lisa era reticentă. Se aflau la mai bine de 15 metri deasupra nivelului mării. Dinspre prova se auziră strigăte. Monk aruncă o privire spre piciorul Lisei şi apoi se uită în ochii ei.

Ea dădu din cap. Nu aveau de ales.

— Va trebui să sărim toţi odată, spuse Monk. Un pleoscăit mai puternic va atrage mai puţină atenţie decât patru.

Trecură peste balustradă, ţinându-se strâns de aceasta.

Monk se aplecă mult în afară.

— Pe locuri.

Toţi încuviinţară din cap.

Stomacul Lisei se strânse în timp ce piciorul îi zvâcnea. Durerea o făcea să vadă stele în apă întunecată, raze trecătoare de lumină ca nişte mici descărcări electrice.

Monk îşi continuă numărătoarea inversă şi săriră cu toţii.

Dând din braţe pentru a-şi păstra echilibrul, Lisa se avântă cu picioarele în jos. Se mai aruncase în apă de pe stânci. Totuşi, când izbi apa, i se păru că se loveşte de o suprafaţă de pământ întărit. Simţi senzaţia în tot corpul. Genunchii i se înmuiară, apoi marea cedă. Pătrunse adânc în apa călduţă. După răceala ploii şi a vântului, laguna i se păru ca o baie bună.

Mişcarea provocată de inerţie încetini pe măsură ce ea frâna cu braţele întinse.

Apoi, începu să urce. Dădu din picioare şi din mâini ca să iasă, reuşind în cele din urmă să ajungă la suprafaţă şi să ia o gură de aer. Peste tot în jur, ploaia torenţială lovea apa. Vântul bătea puternic din toate direcţiile.

Călcând apa, Lisa se uită după ceilalţi. Monk o pornise deja spre şalupă.

Ryder o ajută pe Susan. Se uită spre Lisa.

Ea îi făcu semn către şalupă.

Ghetele şi hainele pline de apă îi îngreunau foarte mult mişcările, dar reuşi să ţină pasul.

Monk ajunse primul la barca rapidă şi se săltă cu uşurinţă peste bordul acesteia, ca o focă ajunsă la ţărm. Se ghemui şi privi spre pasarelă.

Nu se auzi nici un strigat.

Alarma de pe vapor continua să răsune. Probabil că toată lumea se îndrepta spre puntea superioară, unde fugarii fuseseră văzuţi ultima oară.

Ryder şi Susan ajunseră la şalupa imediat după aceea.

În vreme ce Monk îi ajută să se caţere la bord, Lisa parcurse

cea mai mare parte a distanţei rămase.

Aproape că ajunsese la barcă…

…când ceva tare i se lovi de picior.

Tresărind derutată, îşi pierdu ritmul pentru moment. Cercetă cu privirea apele întunecate. Ceva trecu rapid pe lângă ea, atingându-i şoldul. Lăsă în urmă o flacără verzuie, care străluci ca un fulger în apă, după care dispăru.

Nişte mâini o apucară de umeri. Aproape că ţipă. Nu-şi dăduse seama că ajunsese la şalupă. Ryder o saltă din apă şi o trecu peste bord.

Lisa se prăbuşi pe podea. Nişte unelte uitate acolo o loviră în spate. Simţi că părul i se îmbibă cu ulei. Dar nu se mişcă. Respiră doar foarte adânc, încercând să-şi liniştească bătăile inimii.

Motorul din spatele ei mugi brusc, elicea rotindu-se în apă. Ryder smulse parâmele ce legau barca de navă. Monk îndepărta şalupa de vapor. Încet la început, încercând să facă pe cât de puţin zgomot posibil.

Lisa se ridică şi se uită spre navă.

O siluetă păşi pe pasarela pentru debarcare. Chiar dacă faţa îi era umbrită, Lisa îşi imagină tatuajele. Rakao. Căpetenia maori nu se lăsase prostită. Ştia că nu existau prea multe căi de plecare de pe vapor.

— Dă-i drumul, strigă Lisa. Cu viteză maximă, Monk!

Motorul începu să se cutremure, tuşi nişte apă şi apoi începu să zumzăie.

În timp ce Lisa îl urmărea cu privirea, Rakao ridică braţul. Ea îşi aminti de pistolul lui gigantic.

— Jos! strigă ea. Toată lumea jos!

Scântei apărură în gura ţevii. Carena metalică răsună când un glonţ trecu razant. Viteza şalupei se mări îndată ce depăşi un val uriaş.

Rakao trase din nou, dar probabil până şi el îşi dăduse seama că nu avea nici un rost. Deja îşi dusese la buze cealaltă mână, în care avea un radio.

Monk mări viteza, îndepărtându-se de vaporul de croazieră.

Lisa observă altă barca rapidă apărând de după pupa navei, încă destul de departe în spatele lor. Probabil că se întorcea de la satul de pe ţărm. Brusc, acceleră luând-o spre pasarelă.

Cu siguranţă, o chemase Rakao, gata să pornească în urmărirea lor.

Dar ei aveau un avans suficient.

Asta până când motorul se înecă, scoţând un cloncănit

puternic şi un nor de fum. Barca se cutremură şi încetini. Lisa se ridică mai sus, răsucindu-se. Privi uneltele împrăştiate pe podea. Cârpa plină de unsoare, mototolită şi aruncată undeva în spate.

Şalupa nu îşi aşteptase pasagerii pentru a-i transporta de la vapor la ţărm – de fapt, era acolo pentru a fi reparată.

Motorul începu să fumege şi mai puternic. Zgomotul puternic pe care-l făcuse până atunci se transformă într-un bâzâit slab.

Ryder scoase o înjurătură, trecu pe lângă ea şi deschise clapeta care acoperea motorul.

Izbucni un nor de fum şi mai mare.

Ryder rosti în bătaie de joc:

— Micuţa asta a căzut cu cracii-n sus.

În spatele lor, Rakao sări de pe pasarelă în şalupa. Aceasta porni în viteză spre ei.

— Nu avem de ales, zise Monk răsucind volanul în timp ce abia se mişcau.

Motorul reuşi să-i mai imprime bărcii puţină viteză.

— Va trebui să ajungem la ţărm. Şi să sperăm că totul va fi bine.

Lisa se uită spre plajă şi apoi din nou către barca lui Rakao.

Chiar dac-ar fi scăpat, tot ar fi fost ca prin urechile acului.

Cu blândeţe, Monk încercă să mai obţină puţină putere de la motor. Pădurea întunecată se ridica în faţa lor. Cel puţin părea suficient de deasă ca să se ascundă în ea.

În cele din urmă, o jumătate de minut mai târziu, motorul cedă definitiv.

— Trebuie să înotăm până acolo! spuse Ryder.

Plaja nu era prea departe. La mai puţin de 50 de metri.

— Gata, zise şi Monk. În apă!

Încă o dată, săriră cu toţii în lagună. Lisa îşi scoase ghetele şi-i urmă. Şalupa lui Rakao mugea îndreptându-se spre ei.

Abia după ce căzu în apă, îşi aminti de acel ceva care se lovise mai devreme de ea, de clipa de panică prin care trecuse. Acum însă, Rakao o speria mai tare. Cum toată viaţa făcuse scufundări, Lisa dăduse de suficient de multe ori nas în nas cu diverşi rechini curioşi.

Cu siguranţă, Rakao era mult mai înspăimântător.

Începu să dea din picioare spre ţărm.

Aruncând o privire în urmă, observă raze ciudate în apă. Ca de smarald, de rubin, de safir.

Scânteind ca nişte flăcări sub luciul apei.

Treceau prin valuri în grabă, îndreptându-se spre grupul lor.

Brusc, Lisa îşi dădu seama ce vietate se lovise de ea, ce se îndrepta acum spre ei, ca o haită de prădători, comunicând prin flash-uri luminoase, ca un cod Morse vizual.

— Grăbiţi-vă! ţipă ea.

Dădu şi ea din picioare mai repede.

N-aveau cum să reuşească.

Urmăreşte mirosul sângelui în apă. Aripioarele laterale se ondulează şi alunecă. Muşchii pompează apa prin mantaua exterioară şi apoi prin pâlnia rigidă pe care o au în partea din spate, de unde este zvârlită în sus aproape 1,5 metri. Îşi uneşte şi încleştează cele opt braţe, transformându-se într-o săgeată plină de muşchi şi extrem de puternică.

Cele două tentacule mai lungi sunt strălucitoare la capete.

Dungi luminiscente tremură în mişcare pe toată lungimea corpului. Ghidând haita.

Ochii mari, globulari citesc mesajele transmise de fraţii săi.

Unii aproape mătură suprafaţa apei, alţii înoată în paralel cu aceştia, dar la adâncime.

Mirosul sângelui devine din ce în ce mai puternic.

Lisa dădea din mâini şi din picioare, făcând mişcări ample. Panica n-ar fi făcut altceva decât să o încetinească.

Plaja se întindea în faţă, o fâşie argintie între apa neagră şi jungla întunecată.

Era linia de sosire pe care intenţiona să o treacă.

Şalupa lui Rakao se auzea mugind în urma ei.

Dar ea nu fugea de piratul maori.

Fulgere luminoase străbăteau apa, apropiindu-se de ea.

Atrase de pulpa ei rănită.

Sânge.

Cam la patru metri în faţă, Monk şi Ryder reuşiră să iasă din apă, împleticindu-se şi târând-o pe Susan între ei. Lisa dădu din picioare şi mai tare.

— Monk!

Strângând din muşchi cu putere, pentru o ultimă dată, se avântă în vârtejul de apă. Îşi descleştează braţele şi le desface larg.

Două tentacule mai lungi ţâşnesc şerpuind prin apă, sclipind rece cu lumini galbene intermitente, căptuşite cu ventuze, pregătindu-se să-şi înfigă cârligele chitinoase.

9.05 P.M.

Monk îşi auzi numele răcnit.

Lisa înota înnebunită spre ţărm.

Doar la trei metri depărtare.

În spatele ei, barca piraţilor gonea la viteză maximă, apropiindu-se. Ploaia curgea din cerul deschis, acoperind laguna cu bulbuci mari. Chiar sub luciul apei, sclipeau în cerc flăcări ca nişte trasoare în noapte, îndreptându-se către Lisa.

Monk îşi aminti poveştile despre lagună. Spuse de un localnic fără dinţi. Demonii din adâncuri.

Sări din nou în apă. Ţărmul era abrupt. Din doi paşi, fu în apă până la mijloc.

— Lisa!

Ea se uită spre el, privirile li se întâlniră. Apoi, brusc, se opri. Ochii i se lărgiră.

— Haide…

Monk se avântă către ea, cu braţele întinse cât putea de departe.

— Dă-mi mâna!

Prea târziu.

Un vârtej de tentacule explodară din apă, învăluind-o cu o viteză ce-ar fi putut să-i frângă gâtul, iar Lisa fu răsucită şi trântită, trasă la fund. Monstrul ieşi pentru puţin timp la vedere, agil şi plin de aripioare laterale cu benzi înguste scânteind din cauza descărcărilor electrice. Un ochi mare şi negru se holbă scurt şi apoi dispăru.

Un braţ de om ieşi la suprafaţă, deja la doi metri mai departe. Apoi, cu o viteză imposibilă, spintecă apă ca un peşte într-o undiţă trasă. Braţul intră la loc în apă.

„Lisa…”

Monk mai făcu un pas, pregătindu-se să se scufunde.

Dar o rafală de împuşcături îi întrerupse frenezia. Gloanţele sfâşiară luciul apei, împingându-l înapoi, spre ţărm.

— Aici! ţipă Ryder.

Alte împuşcături şfichiuiră movilele de nisip. Rafalele nu

conteneau.

Nu avea de ales.

Monk se împletici îndărăt, tras de Ryder în desişul adânc şi întunecat.

„Lisa...”

Lisa se chinui să-şi ţină respiraţia, înfăşurată în braţe care se strângeau în jurul ei din ce în ce mai puternic.

Cârlige uriaşe se înfipseră în carnea care nu mai simţea nimic din cauza panicii.

Dădu din picioare, agitându-se în agonie.

Cu ochii deschişi.

Raze de lumină intermitente sfâşiau întunericul.

Acesta era sfârşitul.

9.06 P.M.

Monk se lăsă târât mai departe în junglă. Nu avea de ales. Nu putea face absolut nimic.

Printr-o deschizătură din frunzişul des, se uită înapoi, spre apa neagră.

Barca piraţilor încetinise, ajungând lângă ţărm. Armele erau în continuare îndreptate spre plajă, căutând. Dar Rakao stătea bine înţepenit la prova, o siluetă neagră, cu suliţa în mână.

Luându-şi avânt, vânătorul maori înfipse suliţa de oţel adânc în apă.

Fulgere albastre izbucniră în locul unde lovi, strălucind în întuneric, luminând apa şi adâncurile lagunei. Apele şuierară, împrăştiind un nor de aburi pe toată lungimea suliţei.

Oare ce făcea?

Aproape inconştientă, Lisa expiră ultima gură de aer pe care o mai avea. Şocul încleştării deveni şi mai dureros. Îmbrăţişarea calamarului deveni şi mai strânsă, acesta trecând probabil prin aceeaşi agonie, poate chiar mai rea.

Apoi, braţele din jurul ei se desfăcură, rotind-o violent pentru ultima oară.

Apa mării îi pătrunse adânc în nări.

Cu ochii în continuare deschişi, văzu creatura îndepărtându-se spre adâncurile întunecate, ca o săgeată de foc de culoarea

smaraldului. Altele o urmară.

Din cauza inerţiei, se ridică spre suprafaţă.

Apoi, nişte mâini o înşfăcară, trăgând-o de păr.

Prea încet.

Lisa se înecă, deschizând şi închizând gura ca un peşte în vreme ce întunericul o învăluia.

9.07 P.M.

Adăpostiţi în spatele unui bolovan din junglă deasă, Monk privi cum Lisa era scoasă de păr din apă. Inertă. Capul îi căzuse pe spate, într-un unghi imposibil.

Rakao îşi aruncă suliţa deoparte.

— Un fel de unealtă de mânat vitele, spuse Ryder. A scos cerneală din jigodiile alea.

Rakao o aplecă pe Lisa peste balustradă şi o apăsa pe spate. O grămadă de apă de mare îi ţâşni din nas şi din gură.

Un braţ se ridică şi dădu să-l lovească.

Era vie.

Piratul o întoarse şi o aruncă pe podeaua şalupei. Se uită lung înspre junglă şi apoi mai sus, spre culmi. Fulgere ţâşneau necontenit de-a lungul şi de-a latul acoperişului insulei. Vântul se înteţise, la fel şi ploaia care învăluise laguna.

Rakao ridică un braţ şi făcu un gest circular.

Barca rapidă se legăna, întorcându-se cu o mişcare bruscă. Pe urmă, o luă înapoi în viteză, lăsând în urmă o jerbă înaltă de apă. Se întorceau la vapor.

Luând-o pe Lisa cu ei.

Dar măcar era în viaţă.

— De ce pleacă? murmură Susan.

Monk se uită spre ea. În întunericul pădurii, faţa şi mâinile femeii străluceau difuz, aproape de neobservat, dar totuşi foarte evident. Ca luna luminând prin norii deşi.

— Nu că am avea unde fugi, zise Ryder amar. Până se va lumina de ziuă, o să fie cu toţii aici ca să ne vâneze.

Monk făcu un gest spre adâncurile pădurii.

— Atunci, ar trebui s-o luăm din loc.

Cu Susan lângă el, Monk porni prin junglă. Mai aruncă o ultimă privire înapoi, spre lagună.

— Ce naiba erau chestiile alea?

— Calamari prădători, murmură Susan sigură pe ea. Nişte calamari bioluminiscenţi care vânează în haite. Calamarii Humboldt din Pacific au atacat şi au ucis oameni, ieşind brusc din adâncuri. Însă există şi exemplare mai mari. Cum ar fi *Taningia danae.* Laguna izolată de aici probabil că este căminul unei astfel de subspecii. Care iese la suprafaţă doar ca să se hrănească. Noaptea, când sistemul lor de comunicaţie luminiscent şi simţul de coordonare le funcţionează cel mai bine.

Monk îşi aminti o poveste spusă de unul dintre piraţi, despre insulă, despre vrăjitoarele şi demonii din ape. Aici se afla probabil sursa poveştii. Îşi mai amintea însă şi o altă poveste despre insulă.

Îşi înălţă capul, uitându-se spre culmile zimţate, conturate pe cerul întunecat. Auzi, pe lângă zgomotul tunetelor, sunetul unor bătăi în tobe.

Canibalii.

— Acum, ce facem? întrebă Ryder.

Monk o luase înainte, deschizând drumul.

— E timpul să-i cunoaştem pe vecini… să vedem ce au de mâncare.

9.12 P.M.

Pe pasarelă, Lisa atârna în braţele unuia dintre piraţi. Era prea slăbită ca să se lupte, prea obosită să-i mai pese. Udă până în măduva oaselor, plină de o mulţime de răni, aştepta să i se hotărască soarta.

Rakao se certa cu Devesh.

În malaeză.

Ceva ce depăşea puterea ei de înţelegere.

Dar Lisa bănuia că această ceartă avea legătură cu faptul că piratul tatuat nu o urmărise pe Susan Tunis în junglă. Lisa înţelesese doar un cuvânt.

„Canibali.”

În spatele bărbaţilor, înfăşurată în halat, se afla Surina, în zona de acces pe vapor, ferită de ploaie, cu braţele încrucişate şi spatele drept, aşteptând răbdătoare. Ochii îi erau aţintiţi asupra Lisei. Nu cu răceală, asta ar fi implicat o anumită emoţie. Ochii Surinei erau complet goi.

În cele din urmă, Devesh se întoarse şi arătă spre Lisa. Vorbi

în engleză, ca un gest de curtoazie faţă de prizoniera lor.

— Împuşc-o. Acum!

Lisa îşi îndreptă trupul în braţele piratului. Tuşi, reuşind să scoată doar o şoaptă răguşită.

Avea să le ofere savanţilor din Ghildă singurul lucru pe care-l avea.

Ca să-şi salveze viaţa.

— Devesh, spuse ea ferm. Virusul lui Iuda. Eu ştiu ce face.

11
Sticlă spartă

6 IULIE, 1.55 P.M.
Istanbul

Şocul făcu scena să se deruleze cu încetinitorul, urmărită cu respiraţia întretăiată.

De la o fereastră aflată la primul etaj al Hagiei Sofia, Gray văzu cum partea din spate a capului lui Balthazar Pinosso explodează, împroşcând în jur sânge şi oase. Corpul acestuia se îndoi de la mijloc în urma impactului. Braţele îi fluturară larg, în lateral. Telefonul mobil, aflat la ureche mai înainte, îi zbură printre degete, se lovi de caldarâm şi ricoşă.

Cadavrul bărbatului masiv se prăbuşi.

Vigor icni de undeva de lângă Gray, curmând momentul.

— Oh, Dumnezeule…

Sunetul reverberă: ecoul împuşcăturii, ţipetele din piaţă.

Gray se trase înapoi, trăgând aer în piept încă o dată, încercând să-şi dea seama care erau implicaţiile. „Dacă Balthazar fusese împuşcat…”

— Nasser ştia de el, spuse Vigor terminându-i ideea nerostită.

Uluit, monseniorul se apucă de marginea ferestrei.

— Nasser ştia că Balthazar a fost aici. Lunetiştii monstrului ăstuia l-au ucis.

Nici Gray nu era într-o stare mai bună, năuc din cauza imposibilităţii de a înţelege şi a sentimentului de vină. Doar el fusese cel care îl trimisese pe omul ăla în faţa unui pluton de execuţie.

Ţipetele şi urletele se amplificau din ce în ce mai mult afară, răspândindu-se şi înăuntru. Oamenii alergau – majoritatea spre cel mai apropiat adăpost, lăcaşul sfânt al Hagiei Sofia.

În urmă cu câteva minute, Gray şi Vigor urcaseră la primul etaj al bisericii, mai puţin circulat, rămânând ascunşi. Înainte să iasă, Balthazar îl informase pe curatorul muzeului că Gray şi Vigor plecaseră deja, fără să mai aibă nevoie de o ambulanţă. Veniseră sus ca să se asigure că totul mergea bine.

— Curând, o să fie plin de poliţie aici, zise Gray. Trebuie să ne ascundem.

Vigor îl apucă pe Gray de mânecă.

— Mama şi tatăl tău…

El clătină din cap. Nu avea timp să se gândească la asta. Nasser îl avertizase în legătură cu folosirea oricărui truc. Însă, de îndată ce cuvintele fură rostite cu voce tare, Gray nu putu să-şi reprime sentimentul de spaimă. Respiraţia îi deveni din ce în ce mai sacadată, nu mai era în stare să gândească limpede. Părinţii lui Gray aveau să sufere pentru greşeala aceasta.

Cum de ştiuse Nasser de Balthazar?

Vigor continua să se holbeze pe geam. Degetele monseniorului îl strânseră şi mai tare pe Gray de braţ.

— Dumnezeule mare… ce face ea acum?

Gray îşi îndreptă întreaga atenţie spre piaţa aflată sub faţada vestică. În vreme ce oamenii fugeau haotic din piaţă sau îşi aplecau capetele plini de teamă, o singură persoană alerga drept prin masa confuză de oameni. Şchiopăta uşor, încercând să-şi menajeze piciorul stâng.

Seichan.

De ce venea încoace?

Aproape ajunsă la biserică, o rafală îi şuieră pe lângă călcâie. Cineva trăgea în ea. Oamenii lui Nasser. Însă apariţia ei bruscă îi prinsese pe lunetişti cu garda coborâtă. Având ordine să-i împiedice pe Gray şi însoţitorii săi să iasă din biserică, aceştia nu se aşteptaseră să fugă cineva *spre* biserică.

Seichan alerga şi mai repede, întrecându-se cu moartea.

1.58 P.M.

Luată prin surprindere, Seichan înjură. Aşadar, Nasser chiar avea un lunetist sau doi aici. Nu reuşise să-i depisteze mai devreme. Pe de altă parte însă, lunetiştii avuseseră o grămadă de timp la dispoziţie ca să se ascundă cum trebuie. Seichan nu anticipase prezenţa unui trădător printre cei din grupul lor. Balthazar se aflase deja toată dimineaţa la Hagia Sofia, punând la cale o capcană de toată frumuseţea.

Intră în forţă prin Uşile Imperiale şi se chirci, lipindu-se de peretele interior. Oare erau şi aici indivizi înarmaţi?

Cercetă din priviri lungimea cavernoasă a naosului. Oamenii,

înspăimântaţi de focurile de armă, se ghemuiau în colţuri sau îşi tot schimbau locul, formând valuri înnebunite, cuprinşi de confuzie şi panică. Trebuia să-i găsească pe Gray şi Vigor.

Sirenele răsunau undeva în depărtare.

O mână o apucă de cămaşă. În mod reflex, ea îi vârî agresorului un pistol între coaste.

Omul nu se clinti.

— Seichan, ce s-a întâmplat?

Era Gray, palid şi tras la faţă.

— Gray… trebuie să ieşim de-aici. Acum. Unde-i monseniorul?

El arătă cu mâna spre o scară din vecinătate. Vigor era pe jumătate ascuns la capătul scării şi urmărea mulţimea.

Seichan îl împinse uşor pe Gray spre el.

Monseniorul se uită lung la cadrul uşii cu arcadă, cu ochii plini de durere.

— Nasser l-a împuşcat. L-a împuşcat pe Balthazar.

— Nu, zise Seichan cu fermitate, eliminând orice fel de neînţelegere. Eu am făcut-o.

Vigor se dădu un pas în spate. Gray se răsuci pe loc.

— Lucra pentru Nasser, le explică Seichan.

Vigor izbucni plin de furie.

— Cum poţi să…?

— Am fotografii de acum doi ani. Cu Nasser şi Balthazar împreună. Nasser i-a dat bani, spuse ea şi se uită fix la Vigor, cu o privire îndârjită. A lucrat cu el mereu.

Seichan simţi neîncrederea din atitudinea lui. Îşi înăspri vocea:

— Monseniore, cine v-a atras atenţia asupra inscripţiei din Turnul Vântului?

Vigor îşi aruncă rapid privirea spre uşi, către bărbatul mort pe care însă nu-l zărea.

— Înainte să vă implicăm pe amândoi, insistă Seichan, eu şi Nasser ne-am jucat de-a şoarecele şi pisica de-a lungul şi de-a latul Italiei, căutând primele piese ale puzzle-ului angelic. Nimeni nu trebuia să descopere semnul meu invizibil de la Vatican până când n-aveam să te sun, să te alertez ca să cauţi în magazia turnului cu o lampă ultravioletă. Crezi că prietenul dumitale a dat aşa, *din senin,* peste el?

— Mi-a zis că… unul dintre studenţii săi…

— A minţit. Nasser i-a spus. Nemernicul a urmărit aceeaşi pistă ca şi mine. L-a folosit pe Balthazar ca să vă recruteze şi să vă implice în rezolvarea misterului.

Vigor se prăbuşi pe scări, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Seichan se întoarse spre Gray. Acesta stătea la un pas depărtare, cu ochii sticloşi, reconfigurând toate evenimentele dimineţii în lumina celor dezvăluite. Probabil simţise că Seichan îşi îndreptase atenţia asupra lui.

— În consecinţă, Nasser ştia că încercăm să-l înşelam, zise Gray. Ştia că avem prima cheie. Ştia totul.

— Nu neapărat.

Seichan îl ridică pe Vigor de umeri şi îl împinse pe Gray în interiorul bisericii.

— Acesta a fost motivul pentru care a trebuit să-l elimin. Nu cred c-a avut vreme să-l sune pe Nasser după ce-a plecat de lângă voi. L-am scos din circuit înainte să aibă posibilitatea asta şi să înrăutăţească şi mai tare situaţia.

— S-o înrăutăţească? se opri Gray refuzând să meargă mai departe, cu ochii plini de furie. Ai fi putut să-l capturezi. Am fi putut să-l folosim împotriva lui Nasser. Aveai de ales dintr-o mie de variante!

— Toate mult prea riscante! rosti Seichan apropiindu-se, fără să cedeze în faţa privirii lui ucigătoare. Să-ţi intre bine în capul ăla pătrat, Gray. Planul lui Nasser, planurile noastre… s-au dus toate de râpă. E momentul să ştergem totul cu buretele şi s-o luăm de la zero. Şi trebuie să acţionăm chiar acum.

Faţa lui se întunecă, Gray fiind gata să dea în clocot de furie. Şi ochii reflectau furtuna din sufletul lui.

— Când nenorocitul ăla o să afle ce-ai făcut… ce-am făcut… o să fie pur şi simplu semnarea condamnării la moarte a părinţilor mei!

Ea îl întrerupse brusc, trăgându-i o palmă răsunătoare peste obraz şi făcându-l să se dea un pas în spate. Buimac, sări la ea. Ea nu opuse rezistenţă. O înhăţă cu o mână de guler, iar cu cealaltă, strânsă pumn, fu gata să lovească.

Ea îşi păstra vocea calmă împotriva ieşirii năvalnice a bărbatului.

— Moartea jigodiei ăleia înseamnă că avem parte de o mică doză de confuzie. Trebuie să profităm de ea.

— Însă ai mei…

Ea îşi păstra vocea egală.

— Gray, sunt deja morţi.

Mâna cu care o apucase de cămaşă îi tremură. Faţa i se contractă puternic, roşie, agonizând. O cerceta din priviri, trebuind să dea vina pe cineva.

— Iar dacă nu sunt morţi, continuă ea, dacă-i ţine în viaţă ca

un fel de asigurare suplimentară, atunci nu ne rămâne decât o singură speranţă.

Mâna lui Gray înfiptă în gâtul ei căzu, însă rămase încleştată.

— O să avem nevoie de o monedă de schimb importantă, continuă ea. Care să cântărească la fel de mult ca viaţa părinţilor tăi.

În ochii lui, ea putu să vadă cum furia dezlănţuită începe să i se mai domolească, precum un val de mare care se retrage, înghiţindu-i în cele din urmă şi cuvintele.

— Iar cea de-a doua cheie n-are cum să reprezinte asta de una singură.

Clătină din cap.

— Trebuie să păstrăm tăcerea. Să-l punem pe Vigor să-şi scoată bateria celularului, astfel încât să nu i se mai poată da de urmă.

— Şi-atunci, cum o să mai dea Nasser de noi?

— Este timpul să-i luăm această posibilitate.

— Dar când o să încerce să ne sune…

— Nasser o să fie furios. S-ar putea să le facă rău părinţilor tăi, chiar să-l omoare pe unul din ei. Însă până când o să ne găsească, o să-l ţină pe unul în viaţă. Nu e prost. Iar asta-i singura noastră speranţă.

Telefonul lui Vigor începu să sune. Toată lumea îngheţă. Vigor îl scoase încet din buzunar. Îşi aruncă privirea la identitatea apelantului, înghiţi în sec şi i-l pasă lui Gray.

Acesta îl lua.

— Nasser, confirmă el.

— Că tot vorbeam de lup, şuieră Seichan. Probabil că l-a sunat unul dintre lunetişti, cerând noi instrucţiuni în continuare. Probabil că ăsta-i singurul motiv pentru care n-au luat deja cu asalt locul acesta. Uciderea lui Balthazar i-a prins cu garda jos. Aceasta este singura noastră şansă de scăpare.

Gray se uită fix la ecranul telefonului.

Seichan aştepta.

Cât de puternic era bărbatul acesta?

2.04 P.M.

Degetele lui Gray refuzară să se mişte, încleştate pe telefon.

Acesta vibră şi sună din nou.

Aproape că putea să simtă furia ce emana din telefon, sentimentul de mânie gata să fie revărsat împotriva mamei şi tatălui său. Voia cu disperare să răspundă: să ţipe, să implore, să înjure, să se tocmească.

Însă nu avea nimic cu care să negocieze.

Nu încă.

— Nasser trebuie să fie la jumătatea zborului, murmură Gray în cele din urmă spre telefon.

— Urmează să aterizeze în cinci ore, încuviinţă şi Seichan. Gray se simţi cuprins de un val de frig, însă degetele sale se încleştară şi mai tare.

— Acolo sus, în aer, o să ezite să ia vreo decizie majoră. O să aştepte să pună picioarele pe pământ înainte să facă o evaluare finală a situaţiei.

— Iar dacă n-o să stea de vorbă cu tine până atunci…

Gray nu putu să pronunţe cuvintele. Nu făcu decât să dea din cap în semn de confirmare. Nasser avea să-i ucidă părinţii. Nu va mai aştepta mai mult. Avea să-l pedepsească pe Gray şi să aleagă o altă strategie.

„Cinci ore."

— O să avem nevoie de mai mult decât de cea de-a doua cheie, pe care am găsit-o aici, spuse el. Chiar mai mult decât şi cea de-a treia cheie.

Seichan dădu din cap.

Gray se uită lung la Seichan.

— O să trebuiască să rezolvăm misterul obeliscului. O să avem nevoie de harta lui Marco.

Seichan îl privea fix, aşteptând.

Gray ştia ce trebuie să facă. Închise clapeta telefonului. Cu degetele amorţite, bâjbâi după bateria din spate.

Vigor se apropie şi îi acoperi degetele lui Gray cu palmele.

— Eşti sigur, Gray?

El îşi ridică privirea.

— Nu… nu sunt. Nu-s sigur de nimic.

Îşi eliberă mâinile din ale monseniorului şi scoase bateria din telefon, întrerupându-i ultimul sunet de apel la jumătate.

— Dar asta nu înseamnă că n-o să acţionez.

Gray se întoarse spre Seichan.

— Acum, ce facem?

— Tocmai i-ai aruncat mănuşa. Nasser o să-şi sune haidamacii. Poate că mai avem un minut sau două la dispoziţie, zise ea arătându-le cu mâna spre centrul bisericii. Pe aici.

Kowalski a făcut rost de-o maşină. Ne aşteaptă la ieşirea din aripa estică.

Îi conduse de-a lungul naosului. Mulţimea fremăta, nesigură, iar ecourile vocilor răsunau în biserică. Urletul sirenelor se apropia din ce în ce mai mult. Seichan scoase ceva din buzunar.

— Probabil că Nasser are lunetişti şi la ieşirea aia, zise Gray apropiindu-se cu paşi mari de ea.

Seichan îl opri cu palma întinsă.

— Am o grenadă uşoară… Mult zgomot şi multă lumină. O s-o detonăm în centru. În timp ce toată lumea o să se năpustească spre ieşiri… la fel o să facem şi noi.

Gray se încruntă.

Vigor îşi exprimă îngrijorarea în vreme ce treceau pe lângă un grup de elevi cu ochii măriţi şi plini de teamă, strânşi grămadă unul în altul.

— Dacă lunetiştii ne văd, o să deschidă focul. Asupra mulţimii.

— Altfel n-avem cum, spuse Seichan grăbindu-se şi mai tare. O să trebuiască să riscăm. Poate că oamenii lui Nasser sunt deja aici…

O împuşcătură bubui în biserică.

Gray simţi cum îi vâjâie ceva pe la ureche. O bucată din mozaicul de pe pereţi se dislocă, transformându-se într-o ploaie aurie.

Mulţimea intră în panică, luând-o la fugă în toate direcţiile.

Vigor căzu într-un genunchi. Gray îl trase după el, în vreme ce un al doilea glonţ scoase scântei la impactul cu o coloană de marmură. Detunătura se auzi cu putere.

Aplecaţi, străbătură în fugă întreaga lungime a naosului. Când ajunseră în centru, Seichan se pregăti să tragă ştiftul de siguranţă al grenadei.

Gray o prinse de mână, împiedicând-o.

— Nu.

— Este singura cale. S-ar putea să fie şi mai mulţi trăgători deasupra noastră. O să trebuiască să ne călcăm în picioare cu restul mulţimii ca să ajungem la ieşire.

„Iar dacă o să fim descoperiţi în mijlocul mulţimii, gândi el, câţi oameni nevinovaţi o să fie omorâţi?”

Făcu un semn.

— Mai este o cale.

Cu mâna ei încă în a lui, îi conduse pe toţi spre latura sudică, direct către zidul unde se afla schela pe care se urcase mai devreme.

— Sus! rosti el.

Mai era însă un obstacol.

Paznicul schelăriei nu-şi părăsise postul. Rămăsese aplecat în spatele unei bariere de lemn, cu arma ridicată, gata să tragă.

Gray înhăţă grenada dintre degetele lui Seichan, îi scoase cuiul de siguranţă şi o aruncă în spatele barierei.

— Închide ochii! strigă el la Vigor şi-l trase pe monsenior în jos. Acoperă-ţi urechile.

Seichan se apleca, ţinându-şi capul în mâini.

Resimţiră explozia ca pe o lovitură în plex. O detunătură sonoră în incinta de piatră. O lumină pătrunzătoare parcă îi pârjoli pleoapele lui Gray, deşi avea capul întors într-o parte.

După care se stinse.

Gray îl trase pe Vigor în sus. Răsunau ţipete, înăbuşite din cauza ţiuitului pe care-l avea în continuare în urechi. O porni în grabă spre schelăria masivă. Mulţimea se împărţi în două, fugind şi spre ieşirea estică şi spre cea vestică.

Însă ei nu urmară grosul mulţimii.

La poalele schelei, năucit, paznicul zăcea pe spate, gemând.

Urma să aibă o groaznică durere de cap, însă avea să supravieţuiască.

Gray îi luă puşca şi le făcu semn lui Seichan şi Vigor să urce pe scările schelei. Trebuiau să se mişte repede. Fugă spontană a maselor avea să-i încetinească pe trăgători, dar nu pentru prea mult timp.

Se căţăra după Seichan şi Vigor.

— Unde mergem? strigă Seichan în jos, spre el. O să fim nişte ţinte perfecte acolo sus!

— Mişcă-te! strigă Gray. Cu toţii, mişcaţi-vă fundurile până sus!

Continuară să avanseze, răsucindu-se şi sărind peste treptele în spirală.

Ajunseseră la jumătatea drumului când o rafală de armă automată mătura grinzile de susţinere, trasă mai mult la nimereală, însă suficient de eficientă ca să-i izgonească de pe scările exterioare în inima schelăriei. Se aruncară pe burtă de-a lungul platformei din scânduri de la etajul respectiv.

Gray se târî până ajunse în faţa celorlalţi.

— Pe aici!

Luând-o la fugă pe jumătate ghemuit, Gray se îndreptă spre cel mai apropiat zid. Erau exact la nivelul la care cupola se rezema pe restul bisericii. Un şir de ferestre arcuite, aceleaşi prin

care atât Gray, cât şi Marco se uitaseră şi se minunaseră, încercuiau partea de jos a cupolei.

Gray îşi ridică puşca şi sparse geamul aflat la capătul palierului. Sticla se făcu ţăndări. Nu reduse ritmul. Se întinse spre fereastră şi se folosi de patul puştii ca să îndepărteze cât mai multe cioburi.

— Afară! strigă el la Seichan şi Vigor.

Aceştia se strecurară pe lângă el, urmăriţi de focuri de armă, gloanţe ricoşând din barele de oţel şi smulgând aşchii de lemn din tocuri.

Gray ţâşni afară după ei, pe pervazul care încercuia clădirea.

Soarele după-amiezii strălucea cu putere.

Istanbulul se întindea sub ei în toată splendoarea sa, în acel amestec haotic de vechi şi modern. Marea Marmara strălucea cu un albastru ca de safir. La distanţă, se vedea şi platforma suspendată a podului Bosfor peste strâmtoarea care făcea legătura cu Marea Neagră.

Însă nu aceasta mostră de iscusinţa inginerească fu cea care îi atrase atenţia lui Gray.

Le indică faţada sudică a bisericii, acolo unde schelăria exterioară învăluia acea parte a Hagiei Sofia aflată în reparaţii.

— Acolo, jos!

Conformându-se, Vigor porni să înconjoare domul, mergând cu grijă de-a lungul bordurii. Odată ajuns în dreptul schelei, Gray sări de pe ea şi o luă încet pe acoperişul de mai jos. Alunecă în şezut până la schelărie, ţinându-şi puşca ridicată.

Se izbi de grinda de susţinere şi se răsuci. Seichan venea deja după el, menţinându-şi echilibrul, pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând, fără să-i pese de riscul la care se expunea. Vigor era mult mai precaut, stând pe fund şi deplasându-se încet pe distanţe scurte.

Seichan se opri apucându-se cu braţele de o traversă.

Avea telefonul mobil scos şi ţipa în el.

Gray îl prinse pe Vigor şi îl ajută să treacă pe sub barele schelăriei şi să ajungă la scări. Se grăbiră să coboare. Din fericire nu era nici un paznic acolo. Probabil că toată agitaţia îl atrăsese în altă parte.

Ajungând la sol, Seichan îi îndrumă spre o străduţă laterală, de-a lungul unei mici zone verzi. Un taxi galben derapă strâns în jurul colţului îndepărtat, se răsuci pe roţi şi veni în viteză, direct spre ei. Seichan se trase îndărăt derutată, cu ochii măriţi.

Taxiul, nu tocmai nou, se redresă în ultimul moment şi frână în

scrâşnet de roţi până se opri.

Şoferul se aplecă spre geamul deschis al pasagerului.

— Ce mama dracului mai aşteptaţi? Mişcaţi-vă fundurile încoace!

Era Kowalski.

Gray se sui în faţă. Seichan şi Vigor, în spate. Trântiră portierele.

Kowalski demară lăsând dâre negre pe asfalt, scoţând fum din cauciucuri.

Seichan reuşi să învingă acceleraţia care o ţintuia în scaun şi se aplecă în faţă.

— Asta nu-i maşina în care te-am lăsat!

— Rabla aia japoneză? Ăsta-i Peugeot 405 Mi 16. De la începutul anilor 1990. Numai bun să-l calci.

Demonstrând-o din plin, Kowalski acceleră, schimbă într-o treaptă de viteză inferioară când ajunse la următorul colţ, trase de volan, aruncându-i pe toţi spre stânga, după care reveni la viteza anterioară şi ţâşni din curbă ca o rachetă.

Seichan se trase înapoi, roşie la faţă.

— Unde…?

În spatele lor se auziră brusc sirene de poliţie, urmându-i de după acelaşi colţ.

— Ai furat-o, zise Gray.

Aplecându-se în faţă, cu nasul aproape lipit de volan, Kowalski ridică din umeri.

— Tu-i spui furt, eu îi spun *împrumut.*

Gray se răsuci în scaun. Maşina de poliţie cu girofar se pierdea în zare, în mod evident depăşită.

Kowalski ocoli în viteză şi următorul colţ, aruncându-i pe toţi în direcţia opusă, enumerându-le caracteristicile maşinii.

— Are un raport perfect între greutate şi putere, stă bine pe viraje… Oh! Şi mai are şi trapă în acoperiş.

Îşi ridică mâna de pe schimbătorul de viteze ca să li-l arate.

— Drăguţ, nu-i aşa?

Gray se lăsă pe spate.

Kowalski scăpă de poliţie după încă două curbe strânse. Un minut mai târziu, se treziră pierduţi într-o mare de taxiuri, încetiniţi de traficul infernal din cartierul vechi al Istanbulului.

În sfârşit, Gray se calmă suficient încât să se întoarcă spre Seichan.

— Cinci ore, zise el. Trebuie să ne luăm zborul spre Hormuz.

— Insula Hormuz, intră în amănunte Vigor. La gura Golfului

Persic.

Seichan îşi ţinea o mână lipită pe coapsă. Probabil că efortul depus îşi spunea cuvântul. Era destul de palidă, însă dădu din cap.

— Cunosc locul. O mulţime de contrabandişti şi traficanţi de arme folosesc insula în trecere dinspre Oman spre Iran. N-ar trebui să fie nici o problemă.

— Cât durează drumul?

— Trei ore. O să folosim un turbojet privat şi un hidroavion. Cunosc eu pe cineva.

Gray îşi privi ceasul de la mână. Asta avea să le mai lase la dispoziţie numai două ore ca să găsească ultima cheie şi s-o folosească împreună cu celelalte ca să dezlege enigma obeliscului. Inima începu să-i bată din nou mai tare. Agitaţia de mai devreme îi estompase teama pentru soarta părinţilor săi. Dar acum…

Întinse mâna spre Seichan.

— Îmi trebuie celularul tău.

— Ca să-i suni pe cei din Sigma?

— Trebuie să le comunic ce s-a întâmplat.

Gray îi citi expresia de pe chip. Ea ştia că evita să-i spună care era motivul real. Cu toate acestea, îi dădu telefonul.

El se răsuci la loc. În câteva momente, vorbea cu directorul Crowe. Îi aduse la cunoştinţă lui Painter cele mai recente evenimente, pornind de la descoperirea celei de-a două chei până la modul în care scăpaseră.

— Aşadar, la Vatican se infiltrase cârtiţa celor din Ghildă, zise Painter şovăind. Oricum, Gray, nu cred că pot să fac prea multe pentru tine pe insulă. Este teritoriu iranian. Mai ales într-un interval atât de scurt. Mi-ar fi imposibil să fac asta fără să alertez agenţiile de informaţii din întreg Orientul.

— Nu vreau să intervii, rosti Gray. Doar… te rog… părinţii mei…

— Ştiu, Gray… am înţeles. O să-i găsim.

În ciuda promisiunii, Gray simţi ezitarea din vocea directorului cuvintele nerostite. „Dacă părinţii tăi mai sunt încă în viaţă.”

8.02 A.M.

Arlington, Virginia

Erau mutaţi din nou.

Harriet lipi un pahar de apă de buzele soţului ei, îmbiindu-l să bea. Îmbrăcat în pantaloni şi bluză de trening, acesta era legat de un scaun.

— Jack, trebuie să înghiţi.

El se opuse.

— Fă-l să înghită pastila aia, se răsti femeia, ori i-o vâr în fund.

Mâinile lui Harriet tremurau.

— Te rog, Jack. Bea!

Annishen îşi pierdea răbdarea. Femeia îmbrăcată în piele neagră răspunsese la telefon în urmă cu câteva minute şi îi chemase înăuntru pe ceilalţi paznici, chiar şi pe cei de pe stradă. Harriet fusese târâtă afară din vechea camera frigorifică unde fusese încuiată toată noaptea. Era un loc înspăimântător. Un singur bec lumina de deasupra unui şir dublu de cârlige de carne atârnate de-a lungul şinelor din tavan. Cum fuseseră spălate superficial, pete mari de sânge erau vizibile pe podea, spre scurgerea din centrul camerei frigorifice.

După care urmase apelul telefonic.

Harriet fusese adusă să aibă grijă de soţul ei. Jack fusese ţinut separat de ea. N-o lăsaseră să stea cu el. Astfel că îşi petrecuse întreaga noapte temându-se pentru viaţa lui. După ce fusese atacat cu taserul în camera de hotel, nu prea mai fusese lucid. Ea se îngrozi când îl văzu cu căluş la gură şi legat fedeleş de scaun, însă altminteri părea nevătămat.

Când o văzuse din nou, se zvârcolise în funiile cu care era legat. Dar nu o recunoscuse cu adevărat. În continuare, nu prea mai avea contact cu realitatea din cauza stresului de până acum, a electrocutării recente, a faptului că se trezise legat fedeleş.

— Nu-ţi mai bate capul, zise Annishen într-un final, apucând-o pe Harriet de umăr. Pastilele pe care i le-ai dat mai devreme n-au avut nici un efect.

— Era deja foarte agitat, spuse ea rugătoare. Durează ceva timp… în plus, mai contează şi continuitatea dozajului. Chiar are nevoie de pastilele astea.

Annishen flutură din mână spre ea.

— Încă o încercare.

Harriet se aplecă şi se lipi de obrazul soţului ei, ţinându-i capul cu o mână şi cu cealaltă, paharul. El se smuci şi se trase înapoi,

însă ea îl ţinu strâns.

— Jack, te iubesc. Te rog bea. Fă-o pentru mine!

Îi picură apă pe gură. Buzele i se despărţiră în cele din urmă, într-un reflex animalic. Probabil că îi era sete. Într-un final bău, înghiţind lacom apa oferită. Chiar păru că îl calmează. Se lăsă moale în funiile cu care era legat.

Harriet oftă uşurată.

— A luat-o? întrebă Annishen.

— Ar trebui să-l calmeze cam într-o oră.

— N-avem o oră la dispoziţie.

— Înţeleg… însă…

Harriet ştia că probabil cineva îi caută. Cu cât stăteau mai mult într-un loc, cu atât era mai mare şansa să li se dea de urmă. Cu cât erau mai des mutaţi dintr-un loc într-altul, cu atât puteau fi găsiţi mai greu.

— Luaţi-l! rosti Annishen.

Femeia o înşfăcă pe Harriet de partea din spate a gulerului cămăşii şi o ridică în picioare. Era puternică. O împinse pe Harriet spre ieşirea din spate, iar haidamacii îl dezlegară pe Jack. Soţul ei fu apucat de umeri de doi armeni uriaşi ca nişte gorile, cu nişte sprâncene foarte groase. Unul ţinea în buzunarul de la haină un pistol lipit de spatele soţului ei.

Annishen o apucă pe Harriet de cot.

Jack urlă în momentul în care începură să-l mişte, zbătându-se.

— Nuuuu.

— Poate-l curentez iarăşi, zise paznicul cu un accent puternic.

— Nu, vă rog, insistă Harriet, ca să-l apere. Pot eu să-l calmez.

Matahala o ignoră.

Annishen păru să chibzuiască.

— E lumină afară, spuse Harriet. Dacă o să-l scoateţi în stare de inconştienţă…

— Sunt taverne în apropiere, spuse unul din paznici. Pe stradă. O să-i torn votcă pe cămaşă. Nimănui n-o să i se pară ciudat.

Annishen făcu o faţă acră. Harriet îşi imagină că era în mare măsură din cauză că nu îi venise ei ideea asta. O împinse pe Harriet spre Jack.

— Fă-l să tacă sau o îl electrocutez cu taserul până când o să saliveze ca un bebeluş.

Harriet se grăbi să ajungă lângă soţul ei. Se aşeză pe locul unuia din paznici, petrecându-şi un braţ în jurul mijlocului lui Jack. Îi frecă pieptul cu cealaltă mână.

— E-n regulă, Jack. E-n regulă. Trebuie să mergem.

El se uită la ea suspicios, dar furia întipărită în ochii şi pe buzele sale se mai îndulci.

— Vreau… să merg acasă.

— Chiar acolo mergem… haide acum, nu te mai agita.

El le permise să-l ducă spre ieşirea din spate şi să-l scoată pe o alee îngustă, în care abia dacă încăpea tomberonul de gunoi care dădea pe-afară. O usturară ochii de la lumina soarelui.

Continuară să meargă până ajunseră în stradă.

Fuseseră într-o măcelărie cu geamurile acoperite şi bătute în scânduri, unul din şirul de magazine închise de la parterul blocului de locuinţe. Harriet se uită în jur, căutând puncte de reper. Erau pe undeva prin Arlington. Harriet ştia că traversaseră Potomacul după ce fuseseră răpiţi.

Însă încotro?

O dubiţă Dodge neagră era parcată la o jumătate de stradă distanţă.

Traficul de dimineaţă începea deja să se intensifice. Câţiva boschetari, bărbaţi şi femei, erau adunaţi într-o firidă din faţa unei spălătorii de haine. Un cărucior de cumpărături se afla lângă ei, încărcat ochi cu saci de plastic.

Annishen îi ignoră pe oamenii fără adăpost şi îşi conduse grupul spre dubiţă. Descuie cu telecomanda şi deschise ea însăşi uşa laterală din spate, culisând-o într-o parte.

Jack păşea greoi, cu picioarele ca de plumb, extrem de năuc, aproape fără să observe împrejurimile.

Harriet aşteptă până când ajunseră în dreptul bărbaţilor adunaţi în jurul căruciorului de cumpărături. Încă îşi ţinea mâna în jurul mijlocului lui Jack.

„Îmi pare rău.”

Îl apucă de piele prin cămaşă şi răsuci.

Jack sări brusc în sus, revenindu-şi din starea de pasivitate.

— Nuuuu!

Se luptă cu paznicul de lângă el.

— Nu ştiu cine sunteţi, băi! strigă el. Luaţi mâna de pe mine!

Harriet trase de el.

— Jack… Jack… Jack. Calmează-te!

El se repezi la ea, lovind-o cu putere în umăr.

— Hei! strigă unul dintre boschetari.

Era un bărbat slab, numai piele şi os, cu o barbă neîngrijită. Apucă o sticlă învelită într-o pungă de hârtie.

— Ce-i faceţi tipului ăsta?

Nişte fete din interiorul spălătoriei automate se ridicară să se

holbeze prin ferestrele aburite, pe care se prelingeau dâre de apă.

Annishen făcu un pas în spate, spre Harriet. Afişă un zâmbet larg, uitându-se fix la ea. Avea o mână în buzunarul puloverului ei subţire, cu glugă, ameninţând-o în mod vizibil.

Harriet îi frecă abdomenul lui Jack şi se întoarse către străinul cu barbă.

— Este soţul meu. Are Alzheimer. Noi... îl ducem la spital.

Vorbele ei mai domoliră îngrijorarea întipărită pe faţa bărbatului. Acesta dădu din cap.

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă.

— Vă mulţumesc.

Harriet îl conduse pe Jack mai departe şi îl urcă în dubiţă. În curând, erau aşezaţi pe scaune, iar uşile se închiseră. Annishen stătea pe scaunul pasagerului din faţă. În momentul în care porniră, se întoarse spre Harriet.

— Ar fi bine ca pastilele alea să înceapă să aibă vreun efect, spuse ea. Dacă nu, data viitoare o să-l lăsăm să atârne de unul dintre cârligele alea de măcelărie.

Harriet încuviinţă din cap.

Annishen se întoarse la loc.

Unul dintre bărbaţi se întinse pe scaunul din spate şi îi trase o glugă neagră peste cap. Auzi un geamăt de protest din partea lui Jack în momentul în care îi făcură acelaşi lucru.

Întinse o mână şi îi apucă palma soţului său. Degetele lui le apucară pe ale ei, probabil într-un gest reflex de afecţiune.

„Îmi pare rău, Jack...”

Harriet îşi strecură mâna cealaltă în buzunarul puloverului. Degetele i se loviră de grămada de pastile – pastilele pe care doar se *prefăcuse* că i le dă soţului ei. Înainte şi acum. Trebuia să-l menţină pe Jack agitat şi suficient de confuz pentru a reacţiona exact ca până acum.

Să fie văzut... să fie ţinut minte. Închise ochii deznădăjduită. „Iartă-mă, Doamne!”

12
Despre o hartă interzisă

6 IULIE, 4.44 P.M.
Strâmtoarea Hormuz

Hidroavionul rusesc, un Beriev 103, o pornise de-a lungul coastei, decolând de pe Qeshm Island Internaţional Airport, iar acum zbura pe deasupra apelor de culoare albastră-verzuie ale strâmtorii Hormuz.

Gray rămăsese impresionat de cât de puţin durase transferul de la aeroport. Turbojetul cu care veniseră de la Istanbul aterizase cu numai zece minute în urmă. Hidroavionul îi aştepta: alimentat cu combustibil, cu motoarele calde şi cele două elice învârtindu-se uşor. Capacitatea hidroavionului era de numai şase persoane, inclusiv pilotul, având trei seturi de locuri duble, unul în spatele celuilalt.

Însă era rapid.

Traversarea mării până la insula Hormuz nu avea să dureze mai mult de 20 de minute. Ajunseseră într-un timp foarte bun. Cu toate acestea, aveau să le rămână numai două ore pentru a găsi ultima cheie şi a o folosi împreună cu celelalte la descifrarea scrierii angelice de pe obelisc.

Gray folosise perioada petrecută la bordul turbojetului privat, obţinut prin legăturile pe care le avea Seichan pe piaţa neagră, pentru a studia complicatul cod de pe obelisc. Chiar într-un zbor atât de scurt precum acesta, fiecare minut conta. Aşezat singur pe scaunul dublu din spate, îşi scoase din nou carneţelul plin de adnotări şi diverse idei mâzgălite în grabă. Încercase deja să transforme toate înscrisurile de pe obelisc în litere, aşa cum făcuse Vigor cu scrierea angelică de la Vatican, din care reieşise cuvântul „HAGIA”. Dar nu progresase mai deloc.

Nici chiar cu ajutorul primit de la Vigor.

La bordul turbojetului, cei doi studiaseră cu atenţie criptograma. Vigor se descurca mai bine cu limbile vechi. Însă asta nu se dovedise a fi de nici un folos. Decodificarea era deosebit de dificilă deoarece nu ştiau care dintre cele patru feţe

ale obeliscului reprezenta punctul de plecare şi nici direcţia în care trebuia citit, în sensul acelor de ceasornic sau în sens opus.

Ajunseseră la opt posibilităţi.

Vigor se frecase în cele din urmă la ochi, recunoscându-se învins.

— Fără cea de-a treia cheie, n-o să-i dăm niciodată de cap.

Gray refuza să creadă asta. Cei doi avuseseră chiar o mică dispută. De comun acord, hotărâseră să ia o pauză, să renunţe şi să nu-şi mai bată capul cu dezlegarea enigmei. Gray ştia că o mare parte din neliniştea lui era pricinuită de nodul pe care îl avea în stomac.

Chiar şi acum simţea că-i vine să vomite. De fiecare dată când închidea ochii, îi venea în minte chipul mamei sale. Vedea reproşul din ochii tatălui său.

Aşa că Gray încetă să mai închidă ochii şi continuă să lucreze.

Era tot ce putea să facă.

Gray se uită din nou fix la paginile în care simbolurile erau substitute cu litere.

I	I	I	I
C N	B A	C G	M A
A S P	Z Z P	B V P	S P Z
A Z H	A L M	A Z H	Z L H
M V B	H V C	M L Z	A V C
T L C	S T C	S T H	S T G
S N Z	S N G	G N B	V A C
A L H	A L B	B L A	A L H
M V B	M V H	M V A	M S B

Alte şapte posibilităţi acoperiră paginile următoare.

Care era cea bună? Sau măcar de unde să înceapă?

Din faţă, un sforăit puternic îi atrase atenţia şi-l făcu să-şi ridice privirea. Kowalski adormise deja. Probabil înainte ca roţile hidroavionului să se desprindă de pe pistă.

Vigor stătea pe scaunul învecinat, cercetând încă o dată, cu mare atenţie, textul scris pe mătase. În mod sigur ajunseseră

într-un punct mort, fără ieşire. Monseniorul se încruntă înciudat la zgomotul produs de Kowalski şi îşi desfăcu Centura de siguranţă. Se strecură în spate, ca să i se alăture lui Gray şi se prăbuşi pe scaunul învecinat. Avea în mâini sulul de mătase.

Momentul iniţial de tăcere stingheră se prelungi.

Gray închise carneţelul cu notiţe.

— Ce s-a întâmplat… mai devreme…

— Ştiu.

Vigor se întinse şi îl bătu uşor pe mână.

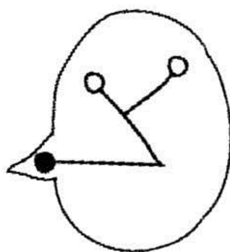
— Eram cu toţii îngrijoraţi. Însă voiam să-ţi spun ceva, să-mi zici părerea ta. Poţi să-ţi aduni gândurile?

Gray îşi îndreptă corpul.

— Desigur.

— Ştiu că vrei să rezolvi codul obeliscului. Dar, fiindcă suntem pe punctul de a ateriza, poate că acum e un moment bun să ghicim unde pe insula Hormuz ar putea să fie cea de-a treia cheie.

— Credeam că ştim deja unde să căutăm, rosti Gray. Neputând să se abţină, redeschise carneţelul şi bătu uşor în simbolul angelic descoperit pe spatele celui de-al treilea *paitzu* de aur.

Îl comparaseră cu o hartă a insulei şi descoperiseră că acel cerculeţ înnegrit marca locaţia ruinelor unui vechi castel portughez, construit cu aproximativ un secol înaintea momentului ascunderii cheilor. În prima parte a existenţei sale, fusese o fortăreaţă remarcabilă. Construită pe un istm şi separată de un şanţ de apărare, domina oraşul Hormuz şi cele mai bune locuri de ancorare. Pentru acei mistici ai Vaticanului care ar fi căutat de-a lungul vremii să ascundă o cheie, castelul ar fi părut un loc foarte bun.

Acum, se îndreptau spre ruinele sale.

Vigor dădu din cap.

— Da, castelul portughez. Însă ceea ce am vrut să spun era *de ce* anume căutăm aici. Dacă am şti asta, am putea să înţelegem *ce* anume să căutăm în ruinele castelului.

— OK, atunci de unde să începem?

Vigor arătă prin hubloul din dreptul lui Gray. Insula se vedea drept în faţă.

— *Hormuzul* a fost un port important, destinat comerţului cu bijuterii, mirodenii şi sclavi. Suficient de important încât portughezii să-l invadeze în cursul secolului al XVI-lea şi să-şi construiască propriul castel. Dar şi pe vremea lui Marco era suficient de important, încât Kublai Han să trimită aici o tânără femeie din familia sa pentru a se mărita.

— Kokejin, Prinţesa Albastră.

— A fost un aranjament pur comercial. De fapt, regele persan căruia îi fusese promisă în vederea căsătoriei a murit în vreme ce Marco şi Kokejin erau pe drum. Astfel că ea a sfârşit prin a se mărita cu fiul acestui om. Dar, din nou, n-a fost decât o căsătorie de convenienţă. Oricum, totul s-a încheiat când, doar trei ani mai târziu, ea a murit. Unii spun că s-a sinucis, alţii că a murit de inimă rea din cauza unei alte iubiri.

Gray se întoarse spre el.

— Doar nu vrei să zici că…

— Nici Marco nu s-a căsătorit până când n-a murit Kokejin. Iar când Marco a murit şi el, avea în camera lui două lucruri de preţ. Acel *paitzu* de aur pe care i-l dăduse Kublai Han. Şi o diademă din aur, încrustată cu pietre preţioase.

Vigor se uită fix în ochii lui.

— Diadema unei *prinţese.*

Gray îşi îndreptă trupul, imaginându-şi voiajul lui Marco, care durase doi ani, plin de aventuri şi de explorarea unor tărâmuri exotice. Marco era încă tânăr atunci când plecase din palatul lui Kublai Han, având vreo 34-35 de ani. Kokejin avea 17 ani când plecase din China, respectiv 19 când ajunsese în Persia. Nu părea imposibil de imaginat că se îndrăgostiseră, o iubire care nu avea cum să se împlinească dincolo de Hormuz.

Gray îşi frecă fruntea, căci în continuare capul îl durea foarte tare. Îşi aminti de cărămida găsită la Hagia Sofia, de interiorul acesteia smălţuit într-un albastru regal, un secret ascuns în piatră. Era oare posibil ca această cărămidă să mai reprezinte şi inima lui Marco, un simbol al iubirii lui secrete pentru Kokejin?

— Atunci am ignorat un alt indiciu lăsat pentru noi, rosti Vigor

şi ridică sulul de pânză. Povestea a fost brodată pe mătase. De ce pe mătase?

Gray ridică din umeri.

— E un material din Orientul Îndepărtat, pe unde a călătorit Marco Polo.

— Da, dar ar putea să semnifice şi altceva?

Gray îşi aminti că Vigor studiase scrierea, chiar o examinase cu atenţie cu o lupă.

— Ce-ai descoperit? întrebă el.

Monseniorul ridică sulul de pânză.

— Mătasea asta nu era nouă când s-a brodat textul pe ea. Era uşor tocită şi avea asperităţi. Am găsit pete vechi de ulei.

— Deci era o bucată de mătase deja folosită.

— Însă *pentru ce* a fost folosită? întrebă Vigor. Una dintre cele mai obişnuite întrebuinţări ale mătăsii – datorită preţului ridicat şi rarităţii sale – era cea de giulgiu, giulgiu folosit la înmormântarea capetelor încoronate.

Vigor aşteptă, uitându-se lung la Gray. Acesta începu să înţeleagă încetul cu încetul, în minte revenindu-i imaginea unei cărămizi de culoare albastră. Surprinderea i se citi în voce.

— Crezi că s-ar putea să fie giulgiul lui *Kokejin.*

— E posibil. Însă, dacă am dreptate, atunci ştiu ce trebuie să căutăm în interiorul acelui vechi castel.

Gray ştia şi el.

— Mormântul lui Kokejin.

4.56 P.M.

Din scaunul copilotului, unde se afla, Seichan avea o vedere de ansamblu asupra insulei, în timp ce hidroavionul cobora spre un golf adăpostit. Nu era o insulă mare, nu avea mai mult de 6,5 kilometri lungime. Centrul îi era stâncos şi abrupt, cu pâlcuri de verdeaţă ici şi colo. O mare parte din coastă era formată din faleze, ţărmuri stâncoase şi golfuri izolate pline de grote, căminul ideal pentru numeroşii contrabandişti din zonă. Însă spre nord, povârnişurile înalte coborau mult mai blând spre mare. Aici, pământul era mai verde şi de curmali şi câmpuri cultivate, adăpostind un mic sătuc plin de colibe acoperite cu stuf.

Din aer, se zărea dovada existenţei unui oraş mai vechi, mult mai întins: fundaţii masive, lespezi de piatră provenite din

dealurile de halit, câteva case dărâmate, ce arătau mai mult ca nişte grămezi de moloz şi pietriş şi un minaret înalt, folosit cândva ca far de către portughezi.

Însă nici una dintre acestea nu era destinaţia lor.

Hidroavionul se aplecă pe o aripă şi întoarse deasupra istmului ce se întindea la nord de vechiul oraş. Pe limba de pământ se aflau rămăşiţele vechiului castel. Cândva, fusese separat de oraşul străvechi printr-un şanţ lat de apărare, însă acum acesta dispăruse şi se mai vedea doar o linie uşor afundată, de la est la vest.

În momentul în care avionul trecu pe deasupra ruinelor, Seichan studie locul unde doreau să ajungă. Fortăreaţa masivă era înconjurată de diguri înalte, însă latura vestică pierduse cu mult timp în urma bătălia cu apele din jur, erodată şi cotropită de valurile înspumate ce se spărgeau cu putere de ţărm.

Latura estică, adăpostită de golful ce cobora domol în mare, rezistase mult mai bine.

Hidroavionul se înclină pentru a ateriza chiar în acest golfuleţ, intrând în picaj şi reducând altitudinea, apoi atingând apa. Seichan surprinse în treacăt cu privirea tunurile de fier ruginite aflate pe acoperişul fortului, plus alte şase tunuri pe plaja golfului, folosite acum pentru legarea bărcilor care acostau. De fapt, o mică bărcuţă din tablă era legată de unul dintre ele. O persoană mică de înălţime, cu pielea arămie, dezbrăcată aproape de tot, cu excepţia unei perechi de pantaloni trei sferturi, le făcu semn cu mâna când se apropiară.

Seichan nădăjdui că tânărul de jos era ghidul din sat, pe care îl solicitase. Având doar două ore la dispoziţie, era nevoie de cineva care să cunoască bine castelul şi împrejurimile.

Hidroavionul alunecă de-a lungul apei, ridicând o jerbă violentă când flotoarele se stabilizară în apele adăpostite. Seichan fu împinsă cu putere în faţă, în centura de siguranţă, ceea ce îi provocă un junghi de protest din partea abdomenului rănit. Îşi verificase rana mai devreme, în toaleta aeroportului. Bandajele erau umede din cauza unei scurgeri de lichid, însă de o culoare mai mult rozalie decât roşie.

Avea să supravieţuiască.

Pilotul făcu un rondou în timp ce barca se apropia în viteză de ei, săltând uşor prin siajul rămas în urma hidroavionului. Ghidul lor se afla pe scaunul din spate, cu mâna pe cârmă.

Peste câteva momente, trapele de acces se deschiseră, iar grupul lor coborî din avion şi se urcă în barca lungă ca o luntre.

Ghidul se dovedi a fi un băiat de 12 sau 13 ani, numai piele şi os, zâmbind cu gura până la urechi. În mod clar, puştiul voia să-şi exerseze cunoştinţele de limba engleză, aşa puţine câte erau.

— Oameni buni, scumpă doamnă, bine aţi venit în Hormuz! Pe mine mă cheamă Fee'az!

Gray o ajută pe Seichan să se urce în barcă, ridicând neîncrezător dintr-o sprânceană.

— Ăsta-i experimentatul tău ghid?

— Dacă nu cumva vrei să topeşti unul dintre paşapoartele alea din aur, asta-i tot ce-am putut să obţin cu banii pe care i-am avut.

Şi aşa cheltuise o grămadă ca să-i aducă aici atât de repede.

Se uită la Gray cum se aşază pe un scaun. Ochii lui deja studiau castelul. Îi observă îngrijorarea după modul în care îşi băgase capul între umeri. Din profil, trăsăturile lui erau aspre, toată faţa fiind colţuroasă, de la bărbie până la maxilare. Însă părea slăbit, devastat, distrus.

Din cauza mamei şi a tatălui său.

Dând uşor din cap ca să-şi scoată asta din minte, Seichan îşi întoarse privirea. Ea nici măcar nu şi-i mai amintea pe părinţii ei. Mai exista doar o singură amintire difuză: cea a unei femei târâte cu forţa printr-o uşă, plângând, întinzându-se după ea, care mai apoi dispăruse afară. Nici măcar nu era sigură că era mama ei.

Fee'az ambală micul motor suspendat în afară bordului şi porni, împroşcând stropi, spre plaja încadrată de palmieri şi ruinele impozante ale castelului. Kowalski băgă o mână în apă, căscând. Vigor se uită lung înspre sătuc. Un fel de festivitate era în toi, muzica ajungând până la ei.

Gray aruncă rapid o privire spre femeie. Avea o expresie cunoscută pe faţă, cu ambele sprâncene ridicate, ca într-o întrebare: „Eşti pregătită?"

Ea dădu din cap.

În timp ce Gray se răsucea la loc, îşi scoase brusc haina subţire. Lumina soarelui strălucea cu putere. Nu purta decât un tricou kaki. Ea observă ceva la gâtul lui, scânteind în lumina soarelui. Într-un gest reflex, cu mâna dreaptă, băgă la loc, sub tricou, bucata strălucitoare de argint.

O amuletă în formă de dragon.

I-o dăduse mai mult în glumă, ca să-l tachineze pentru cooperarea lor din trecut. Însă Gray o păstrase şi încă o purta. Oare de ce? În mod inexplicabil, asta o făcu să se simtă cuprinsă de o căldură pe care nu o percepea atât ca pe un sentiment de

afecţiune, ci ca pe un amestec de confuzie şi jenă.

Oare Gray credea că îi dăduse amuleta ca o dovadă, ca semn că era atrasă de el? Ar fi trebuit să i se pară amuzant, dar, dintr-un motiv sau altul, acest lucru nu făcea decât să o irite.

Prova ambarcaţiunii scârţâi la contactul cu nisipul, făcând-o să se lase pe spate.

Ajunseseră la mal şi începură să descarce ce aveau în barcă.

Seichan îi aruncă lui Kowalski o geantă ce conţinea echipament suplimentar, inclusiv un laptop, mai multe grenade şi şase cutii cu muniţie pentru cele patru pistoale.

Gray îi întinse o mână ca să o ajute să coboare din barcă.

Ea îl dădu la o parte şi sări peste bord.

Fee'az legă barca de unul dintre tunurile ruginite şi le făcu semn spre o deschizătură de formă pătrată, făcută în zidul fortăreţei. Undeva mai sus, nişte ferestruici înguste străpungeau pe alocuri zidurile de apărare, acolo de unde soldaţii portughezi apăraseră odinioară bastionul.

Grupul trecu prin deschizătura din zid şi intră în curtea interioară abandonată, pavată cu piatră. Buruieni ţepoase creşteau din crăpături, iar la câţiva paşi distanţă, un bazin mare neacoperit stătea să se prăbuşească, iar o pereche de smochini încolţise la întâmplare, pe o potecă a unei vechi grădini. În rest, pretutindeni, nisipul scăpat de sub control şuiera printre stânci ca nişte voci sâsâite de stafii.

Fee'az ridică un braţ spre corpul principal al castelului. Acesta se înălţa pe lungimea a şase etaje, până la meterezele crenelate, unde capetele ruginite ale tunurilor încă mai ieşeau semeţ în afară.

— O să vă arăt tot! promise Fee'az. E mai mult de văzut!

O luă din loc, însă Vigor îl atinse pe umăr.

— Castelul are vreo capelă? întrebă el.

Băiatul se încruntă pentru moment, după care se lumină din nou la faţă şi îşi afişă zâmbetul perpetuu.

— Gamelă! Vă este sete.

Vigor zâmbi.

— Nu. O biserică.

Fruntea băiatului se încreţi, însă zâmbetul lui refuza să pălească.

— Ah, sunteţi creştini. Asta-i OK. Foarte bine. Musulmanilor le place Biblia. Şi ea-i tot o carte sfântă. Şi noi avem sfinţi. Sfinţi musulmani. Însă Profetul Mohamed este cel mai bun, spuse el ridicând din umeri cu timiditate.

Vigor îl strânse amical de umăr, dându-şi seama că băiatul se chinuia din răsputeri să fie şi neutru ca un ghid turistic şi un bun musulman.

— Biserica? întrebă el din nou.

Băiatul încuviinţă din cap cu multă vigoare.

— Sala crucilor.

Îi conduse spre deschizătura întunecată, bolborosind în continuare un şuvoi de cuvinte, ca o moară stricată.

Kowalski clătină din cap la caraghioslâcurile băiatului şi o porni după ei.

— Băiatul ăsta trebuie să renunţe la cofeină pentru tot restul vieţii.

Gray zâmbi, acum ceva extrem de rar din partea lui, asemenea unei raze de soare printre norii grei de furtună.

— Hai să mergem, îi şopti lui Seichan când trecu pe lângă ea.

În trecere, se atinseră. Mâna lui se atinse de a ei.

Ea aproape că i-o apucă în mod reflex. Dar, supărată pe sine, îşi încleştă degetele. Reacţia nu se datora în totalitate furiei sau frustrării.

Era şi vinovăţie la mijloc.

Ura să-l mintă pe omul ăsta.

5.18 P.M.

— Oh, chestia asta o să fie ca o sulă în coaste, spuse Kowalski.

Gray nu-l contrazise.

Capela se afla la parterul castelului, după ce parcurgeai tot drumul până în partea din spate.

După ce trecură prin holul de la intrare, avură nevoie de lanterne ca să traverseze coridoarele joase, din spate. Liniştea era din ce în ce mai adâncă pe măsură ce se cufundau mai mult în interiorul construcţiei. Aerul era neclintit. Singura mişcare era a celor câţiva şobolani ce-şi aveau cuiburile acolo şi care fugeau din calea fasciculelor luminoase ale lanternelor lor.

Holul se terminase cu o uşă joasă, ceea ce nu necesitase doar să-şi aplece capul, ci şi să se aplece cu totul de la mijloc în sus. Vigor fusese primul care intrase în încăpere împreună cu ghidul lor. Când îşi îndreptase corpul înăuntru, îi scăpase un icnet. Gray fusese următorul.

Acum stătea în picioare, plimbând fasciculul luminos al

lanternei de jur împrejurul capelei.

Decupată în peretele cel mai îndepărtat, o fereastră în formă de cruce lăsa să intre ceva lumină naturală, însă nu prea multă. Fereastra era de fapt doar o pereche de fante cioplite, încrucişate, în mod evident mult prea înguste că se te strecori prin ele, însă poate că nu era decât un alt loc de unde se apăra castelul.

Prin fereastră, lumina soarelui era trimisă în formă de cruce pe o lespede de piatră înaltă până la talie.

Altarul capelei.

Altminteri, camera era goală.

Însă nu şi nedecorată.

Pe fiecare suprafaţă – pereţii, podeaua, tavanul, chiar şi altarul – fuseseră cioplite cruci în piatră. Sute, dacă nu mii de cruci. Variau de la unele mici cât buricul degetului mare de la mână până la altele de mărimea unui om.

— Nu-i de mirare că i-au spus Sala crucilor, zise Vigor.

— Îhî, ceva în genul camerelor criminalilor în serie, comentă Kowalski morocănos. Probabil din cauză că ăştia de pe insulă s-au tot împerecheat între ei.

Gray studie suprafeţele pe care se întindeau crucile, amintindu-şi de crucea aproape tocită săpată în placă de marmură de la Hagia Sofia. Scoase crucea de argint, crucifixul călugărului Agreer.

— Acum, tot ce avem de făcut este s-o găsim pe cea care se potriveşte cu asta.

Vigor făcu un pas în faţă şi îi ceru lui Fee’az să-i lase singuri în încăpere.

El păru confuz până când monseniorul îi arătă crucea dintre degetele lui Gray.

— Trebuie să ne rugăm, îi explică monseniorul. Ieşim când o să terminăm.

Băiatul se îndepărtă în grabă, dând din cap. O zbughi cât putu de repede, temându-se în mod clar că nu cumva să fie prins înăuntru în timp ce avea loc un ritual creştin.

După viteza cu care ieşi, probabil îi suspecta că aveau să sacrifice bebeluşi.

Îndată ce rămaseră singuri, Gray se scărpină în cap, pentru o clipă descurajat şi prea conştient de presiunea timpului.

— Una dintre crucile astea trebuie să se potrivească perfect cu crucifixul călugărului Agreer. Trebuie să descoperim care anume.

După care împărţi grupul.

Patru oameni, patru pereţi.

Dar, cu toate astea, le mai rămâneau podeaua şi tavanul.

Gray puse crucea pe altar, ca să fie la îndemână pentru oricare dintre ei, ca să o ia de-acolo şi să o compare. Mai rupse şi patru pagini din carneţelul sau de însemnări şi copie conturul crucii, un fel de model util pentru fiecare dintre ei.

În timp ce căutau cu toţii, Gray observă cum lumina soarelui se muta de partea cealaltă a altarului, alunecând în mod constant pe măsură ce soarele apunea, pe măsură ce timpul lor se sfârşea. Termină de cercetat peretele. Nimic. Era leoarcă de transpiraţie, avea hainele lipite de piele. Începu să caute pe podea.

Ceilalţi i se alăturară pe rând. Seichan se ocupă de altar.

Cea mai importantă cruce – cea formată de lumina soarelui – continuă să se deplaseze implacabil de-a lungul încăperii.

— Nu-i nici pe podea, rosti Vigor roşu la faţă, ridicându-se din genunchi. Acum stătea în picioare, cu o mână sprijinindu-şi şalele.

În spatele altarului, Seichan clătină din cap.

Nici ea nu avusese noroc.

Gray se uită lung în sus.

Tavanul era jos, însă nu suficient de jos ca să-l poţi atinge. Avea să fie nevoie de multe ridicări pentru testarea fiecărei cruci care putea să aibă mărimea potrivită.

— Poate că m-am înşelat, spuse Vigor. Poate ca mormântul lui Kokejin este în altă parte a castelului. Toate crucile astea de-aici s-ar putea să fie o pistă falsă.

Gray clătină din cap. „Nu.” Pierduseră deja o oră. Nu aveau vreme să mai ia la mână şi să cerceteze orice ungher şi crăpătură din zidurile castelului. Hotărâseră să caute în capelă. Nu mai era cale de întoarcere, nu mai puteau să se gândească la altă variantă.

— Mormântul lui Kokejin trebuie să fie aici, insistă Gray.

Vigor oftă.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât tavanul.

Gray îl puse pe Kowalski să-l ajute pe monsenior să se ridice şi să-l susţină. El se duse lângă Seichan.

— Măi, omule, am parte de ce-i mai naşpa în afacerea asta, zise Kowalski ţinându-l strâns.

Ignorându-l, Vigor arătă cu degetul spre ziduri.

— Noi o să ne uităm de-a lungul marginilor. Voi doi vă ocupaţi de centru.

Seichan se sui pe altar.

— Pot s-ajung singură la cele de-aici, de deasupra.

În timp ce stătea cocoţată, lumina soarelui în formă de cruce îi lumină spatele. Îşi dăduse jos vesta şi rămăsese doar într-un tricou negru. Gray îi observă contururile unduitoare prin bumbacul mulat peste sâni în momentul când ea se întinse în sus. În ciuda tuturor grijilor, o parte din el era suficient de masculină pentru a aprecia ce vedea… rămânând totuşi suficient de uman, încât să se simtă vinovat din cauza asta.

Acum nu era momentul.

— Cred că se întrevede o posibilitate… murmură Seichan ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi întinzându-se mai sus.

După care se crispă şi reveni pe călcâie. Se ţinu de abdomen cu ambele mâini strânse laolaltă. Îşi forţase muşchii din jurul rănii.

Gray se sui lângă ea.

— Dă-mi voie să te ajut.

Se oferi să o ajute să se ridice, împreunându-şi mâinile pe post de scăriţă.

Ea luă crucifixul de argint, după care se sui pe mâinile împreunate ale bărbatului.

În vreme ce el se îndreptă şi o ridică, ea îşi puse o mână pe capul lui ca să se echilibreze şi întinse crucifixul spre tavan. Fesa ei stângă se lipi strâns de obrazul lui.

Oh, da, el, unul, avea să ajungă în iad.

— Cred… cred… spuse Seichan în şoaptă. Se potriveşte! Semnul ăsta de sus e adânc, iar crucifixul intra la fix în el. Se potriveşte perfect!

Gray îşi ridică ochii, însă tot ce putu să vadă fu partea inferioară a sânilor ei.

— Poţi să-mi zici la ce anume se uită Hristos? întrebă el aducându-şi aminte de Hagia Sofia.

— În jos, la altar, răspunse ea, însă păru distrasă. Crucifixul este aşezat pe o bucată circulară de piatră. Când am împins crucifixul acolo, înăuntru, cred c-am simţit ceva pocnind. Iar piatra pare aproape slăbită, gata să se desprindă. Cu crucifixul băgat înăuntru, cred că pot s-o întorc. Poate că se desface de tot.

— Nu cred c-ar trebui să…

Auzi un scârţâit al pietrei. După care urmă un ţăcănit puternic, care însă nu venea de deasupra. Gray se uită în jos, printre vârfurile picioarelor.

Altarul îi fugi de sub picioare, căzând direct prin podea,

luându-l şi pe Gray cu el.

Seichan îi căzu în braţe, apucându-se strâns de gâtul lui.

Bucata de piatră lovi pământul cu putere şi ricoşă în urma impactului, aruncându-l pe Gray în genunchi. Imediat se ridică un nor de praf. Una dintre dalele din podea se desprinse, se izbi de altar şi se făcu ţăndări, împrăştiindu-se în întunericul ce se întindea în faţă.

Gray se uită lung în sus. Deşi se speriase de moarte, nu se prăbuşiseră în gol decât vreun metru. Vigor şi Kowalski se holbau de sus la ei.

— Cred c-ai găsit ceva, Indiana, spuse Kowalski cu un zâmbet atotcunoscător.

Şi, rostind replica asta memorabilă, le pasă o lanternă.

Gray îşi dădu ochii peste cap, însă luă lanterna. Seichan se desprinse de el, scuturându-se de praf. Gray se ghemui şi îndreptă lumina lanternei în camera abia descoperită sub capelă. O arcadă întunecată apăru din întuneric.

Împreună cu Seichan, împinse altarul din piatră pe podea.

Vigor şi Kowalski coborâră şi ei.

Două arcade încrucişate formau acoperişul micii cămăruţe, având pe jumătate din suprafaţa capelei de deasupra. Luminată de lanterna sa, în peretele din spate se vedea cioplită o nişă joasă, încadrată într-o altă arcadă.

— Un *loculi,* spuse Vigor. Un mormânt.

În interiorul nişei, un cadavru era întins de-a lungul pietrei dezvelite, acoperit cu o pânză albă ce cădea în falduri.

— Mormântul lui Kokejin, rosti Vigor. L-am găsit.

În ciuda entuziasmului, se apropiară cu solemnitate. Gray şi Vigor înaintară şi mai mult. Trebuiau să fie siguri. Vigor binecuvântă făcând semnul crucii şi murmură o rugăciune.

Monseniorul întinse o mână spre giulgiul mortuar.

— Dacă se mişca vreun pic, şopti Kowalski extrem de serios, eu unul am plecat. Asta aşa, ca să ştiţi.

Vigor îl ignoră şi ridică respectuos un fald al pânzei de la un capăt.

— Mătase, şopti el.

Când îl trase se ridică praful.

Imediat apăru un craniu. Deasupra lui strălucea o diademă de aur ale cărei rubine şi safire reflectau lumina. Diamantele străluceau.

— Diadema prinţesei, şopti Vigor.

Gray îşi aminti de povestea lui Vigor, cum avusese Marco

diadema la el în momentul morţii.

Mâna lui Vigor tremura.

— Probabil că Marco şi-a dorit ca aceasta să fie returnată. E posibil să fi aranjat ca trupul ei neînsufleţit să fie mutat şi adăpostit în secret, înainte ca ea să ajungă, în cele din urmă, să se odihnească definitiv aici.

Gray întinse mâna şi o aşeză peste a lui Vigor.

— Cel de-al treilea *paitzu*... a treia cheie.

Aveau puţină vreme la dispoziţie.

Gray trase giulgiul de mătase de pe restul oaselor.

Vigor icni şi se dădu un pas în spate.

Până şi Gray îngheţă, buimac.

Sub mătasea ce împodobea cripta nu se afla *un singur* cadavru.

Două schelete erau întinse în mormânt, încleştate unul în braţele celuilalt.

Gray îşi aduse aminte de povestea lui Vigor privitoare la biserica San Lorenzo, despre cum Marco fusese îngropat acolo, în 1324, dar, cu ocazia unei renovări ulterioare, s-a constatat că dispăruse orice urmă de corp neînsufleţit.

— Nu am găsit numai mormântul lui Kokejin, spuse Vigor.

Gray încuviinţă.

— Am găsit şi mormântul lui Marco Polo.

Se uită la perechea îmbrăţişată.

Ceea ce nu putuseră să aibă în timpul vieţii, reuşiseră în sfârşit după moarte.

Să fie împreună.

Pentru totdeauna.

Gray se întrebă dacă avea vreodată să găsească o dragoste atât de mare. Asta îi aminti de părinţii săi, care trecuseră împreună prin atâtea greutăţi, luptându-se din răsputeri cu nenorocirile provocate de necazul tatălui său şi acum cu nebunia acestuia... şi, cu toate acestea, nerenunţând niciodată unul la celălalt.

Cineva trebuia să-i salveze.

11.01 A.M.
Washington, D.C.

Painter şi-ar fi dorit să poată fi şi el la faţa locului, însă asta n-

ar fi făcut decât să întârzie echipa de intervenţie. Din Centrul de comunicaţii al Sigma, urmărea cu atenţie transmisiunea video făcută în direct. Era filmată de o cameră de luat vederi montată pe casca unui om din echipă ce acţiona acolo.

Cu zece minute în urmă, aceştia trecuseră la executarea efectivă a primei descinderi.

Toată dimineaţa, Painter făcuse tot felul de presiuni pentru a obţine lista apelurilor de pe telefonul mobil al monseniorului Verona, ca să depisteze de unde fusese sunat de pe teritoriul SUA. Gray menţionase faptul că Amen Nasser apelase telefonul lui Vigor. Pentru a da de urma acelei convorbiri, Painter trebuise să tragă sfori de la oficialităţi ale Vaticanului până la directorul operaţiunilor de la Securitatea Internă.

Cel puţin totuşi, cum oficial se afla pe urmele lui Seichan, fusese în măsură să joace cartea terorismului. Astfel, deschisese uşi în mod normal închise.

Chiar dacă durase mai mult decât şi-ar fi dorit, într-un final Painter aflase de unde fusese iniţiat apelul. O echipă de intervenţie aştepta ordinele sale pentru a acţiona.

Se aplecă spre microfon.

— Daţi-i drumul!

Uşile dubitei se deschiseră larg. Imaginea furnizată de camera de filmat ţopăia în sus şi-n jos. Cei din echipă se apropiaseră de obiectiv din mai multe direcţii, din faţă şi din spate, alergând aplecaţi, cu puştile de asalt în mâini.

Echipa de intervenţie se năpusti asupra clădirii asemenea unei furtuni.

Un berbec special trânti la pământ uşa de la intrare dintr-o singură mişcare de balans.

Imaginea deveni din ce în ce mai întunecată în timp ce cameramanul îi urmă pe ceilalţi în clădire.

Echipa se răspândi peste tot.

Painter aştepta.

Nemaiputând să stea jos, se ridică, sprijinindu-şi pumnii în consola de comunicaţii. Tehnicienii se adunaseră ciorchine de jur împrejur, uitându-se la alte monitoare pe măsură ce erau invadate cu imagini prin satelit provenite din Indonezia. O furtună majoră, de puterea unui uragan, acoperise cea mai mare parte a regiunii, împiedicând căutarea navei deturnate, *Mistress of the Seas.* În plus, furtuna ţinuse la sol şi un număr semnificativ de avioane de căutare din Australia şi Indonezia.

Absenţa oricărui progres sporise frustrarea lui Painter. Teama

sa pentru soarta Lisei şi a lui Monk ajunsese aproape la paroxism şi îl paraliza.

După care urmaseră problemele cu urmărirea telefonului.

Avea nevoie de o victorie.

Cel puţin aici.

În casca din ureche, îi auzi pe cei din echipa de asalt, rapoarte şi ordine întretăiate. În cele din urmă, o voce clară răzbătu prin amestecul de glasuri, cea a cameramanului. Tipul se oprise în interiorul a ceva ce părea a fi o cameră frigorifică. Din tavan atârnau cârlige.

— Domnule director Crowe, am încheiat cercetarea măcelăriei. Rezultat negativ cu privire la ţinte. Locul este pustiu.

Imaginea video se mişcă în timp ce cameramanul se aplecă, după care se ridică la loc, aducându-şi degetele în prim-plan.

Acestea erau ude.

— Domnule, am găsit sânge.

„Oh, nu...”

Unul dintre tehnicieni îşi aruncă rapid privirea în direcţia lui, văzu ceva care nu-i plăcu pe chipul lui Painter şi se întoarse rapid la loc.

O voce venind dinspre uşă îl scoase din starea de disperare care îl cuprinsese instantaneu.

— Domnule director Crowe...

O femeie în albastru stătea în pragul uşii. Părul ei castaniu era strâns la spate, iar pe faţă avea întipărite teamă şi îngrijorare. Privirea ei chinuită îi pătrunse adânc în suflet.

— Kat... spuse el îndreptându-şi corpul.

Era soţia lui Monk.

— Mătuşa mea are grijă de Penelope. N-am mai putut să stau acasă fără să fac nimic.

El înţelese şi ridică o mână.

— Am putea să ne folosim de ajutorul tău.

Ea oftă şi dădu din cap.

Era tot ce le mai rămânea de făcut.

Să continue să acţioneze, să continue să lupte.

În orice fel puteau.

6.04. P.M.

Vigor privi lung trupurile îmbrăţişate.

Marco şi Kokejin.

Descoperirea îl făcuse să rămână nemişcat în faţa lespezii de piatră. Alţii nu erau atât de mişcaţi. Seichan se înghesui între Gray şi Vigor.

Le arătă cu mâna.

— Al treilea paşaport de aur.

Gray trase tot giulgiul. Cuibărită între cadavre, acoperită de cele două mâini scheletice, o scânteiere de aur străluci dincolo de oase:

Cel de-al treilea *paitzu.*

Iar lângă el se afla un tub de bronz de lungime deja cunoscută. Al treilea şi ultimul sul de pânză.

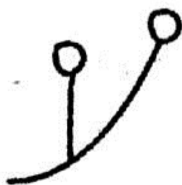
Cu delicateţe şi plin de respect, Gray scoase cele două obiecte. Trase uşor şi diadema de pe craniu.

— S-ar putea să conţină vreun indiciu, se justifică el.

Vigor nu-l contrazise. După deschiderea camerei mortuare, avea să fie furată cu uşurinţă dacă rămânea nesupravegheată. Urcară cu toţii în capela de deasupra.

Odată ajunşi acolo, se adunară într-un colţ al încăperii.

Gary întoarse paşaportul de aur pentru a scoate la iveală a treia literă angelică.

— Le avem pe toate, spuse Seichan.

— Însă nu şi întreaga poveste, zise Gray. Îşi scoase carneţelul de notiţe şi dădu din cap spre Vigor. Hai s-o auzim.

Vigor nu mai avu nevoie de un alt îndemn. Desfăcu tubul de bronz şi extrase sulul.

— Din nou, mătase, comentă el şi începu să-l desfacă grijuliu.

Ultima parte a poveştii era mai lungă, întinzându-se pe un sfert din lungimea podelei capelei. Vigor traduse dialectul italian al lui Marco. Trista povestea continua cu apariţia unor personaje angelice, strălucitoare, care îşi făcuseră apariţia într-o încăpere a turnului în care era închis grupul lui Marco.

Vigor citi povestea cu voce tare:

Aceste apariţii ciudate ne-au întins un potir grosolan şi, într-o manieră hotărâtă, au stăruit să bem. Astfel, aveam să fim feriţi de groaznica molimă ce preschimbase Oraşul Morţii într-o viziune a iadului, în care oamenii mâncau din carnea semenilor lor.

Cu asemenea făgăduinţă în minte, am împărţit cu toţii băutura care, la o privire mai atentă şi după gust, s-a dovedit a fi sânge. Am mai fost îndemnaţi să mâncăm şi o bucată de carne crudă pusă pe o frunză de palmier, care, tot la o privire mai atentă şi după gust, s-a dovedit a fi o bucată de pancreas. Numai după ce-am mâncat, m-am gândit să întreb care era sursa unor astfel de ofrande. Oamenii Hanului mi-au răspuns şi astfel s-a dovedit că noi înşine eram deja nişte canibali, pentru că erau sânge scurs şi pancreas de om.

În acest fel am fost trataţi, lucru care avea să se dovedească mai târziu cu adevărat fără de prihană, întrucât chiar ne-a protejat de o mare molimă. Însă un asemenea leac a avut şi un preţ pe măsură. Părintelui Agreer nu i s-a permis să fie părtaş şi să deguste din sângele şi pancreasul oferite. Au fost mai multe murmure şi semne făţişe făcute spre crucea sa, spre bărbatul care o purta. La final, ni s-a permis să plecăm numai dacă aveam să-l lăsăm pe părintele Agreer acolo.

În marea lui mărinimie şi datorită bunătăţii fără seamăn a inimii sale, părintele Agreer a insistat să ne salvăm.

Am plâns foarte tare, dar l-am ascultat pe confesor. Odată cu ultimele vorbe rostite, mi-a lăsat crucifixul sau, ca să-l duc înapoi la Marea Sfântă. Ultima oară când l-am văzut pe acest nobil om era condus într-o direcţie opusă şi astfel am presupus care era destinaţia lor. Luminat de luna plină de pe cer, un munte măreţ se înălţa deasupra pădurii, având sculptate pe el o mie de feţe de demoni.

— Doamne Dumnezeule, murmură Vigor.

Încet, citi mai departe.

După ce scăpaseră din oraş, Marco Polo relata cum o epidemie îi lovise flota, aruncând corăbiile şi echipajele pe o insulă izolată. Rămăseseră neafectaţi numai cei care consumaseră leacul oferit de acele făpturi strălucitoare. Marco plecase din Oraşul Morţii cu suficient de mult din aşa-zisul remediu pentru a-şi trata tatăl şi

unchiul, pe Kokejin şi două din servitoarele ei. În cele din urmă, arseseră corăbiile şi corpurile celor bolnavi, mulţi dintre ei fiind încă în viaţă.

Vigor citi secţiunea finală.

> Poate că Domnul o să mă ierte pentru că nu mi-am respectat făgăduiala făcută tatălui meu, care acum e mort. Trebuie să mai fac o ultimă mărturisire. În acel loc îngrozitor, am descoperit o hartă a oraşului, un desen pe care l-am distrus la stăruinţele tatălui meu, însă pe care mi-am întipărit-o în minte ca să n-o uit. Am desenat-o aici din nou, astfel încât să păstrez o asemenea informaţie şi să n-o las să se piardă pentru totdeauna. Poate că, dacă va ajunge cineva să citească asta, va ţine seama de acest avertisment: poarta iadului a fost deschisă în acel oraş, dar nu ştiu dacă a fost vreodată închisă.

6.22 P.M.

În timp ce asculta povestea şi sfârşitul său criptat şi obscur, Gray reveni şi la puzzle-ul din carneţel. Îl ajuta să se concentreze pentru a-l asculta pe Vigor, în timp ce examina misterul pe care îl ţinea în mână. Îi distrăgea atenţia de la teroarea care pusese stăpânire pe inima sa.

Iar pe măsură ce povestea dezvăluia din ce în ce mai multe, începu să înţeleagă.

Fusese un fraier.

Cu ochii mijiţi, studie carneţelul, văzând răspunsul ascuns în cod. Iar cu cele trei chei la îndemână, probabil şi o modalitate de a-l descifra.

Răsfoi rapid paginile, căutând-o pe cea potrivită. Când o găsi, se aplecă şi îşi apropie privirea şi mai mult, urmărind cu un deget pe hârtie. Oare asta era cea potrivită? Trebuia să cerceteze şi mai mult.

Se uită la ceasul de la mână.

„Cu mai puţin de o jumătate de oră la dispoziţie, oare am suficient timp?”

Înainte să se poată lămuri, un răpăit de armă automată răsună până la ei, ca nişte focuri de artificii. *Poc-poc-poc-poc…*

Gray sări în sus.

„Dumnezeule, nu… Le dăduse Nasser de urmă?”

Se duse direct spre deschizătura pe unde intraseră în capelă şi se holbă în lungul holurilor întunecate.

— Strângeţi tot, le ceru el fără să se întoarcă. Acum!

Luminat din spate de razele filtrate ale soarelui, Gray reuşi să distingă silueta subţire a unui persoane care alerga spre ei. Picioare goale lipăiră pe piatră, după care o voce strigă, oscilând între grabă şi discreţie.

— Grăbiţi-vă!

Era Fee'az.

Băiatul nu încetini şi fugi direct spre ei.

De undeva de la distanţă, din direcţia curţii interioare a castelului, răsunară strigăte în limba persană.

Gray îl prinse pe băiat de umărul său subţire în timp ce se oprea lângă ei, gâfâind.

— Grăbiţi-vă! Vin contrabandiştii.

Fee'az nu mai aşteptă şi se întoarse în holul exterior, îndreptându-se în direcţie opusă, paralel cu partea din spate a castelului.

Gray se întoarse spre ceilalţi.

— Luaţi ce-aveţi la voi… lăsaţi restul!

Apoi, îl urmară pe Fee'az.

Băiatul îi aştepta la jumătatea holului, apoi fugiră mai departe.

Fee'az continua să comenteze întruna. După câte se părea, nici măcar ameninţarea contrabandiştilor nu-l făcuse să-şi înghită limba.

— V-a luat atât de mult. Cu rugăciunile voastre. Am adormit. Sub palmieri.

Dădu din mână înapoi, oarecum în direcţia curţii interioare.

— Nu m-au văzut. Aproape c-au călcat pe mine. M-am trezit şi am luat-o la fugă. Au tras după mine. Bang, bang. Însă sunt iute de picior.

Dovedind-o din plin, gonea ca din puşcă prin încăperile şi holurile din spate.

În urma lor, strigătele îşi schimbară intensitatea, indicând că indivizii intraseră în castel.

Fee'az îi conduse spre scările cioplite grosolan, care duceau în jos.

— Pe-aici.

Ajunseră la un tunel îngust şi jos, cu puţin mai înalt decât o vizuină. Acesta ducea spre sud. Fee'az fugi înainte.

După 50 de paşi, tunelul se termină la o veche poartă de fier

ruginit. Gratiile fuseseră tăiate, lăsând în urma numai cioturi. Trecură prin cadrul metalic şi intrară în şanţul de apărare al castelului, acum astupat aproape de tot. Pereţi din piatră fărâmiţată marcau marginile acestuia.

Gray privi în spate. Probabil că tunelul îngust slujise drept canalizare a castelului.

Făcându-le semn să stea aplecaţi, Fee’az îi conduse de-a lungul şanţului, spre golful estic. Strigătele încă mai răsunau în castel. Contrabandiştii încă nu-şi dăduseră seama că prada le scăpase.

Ajungând la apă, Gray văzu că hidroavionul încă îi aştepta, neatins.

Fee’az le explică:

— Sunt nişte contrabandişti nenorociţi. Nu fură niciodată un avion. Şterpelesc câte puţin.

Le demonstră asta apropiindu-şi degetele, aproape lipindu-le, după care ridică din umeri.

— Câteodată mai şi omoară. Aruncă leşurile la rechini. Însă nu iau niciodată ceva atât de mare. Guvernul trimite avioane şi mai mari, arme mai mari decât ale lor.

Aşadar, nu merita acest risc.

Cu toate acestea, alegând să fie precauţi, se folosiră de vâsle ca să ajungă în tăcere, cu barca băiatului, la avionul în aşteptare. Fee’az le făcu semn să urce la bord.

— Să mai veniţi! Să mai veniţi! spuse el dând mâna cu fiecare dintre ei într-un mod foarte oficial.

Gray se simţi obligat să-i dea un bonus pentru că le salvase fundul. Se întinse după rucsac, căută înăuntru şi îi dădu puştiului diadema de aur a prinţesei.

Ochii băiatului se lărgiră brusc, ţinând acea comoară nepreţuită cu ambele mâini, după care i-o întinse înapoi lui Gray.

— Nu pot s-o iau.

Gray o prinse cu un deget.

— N-o să te coste decât o promisiune.

Fee’az îi aruncă o privire rapidă.

— Sunt două corpuri, două schelete în castel. Sub Sala crucilor. Îi arătă cu degetul spre castel, după care, în direcţie opusă, spre dealurile din depărtare. Scoate-le de acolo, sapă o groapă adâncă şi îngroapă-le. Împreună.

Băiatul zâmbi, nefiind sigur dacă nu cumva Gray glumeşte.

— Îmi promiţi?

Puştiul încuviinţă din cap.

— O să-i aduc pe fraţii şi pe unchii mei să mă ajute.

Gray împinse diadema de aur spre el.

— E a ta.

— Vă mulţumesc, domnule.

Dădu mâna cu Gray şi rosti cu toată solemnitatea unei binecuvântări:

— Să mai veniţi!

Gray se sui în hidroavion.

Peste câteva minute, erau în aer, înălţându-se şi îndepărtându-se de golfuleţ şi îndreptându-se din nou spre aeroportul internaţional.

Gray se întoarse pe scaunul din spate, alăturându-i-se lui Vigor.

— I-ai dat băiatului diadema prinţesei? întrebă monseniorul uitându-se fix în jos, la barca băiatului, care se îndepărta.

— Ca să-i îngroape pe Marco şi Kokejin.

Vigor se întoarse el.

— Însă o astfel de descoperire… Istoria…

— Marco a făcut destule pentru istorie. A fost ultima sa dorinţă, să fie îngropat şi să se odihnească în pace cu femeia pe care o iubea. Cred că-i datorăm asta. Şi, în plus, n-avem nevoie de diademă.

Vigor se holbă la Gray, cu ochii mijiţi, măsurându-l din cap până în picioare, judecându-i generozitatea.

— Dar te-ai gândit că diadema putea să aibă vreun indiciu. De-asta ai luat-o. Ochii monseniorului se lărgiră şi continuă cu vocea ridicată: Doamne Dumnezeule, Gray, de fapt, tu ai găsit soluţia codului angelic.

Gray îşi scoase carneţelul de însemnări.

— Nu complet. Sunt pe-aproape.

— Cum?

Seichan auzise fără să vrea discuţia lor şi se duse şi ea, ca să li se alăture, stând în picioare între scaune. Kowalski se răsuci, uitându-se atent către scaunul din spate.

Gray îi răspunse monseniorului:

— Am găsit soluţia lăsând deoparte toate supoziţiile noastre mai vechi. Noi am căutat tot timpul un cod bazat pe substitute de litere.

— Precum inscripţia de la Vatican, în care era scris cuvântul „HAGIA”.

— Cred că aceea a fost făcută în mod intenţionat ca să inducă în eroare. Marele mister de pe obelisc *nu* este un cod bazat pe

substituirea literelor.

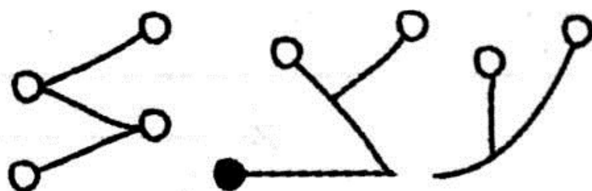
— Arată-ne, spuse Seichan.

— Imediat.

Gray se uită la ceas. Le mai rămăseseră opt minute.

— Încă mai am de înţeles o parte a puzzle-ului. Cele trei chei. Chei organizate într-o ordine anume.

Îşi deschise carneţelul şi bătu cu degetul în cele trei simboluri angelice.

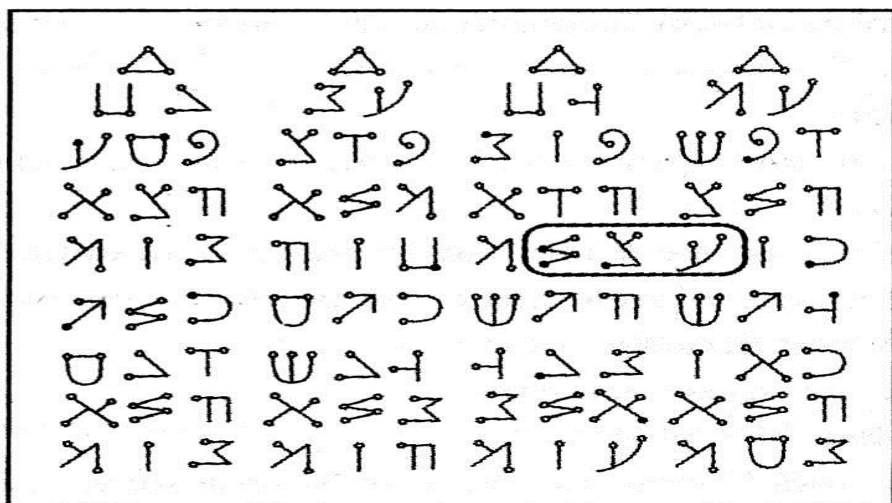
Gray continuă:

— Cu codul obeliscului aproape la vedere, cheile n-au făcut decât să servească unui singur scop. De a dezvălui care este calea corectă pentru a citi codul. Obeliscul are patru laturi. Însă de pe care anume să începi? În care direcţie să-l citeşti?

Gray îşi frunzări carneţelul şi găsi pagina originală a scrierii furnizate de Seichan.

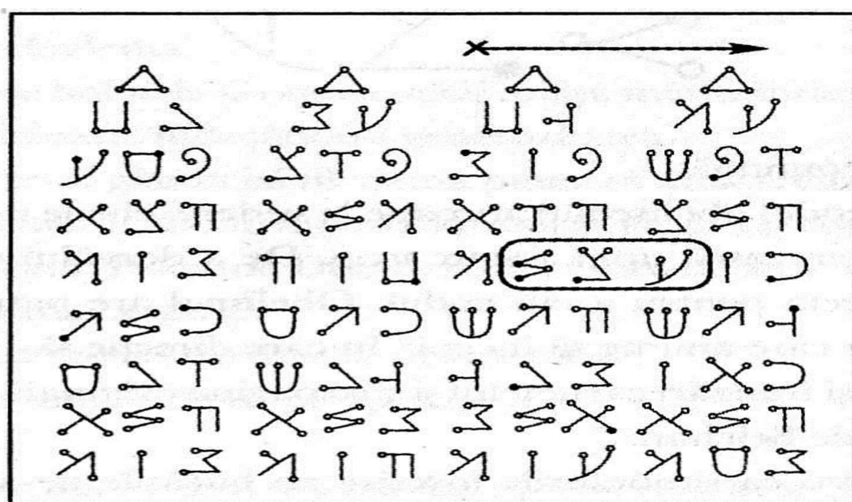
— Pentru ca simbolurile înscrise pe bucăţile de aur să fie atât de importante, ele trebuie să fie scrise undeva pe obelisc. Şi iată-le aici.

Gray le încercui.

— Această înşiruire apare doar o dată. Este unică. Observaţi cum trece de pe una dintre suprafeţele obeliscului pe următoarea. Descrie clar de unde să începi şi în ce direcţie.

Adăugă o săgeată.

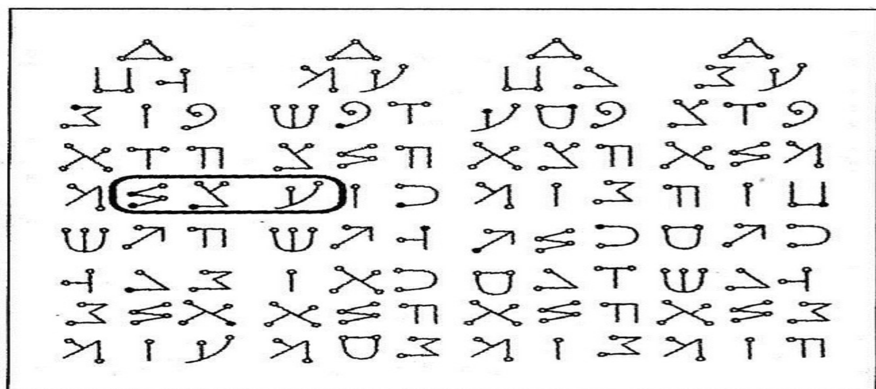

— Deci trebuie rearanjată înşiruirea pentru a se potrivi cu cheile.

Frunzări în continuare paginile carneţelului, căutând printre cele opt variante pe care el şi Vigor le găsiseră mai devreme. O

găsi pe cea potrivită şi încercui simbolurile-cheie.

— Acesta este modul corect în care harta trebuie expusă ca să fie desluşită aşa cum trebuie.

Seichan se apleca şi se apropie şi mai mult.

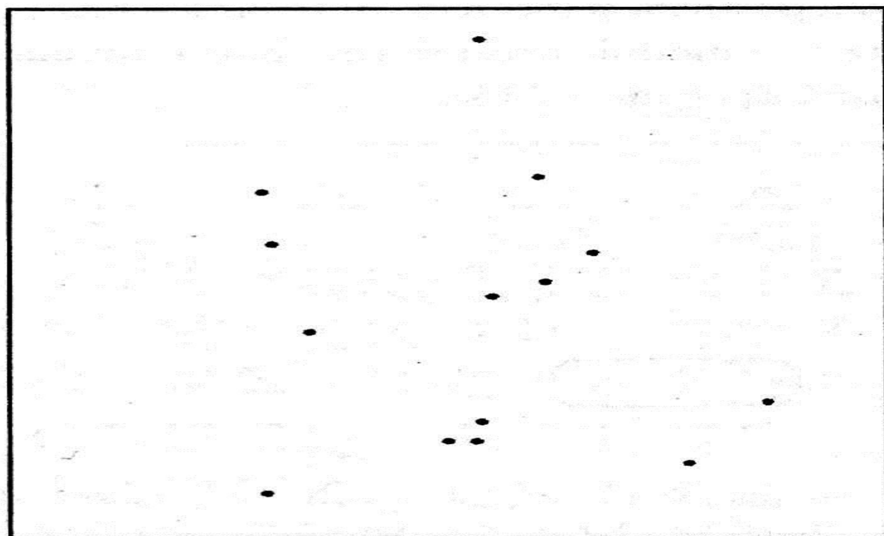
— Despre ce hartă vorbeşti?

— Asta-i ceea ce am observat acolo, în capelă, zise el. Uite! Luă un creion şi începu să facă găuri în pagină şi să marcheze următoarea pagină albă.

— Ce faci? întrebă Vigor.

Gray îi explică:

— Uită-te cum unele dintre semnele diacritice – cercurile din scrierea angelică – sunt înnegrite, iar altele nu sunt. Ştim de la a doua cheie că semnele diacritice negre ale simbolului au marcat castelul portughez. Deci cercurile înnegrite din codul obeliscului trebuie să fie tot nişte marcatori. Însă marcatorii cui? Dacă găureşti fiecare cerc în parte şi faci semne pe o pagină nouă, dând la o parte tot restul, obţii asta.

— Ei bine, asta ne e de mare folos, spuse Kowalski sarcastic.

Gray îşi trecu o mână peste barba nerasă, concentrându-se.

— E ceva aici. Simt asta.

— Poate că se presupune de la sine c-ar trebui să uneşti punctele, zise Kowalski cu la fel de mult sarcasm. Poate că o să formeze o săgeată mare care să pulseze şi pe care să scrie: „Du-te naibii aici!”

Seichan se încruntă.

— Şi poate că-i timpul să taci dracului din gură.

Gray nu avea nevoie de ciorovăiala lor. Nu acum. Kowalski era bun ca şofer, bun într-un schimb de focuri, însă Gray avea nevoie de sfaturi inteligente, nu de sugestii de grădiniţă, precum cea cu unitul punctelor.

După care înţelese.

— Oh, Dumnezeule!

Gray se ridică în picioare, creionul îi tremură în mâna şi-l apucă şi mai strâns.

— Kowalski are dreptate!

— Am dreptate?

— Are...? se miră Seichan.

Gray se întoarse spre Vigor apucându-l de braţ. Primul indiciu! În Turnul Vânturilor.

Vigor se încruntă, după care ochii i se lărgiră.

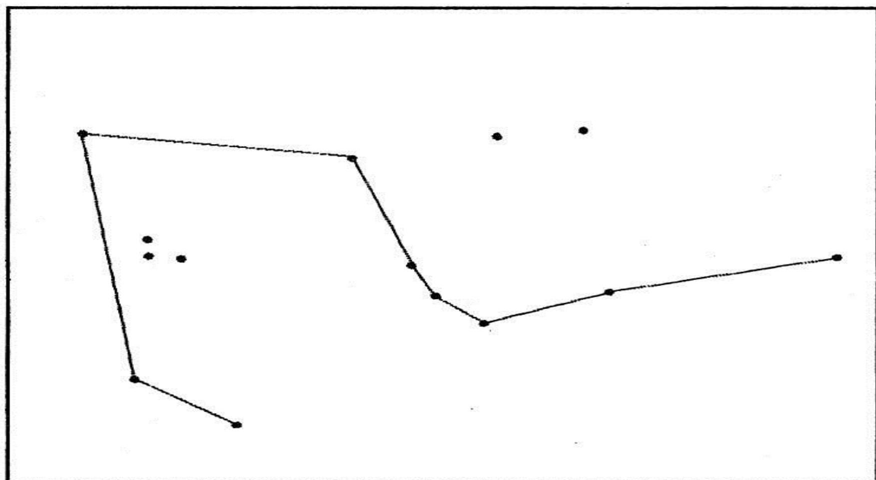
— Ce găzduieşte observatorul astronomic al Vaticanului... unde Galileo a dovedit că Pământul se mişcă în jurul Soarelui!

Vigor bătu cu mâna în foaia de hârtie. Astea sunt stele!

Gray luă creionul. Se uitase lung la foaia de hârtie şi recunoscuse un desen familiar.

— Asta-i o constelaţie.

Şi o desenă pe foaie.

Vigor o recunoscu şi el.

— Asta-i constelaţia Draco, Dragonul.

Seichan îşi înălţă capul în timp ce se holba în jos.

— Vrei să zici că este o hartă de navigaţie astronomică?

— Aşa arată. Gray se scărpină în cap cu radiera din capătul creionului. Dar cum ne spune o constelaţie încotro să mergem?

Nu răspunse nimeni.

— Nu poate face asta, se dădu el învins într-un final.

Inima lui Gray bătea cu putere. Nu mai aveau vreme.

Dacă-i dusese pe o pistă greşită?

Vigor se aşeză la loc.

— Aşteaptă, murmură el. Aminteşte-ţi povestea lui Marco. De ultima bucată de pânză. Marco a spus c-a desenat o hartă *a* oraşului, nu o hartă care să ducă *la* oraş.

— Şi? întrebă Gray.

Vigor luă hârtia, răsucind-o spre el.

— Nu pot fi stele. Trebuie să fie *schiţa* Oraşului Morţii. Asta spunea şi textul lui Marco. E posibil ca Vaticanul să fi făcut aceeaşi greşeală pe care am făcut-o şi noi. Au interpretat greşit harta lui Marco, exact la fel. Şi ei s-au gândit că este o hartă de

navigaţie astronomică.

Gray clătină din cap.

— Asta-i o coincidenţă mai degrabă stranie şi anume ca un oraş să fie construit exact după tiparul constelaţiei Draco. Dacă nu greşesc, până şi punctele din afară liniei dragonului marchează locul în care sunt dispuse stelele în realitate.

Vigor dădu din cap.

— Da, însă adu-ţi aminte din studiul meu privind civilizaţiile străvechi… de la egipteni prin America Centrală, multe civilizaţii îşi construiau monumentele şi oraşele după modelul stelelor, făcându-le să arate la fel.

Gray îşi aminti de o lecţie similară.

— Aşa cum cele trei piramide egiptene se presupuneau că reprezintă stelele din Centura lui Orion.

— Exact! Undeva în Asia de Sud-Est există un oraş construit după modelul constelaţiei Draco.

Seichan se roti brusc în loc.

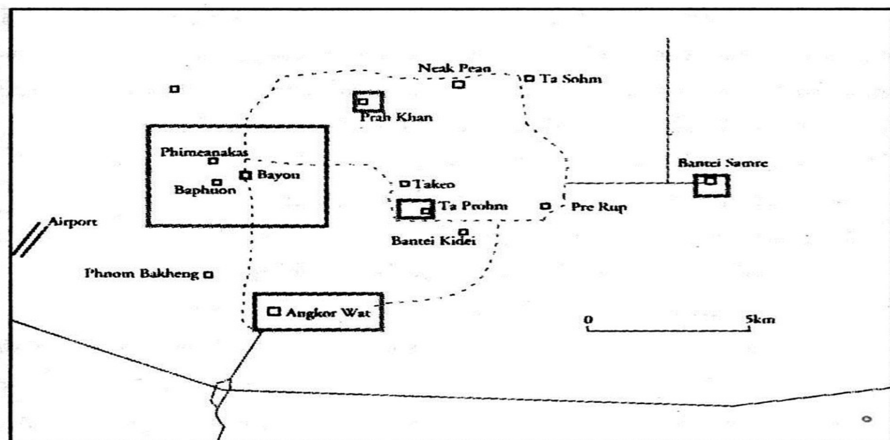
— *Choi mai!* înjură ea în bărbie. Mi-aduc aminte de ceva… ceva ce-am auzit despre… nişte ruine din Cambodgia. Familia mea îşi trage rădăcinile din regiunea asta. Din Vietnam şi Cambodgia.

Seichan se duse în grabă la rucsacul ei, căută prin el şi îşi scoase laptopul.

— Există un program enciclopedic aici.

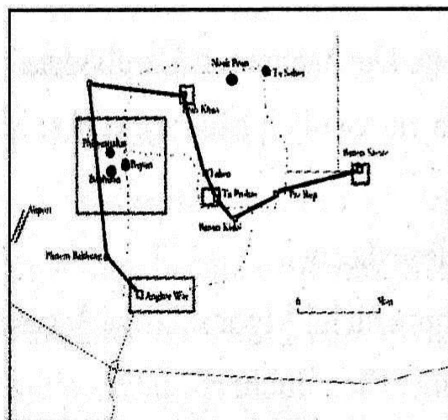
Seichan se lăsă jos între genunchii lui Vigor şi Gray. Accesă programul şi tastă cu repeziciune. Făcu dublu clic pe o iconiţă, iar pe ecran apăru o hartă digitală.

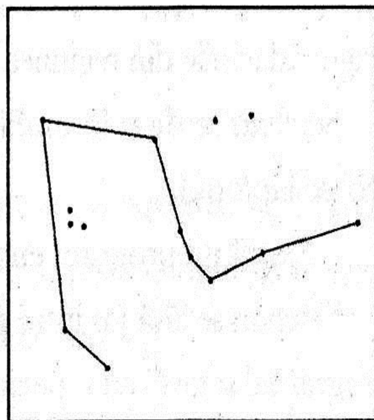
— Acesta este complexul de temple din Angkor, construit de poporul khmer din Cambodgia în secolul al IX-lea.

— Observaţi dispunerea templelor, zise Seichan, unde este amplasat fiecare în parte. Am auzit poveşti despre cum se presupunea că aceste ruine sunt dispuse ca stelele unei constelaţii.

Gray trasă cu degetul o linie care unea templele într-o anumită ordine şi bătu uşor cu degetul pe templele rămase pe dinafară. Ridică prima hartă considerată a fi cu stele şi o puse lângă laptopul deschis.

— Se potrivesc la fix, rosti Vigor cu teamă şi uimire. Oraşul Morţii evocat de Marco. Este străvechiul oraş Angkor Wat.

Gray se aplecă şi îşi petrecu braţele în jurul umerilor lui Seichan. Ea se încordă, însă nu se trase înapoi. Gray le era profund îndatorat tuturor, chiar şi lui Kowalski, a cărui abordare

simplistă îi deschisese calea către descifrarea codului.

Gray se uită la ceasul de la mână.

Nu mai aveau nici un minut de pierdut.

Îşi întinse mâna spre Vigor.

— Dă-mi telefonul. E timpul să fac un târg.

Vigor îi dădu telefonul celular şi bateria acestuia.

Gray puse bateria la loc cu o pocnitură, rugându-se să aibă puţin noroc. Sună la numărul lui Nasser, dat de Seichan. Vigor se întinse şi îl apucă pe Gray de mână, în semn de sprijin moral. Telefonul sună o singură dată, după care i se răspunse:

— Domnule comandant Pierce, rosti o voce rece şi furioasă.

Gray inspiră lung ca să calmeze, chinuindu-se să nu izbucnească şi să-i vorbească urât.

— Avionul meu este pe cale să aterizeze, continuă Nasser fără ca măcar să aştepte confirmarea interlocutorului său. Pentru că m-ai înşelat, o să-ţi dau voie să hotărăşti care dintre părinţii tăi o să moară primul, maică-ta sau taică-tău. O să te fac să le asculţi urletele. Iar părintele ales, îţi promit asta, o să fie cel mai norocos dintre ei.

În ciuda ameninţării, Gray se mai consolă puţin. Dacă Nasser nu minţea, ambii săi părinţi erau încă în viaţă.

Găsindu-şi alinare în asta, Gray îşi menţinu vocea calmă, muşchii maxilarului durându-l de cât de mult se forţă.

— O să-ţi ofer ceva în schimbul vieţii lor.

— Nu există nimic ce să-mi poţi oferi, se răsti Nasser la el.

— Chiar dacă-ţi spun că am descifrat codul angelic al obeliscului?

Nu auzi decât o linişte deplină pe post de răspuns.

Gray continuă:

— Nasser, ştiu unde-i Oraşul Morţii descoperit de Marco.

Temându-se că nici asta n-ar putea să fie suficient ca să-l mişte pe nemernic, Gray rosti următoarele cuvinte foarte rar, astfel încât să nu existe nici o posibilitate de a fi greşit înţeles.

— Şi mai ştiu şi care-i remediul pentru virusul lui Iuda.

Vigor se întoarse spre el, surprins.

În telefon, în continuare nu se auzea nimic.

Gray aştepta. Se uită fix la harta digitală a Angkor Wat afişată pe ecranul laptopului. Simţi cum cele două ramuri ale Ghildei – una ce urma aspectele ştiinţifice şi cealaltă care urma aspectele istorice – erau pe cale de a se ciocni cu putere una de cealaltă.

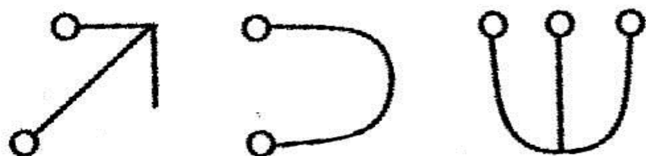
Dar cine avea să fie strivit între ele?

Nasser îi răspunse în cele din urmă, cu o voce tremurând de

furie:

— Ce doreşti?

ERUPŢIA

13
Regina-vrăjitoare

7 IULIE, MIEZUL NOPŢII
Insula Pusat

Bătăile de tobe se auzeau mai tare decât tunetele de deasupra lor. Fulgerele cădeau ici şi colo, luminând jungla în nuanţe metalice de verde şi negru, cu reflexe argintii datorate frunzelor ude.

Cu pieptul gol, Monk o trăgea pe Susan de mână, călăuzind-o pe panta abruptă pe unde urca acum poteca din junglă. De două ore, urmăreau cărarea în întuneric, uneori aşteptând ca fulgerele să le arate unde să pună piciorul. Prin coroanele copacilor, ploaia continua să cadă cu putere. Poteca întortocheată se transformase într-un şuvoi năvalnic de apă. Însă restul junglei era doar liane încâlcite, frunze grele de apă, tufişuri pline de spini, trunchiuri de copaci cu rădăcinile ieşite din sol şi mult noroi vâscos.

Aşa că încercau să rămână pe potecă, mergând în sus, mereu în sus.

În spatele lor se afla Ryder. Avea singurul pistol al grupului. Un Sig Sauer P228 de 9 mm, cu cap de teflon. Din nefericire, nu avea nici un încărcător de rezervă. Doar cele 13 gloanţe aflate în armă.

Ceea ce nu era bine.

Monk ştia că, de îndată ce furtuna avea să se domolească, jungla urma să fie măturată în lung şi-n lat de oamenii lui Rakao. Foloseau insula aceasta ca bază pentru operaţiunile lor, ceea ce le conferea avantajul de a cunoaşte foarte bine terenul. Monk nu se amăgea cu ideea că ar fi putut evita să fie depistaţi şi prinşi.

Aruncă o privire în urmă, printr-un luminiş. Se aflau cam la 100 de metri altitudine. Uriaşul vapor de croazieră se afla în mijlocul lagunei, cam la 500 de metri depărtare. Undeva la bord se afla partenera lui, scoasă vie din apele întunecate, departe de groaznicii calamari.

Însă oare mai era şi acum în viaţă?

Până când avea să afle cu siguranţă, Monk nu era dispus să-şi piardă speranţa.

Nici pentru Lisa, nici pentru el însuşi.

Iar pentru a reuşi ceva, Monk avea nevoie de aliaţi.

Bătăile în tobe continuau neîntrerupte, din ce în ce mai tare şi mai susţinut, ca şi cum se străduiau din răsputeri să îndepărteze taifunul. Ajunseseră suficient de sus ca fiecare lovitură în tobele de piele să le reverbereze în piept şi s-o simtă până în adâncul oaselor.

Monk pătrunse printr-un fel de cortină de crengi pline de apă şi lăsate până la pământ. Dădu cu ochii de o lumină care sclipea intermitent undeva în faţă.

Lumina unui foc.

Mai făcu doi paşi şi se opri.

Abia acum, îşi dădea seama că nu erau singuri. De-o parte şi de alta a potecii se aflau santinele, doar pe jumătate ascunse de vegetaţia deasă, însă în mod evident la vedere, în mod evident dorind să fie remarcate. Erau bărbaţi cu pălării de iarbă cu boruri late, legate de capete. Aveau feţele mânjite cu ulei şi cenuşă, ceea ce îi făcea negri ca smoala. Aveau în nas colţi albi, şlefuiţi, de mistreţ sau oase gălbui. În partea de sus a braţelor erau împodobiţi cu pene strălucitoare şi cochilii de melci.

Cu un strigăt, Ryder se avântă în faţă cu pistolul ridicat.

Santinelele nu se arătară prea impresionate.

Monk îl trase pe Ryder înapoi, făcându-l să coboare mâna în care ţinea pistolul şi înaintă cu mâinile ridicate şi palmele deschise.

— Nu-i speria pe sălbatici, îi şopti lui Ryder.

Unul dintre băştinaşi păşi pe potecă. Purta un fel de platoşă de os, legată cu fâşii de piele, care-i acoperea pieptul. În jurul mijlocului avea un fel de kilt făcut din pene lungi. Avea picioarele goale şi vopsite şi ele cu grăsime şi cenuşă. Într-o mână ţinea un fel de armă făcută din omoplatul ascuţit al unui animal.

Sau cel puţin Monk spera că era vorba despre un animal.

Monk auzi un fâsâit în spatele lui şi ştiu că le fusese tăiată orice posibilitate de a se întoarce. În faţă se auzeau tobele. Lumina focului deveni parcă şi mai puternică.

Bărbatul de pe cărare se răsuci şi le făcu semn să o ia spre locul unde se zăreau flăcările.

— Se pare că suntem invitaţi la petrecere, spuse Monk cuprinzând-o cu braţul pe Susan.

Ryder îi urmă cu pistolul strâns în mână.

Dacă lucrurile o luau razna, probabil că ar fi avut nevoie de cele 13 gloanţe rămase ca să-şi croiască drum spre libertate. Însă pentru moment, Monk ştia că era mai bine să coopereze.

Poteca se sfârşea într-un perete de rocă vulcanică. Un amfiteatru creat natural fusese scobit parcă în stânca neagră-roşiatică şi acoperit cu un coronament dens de frunze de palmieri. Ploaia se prelingea într-o peliculă subţire peste marginea acoperişului, formând o perdea de apă.

Dincolo de aceasta, luminaţi de un foc mare de tabără, de-a lungul ambilor pereţi, Monk dădu cu ochii de două şiruri de oameni care băteau cu putere în tobe. Două tobe imense, pe care abia le puteai cuprinde cu ambele braţe, atârnau pe pereţii de piatră şi erau lovite cu nişte ciocane de os. Fiecare bătaie făcea să se cutremure cascada subţire ce cădea de pe acoperişul de frunze pe piatra de jos.

Fură conduşi înăuntru.

La apariţia străinilor, un porc sălbatic se trase înapoi din spaţiul deschis şi fugi guiţând în spate. Mai erau şi alţi porci înăuntru, înghesuiţi unul într-altul şi legaţi strâns sub o proeminenţă din stâncă.

Monk o conduse pe Susan prin perdeaua de apă, în uriaşul adăpost. Tremura când cascada de apă i se prăvăli pe pieptul gol. Căldura focului din interior era bine-venită, însă fumul era înţepător şi înecăcios, având în vedere că nu putea să iasă de acolo decât printr-o mică deschizătura din acoperişul de frunze.

În jurul focului din faţa lor se adunase o mulţime de oameni, unii în picioare, alţii stând pe vine. Monk estimă că erau peste o sută. Bărbaţi şi femei cu pieptul gol. Însă în pereţi se căscau nişte deschizături ca nişte guri de peşteră. Alte feţe se vedeau iţindu-se din interior. Câţiva copii goi se holbau la ei cu ochii larg deschişi. Unul dintre ei ţinea în braţe un purceluş bălţat.

Ca la un semn, bătăile în tobe încetară brusc cu un ultim ecou reverberant. Liniştea se coborî intimidantă.

În tăcerea aceea bruscă se auzi un strigăt.

— Monk!

Tresări şi se întoarse. O siluetă subţire stătea lipită de barele din bambus ale unei cuşti construite în spate, într-un colţ. Purta o cămaşă sfâşiată şi un şorţ alb, plin de noroi.

— Jessie?

Tânărul asistent era încă în viaţă!

Însă, înainte să-şi poată exprima emoţia şi sentimentul de bucurie provocate de reîntâlnirea lor, o siluetă impunătoare păşi

în faţa lor, deşi pentru trib *impunătoare* însemna o statură de numai 1,5 metri. Bătrânul cu barba căruntă părea că avea pielea de pe oase cu două mărimi mai mare decât ar fi trebuit. Şi el era acoperit de grăsime şi mânjit cu cenuşa. Avea un fel de tigvă răsucită care îi acoperea zona intimă şi un smoc de pene purpurii în păr, care stăteau ţepene, ridicate, ca şi cum s-ar fi făcut măciucă din cauza unei sperieturi. Şi nimic altceva.

Monk îşi dădu seama că acesta era căpetenia tribului.

Era momentul să-şi facă numărul ca să-şi câştige pâinea sau, mai degrabă, ca să nu *devină* el însuşi pâinea din seara aceea.

Monk ridică un braţ spre bătrân.

— *Boogla-boogla rah!* intonă el solemn, apoi îşi încordă antebraţul şi ridică mâna cealaltă cu care se apucă de încheietură.

Eliberată de contactele electromagnetice care o ţineau, proteza pe care o avea în loc de mână căzu pe roca vulcanică.

Un vuiet de uimire traversă mulţimea.

Căpetenia se dădu un pas înapoi, aproape păşind în focul din spatele lui.

Monk îşi coborî braţul, uitându-se fix la mâna de jos.

În afară de faptul că semăna izbitor cu o mână adevărată, proteza era o minune a ingineriei, creată de specialiştii DARPA, având control nervos periferic direct prin punctele de contact din titan de la încheietură. În plus, bioingineria o făcuse extrem de exactă în mişcări şi reacţii, permiţând senzaţii şi gesturi precise.

Însă asta era doar o jumătate a poveştii.

Ciotul de unde îi fusese retezată mâna lui Monk era introdus într-un fel de căuş din material polisintetic, ataşat chirurgical de încheietură şi format dintr-o ţesătură complexă de nervi şi tendoane musculare. De fapt, aceasta era cealaltă jumătate a protezei sale. Era adevărat că mâna avea muşchi, dar acest suport de la încheietură era cel care dicta mişcările.

Cu cealaltă mână, apăsă contactele de pe suport. Era cea mai grozavă caracteristică a mâinii artificiale. Monk obişnuia să facă şmecheria asta la petreceri tot timpul. Aşa că de ce n-ar fi făcut-o şi de data asta?

Suportul şi mâna erau conectate fără fir, printr-o interfaţă digitală.

În momentul în care Monk apăsă nişte taste miniaturale în ordinea aceea exersată de o mulţime de ori, mâna retezată se ridică de jos şi începu să danseze pe piatră ca un păianjen cu cinci picioare.

De data asta, conducătorul canibalilor chiar păşi în foc, pârlindu-şi spatele suficient încât să scoată un scheunat şi să sară într-o parte.

Monk îşi trimise mana după el.

Deja cercul se lărgise considerabil în jurul lor. Ryder o trăsese pe Susan îndărăt, în umbra peretelui stâncii, lăsând toată atenţia privitorilor să se concentreze asupra lui Monk.

— Acum că v-am captat atenţia, tună Monk.

Făcu un pas ferm către foc.

Presupunând că nici unul dintre ei nu înţelegea engleza, fu nevoit să-şi vândă discursul cu o expresie fioroasă pe chip şi lovituri puternice cu pumnul în piept. Cu toate astea, avea nevoie de mai mult decât să-i sperie pe indigenii ăştia superstiţioşi. Trebuia să-i câştige de partea lui. Era timpul ca Insula Canibalilor să fie preluată printr-o lovitură de stat de americani.

Întorcându-se pe călcâie, Monk arătă înspre Susan.

La semnalul lui, ea îşi desfăcu cămaşa pe care o avea înfăşurată în jurul capului. Ryder se întinse şi îi trase de pe umeri cămaşa de noapte de spital, lăsând-o să-i alunece în jos. Susan îşi ridică braţele, cu pieptul gol, la fel ca femeile de aici.

Numai că ea sclipea în întuneric.

Un murmur de uimire trecu prin rândurile sălbaticilor.

Monk rămase chiar şi el trăsnit când se uită la Susan. Strălucea chiar mai tare decât prima oară când o văzuse. În mod evident, mai tare. De undeva de sub pielea ei izvora o lumină ca a lunii, făcându-i carnea aproape translucidă.

Ryder făcu un gest către Monk, îndemnându-l să continue.

Monk tresări, încercând să-şi revină. Se apropie de Susan, căzu în genunchi şi urlă singurul cuvânt pe care-l cunoştea în limba canibalilor, cuvântul pe care i-l spusese un pirat fără dinţi.

Un nume.

— *RANGDA!* strigă Monk, denumind-o astfel regina canibalilor de pe insulă, stăpâna demonilor *strălucitori* din lagună.

Strălucitori la fel ca Susan.

Se aplecă la pământ.

— Să o slăvim cu toţii pe regina-vrăjitoare a insulelor!

1.04 A.M.

Devesh intră în camera Lisei bocănind din baston.

Întinsă pe pat, cu o perfuzie înfiptă în braţ, Lisa ştia că nu mai are cum să tragă de timp. Mai devreme, pe când era adusă înapoi la bord, pe pasarelă, se lăsase să cadă ca leşinată în braţele celui care o păzea, luându-l prin surprindere şi astfel prăbuşindu-se cu toată puterea la pământ.

Cu ocazia asta îşi spărsese buza, însă trebuise să fie convingătoare. Nici nu fusese prea greu. Cu gamba tăiată de o lovitură de sabie, cu trupul înţepat şi rănit în sute de locuri din cauza atingerii calamarilor veninoşi şi plămânii în continuare betegi din cauza iminenţei înecului prin care trecuse, numai adrenalina fusese cea care o ţinuse în picioare.

Aşa că se prăbuşise şi chiar îşi pierduse cunoştinţa pentru câteva minute.

Spectacolul pe care-l dăduse făcuse să fie escortată în apartamentul din aripa ştiinţifică, unde fusese tratată de doctorul vaporului şi de unul dintre specialişti de la OMS. Piciorul îi fusese curăţat şi i se puseseră copci, la fel ca şi la celelalte tăieturi mai adânci. I se pusese o perfuzie pe unde primea antibiotice şi analgezice. Acum, zăcea în vechea ei cameră, o cabină din interior, fără balcon ori fereastră, sub pază strictă. Sub cearşaful subţire, corpul ei era un morman de faşe şi pansamente sterile.

Desigur, toată grija aceasta nu avea legătură cu milă ori compasiunea faţă de un seamăn aflat în suferinţă. Era menită să asigure îndeplinirea unui singur scop şi anume acela ca ea să-şi poată ţine promisiunea faţă de Devesh, pe care o făcuse pe puntea superioară.

„Virusul lui Iuda. Eu ştiu ce face."

Pentru a afla această informaţie preţioasă, Devesh era dispus să facă orice ca să nu o piardă, mai ales având în vedere că Susan Tunis dispăruse undeva pe insula măturată de furtună. Devesh avea nevoie de Lisa. Aşa că ea profitase de această situaţie şi trăsese de timp cât de mult putuse. Îi dăduse lui Devesh diferite sarcini, diferite chestiuni ce trebuiau rezolvate de şeful laboratoarelor sale clinice.

Justificarea ei fusese că trebuia să testeze pentru a-şi confirma ipoteza.

Însă asta nu putea dura foarte mult.

— Aşadar, spuse Devesh. În momentul de faţă, rezultatele sunt compilate. E momentul să purtăm discuţia pe care o amânăm de mult timp. Dacă nu-mi place ce voi auzi, vom începe să acţionăm pentru a anula toată îngrijirea medicală de care ai

avut parte. Mă gândesc să-ţi redeschidem rana cu un cleşte, ca să te convingem să cooperezi.

Devesh se răsuci şi îi făcu semn unei asistente care aştepta alături.

Perfuzia din mâna Lisei fu scoasă rapid şi îndepărtată.

Lisa se ridică în capul oaselor. Camera se învârti puţin cu ea, apoi imaginea se stabiliză.

Întotdeauna un gentleman desăvârşit, Devesh îi întinse un halat gros de bumbac, cu emblema vaporului. Lisa se ridică, îmbrăcată cu o cămaşă de spital subţire pe sub care nu avea nimic. Acceptă gestul lui politicos, trase halatul şi-l puse pe ea. Strânse bine cordonul în jurul mijlocului.

— Pe aici, doamna doctor Cummings.

Devesh o luă spre uşă.

Desculţă, Lisa fu condusă afară din cabina ei. Devesh o luă înspre apartamentul izolat, destinat cercetării bolii.

Uşa era deschisă. Din interior se auzeau voci.

Urmându-l pe Devesh înăuntru, Lisa recunoscu imediat două feţe familiare: bacteriologul Benjamin Miller, confidentul ei de când sosise şi toxicologul olandez Henri Barnhardt. Cei doi medici erau aşezaţi pe o laterală a unei mese înguste.

Lisa privi în jur. Partea din spate a apartamentului fusese golită de mobilă şi umplută cu diverse echipamente de laborator, dintre care unele fuseseră aduse de Monk: microscoape cu fluorescenţă, spectrometre cu scintilaţii şi raze autogama, incubatoare cu dioxid de carbon, aparate de refrigerare prin centrifugare, aparate de determinare a concentraţiilor şi cititoare ELISA[34] şi pe un perete, un mic aparat de dozare şi analizare a unor secvenţe de lichid.

Existau universităţi care nu erau atât de bine echipate.

Dr. Eloise Chenier, virusologul organizaţiei Ghilda şi şeful Laboratorului de cercetare pentru boli contagioase, se afla de partea cealaltă a mesei, îmbrăcată cu un halat de laborator lung până la glezne. Aproape de 60 de ani, cu părul cărunt şi o pereche de ochelari de citit atârnată de un lanţ în jurul gâtului, arata ca un savant bizar.

Virusologul stătea cu o mână ridicată spre două computere

[34] Cititor de strip capabil să citească şi să evalueze orice fel de analiza ELISA (hormoni, virusuri, paraziţi, autoanticorpi cut-off/calitativă, cantitativă). (n. red.).

aflate în spatele ei. Pe unul din monitoare curgea un şir de date, în vreme ce pe celălalt erau o mulţime de fişiere deschise unele peste altele. Cu un puternic accent franţuzesc, tocmai le termina ceva de explicat lui Henri şi Miller.

— Am obţinut o încărcătură virală excelentă trecând o mostră de lichid cerebrospinal printr-o serie de tampoane de fosfaţi, apoi tratându-l cu aldehidă glutarică şi transformându-l într-un compus solid prin centrifugare.

Chenier le observă sosirea şi le făcu semn să se aşeze la masă.

Devesh i se alătură colegei sale, iar Lisa găsi un scaun gol lângă Henri. Prietenul său îi puse liniştitor mâna pe genunchi. Henri îi aruncă o privire întrebătoare: „Te simţi bine?”

Ea dădu din cap, uşurată să stea jos.

Devesh se întoarse spre Lisa.

— Am făcut toate testele suplimentare pe care le-ai solicitat, doamnă doctor Cummings. Poate acum ne poţi explica de ce?

Simţi privirea lui acuzatoare ca pe o povară, copleşind-o.

Lisa trase adânc aer în piept. Amânase momentul acesta cât de mult putuse. Singura speranţă de supravieţuire era să spună adevărul şi să spere că mintea ei ingenioasă avea să se dovedească destul de preţioasă, încât să cântărească mai mult decât trădarea de mai devreme.

Îşi aminti prima lecţie a lui Devesh: „Vieţile voastre depind de cât de utili vă dovediţi”.

Lisa începu încet, vorbind despre momentul când descoperise ciudata strălucire a retinei ochilor lui Susan. În timp ce vorbea, citi însă neîncredere în expresia de pe faţa lui Devesh.

Lisa se întoarse spre Henri, căutând sprijin.

— Ai reuşit să faci testul chimic de fluorescenţă pe mostra de lichid spinal?

— *Ja.* Mostra de lichid a demonstrat că există o anumită fluorescenţă.

Chenier confirmă.

— Am analizat şi eu mostra. Într-adevăr, compusul solid bacterian strălucea. Şi s-a confirmat prezenta cianobacteriilor.

Miller, bacteriologul, încuviinţă şi el din cap.

Scepticismul lui Devesh se transformă în interes. Îşi îndreptă privirea spre Lisa.

— Şi din acest motiv ai dedus că bacteriile au migrat din creier în jos, pe nervul optic şi au colonizat fluidele ochiului. Atunci ai cerut o a doua puncţie a coloanei.

Ea dădu din cap.

— Văd că doctorul Pollum nu e aici. A reuşit să termine analiza proteică a învelişului viral?

Şi Lisa ceruse acest test. De fapt, nu era necesar, dar promitea să ofere câteva ore bune în plus de muncă.

— Un moment, zise Chenier. Am aici rezultatele.

Se întoarse spre unul din monitoare şi începu să deruleze imagini pe ecran în vreme ce povestea.

— Poate că vă interesează să aflaţi că am reuşit să clasificăm virusul din analizele genetice ca aparţinând familiei *Bunyavirus.*

Henri o observă pe Lisa clipind şi explică.

— Despre asta vorbeam înainte să veniţi voi. Bunyaviruşii infectează în mod tipic păsările şi mamiferele, provocând febra hemoragică, însă vectorul de transmitere este de obicei din clasa artropodelor. Purici, ploşniţe, ţânţari.

Le împinse un caiet.

Lisa aruncă o privire spre paginile la care era deschis. Henri făcuse o diagramă pentru a arăta modul în care se realiza infectarea.

Om —> Insectă (artropod) —> Om
(infectat) (purtător fără a fi afectat) (infectat)

Henri puse degetul pe partea din mijloc.

— *Insectele* sunt absolut necesare pentru a împrăştia boala. Bunyaviruşii înşuşi sunt foarte rar transmisibili de la om la om.

Lisa îşi frecă tâmplele.

— Spre deosebire de virusul lui Iuda.

Luă un creion şi modifică diagrama.

— În loc de o *insectă* care răspândeşte boală, este nevoie de o celulă *bacteriană* pentru a trece virusul de la o persoană la alta.

Om —> Bacterie —> Om
(infectat) (infectat)

Henri se încruntă.

— Da, dar de ce a…?

Nişte focuri de armă îi retezară cuvintele. Toţi săriră în sus.

Chiar şi Devesh îşi scăpă bastonul. Înjurând printre dinţi, îl recuperă şi o luă înspre uşă.

— Voi rămâneţi aici!

Se auziră alte împuşcături urmate imediat de ţipete guturale.

Lisa se ridică. Oare ce se petrecea?

1.24 A.M.

Devesh luă doi paznici postaţi în aripa ştiinţifică şi porni în grabă spre postul de pază de la mijlocul punţii, lângă lift. Rafale sporadice de armă automată izbucniră răsunând ca nişte detunături în spaţiul acesta îngust.

Între rafale se auzeau strigăte.

Cu paznicii mergând în faţa lui, Devesh micşoră pasul, cu prudenţă, în momentul în care punctul de pază le apăru în faţă. Şase oameni erau postaţi acolo. Conducătorul lor, un soldat african înalt, din Somalia, îl observă pe Devesh şi luă poziţia de drepţi.

Vorbi precipitat în malaeză:

— Domnule, 12 bolnavi au evadat din rezervele din spate. S-au năpustit asupra noastră. Ne-au atacat.

Omul făcu semn din cap spre un paznic, aşezat într-o parte, care îşi oblojea un braţ rănit. Avea mâneca ridicată până sus, dezvăluind o muşcătură adâncă.

Devesh făcu un pas înainte şi arătă absent către bărbatul rănit.

— Izolaţi-l!

Dincolo de punctul de pază se întindea un hol care ducea spre pupa. Unele dintre uşi erau deschise, altele, închise. Pe jos se aflau câteva cadavre răşchirate, secerate de gloanţe, cu sângele scurgându-se din ele şi îmbibând covoarele. Cele mai apropiate – o femeie obeză dezbrăcată şi un adolescent fără cămaşă – erau prăbuşite unul peşte altul. Devesh observă băşicile care supurau şi furunculele înnegrite de pe cadavre.

Se strădui să-şi ţină firea, respirând greoi şi adânc pe nas. Partea de la pupă de la acest nivel adăpostea pacienţii cei mai slăbiţi, aflaţi permanent la dispoziţia echipei de cercetători. Devesh stabilise un protocol ferm pentru tratamentul pacienţilor de aici. Astfel de scăpări nu puteau fi tolerate. Nu acum, când era atât de aproape de reuşită.

— Am chemat întăriri, zise căpetenia santinelelor. Când am început să tragem, unii dintre bolnavi au fugit în camerele goale. Va trebui să-i scoatem cu forţa.

Din hol, la depărtare, se auzi un geamăt sonor. Un bărbat se

ridică într-un cot. Umărul celălalt îi sângera abundent. Era îmbrăcat cu un halat. Unul dintre doctori. Prins în mijlocul focurilor.

— Ajutaţi-mă, gemu el bolborosind.

De dincolo de o uşă deschisă de lângă el, o mână îl apucă de haine. Alta i se înfipse în păr. Ţipă în timp ce era tras cu putere înăuntru. Picioarele îi erau încă pe hol, cu călcâiele lovind în toate părţile.

Şeful santinelelor aruncă o privire spre Devesh, cerându-i permisiunea de a se năpusti într-acolo.

Devesh clătină din cap.

Ţipetele doctorului încetară brusc, însă călcâiele continuară să se mişte în ritmul acela agonizant.

Devesh nu simţea nici un fel de compasiune. Cineva fusese neglijent cu încuietorile sau cu regimul strict de izolare. Auzi tropăitul întăririlor cerute, care urcau în grabă scările.

Devesh se întoarse să plece, dar flutură un braţ înspre hol.

— Exterminaţi-i.

— Domnule?

— Întreagă punte. Eliminaţi-i pe toţi. Cabină cu cabină.

1.54 A.M.

În laboratorul de virusologie, Lisa asculta rafalele de focuri.

Se auzeau şi ţipete.

Nimeni nu spuse nimic.

În sfârşit, Devesh se întoarse. Părea impasibil, doar puţin roşu la faţă.

Arătă cu bastonul înspre Lisa.

— Vino cu mine. Vreau să vezi ceva.

Se întoarse pe călcâie şi o luă sprinten înainte.

Lisa se ridică şi-l urmă, grăbindu-se ca să ţină pasul.

Devesh o conduse pe lângă postul de pază şi de-a lungul holului următor.

Era un adevărat abator. Pereţii erau împroşcaţi cu sânge. Cadavrele zăceau la picioarele zidurilor, secerate de armele automate.

Lisa înghiţi în sec, înecându-se cu duhoarea ce umplea acum spaţiul închis.

De-a lungul holului, uşile de la cabinele de pe fiecare parte

erau toate deschise. Aruncă o privire în interior şi văzu alte corpuri fără viaţă, pline de sânge, cu membrele încleştate. Unii dintre pacienţi fuseseră împuşcaţi în locul unde se aflau, prinşi cu cătuşe de paturi. Urmară alte câteva împuşcături – de data asta nu în rafală, ei în mod evident ţintite.

Puţin mai departe, doi paznici ieşiră dintr-o cabină cu puştile fumegând, apoi intrară în încăperea alăturată.

— Ucideţi… măcelăriţi pacienţii, bâigui Lisa.

— Doar renunţăm la pacienţii nefolositori, asta-i tot.

Devesh ridică un braţ şi arătă vag înainte.

— Asta e a doua evadare. Acum o oră, doi pacienţi au ieşit din zona de izolare după ce şi-au smuls degetele cu dinţii ca să se elibereze. Şi-au atacat doctorul şi l-au ucis înainte să poată fi opriţi. În starea în care se află acum, pacienţii ăştia sunt foarte puternici, atât de plini de adrenalină, încât nici măcar nu simt durerea.

Lisa îşi aminti imaginile filmate cu soţul lui Susan Tunis delirând şi atacându-i pe cei din jur. Se părea că asta urma şi aici.

Devesh se uită scurt spre ea.

— Din studiile EEG, se pare că ai avut dreptate. Aparent, simptomele reprezintă o anumită formă de excitare catatonică însoţită de episoade serioase de manifestări psihotice.

Răpăiră alte împuşcături, făcând-o să tresară.

Ca răspuns la reacţia ei, bărbatul oftă.

— E pentru siguranţa tuturor. S-a observat un declin rapid al stării pacienţilor. Peste tot pe vapor. Având în vedere că proviziile medicale sunt deja în scădere, trebuie să fim eficienţi. Odată ce un pacient atinge nivelul acesta de nebunie, el devine o ameninţare fizică extrem de serioasă pentru toţi cei din jurul lui şi nu mai serveşte la nimic.

Lisa înţelegea raţionamentul din spatele vorbelor lui. Devesh şi organizaţia Ghilda foloseau pacienţii de pe vapor ca pe un fel de mediu de cultură pentru virusul lui Iuda, recoltând elementele patogene mortale şi punându-le bine pentru a le folosi ca potenţiale arme biologice. Şi aşa cum se întâmplă cu orice câmp de pe care se strânge complet recolta, Devesh îl ara din nou.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea cutremurată.

— Să-ţi arăt asta.

Devesh se apropie de singura uşă de cabină ce rămăsese închisă. O descuie cu o cheie şi o deschise pentru a o lăsa să intre.

O izbi o duhoare şi mai puternică.

Lisa păşi peste pragul întunecat, fără să ştie la ce se putea aştepta. Luminile din hol îi dezvăluiră o cabină din interiorul vaporului, similară cu a ei: o mică baie, o canapea, un televizor şi un pat mic în spate.

În urma ei, Devesh se întinse şi aprinse luminile. Becurile de neon clipiră, apoi se stabilizară, răspândind o lumină fluorescentă nu prea puternică.

Lisa se dădu înapoi, ducându-şi o mână la gât.

Pe pat se afla un corp acoperit, înconjurat de cearşafuri şi perne. Avea picioarele goale legate de gratiile patului şi braţele de placajul de la cap. Arăta însă că şi cum îi explodase o bombă în abdomen, golindu-l complet de conţinut. Pereţii şi tavanul erau împroşcaţi cu sânge gros.

Cu mâna la gură, Lisa amorţi brusc, apelând din reflex la formaţia ei de medic, singurul lucru care o putea ţine în picioare.

Unde erau organele lui interne?

— Au fost găsiţi mâncându-l pur şi simplu, îi explică Devesh. Pacienţi care-şi pierduseră minţile cu totul.

Lisa tresări violent. Brusc, devenise conştientă de picioarele ei goale, de trupul ei aproape gol sub halatul de spital.

— Am mai văzut asta, continuă Devesh. În starea asta de excitaţie catatonică, se pare că virusul stimulează un apetit nemaipomenit. De fapt, chiar de neostoit. Am văzut cum una dintre victimele astea s-a îndopat până în punctul în care i-a explodat stomacul. Şi tot a continuat să mănânce.

„Doamne Dumnezeule…”

Trecând peste şoc, Lisa avu nevoie de încă un moment pentru a înţelege pe deplin semnificaţia cuvintelor lui.

— Ai *văzut…* unde…?

— Doamnă doctor Cummings, doar nu crezi că o studiam numai pe Susan Tunis. Pentru a fi complet riguroşi, trebuie să înţelegem fiecare aspect al bolii. Chiar şi această formă de canibalism. Foamea asta insaţiabilă seamănă izbitor cu sindromul Prader-Willi. Ai auzit de el?

Amorţită, Lisa clătină din cap.

— Este o disfuncţie a hipotalamusului care declanşează un apetit insaţiabil, imposibil de potolit. O senzaţie nesfârşită de foame intensă. Un defect genetic rar întâlnit. Mulţi dintre cei afectaţi mor la vârste fragede din cauza rupturilor stomacale provocate de îndopare.

Evaluarea rece, clinică a lui Devesh o ajută să-şi vină cât de

cât în fire, însă respiraţia îi rămase în continuare greoaie.

— Autopsia făcută creierului unuia dintre nebuni a arătat o deteriorare toxică a hipotalamusului, similară cu patologia existentă la pacienţii suferind de Prader-Willi. Şi combinată cu excitaţia catatonică şi stimularea adrenalinei… Ei bine…

Devesh făcu semn spre pat.

Lisa îşi simţi stomacul strângându-i-se. Dând să se întoarcă, observă în cele din urmă şi faţa victimei: buzele crâmpoţite de agonie, ochii goi, larg deschişi, coroana de păr cărunt.

Îşi duse din nou mâna la gură recunoscându-l. Era pacientul necunoscut, cel care suferise de boala provocată de bacteria mâncătoare de carne.

Din dosarul medical al lui Susan, acum Lisa îi cunoştea şi numele.

Applegate.

Pentru a da un nume canibalismului de aici, pentru a-l personaliza…

Lisa se năpusti afară din încăpere.

În ochii lui Devesh sclipea un amuzament sinistru. Lisa îşi dădu seama că ticălosul o adusese intenţionat aici, jumătate goală, dezorientată, ştiind că avea să-l recunoască. Totul avea ceva îngrozitor de sadic.

— Deci acum ştii cu ce avem de-a face de fapt aici, zise el. Imaginează-ţi evenimentele la o seară mondială. Asta este ameninţarea pe care încerc s-o împiedic.

Lisa se abţinu să riposteze amar: „Încerci s-o împiedici pe naiba”.

— Ne confruntăm cu o pandemie, continuă Devesh în vreme ce o luă înapoi pe hol, înspre aripa ştiinţifică. Înainte ca Organizaţia Mondială a Sănătăţii să reacţioneze în cazul Insulei Crăciunului, pacienţii care apăruseră fuseseră deja transportaţi pe calea aerului la Perth, în Australia. Mai devreme însă, turiştii care au vizitat Insula Crăciunului s-au împrăştiat în cele patru colţuri ale lumii. Londra, San Francisco, Berlin, Kuala Lumpur. Nu ştim dacă şi câţi dintre aceştia au fost infectaţi din cauza expunerii iniţiale, cum s-a întâmplat cu Susan Tunis, dar nici nu ar fi nevoie de mulţi. Fără un sistem de dezinfectare adecvat, aşa cum folosim noi aici, se prea poate că virusul să se răspândească deja.

Devesh o conduse înapoi pe holul care ducea la laboratorul de virusologie.

— Aşa că poate acum o să fi mai deschisă şi mai dispusă să

contribui.

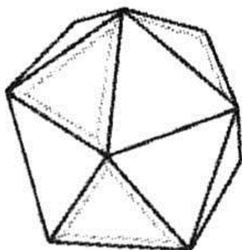
Când intrară în laborator, o mulţime de priviri întrebătoare se îndreptară spre ei.

Lisa clătină doar din cap şi se lăsă să cadă pe scaun.

Odată aşezaţi, dr. Eloise Chenier se mută de pe scaun în faţa computerului.

— Cât aţi lipsit, spuse ea, am scos dosarele doctorului Pollum. Aveţi aici schema proteică pe care aţi cerut-o. A virusului din supa toxică.

Doctoriţa se feri de lângă ecran, pentru că toată lumea să poată vedea imaginea care se rotea ca şi cum ar fi fost parte a imaginii de fundal de pe monitor.

Înfăţişa forma de icosaedru a virusului: 20 de secţiuni triunghiulare formând o sferă ca o minge de fotbal. Numai că unele triunghiuri erau ieşite în afară datorită proteinelor alfa, în timp ce altele erau cufundate în interior de beta-proteine. Lisa dorise ca toate reprezentările să fie extrem de clare pentru a-şi putea testa mai bine ipoteza.

Lisa făcu un gest spre monitor.

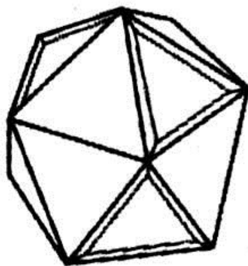
— Puteţi să opriţi rotaţia?

Chenier apăsă un buton de pe mouse şi mişcarea de rotaţie se opri, îngheţând imaginea de pe ecran.

Lisa se ridică.

— Acum, pe celălalt monitor, puteţi pune harta proteică a virusului găsit în mostra de lichid cerebrospinal al lui Susan Tunis?

Un moment mai târziu, apăru o a doua minge de fotbal învârtindu-se. Lisa se apropie mai mult, studiind-o. Apăsă butonul mouse-ului singură de data asta, îngheţând imaginea în ipostaza dorită.

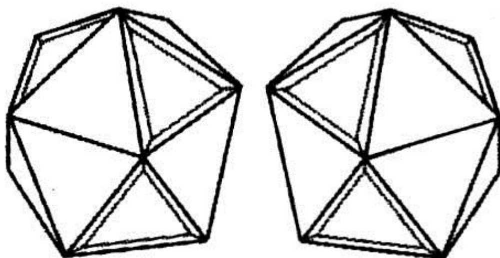
Se întoarse cu faţa spre ceilalţi.

Devesh ridică din umeri, mişcându-şi toată partea superioară a corpului.

— Şi ce? Arată exact la fel.

Ea se dădu înapoi.

— Imaginează-ţi-le pe ambele una lângă alta.

Henri se ridică, făcând ochii mari.

— *Nu* sunt la fel!

Ea încuviinţă.

— Fiecare este imaginea în oglindă a celeilalte. La o privire superficială, ar putea părea identice, însă de fapt sunt exact opuse. Izomerism geometric. Două elemente cu aceeaşi formă geometrică, numai că văzute în oglindă.

— *Cis* şi *tram,* rosti Chenier folosind termenul tehnic pentru a denumi cele două feţe ale aceleiaşi monede.

Lisa puse mâna pe primul ecran.

— Aceasta este forma *trans,* forma rea a virusului. Infectează bacteriile şi le transformă în monştri.

Făcu semn înspre celălalt ecran, înfăţişând virusul pe care îl găsise în interiorul craniului lui Susan.

— Aceasta este forma *cis,* sau virusul bun, care vindecă.

— *Cis* şi *trans,* murmură Miller. Bun şi rău.

Lisa continuă, explicându-şi teoria:

— După cum ştim deja, virusul *trans* a intoxicat bacteriile pentru a slăbi bariera dintre sânge şi creier, permiţând astfel pătrunderea în teritoriul virgin al interiorului cranian. În plus, nu a venit singur.

— Ci cu cianobacteriile, spuse Miller. Bacteriile strălucitoare.

— Şi, normal, toxinele produse de bacterii au afectat creierul în asemenea măsură, încât au declanşat o excitare catatonică în combinaţie cu psihoza. Dar în cazul lui Susan s-a întâmplat altceva. În momentul în care a ajuns în lichidul cerebral, într-un fel sau altul, s-a modificat. S-a transformat din forma sa rea, *trans,* în forma sa bună, *cis.* Şi, odată modificat, noul virus a făcut cale întoarsă şi a început să inverseze toate procesele distinctive iniţiate de geamănul său malefic, însănătoşind-o pe pacientă şi făcând-o să intre într-o stare de amorţeală, de recuperare, opusă fazei de agitaţie extrem de dăunătoare a celorlalţi pacienţi.

— Chiar dacă ai dreptate, zise Henri, ceea ce cred, ce anume din biochimia lui Susan a fost atât de deosebit, încât să determine o astfel de schimbare?

Lisa ridică din umeri.

— După părerea mea, în următoarele zile sau săptămâni, o să vedem o mulţime de alţi pacienţi suferind aceeaşi transformare. Susan a fost infectată acum cinci săptămâni. Aşa că s-ar putea să fie prea devreme ca să ne pronunţăm. Însă cred în continuare că e o situaţie foarte rară. O anumită ciudăţenie întâmplătoare a codului ei genetic. De exemplu, aţi auzit de fenomenul Eyam petrecut în timpul Ciumei Negre?

Chenier ridică mâna ca şi cum ar fi fost la şcoală.

— Eu am auzit.

Lisa dădu din cap.

Bineînţeles că un specialist în boli infecţioase ştia istoria.

Chenier explică:

— Eyam era un sătuc din Anglia. Pe la anul 1600, a fost lovit de Ciuma Neagră. Cu toate acestea, un an mai târziu, majoritatea locuitorilor din Eyam se aflau încă în viaţă. Studiile moderne de genetică au arătat de ce. Sătenii aveau o mutaţie genetică extrem de rară. Într-o genă numită Delta 32. Un defect genetic benign care era transmis de la un membru al familiei la altul şi astfel, într-o asemenea aşezare restrânsă, prin înrudirile permanente, s-a ajuns ca majoritatea locuitorilor să-l aibă. Atunci a venit ciuma. Iar această mică mutaţie ciudată, care pur şi

simplu se întâmplase să fie acolo, le-a salvat viaţa. I-a făcut imuni.

Vorbi Devesh.

— Vrei să spui ca pacienta noastră are echivalentul genei Delta 32 în faţa virusului lui Iuda? O oarecare proteină care prin enzime a transformat virusul, în cazul ei, din *trans* în *cis?*

— Sau poate că nu una oarecare, murmură Lisa.

Se frământase ca să găsească răspunsul la întrebarea asta chiar din momentul în care descoperise virusul modificat.

— Numai un procent foarte mic din ADN-ul nostru este de fapt funcţional. Mai precis, doar trei procente. Celelalte 97 sunt considerate numai reziduu genetic. Nu au nici o importanţă în codul nostru genetic. Însă ceva din reziduul acesta genetic este extrem de asemănător cu codul *viral.* În momentul de faţă se crede că această combinaţie ar putea avea rol de protecţie, rolul de a ne ajuta să supravieţuim unor boli viitoare.

Continuând, Lisa revăzu în minte trupul prietenului lui Susan, atacat şi devorat.

— Cum ar fi canibalismul, de exemplu.

Afirmaţia ei ciudată îi făcu pe toţi să-şi ia ochii de la monitoare.

Lisa merse mai departe cu raţionamentul:

— Datele genetice studiate peste tot în lume arată că majoritatea oamenilor au un set specific de gene împotriva bolilor, care pot fi obţinute numai consumând carne de om. Aceste descoperiri sugerează că se prea poate că strămoşii noştri să fi fost cu toţii canibali. Poate că Susan are nişte date genetice similare care îi protejează creierul împotriva atacului virusului lui Iuda. Ceva ce a rămas din istoria noastră genetică demult pierdută. Ceva îngropat în trecutul nostru colectiv.

— Ceea ce spui este, ca de obicei, foarte interesant, doamnă doctor Cummings.

Devesh se legănă înainte şi înapoi, în mod evident foarte captivat de explicaţie.

— Însă indiferent dacă transformarea s-a petrecut pur şi simplu la întâmplare sau a fost declanşată de anumite date genetice virale din trecutul nostru… de fapt, nu contează. Acum, că avem cunoştinţă despre acest nou virus, putem folosi ceea ce ştim pentru a produce un antidot!

Chenier nu părea atât de convinsă.

— E posibil, accentuă ea cuvintele. Va fi nevoie de mai multe studii. Din fericire, avem la dispoziţie un vapor întreg de pacienţi

bolnavi pe care putem testa diferite tratamente. Dar, în primul rând, vom avea nevoie de alte mostre din virusul acela *cis.*

Aruncă o privire încărcată de semnificaţii spre Devesh.

— Nici o grijă, zise acesta. Rakao şi oamenii lui cutreieră deja insula, deci foarte curând îi vom avea pe Susan Tunis şi pe ceilalţi din nou aici. Însă această chestiune odată rezolvată...

Devesh se întoarse către Lisa.

— A venit momentul să discutăm despre pedeapsa pe care trebuie să ţi-o dăm.

Ca la un semn, o siluetă păşi înăuntru cu o trusă medicală în mână.

Părul ei lung şi negru fusese împletit din nou într-o coadă groasă.

Surina.

3.14 A.M.

Monk urca panta abruptă, urmărind îndeaproape fundul gol al unuia dintre canibali. Alţi 12 sălbatici se înşirau în faţa lui, urmând poteca stâncoasă. În spatele lui Monk se aflau alţii, în jur de 40.

Armata lui de canibali.

Ploaia turna cu găleata din cerul întunecat. Cel puţin vântul îşi pierduse aproape complet intensitatea, lovind doar din când în când, cu pale puternice, culmile crenelate. Monk stabilise intenţionat momentul acestei ascensiuni, aşteptând ca epicentrul furtunii să ajungă chiar deasupra insulei. Amânarea fusese foarte greu de suportat, însă răbdarea pe care o avusese îi oferise un moment oportun să acţioneze.

Merse mai departe. Deşi poteca pe unde urcau se afla la adăpost, tăiată adânc în stâncă, potopul făcea stâncile foarte alunecoase, înşelătoare, astfel încât pe alocuri era nevoie să se târască în patru labe.

Monk aruncă o privire în urmă.

Chiar în spatele lui se aflau Ryder şi Jessie. În urma lor, înşiraţi, veneau o mulţime de sălbatici acoperiţi cu pene, cochilii, coajă de copac, gheare de păsări şi oase.

O mulţime de oase.

Echipa de atac pe care o improvizase purta suliţe scurte, arcuri lungi şi curbate şi bâte ascuţite. Jumătate din ei aveau însă

puşti şi o multitudine de diferite arme grele vechi – AK-47 ruseşti, M16 americane – şi banduliere prevăzute cu încărcătoare şi muniţie din belşug. Din câte se vedea, canibalii obţinuseră de la piraţi şi altceva în afară de carne pe două picioare în schimbul adăpostului pe care li-l ofereau.

De la această înălţime, Monk avea o privelişte largă asupra lagunei întunecate. Vaporul de croazieră sclipea ca un tort de nuntă murat în mijlocul lui. Aceasta era destinaţia finală a trupei de asalt a canibalilor.

Se părea că, indiferent ce dorinţă avea Rangda, regina-vrăjitoare, canibalii fermecaţi erau gata s-o ducă la îndeplinire.

Iar Rangda voia acel vapor de croazieră.

Dorinţele şi poruncile ei fuseseră traduse de tânărul Jessie. Acesta vorbea malaeza şi, cum era limba oficială pe care o foloseau cu piraţii, cei mai mulţi canibali o înţelegeau şi ei. Erau fascinaţi de tânărul asistent care putea înţelege limba vorbită de regina lor şi care era în stare să le transmită dorinţele Rangdei. Ba chiar aceasta îl sărutase uşor pe tânărul asistent pe obraz, binecuvântându-şi astfel translatorul.

Nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească.

Însă, în timp ce Jessie fusese extrem de folositor pentru organizarea atacului, planul fusese pus în întregime la cale de Monk.

Se întoarse cu spatele spre vasul de croazieră. Cum apele erau fără îndoială supravegheate, era absolut clar că nu aveau cum să declanşeze un atac cu bărci. Iar înotul nu era o opţiune. Chiar şi de la înălţimea aceasta, Monk vedea luminile ce străbăteau laguna întunecată din depărtare. Furtuna îi stârnise pe toţi locuitorii ei din ascunzişuri, iar acum cu toţii cutreierau apele în căutare de hrană.

Ceea ce însemna că le rămânea o singură opţiune.

Monk urcă şi mai sus, până la acoperişul ţinutului. Ajunseseră în sfârşit la stâlpii gigantici de oţel şi mulţimea de cabluri masive care susţineau partea aceasta din ţesătura de deasupra insulei.

Monk se uită cercetător de-a lungul părţii inferioare a plasei.

Ploaia turna torenţial, trecând prin stratul gros de vegetaţie ce camufla partea superioară a ţesăturii metalice. Cineva trebuia să păstreze acea iluzie. Iar din câte-şi putea da seama Monk, nu era vorba numai despre piraţi.

Ca dovadă, unul dintre canibali se căţără îndemânatic pe cel mai apropiat cablu, picioarele lui agile purtându-l până în vârf. Dispăru în straturile superioare. Imediat, coborî o scară de

frânghie.

Alţii începură să urce.

Monk se întoarse spre Jessie.

— Dacă vrei, mai poţi încă să te întorci pe plajă, unde este Susan. Putem să vă luăm pe amândoi de acolo.

Jessie îşi trecu mâna peste părul ud leoarcă, care-i intrase în ochi.

— Merg şi eu. Altfel, cine o să le traducă băştinaşilor ce spui?

Înainte ca Monk să se poată opune, asistentul înşfăcă scara şi o luă sprinten în sus.

După el urmă Ryder, în trecere bătându-l pe Monk pe umăr. Imediat ce miliardarul dispăru în desişul de deasupra, Monk puse mâna pe treapta cea mai de jos, uitându-se în urmă, la armata sa întunecată. Acoperiţi cu pene, înarmaţi până-n dinţi, pregătiţi să facă tot ce le poruncise regina lor.

Pentru o secundă, Monk simţi o strângere de inimă din cauză că profita de superstiţiile lor în felul acesta. Mulţi dintre ei aveau să fie ucişi. Însă dacă Lisa avea dreptate, întreaga lume era în pericol. Nu era altceva de făcut decât să se folosească de resursele care-i erau la îndemână.

Trebuiau să ajungă la vaporul lui Ryder. Să o ia pe Susan de aici şi să o salveze, spera, pe Lisa. Monk refuza să creadă că partenera lui nu mai era în viaţă.

Monk începu să se caţere pe scară.

Trecu prin hăţişul mişcător al vegetaţiei de camuflaj. Chiar şi în ochiul furtunii, rafalele puternice de vânt îl loveau cu putere pentru a-l dobori. Se ghemui pe un fel de traversă îngustă, bătută în cuie deasupra plasei. Era un fel de pasarelă improvizată. Prezenţa ei oferea posibilitatea de a merge încolo şi-ncoace pe plasă pentru a o întreţine, pentru a împrospăta camuflajul când era necesar.

Partea din faţă a armatei sale traversa deja puntea, pe burtă, agăţându-se de şipci.

În ploaia înţepătoare care cădea cu putere, Monk îi urmă. Din când în când, palele de vânt treceau prin plasă făcând-o să salte şi să se zbuciume sub el, ca şi cum ar fi fost pe covorul zburător al lui Aladin.

Monk îşi înălţă capul şi privi în jur. Deasupra lui, pătura de nori se subţiase suficient pentru a dezvălui câteva stele, însă peste tot în jur norii negri fierbeau într-o vâltoare neîntreruptă. Ochiul furtunii era mai redus decât sperase Monk.

În toate părţile se vedeau fulgere scrijelind cerul şi se auzea

zgomotul tunetelor.

Monk se grăbi. El şi armata lui trebuiau să nu se mai afle pe plasă în momentul în care ochiul furtunii avea să treacă de insulă. Îşi aminti trăsnetele de mai devreme şi cascadele de electricitate care se revărsaseră asupra scheletului metalic.

Să se afle aici în momentul acela însemna moarte sigură.

Încet, încet, se apropiau de locul unde trebuiau să ajungă.

În timp ce Monk îi urma pe cei din faţa lui, se uita printre scândurile înguste. Măcar Susan era în afara pericolului.

4.02 A.M.

Cu faţa mânjită cu cenuşă ca să-şi ascundă strălucirea, Susan stătea pe un bolovan, în adâncul junglei, nu departe de lagună. Cam o oră umblase prin desişuri pentru a ajunge înapoi pe plajă şi a-l aştepta acolo pe Monk.

Dar nu era singură.

Vreo 12 sălbatici, escorta ei regală, stăteau de pază în desişuri, ceva mai departe în pădure. O singură femeie, pe nume Tikal, se afla în apropierea ei, îngenuncheată lângă bolovan, cu fruntea în noroi. Nu se mişcase deloc de când se opriseră.

Susan încercase să i se adreseze, însă femeia nu făcuse altceva decât să tremure din toate încheieturile.

Aşa că Susan aştepta, aşezată pe piatră. Purta un fel de mantie din piele de porc uscată, decorată cu pene, cochilii şi mărgele de piatră lustruite. Pe cap avea o coroană formată din nişte coaste umane legate cu fibre din scoarţă de copac. Toate coastele se iţeau în afară, formând un fel de floare macabră. I se dăduse un toiag lustruit, în vârful căruia se afla un craniu uman.

Toate îi confereau o imagine potrivită pentru regina-vrăjitoare de pe Pusat.

Dar, în ciuda decoraţiunilor înspăimântătoare, mantia era călduroasă, iar toiagul se dovedise util în coborârea de pe culmi şi în drumul înapoi spre plajă. În plus, cei care o însoţeau împletiseră un fel de umbrelă din frunze de palmier, pe care i-o ţineau deasupra capului, pentru a o feri de ploaie.

Susan se uită spre plasa uriaşă de deasupra. Îşi dăduse seama că era prea slăbită ca să încerce s-o traverseze împreună cu ceilalţi. Aşa că nu se opusese când Monk hotărâse că ea să coboare pe plajă, să rămână ascunsă şi să aştepte rezultatul

atacului canibalilor asupra vasului de croazieră.

Dar ştia că avea să fie o aşteptare îndelungată.

Prea îndelungată.

Singură, abandonată, începu să resimtă din plin impactul tuturor celor petrecute după ce se trezise la bordul vasului de croazieră. Deşi ea era în viaţă, oamenii la care ţinuse cel mai mult nu supravieţuiseră.

Gregg...

Imaginea soţului ei o inundă dintr-odată: zâmbetul lui şăgalnic, râsul puternic, pielea care-i mirosea a mosc, gustul buzelor lui... şi altele şi altele.

Senzaţiile o copleşiră.

Cum era posibil ca toate astea să dispară?

Susan ştia că era încă departe de a conştientiza pe deplin pierderea pe care o suferise. Însă suficient de aproape. Îşi simţea corpul zdrobit fizic şi îndurerat până în măduva oaselor. Simţi un nod în gât şi începu să tremure. Lacrimi strălucitoare îi umplură ochii şi i se rostogoliră pe faţa mânjită cu cenuşă.

Gregg...

Se legănă pe loc, încercând să-şi întindă oasele, lăsând pur şi simplu durerea să treacă prin ea. Era imposibil de oprit. Valul de amărăciune o invadă ca un flux de apă atras de forţă lunii.

Dar, după o bucată de timp, chiar şi fluxul se retrage. În amărăciunea care rămase în urma sa, se trezi cu o altă senzaţie puternică, adusă din străfundurile şi mai adânci ale conştiinţei, altceva la care refuzase să se gândească până acum. Dar era acolo, la fel de imposibil de evitat ca şi mâhnirea.

Susan îşi scoase un braţ de sub mantie, uitându-se lung la pielea care strălucea din cauza cianobacteriilor din transpiraţie, din pori. Îşi întoarse mâna cu palma desfăcută în sus. Strălucirea nu-i încălzea pielea, însă avea o senzaţie ciudată de căldură – mai degrabă ca o stare febrilă decât ca una provocată de bătaia soarelui.

Ce se întâmplă cu ea?

Ca biolog marin, Susan ştia totul despre aceste organisme. Cianobacteriile, de obicei denumite „alge verzi-albastre”, erau la fel de prezente peste tot ca marea însăşi. Se grupau în miliarde de formaţiuni: filamente subţiri, ţesături plate, mingi goale. Erau foarte importante pentru evoluţie, fiind predecesoarele plantelor moderne. Mai devreme în istoria planetei, cianobacteriile generaseră şi cea dintâi atmosferă cu oxigen, făcând lumea locuibilă. Şi de atunci se adaptaseră la milioane de nişe

ecologice.

Atunci ce anume însemna colonizarea corpului ei? Care era legătura dintre asta şi expunerea la virusul lui Iuda? Nu avea nici un sens.

În ciuda tuturor întrebărilor pe care le avea, Susan ştia un adevăr.

„Ceva urmează să se întâmple.”

O simţea în adâncul fiinţei ei, o senzaţie puternică şi profundă, ce sfida orice descriere.

La fel de imposibil de oprit ca orice maree.

Privi lung peste pădure, peste lagună, dincolo de insulă. Aşa cum putea simţi soarele răsărind dincolo de curbura planetei, Susan ştia că schimbările în ceea ce o privea nu se terminaseră.

4.18 A.M.

De la o sută de metri depărtare, Rakao îşi spiona prada. Ascuns sub un poncho de ploaie, purta ochelari cu infraroşii. Numără sclipirile roşii, căldura corporală care dezvăluia prezenţa oamenilor împrăştiaţi de-a lungul plajei. Vânătorii lui erau mai mulţi decât sălbaticii, într-un raport de doi la unu.

Ridicând pumnul, Rakao le făcu semn oamenilor lui să se răspândească într-o parte şi în cealaltă, păstrând distanţa. Aceştia ştiau că trebuie să se mişte numai în momentul când se auzea un tunet. Sălbaticii aveau simţuri ascuţite. Nu voia să-şi sperie prada.

Rakao o studie pe Susan Tunis, aşezată pe un bolovan. Urmărise grupul de canibali care coborâseră de pe culmi până la lagună. Oare unde erau însoţitorii ei? Imposibil să fie prea departe.

Aşa că, atâta vreme cât putea pune mâna pe ea oricând, era un vânător foarte răbdător. În timp ce oamenii lui se răspândeau formând un cerc, retezând orice posibilitate de a scăpa din capcană, Rakao se gândi la cel mai bun mod în care putea folosi femeia.

Ca momeală.

14
Ruinele Cetăţii Angkor

7 IULIE, 5.02 A.M.
Siem Reap, Cambodgia

Cele şase ore de călătorie îl purtaseră pe Gray într-un alt secol şi într-un amestec de culturi. Coborî din taxi în inima vechiului cartier francez din Siem Reap, o mică localitate aflată pe malul unui râu, în mijlocul Cambodgiei, cuibărită între lanuri de orez şi suprafaţa întinsă a unui lac din inima ţării. Cu o oră înainte de mijirea zorilor, locul era cufundat în somn, iar aerul, greoi şi umed, plin de bâzâitul ţânţarilor şi de şuieratul lămpilor cu gaz ce licăreau în noapte. Pe lângă toate acestea, la somnolenţa dulce a acestei ore matinale se mai adăuga şi orăcăitul leneş al broaştelor din râul învecinat.

Două luntri înaintau împinse de prăjini prin apele puţin adânci ale râului, cu lămpi de gaz atârnate de catargele prelungi, în timp ce pescarii cu pălării largi de bambus verificau capcanele pentru crabi şi raci sau străpungeau cu ţepuşele broaştele imprudente, asigurând captura proaspătă pentru nenumăratele restaurante şi cafenele ale oraşului.

Restul grupului lui Gray coborî din taxi într-o stare accentuată de oboseală. Vigor, gârbovit şi cu ochii mijiţi din cauza luminii, arăta ca şi cum ar fi fost udat de cineva şi apoi ar fi fost pus la uscat în aerul umed, în vreme ce Seichan se întindea asemenea unei pisici abia trezite, protejându-şi cu o mână partea rănită. Privi cercetător dincolo de el, pentru a inspecta locul unde aveau să se cazeze. Kowalski se scărpină la subsuoară şi se uită şi el în jur, fluierând printre dinţi şi făcând un câine să latre, încât putea fi auzit cale de câteva străzi.

Nasser le aranjase un loc de cazare de mare efect.

Acolo urmau să-l aştepte să sosească.

Peste încă două ore.

Dincolo de o alee de acces, hotelul colonial cu două etaje se întindea dinspre râu, cu două aripi de cărămidă şi lemn vopsite în galben, acoperiş de piatră roşie şi grădini franţuzeşti îngrijite. Istoria sa era una tipică pentru întreaga regiune. Clădirea veche

de 75 de ani fusese numită Grand Hotel des Ruines, deservindu-i pe turiştii francezi şi britanici care doreau să viziteze complexul de ruine al Angkorului, aflat în vecinătate, la numai opt kilometri distanţă. În cele din urmă, atât hotelul, cât şi mica localitate ajunseseră şi ele aproape nişte ruine de-a lungul anilor sângeroşi şi brutali de sub dominaţia Khmerilor Roşii, în care milioane de oameni fuseseră ucişi într-unul dintre cele mai atroce acte de genocid ce făcuse să dispară un sfert din populaţia Cambodgiei. Asemenea atrocităţi reduseseră turismul şi îl făcuseră mai puţin atractiv. Însă, odată cu căderea Khmerilor Roşii, oamenii reveniseră. Hotelul se ridicase din propria cenuşă, fiind renovat cu multă meticulozitate, recăpătându-şi stilul şi şarmul sau colonial şi fiind redenumit Grand Hotel d'Angkor.

Siem Reap fusese revitalizat în mod similar, deşi cu mai puţină grijă. Hotelurile şi pensiunile se înmulţiseră într-o înşiruire continuă de-a lungul malurilor estic şi vestic, laolaltă cu restaurante, baruri, internet-cafe-uri, agenţii de voiaj, tarabe cu fructe şi mirodenii şi nenumărate pieţe unde se vindeau sculpturi cambodgiene, argint filigranat, cărţi poştale, tricouri şi brelocuri.

Însă aici, la orele matinale ale dimineţii – fără că vreun turist să se fi trezit sau fără ca soarele să fi răsărit măcar – ceva din şarmul şi misterul din vechime persista încă în amestecul arhitectural al culturilor asiatică şi franceză. Un car tras de boi, plin cu fructe cu coaja ţepoasă, se îndrepta agale spre Piaţa Veche[35], în timp ce un servitor într-o haină albă călcată mătura veranda acoperită a hotelului.

În vreme ce Gray urca scările în fruntea grupului său, bărbatul cu mătura le zâmbi timid, lăsă deoparte ce avea de făcut şi le deschise uşa.

Holul de la intrare era strălucitor de la marmură şi lemnul lustruit şi parfumat datorită numeroaselor flori de peste tot – trandafiri, orhidee, iasomie şi lotuşi. Cabina unui lift vechi, înfăşurată parcă în fier forjat răsucit într-un mod destul de complicat, se afla lângă o îmbietoare scara curbată.

— Elephant Bar este după colţ, le explică Seichan arătându-le locul cu mâna.

Acolo urmau să-l întâlnească pe Nasser.

Pentru a suta oară, Gray îşi aruncă rapid privirea la ceasul de la mână.

— Mă duc să fac formele de cazare, spuse Vigor.

---

[35] În original, Old Market (n. tr.).

În timp ce monseniorul se îndrepta spre recepţie, Gray cercetă holul. Oare erau deja agenţi ai Ghildei aici? Era întrebarea pe care Gray şi-o tot punea încă de când aterizaseră în Bangkok şi schimbaseră avionul pentru scurta călătorie până aici. Seichan îi confirmase că Ghilda avea agenţi operativi în întreaga regiune, cu legături trainice în China şi Coreea de Nord. Practic vorbind, acolo era locul de obârşie şi căminul Ghildei.

Gray nu se îndoia că Nasser avusese spioni de-a lungul întregului lor itinerar parcurs de pe insula Hormuz spre Cambodgia. Pentru a le cruţa viaţa părinţilor săi, Gray fusese obligat să-i destăinuiască unde se încheia istoria lui Marco: ruinele Angkorului. Asta îl convinsese pe Nasser să amâne orice planuri imediate de a-i ucide părinţii. Însă, după cum se temea şi Gray, asta nu le cumpărase şi libertatea.

Cu sabia încă atârnând deasupra capetelor părinţilor săi, Gray refuzase să intre în detalii privind cea de-a doua ştire-bombă: descoperirea remediului pentru virusul lui Iuda. Nu până când Nasser nu avea să fie faţă în faţă cu el şi să-i aducă dovezi concrete care să certifice că părinţii săi erau liberi şi în siguranţă.

Aşa că fuseseră de acord să se întâlnească aici.

Un schimb şi nimic mai mult.

Informaţii în schimbul libertăţii părinţilor lui.

Dar Gray nu era naiv. Ştia că Nasser nu avea nici o intenţie să-i elibereze părinţii. Totul era o capcană pusă la cale de Nasser şi o tactică evidentă de întârziere din partea lui Gray. Ambii bărbaţi ştiau asta. Totuşi, n-aveau de ales, trebuiau să continue acest dans al manipulării. Tot ce putea Gray să facă era să-l ţină pe Nasser în tensiune, să-i fluture osul în faţa ochilor, precum ogarilor la curse, ca să câştige cât mai mult timp posibil pentru ca directorul Crowe să-i găsească pe mama şi pe tatăl său.

Gray riscase şi dăduse un telefon scurt în Statele Unite, după ce încheiase convorbirea cu Nasser, folosind telefonul cu cartelă de unică folosinţă al lui Seichan. Temându-se că Nasser putea să depisteze orice apel de pe mobil, chiar şi în acea regiune îndepărtată, Gray trebuise să se rezume la o scurtă convorbire în care să-l pună la curent pe Painter cu ultimele noutăţi.

Directorul nu avusese, în schimb, decât nişte veşti deloc liniştitoare. Sigma nu avea nici un fel de indicii care să ducă la părinţii săi şi, în continuare, nu aveau informaţii cu privire la locul unde erau Monk şi Lisa.

Gray simţise frustrarea şi furia din vocea bărbatului.

Dacă adăugai şi sentimentul nedisimulat de teroare, totul se

potrivea perfect cu starea de spirit a lui Gray.

Painter se oferise din nou să trimită forţe în sprijinul lui Gray, însă până când părinţii săi nu aveau să fie în siguranţă deplină, el nu îndrăznea să le accepte. După cum îl avertizase Seichan, acest tărâm constituia locul de obârşie şi căminul Ghildei. Orice fel de mobilizare a forţelor nu avea decât să scoată la iveală faptul că Gray comunica în secret cu Washingtonul. Acesta reprezenta un mic avantaj, dar unul pe care Gray nu voia să-l piardă. Însă şi mai important de-atât, dacă Nasser mirosea că era deschisă o linie de comunicaţie între Gray şi structura de comandă a Sigma, urma să-i omoare imediat părinţii. Gray avea nevoie ca Nasser să se simtă pe deplin convins că orice legătură între el şi echipa sa se întrerupsese.

Chiar şi aşa, Gray îşi asumase un mic risc şi îi ceruse lui Painter o concesie minusculă. La urma urmei, totul fiind deja stabilit, tot ce avea Gray de făcut era să continue să lungească intervalul de timp în care trebuia să se încadreze.

Mai avea încă două ore la dispoziţie.

Un clinchet anunţă sosirea liftului. Auzi cum vechea uşa de fier forjat se trase înapoi zăngănind.

— Văd c-aţi ajuns cu toţii în siguranţă, rosti calm o voce în spatele său.

Gray se întoarse.

Nasser ieşi din cabina liftului şi păşi în hol, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, fără cravată.

— Se pare că putem să începem întâlnirea mai devreme.

Bărbaţi în uniforme kaki şi cu berete negre apărură din ambele părţi ale holului. În spatele lui, Gray auzi tropăit de bocanci pe veranda de-afară. Încă 20 de soldaţi coborâră pe scările curbate din faţă. Deşi nu aveau nici un fel de arme la vedere, Gray nu se îndoia că erau cu toţii înarmaţi.

Probabil că fi Kowalski simţise acelaşi lucru. Aşa că avea deja mâinile ridicate în sus.

Seichan abia dacă-şi clinti capul.

— S-a dus naibii baia mea fierbinte.

Vigor se trase lângă Gray.

Nasser li se alătură.

— A venit vremea să discutăm despre remediul acela.

6.18 P.M.

Washington, D.C.

— Din ce mi-ai relatat mai devreme, spuse dr. Malcolm Jennings, Gray n-are nimic să le ofere celor din Ghildă. Nimic cu valoare reală.

Painter ascultă în tăcere, lăsându-l pe bărbatul de lângă el să-şi termine raţionamentul. Îl convocase pe Jennings, şeful Departamentului de cercetare şi dezvoltare, la el în birou, ca să-i audă părerea. Din fericire, la momentul respectiv, Jennings era deja în drum spre el.

— Din detaliile poveştii lui Marco, spuse Jennings mergând încoace şi-n acolo prin faţa biroului lui Gray, Polo şi încă o mână de oameni au fost protejaţi împotriva virusului lui Iuda după ce au consumat sânge şi o delicatesă obţinută din glanda timus. Şi, potrivit poveştii, sângele şi glanda proveneau de la un om.

— În esenţă, canibalism.

— Sau, după cum a citit Gray în text – şi cred că are dreptate – o formă grosolană de *vaccinare.* Glanda timus este o sursă *majoră* de leucocite, celulele destinate apărării corpului împotriva oricărei boli. Iar sângele reprezintă o cale *majoră* de distribuire a anticorpilor împotriva infecţiilor. Consumarea unui asemenea ţesut ar putea, teoretic, să reprezinte echivalentul unei imunizări.

Painter era de acord.

— Asta crede şi Gray că i-a protejat pe însoţitorii lui Polo.

— Însă o asemenea dezvăluire n-are noimă, argumentă Jennings. Nu oferă nici un fel de remediu real. De unde proveneau sângele şi glanda? Nu de la vreunul dintre bolnavi. Astfel n-ar fi făcut decât să se infecteze. Lipseşte o piesă din puzzle-ul ăsta. Pentru ca un asemenea remediu să funcţioneze, ar trebui recoltate celule şi anticorpi de la cineva vindecat, cineva care i-a supravieţuit virusului lui Iuda. Nu este decât o deducţie logică. E nevoie de un leac ca să găseşti un leac.

Painter oftă.

— Iar tu nu te poţi gândi la ceva anume din povestea asta care ar putea să ofere vreun indiciu.

Doctorul clătină uşor din cap.

După cum se temea şi Painter, Gray nu făcea decât să meargă la cacealma şi încă la una periculoasă. Amen Nasser nu era idiot. Nemernicul avea să-şi dea seama fi el de lipsa unui răspuns real. Prin cacealmaua asta, Gray nu putea decât să spere că o să

reuşească să mai tragă de timp. Iar cu urma pierdută după raidul executat în măcelărie, acesta părea un efort irosit, un risc inutil.

Painter sperase că Jennings ar putea să-şi dea seama de ceva.

Însă n-avu un asemenea noroc.

Painter se resemnă.

— Aşadar, se pare că povestea lui Marco dă într-o fundătură.

— Nu neapărat. Jennings aşteptă o secundă. Directore, mai este ceva despre care voiam să discutăm. Acesta a fost motivul pentru care veneam încoace. S-ar putea chiar să aibă legătură cu subiectul ăsta. De fapt, dacă ai un minut în plus, probabil c-ar fi mai bine să vezi cu ochii tăi.

Painter chiar nu avea acel minut în plus. Se holbă la grămada de documente din faţa sa, o suită nesfârşită de rapoarte. Undeva în capătul holului, soţia lui Monk, Kat, preluase supravegherea prin satelit a insulelor indoneziene. Cu experienţa pe care o dobândise lucrând în serviciile de informaţii, Kat se dovedise iscusită în a obţine ajutor din străinătate şi a utiliza diferitele platforme de supraveghere prin satelit. Însă, cu toate astea, din cauza furtunii de acolo, nu înregistraseră nici un fel de succes în localizarea navei de croazieră.

Îngrijorat şi destul de nerăbdător, Painter voia să se întoarcă şi el acolo. Dar ştia cu siguranţă că Jennings nu avea să-i irosească vremea cu lucruri lipsite de importanţă.

— Ce vrei să văd?

Jennings făcu semn spre unul dintre monitoarele cu plasmă de pe pereţi.

— Aş vrea să facem o teleconferinţă cu Richard Graff, în Australia. Aşteaptă să-l sun, dacă doreşti.

— Graff? întrebă Painter. Cercetătorul care a lucrat cu Monk pe Insula Crăciunului?

— Întocmai. Dr. Graff a fost cel care a apelat prin radio un tanc petrolier ce trecea pe lângă Insula Crăciunului şi a alertat lumea întreagă despre deturnarea navei de croazieră. Oceanograful a fost izolat în carantină în Perth.

— I-ai citit declaraţia pe care a dat-o autorităţilor australiene? întrebă Jennings.

Painter încuviinţă din cap.

— Mai există însă un lucru ciudat pe care omul de ştiinţă l-a descoperit de-atunci încoace.

Painter făcu semn cu mâna spre monitor.

— OK. Arată-mi!

Jennings dădu ocol biroului său şi stabili rapid legătura în

direct pentru teleconferinţă.

— Îi dăm drumul.

Monitorul se înnegri, licări, după care apăru faţa tensionată a omului de ştiinţă.

Dr. Graff purta haine albastre de spital, iar mâna îi atârna într-o eşarfă petrecută pe după gât. Clipea din spatele lentilelor ochelarilor la Painter şi Jennings.

Se făcură prezentările, dar Jennings declară că ei doi erau cercetători care colaborează cu Institutul Smithsonian.

— Puteţi să ne prezentaţi ce-aţi găsit? întrebă Jennings. Ce mi-aţi arătat mai devreme? Cred că ar trebui să vadă şi colegul meu.

— Am specimenul chiar aici.

Graff dispăru de pe ecran. Unghiul camerei de filmare se lărgi şi se deplasă pentru a înfăţişa o masă de şedinţă de culoare albă.

Graff reapăru, ducând într-o mână un obiect roşu, destul de mare.

— Chestia aia e un crab? întrebă Painter îndreptându-şi trupul şi mai mult.

— *Geocarcoidea natalis,* explica Jennings. Crabul roşu de uscat de pe Insula Crăciunului.

Pe ecran, Graff dădu din cap aprobator şi puse crabul pe masă. Avea cei doi cleşti mari prinşi cu benzi elastice de cauciuc.

— Ticălosul ăsta mic – sau, ca să fiu mai precis, o hoardă din ăştia – m-a ajutat să-mi salvez viaţa pe insulă.

Curios, Painter se ridică în picioare şi se apropie de ecran.

Graff puse crabul pe masă şi îi dădu drumul. Acesta o porni imediat de-a lungul suprafeţei, deplasându-se în linie dreaptă, bine determinată. Graff se grăbi să înconjoare masa şi să ajungă de partea opusă, că să-l prindă.

Painter clătină din cap.

— Nu înţeleg. Ce încercaţi să-mi arătaţi aici?

Graff îi explică:

— Doctorului Kokkalis şi mie ni s-a părut ciudat că aceşti crabi n-au fost ucişi de expunerea la materia toxică, însă comportamentul le-a fost în mod clar afectat. S-au atacat şi s-au făcut bucăţi între ei. Aşa că sperasem să le studiez comportamentul ca să văd dacă oferă vreun indiciu legat de toxicitate.

În timp ce le povestea, Graff mai puse crabul de încă două ori pe masă, însă, indiferent unde îl plasa, indiferent din ce parte se aşeza cu faţa la creatură, crustaceul se întorcea şi o pornea

hotărât, ajungând la acelaşi colţ al mesei înainte ca aproape să se rostogolească de pe ea.

Le mai demonstră acest lucru de câteva ori.

Ciudat.

Graff le explică supoziţia sa.

— Crabul de uscat de pe Insula Crăciunului are un sistem nervos acordat foarte fin, ce-i ghidează modelul migraţiei anuale. Majoritatea crustaceelor au aşa ceva. Însă expunerea de natură toxică pare să fi resetat sistemul nervos al crabului, transformându-l în echivalentul unei busole magnetice. Crabul merge întotdeauna în aceeaşi direcţie, spre acelaşi cap compas.

Graff îşi recuperă crabul şi îl băgă într-un bazin.

— De îndată ce lucrurile se vor calma pe insulă, încheie el, aş vrea să testez şi alţi crabi, să văd dacă şi ei sunt redirecţionaţi în mod similar. Este un subiect de studiu fascinant şi aş fi foarte fericit să întocmesc propunerea de proiect de cercetare despre care vorbeaţi mai devreme, doctore Jennings.

— În mod sigur, este o anomalie ciudată, doctore Graff, zise Jennings. Eu şi colegul meu o să ne consultăm şi o să revenim. Vă sunt recunoscător pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

Legătura fu întreruptă, iar ecranul se înnegri. Însă Jennings continuă să tasteze ceva la calculatorul lui Painter. O nouă imagine apăru pe ecranul cu plasmă şi anume globul pământesc.

— Când am auzit de anomalia asta, spuse Jennings, am mers mai departe, coroborând datele puse la dispoziţie de doctorul Graff şi am trasat traiectoria descrisă de crab.

Pe ecran apăru o linie întreruptă, care încercuia globul.

— N-am crezut că rezultatele mele dovedesc ceva până când nu mi-aţi trimis ultimele informaţii primite de la comandantul Pierce.

Globul se învârti şi imaginea de pe ecran se mări brusc.

Painter se aplecă şi mai mult. Imaginea mărită înfăţişa Asia de Sud-Est. Linia punctată traversa Indonezia, trecea peste golful Thailandei şi continua parcurgând Cambodgia.

Jennings bătu uşor în ecran, evidenţiind un punct traversat de traiectoria crabului.

— Angkor Wat.

Painter îşi îndreptă spatele.

— Vrei să sugerezi că…?

— E mai degrabă o coincidenţă ciudată. Mă face să mă întreb dacă nu cumva acest crab a fost redirecţionat de la distanţă să mărşăluiască direct spre locul acesta.

Painter se holbă la ecran, în minte venindu-i imaginea lui Gray Pierce, fapt ce-i aduse aminte de înşelătoria mortală prin care acesta încerca să tragă de timp acolo.

— Dacă ai dreptate, atunci, la urma urmei, drumul din istoria lui Marco s-ar putea să nu fie chiar o fundătură. Trebuie să fie ceva acolo.

Jennings încuviinţă din cap, cu mâinile în şolduri.

— Dar ce?

5.32 A.M.
Siem Reap

Vigor îşi propuse, pentru a nu ştiu câta oară, să nu mai joace niciodată poker cu Gray.

Comandantul stătea tolănit într-un scaun de ratan din barul hotelului. Localul era închis la această oră, însă Nasser închiriase totul pentru a avea intimitate. Elephant Bar îşi dobândise numele de pe urma perechii de fildeşi mari şi curbaţi de lângă intrare. De fapt, toate decoraţiunile respectau această temă, iar holul era garnisit cu mobilier din bambus tapiţat cu materiale ce imitau pielea de zebră şi de tigru.

Gray stătea faţă în faţă cu Nasser, de-o parte şi de cealaltă a unei măsuţe de cafea, jucând un joc prudent.

Seichan se întinsese pe o canapea, cu gleznele încrucişate. Kowalski stătea la barul lung, uitându-se la şirul de sticle ce străluceau ca nişte pietre preţioase. Însă Vigor mai remarcă şi faptul că matahala de om continua să-i spioneze pe Gray şi Nasser în oglinda barului.

Nu c-ar fi putut vreunul dintre ei să facă totuşi ceva.

La rândul lor, oamenii lui Nasser se aflau la toate ieşirile şi erau dispuşi şi de-a lungul ambilor pereţi.

Cu un zăngănit de metal pe sticlă, Nasser puse unul dintre *paitzu-rile* de aur pe masă. Chiar înainte să fi deschis discuţia despre soluţia de vindecare, Nasser dorise să verifice dacă ruinele Angkorului erau într-adevăr locul în care Marco Polo se confruntase cu virusul lui Iuda. Gray îi relatase totul, descifrându-i întreaga poveste aşa cum o făcuse la bordul hidroavionului.

Vigor stătea lângă masă, studiind scrierea angelică, harta stelelor, harta ruinelor. Ascultase din nou cum se desăvârşise decodarea mesajului, de la un cap la altul.

Nasser acceptă în cele din urmă adevărul. Se lăsă pe spate.

— Şi cum e cu vindecarea asta?

Vigor se forţă să nu tresară. Pe timpul zborului încoace, Gray îi explicase ce credea el despre ultima povestire a lui Marco Polo: oroarea vaccinării prin canibalism. Era o ipoteză intrigantă, însă de fapt nu oferea nici un remediu real de vindecare.

Din cauza riscului pe care-l presupunea aceasta înşelătorie, Gray încercase să scape de Vigor şi să-l suie într-o altă cursă atunci când schimbaseră avioanele în Bangkok.

— Este prea periculos, îl avertizase Gray. Du-te înapoi în Italia.

Însă Vigor refuzase s-o facă. În afară de faptul că Nasser ordonase ca ei *toţi* să meargă în Cambodgia, Vigor avea propriile motive să-i însoţească. Pe undeva pe-aici, printre ruinele astea, dispăruse călugărul Agreer, slujitor al Domnului în sutană, sacrificându-se pentru a-l salva pe Marco şi pe ceilalţi. Vigor nu putea să întoarcă spatele unui asemenea act dezinteresat de eroism. Dar mai avusese încă un argument, mai important, pe care i-l dăduse lui Gray.

„Băştinaşii care le-au oferit remediul au recunoscut ceva la călugărul Agreer, o anumită trăsătură distinctă, îi explicase Vigor. De ce l-au căutat pe el? Dacă există vreun răspuns dincolo de ceea ce a spus Marco, s-ar putea să fie nevoie de un alt slujitor al Domnului ca să-l descopere."

Gray fusese de acord, dar cu rezerve.

În plus, Vigor mai avea un ultim motiv, unul pe care nu-l mărturisise cu voce tare. Ceva ce observase în ochii tânărului. Disperare. În vreme ce se jucau şi aceste ultime cărţi, Gray devenea din ce în ce mai nechibzuit. Cum ar fi şi această cacealma riscantă, prin care intrase într-o capcană fără a avea nici o altă strategie. Gray îşi puse toate speranţele în directorul Crowe, fiind încrezător că şeful său va găsi o cale prin care să îi salveze părinţii în timp util, dându-i astfel mâna liberă să acţioneze.

Însă se ridica Gray la nivelul jocului care se juca aici, având în vedere cât de afectat era de îngrijorare din cauza părinţilor săi? În mod clar, ceva din ascuţimea minţii sale se dusese.

Vigor se uită lung la hărţile şi scrierile angelice întinse pe masă.

De exemplu, cum de-i scăpase lui Gray asta mai devreme?

— Remediul, stărui Nasser, ceea ce-i atrase atenţia lui Vigor. Spune-mi ce ştii.

De partea cealaltă a mesei, Gray rămase imperturbabil, fără

nici un strop de transpiraţie pe frunte.

— O să-ţi dau numărul unui seif de pe aeroport. Din Bangkok. Îţi zic unde să găseşti cheia care să-ţi confirme ceea ce urmează să spun. Noi am ascuns cel de-al treilea şi ultimul pergament în acest seif. În acest ultim document, Marco descrie remediul. Este împărţit în două. O să-ţi zic prima parte, fără nici un fel de obligaţie.

Nasser se foi, îngustând un ochi.

— De îndată ce termin, ca semn al bunei tale credinţe, o să-mi eliberezi unul din părinţi. Şi o să aştept să am o confirmare mulţumitoare. În plus, o să-ţi spun numărul seifului şi locul unde se află cheia. Poţi să verifici tot ceea ce zic. Îţi convine?

— Depinde de ce voi auzi.

Gray nu făcu altceva decât să rămână cu privirea fixă, fără să clipească.

Vigor ştia că asta era o tactică de a tărăgăna totul, ce avea să lungească pe cât posibil dezvăluirea. Sulul de mătase fusese într-adevăr încuiat într-un seif din aeroportul din Bangkok, însă totul echivala cu a umbla după potcoave de cai morţi. Nu exista nici o a doua parte a remediului.

Gray oftă ca şi cum ar fi lăsat de la el.

— Iată deci povestea din cel de-al treilea pergament. Conform spuselor lui Marco…

În vreme ce Gray relata ceea ce le dezvăluise cel de-al treilea sul de mătase brodată, Vigor studie documentele de pe masă, ascultând numai pe jumătate. Comandantul continua să zică adevărul, ştiind că avea să câştige mai mult timp descriind fapte reale decât minciuni. După ce Gray termină, Nasser urma să dea toate telefoanele necesare, să aranjeze ca sulul de mătase să fie recuperat din seif, după care să fie descifrat. Toate astea aveau să necesite vreme. Sulul de mătase astfel descoperit avea să susţină povestea lui Gray şi astfel să facă mult mai probabil că Nasser să înghită orice plăsmuire care o să urmeze. Şi, chiar dacă minciunile lui Gray nu reuşeau să convingă, cel puţin unul din părinţii săi avea să fie salvat până atunci.

Acesta era planul.

Gray îşi încheie într-un final relatarea, făcând legătura cu partea ştiinţifică a întregii chestiuni.

— Aşadar, canibalismul a servit în mod clar ca mijloc de vaccinare împotriva maladiei. Însă modul exact în care s-a realizat asta va mai aştepta până când o să ştiu că unul dintre părinţii mei este în siguranţă.

Gray îşi încrucişă mâinile şi le puse în poală.

Nasser rămase tăcut un moment, după care vorbi încet:

— Deci, în realitate, nu avem nevoie decât de cineva care s-a vindecat de virusul lui Iuda, cineva care a supravieţuit bolii. După care putem să realizăm vaccinul din limfocite şi anticorpi.

Gray rămase tăcut, ridicând doar uşor din umeri, declarând astfel tacit că orice alte răspunsuri aveau să aştepte până când unul din părinţii săi era pus în libertate.

Nasser oftă, îşi băgă mâna în buzunar, deschise clapeta telefonului şi apăsă unul dintre butoane.

— Annishen, spuse el. Alege unul din ostatici. Pe care vrei tu.

Nasser ascultă.

— Da, e bine... şi omoară-l.

5.45 P.M.

Gray sări peste masă.

Nu avea nici un plan, reacţionase pur şi simplu din instinct.

Însă probabil că Nasser îi făcuse semn unuia dintre oamenii săi. Capul lui Gray explodă de durere, lovit din spate, iar în faţa ochilor văzu brusc o lumină strălucitoare, plină de scântei, care se transformă într-un val trecător de întuneric. Corpul i se lovi de masa de cocteil şi se rostogoli cu o bufnitură pe podea, făcând ca vederea să-i revină ca prin ceaţă.

Acum, cinci arme erau îndreptate spre Gray.

Şi mai multe spre Seichan şi Kowalski.

Vigor stătea în picioare, cu braţele încrucişate.

Nasser nu se mişcase, cu telefonul încă la ureche.

— Stai, Annishen. O secundă.

Lăsă telefonul jos, acoperind pe jumătate receptorul cu cealaltă mână.

— Se pare că ăsta-i sfârşitul, domnule comandant Pierce. Al mai multor drumuri. Ultimul pergament al lui Polo nu face decât să confirme ce-am aflat de la contingentul Ghildei din Indonezia. Echipa ştiinţifică a ajuns la aceeaşi concluzie. Un potenţial remediu se află în corpul unei supravieţuitoare. Una care se întâmplă să *strălucească,* aşa cum scrie şi în povestea lui Polo.

Gray clătină din cap. Nu a negare, ci doar din cauza dificultăţii de a înţelege ce zicea Nasser. Sângele îi zvâcnea în urechi, asurzindu-l. Planul său dăduse greş.

Nasser ridică din nou telefonul la ureche.

— Aşadar, se pare că latura istorică pe care am investigat-o noi, drumul acesta a dus exact înapoi la latura ştiinţifică. A fost descris un cerc complet şi acesta-i sfârşitul proverbial al poveştii. Pentru tine. Pentru maică-ta şi taică-tău.

Gray simţi cum lumea se comprimă în jurul său. Până şi vederea i se îngustă, iar vocile sunară mai dogite. Până când Vigor păşi mai aproape de el.

— Ajunge, izbucni monseniorul autoritar, cu tonul unui profesor dintr-o aulă universitară.

Toţi ochii se îndreptară asupra lui. Până şi Nasser făcu o pauză.

Vigor se uită fix la cel care îi ţinea captivi.

— Faci cam multe presupuneri, tinere. Presupuneri care n-or să-ţi folosească ţie sau asociaţilor tăi.

— Cum aşa, monseniore? întrebă Nasser menţinând un ton politicos.

— Remediul acesta. A fost deja testat de oamenii tăi de ştiinţă?

Vigor se uită lung la Nasser, după care îi scăpă un uşor fornăit pe nas.

— Fac pariu că nu. Tot ce ai afirmat sunt doar nişte presupuneri teoretice, probabil susţinute de povestea lui Marco. Însă sunt departe de a fi o certitudine. Şi îmi pare rău, dar nu pot lua în seamă declaraţia ta conform căreia drumul istoric s-a încheiat. Într-adevăr, s-ar putea să conveargă cu drumul ştiinţific, însă mai degrabă decât o încheiere, cred că descrierea cea mai corectă a situaţiei este aceea că cele două drumuri merg *împreună* mai departe. Nu te grăbi prea tare să ignori istoria. Nu încă, tinere. Latura istorică trebuie urmărită în continuare.

Mintea lui Gray căută să analizeze vorbele monseniorului. Oare minţea, juca la cacealma sau spunea adevărul?

Nasser oftă, cântărind, după câte se părea, acelaşi lucru.

— Vă apreciez încercarea, monseniore. Însă nu văd nimic aici care să justifice alte investigaţii. Oamenii de ştiinţă pot să preia totul de acum încolo.

Acum veni rândul lui Seichan să fornăie pe nas.

— Uite, de-aia n-o să urci mai mult în ierarhia Ghildei, Amen. Tot pasând responsabilitatea altora. Îţi sugerez să-l asculţi pe monsenior.

Nasser se uită dispreţuitor la ea, dar, după aceea, îşi aruncă rapid privirea spre Vigor.

— Harta lui Marco indică locul acesta, ruinele. Se termină aici.

Vigor se apleca şi ridică harta vastului complex de ruine ale Angkorului.

— Asta acoperă peste 150 de kilometri pătraţi. Adică o ditamai suprafaţa de pământ. Asta chiar îţi dă impresia de *sfârşit?*

Ochii lui Nasser se îngustară.

— Propuneţi ca noi să cercetăm întreaga suprafaţă de 150 de kilometri pătraţi? Pentru care sfârşit? Avem deja remediul.

Vigor clătină din cap.

— Nu-i nevoie să cercetaţi întregul complex. Marco a scos în evidenţă cel mai semnificativ sit pentru noi.

Nasser se întoarse spre Gray, gata să-l ameninţe, cu ochii întunecaţi aţintiţi asupra lui.

Vigor păşi între ei.

— Comandantul Pierce n-a ascuns nimic. El nu are răspunsul la asta. Jur pe sufletul meu.

Nasser se încruntă.

— Dar dumneata îl ai.

Vigor îşi apleca fruntea.

— Îl am. Şi o să ţi-l zic şi ţie. Însă numai dacă promiţi pe cuvânt de onoare că o să-i laşi în viaţă pe părinţii comandantului Pierce.

Trăsăturile lui Nasser se înăspriră de suspiciune.

Vigor ridică o mână.

— Nu-ţi cer să-i eliberezi. Ci numai să mă asculţi până la capăt şi cred că o să înţelegi nevoia de a urma acest drum până la sfârşit.

Gray observă nesiguranţa şi şovăiala de pe chipul lui Nasser.

„Oh, te rog, Doamne, fă că Vigor să-l convingă!”

Vigor continuă:

— Deci să urmăreşti drumul acesta istoric până la sfârşit şi *după aceea* să iei decizii. Cu privire la ei, cu privire la noi. Ar fi absurd să-i omori pe ostatici sau să-ţi elimini resursele până nu descoperi ce se află la adevăratul capăt al acestui drum.

Nasser se prăbuşi în scaun.

— Atunci, arată-mi unde se termină. Convinge-mă, monseniore!

— Iar dacă fac asta, ca un om de onoare, o să-i laşi în viaţă pe părinţii lui Gray?

Nasser dădu din mână.

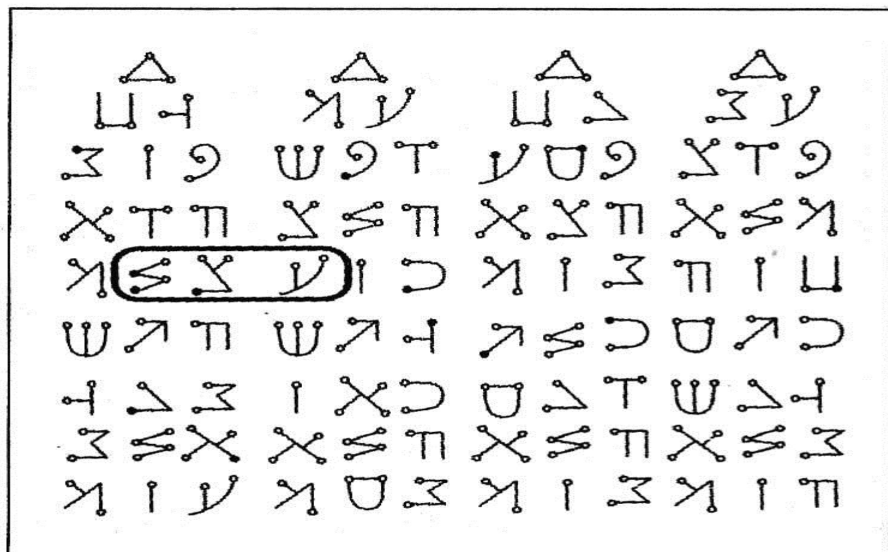
— Bine. Pentru moment, însă dacă minţi, monseniore…

— Nu mint.

Vigor se lăsă într-un genunchi, în faţa mesei.

Gray i se alătură.

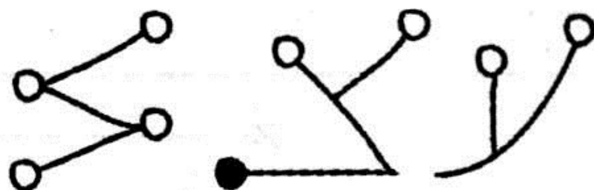
Vigor întinse în faţă trei foi de hârtie: harta Angkorului, codul angelic al obeliscului fi rândul cu cele trei simboluri de pe chei. Monseniorul ridică foaia pe care se afla codul angelic.

— După cum a povestit deja şi comandantul Pierce, toate semnele diacritice înnegrite – cerculeţele ce scot în evidenţă scrierea – reprezintă de fapt templele ce formează Angkorul.

Nasser dădu din cap aprobator.

— Şi iată din nou cele trei simboluri de pe chei.

— Acum, compară aceste trei simboluri cu simbolurile încercuite de pe obelisc care se potrivesc. Ce vezi diferit la ele?

Nasser se apleacă mai mult în faţă, aşa cum făcu şi Gray.

— Pe simbolurile de obelisc sunt trei cerculeţe înnegrite, spuse Nasser.

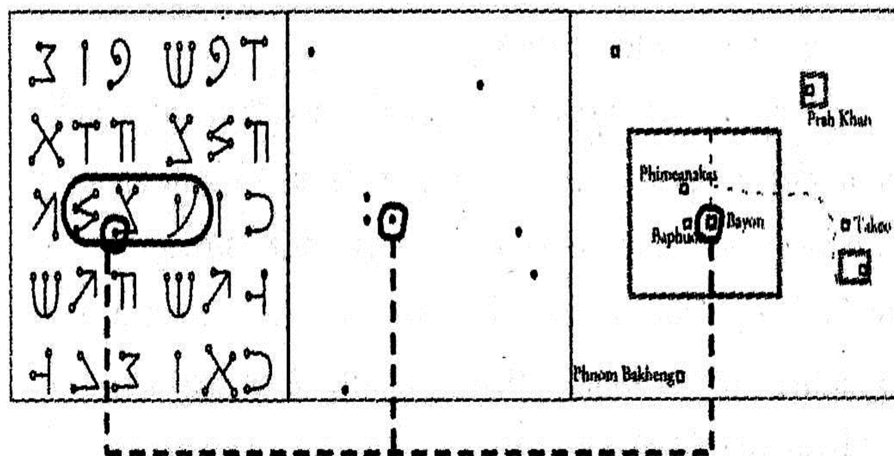
— Reprezentând trei temple, zise Vigor. Acum, câte cerculeţe înnegrite există printre cele trei simboluri de pe chei?

— Unul singur, spuse Gray.

Deja înţelese şi el. Fusese atât de convins că rezolvase acest puzzle mai devreme, încât nu reuşise să meargă un pas mai departe.

— Un templu. Acel cerculeţ înnegrit nu reprezintă castelul portughez – reprezintă unul dintre temple!

Gray întoarse harta spre el, luă un stilou ca să încercuiască templul respectiv şi le uni.

Nasser se aplecă şi mai mult, pentru a citi ce scria în dreptul templului marcat pe harta Angkorului.

— Bayon.

Se lăsă la loc pe spate.

— Însă cum poţi dumneata să fi atât de sigur că asta are vreo semnificaţie?

— Bayonul a fost ultimul templu construit în Angkor, spuse Vigor. Construit cam în perioada în care Marco a trecut prin zonă. Ceea ce-i cel mai ciudat în legătură cu templul acesta e că, după ce-a fost terminat, toate construcţiile s-au oprit în zonă.

— Dar ce-am putea găsi acolo? întrebă Nasser.

Vigor ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate că sursa virusului lui Iuda, poate vreun alt răspuns. Tot ce ştiu este că Marco a crezut că e suficient de important ca să-l includă în poveste. Şi, chiar dacă n-am dreptate, după ce-ai urmărit această poveste pe

jumătate de glob, de ce să te opreşti când eşti la numai câţiva paşi de adevăratul capăt?

Nasser se holbă de jur împrejurul încăperii.

Seichan îşi schimbă poziţia.

— Putem să ajungem acolo într-o jumătate de oră, Amen. Merită cel puţin să mergem până acolo.

Gray se abţinu să fie de acord cu ei, de teamă că nu cumva prin asta să-l enerveze din nou pe Nasser.

Vigor nu fu la fel de sfios.

— Marco a trecut prin prea multe necazuri ca să indice lumii despre acest templu. Călugării de la Vatican au trecut prin la fel de multe necazuri ca să ascundă întreaga poveste într-un cod. Până şi localnicii de aici susţin că templul încă mai are multe comori ascunse. Aşa că merită să fie cercetat.

Kowalski ridică o mână.

— Iar eu trebuie să mă duc să mă uşurez. Rău de tot.

Nasser se încruntă, dar se ridică în picioare.

— O luăm într-acolo. Înspre Bayon. Însă, dacă nu descoperim nimic până la miezul nopţii, gata, s-a terminat.

Nasser îşi ridică telefonul la ureche.

— Annishen, amână executarea ordinului.

Gray îşi întinse mâna şi apucă genunchiul lui Vigor pe sub masă.

„Mulţumesc!”

Vigor îşi aruncă rapid privirea spre el, dar expresia de pe faţa lui spunea: „Nu suntem încă în afara oricărui pericol”.

Nasser dovedi acest lucru.

— Annishen, alege-l tu pe unul din părinţi. O să le cruţăm viaţa, aşa cum mi-am dat cuvântul în faţa monseniorului. Dar tot mai avem nevoie de un stimulent care să-l încurajeze pe comandant să continue să coopereze din toată inima.

Nasser îşi aţinti privirea asupra lui Gray.

— Pentru fiecare oră în care n-avem rezultate satisfăcătoare, îi tai câte un deget de la mână. Şi fiindcă stăm aici de mai bine de-o oră din cauza încercărilor inutile ale comandantului Pierce de a se lua la bătaie, ai putea să-i tai primul deget chiar acum.

Nasser trânti clapeta telefonului.

Gray ştia că tăcerea i-ar fi fost mai de folos, însă cuvintele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri:

— Jigodie împuţită. O să te omor!

Imperturbabil, Nasser se întoarse.

— Apropo, comandante Pierce, ghici pe cine a ales Annishen…

pe maică-ta.

6.55 P.M.

În timp ce gluga îi era smulsă de pe cap, Harriet intui că se petrecea ceva rău, îngrozitor de rău.

Fusese târâtă din debaraua în care fusese încuiată şi forţată să se aşeze pe un scaun de oţel. Acum, cu gluga trasă de pe cap, văzu că se află într-un depozit părăsit. Spaţiul era destul de cavernos, cu pereţi şi podele din beton. Tavanul era traversat de grinzi de oţel şi de ţevi montate la vedere, iar din nişte scripeţi ruginiţi atârnau diferite lanţuri. Mirosea a ulei de motor şi a cauciuc ars.

Harriet aruncă rapid o privire în jur.

Nu existau nici un fel de ferestre. Singura lumină provenea de la câteva becuri atârnate pur şi simplu din tavan, care formau câteva conuri luminoase în întuneric. O scară din oţel se înălţa într-o parte. Lângă ea, un lift vechi de marfă stătea deschis.

Totul părea pustiu şi gol – cu excepţia celor care-i ţineau în captivitate.

La un pas distanţă de ea, în stânga, Annishen stătea aplecată peste o masă, cu un mobil la ureche, în tăcere. Se părea că asculta ceva transmis de la capătul celălalt al firului. Pe masă era pus un pistol, lângă un cleşte de cuie şi o mică lampă cu flacăra deschisă, folosită la lipit. Alţi trei bărbaţi patrulau în întunericul încăperii de la demisol.

Direct în partea opusă, soţul lui Harriet stătea prăbuşit pe un scaun identic. Ca şi Harriet, avea încheieturile mâinilor prinse în cătuşe. Unul dintre cei trei bărbaţi stătea de pază lângă el, cu mâna lipită de un pistol băgat în toc. Însă Jack nu reprezenta nici o ameninţare. Capul îi atârna inert, iar din gură îi curgea o dâră de salivă. Îi scoseseră pantalonii. Făcuse pe el, iar partea din faţă a boxerilor era îmbibată în urină. Piciorul stâng, de la genunchi în jos, era prins în chingile protezei ortopedice. Vechiul accident de muncă îl lăsase pe Jack fără o mare parte din mândria sa. Natura îi luase restul. Şi nu numai natura.

Harriet simţi greutatea pastilelor nefolosite în buzunarul puloverului.

Lacrimile care o podidiră i se scurseră de-a lungul feţei.

Annishen vorbi, terminându-şi convorbirea cu un pocnet scurt

al clapetei telefonului mobil. Se întoarse cu faţa la Harriet şi făcu îi semn cu mâna spre unul dintre paznici.

— Desfă-i cătuşele.

Harriet nu obiectă. Îşi ridică braţele ca să permită descuierea cătuşelor de la mâini. Greutatea acestora dispăru brusc. Îşi frecă încheieturile.

„Oare ce se întâmplă?”

Supunându-se unui semnal din partea lui Annishen, unul dintre bărbaţi o târî cu tot cu scaun până lângă masă. Scrâşnetul puternic al oţelului pe ciment îl făcu pe soţul ei să-şi ridice confuz capul.

— Harriet… murmură el. Cât e ceasul?

— E-n regulă, Jack, murmură ea cu tandreţe. Dormi la loc.

Annishen păşi spre el.

— Nu prea cred. A dormit destul. Pastilele alea mici pe care i le-ai dat şi-au făcut efectul în sfârşit, l-au liniştit complet. Însă acum e timpul să se scoale.

Îi cuprinse bărbia şi îi săltă capul cu forţa.

— Aşa să-l ţii, îi dădu ea instrucţiuni paznicului său. Trebuie să vadă tot spectacolul.

Jack nu se zbătu şi nu se opuse deloc, în vreme ce bărbatul îi luă capul şi-l ţinu strâns.

Annishen se reîntoarse la masă, ştergându-şi saliva prelinsă de pe bărbia lui Jack pe cracul pantalonului. Dădu din cap spre paznicul de lângă scaunul lui Harriet. Acesta se întinse, înşfăcă braţul stâng lui Harriet şi îl izbi de masă, ţintuindu-i încheietura lipită de lemn.

Instinctiv, Harriet se zbătu să şi-o tragă înapoi, dar bărbatul îi trase mâna şi mai departe, întinzându-i braţul până când ajunse cu subsuoara lipită de marginea mesei. Mai simţi şi-o ţeavă rece de pistol lipită de obraz, ţinută acolo de cel de-al treilea paznic.

Annishen se plimba de colo-colo.

— Se pare că trebuie să-i dăm fiului dumitale o mică lecţie, doamnă Pierce.

După care luă lampa cu flacăra deschisă şi apăsă pe trăgaciul de autoaprindere. Din ţeava lămpii, cu un fâsâit tăios, ţâşni o flacără albăstruie. Puse lampa pe masă, lângă mâna ei.

— Pentru cauterizarea ciotului rămas.

— Ce… ce faci?

Ignorând-o, femeia luă cleştele, desfăcându-şi larg braţele.

— Acum, pe care deget să-l tăiem primul?

6.01 A.M.

Gray se afla pe bancheta din spate a unei dubiţe albe. Seichan stătea lipită de el, amândoi fiind încadraţi de două gărzi înarmate. Nasser era cu faţa la ei, pe banchetă, flancat de alte gărzi.

Kowalski şi Vigor călătoreau în vehiculul din spatele lor. Alte două dubiţe, aflate în faţă, respectiv în spatele celor două maşini, erau burduşite cu oameni înarmaţi îmbrăcaţi în uniforme kaki.

Nasser nu risca deloc.

Prin parbriz, Gray se uită plictisit la vârfurile ascuţite ale Angkor Wat ce se înălţau prin ceaţa din faţă, cinci turnuri masive, în formă de ştiulete de porumb, luminate de primele raze ale soarelui ce răsărea abia acum. Angkor Wat era primul dintre multele temple răspândite pe 150 de kilometri pătraţi de ruine. De asemenea, era cel mai mare şi cel mai bine păstrat, considerat un simbol cambodgian, cu amestecul său de ziduri şi camere imense, de turnuri crestate, de sculpturi şi statui. Numai acest templu singur acoperea 500 de acri de pământ înconjuraţi de un şanţ larg de apărare.

Însă nu acest templu era ţinta lor.

Ei se îndreptau spre Angkor Thom, aflat la aproximativ 1,5 kilometri spre nord. Şi, cu toate că nu era la fel de mare ca Angkor Wat, ruinele găzduiau marele templu Bayon, considerat a fi inima întregului Angkor.

Un hop zdruncină dubiţa.

Gray îşi surprinse imaginea reflectată în oglinda retrovizoare. Avea obrajii căzuţi şi întunecaţi, buzele crăpate, iar barba nerasă ce se întindea pe deasupra gurii şi bărbiei semăna cu o vânătaie imensă, închisă la culoare. Doar ochii îi străluceau încă, duri şi de neclintit, alimentaţi de furie şi de dorinţa de răzbunare. Însă în sufletul lui nu mai rămăsese decât durere şi un acut sentiment de vinovăţie.

Seichan, probabil simţind cum se cufundă într-o disperare amorţitoare, îi apucă mâna în mâinile ei. Nu era un gest de tandreţe. Îl strânse tare, până când unghiile îi intrară în carne, refuzând să-l lase să se piardă complet, trăgându-l de pe marginea acelei prăpăstii.

Nasser îi observă gestul. Pe faţă, îi apăru un uşor rânjet

batjocoritor, după care îi dispăru.

— Şi eu care chiar am crezut că eşti mai deştept de-atât, domnule comandant, mormăi el. Încă nu i-ai pus-o?

Gray se adună şi îl privi fix.

— Taci dracu' din gură!

Nasser râse o dată sarcastic, amuzat.

— Nu? Foarte rău. Dacă tot eşti tras pe sfoară, ar trebui cel puţin să te-alegi cu ceva din asta.

Seichan îşi trase uşor mâna din mâna lui Gray.

— Să ţi-o trag, Amen!

— Nu mai poţi, Seichan. Nu după ce te-am scos din pat în şuturi.

Nasser îşi întoarse privirea spre Gray.

— Ştiai asta? C-am fost iubiţi cândva?

Gray îi aruncă o privire rapidă lui Seichan. În mod sigur, Nasser minţea. Cum ar fi putut ea... cu nemernicul ăsta care tocmai ordonase torturarea mamei sale? Numai gândul la mama sa îi picura şi mai mult acid în stomac.

Însă Seichan refuză să se uite în ochii lui Gray, aruncându-i în schimb o căutătură aspră lui Nasser. Degetele ei îndoite brusc se strânseră în pumn pe genunchi.

— Dar povestea asta s-a terminat, zise Nasser. Din cauza târfei ăsteia ambiţioase. Amândoi încercăm să ajungem pe următoarea treaptă de pe scara ierarhică a Ghildei. Ultimul nivel până în vârf. Însă am ajuns la o diferenţă de opinii. Cu privire la cum să punem mâna pe tine.

Gray înghiţi în sec.

— Despre ce mama dracului vorbeşti?

— Seichan a vrut să-şi folosească farmecele pentru a te momi ca să cooperezi din proprie voinţă, să ajuţi Ghilda să urmărească drumul lui Marco. Eu, pe de altă parte, am crezut într-o abordare mult mai directă. Sânge şi constrângere. O modalitate demnă de un bărbat. Însă când Ghilda a decis împotriva planului ei, Seichan a căutat să ia problema în propriile mâini. L-a omorât pe curatorul veneţian, a furat obeliscul şi a luat avionul spre Statele Unite.

Seichan îşi încrucişă braţele, aruncându-i o privire plină de dezgust.

— Iar tu eşti încă furios pentru că ţi-am suflat prada de sub nas. Din nou.

Gray o studie pe Seichan.

„Oare toată povestea ei despre salvarea lumii... s-ar putea să

fie o minciună de la A la Z?”

— Aşa că m-am dus după ea în State, continuă Nasser. Ştiam unde avea să se ducă. A fost destul de uşor să-i întind o cursă.

— Unde m-ai ratat, n-ai reuşit să mă omori, spuse ea în batjocură, dovedindu-ţi încă o dată incompetenţa.

El îşi ridică degetele aproape lipite.

— La milimetru, replică el şi lăsă mâna jos. Cu toate astea, ţi-ai păstrat strategia originală, nu-i aşa, Seichan? Ai continuat să-l cauţi pe comandantul Pierce. Numai că acum, probabil, ca să-l foloseşti ca aliat. Ştiai că o să-ţi sară în ajutor. Tu şi Gray împotriva lumii! râse gros. Încă te mai joci cu el, Seichan?

Seichan pufni uşor ironic.

Nasser se întoarse din nou spre Gray.

— Poţi să zici de ea orice, dar nu că nu-i ambiţioasă. E nemiloasă. Ar călca şi pe cadavrul propriei mame ca să urce în ierarhie.

Seichan se aplecă în faţă, aruncându-i o privire feroce.

— Da, dar măcar eu n-am îngenuncheat în tăcere, în vreme ce maică-mea era omorâtă în faţa ochilor mei.

Nasser strânse din dinţi cu putere, pe faţă întipărindu-i-se o grimasă sugestivă.

— Laşule, murmură Seichan prăvălindu-se la loc pe scaun cu un rânjet plin de satisfacţie. Până şi pe taică-tău l-ai omorât când era cu spatele la tine. În ciuda a ceea ce făcuse, tot n-ai putut să te uiţi în ochii lui când ai făcut-o.

Nasser se repezi la ea, cu o mâna îndreptată direct spre gâtul femeii.

Gray, instinctiv, îl lovi pe Nasser peste braţ.

Poate că n-ar fi trebuit s-o facă.

Potolit, Nasser se trase singur la loc, cu ochii plini de ură.

— Cel mai bine e să ştii cu cine ai de-a face, îi spuse el lui Gray. Ar trebui să ai grijă ce-i spui târfei ăsteia.

Protagoniştii duelului verbal rămaseră tăcuţi în colţurile lor. Gray se uită la Seichan, dându-şi seama că, în tot scandalul pe care-l făcuse, ea nu negase deloc cele spuse de Nasser. Gray îşi perindă prin minte evenimentele petrecute în ultimele zile, dar îi era greu să se concentreze din cauza durerii de cap pricinuite de lovitura primită şi a senzaţiei de teamă ce i se înşurubase adânc în stomac.

Oricum, existau nişte fapte reale pe care cu greu putea să şi le alunge din minte. Seichan îl omorâse pe curatorul veneţian ca să pună mâna pe obelisc. Cu sânge-rece. Iar când se întâlniseră

pentru prima oară, în urmă cu câţiva ani, încercase să-l omoare chiar şi pe el.

Cuvintele lui Nasser îi răsunau în cap.

„Cel mai bine e să ştii cu cine ai de-a face…”

Gray nu ştia.

În ultimă instanţă, nu ştia pe cine să creadă, în cine să aibă încredere.

În mod cert, Gray ştia un singur lucru. Nu mai puteau face nici o mişcare greşită de-aici înainte. Orice eşec ameninţa nu doar viaţa lui.

7.05 P.M.

Harriet se zbătea, plângând în hohote, terorizată.

— Te rog, nu…

Încheietura mâinii îi era prinsă ca într-o menghină în strânsoarea paznicului şi ţintuită de masă, iar palma îi era turtită sub greutatea pumnului aceluiaşi paznic. Lampa cu flacără deschisă şuiera la câţiva centimetri distanţă.

Annishen ţinea cleştele deschis deasupra degetelor răşchirate ale mâinii lui Harriet.

— Din Oceanul Pacific a ieşit un peşte mic…

Coborî cleştele către inelarul lui Harriet. Diamantul de pe verighetă strălucea sub becul atârnat din tavan.

— Nu…

Imediat răsună o *pocnitură* puternică, făcându-i pe toţi să tresară.

Harriet îşi întoarse capul în timp ce Annishen îşi îndreptă trupul. La nici doi metri distanţă, paznicul care îi ţinuse cu forţa bărbia lui Jack, obligându-i soţul să vadă iminenta mutilare, ţipă şi se trase împleticindu-se în spate. Din nas îi curgea sânge.

Jack sări de pe scaun, răsucindu-se aproape complet faţă de poziţia din care doar ce-l lovise pe paznic cu capul în gură. În vreme ce se învârtea în loc, îi smulse pistolul paznicului din toc şi îl întoarse cu ambele mâini prinse în cătuşe.

— Jos, Harriet! spuse el trăgând în acelaşi timp.

Paznicul care-i ţinuse lui Harriet pistolul lipit de obraz încasă un glonţ în piept. Individul căzu pe spate. Arma îi dispăru în întuneric.

Al doilea paznic dădu drumul mâinii lui Harriet şi încercă să-şi

scoată arma.

POC!

Cu coada ochiului, Harriet văzu cum obrazul şi urechea bărbatului dispar într-un nor de stropi de sânge. Însă îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Annishen. Femeia deja dăduse drumul cleştelui cu un zăngănit puternic şi îşi înhăţase în grabă pistolul de pe masă. Cu o mişcare extrem de rapidă, îşi îndreptă arma spre Jack.

Harriet, cu mâna încă întinsă pe masă, se repezi şi apucă lampa cu flacăra deschisă. Cât ai clipi, aţinti flacăra spre mâna şi încheietura mâinii femeii. Annishen ţipă. Arma ei trase. O împuşcătură năprasnică bubui, glonţul lovi cimentul podelei şi ricoşa într-o parte. Mâneca femeii fu cuprinsă de flăcări în momentul în care cădea pe spate, scăpându-şi pistolul.

Jack trase din nou, dar durerea nu făcu decât ca Annishen să fie şi mai rapidă.

Femeia se feri într-o parte, sări peste masă şi se aruncă urmată de o dâră de foc pe o uşă din spatele încăperii.

Jack mai trase încă două. Focuri, urmărind-o pe femeie – după care ajunse lângă Harriet. O trase spre el, o ridică, după care se grăbi împreună cu ea spre scări.

— Trebuie să ieşim de-aici. Împuşcăturile…

Deja se auzeau strigăte deasupra capetelor lor. Detunăturile fuseseră auzite.

— Liftul de marfă, rosti Jack.

O luară împreună spre cabina deschisă, Jack ţopăind uşor din cauza protezei. Odată ajunşi înăuntru, Jack trase uşa liftului, o închise şi apăsă butonul pentru etajul şase. Al doilea etaj de sus în jos.

— Parterul e precis plin de paznici. Aşa că o să mergem sus. Să căutăm o ieşire în caz de incendiu… un telefon… sau pur şi simplu să găsim un loc în care să ne ascundem.

O trase pe Harriet spre colţul din spate al liftului în vreme ce cabina trecea de parter. Strigătele ajunseră până la ei. Fasciculele luminoase ale unor lanterne se plimbau de colo-colo prin întuneric.

Cel puţin 20 de oameni. Jack avea dreptate. Aveau să fie nevoiţi să găsească o altă cale de scăpare sau vreo modalitate de a cere ajutor. Dacă nu reuşeau, trebuiau să se ascundă.

Liftul continua să urce.

Jack o ţinea strâns.

Ea se lipi de el.

— Jack… cum… erai atât de…

— Năuc?

Jack clătină din cap.

— Dumnezeule, Harriet, chiar crezi că deja am ajuns atât de rău? Ştiu c-am avut un episod la hotel. Îmi pare rău că te-am lovit.

Vocea i se înmuie puţin la final.

Ea se agăţă de el, acceptându-i scuzele.

— Când te-au electrocutat cu taserul, am crezut că s-a întâmplat ceva rău la nivel neurologic.

Îl strânse iarăşi în braţe.

— Slavă Domnului!

— M-a zgâlţâit ca naiba. Însă mai târziu, când mi-am dat seama că doar te prefăceai că-mi dai nenorocitele alea de pastile, am înţeles că încercai să-mi spui să joc teatru, să simulez că sunt într-o stare mai proastă decât eram în realitate, ceea ce avea să-i facă să lase garda jos.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

— Aşadar, te-ai prefăcut tot timpul?

— De fapt, chiar am făcut pe mine, zise el supărat. Însă n-au vrut să mă ducă la mizeria aia de budă.

Liftul se opri.

Jack deschise uşile şi îi făcu semn să iasă, după care le închise la loc. Îşi băgă mâna prin şipcile uşii de lemn şi apăsă butonul pentru subsol, trimiţând cabina înapoi.

— Nu vreau să ştie la ce etaj am coborât, îi explică el.

Împreună, înaintară prin semiîntunericul depozitului. Peste tot era plin de echipamente vechi.

— După cum arată, e o fostă fabrică de conserve, spuse Jack. Ar trebui să fie o grămadă de locuri în care să ne ascundem.

De undeva de sub ei, la o distanţă apreciabilă, se auzi brusc un zgomot.

Un lătrat… agitat, de rău augur.

— Au câini, şopti Harriet.

15
Demonii din adâncuri

7 IULIE, 4.45 A.M.
Insula Pusat

Le luase prea mult să traverseze plasa de deasupra insulei.

În timp ce Monk şi armata lui se târâseră peste acoperişul lumii, ochiul furtunii trecuse dincolo de insulă şi acum era împins înapoi spre mare. Înspre est, taifunul se ridica precum un val puternic, gata să lovească din nou şi mai puternic insula.

Vânturile se înteţiseră deja.

Monk se agaţă cu putere de şipcile ce formau pasarela, în vreme ce plasa se zgâlţâia. Tunetele bubuiau ca şi cum s-ar fi tras cu tunul în apropiere, iar fulgerele se succedau cu viteză ameţitoare pe cer, împrăştiind scântei în norii negri. Părea că zăgazurile cerurilor fuseseră rupte şi ploaia şfichiuia sălbatic.

Încleştat de scânduri, cu încheieturile mâinilor albe de efort, Monk se uită în jos.

Mistress of the Seas plutea pe lagună, strălucind îmbietoare.

De sub căptuşeala plasei, mai mult frânghii fură scoase şi coborâte încet spre pista de aterizare pentru elicoptere, de pe puntea cea mai de sus. Monk şi-ar fi dorit ca elicopterele să se afle în continuare acolo, însă păsările zburaseră din cuib înainte ca vaporul să intre în laguna insulei.

Ceea ce le lăsa ca unică opţiune barca lui Ryder.

Mai fură coborâte nişte frânghii, până la douăsprezece, care acum se legănau în bătaia vântului.

În faţă, Jessie urlă nişte ordine în malaeza. Tânărul asistent se afla la doar 30 de metri depărtare, însă vântul îi transforma majoritatea cuvintelor în frânturi neinteligibile. Jessie stătea pe plasă, cu picioarele bine strânse prin găurile acesteia. Se mişcă şi făcu semn în jos.

Oamenii cei mai apropiaţi se avântară cu capul în jos prin plasă, dispărând ca nişte pelicani care se scufundă în mare. Monk trase cu ochiul să vadă ce se întâmpla dedesubt. Cei trei apărură din nou, coborând pe frânghii. Alunecară cu din ce în ce

mai multă îndemânare şi apoi alte frânghii fură coborâte.

Încet, încet, armata începu să se târască din nou, scurgându-se înspre marginile neregulate şi apoi în jos.

Monk îi urmă pe pasarelă. Ajunse la Jessie în momentul în care Ryder apuca o frânghie şi sărea prin plasă. Miliardarul nu arătase nici un fel de ezitare.

Monk îi înţelegea graba.

Fulgerul lovi partea mai îndepărtată a plasei. Urmă tunetul asurzitor.

Scântei albastre de electricitate se răspândiră deasupra scheletului baldachinului, însă dispărură înainte să ajungă la ei. Mirosul de ozon stăruia în aer.

— Staţi departe de orice este de metal! urlă Monk.

Jessie dădu din cap, repetând avertismentul în malaeza.

După încă un minut, Monk i se alătură lui Jessie.

— Treci dedesubt! ordonă el arătând în jos.

Jessie dădu din cap. În momentul în care se rostogoli de pe pasarelă, furtuna lovi cu putere insula cu o rafală înspăimântătoare, bruscă şi tăioasă, vuind ca un tren de marfă. Jessie, prins în mişcare, fără nici un punct de sprijin, fu aruncat violent de pe pasarela formată din şipci. Se rostogoli pe plasa subţire de camuflaj. Aceasta se rupse sub greutatea lui.

Monk se aruncă înainte şi-l prinse de gleznă. Mâna lui protetică se încleştă puternic pe piciorul lui Jessie, ca să nu-l scape. Simţi un fier înroşit în umărul care susţinea acum toată greutatea lui Jessie.

Tânărul asistent atârna cu capul în jos sub el, urlând din toate puterile înjurături hinduse... sau poate rugăciuni.

— Funia! strigă Monk în jos spre el.

Una dintre frânghii atârna la trei metri distanţă.

Monk începu să-l balanseze. Jessie înţelese şi-şi întinse braţele cât putu de tare, cu mâinile pregătite să apuce frânghia. Tot era prea departe. Însă numai cu vreo 25 de centimetri.

— Te arunc!

— Ce? Nu!

Nu avea de ales.

Arsura din umărul lui Monk se simţi şi mai puternic în momentul în care îl legănă pe Jessie pentru ultima oară.

— Acum!

Monk îl aruncă pe asistent spre frânghie.

Jessie se încurcă în funia udă, pipăind înnebunit, încercând să se prindă strâns de ea. Corpul începu să-i alunece, lovind cu

picioarele în gol. Reuşi să-şi agaţe un picior şi să formeze un punct de sprijin. Încetini şi reuşi să-şi stopeze căderea. Se prinse strâns de frânghie, lipindu-şi obrazul de ea. Buzele i se mişcară într-o tăcută rugăciune de mulţumire – sau poate o înjurătură la adresa lui Monk.

Odată băiatul în siguranţă, Monk se rostogoli înapoi pe pasarelă şi continuă să se târască precaut. Vântul îl biciuia cu putere, însă ajunse la următoarele frânghii.

În spatele lui explodă un alt fulger.

Monk se lipi de pasarelă în mijlocul tunetului asurzitor. Se uită peste umăr, la plasa care se mişca în sus şi-n jos ca o trambulină. Partea din spate a pasarelei se ridică în aer din cauza trăsnetului, cu toate şipcile în flăcări. Unul dintre sălbatici zbură în aer, dând din braţe în toate direcţiile, în timp ce curentul electric albastru trecea sfârâind prin plasă de-o parte şi de alta, însă acrobatul reuşi să aterizeze în siguranţă printre semenii lui.

Omul avusese noroc, dar acum nu mai era cale de întoarcere.

N-aveau decât un singur drum de urmat.

Monk înşfăcă funia cea mai apropiată şi se lăsă să cadă prin plasă.

Alunecă spre pista măturată de ploaie şi ateriză fără probleme.

Restul armatei îl urmă.

Ghemuit pe vine, Monk se grăbi spre locul unde se adunaseră ceilalţi, lângă scările care coborau dinspre puntea pentru elicoptere. Jessie îi coordona deja pe sălbatici arătând înspre Monk şi Ryder. De aici încolo, trebuiau să se despartă. Monk trebuia să meargă după Lisa. Ryder şi Jessie aveau s-o ia în jos, croindu-şi drum şi pregătind nava.

În spatele lui Monk, picioare ude lipăiră pe punte în timp ce ultimii războinici coborau de pe plasa plină de apă.

Monk se întoarse spre Ryder şi Jessie.

— Gata? întrebă el.

— Acum sau niciodată, răspunse Ryder.

Monk aruncă o privire spre echipa de asalt, înarmată cu topoare făcute din os şi automate AK-41. Lumina fulgerelor intermitente poleia armata cu foc. Ochii le sclipeau pe feţele mânjite cu cenuşă.

În secunda aceea, Monk simţi o strângere de inimă, un moment de descumpănire. Îl alungă imediat. Probabil că era numai din cauza furtunii care îi alimenta temerile.

— Hai, să mergem s-o găsim pe partenera mea fi să plecăm

dracului de aici.

5.02 A.M.

Lisa era legată de o masă de operaţie de oţel, înclinată la 45 de grade. Atârna cu braţele în sus, cu încheieturile prinse în legături de plastic deasupra capului. Picioarele erau libere, dar nu ajungeau la podea. Era îmbrăcată numai cu halatul de spital. Transpiraţia rece îi lipise bumbacul subţire de piele, în timp ce masă de oţel îi îngheţase spatele.

Stătea legată de mai bine de o oră.

Singură.

Şi, spera ea, uitată.

Într-o parte, pe un suport, se afla o tavă de inox pe care erau aliniate o mulţime de instrumente folosite la autopsii: fierăstraie pentru cartilagii, cârlige pentru disecţii, foarfece pentru tăiat, ace de folosit postmortem, o daltă pentru coloana vertebrală.

Dr. Devesh Patanjali scosese instrumentele dintr-o trusă neagră de piele, pe care i-o ţinuse Surina. Aliniase cu precizie fiecare instrument, unul lângă celălalt, deasupra unei bucăţi sterile de pânză verde folosită la operaţii. O găleată de oţel atârna la picioarele mesei înclinate, pregătită să prindă şuvoiul de sânge ce avea să curgă.

În vreme ce-şi aşezase instrumentele, Lisa încercase tot ce-i stătuse în putinţă ca să-l convingă să renunţe la tortura ce avea să urmeze. Încercase făcând apel la raţiunea lui, explicându-i că se putea dovedi utilă în continuare. Că, odată Susan capturată, Lisa avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a descoperi un antidot din sângele şi limfa femeii. Oare Lisa nu-şi dovedise deja buna credinţă?

În ciuda tuturor argumentelor ei, indiferent cât de bune, Devesh o ignorase. Pur şi simplu continuase să alinieze instrumentele unul lângă celălalt, pe tavă.

În cele din urmă, argumentele ei se transformară în lacrimi.

— Te rog… implorase ea.

Când Devesh se întorsese cu spatele, atenţia Lisei se îndreptase spre Surina. Însă nici acolo nu dăduse de vreun dram de speranţă, ci doar de o indiferenţă încremenită, de o faţă parcă sculptată în marmură rece. Singura pată de culoare era *bindi*-ul rubiniu de pe frunte, care Lisei i se părea că seamănă cu un

strop de sânge.

Apoi, Devesh primise un telefon. Răspunsese şi devenise în mod evident foarte agitat, dar mulţumit de ceea ce auzise. Vorbise rapid în arabă. Singurul cuvânt pe care Lisa-l înţelesese fusese „Angkor”. Devesh părăsise rapid încăperea, urmat ca o umbră de Surina. Devesh nici măcar nu se uitase înapoi.

Aşa că Lisa stătea aici atârnată, fără să ştie ce se întâmplă.

Însă ştia ce soartă o aştepta.

Instrumentele medicale lustruite sclipeau. Dacă se mişca, găleata pentru sânge zăngănea la picioarele mesei. Se zbătea între senzaţia de istovire şi teroarea ce creştea. Aproape că-şi dorea ca Devesh să se întoarcă mai repede. Aşteptarea şi anticiparea ameninţau s-o scoată din minţi.

Cu toate acestea, când uşa se deschise în cele din urmă, se crispă, nereuşind să-şi înăbuşe un suspin. Nu putea vedea cine intrase, însă auzea clic-clacul unor roţi.

În raza ei vizuală apăru o targă împinsă din spate.

Pe ea era întinsă o siluetă mică, acoperită, legată de membre în cele patru colţuri.

Devesh vorbi, împingând targa astfel încât ajunse drept în faţa Lisei, unde o opri.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, doamna doctor Cummings. Apelul a durat mai mult decât anticipasem. Şi mi-a luat ceva vreme să-l aduc pe subiectul nostru aici.

— Doctore Patanjali, implora Lisa cu ochii la targă. Te rog, nu…

Devesh se apropie de instrumente. Peste haine, purta un şorţ alb şi-şi scosese jacheta.

— Deci unde rămăsesem?

Dintr-o parte, apăru şi Surina, cu mâinile împreunate, neclintită. Dar în ochii ei ardea o flacără nemaivăzută. De furie.

Devesh continua să vorbească:

— Doamna doctor Cummings, ai avut dreptate cu ceea ce ai spus mai devreme. Teoria pe care ne-ai înfăţişat-o s-ar putea dovedi de folos pentru finalizarea studiului nostru. Cu toate acestea, mi se pare că o pedeapsă trebuie aplicată. Cineva va trebui să plătească datoria de sânge pe care nu o pot colecta de la tine.

Lisa se holbă la targă şi la silueta legată la gură şi cu ochii măriţi.

Era fetiţa, acelaşi copil cu care Devesh o ameninţase mai devreme, apoi îi dăduse drumul şi-l ucisese pe dr. Lindholm în

loc. Însă, de data asta, nu mai exista alt ţap ispăşitor. Devesh intenţiona să înjunghie mieluşelul acesta, făcând-o pe Lisa să privească.

Devesh scoase o pereche de mănuşi chirurgicale de latex şi luă cuţitul de cartilagii.

— Prima tăietură este întotdeauna cea mai rea.

În momentul în care Devesh se întoarse, se auzi o rafală de armă automată, destul de îndepărtată, dar puternică.

Se opri.

Se auzi o altă mitralieră răsunând de la etajul de dedesubt.

— Nu din nou, oftă el iritat. Ăştia chiar nu-i pot stăpâni pe pacienţi?

Alte rafale.

Devesh trânti cuţitul pe masă, făcând să zăngănească toate instrumentele. Se înţepă şi-şi duse degetul însângerat la buze. Cu o expresie extrem de furioasă pe chip, o porni spre uşă.

— Surina, ai grijă de invitaţii noştri. Mă întorc imediat.

Uşa se trânti în urma lui.

Ca şi cum ar fi fost luată de pala de vânt creată de mişcarea uşii, Surina alergă spre masă. Luă cuţitul de cartilagii şi se întoarse la copila legată pe targă.

— Nu-i face rău, o avertiză Lisa cu o notă ameninţătoare în voce, în ciuda situaţiei în care se afla.

Ochii Surinei o priviră în trecere pe Lisa, fără a manifesta vreun pic de interes. Îşi îndreptă atenţia spre copilă, înălţă cuţitul şi lovi cu mişcări fulgerătoare. Legăturile de la încheieturile acesteia căzură la pământ. Ciudata femeie luă fetiţa în braţe, sprijinind-o de umărul ei şi apoi porni încet spre uşă.

Lisa auzi declicul uşii care se deschise şi apoi se închise, lăsând-o singură din nou.

Lisa se încruntă. Îşi aminti cum Surina îi dăduse o bomboană aceleiaşi copile mai devreme, într-un neaşteptat gest de compasiune.

Lisa îşi aminti privirea din ochii Surinei în momentul în care intrase aici, sălbatică, feroce, ca a unei leoaice. Furioasă. Se părea că leoaica avea ceva sentimente de compasiune pentru victimele cele mai inocente. Poate faptul că dorea s-o salveze era un gest menit să compenseze cumva celelalte acte de cruzime.

Oricare ar fi fost motivul, cert era că plecase.

Lisa îşi închipui furia lui Devesh când avea să se întoarcă, deranjat deja de noul incident. Iar aici nu mai era decât o

persoană pe care-şi putea vărsa nervii. Lisa se luptă cu legăturile de la mâini. Găleata se izbi zornăind de podea.

Împuşcăturile continuară, unele explozii mai puternice decât altele, venind din direcţii diferite. Lisa îşi dădea seama că se dădeau lupte în mai multe locuri. Se uită în jur. Oare ce se petrecea?

O rafală de armă automată acompaniată de zgomot de sticlă spartă izbucni undeva, la doar câţiva metri depărtare. Urmară şi alte împuşcături însoţite de ţipete şi de un ciudat strigăt de război. Un minut care i se păru foarte lung, iar lupta continuă.

În spatele ei, uşa se deschise brusc.

Lisa îngheţă.

În faţă îi apăru o siluetă de bărbat pe jumătate gol, mânjit cu ceva negru, cu un colţ ascuţit de animal în nas şi o coroană de pene de culoarea smaraldului pe cap. Cu braţul ud de sânge până la cot, ridică un cuţit lung.

Lisa se lipi mai tare de masă, încremenită de groază.

— Aici! strigă o voce cunoscută.

Era Henri.

În spatele ei se auzi bocănit de bocanci. Simţi o lamă rece strecurându-se între încheieturi şi masă. Legăturile de plastic cedară şi căzură la pământ. Lisa alunecă de pe masa înclinată, luptându-se să nu cadă. Cineva o prinse în braţe.

Îi vorbi la ureche.

— Deci, dacă ai terminat de pierdut vremea pe aici, ce zici să plecăm o dată pentru totdeauna de pe acest vas al dragostei?

Se lăsă cu toată greutatea în braţele bărbatului, tremurând şi suspinând uşurată.

— Monk…

5.19 A.M.

Devesh ştiu că era ceva în neregulă în momentul când auzi foc repetat de arme automate deasupra capului, cam cu două etaje mai sus. Se auzeau din direcţia aripii ştiinţifice.

Devesh se afla cam la jumătatea drumului înspre pasajul pentru puntea inferioară, în mijlocul unui grup de şapte paznici, plus căpetenia lor somaleză. Covorul era inundat de sânge, însă nu găsiseră nici un cadavru.

Şi acum împuşcăturile de deasupra.

Devesh îşi înălţă capul. Înainte să poată reacţiona, zgomote puternice ca de claxon izbucniră peste tot pe vapor, sunetul de alarmă generală.

Ce se petrecea?

Alte împuşcături deasupra. Din nou, din aripa ştiinţifică.

— Înapoi sus! urlă Devesh arătând cu bastonul înspre scări.

Întorcându-se toţi dintr-o mişcare, paznicii o luară înapoi, dar, mai departe pe hol, o siluetă mică de statură trecu ca fulgerul pe un culoar perpendicular: cu picioarele goale, îmbrăcată în pene şi cu trupul vopsit cu negru.

Unul dintre canibalii de pe insulă.

Avea o armă automată în mână.

Căpetenia paznicilor murmură o înjurătură.

În spatele lor răpăiră rafale. Gloanţe se înfipseră în covor şi pereţi. Unul dintre paznici căzu pe spate ca secerat. Sângele îi ţâşni pe nas şi pe gură când se prăbuşi la pământ. Ceilalţi paznici se lipiră de pereţi, începând şi ei să tragă. Somalezul îl împinse pe Devesh în spatele lui, ghemuindu-se şi trăgând întruna cu pistolul din cealaltă mână.

Dar nu era nimeni acolo.

O uşă se deschise brusc într-o parte. Un topor de os coborî, înfigându-se adânc în craniul altui paznic. Apoi, uşa se trânti la loc. Paznicul se prăbuşi în patru labe, cu mânerul unui topor ieşindu-i din ceafă şi apoi căzu lat.

Un alt bărbat trase în uşă. Gloanţele pătrunseră prin ea.

Devesh citi ce scria: accesul permis numai angajaţilor. Ducea spre culoarele interioare ale vaporului. Cu siguranţă, ucigaşul fugise.

Alt canibal.

Vaporul era atacat, sistemul său de apărare fusese străpuns.

Rafale izbucniră şi în alte părţi de pe vas, răsunând până jos, la ei. Erau pe cale să piardă controlul asupra vaporului. Căpetenia somaleză veni lângă Devesh. Ceilalţi paznici erau pregătiţi, jumătate privind înainte, jumătate, în spate, căutând să se ferească de uşi.

— Domnule, trebuie să vă ducem într-un loc sigur, mormăi somalezul.

— Unde? aproape că gemu Devesh.

— Trebuie să părăsiţi vaporul. Putem folosi o şalupă cu care să vă ducem pe insulă şi să avem grijă de dumneavoastră acolo. Eu mai strâng o sută de oameni, cu armament mai serios şi mă întorc să curăţ vasul.

Devesh dădu din cap. Până se linişteau lucrurile, voia să plece de pe vapor.

Somalezul îi conduse rapid spre scări. Soneriile de alarmă şi împuşcăturile se auzeau neîncetat. Se grăbiră să coboare. Trecură pe lângă patru cadavre, alţi piraţi.

Când ajunseră la puntea unde se afla barca, Devesh se opri.

— Domnule?

— Încă nu.

Furia lui Devesh crescuse cu fiecare nivel pe care-l coborâse. Nu avea să abandoneze nava fără să riposteze. Şi ştia ce avea de făcut. Coborî mai departe.

Spre burta vaporului.

Spre locul unde păstra încuiat ceva special.

Înainte să plece, avea să îngreuneze lucrurile pentru cei care încercau să cucerească vaporul. Să răspundă la foc cu foc.

Insula nu era singura sursă de canibali.

5.22 A.M.

Susan stătea la marginea junglei, privind spre *Mistress of the Seas.* Soneriile de alarmă se auzeau peste apă, însoţite de explozii înăbuşite.

Atacul era în plină desfăşurare.

Îşi ţinea mâinile încleştate pe stomac, speriată, rugându-se.

Auzi zgomote înăbuşite în pădurea din jur: alunecarea unor frunze ude, lipăit pe noroi. Însoţitorii ei se apropiaseră, înconjurând-o, gata să-şi protejeze regina, dar şi curioşi să vadă artificiile.

Chiar în faţă, trasă pe nisip, se afla o canoe cioplită într-un trunchi de copac, pregătită deja să o poarte uşor şi rapid până la vaporul lui Ryder.

Dacă avea să ajungă vreodată.

Susan îşi strânse pumnii de-i trosniră încheieturile.

„Te rog, fă să vină…”

5.23 A.M.

Complet acoperit de poncho, Rakao aştepta în ascunzişul lui. Se uita prin ochelarii cu infraroşii, urmărind cum echipa lui se

strângea din ce în ce mai tare în jurul prăzii.

Nu mai trebuia să se întrebe unde se duseseră ceilalţi prizonieri evadaţi. Câteva minute mai devreme, un alt paznic de-al lui observase mişcări suspecte pe puntea superioară a vasului de croazieră. Rakao îşi concentrase atenţia asupra ţintei sale suficient de mult timp pentru ca acum să o părăsească şi să supravegheze vasul. Deşi nu reuşise să observe nici o mişcare pe puntea superioară, văzuse totuşi ceva ce semăna cu nişte bucăţi de plasă atârnând libere exact deasupra pistei pentru elicopter.

Frânghii.

Rakao înjură în gând, dându-şi seama ce se întâmplase.

Un atac demarat pe împletitura de deasupra…

Rakao trăia pe insula asta de zece ani, ajungând printr-o serie de manevre sângeroase să-şi asume conducerea clanului de piraţi de aici, a cărui existenţă mergea înapoi în timp mai bine de o sută de ani. Însă ambiţiile lui erau mai mari de atât. Întreceau chiar şi posibilitatea de a prăda un vas de croazieră şi de a vinde sclavi pe piaţa neagră. O lume întreagă aştepta să fie jefuită, iar doctorul îi oferise acces la ea printr-o organizaţie care avea mai mult de un secol vechime. Din vremea când ambiţia şi cruzimea erau considerate calităţi recunoscute şi recompensate.

Aşa că în momentul în care-şi dădu seama că fusese păcălit, Rakao se înfurie teribil, dar nu era el omul care să se pripească. Avea limbile uscate ale predecesorilor lui bătute în cuie pe grinda de deasupra uşii casei sale din sat. Doar nu prin acţiuni pripite reuşise să ajungă la poziţia în care se afla acum.

Rămânând concentrat unde se afla, Rakao îşi puse omul cu radioul să se dea înapoi vreo 30 de metri, ca să nu fie auzit, apoi să ia legătura cu vaporul şi să-i avertizeze în legătură cu atacul iminent. În timp ce Rakao aştepta, în depărtare răsunară însă împuşcături urmate de soneriile de alarmă. Avertismentul lui ajunsese pe vapor prea târziu.

Asta e…

Rakao rămase pe poziţii.

Dacă atacul neaşteptat de la bordul vaporului eşua, omul lui responsabil cu transmisiunile radio avea să-l anunţe. Dacă nu, Rakao ştia unde aveau să ajungă în final învingătorii.

Adevăratul premiu era aici.

Rakao îşi urmărea ţinta care stătea acum în picioare, la marginea junglei.

N-avea cum să mai dureze mult.

5.33 A.M.

Monk se năpusti în jos pe ultimul rând de scări. Lisa îl urmă împreună cu doi savanţi de la OMS: un toxicolog olandez şi un bacteriolog american.

La picioarele scărilor se aflau doi piraţi încleştaţi, unul peste altul, într-o baltă de sânge care devenea din ce în ce mai mare. Un pas mai încolo se afla un canibal care le făcea semn să coboare de pe scări.

Era încă unul dintre cei lăsaţi în urmă de Ryder pe post de ghid, pentru a le indica drumul sigur prin vaporul aflat sub asediu. Era o rută circulară, printr-un hol dedicat pasagerilor, de-a lungul punţii exterioare şi chiar printr-o bucătărie. Se auzeau în continuare rafale sporadice, specifice luptelor de gherilă.

Măcar soneriile de alarmă încetaseră în sfârşit.

Dar oare asta era o veste bună sau una proastă?

Monk merse înainte, traversând palierul plin de sânge şi ieşi în principala casă a scărilor. Ajunseseră la puntea cea mai de jos, cea care se afla la nivelul apei. Aici se afla platforma privată de lansare a lui Ryder. Monk trase adânc aer în piept, încercând să se orienteze. Pe puntea aceasta se aflau şi bărcile de salvare, dar şi pasarela de debarcare, un teatru, un centra de agrement, o sală video şi discotecă Midnight Blue. Platforma de lansare a lui Ryder era la prova.

— Pe aici!

O luă înspre dreapta, se opri şi se întoarse din nou.

— Nu, pe aici!

Porniră din nou, cu sălbaticii pe urmele lor.

Observă mişcări furişate undeva în faţă, pe nişte scări de la mijloc, nu departe de holul ce ducea spre pasarelă de debarcare. Recunoscu uniformele ponosite.

Piraţi.

Ambele grupuri dădură cu ochii unii cu alţii în acelaşi timp.

Monk o împinse pe Lisa în arcada sălii video.

— La pământ!

Grupul lui se împrăştie prin alte arcade sau în spatele stâlpilor de susţinere. Unul dintre canibali primi un glonţ în cap şi căzu pe spate. Însă oamenii lui Monk erau mai mulţi decât piraţii. Trăgeau fără încetare rafale de răspuns, măturând coridorul. Trei piraţi căzură seceraţi. Cel mai înalt împinse un bărbat slăbănog

înapoi pe casa scării şi fugi.

Monk îi conduse pe câţiva dintre canibali înainte. Unul smulse arma din mâinile unui pirat ucis şi-şi aruncă propria puşcă fumegândă. Altul ciupi obrazul unuia dintre cadavre. Nu ca semn de afecţiune. Doar ca să testeze frăgezimea cărnii.

— Ăla era Devesh, care vrea s-o şteargă de aici, spuse Lisa alăturându-i-se lui Monk şi arătându-i ceva jos, pe scări. Conducătorul Ghildei de aici.

Monk aruncă o privire spre pasarela de debarcare. Probabil că aveau de gând să traverseze apa şi să ajungă la Oraşul Piraţilor, de unde să revină cu întăriri.

Gândul îl făcu să se grăbească şi mai tare de-a lungul holului, spre prova vaporului. Monk se întrebă dacă nu cumva întăririle nu erau deja aici, chemate prin radio.

Linia holului se curba undeva înainte, urmărind forma capătului din faţă al vaporului. În momentul când luară colţul, Monk dădu cu ochii de uşa deschisă spre platforma privată de lansare a lui Ryder.

Reuşiseră.

Înainte să poată merge mai departe, ţipete ascuţite izbucniră undeva în holul din urma lui.

Monk se întoarse.

De pe scările de la mijlocul punţii se prăvăliră în hol vreo 12 inşi dând din mâini şi din picioare, agitaţi, pe jumătate goi, acoperiţi doar de nişte halate de spital soioase şi rupte. Aveau mâinile şi picioarele acoperite de băşici şi bube purulente. Buzele sângerii rânjeau crud, dezvelind nişte dinţi de animal. Chiar şi de la cincizeci de metri depărtare, Monk recunoscu sclipirea de nebunie din ochii injectaţi cu puroi.

— Pacienţi, şopti Lisa apucând braţul lui Monk şi trăgându-l înapoi. Aflaţi în stare de psihoză catatonică. Sunt în stare să atace pe oricine le iese în cale. Probabil că Devesh le-a dat drumul.

— Nenorocitul!

Monk le făcu semn ultimilor din grupul lui să se dea înapoi, după colţ, rămânând nevăzuţi. Se repezi spre uşa deschisă, către platforma de lansare a lui Ryder. Din faţă, de dincolo de uşă, se auziră alte ţipete, din locul în care holul se curba înspre laterala navei.

Se auzea zgomot puternic de paşi, de picioare care alergau înspre ei.

Monk îşi ridică arma, însă în faţă îi apăru brusc o figură

cunoscută, un om care se sprijinea cu mâna de peretele exterior ca să se ţină pe picioare. Jessie dădu cu ochii de grupul lui şi faţa i se lumină de uşurare. După el veneau un grup de şapte canibali. Ultimii doi îl susţineau pe un al treilea, care sângera masiv din cauza unei răni adânci la gât. După salopeta verde, era unul dintre doctorii din OMS.

Cele două grupuri se întâlniră în dreptul uşii deschise spre platforma de lansare.

— Aţi reuşit, rosti întretăiat tânărul asistent.

Ryder, atras de zgomot şi agitaţie, apăru în uşă, cu propria escortă de canibali. Mirosea a benzină şi-şi ştergea cu o cârpă mâinile unsuroase.

— Ce se întâmplă?

Monk dădu din cap.

— Ai pus combustibil în barcă?

O încuviinţare scurtă din cap.

— E gata să-şi ia zborul.

Într-o parte, Jessie o lăsă pe Lisa să-l îmbrăţişeze scurt, în timp ce dădea din cap spre ceilalţi doctori din WHO.

— Doctore Barnhardt. Doctore Miller.

Făcu semn cu mâna înspre omul în salopetă verde.

— Cu el, o să am nevoie de ajutor.

Canibalii îl coborâră pe rănit pe podea. Un sânge negru şi gros îi ţâşnea din rana de la gât.

Lisa îngenunche într-o parte, iar ceilalţi doctori de cealaltă parte a bărbatului. Jessie îşi scosese deja cămaşa şi i-o întinse Lisei. Aceasta o apucă şi o apăsă pe rană.

Bărbatul avu un spasm şi tuşi, expectorând sânge. Apoi, rămase nemişcat, ţeapăn, cu ochii deschişi. Numai pieptul i se lăsă puţin mai adânc, în răsuflarea cea de pe urmă.

Ţinând în continuare cămaşa făcută ghemotoc pe rană, Lisa verifică pulsul pe partea cealaltă a gâtului bărbatului. Clătină din cap. Nu mai puteau face nimic pentru el.

În vreme ce ea făcea toate astea, Jessie îşi spusese istoria, ştergându-şi fruntea şi mânjindu-se cu sânge.

— L-am salvat. Una dintre paciente îl atacase. A trebuit s-o împuşcăm. Însă mai sunt şi alţii care vin de jos. Deja au dat iama pe punţile inferioare, iar acum au început să urce. Sunt sute.

Ca şi cum ar fi vrut să-i sublinieze spusele, ţipete sălbatice răsunară în mijlocul altor împuşcături.

— E timpul să abandonăm nava, spuse Ryder.

Monk se întoarse către Ryder.

— Câte persoane încap în barca ta?

— Sunt şase locuri… dar mai putem înghesui încă unul sau doi oameni în plus.

Ryder îi măsură din ochi pe toţi cei adunaţi acolo.

Jessie clătină din cap şi se dădu înapoi.

— Eu nu merg.

Lisa îl luă de cot.

— Jessie.

— Cineva trebuie să-i apere pe oamenii, pe copiii care se mai afla încă la bord. De piraţi, de nebunie. Sălbaticii sunt singura lor speranţă. Iar aceştia mă cunosc. Pe mine mă ascultă.

Doctorul Barnhardt veni lângă tânărul asistent.

— Îl ajut eu. O să încercăm să ridicăm o baricadă. Să strângem câţi oameni putem. Pentru că voi toţi să puteţi pleca.

Doctorul Miller se uită neîncrezător spre arcada deschisă, apoi în jos, la doctorul mort. Dădu din cap.

— Ei… ei sunt oamenii noştri. Prietenii şi colegii noştri. Nu-i putem abandona.

Lisa îl îmbrăţişă pe rând fiecare.

— Henri… murmură ea rugător spre cel din urmă.

Omul mai în vârstă o strânse puternic la piept şi apoi o împinse înspre uşa deschisă.

— Du-te şi ia-o pe Susan. Mai important decât vieţile noastre este să duceţi antidotul undeva unde să nu poată fi atins de Ghildă.

Lisa dădu din cap şi-l lăsă pe Monk să o ia de acolo.

Îl urmară pe Ryder pe platforma de lansare.

Monk încetini pasul când trecu de uşă şi dădu cu ochii de şalupa lui Ryder.

— Doamne, Maica Domnului!

5.43 A.M.

Devesh coborî spre scena întunecată a teatrului de varietăţi al vaporului unde cortina stacojie şi sclipitoare era trasă. Urmărea spatele lat al paznicului somalez pe scările teatrului. După ce intraseră în ambuscadă şi reuşiseră să scape de pe pasarela de debarcare, Devesh şi paznicul o luaseră în sus.

În jos, nu puteau merge.

Nu mai puteau.

Strigătele şi ţipetele ajungeau până la ei, pe scări. Jos, în burta vaporului, Devesh deschisese toate cele cinci încăperi, eliberând ororile adăpostite acolo. Se hrăniseră unii cu alţii, cei mai puternici devorându-i pe cei slabi.

Peste 200.

Păstraţi pentru experimente.

Devesh căutase să-i folosească pe nebunii dezlănţuiţi pentru a contracara isteţimea celor care atacaseră vaporul, pentru a-i întârzia şi pentru a le da de lucru suficient timp, încât el să aibă vreme să se întoarcă pe vapor cu grenade şi mitraliere. Apoi, avea să-i ucidă pe toţi.

Avea să preia controlul vaporului.

Dar, pentru moment, era prins în propria capcană.

Bodyguardul lui somalez venise cu planul acesta de scăpare. Ca să ajungă la pasarela de debarcare, în loc să coboare pe vreuna dintre scările principale, somalezul îl condusese pe Devesh către intrarea în balconul de sus al teatrului cu trei niveluri al vaporului. Foloseau acum scările teatrului pentru a coborî cele trei niveluri înapoi spre puntea unde se aflau bărcile de salvare.

Uşile de jos ale teatrului se găseau chiar peste drum de locul unde erau bărcile. Încă puţin şi aveau să se îndepărteze în trombă de iadul acesta.

Bocănind, Devesh urca ultimele trepte sprijinindu-se în baston.

Paznicul somalez ridică o mână şi o luă înspre uşă.

— Rămâneţi în spate. Daţi-mi voie să văd dacă nu e vreo problemă.

În celălalt pumn, ţinea strâns un pistol mare.

Crăpă încet uşa şi verifică holul, mişcându-se prudent, cu pistolul aţintit. Aşteptă o fracţiune de secundă, apoi o deschise mai larg. Întorcându-se, spuse cu uşurare:

— Holul este gol.

Devesh făcu un pas înspre el, dar o mişcare undeva peste umărul bărbatului îl făcu să se oprească. Unul dintre sălbaticii împodobiţi cu pene ieşi din ascunzătoarea din arcada care dădea spre locul unde se aflau bărcile.

Canibalul avea în mâini un arc pregătit.

Somalezul uriaş citi probabil ceva în expresia de pe chipul lui Devesh. Chiar înainte de a se întoarce complet, omul începu să tragă la întâmplare.

Canibalul primi trei gloanţe în piept şi căzu pe spate, scoţând un ţipăt ascuţit.

Însă sălbaticul apucase deja să tragă săgeata.

Aceasta străpunse gâtul paznicului, ieşind ca o limbă însângerată prin ceafă. Uriaşul se împletici şi căzu într-o parte. Cu toate astea, avea încă pistolul îndreptat spre uşă.

Canibalul nu se ridică însă, iar holul rămase învăluit în linişte.

Devesh ştia că trebuia să rişte. Se repezi la paznic.

— Ajută-mă, bâigui omul cu ochii schimonosiţi de durere, rezemându-se într-un cot ca să-şi susţină greutatea.

Celălalt braţ îi tremura în încercarea de a ţine pistolul ridicat.

Devesh îl lovi cu piciorul în braţul pe care se sprijinea. Somalezul căzu pe spate, luat prin surprindere. Vârful săgeţii se înfipse în podeaua lustruită de lemn. Devesh îngenunche pe umărul bărbatului şi-şi aruncă bastonul la o parte. Avea nevoie de o armă mai bună. Încercă să smulgă pistolul din strânsoarea bărbatului.

Însă uriaşul refuza să se supună, cu mâna încleştată de durere şi furie.

— Dă-i drumul!

Devesh îşi mută genunchiul, ca să apese pe săgeata înfiptă.

Un zgomot puternic de lemn trosnit le opri lupta.

Uşile din partea opusă a teatrului se trântiră de perete în spatele lor. Devesh smulse pistolul şi se răsuci. În faţă îi apăru o siluetă subţire, rapidă, învăluită în mătăsuri stropite cu sânge.

— Surina!

Dar nu era singură.

O hoardă dezlănţuită o urma, mânată de adrenalină şi foame. Intrară ca un şuvoi după ea. Unii alunecară pe lemnul lustruit şi căzură pe genunchi şi coate, dar se ridicară din nou ca nişte bestii la vânătoare. Cu toate acestea, aglomeraţia şi căzăturile îi încetiniră suficient, încât Surina să parcurgă jumătate de teatru.

Devesh se ridică în grabă, împleticindu-se şi uşurat şi îngrozit de sosirea ei.

Nu voia să fie singur.

Surina alergă lângă el şi se aplecă fulgerător. Culese cu degetele bastonul abandonat şi, într-o clipită, din lemn ieşi la iveală o lamă ascuţită de oţel. Ridică sabia.

Devesh o luă înspre uşa deschisă.

— Pe aici!

Ţinând pistolul cu ambele mâini, îşi luă avânt şi sări peste somalezul care gemea, doar pe jumătate conştient, în vreme ce balta de sânge se întindea pe lemnul întunecat. Cel puţin, corpul bărbatului avea să distragă atenţia canibalilor.

În momentul în care Devesh ateriză, simţi două înţepături ascuţite în spatele genunchilor.

Derutat, făcu un pas înainte, dar brusc se trezi că-l lasă picioarele. Căzu în pragul uşii, într-un genunchi, apoi se prăbuşi într-un cot, pistolul zburându-i din mână. Durerea ascuţită îl făcu să-şi ducă braţul la cap. Cu colţul ochiului, o urmări pe Surina ridicându-se din poziţia ghemuită în care se aflase, cu sabia într-o mână. Vârful acesteia era plin de sânge.

Devesh dădu din picioare, încercând să se ridice. Dar nu reuşea să-şi controleze picioarele. Văzu cum îi curgea sânge prin pantaloni, în dreptul genunchilor. În momentul când Surina alunecă pe lângă el, îşi dădu seama ce se întâmplase. Nemernica îi retezase tendoanele din spatele genunchilor, pentru a-l împiedica să se mişte.

Traversă holul în grabă şi se făcu nevăzută în întunericul punţii.

— Surina!

Devesh încerca să se târască, trăgându-şi picioarele după sine.

Spre pistol.

Dar alte mâini îl înşfăcară, atrase de sânge, înfigându-şi unghiile adânc în carne. Auzi ţipetele agonizante ale paznicului din adâncul teatrului întunecat. Devesh era şi el tras înapoi, spre el, cu palmele întinzând pe podea propriul sânge, cu degetele încleştate ca şi cum ar fi cerut îndurare pentru ultima oară.

Nici pomeneală să găsească aşa ceva.

5.45 A.M.

În vreme ce ţipetele şi împuşcăturile răsunau până jos, la ei, Lisa i se alătură lui Monk la baza scărilor platformei de lansare. Tremura în briza umedă.

Platforma privată a lui Ryder era un spaţiu mic, aproape în întregime din oţel şi mirosind puternic a motorină şi ulei. În centru se afla ceva ce semăna cu şinele de aluminiu ale unui montaigne russe, două şine înclinate la un anumit unghi şi îndreptate spre un hublou deschis într-un perete al vaporului. Dincolo de hublou se vedea laguna întunecată, măturată de rafale de ploaie.

Însă ceea ce se afla pe şinele respective îl făcuse pe

partenerul ei să nu-şi poată dezlipi privirea de acolo.

— Asta nu-i şalupă, izbucni Monk.

Ryder îi conduse înainte, grăbit.

— E o şalupă *zburătoare,* prietene. Jumătate avion, jumătate ambarcaţiune cu motor.

Monk rămase cu gura căscată.

Nici Lisa nu era mai puţin uimită.

Căţărată pe şinele de lansare, maşinăria arăta ca un uliu gata să se repeadă în jos din înălţimi, cu aripile strânse pe lângă corp. Cabina închisă avea o formă aerodinamică, prelungindu-se către prova. La pupa se aflau două motoare cu elice. Iar deasupra, două aripi se odihneau strânse peste cabină, cu vârfurile atingându-li-se doar în faţa cozii ridicate şi a elicelor.

— A fost construită de Hamilton Jet din Noua Zeelandă, zise Ryder trecându-şi mâna peste carenă şi conducându-i la uşa deschisă dintr-o parte. Am numit-o *Sea Dart*[36]*.* În apă, cele două motoare V12 pe benzină pompează apa din faţă şi o elimina prin cele două orificii de la pupa. Odată ce o aduci la viteză maximă, nu e nevoie decât să foloseşti sistemul hidraulic pentru a-i desface aripile şi se va avânta spre cer… unde va rămâne datorită elicelor din spate.

Ryder o bătu uşurel cu palma.

— E şi foarte rapidă. Şi în aer şi pe apă. În aer, am ajuns cu ea până la aproape 400 de kilometri pe oră.

Ryder întinse o mână spre Lisa. O ajută să urce treptele de lângă şinele de lansare. Ea se strecură în cabină. Nu era foarte diferită de interiorul unui Cessna: două scaune în faţă, pentru pilot şi copilot şi alte patru în spate.

Ryder se urcă după ea şi o luă înainte, ca să se aşeze pe scaunul pilotului. Monk se căţăra ultimul, închizând hubloul.

— Puneţi-vă centurile! strigă Ryder.

Monk se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de uşa dintr-o parte, gata să o tragă pe Susan înăuntru când ajungeau pe plajă. Lisa se trase înainte şi se aşeză pe scaunul de lângă Ryder.

— Ţine-te bine, îi spuse el.

Ryder apăsă un declanşator electronic, eliberând *Sea Dart,* ce o luă uşor în jos pe şinele înclinate şi se prăvăli în lagună cu un uşor pleoscăit.

Apa mătură parbrizul în momentul în care prova şalupei se scufundă.

---

[36] Săgeata mării (în lb. engleza, în original) (n. tr.).

Imediat, Lisa auzi zgomotul motoarelor în spatele ei, la început înfundat, apoi din ce în ce mai puternic. Se simţeau şi în scaunul care vibra sub ea.

Dart porni să alunece peste apă, urmat de mici valuri generate la pupa. Ploaia începu să cadă cu putere pe acoperişul cabinei.

— Am pornit, murmură Ryder şi mări viteza.

După cum îi arăta şi numele, barca ţâşni pe deasupra apelor măturate de furtună, făcând-o pe Lisa să se cufunde în scaun.

Din spatele ei se auzi un fluierat de apreciere din partea lui Monk.

Ryder înclină barca, alunecând pe apă ca fi cum ar fi fost pe gheaţă. O conduse pe după prova vaporului, un purice lângă un elefant.

Lisa privi în sus, la vaporul impunător. Departe de împuşcături şi ţipete, *Mistress of the Seas* părea liniştită, strălucind uşor în întunericul furtunii.

Însă ştia că de fapt se putea spune orice despre vapor, mai puţin că era liniştit.

Lăsându-se din nou pe spate, nu-şi putu reprima o strângere de inimă. Un sentiment de vinovăţie faţă de Jessie, Henri şi dr. Miller. Şi pentru toţi ceilalţi. Avea în continuare senzaţia că fugea din faţa unei confruntări, abandonându-i pe ceilalţi pentru a-şi scăpa pielea.

Dar nu avea de ales.

Ryder viră şi îndreptă şalupa înspre insulă, de unde urmau să o ia pe Susan. Barca o luă în viteză spre întinderea întunecată a junglei mărginite de fâşia îngustă de plajă.

Îşi repetă în gând ultimele cuvinte pe care i le spusese Henri:

„Duceţi antidotul undeva unde să nu poată fi atins de Ghildă.”

Lisa privi cum jungla creştea în faţa ei, iar plajă se lăţea.

Nu puteau eşua.

5.50 A.M.

Rakao privi cum ciudata ambarcaţiune ocoleşte vaporul de croazieră şi o ia direct spre locul unde se afla el. Prin binoclul lui cu raze infraroşii, barca se vedea ca un punct stacojiu care lăsa urme şi mai evidente cu cât apa era mai rece. Le făcu semn oamenilor lui să se pregătească. Aşteptau să tragă el primul pentru a dezlănţui apoi atacul complet.

Rakao coborî binoclul şi-şi duse la ochi luneta telescopică a puştii. O fixă din nou asupra ţintei sale, femeia evadată. Aceasta ieşise din junglă, fiind şi mai vizibilă acum, în timp ce aştepta pe plajă.

Rakao auzi bâzâitul bărcii care se apropia.

Ea ridică un braţ. În mişcare, acesta păru să strălucească în lumina lunii. Numai că nu era lună.

Rakao simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Nu-l lăsă însă să-i distragă atenţia. Se afla aici cu o misiune. Răspunsurile aveau să vină mai târziu.

Pe plajă, unul dintre băştinaşi trase canoea de pe plajă înspre apa puţin adâncă. Îi făcu semn cu mâna femeii să vină. Aceasta ajunse la apă, se sui înăuntru şi se aşeză stingheră în spate.

În spatele ei, băştinaşul se aplecă gata s-o împingă pe femeie în şalupa care se apropia. Nu avea să mai dureze mult.

Ambarcaţiunea se apropie, virând uşurel pentru a expune tribordul şi apoi rămânând la câţiva metri în larg.

Uşa dintr-o parte era deja deschisă.

Rakao îl observă pe bărbatul din interior, care ieşise în cadrul uşii.

Perfect.

Rakao ridică arma, ochi şi trase.

5.51 A.M.

Monk tresări violent când auzi zgomotul împuşcăturii.

Din locul unde se afla, cocoţat în cadrul uşii, văzu cum sălbaticul din spatele lui Susan se prăbuşeşte în apă. Corpul lui lovi canoea, trimiţând-o în derivă spre el.

Urmă o rafală de gloanţe, mici fulgere luminoase care se proiectau pe fundalul junglei întunecate.

Un alt băştinaş se prăbuşi, sângerând abundent din piept şi umăr. Întinse un braţ spre Susan, sperând că regina-vrăjitoare l-ar putea salva. Urmă însă o altă împuşcătură, capul îi zvâcni spre spate şi jumătatea de jos a feţei lui explodă.

Căzu pe nisip.

Era o capcană… iar Susan era momeala.

O rafală de gloanţe şfichiui laterala ambarcaţiunii, trimiţându-l pe Monk înăuntru. Ryder scoase o înjurătură groaznică. Monk se repezi împleticindu-se după arma pe care o avea pe bancheta

din spate.
Însă un ordin aspru ca un lătrat opri agitaţia din barcă.
În linişte, Monk se târî înapoi.
Un bărbat cu o faţă cunoscută, acoperită de un tatuaj, era acum în apă până la genunchi. Rakao avea o suliţă într-o mână şi un pistol Sig Sauer în cealaltă. Cu braţul întins, ţinea ţeava pistolului aţintită în ceafa lui Susan, în timp ce ea plutea în canoe, ghemuită în partea din spate a acesteia.
Ochii lui Susan, strălucitori în întuneric, se holbau îngroziţi la Monk.
Rakao urlă în engleză peste apă:
— Opriţi motoarele! Aruncaţi afară orice armă aveţi! Apoi, unul câte unul, săriţi în apă şi înotaţi către mine.
Monk se răsuci.
— Lisa, am nevoie de tine aici. Ryder, nu opri motoarele alea. Când strig „pleacă”, le ambalezi la maximum şi-i dăm drumul de aici.
Lisa se lupta cu centura, dar în cele din urmă se eliberă.
Monk îşi trase arma ca s-o apuce de pat şi o scoase prin uşa deschisă. Un glonţ răzleţ ricoşă din peretele ambarcaţiunii. Rakao se răsti la trăgătorul cu iniţiativa. Nu trebuia stricată marfa. Rakao recunoştea un premiu ce merita păstrat.
Monk ieşi la vedere expunându-se pe de-a-ntregul în uşa deschisă. Îşi ţinea puşca ridicată într-o parte şi cealaltă mână era şi ea ridicată, cu palma desfăcută.
Lisa şopti către el:
— Ce faci?
— Pregăteşte-te! murmură el.
— Pentru ce?
I-ar fi luat prea mult timp să-i explice.
Rakao îi observă apariţia şi păşi mai departe în apă, ajungând acum cu ţeava la doar vreo 25 de centimetri de ceafa lui Susan. Prova canoei era îndreptată către *Sea Dart,* uşor ridicată din pricina greutăţii lui Susan de la pupa.
Monk strigă:
— Venim!
Pentru a-şi demonstra sinceritatea, azvârli puşca într-o parte, cu o mişcare neîndemânatică şi teatrală. Aceasta se învârti în aer. După cum sperase el, ochii lui Rakao îşi schimbară pentru o clipă direcţia pentru a o urmări cu privirea, gestul reflex al unui vânător faţă de orice mişca.
Monk sări o fracţiune de secundă după ea. Sări cu putere în

sus, ca şi cum avea de gând să plonjeze cu capul în jos în lagună. În loc de asta, ateriză pe prova ridicată a canoei. Greutatea lui şi inerţia afundară mult canoea. Pupa canoei se transformă într-o catapultă.

Susan zbură peste capul lui Monk, aruncată direct înspre *Sea Dart.*

Dinspre Rakao răsună o împuşcătură, dar, în mişcare, pupa canoei îl lovise peste mână, făcându-l pe băştinaş să-şi azvârle pistolul în aer.

Monk auzi un plescăit în spatele lui, în momentul când Susan ateriză.

Apoi canoea reveni la poziţia normală pe apă, dezechilibrându-l pe Monk şi făcându-l să se prăbuşească pe fundul ambarcaţiunii. Se ridică într-un cot. Reuşi să-i vadă picioarele lui Susan care era trasă în sus de Lisa prin uşa deschisă.

„Deşteaptă fată."

Monk urlă din rărunchi:

— Ryder! Pleacă!

Însă *Sea Dart* nu se mişcă.

Monk se pregătea să mai strige o dată, când canoea se mişcă violent.

Rakao se căţărase în canoe şi acum se ridicase în picioare. Ambarcaţiunea se roti, însă el îşi păstră echilibrul ca un adevărat expert. Îl atacă pe Monk cu suliţa strâns ţinută în ambele mâini.

Monk reacţionă instinctiv. Încercă să blocheze lovitura mortală, apucând-o de mâner. Degetele protezei se încleştară pe el.

Mare greşeală.

O undă de şoc electric îi trecu prin tot corpul. Îşi aminti cum Rakao o salvase mai înainte pe Lisa, cu ajutorul loviturilor cu suliţa electrică.

Trupul lui Monk se chirci de durere. Muşchii se încordară spasmodic, gata să-i rupă oasele. Reuşi să audă însă noile rafale de împuşcături îndreptate spre *Sea Dart.*

De ce oare Ryder era încă aici?

Monk se lupta cu electrocutarea. Ar fi trebuit să fie ucis în momentul în care curentul de înaltă tensiune trecuse prin el. Singurul motiv pentru care se mai afla în viaţa era izolaţia pe care o avea la mâna protetică. Însă acum mirosea a plastic ars.

„Ryder… pleacă dracului de aici…"

5.54 A.M.

— Aşteaptă! urlă Lisa peste zgomotul gloanţelor care răpăiau în peretele ambarcaţiunii.

Lisa era întinsă pe podea, lângă Susan. Putea să vadă cum Rakao se lăsase cu toată greutatea pe suliţă, încercând să-i înfigă vârful de oţel electrificat lui Monk în piept. Monk se lupta cu toate puterile. Din mâna protetică îi ieşea fum negru.

Canoea se roti, veni mai aproape... sau cel puţin suficient de aproape.

— Acum! urlă ea.

Un sunet puternic ca de explozie răsună deasupra capului ei din cauza sistemului hidraulic pus brusc în funcţiune. *Sea Dart* îşi desfăcu aripile tăind aerul ca o pereche de lame de topor. Una dintre aripi îl lovi pe Rakao în umăr, făcându-l să zboare de pe canoe şi aruncându-l cu membrele răşchirate în lagună.

Rafalele de împuşcături se opriră pentru moment, mişcarea uluindu-i peste măsură pe cei care trăgeau.

Lisa urlă în liniştea care se lăsase deodată:

— Monk! Deasupra!

Ameţit, Monk auzi strigătul Lisei.

Îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce voia să spună. Deasupra capului lui se afla ceva. Una dintre aripile lui *Sea Dart.* Tremurând din toate încheieturile, îşi trase picioarele sub el şi sări.

Nu avea încredere în puterea mâinii lui adevărate. Degete de plastic fumegânde se apucară de una dintre barele ce susţineau aripa. Strânse puternic, transmiţând involuntar semnalul de a se încleşta.

„Pleacă...”

— Pleacă! strigă Lisa, în continuare pe jos, atentă să nu se izbească de scaune.

Sub stomac simţi cele două motoare ambalându-se. *Sea Dart* porni brusc, legănându-se cu pupa către plajă, în timp ce trăgătorii deschideau din nou focul, în sfârşit treziţi din uimirea care-i blocase pe moment.

Lisa văzu cum un glonţ rătăcit se înfige în piciorul drept al lui Monk, care atârna în aer.

Din pulpa ţâşni sânge. Ea îi văzu faţa schimonosindu-se de

durerea îngrozitoare. Piciorul de dedesubt atârna îndoit în vreme ce Monk îşi schimba poziţia. Probabil glonţul îi străpunsese tibia, rupând-o.

„Slavă Domnului, se ţine în continuare...”

Ryder se îndepărta de plajă, zburând peste apă, în afara bătăii armelor.

Lisei îi venea să plângă.

Aveau să reuşească.

5.55 A.M.

Tuşind, Rakao îşi scoase faţa din apă. Vârfurile degetelor de la picioare, mai apoi călcâiele dădură de piatră şi apoi de nisip. Era în lagună până la piept. Un bâzâit de motor îl făcu să se întoarcă.

Barca inamicului traversa laguna cu viteza fulgerului, cu o siluetă atârnată de vârful unei aripi. Furios, se îndreptă spre ţărm. Avea o flacără în braţul stâng care parcă ardea în apă. Trecu cu degetele peste partea de sus a braţului şi pipăi osul ascuţit care-i împungea pielea, rupt de izbitura care-l făcuse să zboare din barcă.

Încleştă cealaltă mână pe suliţă.

Din fericire, nu pierduse arma pentru că o ţinuse foarte strâns.

Se prea poate să mai aibă nevoie de ea.

Rakao observase deja mişcările fulgerătoare din apă, în direcţia lui, atrase de sânge. Se întoarse cu spatele către ţărm şi o luă înapoi încet, cu paşi mici. Avea arma îndreptată în jos, gata s-o folosească. Era posibil ca şocul să-l scuture şi pe el, dar ar fi trebuit să îndepărteze calamarii.

Când ajunse să fie în apa doar până la brâu, Rakao îşi permise să respire uşurat.

Odată ajuns pe ţărm, avea să-i vâneze şi să-i prindă pe ceilalţi.

Indiferent unde aveau să aterizeze aceştia, el îi va găsi.

Era un legământ.

Trăsnetul lovi deasupra lui, luminând apele întunecate, suficient de mult pentru a vedea în adâncime. O mulţime de braţe încâlcite se aflau în jurul picioarelor lui. Cele mai lungi aveau din când în când o sclipire gălbuie. Monstrul uriaş se odihnea nemişcat în nisip la doar un pas distanţă. În momentul acela, lumina se stinse, transformând laguna într-o oglindă întunecată, ce-i reflecta teroarea de pe figură.

Rakao lovi cu suliţa în jos, apăsând butonul pentru o încărcătură maximă.

Flăcări albăstrui trosniră peste apă. Icni din cauza durerii, era ca şi cum o uriaşă capcană de oţel i se închisese peste mijloc. Însă totul dură doar o fracţiune de secundă, apoi suliţa îi pocni în mână. Cu o ultimă undă de electricitate şi răspândind un miros acru de fum, arma se descarcă de tot, suprasolicitată după lupta cu americanul.

Rakao se dădu în spate împleticindu-se, mişcându-şi braţul rupt şi ţipând.

Oare încărcătura loviturii fusese suficient de puternică?

Răspunsul veni sub forma unei arsuri de flacără ce-i traversă o coapsă. Cârlige ascuţite îi sfâşiară carnea piciorului. Se luptă în timp ce creatura se încolăcea în jurul lui, încercând să-l atragă spre ape mai adânci. Corpul său uriaş apăru la suprafaţă rotindu-şi un ochi.

Rakao înfipse suliţa în el. Era adevărat că arma nu mai era încărcată electric, însă avea în continuare un vârf ascuţit. Simţi cum lama pătrunde adânc. Strânsoarea de pe picior se transformă în spasm şi apoi se moleşi complet.

Satisfăcut, o luă din nou spre plajă.

Însă brusc apele erupseră în jurul lui cu flăcări şerpuitoare: albastre şi verzi, dar mai ales stacojii. Cu siguranţă, mult mai multe creaturi se aflaseră acolo, în aşteptare. Rakao îşi dădu seama de furia ce le mâna acum după sclipirile rapide şi ameninţătoare. Se învârteau, formând un vârtej luminos în jurul lui.

Ceva îl lovi peste picior. Simţi nişte dinţi înfigându-i-se în gleznă.

Rakao ştiu că acesta era sfârşitul.

Erau prea multe.

Oamenii lui n-aveau cum să ajungă la el, la vreme.

Rakao privi peste apă, la şalupa care se îndepărta. Dădu drumul suliţei şi pipăi tocul pe care-l avea la umăr. Îl ţinea tot timpul la el. Nu avea un pistol acolo. Doar un instrument de siguranţă. Învârti mânerul în formă de T ce ieşea din tocul de piele şi scoase un fel de telecomandă.

Un tentacul i se încolăci în jurul taliei, înfigându-i parcă sute de dinţi.

Dacă el nu putea să scape, nimeni n-ar fi putut.

Rakao apăsă telecomanda în momentul în care o grămadă încâlcită de tentacule ieşi la suprafaţa apei ca nişte bice care se

mişcau. Din toate direcţiile, se aruncară asupra lui, rupându-i hainele şi carnea de pe el, făcându-l să-şi piardă complet echilibrul. Îşi simţi urechea dreaptă smulsă în vreme ce era tras sub apă.

Totuşi, auzi exploziile tunând de deasupra şi răspândindu-se şi în apă, ajungând la el pe când monştrii îl trăgeau în adâncuri.

Bum, bum, bum…

5.57 A.M.

Lisa urmări cum exploziile puternice luminau înălţimile insulei. La început, se gândi că erau nişte simple fulgere, însă exploziile aveau un anumit ritm şi se petreceau toate în jurul vârfului insulei.

— Ce mama dracului? strigă Ryder de pe locul pilotului.

Începură să cadă bucăţi în flăcări din plasa de deasupra insulei.

Ea strigă:

— Cineva aruncă plasa în aer! Se va prăbuşi cu totul!

Ryder scoase o înjurătură.

Exploziile continuară. Flăcările luminau cerul, din ce în ce mai multe, învârtindu-se în jurul înălţimilor insulei. Dacă nu se grăbeau şi mai tare ca să ajungă la ieşirea din lagună, aveau să piară sub greutatea plasei.

— Trebuie să mă ridic! le strigă Ryder peste umăr.

Ceea ce reprezenta o problemă.

5.57 A.M.

Explozii puternice luminau ţărmul insulei.

Monk înţelese.

Plasa…

Sea Dart acceleră brusc, încercând să depăşească viteza exploziilor. Barca se săltă câţiva centimetri deasupra apei, în momentul în care depăşi viteza de decolare.

Dar greutatea lui Monk care se şi bălăngănea deranja echilibrul şalupei, uşor mai ridicată într-o parte. Atingea cu vârfurile degetelor de la picioare apa. Ryder remedie situaţia încetinind. Loviră apa, săriră uşor în sus din cauza impactului,

apoi continuară să plutească.

O durere ascuţită sfâşie piciorul rupt al lui Monk. Cu toate astea, continua să se ţină strâns de suportul aripii.

Şi, chiar dacă ar fi vrut, tot n-ar fi putut să se desprindă. Lupta pe care o avusese cu suliţa lui Rakao prăjise circuitele mâinii protetice. Aşa că îşi încetase funcţionarea după ce se agăţase de suport. Era atârnat ca o bucată de carcasă de vită într-o măcelărie.

Se întoarse, urmărind exploziile care continuau în jurul insulei. Jumătatea din spate a plasei coborâse complet, ca o ploaie de foc în mijlocul furtunii ce cădea din cer.

Şi din ce în ce mai multe bucăţi de cer cădeau la fiecare explozie.

Monk se uită în urmă, înspre ieşirea din lagună, spărtura îngustă care întrerupea la un moment dat caldeira vulcanică. *Sea Dart* trebuia să ajungă la ea înainte ca exploziile să ajungă la capătul circuitului lor în jurul culmilor vulcanice şi plasa să cadă în întregime peste lagună. Monk cântări în minte ce şanse aveau. Nu prea mari şi oricum nu aveau cum să reuşească – nu atâta vreme cât trăgeau după ei o bucată de carcasă de vită atârnată de o aripă.

— Poţi să strângi din nou aripile? strigă Lisa către Ryder.

Poate reuşeau să-l aducă pe Monk mai aproape, să-l tragă înăuntru şi pe urmă să desfacă din nou aripile. Şi asta fără să încetinească deloc.

Ryder îi spulberă aceasta fragilă speranţă.

— Odată deschise, aripile se blochează în poziţia asta! Din motive de siguranţă!

Lisa înţelese. N-ar fi fost deloc bine dacă aripile s-ar fi închis în aer, în mijlocul zborului.

Lisa văzu cum Monk se luptă. Trăgea din toate puterile de încheietura mâinii protetice cu mâna bună. Ce naiba făcea?

Apoi, îşi dădu seama.

Cu siguranţă, Monk pricepuse ce riscau din cauza lui.

— Nu! urlă ea înspre el. Monk! Nu!

Nu ştia dacă putea fi auzită din cauza exploziilor şi a vântului.

Totuşi, el întoarse capul şi o privi. Arătă către ţărmul lagunei aflat la distantă. Striga ceva, dar tunetul uneia dintre explozii îi înăbuşi cuvintele.

Reveni la ceea ce făcea.

„Monk… te rog, nu…”

„Fir-ar al dracului… de ce nu pot să mă desprind?…”

Degetele lui scormoneau în încheietura de plastic. Clapeta ce detaşa manual mâna de legătură de la încheietura se topise. Scobi cu unghiile în materialul sintetic poros.

În sfârşit, clapeta se desfăcu.

„Slavă Domnului…”

Băgă degetul înăuntru.

— Monk, strigă Lisa către el.

Ca şi cum s-ar fi răzgândit, arătă din nou înspre plajă. Voia să înoate într-acolo. Trebuiau să plece fără el.

Lisa îngenunche în uşa deschisă, cu părul fluturându-i în vânt. Cu siguranţă, îşi dădea seama că nici acolo nu i-ar fi fost mai bine. Dar nu exista alternativă.

Monk băgă din nou degetul prin clapeta deschisă şi apasă butonul de eliberare.

Încheietura se desprinse de mână.

Căzu în apă, ricoşând ca o piatră aruncată la suprafaţă. Apoi, se scufundă în adâncuri. Dădu din piciorul sănătos ca să atingă fundul; în ceea ce-l privea pe celălalt, îl simţea ca şi cum cineva i-ar fi împlântat un vătrai încins în pulpă. Călcând apa, se uită cum *Sea Dart* se îndepărta în grabă, traversând laguna spre deschizătura din caldeiră care dădea către marea deschisă.

Ryder nu ezită. Înţelesese sacrificiul.

Când ultimele explozii ajunseră la capătul marginilor superioare ale insulei, Monk privi în sus. Plasa se prăbuşea deasupra lui. Aruncă o privire în spate. Mai departe, în lagună, ţesătura ca un baldachin căzu ca un giulgiu de foc peste *Mistress of the Seas,* începând de la pupa şi mergând către prova.

În câteva secunde, întregul vapor de croazieră fu înghiţit sub ea, ca un delfin prins într-o plasă de ton. Iar căderea continua, avansând către Monk. Nu avea nici o speranţă să ajungă la ţărm. Fâşia cea mai apropiată se afla la aproape 500 de metri depărtare.

În cealaltă direcţie, văzu cum *Sea Dart* reuşeşte să se ridice în aer, deasupra întinderii de apă şi măreşte viteza către deschizătura din peretele caldeirei.

Aveau să reuşească.

Gândul acesta îl făcu să se simtă mai bine în momentul în care plasa căzu deasupra lui, grea din cauza cablurilor şi a frânghiilor mustind de apă. Îl trase în jos, mai jos, mai jos…

Monk se luptă, încercând să-şi croiască o cale pentru a se

ridica din nou la suprafaţă. Dar piciorul rupt era un obstacol serios. Iar plasa se îndoise în cădere, împăturindu-se cumva. Nu avea cum să iasă de acolo.

Privi în sus, spre luminile vaporului de croazieră.

Cu un singur regret… o promisiune încălcată…

Îi jurase lui Kat că se va întoarce din misiune şi o sărutase pe Penelope cu aceeaşi promisiune nerostită.

„Îmi pare rău…”

Ridică un braţ, rugându-se să fie salvat.

Mâna lui întâlni o gaură în plasa încurcată. Se folosi de ciontul celuilalt braţ pentru a o lărgi. Dădu din ambele picioare, ignorând durerea din pulpa dreaptă. Se luptă din toate puterile pentru a se strecura prin deschizătură.

În momentul acela, ceva îi apucă piciorul rupt, încolăcindu-i-se în jurul gleznei şi trăgând puternic. Osul se frecă pe os. O durere înfiorătoare i se ridică din picior pe toată şira spinării. Monk, gata să-şi dea ultima suflare, se uită în jos.

Luminile din apă trimiteau raze până la el.

Braţe îi înfăşurară trupul, i se lipiră strâns în jurul mijlocului şi în jurul pieptului. Un tentacul ca de cauciuc îl cuprinse peste faţă, peste buzele care odinioară rostiseră o promisiune, odinioară sărutaseră un copil.

Luminile jucau în jurul lui, în timp ce Monk era tras în jos, mai jos, mai jos…

Cu toate astea, reuşi să se mai uite în sus o ultimă oară.

În vreme ce sclipirea vaporului se estompă şi întunericul se închidea deasupra lui, se gândi la cele două fiinţe care-i dădeau sens vieţii.

Kat.

Penelope.

Vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc…

6.05 A.M.

Lisa şedea pe bancheta din spate a *Sea Dart,* aplecată, cu mâinile în jurul genunchilor, suspinând.

Susan se afla lângă ea, cu mâna pe spatele ei.

Nu vorbea nimeni.

Ryder se lupta cu vânturile, ridicând *Sea Dart* deasupra mării deschise. Insula Pusat se topi în spatele lor.

Furtuna îi purta încoace şi-ncolo ca pe o frunză. Nu avea nici un rost să încerce să reziste. Pur şi simplu, se lăsau duşi de vânt, înspre nord.

Nu aveau radio. Un glonţ rătăcit trecuse prin emiţător.

— Răsare soarele, murmură Susan uitându-se pe geam, ignorând harta de navigaţie din poală.

Cuvintele ei parcă rupseră o barieră.

Ryder vorbi de pe locul pilotului.

— Poate că a reuşit să ajungă la ţărm.

Lisa se lăsă pe spate. Ştia că Monk n-avusese cum s-o facă. Totuşi, îşi şterse ochii. Monk se sacrificase pentru ca ei să poată scăpa. Pentru ca oamenii rămaşi la bordul *Mistress of the Seas* să aibă o şansă la salvare, pentru ca lumea să aibă măcar speranţa că se va găsi un remediu.

Cu toate astea, Lisa nu simţea nimic altceva decât o amorţeală aducătoare de moarte.

— Soarele… zise Susan.

Ryder o luă uşor spre est, rotindu-se în jurul unei alte culmi de pe insulă. În depărtare, aproape de orizont, existau semne că furtuna se apropia de sfârşit. Norii negri se desprinseseră unii de alţii suficient încât să permită luminii soarelui să se strecoare spre ei. Marginea soarelui care răsărea se întrezărea deasupra orizontului.

Prin parbriz, lumina strălucitoare invadă cabina.

Lisa se uita cu o privire pierdută spre ea, căutând iertarea, ca şi cum, dacă se scălda în strălucire, dacă o lăsa să o cuprindă şi să o pătrundă lumina, avea să scape şi de întunericul din suflet.

Şi păru să funcţioneze, asta până când Susan scoase un ţipăt de groază.

Lisa sări în sus şi se întoarse. Susan stătea ţeapănă pe scaun, holbându-se cu ochii larg deschişi înspre soare. Dar ceva din ochii ei strălucea mai puternic chiar şi decât lumina acestuia.

Groaza pură.

— Susan?

Femeia continuă să privească în gol. Gura i se mişca fără să iasă vreun sunet. Lisa trebui să-i citească pe buze ce spunea.

— Nu trebuie să meargă acolo.

— Cine? Unde?

Susan nu răspunse. Fără să se uite în jos, îşi puse degetul pe harta de navigaţie din poală.

Lisa citi numele de sub deget.

— Angkor.

16
Bayon

7 IULIE, 6.35 A.M.
Angkor Thom, Cambodgia

Gray mărşăluia alături de ceilalţi spre porţile masive ale complexului între zidurile căruia se afla templul Angkor Thom. Soarele dimineţii, destul de aproape de linia orizontului, arunca umbre lungi de-a lungul căii de acces sudice. Se auzeau greierii şi corul matinal al broaştelor.

Fiind atât de devreme, în afară de câţiva turişti şi doi călugări cu sutane galbene ca şofranul, tot podul era la dispoziţia lor. Digul suspendat, pe care mergeau, avea lungimea unui teren de fotbal, fiind încadrat pe margini de câte un şir de statui: 54 de zei pe o parte fi 54 de demoni pe partea cealaltă. Statuile dominau un şanţ de apărare, acum în mare parte uscat, în care pe vremuri înotau crocodili, protejând marele oraş şi palatul regal din interiorul său. În şanţul adânc de apărare înconjurat de valuri de pământ acum lâncezeau întinderi de apă, băltoace acoperite de alge şi smocuri de iarbă şi buruieni.

În drum, Vigor se apropie de una dintre statuile de pe pod care reprezentau un demon şi îi puse o palmă pe cap.

— Beton, spuse el. Majoritatea capetelor originale au fost furate, deşi unele au rămas în muzeele cambodgiene.

— Să sperăm că ceea ce căutăm noi n-a fost furat, zise Seichan cu asprime, în mod evident încă întoarsă pe dos după conversaţia pe care o avusese cu Nasser în dubiţă.

Gray păstra distanţa faţă de ea. Nu era sigur care din cei doi agenţi ai Ghildei era mai periculos.

Echipa de 40 de oameni ai lui Nasser se întindea în faţa şi în spatele lor, o escortă kaki, cu berete negre. Nasser păstra distanţa de un metru în spatele lor, cercetând cu prudenţă, încontinuu, tot ce era în jur. Unii dintre turişti se arătau interesaţi de grupul lor mare, însă în general îi ignorau. Ruinele din faţă atrăgeau atenţia tuturor.

La capătul digului suspendat pe care se circula, ziduri înalte de

aproape zece metri, din blocuri din laterit împrejmuiau suprafaţa de 6 000 de metri pătraţi a oraşului străvechi. Ţinta lor – Bayon – se afla în vasta incintă împrejmuită. Păduri dense încă mai acopereau ruinele oraşului. Palmieri gigantici făceau umbră zidurilor, ascunzând masiva poarta de 25 de metri. Patru feţe uriaşe fuseseră sculptate în turnul de piatră, orientate către fiecare punct cardinal.

Gray studie feţele acoperite cu licheni, roase şi pline de crăpături. În ciuda degradării pricinuite de timp, în mod cert, în expresiile lor încă mai rămăsese întipărită pacea: frunţile late umbreau ochii trişti, în vreme ce buzele groase erau curbate uşor, într-un zâmbet la fel de misterios precum cel al Mona Lisei.

— Zâmbetul Angkorului, spuse Vigor observând încotro îşi îndreptase atenţia. Faţa este cea a lui Lokesvara, *bodhisattva*[37] al compasiunii.

Gray o mai privi preţ de câteva secunde, rugându-se ca acea compasiune să ajungă până la Nasser. Aruncă un ochi la ceasul de la mână. Mai erau 25 de minute până trecea următoarea oră, moment în care Nasser avea să ordone să i se mai taie mamei lui încă un deget.

Pentru a împiedica asta era nevoie să înregistreze un mic progres care să-l mai calmeze pe nemernic şi să-l aducă la sentimente mai bune. Dar oare ce?

Respiraţia lui Gray deveni şi mai sacadată la gândul acesta. Obiectivele sale oscilau între două extreme: dorinţa de a înainta şi mai rapid şi a descoperi acele indicii care aveau să-l domolească pe Nasser şi o nevoie la fel de puternică de a-l întârzia pe Nasser cât se putea de mult pentru a-i asigura directorului Crowe şi mai mult timp ca să-i găsească mama şi tatăl.

Prins între cele două, Gray se lupta să-şi păstreze echilibrul.

— Ia uitaţi… elefanţi! rosti Kowalski şi arătă cu mâna, un pic cam prea entuziasmat, spre masiva poarta de la intrare.

Făcu câţiva paşi grăbiţi în faţă, cu haina lui lungă umflându-i-se înapoia picioarelor.

Dincolo de intrare, Gray reperă doi elefanţi indieni gri-alburii, cu trompele atârnate neputincios până la pietrele de pe jos, cu ochii acoperiţi de muşte. Un turist, cu un ditamai aparatul foto în

[37] Fiinţă care, potrivit budismului, atingând starea de perfecţiune, este scutită de reîncarnare; o statuie reprezentând o astfel de fiinţă. (n. red.).

jurul gâtului, era ajutat să încalece pe spatele uriaşului animal, pe care fusese prinsă în chingi o şa multicoloră, construită special ca să se legene, numită *howdah.* Un afiş scris de mână, prins de un stâlp fixat într-un cauciuc în care fusese turnat ciment, anunţa într-o varietate de limbi: Plimbări călare pe elefant până la Bayon.

— Numai 10 dolari, citi Kowalski.

— Cred c-o să mergem pe jos, îi răspunse Gray, dezamăgindu-l.

— Îhî, direct prin rahatul elefanţilor. Curând, o să-ţi doreşti să fi plătit ăia 10 dolari.

Gray îşi dădu ochii peste cap şi îi făcu lui Kowalski semn cu mâna să o ia pe drumul deja bătătorit de oamenii lui Nasser care intraseră prin poarta de la Angkor Thom.

Dincolo de zid, o potecă pavată pornea drept înainte, prin umbra copacilor semeţi, ale căror rădăcini răsucite se încolăceau pe dedesubtul şi pe deasupra lespezilor de piatră. Fructele copacilor, în formă de teci, erau împrăştiate de-a lungul drumului, scârţâind sub tălpile lor.

Pădurea devenea mai densă şi mai compactă în faţă, imposibil de pătruns cu privirea.

— Cât mai avem de mers? întrebă Nasser alăturându-se grupului lor, dar rămânând totuşi cam la un metru depărtare, cu o mână în buzunarul hainei.

Vigor îi arătă cu degetul înainte.

— Templul Bayon se află la 1,5 kilometri distanţă în junglă.

Nasser se uită la ceasul de la mână, după care îi aruncă lui Gray o privire plină de înţeles, în mod clar ameninţătoare.

Pe lângă ei trecu huruind unul dintre omniprezentele tuk-tukuri, principalul mijloc de transport din zonă, în esenţă o rişcă trasă de o motoretă cu motor în doi timpi. Doi turişti fotografiară în grabă legiunea de berete negre, pălăvrăgind în limba germană. După aceea, dispărură undeva în faţă.

Gray o luă după dâra de fum scos pe ţeava de eşapament, mărind pasul.

Kowalski se holbă la pădurea densă de palmieri şi bambuşi. Fruntea i se încreţi cu o expresie de suspiciune.

Vigor vorbi în timp ce mergeau.

— Peste o sută de mii de oameni au locuit cândva aici, în Angkor Thom.

— Unde au locuit? întrebă Kowalski. În case construite în copaci?

Vigor dădu din mână spre pădure.

— Majoritatea caselor, chiar şi palatul, au fost făcute din bambus şi lemn, aşa c-au putrezit. Jungla le-a înghiţit pe toate. Numai templele au fost făcute din piatră. Însă aceasta a fost cândva o metropolă forfotind de oameni, cu pieţe unde se vindeau peşte şi orez, fructe şi mirodenii, cu case pline de porci şi găini. Arhitecţii oraşului proiectaseră şi construiseră ample sisteme de irigaţii şi chiar un sistem de canalizare pentru a sprijini populaţia. Exista până şi o grădină zoologică regală, unde se ţineau spectacole de circ extrem de elaborate. Angkor Thom era un oraş vibrant, plin de culoare şi foarte gălăgios. Cu ocazia sărbătorilor, focuri de artificii umpleau cerul. Muzicienii îi depăşeau numeric pe războinici, bătând în talere, clopote de mână şi tobe mari ca nişte butoaie, cântând la harpe şi lăute, suflând în trompete făcute din coarne scobite.

— O adevărată orchestră, bombăni Kowalski neimpresionat.

Gray încercă să-şi imagineze un asemenea oraş în vreme ce studia pădurea densă.

— Deci ce s-a întâmplat cu toţi aceşti oameni? întrebă Kowalski.

Vigor îşi frecă bărbia.

— În ciuda a ceea ce ştim despre viaţa de zi cu zi, o mare parte din istoria angkoriană rămâne un mister sau cel puţin rămâne pur şi simplu o serie de ipoteze. Scrierile lor se găseau în nişte cărţi sacre, făcute din frunze de palmier şi numite *sastras.* Care, ca şi casele de-aici, n-au supravieţuit. Aşa că istoria Angkorului a fost adunată bucată cu bucată din studierea basoreliefurilor sculptate pe temple. Ca o consecinţă directă, o mare parte din istoria oraşului rămâne un mister. La fel şi ce s-a întâmplat cu populaţia. Adevărata lui soartă rămâne neclară.

Gray ţinu pasul cu monseniorul.

— Credeam c-au fost invadaţi de thailandezi, cei care au călcat în picioare vechea civilizaţie a khmerilor.

— Da, dar mulţi istorici şi arheologi cred că invazia thailandezilor a avut un rol secundar, că poporul khmer fusese deja slăbit într-un fel sau altul. Conform unei teorii, khmerii deveniseră mai puţin militarizaţi datorită unei convertiri religioase la o formă mult mai paşnică de budism. Cu toate astea, o altă teorie susţine că uriaşul sistem de irigaţii şi de gestionare a apei care susţinea imperiul s-a degradat, umplându-se cu nămol şi aluviuni, slăbind oraşul şi lăsându-l pasibil de a fi invadat. Mai există însă şi o dovadă istorică a izbucnirii în mod

sistematic şi repetat a molimelor.

Gray îşi imagină Oraşul Morţii descris de Marco. Mergeau prin aceleaşi câmpii ale morţii, acoperite acum de pădure şi junglă. Natura se reîntorsese, îndepărtând tot ce fusese construit de mâna omului.

— Ştim că Angkorul a mai dăinuit după Marco, continuă Vigor. Există o relatare nemaipomenită cu privire la regiunea asta, făcută de un explorator chinez, Zhou Daguan, la un secol după trecerea lui Marco pe aici. Deci remediul care i s-a oferit lui Marco probabil că, în cele din urmă, i-a permis poporului să supravieţuiască, însă sursa virală trebuie să fi persistat şi să fi continuat producerea de epidemii, una după alta, slăbindu-l. Nici măcar invadatorii thailandezi n-au ocupat Angkorul. Au abandonat vasta infrastructură şi-au lăsat-o în paragină, pradă pădurii care a înghiţit-o cu totul. Asta te face să te întrebi de ce? Oare fiindcă auziseră tot felul de poveşti sumbre? Şi au ocolit în mod deliberat regiunea, crezând că este într-un fel sau altul blestemată?

Seichan se trăsese mai aproape în timpul istorisirii lui Vigor.

— Deci vreţi să sugeraţi că sursa s-ar putea să mai fie aici.

Vigor ridică din umeri.

— Răspunsurile ne aşteptă la Bayon, rosti el arătând cu mâna spre o deschizătură din pădure.

În faţă, încadrat de junglă, apăru un munte de gresie, înălţându-se departe în sus, învăluit de soarele dimineţii ce lumina stâncile strălucitoare, dezvelite şi pline de picături de rouă şi forma pete neregulate cufundate în umbră. Piscuri mai mici îl înconjurau, adunate strâns ca într-un ciorchine şi comasate într-o singură creastă. Templul îi reamintea lui Gray de ceva organic, precum un muşuroi de termite, un morman nedefinit, ca şi cum ploile de-a lungul secolelor topiseră gresia şi o transformaseră în această masă regulată plină de cicatrice.

Un nor trecu pe deasupra soarelui, iar umbrele se adânciră şi mai tare, fiind decalate faţă de cele iniţiale. Din masa de rocă se iviră nişte feţe gigantice, ce se remarcau prin zâmbetele lor ca de sfincşi, acoperind fiecare suprafaţă şi uitându-se lung în toate direcţiile. Grămada iniţială de piscuri deveni vizibilă şi putu fi desluşită pe măsură ce crestele turnurilor, înălţându-se pe niveluri diferite, se adunau strâns laolaltă, fiecare în parte fiind decorat cu chipuri masive ale lui Lokesvara.

Vigor murmură:

— „Luminat de luna plină de pe cer, un munte măreţ se înălţa

deasupra pădurii, având sculptate pe el o mie de feţe de demoni.”

Lui Gray i se făcu pielea de găină. Recunoscu cuvintele din textul lui Marco. Se aflau acolo unde confesorul lui Polo, călugărul Agreer, fusese văzut îndreptându-se pentru ultima oară spre un munte pe care erau sculptate feţe. Gray realiză brusc că i se înmuiau picioarele de frică. Se forţă să-şi recapete ritmul iniţial.

Urmaseră istoria lui Marco până aici… acum era timpul să străbată şi ultimul drum al confesorului lui Polo. Însă încotro mersese călugărul Agreer?

6.53 A.M.

Pe măsură ce templul se înălţa în faţa lor, o tăcere grea se aşternu peste grup. Majoritatea privirilor erau aţintite spre ruinele din faţă, însă Vigor profită de momentul acesta ca să-şi studieze companionii. Încă de când ajunseseră la Angkor Thom, simţise o tensiune nemărturisită între Gray şi Seichan. Deşi cei doi nu fuseseră niciodată nişte tovarăşi de drum extrem de apropiaţi, întotdeauna existase o intimitate nefirească între ei. Şi, cu toate că discuţiile lor rămăseseră aprinse, distanţa fizică dintre ei doi se diminuase de-a lungul zilei de ieri, cei doi stând din ce în ce mai aproape unul de celălalt.

Vigor avea îndoieli că vreunul din ei era conştient de asta.

Însă aici, de când coborâseră din dubiţă, era ca şi cum un fel de polaritate internă se inversase în ei, făcându-i să se respingă reciproc şi ţinându-i la o distanţă apreciabilă. Nu numai că stăteau departe unul de celălalt, dar mai observase privirea grea cu care Gray o studiase pe Seichan când era întoarsă cu spatele şi faptul că Seichan devenise din nou încrâncenată, ţinându-şi ochii mijiţi şi buzele strânse.

Seichan mergea aproape de Vigor, ca şi cum ar fi avut nevoie de o încurajare din partea lui, însă nu era în stare s-o ceară. Privirea îi rămăsese pironită asupra ruinelor. Erau suficient de aproape acum, astfel încât puteau desluşi adevărata lăţime a Bayonului.

Exact 54 de turnuri se adunau ca într-un mănunchi, ridicându-se la cer pe trei niveluri.

Dar cea mai izbitoare caracteristică era numărul de feţe

sculptate.

Mai bine de 200.

Lumina dimineţii îşi tot schimba intensitatea din cauza norilor, creând iluzia că fetele erau vii, mişcându-se şi observându-i pe cei care se apropiau.

— De ce-s atât de multe? murmură Seichan în cele din urmă, de lângă el.

Vigor ştia că se referă la figurile din piatră.

— Nimeni nu ştie, răspunse el. Unii spun că sunt menite să păzească locul, feţe cu priviri pătrunzătoare, animate de o inimă secretă, care au în grijă mistere lăuntrice. Şi se mai zice că fundaţia Bayonului a fost construită peste o structură mult mai timpurie. Arheologii au descoperit încăperi cu ziduri ridicate de mâna omului, unde erau ascunse şi mai multe chipuri, zăvorâte pe vecie în întuneric.

Vigor arătă cu mâna în faţă.

— Bayonul a fost totodată şi ultimul templu construit vreodată în Angkor, marcând sfârşitul unei perioade de dezvoltare puternică, aproape continuă, ce s-a întins de-a lungul mai multor secole.

— Şi-atunci de ce au oprit construcţia? întrebă Gray apropiindu-se.

Vigor îi aruncă o privire rapidă.

— Poate c-au descoperit ceva care i-a descurajat să sape mai departe. Când inginerii khmeri au construit Bayonul, au săpat mult în pământ. Destul de adânc. Un sfert din Bayon este îngropat.

— Îngropat?

Vigor dădu din cap.

— Majoritatea templelor Angkorului au la bază forma de mandala. O serie de dreptunghiuri suprapuse, care reprezintă universul fizic şi care înconjoară un turn circular, pe post de pilon central. Turnurile mijlocii reprezintă muntele magic din mitologia hindusă, muntele Meru, locul unde se află divinităţile. Prin îngroparea parţială a templului, turnul central întrupează muntele Meru, demonstrând străpungerea acestui munte magic de jos, din pământ, în sus, spre cer. Încă mai dăinuiesc poveşti conform cărora la nivelurile mai joase ale Bayonului se ascund şi comori, dar şi lucruri înfiorătoare.

Ajunseseră deja la capătul cărării. Aceasta dădea într-o piaţă pietruită, în aer liber. Templul masiv se înălţa înaintea lor. O mulţime de feţe se uitau fix în jos. Turiştii puteau fi văzuţi urcând

pe diferitele niveluri ale templului.

Continuară să meargă înainte, trecând pe lângă un şir de tuk-tukuri parcate. În faţă, o mică înşiruire de tarabe dispuse pe marginea drumului ofereau o mare varietate de fructe: mango, fructe cu coaja ţepoasă, mandarine, curmale chinezeşti, chiar şi pepeni verzi mici, de mărimea unei mingi de baseball.

Copii slăbănogi zburdau printre tarabe, reînviind puţin din vibraţia oraşului străvechi cu râsetele şi strigătele lor. Pe partea opusă a drumului se afla un grup mult mai serios, şase călugări cu sutane galbene ca şofranul, care stăteau pe covoraşe ţesute, cu capetele plecate, rugându-se în mijlocul unui nor de fum de tămâie.

Vigor adăugă şi el propriul apel la divinitate în momentul în care trecu pe lângă ei, rugându-se pentru putere, înţelepciune şi protecţie.

În faţă, omul lor, Kowalski, se afla la una dintre tarabe. O femeie bătrână, cu pielea zbârcită, cu o faţă perfect rotundă stătea aplecată deasupra unui grătar de fier, gătind micul dejun pe nişte ţepuşe. Carne de pui şi de vită friptă alături de carne de broască-ţestoasă şi de şopârlă.

Bărbatul adulmecă o frigăruie apetisantă.

— Ăsta-i crab cu cochilie moale? întrebă el aplecându-se şi mai mult spre grătar.

Ţepuşa era trecută prin ceva cărnos, cu picioarele unite, înnegrit şi contorsionat de flacără.

Femeia dădu din cap cu multă vigoare, zâmbind larg când văzu interesul manifestat de el.

Îi vorbi rapid în limba khmerilor.

Seichan se duse lângă Kowalski şi-i puse o mână pe umăr.

— E tarantulă friptă. În Cambodgia, e foarte populară la micul dejun.

Kowalski tresări şi se trase într-o parte.

— Mulţumesc. O să mă mulţumesc cu o brioşă.

Un hoţ mai puţin mofturos – un macac – sări dintre ruine, înşfăcă un ştiulete de porumb din spatele femeii şi îl aruncă direct în faţa lui Kowalski.

Încercând să se ferească, bărbatul masiv se trase înapoi surprins şi se izbi de Gray.

Mâna lui Kowalski se repezi undeva la spate, pe sub geaca pe care o purta.

Gray îl opri, strângându-l cu putere de cot, mult prea tare. Se uită iute în spate, spre Nasser, după care îşi întoarse privirea.

— Nu era decât o maimuţă.

Kowalski se scutură eliberându-se din strânsoarea mâinii lui Gray.

— Îhî, ei bine, nu-mi plac maimuţele.

Malacul se uită urât şi-o luă din loc valvârtej.

— Am avut o experienţă nasoală cu ele, la un moment dat. Şi nu vreau să vorbesc despre asta.

Vigor clătină din cap dezaprobator şi îi conduse mai departe, spre intrarea estică în Bayon. Drumul pietruit de-aici era în ruină, un talmeş-balmeş de blocuri de piatră încadrat de curmali gigantici şi de mai mulţi palmieri cu rădăcinile lor şerpuitoare extrem de încâlcite. Trecură de intrare şi continuară să meargă spre primul nivel, trecând pe sub privirile lungi şi atente ale fetelor *bodhisattva.*

Intrară în curtea interioară încadrată de galerii. În ziduri erau sculptate basoreliefuri complicate, înfăţişând de sus până jos fragmente de istorie.

Vigor privi cele mai apropiate forme. Acestea reprezentau scene obişnuite, de zi cu zi: un pescar aruncându-şi plasele, un fermier culegând orez, doi cocoşi luptându-se în mijlocul unei mulţimi, o femeie gătind nişte frigărui deasupra unor cărbuni încinşi. Ultima îi reaminti lui Vigor de bătrâna cu tarantulele fripte, demonstrându-i cum se îngemănau încă trecutul şi prezentul.

— De unde să începem? întrebă Gray, speriat de suprafaţa de zece pogoane a templului, ce trebuia cercetată.

Vigor îi înţelegea consternarea şi spaima. Chiar şi de-aici, era evident că templul era un adevărat labirint tridimensional de pasaje înclinate, arcade pătrate, galerii întunecate, trepte abrupte, curţi luminate de soare şi încăperi ca nişte celule şi grote neprimitoare. Iar de jur împrejur, turnurile, sau faimoasele *gopura,* se înălţau ca nişte lănci şi conuri gigantice, decorate cu aceleaşi feţe omniprezente.

Ar fi fost foarte uşor să te rătăceşti acolo.

Până şi Nasser păru să simtă asta. Făcu semn ca o parte din oamenii săi să se grupeze strâns în jurul însoţitorilor lui Gray. Mai trimise câţiva să ocupe în grabă poziţii-cheie în curtea interioară, acoperind toate ieşirile şi stabilind un alt nivel de protecţie.

Vigor simţi laţul din jurul gâtului, însă nu exista decât o singură cale de a merge mai departe. Le făcu semn înainte.

— Conform unei hărţi pe care am studiat-o, la următorul nivel se află o altă curte pătrată precum cea de-aici. Însă cred c-ar

trebui să continuăm şi să mergem direct la cel de-al treilea nivel. Acolo unde este altarul central. Putem ajunge acolo dacă o luăm pe aici.

Cu toate acestea, în timp ce-şi croiau drum în jurul primului nivel, Vigor făcu o pauză lângă un basorelief spectaculos de pe zidul de nord, mai mare decât toate celelalte, acoperind de unul singur o întreagă secţiune. Picioarele îi încetiniseră singure parcă în vreme ce trecea pe lângă el.

Acesta înfăţişa două forţe – zei şi demoni, la fel ca şi statuile întâlnite de-a lungul drumului pietruit. Cele două părţi îşi etalau puterile folosind un şarpe uriaş pe post de parâmă. Între ele, şarpele era încolăcit în jurul unui munte aşezat pe spatele unei broaşte-ţestoase.

— Ce-i asta? întrebă Gray.

— Unul dintre principalele mituri referitoare la apariţia civilizaţiei hinduse. Baterea Oceanului primordial de Lapte.

Vigor le arătă detaliile.

— De partea asta sunt *devas* sau zeii… iar de partea cealaltă sunt demonicii *asuras.* Îl folosesc pe zeul-şarpe Vasuki pe post de parâmă ca să întoarcă marele munte magic. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Amestecând oceanul şi transformându-l într-o spumă lăptoasă. Din această spumă se va materializa acel elixir al nemuririi numit *amrita.* Ţestoasa de sub munte este încarnarea zeului Vishnu, care-i ajută pe zei şi pe demoni susţinând muntele şi împiedicându-l să se scufunde.

Vigor le arătă cu mâna spre turnul central al Bayonului.

— Şi, după cum se presupune, acolo este acel munte. Sau cel puţin reprezentarea sa de aici, de pe pământ.

Gray se uită la turnul înalt cât un bloc de 15 etaje, după care din nou la basorelief. Îşi plimbă un deget de-a lungul muntelui sculptat, cu fruntea încreţită.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? Elixirul a fost făcut până la urmă?

Vigor clătină din cap.

— Conform legendei, au existat nişte complicaţii. Şarpele Vasuki s-a îmbolnăvit de la cât a tot tras şi a vomitat multă otravă. Din pricina ei s-au îmbolnăvit atât zeii, cât şi demonii, fiind cât pe ce să moară cu toţii. Vishnu i-a salvat bând el însuşi otrava, însă, în timpul procesului de detoxifiere, s-a făcut albastru, motiv pentru care este întotdeauna reprezentat cu gâtul albastru. Iar cu ajutorul său, bătutul laptelui a continuat şi astfel s-au ivit nu numai elixirul nemuririi, ci şi duhurile cereşti dansatoare, numite *apsara.* Aşa că totul s-a sfârşit cu bine.

Vigor încercă să-i facă să meargă mai departe, dar Gray rămase acolo unde era, holbându-se la basorelief cu o expresie ciudată pe faţă.

Nasser se apropie de el.

— Timpul trece, spuse el bătând uşor în ceasul de la mână, cu telefonul mobil.

Vocea îi era plină de dispreţ.

— Ai avut vreo străfulgerare neaşteptată?

Vigor simţi răceală din cuvintele sarcastice. Tipului ăstuia chiar îi făcea plăcere să-l tortureze pe Gray. Vigor o luă înapoi, ca să ajungă între ei, temându-se că Gray ar putea să reacţioneze greşit şi să-l atace din nou pe Nasser.

Însă în loc de asta, Gray doar dădu din cap.

— Da, am avut.

Nasser făcu ochii mari de uimire.

Gray îşi puse o palmă pe basorelief.

— Povestea de aici. Nu este un mit al facerii. Este povestea legată de virusul lui Iuda.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Nasser.

Vigor avea aceeaşi întrebare.

Gray le explică.

— Din ce ne-ai spus despre apariţia bolii în Indonezia, totul a început în apele din zonă, care erau strălucitoare din cauza bacteriilor. Apele mării descrise ca fiind spumoase şi albe la culoare. Precum laptele bătut într-un vas în care se face untul.

Vigor îl ocoli pe Gray ca să privească basorelieful mai atent. Se opri cu mâinile în şolduri.

Seichan li se alătură şi ea. La marginea drumului, Kowalski rămase acolo unde se afla, studiind un şir de femei cu sânii dezgoliţi, cu nasul aproape lipit de rocă.

Gray continuă, arătând cu degetul spre şarpe.

— După aceea a fost eliberată o otravă intensă, care a ameninţat toate vieţuitoarele, bune sau rele.

Seichan încuviinţă din cap.

— Ca şi bacteria toxică, a revărsat otravă şi a lăsat în urma doar moarte.

Nasser nu părea convins.

Gray insistă mai departe cu teoria sa:

— Şi conform acestui mit, *cineva* a supravieţuit expunerii la toxine şi a salvat lumea. Vishnu. El a băut otrava, neutralizând-o şi s-a făcut albastru…

— Ca şi cum ar fi căpătat o strălucire, murmură Vigor.

— Asemenea supravieţuitorilor descrişi în povestea lui Marco, adăugă Gray. Şi la fel ca pacienta pe care ai descris-o, Nasser. Care a căpătat în întregime o strălucire albastră.

Vigor dădu uşor din cap în semn de aprobare.

— Totul este prea exact ca să fie o coincidenţă. Iar multe mituri străvechi s-au clădit pe baza unor poveşti adevărate.

Gray se întoarse spre Nasser.

— Dacă am dreptate, aici este primul indiciu că suntem pe drumul cel bun. Pe de altă parte, se prea poate să mai fie multe de aflat.

Nasser îşi îngustă ochii, destul de posomorât în continuare, însă încuviinţă uşor din cap.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, domnule comandant Pierce. Foarte bine. Prin asta, ai resetat ceasul pentru încă o oră.

Gray încercă să-şi ascundă uşurarea, lăsând să-i iasă aerul din piept cu un uşor hârâit.

— Aşa că hai să continuăm, spuse Nasser.

Vigor îi conduse spre rampa umbrită a unor scări abrupte. În spatele lui, Gray mai întârzie puţin, studiind sculptura. Se întinse şi trecu un deget de-a lungul muntelui sculptat, după care îl plimbă din nou peste turnul central.

Privirea lui Gray o întâlni pe a lui Vigor. Vigor observă clătinatul uşor al capului comandantului în momentul în care acesta se întoarse.

Oare Gray îşi mai dăduse seama de ceva?

Vigor o luă pe scările înguste. Înainte ca Gray să fi întors capul, Vigor băgase de seamă şi altceva, ceva ce se putea citi pe faţa comandantului.

Frică.

7.32 A.M.
Insula Natuna Besar

— Nu trebuie să meargă acolo… Susan gemu din nou.

Femeia zăcea pe bancheta din spate din S*ea Dart,* pierzându-şi şi recăpătându-şi succesiv cunoştinţa, aproape pe punctul de a intra din nou în starea de stupor catatonic. Susan se lupta să dea de-o parte pătura ignifugă pe care Lisa o întinsese peste ea.

— Stai liniştită, şopti Lisa. Încearcă să te odihneşti. Ryder se întoarce imediat.

Sea Dart se legăna, izbindu-se uşor de capătul docului unde se puteau alimenta cu combustibil. Aterizaseră în golful adăpostit al unei mici insule, undeva dincolo de coasta insulei Borneo. Ploaia continua să cadă din norii joşi, dar furia grozavă a taifunului dispăruse. Se auzeau în continuare tunete, însă la distanţă şi din ce în ce mai atenuate.

În continuare mâhnită profund din cauza lui Monk, Lisa privea în gol prin parbrizul lui *Sea Dart.* În timp ce aştepta gândindu-se, sentimentul de vină o copleşise.

Ar fi putut face mai multe. Ar fi putut să se mişte mai repede. Să se gândească în ultimul moment la o mişcare inteligentă. În loc de asta însă, acum mâna protetică a lui Monk atârna în continuare de bara de suport a aripii. Ryder nu fusese în stare să o smulgă de acolo.

Lisa aruncă o privire spre uşă, dorindu-şi ca Ryder să se întoarcă mai repede. Făcuse plinul şalupei şi plecase în căutarea unui telefon cu un pumn de bani pe care-i depozitase în cabină, pentru situaţii de urgenţă.

Dar nu păreau să existe prea multe şanse pentru asta. Satul din apropiere se întindea întunecat de-a lungul ţărmului, cu acoperişurile smulse de furtună, palmierii puşi la pământ şi plajele pline de bărci răsturnate şi acoperite de mizerie. Pompele de combustibil de pe doc nu avuseseră curent. Ryder trebuise să umple rezervorul manual, după ce-i strecurase un pumn de bancnote unui tip în şlapi şi bermude. Bărbatul plecase cu Ryder pe motocicletă, asigurându-l că puteau găsi un telefon lângă micul aeroport din interiorul insulei.

Insula tropicală Natuna Besar se afla în circuitul turistic al zonei, având din belşug recifuri unde se putea face snorkeling şi zone excelente pentru pescuit sportiv. Dar fusese evacuată din cauza ameninţării taifunului. Locul părea pustiu.

Majoritatea insulelor pe deasupra cărora trecuseră erau la fel de devastate.

Din aer, Ryder văzuse aeroportul de pe Natuna Besar.

— Cu siguranţă, cineva de acolo are un telefon prin satelit pe care să-l împrumutăm, spuse el. Sau am putea găsi o modalitate să ne reparăm radioul.

Nevoiţi să alimenteze, aterizaseră într-un golfuleţ adăpostit. Acum, Lisa rămăsese să aştepte împreună cu Susan.

Îngrijorată, Lisa puse o mână pe fruntea scăldată în sudoare a femeii. În penumbra cabinei, faţa lui Susan strălucea cu o sclipire mai profundă, ce părea să iasă mai degrabă din oase decât din

piele. Lisa simţi o arsură în palma ce rămăsese pe fruntea lui Susan.

Dar nu era vorba de febră.

Lisa ridică mâna. Continua să ardă.

Ce dracu'?

Lisa îşi dăţi grăbită palma cu apă dintr-o canistră şi o şterse cu pătura ignifugă. Senzaţia de arsură se diminuă.

Lisa măsură din ochi strălucirea pielii lui Susan, frecându-şi degetele care încă o înţepau. Asta era ceva nou. Cianobacteria producea probabil o substanţă caustică. Şi, cu toate că aceasta îi ardea pielea Lisei, Susan părea rezistentă sau, într-un fel ori altul, protejată.

Ce se petrecea oare?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Susan scoase un braţ de sub pătură. Întinse mâna spre pătratul de lumină slabă ce intră prin gemuleţul uşii. Sclipirea cărnii ei se topi în lumina mai puternică.

Contactul păru să o liniştească pe Susan. Scoase un oftat lung.

Lumina soarelui.

Oare era cu putinţă?

Curioasă, Lisa întinse mâna spre mâna lui Susan şi trecu cu degetul peste pielea aflată în lumină. Avu senzaţia că atinsese un fier înroşit. Îşi turnă din nou apă pe piele, pe vârful degetului deja băşicat.

— E lumina soarelui, rosti Lisa cu voce tare.

Îşi aminti izbucnirea de mai devreme a lui Susan, în momentul în care dăduse prima oară cu ochii de soarele care răsărea. Lisa îşi mai amintea şi de una dintre trăsăturile distinctive, unice ale cianobacteriilor. Erau strămoşii plantelor moderne. Bacteriile conţineau cloroplaste rudimentare, motoare microscopice capabile să transforme lumina soarelui în energie. Odată cu răsăritul soarelui, cianobacteriile se trezeau la viaţă, umplându-se cumva de o ciudată energie.

Dar pentru ce?

Lisa trecu cu privirea peste harta de navigaţie de pe podea. Îşi aminti izbucnirea de mai devreme a lui Susan, când arătase cu degetul un anumit punct de pe hartă.

— Angkor, murmură Lisa.

Lisa încercase să se convingă că era vorba doar despre o coincidenţă. Acum însă, nu mai era aşa de sigură. Îşi aminti ce auzise când trăsese cu urechea fiind legată pe masa de operaţii. Devesh vorbise la telefon în limba arabă.

Reuşise să înţeleagă un singur cuvânt.

Un nume.
Angkor.
Şi dacă nu era doar o coincidenţă?
Şi dacă nu era, atunci ce altceva mai ştia Susan?
Lisa se gândi că există o singură modalitate de a afla. Se trase mai aproape şi-i apucă umerii lui Susan cu braţele, păstrând pătura pe ele. O ridică pe Susan în razele de lumină ce se revărsau prin parbriz.
Susan se cutremură în momentul în care faţa îi ajunse în lumină. Pleoapele îi fluturară, deschizându-se peste ochii cu pupile negre, care se îndreptară spre lumină slabă. Însă, în loc să se contracteze din cauza strălucirii, pupilele lui Susan se dilatară şi mai mult, absorbind şi mai multă lumină.
Lisa îşi aminti de invazia bacteriană din retinele femeii, centrată în jurul nervului optic care avea legătură directă cu creierul.
Susan înţepeni în strânsoarea ei. Capul i se mişcă într-o parte şi-n alta, după care rămase nemişcat.
— Lisa, spuse ea uşor şi împleticit.
— Sunt aici.
— Trebuie să… trebuie să mă duceţi acolo… înainte să fie prea târziu.
— Unde?
Dar Lisa ştia deja.
„Angkor.”
— Nu mai e timp, murmură Susan şi-şi întoarse faţa către Lisa.
Ochii îi clipeau des din cauza luminii, încercând s-o evite. Speriaţi. Şi nu numai din cauza pericolului care îi păştea. Lisa îi citise asta în privire. Susan era înspăimântată de ceea ce se petrecea cu trupul ei. Ştia adevărul, dar era incapabilă să facă totuşi ceva pentru a opri procesul.
Lisa o îndepărtă pe Susan din lumină.
Vocea lui Susan deveni imediat mai puternică. O mână se încleştă pe încheietura Lisei. Scoasă din lumina directă a soarelui, atingerea ei era fierbinte, dar suportabilă.
— Eu… Eu *nu* sunt remediul, spuse Susan. Ştiu ce gândiţi cu toţii. Dar nu sunt… nu încă.
Lisa se încruntă.
— Ce vrei să zici?
— Trebuie să ajung acolo. Pot simţi asta, e o senzaţie pe care o am până în măduva oaselor. O certitudine. Ca o amintire îngropată în subconştient, dincolo de posibilităţile mele de a o

readuce în prezent. Ştiu că am dreptate. Doar că nu pot explica de ce.

Lisa îşi aminti discuţia pe care o avusese la bordul navei. Despre ADN-ul nefolositor, despre secvenţele virale extrem de vechi pe care le purtăm în gene ca o moştenire istorică înscrisă în codurile noastre genetice actuale. Oare bacteriile trezeau ceva de felul acesta în interiorul lui Susan?

Lisa o urmări pe femeie retrăgându-şi cealaltă mână din pătratul de lumină şi trăgându-şi un colţ al păturii peste faţă. Oare ştia şi ea?

În timp ce Susan se învelea complet cu pătura, ferindu-se de lumina soarelui, vocea îi slăbi:

— Nu sunt gata...

Totuşi, o mână îi rămase încleştată pe încheietura Lisei.

— Du-mă acolo... cumva.

Susan gemu, pe cale să-şi piardă din nou cunoştinţa.

— Sau întreaga lume e pierdută.

Un ciocănit puternic o făcu pe Lisa să tresară violent.

Fata neîngrijită a lui Ryder se zări prin în geamul uşii. Lisa se aplecă şi descuie. Ryder se căţără înăuntru, cu apa şiroind pe el, dar cu un zâmbet larg pe chip.

— Am găsit un telefon prin satelit! Mai are doar un sfert din baterie şi porcăria m-a costat cât o căsuţă pe plajă din portul Sydney.

Lisa luă aparatul de mari dimensiuni. Ryder se întoarse pe scaunul pilotului şi Lisa i se alătură pe celălalt scaun din faţă. Ud leoarcă, tocmai părea că se înapoiase dintr-o mare aventură care-i adusese multă strălucire în ochi.

Dar Lisa îşi putea da seama şi de latura serioasă a bărbatului, o anumită duritate în modul în care-şi strângea buzele. Poate că lui Ryder îi făcea plăcere să se afle în mijlocul unor astfel de aventuri, dar era imposibil să ai succesul de care se bucura el fără să fie un om extrem de practic în esenţă.

— Semnalul satelitului va fi mai puternic dacă ne depărtăm de stânci, spuse el şi porni ejectoarele.

Motoarele începură să zumzăie şi şalupa începu să se mişte uşor pentru a ieşi din zona stâncilor.

În timpul ăsta, Lisa îi relată ce-i spusese Susan.

„Eu nu sunt remediul... nu încă."

Cei doi se puseră de acord.

Ryder luă harta de navigaţie şi o propti deschisă pe volanul ambarcaţiunii.

— Angkor se afla cam la 700 de kilometri distanţă spre nord. Putem ajunge cu păsăroiul ăsta acolo, cam într-o oră şi jumătate.
Lisa ridică telefonul şi constată că semnalul era puternic.
Mai trebuia să convingă pe cineva.

8.44 P.M.
Washington, D.C.

— Lisa? strigă Painter în receptorul căştii de pe cap.
Semnalul era slab, însă mare parte din tonalitatea să ridicată nu avea nimic de-a face cu legătura defectuoasă. Erau pur şi simplu exaltarea şi sentimentul ameţitor de uşurare. Stătea în spatele biroului său, cu spatele drept.
— Eşti teafără?
— Da… pentru moment. N-am prea mult timp la dispoziţie, Painter. Mă cam lasă bateria de la telefon.
El îi simţi îngrijorarea din voce. Îşi păstră propriul glas ferm, reprimându-şi exaltarea.
— Zi!
Lisa îi povesti rapid tot ce se întâmplase, vorbind concis, ca şi cum i-ar fi comunicat unui pacient diagnosticul de boală în faza terminală, relatându-i pur şi simplu faptele. Cu toate acestea, Painter identifică o doză de nelinişte în vocea ei. Ar fi vrut să ajungă la ea prin telefon, s-o ţină de mână şi să-i îndepărteze teama, s-o strângă la piept.
Cu toate acestea, în vreme ce ea îi povestea despre maladii, nebunie şi canibalism, el se prăvăli în scaun. Spatele i se încovoie. Îi puse întrebări, lămurind nişte chestiuni până atunci necunoscute. Ea îi dădu coordonatele unei insule. Pusat. El îi pasă notiţele asistentului, ca să i le transmită prin fax superiorului său, Sean McKnight. O echipă de comando australiană din cadrul Brigăzii Speciale de Recuperare şi contraterorism, staţionată în Darwin, era deja în aşteptarea misiunii, fiind gata să coordoneze o operaţiune de salvare. Înainte ca Painter să termine această conversaţie, avioanele aveau să fie în aer.
Însă pericolul era mai mare decât o singură navă de croazieră deturnată.
— Virusul lui Iuda? întrebă Lisa. Molima s-a răspândit?
Despre asta Painter nu avea decât veşti proaste. Mai devreme,

aflase deja că fuseseră raportate cazuri în Perth, în Londra, în Bombay. Şi, în mod sigur, aveau să mai fie şi altele.

— Avem nevoie de femeia aceea, termină Painter. Jennings de la Cercetare crede că un asemenea supravieţuitor este cheia unui posibil remediu.

Lisa era de acord.

— Ea este elementul-cheie, dar nu reprezintă remediul... nu încă.

— Ce vrei să spui?

Painter îi auzi oftatul de acolo, de pe partea cealaltă a globului.

— Ne lipseşte ceva. Ceva legat de o regiune din Cambodgia.

Painter îşi îndreptă din nou poziţia corpului.

— Vrei să zici Angkor?

Urmă o pauză lungă.

— Da.

El simţi surpriza din vocea ei.

— Cum de-ai...?

Painter îi vorbi despre cercetările întreprinse de Ghildă urmărind latura istorică şi unde se încheiaseră acestea.

— Şi Gray este deja acolo? întrebă Lisa părând deodată surescitată.

El îi auzi vocea uşor modificată, ca şi cum ar fi citat pe cineva.

— „Nu trebuie să meargă acolo”. Vocea ei deveni mai fermă: Painter, există vreo modalitate să-l chemi pe Gray înapoi?

— De ce?

— Nu ştiu.

Vocea începuse să se audă cu întreruperi. I se descărca telefonul.

— Bacteriile fac ceva cu creierul lui Susan. Îi insuflă într-un fel energie, folosind lumina soarelui. Şi ea a manifestat acest impuls puternic de a ajunge la Angkor.

Painter îşi dădu imediat seama ce însemnau vorbele ei.

— La fel şi crabii.

— Poftim?

Painter îi povesti ce ştia despre crabii de pe Insula Crăciunului.

Lisa înţelese imediat.

— Probabil că Susan a fost resetată în acelaşi fel. Un impuls migrator indus în mod chimic.

— Dacă este aşa, atunci poate că ea greşeşte cu privire la necesitatea de-a merge acolo. S-ar putea să fie doar o nevoie artificială. Nu există nici un motiv să riscaţi să mergeţi şi voi

acolo. Nu până când lucrurile nu se mai liniştesc. Să-l lăsăm pe Gray să-şi facă numărul.

Lisa nu era convinsă.

— Cred că ai dreptate cu privire la existenţa unui impuls biologic artificial. Iar într-o vieţuitoare inferioară, ca un crab, s-ar putea să nu fie nimic mai mult decât un instinct orbesc. Crabii, asemenea tuturor artropodelor, au doar instincte rudimentare…

Se opri. Painter se temu că se întrerupsese legătura. Însă, câteodată, Lisa făcea asta când avea vreo străfulgerare de moment. Se deconecta de toate celelalte gânduri, folosindu-şi toate resursele ca să-şi urmărească ideea.

— Lisa?

Ei îi mai trebui încă o clipă ca să răspundă.

— Susan s-ar putea să aibă dreptate, murmură ea, după care mai tare, cu mai multă fermitate: Trebuie s-o duc acolo.

Painter vorbi în grabă, ştiind că erau pe cale de a pierde legătura telefonică. Simţise hotărârea din vocea Lisei şi îi era teamă că nu va avea timp s-o convingă să nu facă asta. Dacă tot avea să se ducă la Angkor, voia s-o ştie în afara oricărui pericol.

— Atunci, aterizaţi la lacul mare de lângă ruine, zise el. Lacul Tonle Sap. Acolo se afla un orăşel plutitor. Găseşte un telefon, contactează-mă din nou, dar să rămâi ascunsă acolo. Am o expediţie în zonă.

Abia reuşi să priceapă răspunsul ei, ceva despre faptul că va face tot ce-i stătea în putinţă în acest sens.

Painter încercă un ultim schimb de replici:

— Lisa, ce-ai descoperit?

Cuvintele ei se auzeau cu intermitenţe.

— Nu sunt sigură… viermi la ficat… virusul trebuie să…

După care convorbirea se auzi din ce în ce mai slab, până când se întrerupse de tot. Painter mai strigă de câteva ori, însă nu reuşi să mai obţină nici un răspuns.

Un ciocănit în uşă îi atrase atenţia şi-l făcu să se uite în direcţia aceea.

Kat intră în grabă, cu ochii scânteind, cu obrajii strălucitori.

— Am auzit! Doamna doctor Cummings! E adevărat?

Painter îşi ridică privirea şi se uită fix la Kat. Desluşi suspiciunea întipărită pe faţa lui Kat, emanată de întregul ei corp, dorinţă arzătoare de a şti. Lisa îi spusese. Fusese primul lucru pe care i-l zisese. Vorbise rapid, din nevoia de a scăpa ea însăşi de această povară. După aceea, Painter pusese vestea asta deoparte, într-un compartiment al minţii.

Însă aflându-se faţă în faţă cu Kat, cu speranţa ei, cu iubirea ei, adevărul îl lovi ca un fulger.

Se ridică în picioare şi merse spre ea, ocolind biroul.

Kat îi văzu chipul şi înţelese.

Se trase înapoi din calea lui, ca şi cum ar fi putut să scape de ceea ce avea să urmeze.

— Oh, nu…

Apucă spătarul unui scaun, însă acesta nu reuşi să o susţină. Căzu într-un genunchi, după care se prăbuşi cu totul şi pe celălalt, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Nu…

Painter se aşeză lângă ea, pe podea.

Nu putu să-i spună nimic ca s-o consoleze, ci doar să-i întindă braţele.

Nu era de-ajuns.

O trase şi-o lipi la piept, întrebându-se câţi alţii aveau să mai moară înainte ca toate astea să se termine.

8.55 P.M.

Nu prea mai aveau unde să se refugieze.

Harriet îşi aştepta soţul la baza scărilor care duceau la ultimul etaj. Stătea în pragul uşii ce dădea spre casa scării. Jack se dusese să planteze alte indicii false pentru câinii porniţi pe urmele lor. Îi scosese deja cămaşa soţului ei şi îl ajutase să ascundă bucăţi din ea de la un capăt la altul al celor două etaje de mai jos: aruncate în birourile ale căror geamuri erau bătute în scânduri, vârâte în grămezile de gunoi, atârnate de un fişet metalic dintr-un labirint de mici compartimente dedicate secretarelor. Făcuseră tot ce le stătuse în putinţă ca să-şi încurce urmăritorii.

Jack vânase toată viaţa lui. Raţe, fazani, prepeliţe, cerbi. Avusese şi el parte de numeroase întâlniri cu haite de câini de vânătoare, înainte de accidentul de muncă produs la instalaţia de extracţie a ţiţeiului ce impusese amputarea piciorului de sub genunchi. Chiar cunoştea câinii.

Şi mai avea încă trei cartuşe rămase în pistolul pe care-l luase de la paznic. Harriet încerca să se agaţe de orice speranţă. Însă auzi câinii lătrând undeva dedesubt. Annishen verifica în mod sistematic fiecare etaj în parte. Ştia că ei sunt sus şi-i striga când

şi când, ca şi cum i-ar fi tachinat.

Toate ieşirile erau păzite. Chiar şi ieşirile de incendiu. Nici o clădire învecinată nu era suficient de aproape ca să poată ajunge la ea. Iar întregul cartier părea părăsit de mult timp. Nu strălucea nici o lumină în jur, cu excepţia celor de departe, la o distanţă apreciabilă. Nu era nimeni care să poată auzi un strigăt de ajutor. Încercaseră câteva telefoane de perete, pline de praf, însă toate erau moarte, fără ton.

Aşa cum cei deznădăjduiţi fug tot mai sus din calea vâlvătăilor înalte ale flăcărilor, nici ei n-aveau unde să se ducă, în afară de partea superioară a clădirii.

Şi nu mai rămăsese decât ultimul etaj. Ăsta şi acoperişul.

Harriet auzi un zgomot de picioare târşâite, iar soţul ei apăru din semiîntuneric, îmbrăcat doar cu boxeri şi cu pistolul în mână. Venea spre ea şchiopătând.

— Ce mai faci aici? întrebă el în şoaptă, cu o voce aspră.

Chipul îi strălucea de la transpiraţie. Ea îşi dădu seama că tonul lui răstit nu era decât o faţadă menită să mascheze teama pe care o simţea pentru ea.

— Ţi-am spus să urci acolo.

— Nu fără tine.

El oftă şi îşi trecu un braţ în jurul ei.

— Atunci, hai să mergem.

Se îndreptară spre ultimul etaj, folosind una dintre scările înguste din spate. Sub ei, pe casa scării, un ditamai tomberonul de gunoi fusese aruncat la baza treptelor cu mult timp în urmă, blocând accesul în sus de la etajele inferioare.

Astfel, ar fi trebuit să fie în siguranţă.

Un mârâit slab le alungă acest grăunte de speranţă. Un târşâit se auzi pe platforma de mai jos, de dincolo de tomberon.

Amândoi îngheţară.

— A ce-ţi miroase, fetiţo? întrebă o voce răstită.

Zgomotul de paşi se auzi de pe palierul inferior. Fasciculul unei lanterne lumină până sus, la ei.

Harriet şi Jack se lipiră de zid. Mârâitul deveni şi mai intens.

— Acum, du-te sus. Du-te! Strecoară-te pe acolo.

Jack o împinse pe Harriet în sus pe scări. Se mişcară fără zgomot.

Sub ei, mârâitul se mai domolise şi se transformase într-un fornăit greoi, însoţit de un râcâit frenetic de gheare pe dalele pardoselii.

— Acolo să te duci, spuse vocea. Scoate-i din ascunzătoare. Eu

o să ocolesc puţin.

Vocea se îndrepta în jos pe casa scării, în mod clar căutând o altă cale pe unde să urce. În urma sa se auzi pârâitul staţiei radio întrerupt de nişte mormăituri în timp ce individul raporta.

Trimiteau câinii la următorul etaj.

În momentul în care Harriet şi Jack urcau spre uşa de la următorul palier, un lătrat incisiv răsună şi ajunse la ei, pe jumătate triumfător, pe jumătate furios. Ceva mare tropăia greoi pe scări.

— Fugi, Harriet, o îndemnă Jack.

Ea o luă la fugă şi ajunse la următorul nivel. Uşa ce dădea spre acoperiş era la numai un metru în faţă, închisă. În spatele ei, Jack îşi pierdu echilibrul în întuneric şi căzu.

Se prăbuşi două trepte. Pistolul alunecă spre picioarele lui Harriet. Ea îl ridică repede. În vreme ce se ridică, surprinse cu privirea lumini prin gemuleţul uşii de la casa scării.

Luminile lanternelor măturau de colo-colo ultimul etaj.

Annishen strigă:

— Căutăm aici şi apoi mai sus. Îi găsim chiar dacă sunt în gaură de şarpe.

Harriet se întoarse. Jack urca în patru labe spre ea. Dincolo de conturul corpului său, o siluetă închisă la culoare urca scările, alergând spre soţul ei. Se auzi un mârâit puternic.

Harriet ridică pistolul. Dacă trăgea, Annishen ar fi auzit împuşcătura. Răpitorii lor aveau să ştie unde se ascundeau şi puteau urca aici în câteva secunde.

Ezită prea mult.

Dezvelindu-şi colţii cu sălbăticie, câinele masiv se repezi la soţul ei.

7.58 A.M.
Angkor Thom

Seichan stătea la un pas distanţă în timp ce Gray se învârtea în jurul altarului central.

Le trebuiseră aproape 20 de minute de mers pe poteci lăturalnice căutând, ca să descopere drumul ce urca spre sanctuarul central de la al treilea nivel al Bayonului. Complexul întins pe o suprafaţă de zece pogoane forma un adevărat labirint de galerii, curţi luminate brusc de lumina soarelui, pasaje

înclinate şi coborâşuri abrupte. Tavanele joase le juleau capetele, unele pasarele trebuiau să fie parcurse în şir indian, cotind într-o parte şi alta, iar multe coridoare pur şi simplu se înfundau.

Când ajunseră la micul sanctuar interior, erau cu toţii prăfuiţi şi acoperiţi de sudoare. Dimineaţa se încălzise rapid, iar umiditatea era împovărătoare pentru aerul de jos. Însă ajunseseră la destinaţie.

— Nu-i nimic aici, spuse Nasser morocănos.

Seichan îi recunoscu atitudinea, simţi fermitatea şi cruzimea din felul cum stătea. Se îndoia că răbdarea lui avea să dureze până la amiază. Dacă nu înregistrau curând vreun progres real, se aştepta să termine lucrurile într-o oră. Să ordone uciderea părinţilor lui Gray. Să-i execute pe toţi acolo. Şi să plece mai departe.

Întotdeauna era extrem de practic.

Nu avea nici un pic de imaginaţie.

Asta făcea din el un iubit insensibil şi plicticos.

În faţă, Gray ocolea altarul pentru a treia oară. Era tras la faţă, acoperit cu praf şi murdărie, avea părul negru lipit de frunte în smocuri umede. În spatele urechii, pe guler, i se formase o crustă de sânge închegat, acolo unde fusese lovit cu pistolul de unul dintre oamenii lui Nasser, la hotel.

Se încăpăţâna în continuare să nu se uite la ea.

Asta o înfuria în mare parte pentru că o durea, iar acest fapt i se părea chiar mai groaznic. Căuta acea stare lipsită de pasiune în care trăise cândva, de indiferenţă rece care îi permitea să se culce cu Nasser ca să obţină ce-i trebuia, după cum fusese instruită să facă.

Seichan îşi concentră atenţia asupra paznicilor, redevenind practică şi realistă, încercând să identifice o modalitate prin care să iasă de-aici. Paznicii erau în marea lor majoritate localnici, inclusiv mulţi foşti soldaţi ai Khmerilor Roşii, recrutaţi cu mult timp în urmă de Ghildă, după căderea dictatorului Pol Pot, acuzat de genocid. Aceştia aveau să fie, la nevoie, luptători feroce şi extrem de violenţi. Păzeau cele patru ieşiri ale încăperii, orientate pe fiecare direcţie cardinală în parte. Chiar mai mulţi îşi ocupaseră poziţii peste tot printre ruine, descurajându-i pe turişti să-i deranjeze în vreun fel.

— Din câte am citit despre locul ăsta, aici era adăpostită o statuie gigantică a lui Buddha, rosti monseniorul în timp ce păşea alături de Gray în jurul altarului.

Vigor dădu din mână spre cele două plăci rectangulare,

dispuse în trepte una deasupra celeilalte.

— Însă când s-a schimbat religia şi s-a trecut la hinduism, Buddha a fost dat jos şi aruncat în fântâna aceea adâncă, pe lângă care am trecut când am urcat încoace.

Singurele piese care ornamentau încăperea de piatră erau alte feţe întunecate de *bodhisattva* Lokesvara. Numai că acestea toate se uitau în interior, spre altar şi spre Buddha care acum lipsea. Kowalski se apropie de una dintre feţe, holbându-se în sus.

Marele turn central al Bayonului se ridica deasupra altarului, cam vreo 40 de metri. Fiind scobit prin centru asemenea unui horn, până la cerul de deasupra, era singura sursă de lumină.

— Asta trebuie să fie locul cu pricina, zise Gray oprindu-se într-un final. Trebuie să existe o cale de a coborî de aici.

— De a coborî unde? întrebă Nasser.

Gray ridică o mână spre monsenior.

— Vigor a pomenit despre faptul că fundaţiile acestui turn au fost îngropate sub pământ. Adânc. Noi trebuie să găsim o cale de acces spre acele încăperi de jos. Iar eu, unul, fac pariu că sub altar ar putea fi un loc bun în care să aruncăm o privire.

Vigor se apropie de el.

— De ce crezi că-i ceva important?

Gray îşi dădu la o parte părul de pe frunte, în mod clar cumpănind cât de mult să spună.

Nasser, la rândul său, sesiză ezitarea bărbatului.

— A mai trecut o oră, spuse el bătând uşor cu degetul în ceasul de la mână. Tic-tac, domnule comandant.

Gray oftă.

— Basorelieful pe care l-am văzut mai devreme. Cel cu Baterea Laptelui. Fiecare parte a poveştii a fost importantă. Şarpele, apele înspumate ale mării, otrava, ameninţarea la adresa întregii lumi, supravieţuitorul care strălucea. Însă o piesă a ieşit în evidentă ca fiind ciudată şi a rămas nelămurită. Nu s-a potrivit deloc cu celelalte.

— Care-i aia? întrebă Nasser.

Seichan îşi dădea seama că lui Gray îi venea foarte greu să vorbească. Fiecare cuvânt îi ieşea cu o ezitare şi o crispare evidente.

— Broasca-ţestoasă, spuse Gray în cele din urmă.

Vigor îşi scărpină bărbia.

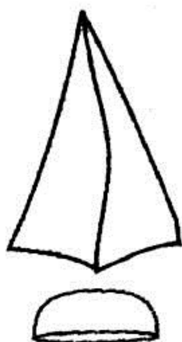
— Broasca-ţestoasă din basorelief îl reprezintă pe zeul Vishnu, o încarnare a lui însuşi. În forma sa de ţestoasă, el susţinea

muntele Meru în timp ce era învârtit înainte şi înapoi, ca să nu-l lase să se scufunde.

Gray încuviinţă din cap.

— Pe basorelief, ţestoasa a fost sculptată sub munte. De ce o broască-ţestoasă?

Se aplecă şi desenă ceva în praful de pe altar. Schiţă în grabă şi fără să-i pese prea mult de latura artistică silueta unui munte cu o carapace bombată dedesubt.

Bătu uşor pe carapace.

— Ce-ţi evocă asta?

Vigor se aplecă.

— O cavernă. Îngropată sub rădăcinile muntelui.

Gray se uită fix la coloana de lumină.

— Iar turnul de-aici reprezintă acel munte.

Seichan veni mai aproape.

— Crezi că se află o cavernă sub acest turn. Sub fundaţia sa îngropată.

El îi răspunse aruncându-i în treacăt o privire, după care se uită din nou într-o parte.

— Singura modalitate de a afla este să coborâm la fundaţie, după care să căutăm o cale de acces către acea cavernă.

Nasser se încruntă.

— Dar ce poate fi atât de important la caverna asta?

— Ar putea fi sursa virusului lui Iuda, zise Vigor. Poate că, atunci când săpau la templu, au pătruns în acea cavernă, eliberând ceva ce zăcea îngropat acolo.

Gray oftă obosit.

— Mulţi vectori de boală au apărut în lume pe măsură ce omenirea s-a extins în regiuni în mod normal nepopulate. Febra

galbenă, malaria, boala somnului. Chiar şi SIDA a apărut când s-a construit un drum printr-o regiune izolată din Africa, expunând lumea la un virus găsit numai la câteva maimuţe. Deci, probabil că pe vremea când khmerii au populat şi cultivat această regiune, ceva a fost eliberat de acolo.

Gray îşi freca gâtul. Ochii săi se uitau fix la Nasser.

Prea fix.

Seichan simţea că Gray mai tăinuieşte ceva. Studie din nou pictograma lui stilizată. Muntele şi carapacea reprezentau turnul şi caverna. Atunci, ce altceva mai era acolo? După care îşi dădu seama.

Însăşi broasca-ţestoasă.

Bineînţeles…

Îşi ridică ochii spre ai lui Gray.

Probabil că el îi simţi privirea. Se întoarse spre ea ca din întâmplare, însă căutătura lui era extrem de apăsătoare. Ştia că ea îşi dăduse seama că tăinuia ceva şi că mai era ceva nespus încă. Nu voia decât ca ea să-şi ţină gura.

Ea se trase înapoi şi îşi încrucişă braţele.

Se mai uită puţin la ea, după care îşi mută din nou privirea.

Seichan simţi o doză de satisfacţie. Mai multă decât se aşteptase.

Nasser inspiră adânc pe nas, dând din cap aprobator.

— Trebuie să găsim o cale să coborâm acolo.

Gray se uită încruntat.

— Sperasem c-ar putea să existe vreo dovadă a prezenţei unui pasaj secret.

— Nu contează, zise Nasser. O să aruncăm în aer intrarea.

— Nu sunt sigur că-i o idee bună, spuse Vigor înspăimântat. Dacă asta-i sursa virusului lui Iuda, s-ar putea să fie o toxicitate teribilă acolo jos.

Nasser rămase imperturbabil.

— Tocmai ăsta-i motivul pentru care o să vă trimit pe voi primii.

„Ca să fiţi pe post de canari într-o mină de cărbune.”

Seichan avu din nou un schimb de priviri cu Gray. El nu obiectă în nici un fel. Ca şi Seichan, ştia că acolo jos exista ceva mai mult decât sursa virusului lui Iuda.

Poate că era adevărat că acea carapace a ţestoasei reprezenta caverna, *dar ţestoasa însăşi îl reprezenta pe zeul Vishnu,* sugerând mai mult decât o simplă cavernă adăpostită sub templul Bayon. Era posibil să-i mai aştepte şi altceva acolo

jos.

Gray se apropie de Nasser.

— Asta demonstrează suficientă cooperare pentru a-mi cruţa mama încă o oră? întrebă el cu o voce sigură.

Nasser ridică din umeri, în semn că era de acord. Se duse spre coşul prin care venea lumină, căutând un loc în care să aibă un semnal de recepţie mai bun pentru telefonul mobil.

— Atunci, probabil c-ar trebui să mă grăbesc, zise Nasser, deschizându-şi clapeta telefonului. A trecut deja o oră. Annishen nu prea are răbdare. Nu-ţi mai spun ce-ar putea să facă.

9.20 P.M.
Washington, D.C.

Harriet rămase nemişcată pe palier.

Namila de câine se repezi la trupul lui Jack întins pe scări. Nu se desluşea rasa animalului în întunericul casei scării, ci doar că era mare şi musculos. Pitbull. Rotweiler. Jack se rostogoli pe spate şi încercă să-l lovească tare cu piciorul, însă câinele era mai rapid, fiind dresat special pentru atac. Cu un mârâit ameninţător, îl muşcă adânc de gleznă.

Jack îşi smuci genunchiul şi izbi cu putere cu celălalt picior, direct în pieptul câinelui.

Câinele zbură în jos pe scări, lovindu-se zdravăn, dar încă ţinând strâns în gură proteza celuilalt picior al soţului său. Jack desfăcuse cureluşele de susţinere ale membrului, eliberându-se.

Harriet îl ajută pe Jack să ajungă pe palier.

Dedesubt, câinele se lipise de perete şi se chinuia să revină în patru labe. Refuza să dea drumul protezei îmbibate de mirosul bărbatului. Furios, confuz, o tot smucea, împroşcând salivă, scuturând membrul capturat.

Harriet îl trase pe Jack în sus spre treptele următoare, trecând de uşa închisă de pe palier.

Îşi aruncă rapid privirea prin gemuleţul acesteia. Luminile lanternelor continuau să cerceteze ultimul etaj. Ceea ce le lăsa lui Harriet şi Jack o singură cale de scăpare.

Acoperişul.

Jos, pe scări, câinele continua să facă praf membrul capturat, triumfător şi mândru de trofeul lui.

Jack se sprijini de umărul ei. Sărea într-un picior înaintând spre

uşa de la acoperiş. Deja cercetaseră ieşirea şi descoperiseră că era prinsă cu un lanţ, însă nu foarte strâns. La un moment dat, cineva folosise o rangă ca să îndoaie colţul de jos al uşii de oţel. Era suficient spaţiu cât să te strecori prin îndoitura din uşă, asigurat şi de lanţul slăbit, care nu ţinea uşa lipită de cadru.

Odată ieşiţi în noapte, Jack folosi o bucată de ţeavă de pe jos proptind-o în uşa ca s-o închidă complet. Nu avea să ţină prea mult. Însă asta nu prea conta. Mai era o jumătate de duzina de alte puncte de acces pe acoperiş. Nu puteau să le blocheze pe toate.

— Pe-aici, spuse Jack şi îi arătă cu mâna pe unde s-o ia.

Cercetase acoperişul şi descoperise carcasa unui vechi aparat de încălzire, respectiv de răcire a aerului, plină numai pe jumătate cu piese.

Era suficient spaţiu înăuntru cât să se ascundă două persoane.

Însă nici unul din ei nu mai nutrea prea multe speranţe.

În scurt timp, câinii aveau să-i depisteze după miros.

Traversară acoperişul spre carcasa aparatului de aer condiţional mare cât un chioşc şi o ocoliră, ca să o interpună între ei şi uşa de la acoperiş. Amândoi se prăbuşiră pe cartonul gudronat folosit la izolaţia acoperişului, rămânând pentru moment în afara aparatului industrial de aer condiţionat Stelele străluceau deasupra, alături de lună la pătrar. Pe deasupra lor trecu un avion ale cărui lumini clipeau.

Jack îşi trecu braţul în jurul lui Harriet şi o trase mai aproape de el.

— Te iubesc, zise el.

Recunoştea acest lucru foarte rar, spunându-l şi mai rar cu voce tare. Nu că Harriet ar fi avut îndoieli cu privire la asta. Chiar şi acum, el rostise aceste cuvinte ca pe o stare de fapt. Ca şi cum ar fi spus că pământul este rotund. Pur şi simplu, un adevăr.

Ea se împinse drăgăstos în el.

— Şi eu te iubesc, Jack.

Harriet se lipi strâns de el. Nu ştia câtă vreme le mai rămăsese la dispoziţie. În cele din urmă, căutarea de jos avea să se termine. Annishen avea să-şi concentreze atenţia asupra acoperişului.

Aşteptară împreună în tăcere, după ce-şi petrecuseră toată viaţa împreună, împărtăşind bucurie şi durere, tragedii şi izbânzi. Deşi nu rostiră nici un cuvânt, amândoi ştiau ce făceau, cu degetele împreunate. Îşi luau rămas-bun unul de la celălalt.

17
Locul unde şi îngerii se tem să păşească

7 IULIE, 9:55 A.M.
Angkor Thom, Cambodgia

Gray se sprijinea de zidul de cărămidă al celulei care semăna cu o grotă.

Dincolo de deschizătura îngustă din perete stăteau de pază şase bărbaţi. Cei aflaţi cel mai aproape de ei îşi ţineau armele la vedere. Nasser le ordonase să rămână acolo, în timp ce el se ocupa de procurarea muniţiei necesare aruncării în aer a altarului de piatră. Gray se uită la cadranul iluminat al ceasului său de scafandru.

Se aflau acolo de mai bine de-o oră.

Se ruga ca Nasser să fie suficient de ocupat cu planurile sale, ca să uite de ameninţarea la adresa părinţilor săi din oră în oră. În mod cert, pe Nasser îl supărase ceva – în afară de obţinerea explozibilului cu întârziere. După ce-i trimisese aici, ţâşnise ca din puşcă, având telefonul la ureche. Gray auzise din întâmplare ceva despre o navă de croazieră. Probabil că avea legătură cu latura ştiinţifică a operaţiunii desfăşurate de Ghilda. Painter îi relatase povestea navei deturnate şi faptul că nu se ştia pe unde erau Monk şi Lisa.

În mod clar, ceva nu mersese bine.

Însă veştile bune sau rele aveau oare de-a face cu soarta prietenilor săi?

Gray se desprinse de zid şi începu să meargă de-a lungul celulei. Seichan stătea lângă Vigor, pe o bancă de piatră.

Kowalski se aplecă lângă deschizătura din zid. Unul dintre paznici ţinea o puşcă îndreptată spre stomacul sau, însă el ignoră asta. Vorbi în timp ce Gray se apropia.

— Tocmai am văzut un tip urcând cu un ciocan pneumatic.

— Probabil că-s aproape gata, spuse Vigor şi se ridică în picioare.

— Oare de ce durează atât? întrebă Gray.

Seichan răspunse stând încă jos.

— Mituirea ia vreme, nu glumă.

Gray îi aruncă din nou o privire scurtă.

Ea îi explică:

— Am auzit nişte strigăte în limba khmeră. Oamenii lui Nasser îi îndepărtează pe turişti dintre ruine şi-i urmăresc până ies din perimetru. Se pare că Ghilda a închiriat Bayonul pentru ce-a mai rămas din această petrecere privată. Suntem într-o regiune săracă. N-ar trebui să fie nevoie de prea mult ca să faci autorităţile locale să se uite în altă parte.

Gray deja bănuise cam aceleaşi chestii. Paznicii nu mai făceau nici un fel de efort de a-şi ascunde armele.

Vigor puse o palmă pe o coloană de lângă uşă.

— Probabil că Nasser i-a convins pe cei din Ghildă că merită să împingă investigaţiile pe latura istorică puţin mai departe.

Gray suspecta că era ceva mai mult de-atât. Îşi aminti de agitaţia iscată de nava de croazieră. Dacă se întâmplase ceva pe partea ştiinţifică, valoarea laturii istorice avea să fie cu mult mai importantă.

Avu confirmarea peste un moment.

Nasser intră dându-i la o parte pe paznici. Furia de mai devreme se stinsese, iar el revenise la obişnuita atitudine vicleană şi rece.

— Suntem gata să ne apucăm de treabă. Însă, înainte să continuăm, se pare c-a mai trecut o oră.

Lui Gray i se strânseră muşchii stomacului.

Vigor sări în apărarea sa.

— Ne-ai ţinut închişi în tot acest răstimp. Cu siguranţă, nu te poţi aştepta ca noi să fi mers mai departe cu cercetările.

Nasser înălţă o sprânceană.

— Nu asta mă preocupă acum. Iar Annishen devine din ce în ce mai nerăbdătoare. În mod sigur are nevoie de ceva care s-o distreze.

— Te rog, spuse Gray.

Vorbele îi scăpară înainte să le poată opri.

Ochii lui Nasser scânteiară plini de amuzament, lăsându-l pe Gray să fiarbă în suc propriu.

— Nu fi măgar, Amen, zise Seichan din spatele lor. Dacă ai de gând s-o faci, atunci fă-o şi gata.

Gray strânse pumnii. Trebui să se abţină ca să nu se întoarcă brusc şi s-o facă să tacă. Nu avea nevoie de cineva care să-l

contrazică pe Nasser. Nu acum.

Fruntea calmă a lui Nasser se încruntă de supărare. Îşi ridică nervos degetele, după care le coborî încet, refuzând să cadă în plasa ei. Se întoarse şi se îndreptă din nou spre gărzile sale. Nu rosti nici un cuvânt.

— Nasser! îl strigă din nou Gray cu o voce nefirească.

— Dacă tot sărim peste ora asta, răspunse Nasser fără să se întoarcă, mă aştept la nişte rezultate chiar mai mari de îndată ce-o să reuşim să străpungem altarul aia. Dacă nu se întâmplă asta, mama ta o să fie văduvită de mai mult decât de un amărât de deget. E timpul s-aprindem un foc mai mare la care să te perpelim, domnule comandant Pierce.

Nasser ridică o mână, iar paznicii îi scoaseră afară din celulă.

Seichan trecu pe lângă Gray, lovindu-se intenţionat de umărul lui. Rosti ceva cu o voce joasă, greu de desluşit.

— Îl puneam la încercare, nimic mai mult.

Şi continuă să meargă mai departe.

Gray o porni după ea, în urma ei, după care ajunse lângă ea.

Ea îi vorbi în şoaptă, fără să se uite la el.

— Minţea, mergea la cacealma… pot să-ţi spun asta.

Gray îşi înghiţi o replică plină de furie. Riscase viaţa părinţilor lui.

Ea îşi aruncă rapid privirea spre el, probabil simţindu-i furia. Cuvintele ei îi răspunseră cu aceeaşi monedă, devenind mai aspre şi mai dure:

— Ce trebuie să te întrebi tu acum, Gray, este *de ce?* De ce blufează?

Gray îşi relaxă fălcile încleştate. Era o întrebare bună. Ea îşi frecă dosul palmei de mâna lui. El întinse un deget spre încheietura ei, ca să o mângâie, să-i recunoască meritele. Însă ea deja mersese mai departe, prea departe ca s-o mai poată atinge.

Nasser îi conduse din nou la sanctuarul central. Echipa de demolare muncise din greu. Dăduse găuri în cele două straturi masive de gresie. Din acestea ieşeau mai multe cabluri care erau răsucite laolaltă, formând o singură legătură. La cele patru ieşiri stăteau oameni ce aveau prinse pe spate stingătoare roşii de incendiu.

Gray se încruntă. Oare ce se aşteptau să ardă? Totul era din piatră.

Nasser vorbi cu un bărbat mic de statură, care purta o vestă plină de unelte şi un colac de cablu petrecut peste umăr, în mod clar expertul în demolări. Bărbatul îi răspunse lui Nasser dând

aprobator din cap.

— Suntem pregătiţi, anunţă Nasser.

Fură duşi spre ieşirea vestică şi apoi după colţ.

Vigor manifestă o oarecare rezistenţă.

— O explozie ar putea duce la prăbuşirea a tot ce-i aici direct peste noi.

— Ştim asta, monseniore, spuse Nasser şi duse o staţie radio la buze.

Transmise ordinul prin care geniştii puteau să-i dea drumul.

Peste o secundă, o bubuitură la fel de răsunătoare ca un tunet le strivi piepturile şi îi asurzi. O singură dată. Însoţită de o fulgerare orbitoare. După care simţiră un miros înţepător şi coroziv, ce le ardea nasul şi gâtul.

Vigor tuşi. Gray îi flutură o mână prin dreptul ochilor.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Kowalski scuipând într-un colţ, ca să scape de gustul oribil.

Nasser îl ignoră şi îi conduse tot înainte.

Mergea după unul dintre oamenii cu stingătoarele. Bărbatul îşi trase pe faţă o mască de protecţie şi acţionă furtunul stingătorului. Un jet ceţos ţâşni, împroşcând podelele, pereţii şi tavanele. Pasajul îngust se umplu cu un nor de pudră fină, acoperind fiecare suprafaţă.

Nasser îi conduse înapoi spre sanctuar.

Prin norul de ceaţă, Gray observă alţi bărbaţi cu stingătoare ale căror jeturi convergeau către încăperea de deasupra. Sub jeturile combinate ce împroşcau de jur împrejur, priveliştea sanctuarului era complet înceţoşată, Gray abia putând să-i distingă pe cei patru care împrăştiau conţinutul stingătoarelor.

Nasser îi opri acolo.

După încă o jumătate de minut, operaţiunea încetă, iar praful se aşeză.

Încăperea, încă în ceaţă, le reapăru în faţa ochilor. Lumina soarelui intra prin coşul turnului.

Nasser îi conduse mai departe.

— Baza de neutralizare, le explică el curăţându-şi cu mâna praful de pe faţă.

— Care ce neutralizează? întrebă Gray.

— Acidul. Demolarea s-a bazat pe o încărcătură incendiară combinată la paritate cu un acid coroziv. A fost proiectată de chinezi pe vremea construcţiei Barajului celor Trei Defileuri. Şoc minim, pagube maxime.

Gray intră în încăpere în spatele lui Nasser şi rămase cu gura

căscată când zări priveliştea din faţă.

Pereţii erau acoperiţi cu pudră albă, însă schimbarea era dramatică.

Feţele celor patru *bodhisattva* arătau ca şi cum cineva le ştersese definitiv trăsăturile. Ceea ce fuseseră cândva nişte figuri beatificate erau acum doar nişte ruine acoperite complet cu un fel de zgură. Podelele erau la fel de tocite ca şi cum cineva le-ar fi sablat.

Altarul din centru, luminat de deasupra, era într-o stare deplorabilă. Întreaga secţiune dintr-un colţ se desprinsese şi se prăbuşise direct în încăperea de dedesubt.

În mod categoric, acolo jos era un spaţiu gol.

În mare parte, bucata masivă de piatră încă mai rezista.

Un alt membru al echipei de demolare păşi înăuntru, cărând un târnăcop. Nasser îi făcu semn să înainteze. Îl urma alt bărbat, trăgând după el un ciocan pneumatic.

Aşa, în caz de nevoie.

Primul bărbat îşi ridică şi balansă târnăcopul, lovind cu putere bucata dreptunghiulară din centru. Din vârful uneltei ieşiră nişte scântei incandescente, iar bucata enormă de gresie cedă.

Altarul căzu în groapă.

10.20 A.M.

Susan ţipa arcuindu-se pe bancheta din spate.

Lisa, prinsă în Centura scaunului copilotului, se uită în jur. Se holbase la întinderea marelui lac de jos, în timp ce *Sea Dart* făcuse un rondou, pregătindu-se să aterizeze. Dedesubt, un sătuc plutitor era îndepărtat de curent de linia malului, un talmeş-balmeş de *jonci* vietnameze, barje şi pontoane de locuit adunate laolaltă.

Acesta era locul unde îi spusese Painter să se ascundă. Sătucul de pescuit se afla la 32 de kilometri de Angkor. La adăpost de pericol.

Lisa desprinse pe bâjbâite hamurile care o ţineau ţintuită în scaun, în timp ce Susan ţipa de mama focului. Eliberându-se din chingi, se duse împleticindu-se spre partea din spate a şalupei-avion.

Susan se zvârcolise şi aruncase într-o parte pătura ignifugă cu care era acoperită, respirând întretăiat:

— Prea târziu! Am ajuns prea târziu!

Lisa îi adună pătura şi o îndemnă să se întindă la loc. Dormise liniştită tot drumul până aici. Ce se întâmplase oare?

Susan întinse o mână cu degetele încleştate ca nişte gheare şi o apucă pe Lisa de antebraţ. Strânsoarea îi arse pielea, pârjolindu-i firele fine de păr.

Lisa îşi smulse mâna din cea a femeii.

— Susan, ce se petrece?

Susan se trase înapoi pe scaunul din spate. Înverşunarea din ochii ei se diminuă puţin, însă continua să tremure din tot corpul. Înghiţi cu greutate.

— Trebuie să mergem acolo.

Îşi murmură aproape nedesluşit obişnuita incantaţie.

— Acum, aterizăm, zise Lisa încercând s-o calmeze. Chiar se simte cum *Sea Dart* începe coborârea.

— Nu! Susan se întinse din nou s-o apuce, dar apoi îşi trase mâna înapoi, observând că Lisa se fereşte.

Îşi îndoi degetele şi le băgă sub pătura ignifugă.

Trase aer în piept tremurând. Îşi ridică ochii spre cei ai Lisei.

— Suntem prea departe, Lisa. Îmi dau seama cum sună asta. Însă nu ne-au mai rămas decât vreo câteva minute. Maximum 10 sau 15 minute.

— Ne-au mai rămas pentru ce?

Lisa îşi aminti de discuţia pe care o avusese mai devreme, cu Painter, cu privire la crabii de pe Insula Crăciunului, despre schimbările neurologice induse chimic, ce declanşau nişte impulsuri migratorii nebuneşti. Însă cum acţionau aceleaşi substanţe chimice asupra minţii sofisticate a fiinţei umane? Ce alte schimbări mai erau induse? Oare se putea bizui pe chemarea care o impulsiona acum pe Susan?

— Dacă n-ajung acolo… zise Susan, scuturându-şi capul ca şi cum ar fi încercat să înlăture un lapsus. Au deschis ceva. Pot să simt lumina soarelui. Ca şi cum m-ar arde o privire ca un fulger. Tot ce ştiu… şi o ştiu din străfundul fiinţei mele e… dacă n-ajung acolo la timp, n-o să mai existe nici un remediu.

Lisa ezită, aruncându-şi rapid privirea înapoi, spre Ryder. Lacul parcă urca pe măsură ce *Sea Dart* cobora.

Susan gemu.

— Eu n-am cerut asta.

Lisa auzi mâhnirea din cuvintele ei, simţind că durerea îi era provocată de mai mult decât de povara biologică. Susan îşi pierduse soţul şi întreaga lume.

Se întoarse din nou la femeie.

Faţa lui Susan strălucea cu o strălucire umbrită de un amestec de emoţii: frică, supărare, disperare şi o singurătate profundă. Susan îşi împreună palmele.

— Eu nu sunt un crab. Poţi să-nţelegi asta?

Lisa înţelese.

Se răsuci şi îl strigă pe Ryder:

— Urcă la loc!

— Poftim? replică Ryder uitându-se uluit la ea.

Lisa îşi mişcă sugestiv degetul, ridicându-l în aer.

— Nu ateriza! Trebuie să ajungem mai aproape de ruine. Se răsuci şi se folosi de scaunele din spate ca să ajungă iar în scaunul copilotului.

— Există un râu care trece direct prin oraşul Siem Reap.

Se prăbuşi în scaun. Studiase hărţile de navigaţie ale regiunii. Până la oraş încă mai era o distanţă de vreo zece kilometri. Îşi aminti avertismentul lui Susan:

„Maximum 10 sau 15 minute”.

Oare avea să fie suficient de aproape? Îşi simţi propriul sânge aprinzându-i-se în vene din cauza grabei.

Îi trebuiră alte câteva secunde ca să-şi dea seama de ce. Era vorba de ultimele cuvinte ale lui Susan.

„Eu nu sunt un crab.”

Susan nu ştia nimic despre crabii de uscat de pe Insula Crăciunului. Lisa nu vorbise cu nimeni despre conversaţia pe care o avusese cu Painter, nici măcar cu Ryder. Poate că, în apatia ei, Susan auzise fără să vrea sfârşitul discuţiei. Însă Lisa nu putea să-şi aducă aminte dacă folosise cuvântul „crab”.

Indiferent cum stăteau lucrurile, întoarse harta de navigaţie şi căută.

Aveau nevoie de un loc mai aproape ca să aterizeze.

Un alt lac sau râu…

— Sau aici, spuse ea cu voce tare, trăgând harta mai aproape.

— Ce-i asta, fato? întrebă Ryder.

Ridicase vârful *Sea Dart,* iar acum zburau pe deasupra lacului, la mare altitudine.

Lisa întoarse harta spre el şi bătu uşor cu degetul în ea.

— Poţi să aterizezi aici?

Ochii lui Ryder se lărgiră.

— Chiar eşti nebună de legat?

Ea nu-i răspunse. În mare parte, fiindcă nu ştia răspunsul.

Pe faţa lui Ryder se întipări un zâmbet larg.

— Ce mama naibii! Hai să încercăm!

Întotdeauna dornic de senzaţii tari, întinse o mână şi o bătu uşor pe coapsă.

— Îmi place cum gândeşti. Cât de stabilă e relaţia aia pe care o ai acasă?

Lisa se lăsă pe spate în scaun. După ce-o să audă Painter de asta…

Clătină din cap.

— O să vedem.

11.22 P.M.
Washington, D.C.

— Domnule, semnalul acelui GPS pe care m-aţi pus să-l urmăresc iese de pe drumul stabilit.

Painter se răsuci brusc. Îşi coordonase acţiunile împreună cu Brigada specială de Recuperare şi Contraterorism australiană. Membrii acesteia ajunseseră pe insula Pusat în urmă cu 15 minute, deplasându-se spre coordonatele pe care i le dăduse Lisa. Informaţiile pe care le primise mai devreme de pe insula rămâneau destul de derutante. *Mistress of the Seas* fusese găsită arzând, învăluită într-un morman încâlcit de plase şi cabluri de oţel. Se înclinase la aproape 45 de grade. La bordul navei era în derulare o operaţiune majoră de stingere a incendiului.

Kat stătea în partea cealaltă, ţinându-şi căştile pe urechi cu ambele mâini. Refuzase să plece acasă. Nu voia s-o facă până când nu ştia cu siguranţă. Avea ochii umflaţi şi roşii, dar rămăsese concentrată, agăţându-se de o urmă de speranţă. Poate că, într-un fel sau altul, Monk mai era încă în viaţă.

— Domnule, spuse tehnicianul indicându-i un alt ecran.

Aici era afişată harta platoului central al Cambodgiei. În mijlocul acestuia se întindea un mare lac. Un mic spot pulsatoriu se deplasa dintr-o parte în alta a ecranului, efectuând mici salturi şi redând mişcările lui *Sea Dart.*

Deşi cu câteva momente în urmă hidroavionul se învârtise pe lângă linia ţărmului, acum se îndepărta de lac în mod evident.

— Unde se duc? întrebă Painter.

Urmări spotul alte câteva secunde, până când observă traiectoria. O prelungi cu o mişcare a unui deget. Traiectoria aeriană ducea drept spre Angkor.

„Oare ce fac?”

Lui Painter îi atrase atenţia o mişcare în zona uşii. Asistentul său, Brant, ţâşni în cameră şi-şi frână scaunul cu rotile cu un sunet strident cauzat de frecarea cauciucului pe linoleum.

— Domnule director Crowe, am încercat să dau de dumneavoastră, zise el gâfâind. N-am reuşit. Mi-am imaginat că încă mai sunteţi în videoconferinţa cu Australia.

Painter încuviinţă din cap. Aşa fusese.

Brant înşfăcă un fax mototolit din poală şi i-l întinse.

Painter îl luă şi îl parcurse o dată în grabă, după care îl mai parcurse încă o dată, cu mult mai multă atenţie. „Oh, Doamne…”

Se îndreptă spre uşă, lovindu-se în trecere de Brant. Se opri şi se întoarse:

— Kat?

— Du-te. Am eu grijă de ea.

El îşi aruncă rapid privirea înapoi la ecranul cu harta Cambodgiei, la micul punct care pulsa în drum spre ruinele Angkorului.

„Lisa, sper că ştii ce faci.”

Ieşi în grabă din încăpere şi o luă la fugă spre biroul său.

Pentru moment, ea era pe cont propriu.

10.25 A.M.
Angkor

— Ţineţi-vă bine! le avertiză Ryder, deşi tonul aducea mai mult cu un strigăt de luptă.

Lisa se apucă strâns de braţele scaunului ei.

În faţă, giganticele turnuri negre în formă de stupi ale Angkor Wat se înălţau spre cer. Însă nu templul spectaculos, întins pe mai bine de 1 500 de metri pătraţi era ţinta lor.

Ryder înclină brusc *Sea Dart* către întinderea artificială de apă verzuie de pe una dintre laturi. Şanţul de apărare al Angkor Wat. Spre deosebire de cel de la Angkor Thom, acesta încă mai avea apă în el.

Şanţul se întindea de jur împrejurul templului, pe o lungime de aproximativ 6 kilometri, iar fiecare latură ocupa efectiv câte 1,5 kilometri de luciu drept de apă. Singura problemă…

— Atenţie la pod! strigă Lisa.

— Aşa ai numi tu chestia aia? comentă Ryder sarcastic.

Ţinea un trabuc între dinţi. Scoase cu dexteritate fumul prin colţul buzelor.

Era singurul lui trabuc, ţinut ascuns pentru situaţii neprevăzute, ca aceasta. După cum spusese Ryder înainte să-l aprindă: „Până şi unui condamnat la moarte i se permite un ultim fum de ţigară”.

Miliardarul plană deasupra şanţului cu apă, modificând puţin altitudinea traiectoriei de zbor, în sus şi în jos, suficient cât să evite pasarela.

Lisa îşi ţinu respiraţia în momentul în care trecură pe deasupra, la mustaţă. Turiştii se traseră într-o parte şi alta, ferindu-se.

După ce trecură de partea cealaltă a pasarelei, Ryder coborî *Sea Dart* în picaj rapid, atingând uşor şanţul de apărare şi lăsând în urmă o jerbă de apă. După care se stabilizară şi se afundară şi mai mult în apă, deplasându-se cu viteză, pe măsură ce aeronava devenea o ambarcaţiune propriu-zisă. Inerţia îi propulsa spre colţul mai depărtat al şanţului cu apă, mult prea rapid ca să poată să ia curba în siguranţă.

Digul din pământ de la capăt se apropia vertiginos de ei.

Ryder împinse o manetă la podea.

— Aceasta se numeşte Întoarcerea Hamilton! Ţineţi-vă bine!

Cu un pufăit gros de fum, răsuci brusc volanul.

Sea Dart se răsuci ca şi cum ar fi fost pe gheaţă, partea din spate executând o rotaţie completă. Motoarele vuiră în timp ce ejectoarele din spate frânau. Aparatul încetini.

Lisa se ghemui, aşteptând încă să se izbească de valul de pământ.

În realitate, Ryder întoarse maneta şi făcu astfel ca ambarcaţiunea să alunece pe-o parte pe suprafaţa apei. În urma plonjării, *Sea Dart* formase un val ce se propagă direct spre digul înclinat, iar volumul de apă dislocat îi permisese să se oprească lin.

Ryder oftă, scoţând fum gros de trabuc, iar apoi opri motoarele.

— Dumnezeule, a fost al dracului de amuzant.

Lisa îşi scoase imediat centura de siguranţă şi se duse la Susan.

— Repede, zise Susan zbătându-se.

Lisa o ajută pe femeie să-şi scoată centura. Ryder veni după ea şi deschise uşa de acces.

— Deci ţi-e clar ce trebuie să faci? îl întrebă Lisa după ce săriră

în apă mică de sub ei şi parcurseră cei câţiva paşi până la malul de pământ al şanţului.

De jur împrejur se auzeau strigăte din ce în ce mai puternice.

— Mi-ai spus de 16 ori, răspunse Ryder. Găsesc un telefon, îl sun pe directorul tău, îi spun ce faci. Încotro te duci.

Se căţărară pe panta ce dădea înspre un drum aflat exact lângă şanţul de apărare. Susan rămăsese înfăşurată în pătura pe care o ţinea strâns cu ambele mâini, ca să nu se deschidă. În plus, avea şi ochelari de soare la ochi, pentru a se proteja cât mai mult posibil de puterea soarelui.

Oamenii din jur arătau spre ei şi îi strigau.

Ryder opri un vehicul care trecea prin zonă. Nu era mare lucru, doar o motoretă ce trăgea după ea un mic cărucior acoperit. Ryder ridică o mână plină de bani gheaţă, echivalentul cuvântului „stop” în limbaj universal. Şoferul vehiculului era extrem de fluent în această limbă. Îşi întoarse brusc motoreta şi veni clătinându-se direct spre ei.

Odată oprită, Ryder le ajută pe Lisa şi pe Susan să se urce în căruciorul din spate şi le închise în remorca minusculă.

— Tuk-tukul o să vă ducă direct la templul ăla. Aveţi grijă.

— Vezi să dai de Painter, îi zise Lisa.

El le făcu cu mâna, ca şi cum ar fi dat semnalul de începere a unei curse.

Conformându-se, motoreta se îndepărtă în viteză, trăgând după ea remorca în care se aflau femeile.

Lisa se întinse ca să se uite în spate. Nişte poliţişti în uniformă se apropiau deja de Ryder, gonind pe propriile motorete. Ryder îşi flutură trabucul, făcând o scenă.

Nimeni nu dădu nici un fel de atenţie micuţului lor tuk-tuk.

Lisa se aşeză la loc.

Lângă ea, Susan rămase învelită în pătura ca într-un cocon. Un singur cuvânt îi ieşi de pe buze:

— Repede!

10.35 A.M.

În genunchi, Gray se holba peste marginea gropii, prin hornul circular de piatră.

Aflată la 12 metri mai jos, o faţă se holba la el. Un alt *bodhisattva* din piatră. Ieşea în relief pe suprafaţa podelei, fiind

sculptat într-un singur bloc gigantic de gresie. Lumina naturală provenită din coşul înalt de deasupra ajungea în groapa de jos într-un fascicul pătrat de lumină, scânteietor din cauza particulelor fine, scăldând faţa de piatră întunecată în căldura soarelui.

Zâmbetul enigmatic îi ura bun venit.

Într-o parte, chiar lângă marginea altarului parţial distrus, cineva aruncă o scară rulată făcută din cabluri de oţel şi cu trepte de aluminiu, destinată spaţiilor înguste. Aceasta se desfăşură zornăind puternic şi se lovi de podeaua fundaţiei. Capătul de sus era prins cu carabine de siguranţă de acoperişul de piatră al sanctuarului.

Nasser se apropie de Gray.

— Tu o să cobori primul. Urmat de unul dintre oamenii mei. Pentru moment, o să-i ţinem pe prietenii tăi aici.

Gray îşi şterse pulberea de pe mâini şi se ridică în picioare. Se apropie de scară. Vigor stătea sprijinit de perete, cu o faţă tristă. Gray îşi imagină că expresia mohorâtă a monseniorului nu era pricinuită exclusiv de situaţia în care se aflau. Probabil că pentru el, ca arheolog, deci din punct de vedere profesional, profanarea de aici i se părea dezgustătoare.

Lângă Vigor, Kowalski şi Seichan pur şi simplu aşteptau să vadă ce le rezervă în continuare soarta.

Gray dădu din cap spre toţi trei şi începu să coboare pe scară. În loc să fie prăfuită, groapa mirosea a umed şi rece. Primii 9 metri parcurşi erau de fapt un puţ mai îngust, de 2 metri lăţime, format din blocuri de piatră, asemănător unei fântâni mai mari. Însă pe ultimii 3 metri, pereţii se înclinau în exterior, formând o pivniţă în formă de butoi, cu un diametru de 12 metri, perfect rotundă.

— Să rămâi la vedere! strigă Nasser.

Gray aruncă o privire în sus, la cercul de puşti îndreptate spre el. Unul dintre soldaţi era deja pe scară, coborând spre el. Gray sări pe podea, aterizând lângă faţa de piatră a lui *bodhisattva.*

Se uită atent în jur. Patru piloni masivi, dispuşi la intervale egale, susţineau arcada. Era posibil să fie stâlpii de susţinere, care fuseseră construiţi special pentru a suporta greutatea turnului de deasupra. Susţinând acest turn, podeaua pe care păşea nu era formată din lespezi de gresie. Era calcar compact, extrem de rezistent. Ajunseseră la temelia edificiului.

Categoric, aici era fundaţia Bayonului.

Zăngănitul scării îi atrase atenţia şi-l făcu să se uite din nou în

sus, la soldatul care se apropia.

Gray se gândi să sară pe el şi să-i ia puşca. Însă după aceea ce va urma? Prietenii lui încă erau sus, părinţii lui încă erau la cheremul lui Nasser. Aşa că, în loc să facă asta, se apropie de faţa sculptată. Se învârti în jurul ei. Era cioplită în gresie, la fel ca şi celelalte. Faţa întinsă pe spate se uita în sus, fiind sculptată dintr-un bloc mare de piatră înalt până la talie.

Faţa nu părea diferită de celelalte: aceleaşi colţuri ale buzelor arcuite în sus, acelaşi nas, aceeaşi frunte şi aceiaşi ochi fantomatici, meditativi.

Paznicul îşi dădu drumul de pe scară pe podea, aterizând cu un puternic zgomot de bocanci lovind piatra.

Gray îşi îndreptă corpul, după care surprinse ceva cu coada ochiului.

Se răsuci, observând ceva ciudat la faţă, la ochii aceia meditativi. Amândoi aveau în centru un cerc întunecat, un fel de pupile. Nici măcar lumina soarelui nu îi putu risipi îndoielile.

Gray trebui să se aplece peste obrazul de piatră ca să se asigure. Întinse o mână şi verifică pupila întunecată cu un deget.

— Ce faci? strigă Nasser în jos.

— Sunt găuri! Găuri date în ochi, acolo unde ar trebui să fie pupilele. Cred că e posibil ca ele să treacă fără probleme dintr-o parte în alta a feţei.

Gray căută cu privirea în sus. Lumina soarelui cobora prin coşul turnului, iar odată cu îndepărtarea altarului, crâmpeiul de lumină ajungea la faţa ascunsă aici.

Însă pătrundea oare lumina şi mai adânc de-atât?

Se sui mai sus pe faţa sculptată, întinzându-se de-a lungul ei. Îşi aplecă propriul ochi la nivelul pupilei zeului de piatră. Închizându-şi celălalt ochi, îşi făcu mâinile căuş în jurul pupilei din gresie. Îi trebui un scurt moment ca să-şi ajusteze propria vedere.

Dedesubt, la depărtare, în lumina soarelui ce trecea prin cealaltă pupilă, putu să zărească licăritul unei suprafeţe de apă. Un bazin de apă pe fundul cavernei. Gray aproape că putea să-şi imagineze spaţiul boltit, bombat asemenea carapacei unei broaşte-ţestoase.

— Ce vezi acolo? întrebă Nasser.

Gray se răsuci într-o parte până ajunse pe spate, uitându-se în sus de pe fundul gropii.

— E aici! Caverna! Sub faţa de piatră!

Ca şi piatra altarului de deasupra, *bodhisattva* stătea de pază

la o uşă secretă, un spaţiu de acces ascuns.

Gray îşi aminti explicaţia lui Vigor cu privire la sutele de feţe de piatră: „Unii spun că sunt menite să păzească locul, feţe cu priviri pătrunzătoare, animate de o inimă secretă, ce au în grijă mistere lăuntrice”. Însă aşa cum stătea acolo, întins pe spate, Gray îşi mai aminti şi alte cuvinte ale acestuia, mult mai vechi şi mai cumplite, din textul lui Marco, mai precis chiar *ultima* frază din povestea sa.

Cuvintele îl făcură să îngheţe.

„Poarta iadului a fost deschisă în acel oraş, însă nu ştiu dacă a fost vreodată închisă.”

Gray privi în sus, la altarul parţial distrus şi ştiu adevărul.

„A fost închisă, Marco.”

Însă acum ei o deschideau din nou.

10.36 A.M.

Tuk-tukul se opri la capătul unui drum pavat.

Lisa coborî.

Drumul din faţă ducea la o piaţetă construită din pietre puse de-a valma unele peste celelalte, pe jumătate dislocate de copacii uriaşi din jur.

Dincolo de piaţetă, se înălţa maiestuos Bayonul, încadrat de junglă, un mănunchi zdrenţuit de turnuri din gresie sculptată cu feţe fărâmiţate de vreme, acoperite cu licheni şi pline de crăpături.

Câţiva turişti se adunaseră în piaţeta, făcând fotografii. Doi japonezi se apropiară de tuk-tukul lor, dorind în mod clar să ocupe vehiculul de îndată ce Lisa şi Susan îl vor fi eliberat. Unul din bărbaţi îşi aplecă respectuos capul spre Lisa.

Îşi ridică o mână spre templu şi vorbi în japoneză.

Lisa clătină din cap, neînţelegând.

El zâmbi sfios, îşi aplecă din nou capul şi se chinui să scoată un cuvânt în engleză.

— Închis.

„Închis?”

Lisa o ajută pe Susan să coboare din tuk-tuk, aşa cum era, încă acoperită de pătură din cap până-n picioare.

Nu se putea distinge decât o pereche de ochelari de soare. Lisa îi simţi tremurul prin pătura protectoare, în timp ce-o

sprijinea pe Susan.

Turistul se duse spre tuk-tuk, întrebând prin semne dacă puteau să-l ia.

Lisa dădu din cap aprobator şi o porni şontâc-şontâc cu Susan, de-a lungul piaţetei pavate cu lespezi de piatră neregulate.

În faţă, în interiorul templului, Lisa văzu o mulţime de bărbaţi aplecaţi peste turnuri, stând deasupra porţilor de acces, patrulând pe ziduri. Cu toţii purtau uniforme kaki şi berete negre.

Erau oare din armata cambodgiană?

Susan o trase după ea, de-abia mergând, dar conştientă de ceea ce vrea, înspre poarta estică.

Doi bărbaţi cu berete pe cap stăteau de pază. Aveau puştile atârnate pe umeri. Lisa nu văzu nici un fel de însemne de grad, nici un fel de embleme. Cel din stânga, în mod clar cambodgian, avea pe faţă mai multe cicatrice rămase în urma unor zgârieturi adânci. Celălalt, îmbrăcat la fel, era caucazian, avea pielea măslinie şi un început de barbă neîngrijită. Ambii păreau extrem de duri.

Aceştia nu erau militari ai armatei cambodgiene.

Ci mercenari.

— Ghilda, zise Lisa în şoaptă, amintindu-şi informaţiile pe care i le transmisese Painter cu privire la capturarea lui Gray.

„Sunt deja aici.”

Lisa trase de Susan ca să o oprească, însă femeia se zbătu să scape din strânsoare, ca să-şi continue drumul.

— Susan, nu putem să te dăm iarăşi pe mâna celor din Ghildă, zise Lisa.

„Nu, mai ales după ce Monk şi-a dat viaţa ca să te elibereze.”

Vocea lui Susan era înăbuşită de pătura protectoare, însă sună destul de fermă:

— N-avem de ales… trebuie… fără remediu, *totul* va fi pierdut… clătină Susan din cap… o singură şansă. Remediul trebuie făurit.

Lisa înţelese. Îşi aduse aminte de avertismentul lui Devesh şi confirmarea lui Painter.

Pandemia se răspândea deja. Lumea avea nevoie de remediu înainte de a fi prea târziu. Chiar dacă avea să cadă în mâinile celor din Ghildă, trebuia să fie produs. Aveau să se ocupe de consecinţe după aceea.

Şi cu toate astea…

— Eşti sigură că nu există altă cale? întrebă Lisa.

Vorbele lui Susan erau întretăiate de teamă şi supărare:

— Îmi doresc din suflet să fi existat. S-ar putea să fi ajuns prea târziu.

Îi îndepărtă cu grijă mana Lisei de pe mâneca ei şi o porni înainte, împleticindu-se, în mod clar intenţionând să meargă de una singură.

Lisa porni în urma ei. Nici ea nu avea de ales.

Se apropiară de poarta păzită. Lisa habar nu avea cum puteau convinge pe cineva să le lase să treacă dincolo de baricade.

Însă, după câte se părea, Susan avea un plan.

Ea îşi lepădă pătura, lăsând-o să-i cadă de pe spate până la călcâie. În strălucirea soarelui, nu arăta prea diferit de oricine altcineva, probabil doar mai deschisă la culoare, cu pielea subţiată şi palidă. Îşi scoase ochelarii cu degetele încleştate şi se întoarse ca să se uite direct la soare.

Lisa privi cum trupul lui Susan se cutremură, imaginându-şi şuvoiul orbitor de lumină ce trecea prin pupilele femeii, direct spre nervul optic, spre creierul ei.

Cu toate acestea, se părea că nu era suficient.

Susan îşi smulse bluza de pe ea, expunându-şi şi mai multă piele la lumina soarelui. Îşi desfăcu nasturii de la pantaloni, iar aceştia, aşa slabă cum era după săptămânile petrecute într-o amorţeală continuă, căzură de pe ea. Rămasă numai în chiloţi şi sutien, Susan se apropie de poartă.

Paznicii nu ştiau cum să procedeze cu femeia aproape goală. Totuşi, făcură un pas în faţă ca să-i blocheze calea. Soldatul cambodgian îi făcu semne evidente, însoţite de nişte cuvinte tăioase.

— *D'tay! Bpel k'raowee!*

Susan îl ignoră şi continuă să meargă, intenţionând să treacă printre ei.

Celălalt paznic o apucă pe femeie de umăr, întorcând-o pe jumătate. Expresia sa îndârjită se transformă imediat într-una de suferinţă agonizantă. Îşi trase brusc mâna înapoi. Avea palma arsă şi de-o culoare la fel de intensă ca sfecla roşie. În momentul în care căzu pe spate, prăbuşindu-se peste zid, din degete îi curgea sânge.

Cambodgianul îşi ridică arma, îndreptând-o spre ceafa lui Susan în vreme ce ea continua să înainteze, trecând de el.

— Nu! strigă Lisa.

Individul înarmat îşi îndreptă rapid privirea spre ea.

— Du-ne! rosti ea chinuindu-se să-şi amintească numele pe care îl folosise Painter în relatarea poveştii lui Gray.

Şi-l aminti.

— Du-ne la Amen Nasser!

10.48 A.M.

— Veniţi să vedeţi asta! strigă Vigor neputând să-şi reprime uimirea din voce.

Se uită în spate, căutându-i pe ceilalţi.

Gray stătea la un pas distanţă de el, examinând unul dintre stâlpii de susţinere ai fundaţiei. Aceştia erau formaţi din discuri de gresie, pur şi simplu suprapuse, fără mortar între ele, groase de 30 de centimetri şi cu un diametru de aproape un metru. Gray pipăi mai multe crăpături adânci, fisuri cauzate de presiunea acumulată în timp la nivelul coloanelor.

Aflaţi chiar în centrul încăperii, Seichan şi Kowalski stăteau pe faţa de piatră, uitându-se cum echipa de demolări a lui Nasser pregătea blocul de piatră sculptată.

Din nou, un burghiu cu vârf de diamant, ce scotea un zgomot asurzitor, muşcă mărunt din piatră, făcând să răsune spaţiul aproape închis, în formă de butoi. Un alt sfredel de 2,5 centimetri grosime intrase deja 30 de centimetri în faţa din piatră. În celelalte găuri deja făcute erau băgate încărcături explozive şi conectate la lirele electrice, de două ori mai multe decât cele folosite la altar. Peste tot atârnau frânghii cu care se transportau în sus şi-n jos echipamente şi explozibil.

O rază strălucitoare de soare le lumina strădania.

Spre deosebire de Seichan şi Kowalski, Vigor nu putuse să privească aceasta mutilare.

Chiar şi acum, el se întorsese şi îşi concentrase din nou atenţia asupra peretelui pe care-l studiase. Departe de raza de lumină centrală, spaţiul de aici era învăluit într-un întuneric profund.

Lui Vigor i se permisese să aibă o lanternă, astfel încât să poată căuta o altă intrare în caverna subterană. Şi, cu toate că detesta că trebuia să-l ajute pe Nasser, dacă avea să găsească o altă cale de coborâre, se bucura totuşi pentru că astfel putea probabil să limiteze gradul de profanare a acestor ruine străvechi.

Însă lui Vigor nu i se acordase prea multă vreme.

Ci numai 10 minute.

Cu pregătirile în derulare, Nasser urcase, părăsind pivniţa.

Vigor observase cum îşi verifică telefonul mobil, încercând să vadă dacă are semnal. După câte se părea, nu avusese succes, aşa că urcase, ordonându-le să fie gata până în momentul în care avea să se revină.

Gray i se alătură lui Vigor.

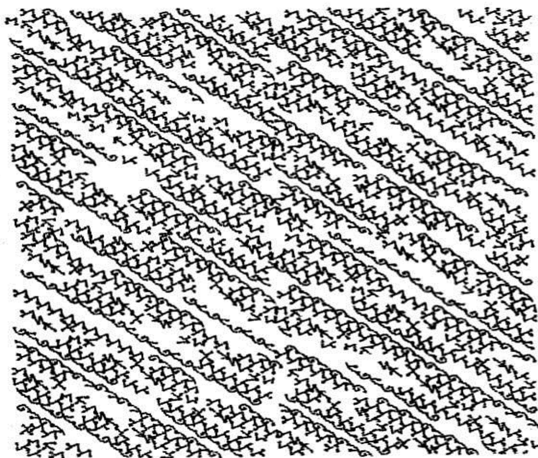
— Ce este? Ai găsit uşa aia pe care o căutai?

— Nu, îi mărturisi Vigor.

Mersese de jur împrejurul întregii circumferinţe a pivniţei. Nu exista altă uşă. Se părea că singura cale de acces spre grota de jos era prin faţa de piatră a *bodhisattva* Lokesvara.

— Însă am găsit asta.

Vigor aşteptă să treacă unul dintre paznicii care patrulau prin zonă, după care schimbă poziţia lanternei, orientând-o direct şi precis spre perete, plimbându-i fasciculul luminos în sus pe suprafaţa acestuia. Luminată şi totodată acoperită de porţiuni întunecate, pe perete apăru o suprafaţă extinsă, plină de gravuri, ce amintea de basoreliefurile de deasupra. Însă, de data asta, nu reprezentau nici o figură, ci numai un amestec încâlcit de semne care coborau parcă în cascadă.

— Ce-i asta? întrebă Gray întinzându-şi degetele ca să examineze ceea ce scosese la iveală fasciculul luminos.

Până în acel moment al discuţiei, deja li se alăturaseră şi Seichan cu Kowalski.

Vigor umblă la lanternă şi schimbă intensitatea luminii, lărgindu-i fasciculul pentru a vedea mai bine.

— La început, am crezut că este doar o ornamentaţie pur

decorativă. Întrucât acoperă întreg peretele.

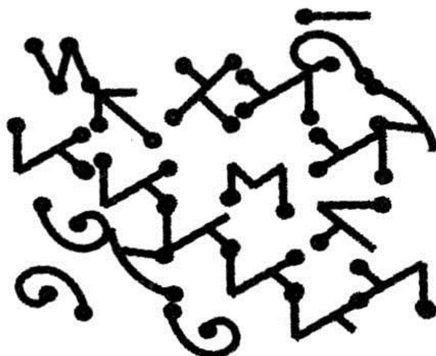
Dădu amplu din mâna pentru a cuprinde întreaga lăţime a încăperii. Fiecare suprafaţă în parte.

— Dar atunci ce dracu' este? bombăni Kowalski.

— N-are legătură cu *dracu',* domnule Kowalski, spuse Vigor. Este ceva angelic.

Vigor luă lanterna şi o apropie cu mâinile căuş de un mic fragment al ornamentaţiei ce parcă semăna cu un tapet gravat.

— Uitaţi-vă mai de-aproape.

Gray se aplecă spre perete, urmărind cu buricele degetelor modelul gravat. Pe faţa comandantului apăru o expresie nouă, în mod clar determinate de faptul că începea să înţeleagă.

— Totu-i compus din simboluri angelice puse laolaltă.

Seichan veni lângă Gray, urmărind cu propriile degete ce pipăise şi el, nas în nas cu el.

— E imposibil. Nu ne-ai spus dumneata că scrierea angelică a fost inventată de cineva pe la anul 1600?

Vigor încuviinţă din cap.

— De Johannes Trithemius.

— Şi cum e posibil că scrierea să apară aici? întrebă Gray.

— Nu ştiu, răspunse Vigor. Poate că, la un moment dat, Vaticanul chiar a trimis pe cineva să bată tot drumul până aici, în Cambodgia, pentru a urma istoria lui Marco, aşa cum am făcut-o şi noi. Poate că oamenii trimişi aici s-au întors cu semnele gravate ale scrierii, iar Trithemius a pus cumva mâna pe ele. Şi şi-a conceput scrierea pe baza lor. Iar dacă a ştiut povestea lui Marco despre fiinţele angelice luminoase, strălucitoare, poate că asta a fost motivul pentru care a pretins că scrierea este

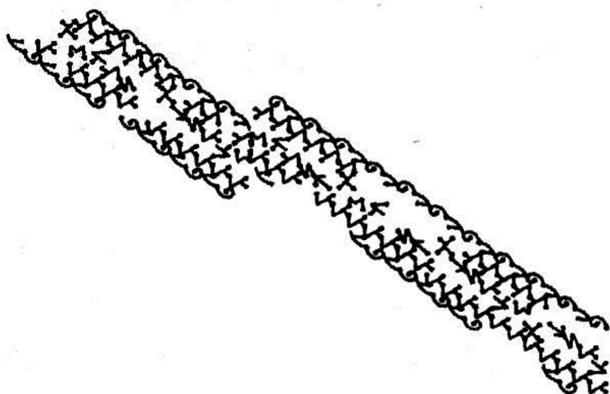
angelică.
Gray se întoarse spre Vigor.
— Însă tu nu crezi asta, nu-i aşa?
Vigor se uită la Gray cum face un pas în spate, după care se mai retrage câţiva paşi, cu privirea aţintită asupra peretelui.
„Şi el o vede.”
Vigor luă o gură de aer care-l făcu să se înfioare, încercând să se stăpânească, să nu se mai gândească la ipoteza ce-i înflorise în minte.
— Trithemius a susţinut c-a dobândit cunoştinţele necesare scrierii după săptămâni de post şi meditaţie profundă. Cred că exact asta s-a întâmplat.
Neîncrezătoare, Seichan îi replică batjocoritor:
— Deci pur şi simplu s-a întâmplat că el să născocească toată scrierea care să se potrivească perfect cu scrierea străveche de-aici.
Vigor dădu din cap aprobator.
— Exact asta spun şi eu. Adu-ţi aminte ce v-am zis mai înainte, despre modul în care scrierea angelică seamănă izbitor cu ebraica. Trithemius a mers până într-acolo încât a afirmat că scrierea sa reprezenta cea mai pură distilare a alfabetului ebraic.
Seichan ridică din umeri.
— Ce ştii despre cabala evreiască? întrebă Vigor.
— Doar că-i un fel de studiu mistic evreiesc.
— Exact. Specialiştii în cabală caută să înţeleagă şi să pătrundă natura divină a universului prin studierea Bibliei ebraice. Ei cred că semnificaţia înţelepciunii divine este îngropată în formele şi liniile curbe ale alfabetului ebraic. Şi că, doar meditând asupra lor, cineva poate ajunge la un grad sporit de cunoaştere şi înţelegere a universului şi a fiinţei umane la nivelul cel mai de bază.
Seichan clătină din cap.
— Vrei să spui că tipul ăsta, Trithemius, a meditat şi a scos la iveală această formă mai pură de ebraică? A descoperit întâmplător un limbaj… un limbaj identic cu aceasta… zise ea bătând uşor în perete. Un limbaj care face conexiunea cu o mare înţelepciune interioară?
Gray îşi drese vocea:
— Iar eu cred că „interioară” este cuvântul-cheie aici.
Îi făcu semn lui Seichan să se dea înapoi, să vină lângă el.
— Ce vezi? Uită-te la întregul model. Ţi se pare cunoscut?
Seichan se uită fix preţ de o secundă, după care spuse pe

nerăsuflate:

— Nu ştiu. După ce să mă uit?

Gray oftă şi se apropie încet de perete. Îşi trecu un deget de-a lungul unei cascade de simboluri.

— Uită-te la cum se învârt în jos, descriind spirale frânte. Vizualizează această porţiune în ansamblul ei.

Seichan îşi miji ochii.

— Are un aspect aproape biologic.

Gray dădu din cap.

— Urmăreşte tulpinile astea. Nu seamănă ele cu două spirale frânte de ADN? Ca o hartă genetică?

Seichan şovăi.

— Scrisă într-un limbaj angelic?

Gray se îndepărtă, cu privirea încă aţintită spre perete.

— S-ar putea. De fapt, a existat un studiu ştiinţific care a comparat modelele din codul ADN cu cele găsite în limbile omeneşti. În conformitate cu legea lui Zipf – un instrument statistic – toate limbile umane prezintă un model specific de folosire repetitivă a cuvintelor. Precum frecvenţa cuvintelor „un” sau „o”. Sau raritatea altor cuvinte, precum „porc-spinos” sau „eliptic”. Când schiţezi un grafic ce compară popularitatea cuvintelor cu frecvenţa folosirii lor, obţii o linie dreaptă. Şi este mereu acelaşi, indiferent dacă e vorba de limba engleză, rusă sau chineză. Toate limbile pământului produc acelaşi model linear.

— Iar codul ADN? întrebă Vigor intrigat.

— A produs *exact* acelaşi model. Până şi în ADN-ul nostru care nu este folosit, pe care majoritatea oamenilor de ştiinţă îl consideră a fi reprezentat de reziduuri sau resturi biologice. Studiul a fost repetat şi verificat. Dintr-un motiv sau altul, există un limbaj îngropat în codul nostru genetic. Noi nu ştim ce spune. Însă… şi Gray indică spre perete. Aceasta s-ar putea să fie forma scrisă a acestui limbaj.

Vigor trecu o mână de-a lungul simbolurilor sculptate, fără să mai răsufle, plin de evlavie.

— Te face să te minunezi. Oare ar fi putut Trithemius să ajungă la limbajul ăsta în timpul meditaţiilor sale?

Îşi îndreptă corpul, căci îl străfulgeră un alt gând.

— Şi ţineţi cont de ebraica străveche, de modul în care semnele şi simbolurile sale sunt similare scrierii angelice. Oare e posibil ca limbile scrise să fie, într-un fel sau altul, derivate din asta, să apară dintr-o memorie genetică? De fapt, asta te face să te întrebi dacă nu cumva limba aceasta nu este însuşi Cuvântul Domnului care a pus ceva superior în noi toţi.

Vigor schimbă iarăşi poziţia lanternei, plimbând-o de colo-colo, ca să acopere întreaga lăţime a enormei încăperi.

— Însă, indiferent cum ar fi, toate astea… Tot acest limbaj angelic. Ce ne spune nouă?

— Eu cred că este o copie genetică, zise Gray.

— Însă o copie a ce anume? interveni Seichan.

— Probabil a unei ţestoase, mormăi Kowalski.

Vigor fornăi pe nas la glumă acestuia, dar atât Seichan, cât şi Gray reacţionară extrem de surprinşi, uitându-se rapid la bărbatul masiv, cu nişte expresii similare, pline de neîncredere.

— Ce-i? întrebă Vigor simţind că este vorba de ceva important.

Gray veni mai aproape, coborându-şi tonalitatea vocii.

— Cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Am dreptate? întrebă Kowalski.

Gray le explică pe larg teoria sa cu privire la caverna de dedesubt.

— Carapacea ţestoasei reprezintă caverna. Însă cum rămâne cu ţestoasa în sine? Conform poveştii, reprezintă personificarea lui Vishnu, o fiinţă angelică.

Gray făcu un semn spre perete.

— Iar aici este dovada unui proces biologic ciudat, a unor cunoştinţe şi informaţii secrete. Mai presus de o simplă boală virală. Cred că acest cod de pe pereţi reprezintă un fel de jurnal al acestui proces. E posibil să fie încă incomplet.

Vigor studie peretele, copia fidelă.

Înainte să o poată contempla mai departe, deasupra se auzi o mare agitaţie.

Se întoarseră în grup compact, înapoi în centru. Se părea că echipa de demolări era pe cale să-şi termine pregătirile. Şeful lor desfăşurase toate cablurile încărcăturilor explozive şi le cuplase la un detonator electronic dispus astfel încât să poată arunca totul în aer.

Deasupra capului, Vigor reperă o femeie care cobora pe scară. Era dificil să-i distingă trăsăturile prin crâmpeiul strălucitor de lumină a soarelui.

Cu toate acestea, Gray o recunoscu şi păşi în faţă.

— Lisa…?

Mult mai sus, aproape de buza găurii, apăru şi Nasser însoţit de-o femeie pe jumătate dezbrăcată. Aceasta se agita ca să ajungă în faţă, ca şi cum ar fi vrut să se arunce în hău, însă era oprită de ţevile a patru puşti şi ţinută la distanţă.

Vigor se uită la ea cu gura căscată.

Dumnezeule, Doamne…

„Parcă e incandescentă.”

Pielea îi strălucea în întunericul din jur.

Imposibil.

— Acoperiţi ochii! strigă ea arătând cu mâna în jos, spre groapă. Acoperiţi ochii!

Vigor nu putea înţelege la ce se referea femeia.

Gray însă înţelegea. Comandantul întinse un braţ, de acolo, de lângă Vigor, trase o prelată folosită de echipa de demolări şi o aruncă peste ochii feţei sculptate ca pe-o eşarfă, împiedicând fluxul de lumină să mai ajungă în caverna de dedesubt.

Deasupra lor, femeia se prăbuşi ca şi cum i-ar fi tăiat cineva sforile de care era suspendată. Căzu pe o lespede de piatră din altarul parţial distrus.

Nasser se întoarse şi se uită încruntându-se la ea.

Lisa coborî de pe scară şi veni la ei. Privirea îi rămase aţintită în sus, însă vorbele ei fură adresate tuturor celor de jos:

— Îmi pare rău!

11.05 A.M.

După 10 minute, Gray se uită cum ultimul dintre oamenii lui

Nasser se căţăra pe scară. Deasupra, un cerc format din puşti era îndreptat spre grupul lor. Ultima geantă cu echipament pentru demolare dispăruse peste buza găurii, trasă de una dintre frânghii. Cealaltă încă mai atârna, făcându-le parcă în ciuda.

— De ce ne lasă aici, jos? întrebă Lisa.

Gray se uită la faţa din piatră la care erau ataşate tot felul de dispozitive.

— Cred că tocmai am devenit inutili, murmură el.

Lisa rămase tăcută, după care îndrugă o scuză aproape nedesluşită.

— N-am avut de ales.

Deja le explicase apariţia ei bruscă şi neaşteptată. Un mod disperat de a acţiona, izvorât din necesitatea de a obţine un remediu şi, implicit, şansa vindecării. Trebuia să rişte, să încerce s-o facă... chiar dacă asta însemna să le dea leacul pe tavă celor din Ghildă.

— Iar Monk, spuse Lisa cu vocea înăbuşită. Şi-a dat viaţa... pentru asta.

— Nu.

Gray îşi petrecu un braţ pe după umerii Lisei. El nici măcar nu putea să admită această realitate. Nu încă.

— Nu. Monk v-a adus pe toţi aici. Iar atâta vreme cât suntem în viaţă, mai există speranţă.

Nasser reveni la marginea gropii.

— Aproape c-am terminat aici, anunţă el nu jubilând, ci enunţând pur şi simplu o stare de fapt.

Având toate atuurile în mână, vorbea pe un ton rece şi politicos.

— Monseniore, aţi menţionat mai devreme cum latura istorică şi latura ştiinţifică se contopesc în aceste ruine. Se pare că aţi fost cel mai perspicace. Şi iată că avem cele două jumătăţi ale Sigma reunite.

Dădu din mână în jos, după care se întoarse spre Susan, care avea încă o expresie stupefiată pe chip şi capul îi atârna în piept.

— Şi se pare că eforturile reunite ale celor din Ghildă au dat roade. Supravieţuitoarea urmărită pe latura ştiinţifică aici... şi sursa virusului lui Iuda acolo, dedesubt.

Gray îşi retrase braţul din jurul umerilor Lisei şi făcu un pas în faţă.

— S-ar putea să mai aveţi nevoie de ajutorul nostru! strigă el în sus, deşi ştia că este o pierdere de timp.

— Sunt sigur c-o să ne descurcăm. Ghilda are resurse din

belşug ca să pună laolaltă aceste ultime piese. Gândeşte-te că am reuşit să ajungem până aici pornind doar de la câteva cuvinte dintr-un text foarte vechi. Un text care, din câte înţeleg, a intrat în posesia noastră datorită acţiunilor tale, domnule comandant.

Gray strânse instinctiv un pumn. Ar fi trebuit să ardă din temelii acea bibliotecă a Curţii Dragonului atunci când avusese ocazia s-o facă.

— Bineînţeles, după aceea, Ghilda a depus toate eforturile – prin folosirea arheologilor marini şi a imaginilor din satelit – şi s-a descoperit una dintre corăbiile lui Marco, scufundată lângă coasta Sumatrei.

Lui Gray îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce voia să spună Nasser.

— Aţi găsit una dintre navele lui Polo?

— Şi am fost norocoşi. Una dintre grinzile chilei, acoperite complet de mâlul de pe fund, precum o carcasă izolatoare, încă mai conţinea activitate biologică. Însă n-am reuşit să-i înţelegem întreaga capacitate fără o probă în vitro, un scenariu verificat în lumea reală.

Gray simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Dacă Nasser zicea adevărul, erupţia de pe Insula Crăciunului nu fusese doar o expunere întâmplătoare la virus.

— Aţi… aţi contaminat în mod intenţionat Insula Crăciunului.

Îi aruncă o privire rapidă lui Seichan, pentru confirmare.

Ea nu se uită în ochii lui.

Nasser continuă:

— După studierea curenţilor mării şi a modului în care creşte şi descreşte mareea, n-a mai fost nevoie decât să plantăm bucata de lemn lângă coastă şi să observăm ce se întâmplă. De fapt, noi monitorizam şi adunam mostre în momentul în care pacienta noastră de aici a apărut în peisaj. Ea şi grupul ei. Primii subiecţi umani. Desigur, curenţii au dus în cele din urmă virusul spre insulă. Aşa cum fusese planificat. Punct ochit, punct lovit.

Lisa mormăi:

— După care, cu nava de croazieră, cei din Ghildă au întrezărit oportunitatea de a culege roadele muncii lor.

Gray se trase sfârşit în spate.

Seichan murmură ceva în spatele lui.

— Acum ştii de ce trebuia să-i opresc.

Gray îi aruncă o privire.

Cu toate acestea, dăduse greş… ei toţi dăduseră greş.

11.11 A.M.

Mintea lui Susan era învăluită în ceaţă, ca într-un vis înainte de a te trezi din somn.

Creierul parcă îi era străbătut de vâlvătăile unor flăcări.

Când îşi dezvelise intenţionat pielea şi se expusese luminii nemiloase a soarelui, depăşise o barieră.

O simţea în interiorul craniului. Nu mai era ea însăşi cu totul… sau poate că era ea însăşi mai mult decât fusese vreodată.

Se detaşase de tot ce era în jur în timp ce-n interior simţea cum i se reconstituiau amintiri de-o viaţă. Trecutul o năpădea şi ieşea la iveală valuri-valuri, din străfunduri pe care mult timp le crezuse pierdute şi inaccesibile. Amintirile se puneau cap la cap, în ordine cronologică – oră după oră, zi după zi – îmbinându-se şi formând un tot unitar, fără cusur. Trecutul i se trezise din nou la viaţă şi nu doar frânturi şi fragmente disparate, ei totul, în întregimea sa, într-o succesiune completă de imagini.

Şi reuşea să şi-l amintească pe tot ca pe un singur moment: de la presiunea exercitată asupra craniului în vreme ce ieşea din pântecele mamei sale… până la bătăile inimii de-acum. Simţea mişcarea aerului pe deasupra pielii ei dezgolite, fiecare firicel de aer în parte, înscris în memorie, de neuitat, adăugat la întregul noian de amintiri.

Totul era ţinut parcă într-un balon de săpun suspendat, ce tremura uşor.

Iar dincolo de suprafaţa subţire a acestuia… era şi mai mult.

Însă nu era pregătită să se aventureze acolo.

Ştia că mai trebuiau urmaţi nişte paşi.

Dedesubt.

Când îşi ţinea închişi ochii învăpăiaţi, panica din interiorul ei se domolea şi scădea până la nivelul unei licăriri fără viaţă.

Plutind între trecut şi prezent, adăugând momente cu fiecare gură de aer respirat, cuvinte noi picurau încet în lacul de acumulare ce reprezenta propria viaţă, cuvinte auzite fără să vrea de la o distanţă de nici un pas.

„… n-a mai fost nevoie decât să plantăm bucată de lemn lângă coastă şi să observăm ce se întâmplă. Ea şi grupul ei. Primii subiecţi umani…”

NU!

Acel cuvânt îi răsună în întreaga fiinţă.

Cu viaţa rezumată la acel moment interminabil cuprins între respiraţia de-acum şi cea viitoare, se transpuse şi se regăsi din nou sub apă, făcând scufundări, plutind între ape, ca într-o stare de imponderabilitate. Văzu bucata de lemn înnegrită de vreme, ce ieşea afară din nisip asemenea unui deget. Îi reveniră în minte gândurile de-atunci, ca şi cum ar mai fost încă acolo, în apă. La vremea respectivă, presupusese că mişcările bruşte cauzate de cutremur eliberaseră chila de pe fund sau poate că recentul tsunami înlăturase nisipul, scoţând-o la suprafaţă.

Acum, ştia adevărul.

Bucata masivă de lemn fusese plantată acolo.

În mod intenţionat.

Pentru a ucide.

Îşi aminti cât fusese de entuziasmată să-i spună soţului ei, căruia îi plăceau epavele scufundate. Numai amintirea lui o umplu de raţiune şi sentimente.

Gregg.

Acum ştia adevărul.

De ce murise.

Iar adevărul ardea asemenea unei flăcări.

11.12 A.M.

Lisa se sprijini de Gray, care îşi petrecuse un braţ pe după umerii ei. Ea se uită în sus, la puştile îndreptate spre ei. Nasser spunea ceva, însă nu-l auzea, pierdută în propria-i stare de culpabilitate.

Deodată, Gray tresări.

Deşi ea nu se clintise, se trezi din reverie.

Pe marginea găurii, capul lui Susan se înălţa uşor, părul blond căzându-i pe lângă obraji şi încadrându-i chipul furios. Atenţia paznicilor rămase concentrată exclusiv asupra lui Nasser. Peste umărul acestuia, Lisa privea cum strălucirea uşoară a pielii lui Susan devine vizibil mai intensă.

Ochii îi ardeau ca nişte văpăi de nestăvilit izvorâte din interior.

Probabil că Nasser simţise ceva şi dădu să se răsucească.

Lisa nu văzu mişcarea rapidă a lui Susan.

În clipa asta, femeia stătea pe ce mai rămăsese din altar, iar în următoarea, era încolăcită strâns în jurul lui Nasser, strângându-l

tare în braţe, cu obrazul lipit de al lui, ca într-o îmbrăţişare pătimaşă.

El zbieră cu putere, un urlet sfâşietor, din gât.

Dintre cei doi ieşiră fuioare de fum.

Unul dintre paznici reacţionă, lovind-o pe Susan din spate.

Ea se desprinse, căzu inertă, cu capul bălăngănindu-i-se.

Încă urlând, Nasser o împinse cu putere într-o parte.

Peste marginea gropii.

— Susan! strigă Lisa.

Ea căzu în gol, încurcându-se într-una dintre frânghiile folosite de echipa de demolări. Întinse o mână şi se apucă instinctiv de aceasta. Însă nu mai avea nici un fel de putere. Alunecă pe frânghie mult prea rapid. Acidul emanat de pielea sa pâlpâi şi se aprinse sub crâmpeiul de lumină naturală la care era expus direct, declanşând un fel de reacţie chimică în frânghia din fibre sintetice. Aceasta fumegă şi se topi pe măsură ce ea aluneca de-a lungul ei. Susan se răsucea rapid în vreme ce cobora grea ca plumbul, aproape în cădere liberă.

Nimeni nu îndrăzni s-o prindă.

Gray se răsuci şi trase bucata de prelată de pe faţa de piatră. Îi aruncă un capăt lui Kowalski. Acesta înţelese.

Deasupra capului, frânghia pârâi, arsă de la un capăt la celălalt, de-acolo de unde o înşfăcase Susan.

Ea căzu fără vlagă, ca o masă inertă.

Total inconştientă.

Gray şi partenerul său o prinseră, însă sub greutatea ei prelata le fu smulsă din mâini, iar ea se lovi cu putere de podea. Folosindu-se de prelată, Gray o întoarse şi o scoase din câmpul vizual al celor de sus, de deasupra văzându-i-se numai picioarele. Se aruncă şi el lângă ea.

Nasser urlă la ei. Stând în patru labe. Cu obrazul încă fumegând, cu carnea înnegrită. Mâinile sale goale arătau ca nişte bucăţi de friptură în sos propriu, sângerând şi mustind.

— O vreau pe nenorocita aia!

Gray reapăru la vedere, cu mişcări nesigure.

— Are gâtul rupt! E moartă!

O serie de grimase înfiorătoare se perindară pe faţa lui Nasser. Vestea îl făcu să turbeze, să nu mai raţioneze aproape de loc.

— Atunci, o să ardeţi cu toţii!

Se trase îndărăt.

— Aruncaţi totul în aer!

Gray le făcu semn cu mâna tuturor celor din jur.

— Înapoi… să nu mai fiţi văzuţi deloc.

Lisa se conformă, retrăgându-se cu picioarele împleticite de la lumină în zona întunecată.

Se traseră câteva gloanţe scânteind în încercarea de a-i prinde din urmă.

Lisa se holbă la explozibilii instalaţi. Detonatorul electronic nu era la îndemâna lor. Era departe, în raza vizuală a celor de sus. Ar fi fost împuşcaţi dacă îndrăzneau să se apropie.

Gray trase prelata împreună cu trupul inert al lui Susan.

— În spatele pilonilor de susţinere ai fundaţiei! S-ar putea să ne asigure puţină protecţie. Ghemuiţi-vă şi găsiţi ceva, orice cu care să vă acoperiţi capul şi faţa!

Se împrăştiară cu toţii.

Erau patru piloni, iar ei, şase.

Gray o luă pe Susan.

Lisa se trezi că se înghesuie împreună cu monseniorul în spatele unui pilon din gresie. El o trase în jos, apărând-o cu trupul lui.

Lisa îşi puse o palmă pe pilonul de susţinere. Avea un diametru de 90 de centimetri. Nu avea nici un fel de idee cu privire la forţa exploziei ce avea să urmeze. Se întoarse spre Vigor.

— Părinte, asta chiar o să ne protejeze?

Vigor se uită în jos, la chipul ei şi nu îi răspunse.

Măcar o dată, Lisa îşi dori să existe un preot care să o mintă.

18
Poarta iadului

7 IULIE, 11.17 A.M.
Angkor Thom, Cambodgia

Gray o cără pe Susan pe sus, ţinând-o învelită în prelată.

Ea gemu şi se agită. Se lovise zdravăn la cap în momentul în care se izbise de pământ, iar Gray îl minţise pe Nasser că ea îşi rupsese gâtul.

Nemernicul, în propria agonie, nu mai pusese acest lucru sub semnul îndoielii, poate chiar dorind asta.

Gray sperase să folosească trupul femeii ca monedă de schimb pentru negocieri.

Însă treaba asta nu mergea prea bine.

Deasupra lor, Nasser urla înnebunit de durere. După cum arăta pielea lui înnegrită, suferise arsuri de gradul trei pe suprafeţe întinse ale corpului. Iar acum, el îşi dorea ca şi ei să sufere la rândul lor. Ochi pentru ochi. Însă, din câte se părea, echipa de demolare nu fusese pregătită pentru un asemenea ordin dat pe neaşteptate. Făcea pe dracu-n patru ca să termine, acordându-i grupului lui Gray un răgaz de un minut sau aşa ceva.

Profitând de această amânare, Gray o trase pe Susan, căutând s-o protejeze mai bine în spatele pilonului. Dacă ea reprezenta remediul unei potenţiale vindecări, atunci trebuia să fie ferită de orice pericol. Trase prelata ca să-i acopere aproape complet capul. Aceasta se desfăcu uşor, scoţând la iveală strălucirea slabă a pielii dezgolite de dedesubt. Aflată la adăpost de lumina arzătoare a soarelui, strălucirea pielii ei începuse să se diminueze. El se opri o secundă, uimit de această ciudăţenie.

În timp ce trăgea din nou prelata ca s-o acopere la loc, observă zidul din faţa sa.

Ornamentaţia cu scriere angelică strălucea şi avea o luminozitate neobişnuită, fluorescentă, sub strălucirea slabă a pielii. Probabil că lumina emanată de cianobacteriile din pielea ei avea o lungime de undă din spectrul ultravioletelor, aducând la incandescenţă un compus fluorescent ce acoperea sculpturile.

Asta îi aminti lui Gray de obeliscul egiptean care strălucea dezvăluind privirii scrierea angelică, o versiune în miniatură şi mai rudimentară a ceea ce era etalat pe zid. Oare avusese Johannes Trithemius revelaţii mai profunde în timpul meditaţiilor sale? O viziune despre toate astea?

Gray desfăcu prelata mai larg, lăsând să se vadă un fascicul şi mai mare de lumină din pielea ei. O suprafaţă şi mai mare a scrierii deveni incandescentă, rotindu-se şi învolburându-se prin întuneric, în toate direcţiile, ca şi cum ar fi fost ulei în flăcări.

Gray se ridică mai sus. Observă un ungher întunecat, undeva în stânga, la o distanţă apreciabilă, ceva ce abia putea fi desluşit la marginea fasciculului de lumină emanat de pielea femeii, o piatră închisă la culoare în fluxul sclipitor de la lumină al scrierii incandescente. Unghiurile ascuţite îi atraseră atenţia.

Putea oare să fie...?

O întoarse pe Susan în mâini, lăsând o bucată şi mai mare de prelată să cadă într-o parte, păstrând însă suficient ca tampon între pielea sa şi a femeii. Strălucirea nu era încă suficient de puternică pentru a ajunge atât de departe. Trebuia să o ducă pe Susan mai aproape. Se luptă cu greutatea ei şi se încurcă în prelată din cauza poziţiei incomode, simţind cum se scurge timpul, secundă cu secundă.

Avea nevoie de ajutor.

— Kowalski! Unde eşti?

O voce îi răspunse de după pilonul din dreapta sa.

— Mă ascund! Aşa cum ne-ai spus!

Gray se ridică.

— Am nevoie de tine aici!

— Şi cu bomba cum rămâne?

— Lasă bomba! Mişcă-ţi fundul încoace!

Kowalski înjură cu năduf, după care se îndreptă spre el, bodogănind printre dinţi.

— De ce-i întotdeauna o blestemăţie de bombă...?

Malacul alerga spre el, practic furişându-se prin spatele pilonului, ca şi cum ar fi fost pe post de fundaş la un meci de fotbal american.

Gray îi făcu un semn sugestiv cu bărbia spre stânga.

— Ajută-mă s-o duc pe Susan pe acolo.

Kowalski oftă. Folosind prelata ca pe-o targă, o cărară rapid între ei de-a lungul zidului. Pe măsură ce treceau în grabă pe lângă perete, înscrisurile parcă prindeau viaţa, se aprindeau odată cu trecerea lor, devenind din ce în ce mai strălucitoare

când se apropiau, atenuându-se pe măsură ce se îndepărtau.

Seichan se ascunsese în spatele următoarei coloane. Veni spre ei, atrasă de strălucirea peretelui şi de mişcările lor grăbite.

— Ce faceţi…? Oh, Dumnezeule! Oh, Doamne!

Gray o coborî pe Susan pe podea, lăsând-o tot neacoperită, proiectându-i strălucirea pe zid şi aprinzând parcă scrierea de pe el. În întregime, cu excepţia unei suprafeţe întunecate, pe care o recunoscu.

— Vigor! strigă Gray.

— Vin acum! răspunse el.

În mod evident, monseniorul văzuse şi el imaginea care apăruse când ei străbătuseră încăperea. Gray auzi paşii lui Vigor dublaţi de cei ai Lisei, care îl urmă.

Stăteau cu toţii la baza peretelui, uitându-se cu gura căscată la ce aveau în faţa ochilor.

Nu la ceea ce strălucea, ci la ceea ce *nu* strălucea.

— Părintele Agreer, spuse Vigor. Probabil că el a lăsat semnul acesta, râcâind peretele. Curăţând bucata de-aici ca s-o transforme într-un semn.

— Un semn referitor la ce anume? întrebă Seichan.

— Un indiciu al unei uşi ascunse, zise Gray. Trebuie să existe o altă cale de a ajunge jos la cavernă.

— Însă ce vrea să însemne indiciul în sine? întrebă Vigor.

Gray clătină din cap, ştiind că nu prea mai aveau timp la dispoziţie. Dacă nu găseau uşa aia, ca s-o ducă pe Susan într-un

loc sigur şi departe de Ghildă, nu numai vieţile lor aveau să fie în joc. Conform celor spuse de Lisa, o adevărată pandemie se pornise deja.

Nasser strigă la ei:

— Spuneţi-vă ultimele rugăciuni!

— Iisuse Hristoase! îi scăpă lui Kowalski, deşi n-o spusese ca rugăciune.

Îi îmbrânci pe Gray şi pe Vigor la o parte, păşi spre zid şi se împinse cu forţa în centrul crucii.

Uşa de piatră se roti în jurul unui pivot central, scoţând la iveală pasajul aflat de partea cealaltă.

Kowalski se întoarse spre ei.

— Nu trebuie întotdeauna să fi genial, prieteni. Câteodată, o uşă nu-i decât o uşă.

Se îngrămădiră prin ieşirea proaspăt descoperită. Gray şi Kowalski o luară din nou pe Susan suspendată între ei. Odată ajunse dincolo, Seichan şi Lisa împinseră uşa la loc cu umărul, închizând-o în urma lor.

În faţă, un fir de scări săpate în gresie cobora în adâncuri.

Nu avea nimeni nici o îndoială cu privire la locul unde duceau.

În momentul în care o porniră în jos, o explozie înăbuşită răsună până la ei, o singură bubuitură ca de tunet. Gray îi transmise în gând o rugăciune de mulţumire călugărului Agreer.

În trecut, tot el îl salvase şi pe Marco.

Iar acum, le salvase tuturor viaţa.

Deşi uşurat, Gray nu putea să scape de o teamă teribilă. În vreme ce era posibil ca el să fi scăpat, părinţii lui nu erau în aceeaşi situaţie. Când Nasser avea să descopere că prizonierii săi dispăruseră, Gray ştia cine avea să sufere pentru asta.

12.18 A.M.

Pe acoperişul depozitului, Harriet moţăia în braţele soţului ei. Era o seară călduroasă. Deasupra lor, luna se deplasa imperceptibil pe cerul nopţii. În ciuda terorii cu care se confruntaseră, oboseala îşi spunea cuvântul. În prima oră petrecută aici, ascultase cum şuvoiul de strigăte şi lătraturi ba creştea, ba descreştea. După aceea, încetase să-i mai pese. Timpul păru că se lungeşte suficient de mult, încât, în momentul în care se auzi primul strigăt de cealaltă parte a acoperişului,

Harriet tresări, surprinsă să constate că aţipise.

— Au ajuns aici, zise Jack pe un ton aproape uşurat.

Îşi schimbă poziţia corpului şi o împinse uşor pe Harriet în interiorul carcasei aparatului de aer condiţionat de mare putere din spatele lor. Înăuntru, abia dacă era spaţiu pentru două persoane. De îndată ce ajunse înăuntru, Harriet întinse o mână spre soţul ei.

În loc să facă la fel, el lua de pe jos, de pe cartonul gudronat, grătarul folosit pe post de uşă.

— Jack? şopti ea pe un ton întrebător.

El ridică grilajul între ei, împingându-l şi fixându-l în prinderile sale.

— Nu… gemu ea.

Buzele lui se lipiră de barele grilajului în vreme ce-l fixa.

— Te rog, Harriet, lasă-mă să fac asta. Pot să-i fac să se îndepărteze de-aici. Să trag de timp pentru tine. Dă-mi măcar şansa asta.

Privirile li se întâlniră printre barele subţiri.

Ea înţelese. De prea mult timp, Jack crezuse despre el însuşi că este bărbat doar pe jumătate. Acum, nu avea de gând să şi moară crezând acelaşi lucru. Însă pentru Harriet, Jack nu fusese niciodată bărbat doar pe jumătate.

Cu toate acestea, ea una nu putea să-l priveze de aşa ceva.

Era ultimul ei cadou pentru el.

Ea îşi băgă degetele printre bare, cu obrajii înlăcrimaţi. Degetele lui le atinseră pe ale ei, mulţumindu-i şi spunându-i în tăcere c-o iubeşte.

Strigătele se auziră şi mai aproape.

Nu mai aveau vreme.

Jack se târî spre balustrada acoperişului, cu pistolul strâns în mână. Când ajunse acolo, se sprijini de aceasta ca să se îndepărteze şchiopătând spre stânga.

Harriet încercă să urmărească încotro se duce, însă el ieşi în curând din raza ei vizuală.

Îşi acoperi faţa.

Din direcţia aceea se auzi urletul ascuţit al cuiva care descoperise ceva. În replică, bubui detunătura unui pistol, de undeva din stânga, mai aproape de ea.

Jack.

Harriet îi numără împuşcăturile, ştiind că nu-i mai rămăseseră decât trei gloanţe în armă.

Apoi, se porni un foc intens înspre locul unde se afla soţul ei,

gloanţele ricoşând în metal. Probabil că Jack îşi găsise vreun adăpost, ceva. O altă împuşcătură răsună de acolo.

Mai avea un singur glonţ.

În acalmia care urmă scurtului schimb de focuri, Jack strigă:

— N-o să-mi găsiţi niciodată soţia. Am ascuns-o ca să nu ajungă în mâinile voastre, blestemaţilor.

O voce răstită îi răspunse de undeva din spate, la numai câţiva paşi distanţă de locul unde se ascundea Harriet, făcând-o să tresară.

Annishen.

— Dacă n-o găsesc câinii, strigă femeia la Jack, o să mă asigur că urletele tale or s-o scoată din ascunzătoare.

Picioarele lui Annishen apărură în câmpul vizual, dincolo de grilaj. Femeia şopti ceva într-o staţie radio, ordonându-le oamenilor ei să caute peste tot şi să pună mâna pe Jack.

Corpul femeii înţepeni, întorcându-se uşor.

Se auzi un zgomot neaşteptat.

Parcă era şuieratul unui vânt puternic.

De partea cealaltă a acoperişului, venind de jos, apăru un elicopter negru în formă ca de viespe. În mod clar, un elicopter militar. Un răpăit de foc automat muşcă din acoperiş. Se auziră bărbaţi urlând. Picioare tropăind. Un bărbat trecu în fugă, iar picioarele îi fură secerate de sub el, făcându-l să cadă cu faţa în jos.

Sirene izbucniră de undeva de pe străzile învăluite în întuneric, îndreptându-se spre depozit.

Din elicopter, cineva zbieră într-un megafon, ordonând depunerea tuturor armelor.

Annishen se lăsă în jos şi se ghemui lângă grătarul aparatului de aer condiţional, pregătindu-se pentru un salt scurt spre ieşirea de pe acoperiş din apropiere. Harriet se ghemui instinctiv, ca să se ascundă de ea, dar cotul ei lovi partea laterală a aparatului de aer condiţional cu o bufnitură surdă şi dogită.

Annishen tresări şi se trase uşor înapoi, după care îşi înălţă capul, uitându-se cu atenţie înăuntru.

— Ah, doamna Pierce!

Se întoarse şi-şi băgă pistolul prin grilaj, la o distanţă foarte mică de ţinta ei.

— E timpul să-ţi iei la reve…

Vibraţia împuşcăturii o zdruncină pe Harriet.

Corpul lui Annishen se lovi de grilaj, după care se prăbuşi peste cartonul smolit ce izola acoperişul.

Harriet surprinse pentru un moment scurt imaginea unei orbite oculare goale al cărei ochi fusese pulverizat de glonţ.

În timp ce femeia se prăbuşea, Jack apăru sărind într-un picior. Îşi aruncă pistolul din care încă mai ieşea fum.

Fusese ultimul său glonţ.

Harriet se îmbrânci în grătar şi îl deschise. Sări peste picioarele lui Annishen şi ţâşni de-a lungul acoperişului aterizând direct în braţele lui Jack, plângând în hohote. Amândoi se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, recunoscători şi uşuraţi, pe cartonul gudronat al acoperişului.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, Jack.

El o strânse şi mai tare la piept.

— Niciodată, îi promise el.

Bărbaţi în uniforme militare coborâră din elicopter în rapel, sărind pe acoperiş de pe coardele răsucite. Harriet şi Jack fură încadraţi şi li se asigură paza în vreme ce forţele speciale verificau acoperişul. Jos, sirenele se opriră. Se auziră mai multe împuşcături şi ţipete din incinta depozitului.

O persoană veni spre ei, încă purtând chingile echipamentului de coborâre în rapel. Bărbatul se lăsă pe un genunchi lângă ei.

Harriet aruncă o privire scurtă în sus, surprinsă să descopere o faţă cunoscută.

— Domnule director Crowe?

— Când o să începeţi să-mi spuneţi Painter, doamna Pierce? întrebă el.

— Cum de ne-aţi găsit…?

— Se pare că a făcut cineva destul de multă gălăgie pe strada din faţa măcelăriei, explică el cu un zâmbet ostenit. Suficient de tare cât să-şi aducă lumea aminte de el.

Harriet îi strânse cu putere mâna soţului ei, mulţumindu-i pentru reprezentaţia pe care o dăduse mai devreme.

Painter continuă:

— Am cercetat în amănunţime strada, începând de azi-dimineaţă, iar în urmă cu 45 de minute, unul dintre ofiţerii trimişi în patrulare a descoperit un domn drăguţ, cu un cărucior de cumpărături. V-a recunoscut în fotografia pe care i-am arătat-o şi, în plus, fiind destul de suspicios – sau poate doar pur şi simplu paranoic – şi-a notat numărul de înmatriculare al dubei, alături de marcă şi model. N-a durat prea mult ca să depistăm GPS-ul maşinii. Îmi pare rău că n-am putut să ajungem aici mai devreme.

Jack se şterse la un ochi, ţinându-şi faţa întoarsă, ca să nu-i

poată vedea nimeni lacrimile.

— Sincronizarea voastră nu putea să fie mai bună de-atât. Îţi sunt dator cu o sticlă mare din whisky-ul ăla single malt, cu gust deosebit, care ştiu că-ţi place.

Harriet îşi strânse în braţe soţul. Poate că Jack nu-şi putea întotdeauna aminti numele oamenilor, însă nu uita niciodată ce le plăcea să bea.

Painter se ridică în picioare.

— O să mă asigur că vă ţineţi de cuvânt, însă chiar acum trebuie să dau un telefon foarte important.

Se întoarse într-o parte şi bâigui ceva în barbă, dar Harriet îl auzi:

— Adică, dacă nu-i deja prea târziu.

11.22 A.M.

Lisa coborî scările întunecate în urma monseniorului. Trebuise să se aplece, sprijinindu-şi o mână de peretele umed. Aerul mirosea a vegetaţie descompusă, ca frunzele putrezite într-o pădure udă. Nu era un miros neplăcut, cu excepţia unei senzaţii de iritare uşoară a nărilor.

În faţă, o lumină slabă îi atrăgea tot înainte, izvorând de undeva de jos.

Acolo se afla ţinta lor.

În cele din urmă, scările se terminară şi ei se pomeniră într-o cavernă spaţioasă. Paşii le răsunară în spaţiul închis. Deasupra lor, bolta cavernei se arcuia în sus, la o înălţime echivalentă cu cinci etaje, de ea atârnând câteva stalactite boante. Spaţiul avea formă ovoidă, cu o anvergură maximă de 65 de metri. În locul pe unde intraseră, acoperişul se ridica într-o boltă din piatră aproape fluidă, arcuită natural. De partea cealaltă a cavernei putea fi desluşita o arcadă similară.

— Chiar că arată precum carapacea unei ţestoase, murmură Vigor, vocea sa răsunând în gol. Până şi modul în care se măreşte, lărgindu-se ici şi colo. Ca partea din faţă şi din spate a carapacei unei ţestoase.

Kowalski bombăni, trăgând-o pe Susan după sine cu ajutorul lui Gray.

— Şi-atunci care din variante este? Coborâm pe gâtul ţestoasei sau urcăm pe fundul ei?

Însă, în momentul în care îşi înălţă capul, matahala fluieră uşor printre dinţi.

Lisa îi înţelese reacţia.

În faţă, un lac circular cu apă închisă la culoare, cu luciul liniştit precum o oglindă era încadrat de jur împrejur de un brâu din piatră. Din bolta de sus se proiectau două raze rectilinii de lumină naturală ce atingeau centrul apei, provenind direct din ochii chipului cioplit de deasupra.

Dar acolo unde lumina soarelui atingea apa negricioasă, se forma o baltă lăptoasă ce parcă se revărsă în exterior, strălucind cu putere, ca şi cum soarele s-ar fi transformat într-o masă lichidă şi curgea de sus.

Strălucirea lăptoasă licărea şi clipocea, descrescând şi umflându-se.

Arătând asemenea unei entităţi vii.

Ceea ce şi era.

— Lumina soarelui energizează cianobacteria din apă, spuse Lisa.

Câteva picături scurse prin ochii chipului cioplit în piatră atinseră suprafaţa apei de jos, fâsâind uşor. În acel loc, strălucirea lăptoasă se închise la culoare.

— E acid, spuse Gray reamintindu-le tuturor de pericolul de deasupra. De pe urma exploziei. Picură prin ochi. Nu ştiu cât timp le va trebui să neutralizeze peştera de sus, însă cel puţin un bloc de piatră rezistă pentru moment. Chiar şi aşa însă, ei o să coboare cu târnăcoape şi ciocane pneumatice şi o să lărgească în curând spărtura prin care o să ajungă aici.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Seichan.

Kowalski spuse în bătaie dejoc:

— Ieşim naibii de-aici.

Gray se întoarse spre Lisa.

— Poţi să dai o fugă în faţă, să verifici cealaltă arcadă, cea îndepărtată? Să vezi dacă mai există vreo cale de ieşire. După cum a zis şi Vigor, carapacea unei ţestoase are o deschizătură pentru cap şi una pentru coadă.

Lisa clătină din cap.

— Gray, cred c-ar trebui să stau cu Susan. Sunt medic…

De pe prelata se auzi un geamăt. Femeia îşi ridică uşor o mână.

Lisa se duse lângă Susan, dar avu grijă să nu o atingă.

— Ea este încă singura speranţă pentru vindecarea maladiei.

— Pot să mă duc eu, se oferi Seichan.

Lisa se uită rapid în sus, observând o doză de suspiciune pe faţa lui Gray, ca şi cum n-ar fi avut încredere în femeia aceea. Cu toate acestea, dădu aprobator din cap.

— Găseşte o cale de ieşire de-aici.

Ea plecă fără să spună nici un cuvânt.

Grupul o urmă pe mal, de-a lungul brâului de apă.

Gray studie spaţiul din jur.

— Locul ăsta arată ca o veche dolină[38]. Precum cele din Florida sau cele din Mexic. Blocul de piatră trebuie să fi astupat gaura originală care era cândva deschisă.

Lisa se aplecă lângă perete şi strânse între degete puţină materie uscată. Aceasta i se fărâmiţă între degete.

— Excremente pietrificate de liliac, zise ea confirmând părerea lui Gray. Această cavernă trebuie să fi fost cândva deschisă.

Lisa îşi şterse degetele şi îi aruncă o privire scurtă lui Susan, începând să pună cap la cap ceea ce deja bănuia.

Vigor întinse un braţ şi-l mişcă roată, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă lacul.

— Probabil că, în Antichitate, khmerii au venit aici, deasupra dolinei, au observat cum străluceşte şi-au imaginat că este lăcaşul vreunei divinităţi şi au încercat s-o încorporeze în templul pe care l-au construit.

— Însă nu ştiau ce fac, adăugă Lisa. Au încălcat graniţele unui loc unde n-ar fi trebuit să păşească niciodată. Au intrat într-un biosistem fragil şi au eliberat un virus. Dacă omenirea îşi forţează norocul, câteodată natura reacţionează pe măsură.

Continuară să meargă pe lângă lac.

În faţă, o mică limbă din piatră se întindea în apă, abia perceptibilă în întunericul de acolo. Numai nestăvilitele valuri de apă lăptoasă scoteau la iveală mica peninsulă.

Şi mai era ceva.

— Alea-s oase? întrebă Kowalski holbându-se la apa ce se întindea de-a lungul potecii lor.

Tot grupul se opri.

Lisa se duse lângă marginea apei. Lumina slabă pătrundea adânc de tot în apa cristalină. Malul din piatră cobora lin în apă, după care dispărea deasupra unei buze abrupte, la aproximativ zece metri depărtare.

Peste tot pe fundul lacului unde apa era mică, zăceau

---

[38] Depresiune în formă de pâlnie, formată prin dizolvarea la suprafaţă a unor roci solubile (n. red.).

mormane şi mormane de oase: capete fragile de păsări, mici cutii toracice şi coaste de maimuţă, ceva ce semăna cu o pereche de coarne răsucite şi, nu prea departe de mal, ţeasta masivă a unui elefant, ca un pietroi alb sub apă, cu unul din fildeşi rupt, acum un simplu ciot. Dar mai erau şi altele: femururi rupte, tibii mai lungi, cutii toracice cu coaste şi mai mari şi, precum ghindele căzute din copac şi împrăştiate pe jos, craniu după craniu.

Toate umane.

Lacul era un uriaş cimitir plin cu oase.

Buimăciţi şi complet amuţiţi, continuară să meargă înainte.

Pe măsură ce se deplasau de-a lungul malului de piatră, strălucirea din lac crescu uşor în intensitate. Senzaţia de iritare şi usturime a nărilor, resimţită de Lisa mai devreme, se intensifică, devenind tot mai puternică. Îşi aduse aminte de Insula Crăciunului, de mareea ucigaşă.

Biotoxine.

Kowalski se strâmbă.

Ca şi cum ar fi fost nişte săruri de amoniac, mirosul înţepător o deranjă şi pe Susan, trezind-o parcă din somn. Pleoapele îi fluturară şi ochii i se deschiseră, strălucind în întuneric, potrivindu-se perfect cu strălucirea din lac. Deşi era încă năucă, o recunoscu pe Lisa.

Susan încercă să se ridice.

Gray şi Kowalski o lăsară pe piatră, având oricum nevoie să se odihnească, îndreptându-şi umerii şi masându-şi mâinile.

Lisa se lăsă lângă Susan, trăgându-i uşor prelata peste umeri în timp ce-o ajuta să se ridice.

Susan se trase speriată înapoi în momentul în care Kowalski se apropie de ele.

— E-n regulă, o linişti Lisa. Toţi sunt prietenii noştri.

Lisa făcu prezentările ca s-o ajute pe Susan să se liniştească. Încetul cu încetul, zăpăceala şi frica dispărură. Ea păru că-şi aduna gândurile şi că-şi revine – până în momentul în care se uită peste umerii Lisei şi văzu lacul strălucitor.

Susan se retrase brusc, lovindu-se de zid cu spatele şi împingându-se în jos, unde, ghemuită, începu să se legene.

— Voi n-ar trebui să fiţi aici, zise ea cu asprime, cu o tonalitate a vocii crescută brusc.

— Hai, pe bune? se ambală Kowalski.

Susan îl ignoră, continuând să se uite ţintă la lac. Vocea îi reveni la normal.

— O să fie ca pe Insula Crăciunului. Numai că infinit mai rău… prinşi aici, în interiorul cavernei. Şi-o să fiţi expuşi cu toţii.

Lisa nu se îndoia cu privire la asta. Deja o mânca pielea.

— Trebuie să plecaţi.

Susan se calmă suficient ca să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu o mână de zid.

— Numai eu pot să fiu aici. Trebuie să fiu aici.

Lisa citi în ochii ei şi frică, dar şi o convingere de nezdruncinat.

— Pentru remediu? întrebă Lisa.

Susan încuviinţă.

— Trebuie să mai fiu expusă încă o dată, la sursa de-aici. Nu pot să spun cum de ştiu asta, însă o ştiu.

Îşi ridică o palmă într-o parte a capului.

— Este… este ca şi cum aş trăi cu un picior în trecut şi cu celălalt aici. E dificil să fiu aici. Totul mă umple complet, fiecare gând, fiecare senzaţie în parte. Şi nu pot să opresc fenomenul ăsta. Şi-n plus… îl simt cum se extinde.

Din nou, frica îi străluci în *ochi.*

Descrierea lui Susan îi reaminti Lisei de *autism,* inabilitatea neurologică de a întrerupe fluxul senzorial extern. Însă câţiva pacienţi autişti erau în acelaşi timp şi nişte *savanţi complet idioţi,* genii în nişte domenii exacte şi restrânse, inteligenţa lor sclipitoare izvorând chiar din faptul că fuseseră cumva resetaţi. Lisa încercă să-şi imagineze patofiziologia care probabil că se producea în interiorul creierului lui Susan inundat de biotoxine necunoscute, energizat de bacteria care producea toxinele.

Oamenii nu folosesc decât o mică parte din capacitatea neurală a creierului lor. Lisa aproape că putea să-şi imagineze electroencefalograma creierului lui Susan, aşa cum era acum, cuprins parcă de flăcări şi extrem de surescitat.

Susan se duse clătinându-se până la marginea apei.

— N-avem decât o singură şansă. Asta.

— De ce? întrebă Gray mergând alături de ea.

— După ce lacul va atinge concentraţia critică şi va erupe cu încărcătura sa complet toxică, se va resorbi. Vor mai trece trei ani până când lacul va fi gata din nou.

— De unde ştii? o întrebă Gray.

Susan îi aruncă o privire rapidă Lisei, pentru a-i cere ajutor.

— Pur şi simplu, ştie, răspunse Lisa. Este, într-un fel sau altul, conectată la locul acesta. Susan, ăsta-i motivul pentru care ai fost atât de grăbită să ajungi aici?

Susan dădu din cap.

— Odată deschis şi expus luminii soarelui, lacul se va umfla până va exploda, la propriu. Dacă ratăm asta…

— Atunci, lumea va fi lipsită de apărare timp de trei ani. Fără nici un remediu. Pandemia s-ar răspândi în întreaga lume, spuse Lisa imaginându-şi microcosmosul de la bordul navei de croazieră extinzându-se şi dezvoltându-se pe tot globul.

Oroarea fu întreruptă de întoarcerea lui Seichan, care venea tropăind spre ei, cu sufletul la gură, faţa strălucindu-i din cauza transpiraţiei.

— Am găsit o uşă.

— Atunci, plecaţi, îi îndemnă Susan. Acum!

Seichan clătină din cap:

— N-am putut s-o deschid.

Kowalski îşi sublinie vorbele cu gesturi:

— Ai încercat s-o împingi cu putere?

Seichan îşi dădu ochii peste cap, dar încuviinţă totuşi:

— Da, am încercat s-o împing cu umărul.

Kowalski îşi aruncă exasperat mâinile în sus, cedând:

— Atunci, ce-am avut şi ce-am pierdut!

— Însă era o cruce sculptată deasupra arcadei de piatră, continuă Seichan. Şi o inscripţie, dar era prea întuneric ca s-o pot citi. Cuvintele de-acolo ar putea să ne dea vreun indiciu.

Gray se întoarse către monsenior.

— Mai am încă lanterna aceea, spuse Vigor. Mă duc eu cu ea.

— Grăbiţi-vă! îi impulsionă Gray.

Aerul era deja greu de respirat. Strălucirea din lac se întinsese şi mai mult, scurgându-se de-a lungul pintenului de piatră, către mal.

Susan arătă cu mâna într-acolo.

— Trebuie să ajung acolo, să intru în lac.

Se îndreptară cu toţii către peninsula de piatră.

Gray ţinu pasul cu Lisa.

— Ai vorbit despre un biosistem ale cărui limite au fost încălcate. Te deranjează dacă-mi spui ce naiba crezi că se întâmplă cu adevărat aici? întrebă el arătând spre lacul strălucitor, spre Susan.

— Nu ştiu tot, însă sunt foarte sigură că ştiu care sunt toate personajele-cheie.

Gray dădu din cap spre ea, îndemnând-o să continue.

Lisa îi arătă strălucirea.

— Totul a început aici, cu cele mai vechi organisme din istorie. Cianobacteriile. Precursoarele plantelor moderne. Care au

penetrat fiecare breşă ambientală: roca, nisipul, apa, chiar şi alte organisme, zise ea dând din cap spre Susan. Însă cu asta o luăm deja înaintea poveştii. Hai să începem de-aici.

— Din caverna asta.

Ea încuviinţă.

— Cianobacteriile au invadat aceasta dolină, dar adu-ţi aminte că avea nevoie de lumina soarelui, iar caverna este, în cea mai mare parte, întunecată. Gaura de deasupra probabil c-a fost chiar mai mică de-atât la origine. Ca să se dezvolte aici, aveau nevoie de o altă sursă de energie, o sursă de hrană. Iar cianobacteria este o entitate adaptabilă şi inovatoare. Avea o sursă de hrana în jungla de sus… îi trebuia doar o modalitate de a ajunge la ea. Iar dacă nici natura nu-i ingenioasă în crearea şi consolidarea unor relaţii şi legături ciudate, atunci cine mai este?

Lisa relată povestea pe care i-o spusese cândva dr. Devesh Patanjali despre viermele-de-gălbează şi despre cum ciclul său de viaţă utiliza *trei* gazde: vitele, melcii şi furnicile.

— La un moment dat, viermele de gălbează chiar şi-a deturnat gazda, pe furnică. A obligat-o să se urce pe un fir de iarbă, i-a blocat mandibula pentru că apoi să aştepte să fie mâncată de o vacă ieşită la păşunat. În acest mod, natura ne arată cât este de ciudată. Iar ce s-a întâmplat aici nu este mai puţin ciudat.

Pe măsură ce continua, Lisa era din ce în ce mai convinsă că avea dreptate cu teoriile ei. Îi trebui un moment ca să explice evaluarea făcută de Henri Barnhardt cu privire la virusul lui Iuda, modul în care el clasificase virusul ca fiind un membru al familiei *Bunyavirus.* Îşi aminti diagrama lui Henri, ce descria o relaţie liniară de la om la artropode şi apoi din nou la om.

Om —> Insectă (artropod) —> Om

— Însă noi n-am avut dreptate, spuse Lisa. Virusul a copiat o pagină din manualul de funcţionare a viermelui de gălbează. Aici intră-n joc trei gazde.

— Cianobacteria fiind prima gazdă, întrebă Gray, care-i cea de-a doua în acest ciclu al vieţii?

Lisa se uită lung la deschiderea acum astupată a acoperişului şi dădu cu piciorul în nişte excremente uscate de liliac.

— Cianobacteria avea nevoie de o modalitate de a ajunge la acoperiş. Şi fiindcă împărţea deja această cavernă cu nişte lilieci, a profitat de aripile lor.

— Stai puţin. De unde ştii că s-a folosit de lilieci?

— Bunyavirusul. Iubeşte artropodele, adică insectele şi crustaceele. Însă descendenţi ai acestui bunyavirus mai pot fi găsiţi şi în şoareci şi *lilieci.*

— Atunci, crezi că virusul lui Iuda este un virus mutant al liliecilor?

— Da. Mutant din cauza neurotoxinelor cianobacteriei.

— Dar de ce?

— Ca să-i înnebunească pe lilieci, să-i împrăştie în lumea întreagă, purtând un virus care să invadeze biosfera locală prin bacteriile sale. În esenţă, transformând fiecare liliac în parte într-o bombă biologică. Răhăţindu-se oriunde aterizează. Dacă Susan are dreptate, lacul ar expedia aceste biobombe la fiecare *trei ani,* permiţând mediului să se refacă în acest interval.

— Dar cum îi este asta de folos cianobacteriei, dacă maladia omoară păsările şi animalele din *exteriorul* cavernei?

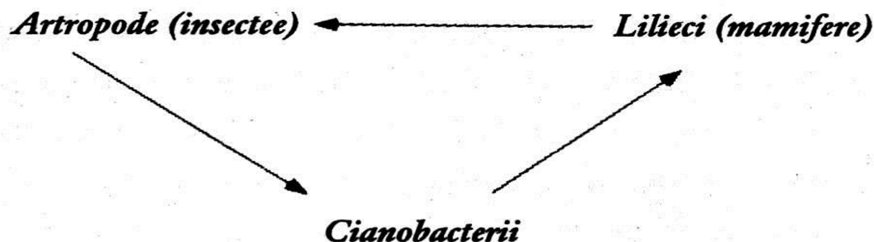
— Ah, pentru că foloseşte o a treia gazdă, un alt complice. *Artropodele.* Adu-ţi aminte că artropodele sunt deja gazda preferată pentru bunyaviruşi. Insectele şi crustaceele. Tot ele se întâmplă să se ocupe cel mai bine şi de hoiturile din natură. Să nu lase nimic în urma morţii. Ceea ce, de fapt, le-a obligat şi virusul să facă. Mai întâi, făcându-le să aibă o foame de lup…

Cuvintele Lisei se poticniră în momentul în care-i veniră în minte actele de canibalism de la bordul navei. Se forţă să nu-şi exteriorizeze nici o emoţie, să se facă înţeleasă:

— După stimularea acestei senzaţii acute de foame, ce asigură o devorare completă a tuturor organismelor întâlnite, virusul şi-a determinat gazda resetată, comandând-o de la distanţă, să se întoarcă aici, în această cavernă, pentru a atrage după sine captura şi a o băga în gaura de-aici, ca să hrănească lacul bacteriologic. Nici una n-a avut nici o şansă să reziste. La fel ca viermele-de-gălbează şi furnica. O dorinţă nestăpânită de ordin neurologic, un impuls migrator de neoprit.

— Precum cel simţit de Susan, zise Gray.

Lisa se îndârji şi mai tare. Îşi imagina ciclul de viaţă pe care tocmai îl descrisese. Mai degrabă triunghiular decât liniar: cianobacteriile, liliecii şi artropodele. Toate legate între ele de virusul lui Iuda.

— Susan este ceva aparte, spuse Lisa. Omul nu trebuia niciodată să facă parte din acest ciclu de viaţă. Însă fiind mamifere, ca liliacul şi noi am fost sensibili la toxine, la virus. Aşa că, atunci când khmerii au descoperit caverna asta, am devenit din greşeală parte a acestui ciclu al vieţii, luând locul liliecilor. Răspândind virusul prin intermediul picioarelor noastre, în loc de aripi. Îmbolnăvind populaţia la fiecare trei ani, declanşând epidemii de mai mică sau mai mare amploare.

Gray se uită lung la Susan.

— Dar cu ea cum a fost? Cum de a supravieţuit?

— După cum am spus, nu am un răspuns chiar la toate întrebările.

Îşi aminti de discuţiile ei anterioare pe tema supravieţuitorilor Ciumei Negre, cu referire la codul viral din ADN-ul uman.

— Sistemul nostru nervos este incomparabil mai complex decât al oricărui liliac sau crab. Şi asemenea cianobacteriei şi fiinţele umane au o mare capacitate de adaptare. Dacă se aruncă aceste toxine în sistemul nostru nervos mult mai avansat, cine ştie ce miracol ar putea să rezulte în urma acestui amestec?

Lisa oftă în momentul în care ajunseră la limba de pământ.

În timp ce se întorcea, observă o apariţie ciudată undeva deasupra. Din cele două orbite ale chipului cioplit ieşeau trombe de fum iluminate intens de soarele strălucitor.

— Pulberea neutralizatoare, zise Gray văzându-le şi el şi îndemnându-i să se grăbească. Probabil că Nasser termină de decontaminat cripta de deasupra. Nu mai avem mult timp la dispoziţie.

11.39 A.M.

La capătul superior al scărilor, Vigor îngenunche lângă uşa joasă din piatră. În spatele lui, Seichan ţinea în mână o lanternă.

O arcadă din calcar încadra o lespede din gresie prelucrată grosolan, un amestec de natural şi de artificial.

Deasupra uşii, fixat în pragul arcuit din calcar, se afla un medalion de bronz în care era ştanţat un crucifix perfect. Vigor îl examinase, simţind că, în mod evident, aici era mâna călugărului Agreer.

Iar acest lucru era confirmat mai jos.

Vigor îşi plimbă mâna peste uşa din piatră. Pe suprafaţa ei fusese gravat un mesaj. Nu în scrierea angelică. În italiană. Era testamentul călugărului Agreer.

> În anul întrupării Fiului Domnului 1296, am scris în piatră această ultimă rugăciune. Blestemul s-a abătut asupra mea când am sosit aici şi mi-a provocat o mare suferinţă, însă m-am ridicat precum Lazăr din somnul de moarte. Nu înţeleg ce vrajă a fost deasupra mea, însă am fost cruţat, însemnat într-un mod destul de ciudat printr-o strălucire febrilă a pielii. Pentru asemenea sprijin, m-am îngrijit de cei puţini care i-au supravieţuit marii molime. Dar acum m-a cuprins o mare mustrare de cuget. Apele de dedesubt au început deja să fiarbă ca flăcările iadului. Ştiu că asta-i moartea ce-mi este hărăzită. Cu mare efort, am reuşit să conving şi să mă îngrijesc de zidirea acestei astupări temeinice. Şi mă duc cu o singură rugăciune pe buze. Mă rog ca această uşă să rămână închisă pentru totdeauna de Crucea Domnului, mai mult chiar decât mă rog pentru mântuirea sufletului meu. Fie că numai cei care cred cu adevărat în Dumnezeu să cuteze a o deschide.

Vigor atinse semnătura cioplită în piatră de sub text.

„Părintele Antonio Agreer.”

Seichan vorbi din spatele lui:

— Aşadar, după plecarea lui Marco, l-au expus pe călugăr maladiei, însă, în loc să moară, el a supravieţuit. Asemenea femeii de jos.

— Poate că şi ceilalţi care se închinau zeilor, strălucind la rândul lor şi care îi oferiseră remediul grupului lui Marco şi-au dat seama, într-un fel sau altul, că părintele Agreer va supravieţui. Acesta a fost motivul pentru care l-au ales. Însă uitaţi-vă la an, 1296. A trăit aici vreme de trei ani. Acelaşi interval despre care Susan a spus că este între erupţii.

Vigor îşi aruncă privirea îndărăt.

— A avut dreptate.

Seichan dădu din mână spre uşă.

— Mai este ceva scris sub nume.

Vigor încuviinţă.

— Un citat din Biblie, Evanghelia după Matei, capitolul 28, referitor la Învierea lui Iisus.

Vigor citi pasajul cu voce tare:

— „Şi iată că s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei.”

— Asta-i de mare ajutor.

Şi chiar era.

Vigor se uită lung la crucifixul gravat în medalionul de bronz de deasupra uşii. Spuse o rugăciune în gând şi-şi făcu semnul crucii.

Înainte să poată termina, simţi cum se cutremură pământul sub el. Zgomot de roci dislocate răsună în spatele lui, extrem de puternic, ca şi cum caverna însăşi s-ar fi prăbuşit.

Seichan se retrase, luând lanterna ca să investigheze.

— Rămâneţi aici!

Întunericul coborî peste ei, îngheţându-i. Deşi nu mai putea citi cuvintele, acestea îi stăruiau arzătoare în minte:

„Şi iată că s-a făcut cutremur mare…”

11.52 A.M.

Gray îngenunche deasupra Lisei în momentul în care şocul zgudui caverna.

Kowalski se adăposti de partea cealaltă. Una dintre stalactite se desprinse din tavan şi plonjă în adâncul lacului. Din locul în care aceasta se rupsese, o reţea neregulată de crăpături profunde se împrăştie spre exterior, în toate direcţiile, acoperind practic întregul acoperiş din calcar.

Susan se ghemui la jumătatea lungimii pintenului de piatră, în vreme ce înainta spre centrul lacului strălucitor. Apa vibra în jur din cauza trepidaţiilor, într-o mişcare de du-te-vino continuă. Agitaţia învolbură şi mai mult baia acidă, făcând aerul şi mai înecăcios.

Mustind de virusul lui Iuda.

De deasupra se resimţeau nişte şocuri mai mici, ca nişte

ghiulele de tun trase în acoperişul cavernei.

— Ce se întâmplă? ţipă Lisa.

— Bomba lui Nasser, icni el cu urechile ţiuindu-i.

Mai devreme, Gray examinase pilonii de susţinere ai fundaţiei Bayonului. Coloanele erau pline de fisuri, crăpături structurale pricinuite de presiunea suportată de-a lungul anilor şi de deplasările periodice ale solului. Gray îşi imagină că şocul provocat de bomba de două ori mai puternică lărgise aceste crăpături şi mai mult. Şi că, după asta, baia de acid – împroşcat în mod vizibil – scurgându-se în toate aceste fisuri dizolvase miezul pilonilor.

— Probabil că unul dintre pilonii fundaţiei s-a prăbuşit, spuse el. Dărâmând şi o secţiune a templului.

Gray se uită lung în sus.

Prăbuşirea blocurilor de piatră încetase, însă pentru cât timp? Se răsuci ca să se uite la Susan. Ea se ridică în picioare, încet şi cu grijă. Femeia privi înapoi, ca şi cum ar fi intenţionat să se întoarcă la mal. Dar, în loc să facă asta, reveni şi continuă să meargă tot înainte.

Peste umerii ei se vedea cum cele două raze de lumină strălucesc şi mai tare pe măsură ce se apropia ora prânzului, întregul disc solar arzând cu putere maximă deasupra ruinelor.

— Oare o să reziste suficient de mult? întrebă Lisa uitându-se fix la Susan.

— Trebuie să reziste.

Gray nu se îndoia că, dacă avea să se mai prăbuşească încă un pilon de susţinere al fundaţiei, greutatea templului avea să turtească peştera, transformând-o dintr-o bulă de piatră într-o clătită. O trase pe Lisa în sus. Nu mai puteau să rămână. Chiar dacă stâlpii mai rezistau, lacul era pe cale să erupă. Întreaga suprafaţă a apei strălucea acum, din mal în mal. Acolo unde perechea de raze ale soarelui atingea apa se formau bule care bolboroseau şi emanau şi mai multe toxine în aer, o şi mai mare cantitate de viruşi ai lui Iuda.

Trebuiau să plece.

Coborând pe pintenul de piatră, Susan ajunsese la capătul acestuia şi se aşeză, cuprinzându-şi cu mâinile unul din genunchi. Rămase cu spatele la ei, probabil fiindu-i teamă că, dacă îi vede, îşi va pierde curajul şi o va lua la fugă înapoi. Părea atât de singură, atât de înspăimântată…

Pe Gray îl apucă o tuse sfâşietoare, care-i zgâlţâi creierii. Plămânii îi ardeau. Putea simţi pe limbă toxina caustică. Nu

aveau cum să mai aştepte.

Lisa ştia şi ea acest lucru. Ochii roşii şi congestionaţi îi lăcrimau abundent, atât din cauza aerului înţepător, cât şi din pricina spaimei pentru soarta prietenei ei.

Susan nu mai avea de ales. Şi nici ei.

O porniră spre arcada îndepărtată. O lumină ce licărea undeva la jumătatea distanţei se dovedi a fi lanterna lui Seichan, care fugea înapoi. Singură. Unde era Vigor?

O altă bubuitura răsună, fisurând piatra de deasupra.

Gray se ghemui, temându-se de o altă avalanşă.

Realitatea era însă chiar mai rea.

Dopul din piatră care reprezenta tavanul se făcu ţăndări, desprinzându-se şi căzând într-o ploaie de pietre. Lumina soarelui se revărsă înăuntru. O bucată masivă de stâncă având încă ataşat colţul unei buze răsfrânte în sus căzu cu putere în apă, stropind-o pe Susan din cap până-n picioare. Căzură şi mai multe bucăţi de piatră care, la impactul cu apă, avură efectul unor explozii produse la adâncime.

De sus răsunară nişte voci triumfătoare.

Gray auzi vocea lui Nasser strigând:

— Trebuie să fie şi ei pe undeva pe acolo, pe jos!

Însă, pentru moment, nu Nasser reprezenta cel mai mare pericol pentru ei.

Discul solar îşi revărsă complet razele asupra lacului, nefiltrate, alimentând energetic apă. Deja amorsată, aproape de concentraţia critică, apa plină de bule dădu în clocot instantaneu, erupând în jeturi enorme, împroşcând zgomotos gaz şi apă.

Lacul exploda la propriu.

N-aveau cum să ajungă la scări.

Gray se trase câţiva paşi înapoi, mişcându-şi rapid picioarele ca şi cum ar fi dat la pedale, trăgându-i după el pe Kowalski şi pe Lisa. Strigă la Seichan:

— Culcă-te pe burtă! Acum!

Îşi ascultă şi el propriul sfat, făcându-le semn Lisei şi lui Kowalski să se lase în jos. Gray înşfăcă prelata abandonată pe care o folosiseră ca s-o transporte pe Susan. O trase peste toţi trei, încercând pe cât posibil să reţină cât mai mult aer în interior.

— Lipiţi marginile cât de bine puteţi de podeaua de piatră! le ordonă el celorlalţi.

Auzi de partea cealaltă a prelatei pocniturile apei ce dădea în clocot, furioasă, fâsâind şi şuierând plină de turbare, după care

auzi un bubuit profund, ca şi cum întregul lac ar fi sărit jumătate de metru în sus, iar după aceea ar fi căzut la loc. Apa îi spălă gleznele, după care se retrase la loc.

Aerul de sub prelată se transformă într-un şuvoi de flăcări lichide.

Toţi trei se îngrămădiră unul într-altul, gâfâind, tuşind, înăbuşindu-se.

— Susan, murmură Lisa în cele din urmă.

12.00 P.M.

Susan urlă.

Nu doar din plămâni sau din coardele vocale. Urlă din străfundul întregii sale fiinţe.

Nu putea să scape de chinurile cumplite şi suferinţa îngrozitoare. Mintea ei, încă extrem de sensibilizată de lumina soarelui, continua să înregistreze extrem de detaliat fiecare senzaţie în parte. Nemaiputând să uite, întreaga sa fiinţă absorbea fiecare detaliu: pârjolirea plămânilor, văpaia din ochi, jupuirea pielii. Ardea din interior spre exterior, mistuită de-o vâlvătaie nevăzută, ceea ce îi propulsa urletul până la ceruri.

Era însă oare cineva acolo ca s-o audă?

Şi, în vreme ce era practic întoarsă pe dos la propriu, se trezi într-un final eliberată.

Căzu înapoi pe piatră.

Inima i se încleştă pentru ultima oară, storcând-o şi de ultimele puteri.

După aceea, nimic.

12.01 P.M.

— Ce-i cu Susan? întrebă Lisa cu respiraţia întretăiată.

Gray riscă şi îşi aruncă privirea pe furiş, de sub prelată, întinzându-şi gâtul ca să se uite în spate, spre pintenul de piatră. Lacul încă fierbea, arzând sub soarele incandescent. Aerul de deasupra apei licărea, împrăştiind miasme uleioase.

Însă valul cel mai periculos de gaze degajate urca în spirală, prin deschiderea făcută în urma exploziei, ieşind liber prin turnul central al Bayonului, transformându-l astfel într-un veritabil horn.

Gray îşi dădea seama că acesta era singurul motiv pentru care mai erau în viaţă.

Dacă peştera ar mai fi fost închisă…

Însă pe pintenul de piatră, altcuiva din grupul lor nu-i mergea la fel de bine. Susan zăcea pe spate, cu mâinile şi picioarele întinse, nemişcată ca o statuie. Gray nu putu să-şi dea seama dacă mai respiră.

De fapt, era greu să-i vezi bine silueta din cauza strălucirii orbitoare a luminii soarelui.

Şi în acel moment realiză.

Pintenul stâncos nu se întindea în întregime în bătaia razelor luminoase al soarelui.

Susan era întinsă undeva în umbră, dar nu mai strălucea. Strălucirea pielii ei se stinsese că o lumânare.

Oare ce însemna asta?

De deasupra, din templul plin acum de norul toxic al lacului, răsunară ţipete. Gray mai auzi şi cum alte pietre se prăbuşesc. Gazul caustic slăbise şi mai mult echilibrul precar al stâncilor de deasupra.

— Trebuie să ieşim de-aici, spuse Gray.

— Cu Susan cum rămâne? întrebă Lisa.

— Trebuie să sperăm c-a fost expusă suficient de mult. Indiferent ce-i trebuia ei, să sperăm că s-a-ntâmplat.

Gray se ridică sprijinindu-se în genunchi, tuşind cu putere. Acum aveau cu toţii nevoie de remediu. Se uită la Kowalski.

— Du-o pe Lisa la scări.

Kowalski se ridică.

— Nu-i nevoie să-mi spui de două ori.

Lisa prinse strâns încheietura mâinii lui Gray, în timp ce el se ridică ţinând prelata pe deasupra capetelor lor.

— Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie s-o iau pe Susan.

Lisa se răsuci ca să se uite, după care îşi acoperi gura. Lacul încă se mai învolbura cu putere, sfârâind şi degajând gaz.

— Gray, n-o să reuşeşti niciodată.

— O să trebuiască.

— Dar n-o văd mişcându-se. Cred că explozia neaşteptată a fost prea mult pentru ea.

Gray îşi aminti povestea lui Marco, despre cum fusese obligat să recurgă la canibalism, bând sângele şi mâncând carnea unui alt om ca să trăiască.

— Nu cred că mai contează dacă-i vie sau moartă. Avem

nevoie doar de corpul ei.

Lisa se înfioră de cruzimea vorbelor lui, însă nu obiectă în vreun fel.

— O să am nevoie de prelată, zise Gray.

Kowalski dădu din cap aprobator, apucând-o pe Lisa de braţ.

— Din partea mea, e-n regulă. Eu o iau pe fată.

Gray se îndepărtă rapid de ei, înfăşurându-se în prelată. Îşi acoperi capul, lăsând numai o crăpătură mică prin care să se poată uita. Îi auzi pe Kowalski şi Lisa cum fug de-a lungul malului.

Alt bolovan se prăbuşi din templul de deasupra.

Ca zgomotul unei împuşcături ce dădea startul unei curse.

Ţinându-şi capul aplecat, Gray alerga pe pintenul de piatră ce ieşea din apă ca un dig.

Exact 30 de metri.

Asta era tot.

Până acolo şi înapoi.

La câţiva paşi de mal, Gray intră brusc în norul toxic ce se înălţa duhnind insuportabil. Îşi ţinu respiraţia. Cu toate astea, avu senzaţia că s-a izbit de un perete de foc. Ochii îl usturară imediat, reducându-i câmpul vizual la un punct minuscul, în timp ce lacrimile îi estompară văzul, transformând şi puţinul rămas într-o imagine apoasă, neclară. Abia mai putând să vadă ceva, îşi induse de tot pleoapele şi alergă orbeşte, numărându-şi paşii.

Când ajunse la 30, riscă şi privi pe furiş. Văzu un adevărat infern.

Însă cu toată durerea resimţită, reuşi să zărească un braţ întins pe jos. La un pas distanţă de el. Făcu şi pasul acela, se aplecă şi apucă braţul de jos. Din fericire, ea nu mai strălucea, iar pielea nu-i mai ardea. Totuşi, nu putu s-o ridice. Se trase înapoi, târând-o. Picioarele i se încurcară în prelată, încetinindu-l. În cele din urmă, o aruncă de pe el, trăgând mult aer în piept înainte de asta.

Ceea ce îl făcu să cadă în genunchi.

Pieptul îl strângea ca o gheară, iar în semn de protest, gâtul i se astupa ca şi cum ar fi fost strangulat.

Parcă înghiţea flăcări.

Se împinse în sus, trăgând orbeşte de ea, împleticindu-se, grăbindu-se.

Pielea îi ardea intens, ca şi cum ar fi fost şfichiuită cu nişte bice de oţel.

„Nu am cum să izbutesc.”

Foc.

Văpăi.

Arsură.

Se împiedică, se prăbuşi într-un genunchi.

„Nu!”

După care se ridică din nou, însă nu de unul singur.

— Te-am prins, îi rosti ea la ureche.

Seichan.

Avea un braţ petrecut pe sub subsuoara lui, trăgându-l cu totul. Tălpile lui se hârşâiau de pietre în vreme ce se chinuia din răsputeri să-şi recapete echilibrul şi să se ţină pe picioare.

El mormăi ceva spre ea, tuşind.

Ea înţelese.

— A luat-o Kowalski.

— Chiar aici, şefu’, spuse bărbatul din spatele lui. Asta da, cursă! Ai reuşit s-ajungi la trei paşi de linia de bază. N-a fost chiar eseu, însă de asta ai o echipă-n spate.

Pe când fugeau în jurul lacului, departe de agitaţia din centrul acestuia, lui Gray vederea îi reveni la fel de clară că înainte. În cele din urmă, reuşi să stea de unul singur în picioare.

Seichan îl sprijinea încă, susţinându-l pe jumătate.

— Mulţumesc, îi şopti el la ureche, cu vocea gâjâită.

Obrazul ei era plin de băşici, iar un ochi, extrem de umflat, era închis.

— Hai să ieşim dracului de-aici, zise Seichan, părând mai mult iritată decât uşurată.

— Amin, surioară, spuse Kowalski.

Gray privi înapoi spre lac. Văzu ceva căzând prin gaura din acoperiş şi atârnând de-o frânghie precum un cârlig cu momeală în el. În plus, se mai şi bălăngănea puţin.

Un săculeţ consistent, foarte greu.

— E o bombă… şopti Gray.

— Poftim? întrebă Kowalski neîncrezător.

— Bomba, spuse el puţin mai tare.

Nasser încă nu terminase cu ei.

— Au, la naiba, nu…

Kowalski veni mai aproape, cu Susan atârnându-i pe unul din umeri, încercând în mod clar să-i depăşească.

— De ce naiba tot încearcă lumea să mă arunce în aer?

12.10 P.M.

De dedesubt izbucniră strigăte urcând în sus pe scări, dinspre cavernă.

Lisa vru să coboare. Nu-i plăcuse deloc faptul că-i abandonase pe ceilalţi, dar şi Vigor avea nevoie de ajutor.

— Continuă să învârţi! spuse Vigor cu sudoarea scurgându-i-se pe obraji.

Îşi aruncă privirea spre scări, după care din nou la Lisa.

— După strigătele lor, cred c-ar fi mai bine să ne grăbim.

Împreună desfăcuseră un şurub mare de bronz. Pe capul lui mare cât o farfurie era gravat un crucifix care, în momentul de faţă, se învârtea în vreme ce ei răsuceau şurubul. Până acum, filetul uns ieşise în afară pe o lungime de 60 de centimetri din arcada de sus a uşii.

Oare cât de mult mai aveau de învârtit?

Răsuciră şi mai repede.

Vigor repetă citatul de pe uşă, gâfâind, căznindu-se:

— „Îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei.” La început, am încercat să învârtesc uşa, dar am renunţat la asta foarte repede. După care mi-am amintit de ultima propoziţie: „Fie ca numai cei care cred cu adevărat în Dumnezeu să cuteze a o deschide”.

Dădu din cap spre crucifix.

— Ar fi trebuit să fac asta de la bun început.

Se auziră paşi tropăind pe scările de jos, apropiindu-se.

Kowalski strigă la ei:

— Bomba… uşa… grăbiţi-vă!

— Un adept al cuvintelor puţine, acest domn Kowalski al nostru.

Cu o ultimă răsucire, şurubul de bronz se desprinse şi căzu din locaşul său. Greutatea lui îi luă pe amândoi prin surprindere, iar şurubul se rostogoli spre trepte cu un zăngănit răsunător.

Kowalski veni în mare grabă de jos, cărând-o pe Susan. Femeia atârna inertă.

Lui Kowalski îi căzu faţa când văzu că uşa este încă închisă.

— Ce-aţi făcut până acum?

— Te-am aşteptat pe tine, zise Vigor şi împinse lespedea de piatră.

Nemaifiind prinsă strâns în şurub, uşa se răsturnă în exterior, prăbuşindu-se pe piatră.

Lumina soarelui ţâşni imediat înăuntru, răsfrângându-se asupra tuturor pietrelor din jur. Lisa abia dacă putu să vadă ceva în timp ce ieşea pe bâjbâite cu Vigor, făcându-le loc lui Kowalski şi lui Susan.

Kowalski bombănea în vreme ce ieşea cu capul aplecat:

— Am crezut că Seichan a zis c-a încercat s-o împingă. La naiba cu braţele alea ale ei sfrijite şi osoase.

Îndreptându-se, Lisa clipi repede şi des ca să se ferească de strălucirea soarelui, dându-şi seama că se aflau pe fundul unei fântâni de piatră adânci, late de trei metri. Pereţii abrupţi se întindeau pe o înălţime echivalentă a două etaje. Nu era nici o modalitate de a ajunge sus.

Kowalski o lăsă pe Susan jos, lângă uşă.

— Doamnă doctor, nu cred că respiră.

Amintindu-i-se de îndatoririle ei de ordin medical, Lisa se grăbi să ajungă lângă ea. Avusese parte de suficientă moarte pentru o singură zi. Se lăsă lângă Susan şi verifică dacă mai are puls. Absolut deloc. Chiar şi aşa, Lisa refuză să se dea bătută atât de uşor.

— Să mă ajute cineva, strigă ea.

Gray şi Seichan trecură şi ei prin cadrul uşii, şchiopătând amândoi. Gray observă că Lisa se ocupa de Susan.

— Lisa… e moartă.

— Nu. Nu dacă pot să fac ceva în privinţa asta.

— O să te ajut eu, murmură Seichan.

Pe când se apropia şontâc-şontâc de ea, Lisa văzu sânge care se prelingea pe bluza femeii, pe pantalonii acesteia, sânge proaspăt şi umed, care nu avusese timp să se coaguleze.

Seichan observă ce-i captase atenţia.

— Sunt în regulă.

Gray le avertiză să păstreze pe cât posibil liniştea, în caz că vreunul dintre oamenii lui Nasser era pe-aproape. De asemenea, le făcu semn să se îndepărteze de pragul uşii. Faţa şi braţele sale erau pline de băşici, iar pielea i se jupuia. Albul ochilor se transformase într-un roşu sângeriu.

De partea cealaltă a pragului, Lisa începu stimularea cardiacă în timp ce Seichan îi făcea respiraţie gură la gură. Vigor era în apropiere, făcând semnul crucii şi binecuvântând-o pe Susan.

— Ai face bine să nu te rogi pentru sufletul roabei Sale, şopti Lisa, ţinându-şi coatele nemişcate în vreme ce apăsa pe cutia toracică a femeii.

Vigor clătină din cap:

— E doar o rugăciune pentru…

Bomba explodă cu un bubuit ca de tunet, cutremurând pământul de sub picioare.

Un nor de aer urât mirositor ţâşni de dedesubt, o emanaţie otrăvitoare încă plină de vapori caustici şi un suflu de fierbinţeală pe măsură.

Lisa se aplecă deasupra lui Susan.

Cele mai nocive gaze urcară prin coş şi se îndepărtară.

— Asta n-a fost prea rea, rosti Kowalski.

Gray continuă să se holbeze în sus.

— Ţineţi-vă bine cu toţii.

Lisa îşi aruncă privirea în sus în timp ce apăsa ritmic pe pieptul lui Susan.

În stânga se putea vedea jumătatea superioară a turnului central al Bayonului. Feţele de piatră se uitau în jos, spre ei, de parcă i-ar fi înfruntat din priviri. Toate se cutremurară la unison.

— Se prăbuşeşte! spuse Gray.

12.16 P.M.

Nasser fugea cu şase dintre oamenii săi de-a lungul curţii interioare de la cel de-al doilea nivel. Fiecare pas îi provoca nişte chinuri îngrozitoare. Tot corpul continua să-l ardă, ca şi cum femeia aceea ieşită parcă din infern ar mai fi fost încă strâns lipită de el. Dar, pentru moment, era preocupat de o chestiune mult mai urgentă.

Se uită rapid în urmă, în timp ce se adăpostea în spatele zidului balconului.

Turnul Bayonului vibra, după care, într-un mod ciudat de lent, se prăbuşi, un sfert din înălţimea acestuia dezintegrându-se prin implozie şi împrăştiindu-se într-un amalgam de pietre. Un răpăit mortal de sute de *bodhisattve.* Grămada de pietre prăbuşite fu învăluită de praf care se înălţă rapid. Alte pietre continuară să sară şi să se rostogolească pe povârnişul muntos.

Expertul său în demolări îl avertizase cu privire la cantitatea încărcăturii explozive, deoarece se putea întâmpla şi aşa ceva. Însă Nasser nu putea să rişte ca nemernicul de Pierce să scape cu trofeul său.

În momentul în care se întoarse, observă o a doua dâră de praf şi fum ce se înălţa de undeva dintr-o parte. Se răsucea

asemenea unui semnal cu fum de culoare gri.

Ochii lui Nasser se îngustară.

Asta însemna că mai există încă o ieşire din cavernă?

12.17 P.M.

Gray se înecă şi se sufocă din cauza prafului, abia putând să mai vadă pe cineva în spaţiul închis al fântânii. Turnul se prăbuşise, năruindu-se peste fundaţia sa şi zdrobind caverna de dedesubt. Un jet acru de fum şi de praf ţâşni de acolo, răsucindu-se în spirală şi ieşind pe gura de sus a fântânii.

Gray îşi şterse ochii şi se răsuci. Cercetă cu privirea dincolo de cadrul uşii. Blocuri masive de piatră umpluseră până la refuz scara abruptă, tavanul acesteia fiind dărâmat complet.

Gray îşi propti umărul de zid şi se uită în sus. Zidul nordic al fântânii era înclinat destul de periculos în afară. Fuseseră norocoşi că nu se prăbuşise şi nu-i strivise pe toţi acolo. Câteva blocuri de piatră ieşeau în exterior asemenea unor dinţi de iepure.

Mai multe tusete răsunară în fântână.

Praful se ridicase destul de mult, încât să lase să se vadă una dintre persoanele care sufereau.

Lisa o ajută pe Susan să stea în fund. Femeia îşi acoperise gura cu pumnul strâns şi continua să tuşească necontrolat.

„Bine ai revenit pe lume.”

Poate că li se schimba norocul.

O voce care-i strigă de sus curmă această speranţă.

— Pe cine avem noi aici? strigă Nasser în jos. Ca să folosim o expresie americană nostimă, aş spune c-am dat peste nişte peşti într-o găleată.

Fântâna era încercuită de puşti aţintite spre ei.

Gray se trase uşor pe lângă perete, lovindu-se de Kowalski.

— Şi-acum ce facem, şefu’? întrebă acesta.

Înainte că Gray să-i poată răspunde, se auzi brusc un telefon sunând. Se auzea de sus, însă tonul de apel era cunoscut. Nasser îşi băgă mâna într-un buzunar şi scoase telefonul lui Vigor. I-l confiscase monseniorului după ce fuseseră capturaţi la hotel. Fuseseră cu toţii percheziţionaţi înainte să se oprească la Elephant Bar.

Nasser verifică apelantul.

— Rachel Verona.

Ţinu telefonul aplecat deasupra puţului fântânii cu ecranul în jos.

— Nepoata dumitale, monseniore. Ai vrea să-i spui la revedere?

Telefonul sună pentru a treia oară, după care se opri.

— Bănuiesc că nu, zise Nasser. Ce păcat.

Gray închise ochii şi îşi ţinu respiraţia.

Nasser continuă:

— Sau poate, domnule comandant Pierce, c-ai vrea să-mi sun partenera, pe Annishen. Chiar ţi-am promis c-o să auzi urletele părinţilor tăi înainte să mori.

Gray îl ignoră. Îşi strecură mâna în spatele lui Kowalski şi o băgă sub haină lungă a bărbatului. Apelul întrerupt al nepoatei lui Vigor era un semnal prestabilit, transmis de Painter, prin care Gray era înştiinţat că mama şi tatăl său erau în siguranţă.

Sau erau morţi.

Indiferent cum ar fi fost… nu se mai aflau sub controlul lui Nasser.

Degetele lui Gray se înfăşurară pe patul pistolului ascuns la brâul lui Kowalski. Matahala aproape că-şi scosese arma mai devreme, speriat de o maimuţă. Din fericire, Gray îl oprise.

Gray scoase pistolul şi îl lasă în jos, pe lângă corp.

Nasser continuă:

— Sau poate c-o să las soarta părinţilor tăi să fie un mister… o să te las să te întrebi pentru totdeauna, să fie ceva ce iei cu tine în mormânt.

— De ce nu te duci tu primul… replică Gray păşind în faţă, ridicându-şi brusc arma şi trăgând de două ori.

Îl lovi pe bărbat în umăr şi piept. Impactul celor două gloanţe îl răsuci pe Nasser într-o parte. Astfel, căzu în fântână, dând din braţe şi împroşcând sânge pe pereţii de piatră.

Gray se învârti pe un călcâi, lipindu-se de zidul fântânii. Mai dobori încă trei mercenari în timp ce restul fugeau înapoi. În spatele lui, Nasser se izbi de fundul de piatră al fântânii cu un pocnet de oase şi un urlet pe măsură.

Gray cercetă atent ce se întâmplă sus, cu arma pregătită. Pistolul Metal Storm cu calibrul de 9 mm era o armă cu un design australian, ultimul răcnet, ce trăgea mai multe cartuşe în câteva fracţiuni de secundă. Cu impuls electromagnetic, fără părţi mobile, totul era acţionat electronic.

— Lisa, vezi unde are Nasser telefonul lui Vigor! Sună şi

vorbeşte cu Painter!

Ea şovăi în spatele lui.

În vreme ce se răsucea uşor, păzind partea de sus a fântânii, Gray îl observă pe Nasser cu coada ochiului. Zăcea pe spate, cu un braţ răsucit sub el, rupt din umăr. Pe buze îi ieşea sânge. Avea coastele rupte. Dar încă mai trăia. Urmărindu-l cu privirea pe Gray, ochii lui erau plini de spaimă şi confuzie.

„Mori mirându-te, nenorocitule!”

În cele din urmă, Nasser îşi dădu ultima suflare cu un oftat şi cu ochii holbându-i-se în gol. Seichan rosti întrebarea rostită a lui Nasser:

— Deci, de unde ai arma?

— Am aranjat asta cu Painter. Când eram în Hormuz. N-am vrut ca el să mobilizeze acolo nici un fel de echipe locale. Însă i-am cerut o micuţă concesie. O singură armă strecurată în baia de la Elephant Bar, înainte ca noi să ajungem acolo, prinsă cu bandă adezivă în spatele unui vas de toaletă. Ştiam că Nasser s-ar putea să fie suspicios în privinţa mea şi chiar să mă percheziţioneze de mai multe ori. Însă pe Kowalski...

Gray ridică din umeri.

— La bar, îmi aduc aminte, spuse Seichan. Înainte să plecăm. Kowalski a spus că vrea „să se uşureze”.

— Ştiam că o să fim percheziţionaţi înaintea întâlnirii de la bar. La urma urmei, era cea mai uşoară modalitate să punem mâna pe-o armă. S-o ţinem ascunsă până când părinţii mei aveau să fie în siguranţă.

Kowalski mormăi:

— Nătărăul ăsta ar fi trebuit să se uite la filmul *Naşul* de mai multe ori.

Lisa îl strigă:

— Îl am pe Painter la telefon.

Degetele lui Gray se strânseră în jurul pistolului.

— Părinţii mei? Sunt...?

— L-am întrebat deja. Sunt în siguranţă. Şi nevătămaţi.

Gray expiră lung, în semn de uşurare.

„Mulţumesc, Doamne!”

Îşi drese glasul:

— Zi-i lui Painter să instituie un perimetru de carantină pe o rază de cel puţin 16 kilometri în jurul ruinelor.

Lui Gray îi reveni în minte imaginea norului de gaze toxice care, în mod sigur, mustea de virusul lui Iuda. Poarta iadului fusese deschisă pentru numai douăsprezece minute, respectiv

oxigenată şi închisă brusc la loc de bomba lui Nasser. Care, până la urmă, avusese un efect pozitiv. Însă cât de mare fusese cantitatea de viruşi ai lui Iuda eliberată în atmosferă?

Gray se uită rapid la Susan. Era ghemuită în pragul uşii. Kowalski o proteja. Oare izbutise ea să facă tot ce avusese de făcut? Gray era îngrijorat de soarta tuturor celor care, acum, împărţeau cu el micul spaţiu al fântânii. Fiecare contribuise într-o măsură foarte mare la ajungerea lor aici. Oare totul fusese în zadar?

Lisa interveni din nou:

— Operaţiunea de instalare a carantinei e deja în derulare.

Cu arma ridicată, Gray examina partea de sus a fântânii.

Acolo sus încă mai era o mică armată a Ghildei.

— Atunci, spune-i lui Painter că nu ne-ar strica o mână de ajutor aici.

Ea transmise mesajul mai departe, după care lăsă telefonul în jos:

— Zice că e deja pe drum. A spus: „Uită-te în sus”.

Gray îşi ridică privirea. Albastrul intens al cerului de după-amiază era plin de păsări de pradă care păreau ţepene, cu aripile întinse. Erau cu zecile, apropiindu-se din toate direcţiile.

Însă aceste păsări de pradă aveau puşti de asalt asupra lor.

Întinzând o mână în spate, Gray ceru telefonul.

Lisa i-l puse în palmă.

Gray îl duse la ureche:

— Am crezut c-am convenit să nu mobilizăm o forţă locală de răspuns.

— Comandante, n-aş cataloga cei 1 200 de metri altitudine chiar ca „local”. Şi, în plus, eu sunt şeful tău. Şi nu invers.

Gray continuă să se uite spre cer.

Echipa de şoc se îndrepta spre ruine, desfăşurându-se în formaţie de atac. Fiecare soldat avea un planor cu aripi fixe prinse cu un harnaşament special în spate, asemenea aripilor unui avion de luptă în miniatură, permiţând astfel o dislocare a forţelor de la mare înălţime.

Coborau cu toţii într-un picaj atenuat.

Învârtindu-se continuu în spirală.

După care, la un semnal, fiecare luptător îşi trase cordonul de desprindere, eliberându-şi aripile la unison. Imediat se deschiseră larg nişte paraşute tip parapant, pentru ultima porţiune a coborârii lor. Asemenea unui dans cu o coregrafie bine definită, se năpustiră din toate direcţiile.

Şi alţii observară apropierea de efect a acestora. Gray auzi bocanci tropăind pe piatră, majoritatea în mod clar îndepărtându-se. Gray îşi imagină ca beretele negre erau acum îndesate în tomberoane de gunoi, în vreme ce mercenarii Ghildei se retrăgeau în mare grabă.

Însă nu fuseseră toţi atât de laşi.

Răsunară câteva împuşcături de armă. La început mai încet, după care în rafale pline de furie. Avu loc un schimb de focuri intens, vreme de un minut plin de încordare. O parapantă trecu pe deasupra lor, pilotul acesteia trăgând din zbor. După aceea, încă una, soldatul ridicându-şi picioarele în timp ce se pregătea să aterizeze pe ruine. Se auziră mai mulţi soldaţi atingând pământul cu nişte bufnituri înfundate, în jurul fântânii, probabil ghidaţi de telefonul din mâna lui Gray.

Deodată, un bărbat ateriza peste zidul scund al fântânii, un pic cam repede.

Gray păşi mai aproape, ca să-l împuşte, dar recunoscu costumul de paraşutare.

Aparţinând Forţelor Aeriene ale SUA.

— Hei, tipilor, sunteţi bine? strigă el cu accent australian, fără să-şi desfacă paraşuta.

Lisa se strecură pe lângă Vigor şi rosti cu vocea plină de uimire:

— Ryder?

Bărbatul îi zâmbi larg.

— Tipul ala al tău… Painter… super băiat! M-a lăsat să vin până aici cu o chestie din aia. Nu e aceeaşi senzaţie ca şi cum te-ai căţăra pe un sistem de plase conectate la curent electric, cu nişte canibali… însă, la urma urmelor, ce-ar putea-o egala?

Îl strigă cineva din spate.

Ryder ridică o mână în sus, în semn de confirmare, după care îşi îndreptă din nou atenţia către ei.

— Să vă ţineţi bine! O să coboare nişte scări!

Se rostogoli într-o parte şi dispăru.

Gray continuă să-i protejeze pe toţi cei de jos, cu arma pregătită de tragere.

Era tot ce putea să facă.

Asta şi încă un lucru.

Îşi duse din nou telefonul la ureche:

— Directore?

— Da?

— Îţi mulţumesc că nu m-ai ascultat.

— Doar pentru asta sunt aici.

19
Trădătorul

14 IULIE, 10.34 A.M.
Bangkok, Thailanda

O săptămână mai târziu, Lisa stătea la fereastra camerei ei dintr-un spital privat din afară Bangkokului. Ziduri înalte înconjurau micuţa clădire cu un etaj şi grădinile pline de vegetaţie, cu arbori de papaya şi lotuşi abia înfloriţi, fântâni înspumate alături de câteva statui imperturbabile ale lui Buddha înfăşurate în sutane de culoarea şofranului şi învăluite în fuioare subţiri de fum scos de beţişoarele parfumate folosite la rugăciunea de dimineaţă.

În dimineaţa aceea, îşi spusese şi ea propriile rugăciuni când mijiseră zorii.

De una singură.

Pentru Monk.

Fereastra era deschisă, obloanele fiind rabatate pentru prima dată în acea săptămână. Carantina lor se încheiase. Respiră adânc, inhalând parfumul iasomiei şi al florilor de portocal. De dincolo de zid, auzi uşoara zarvă a orăşelului: mugetul bivolilor, flecăreala a două femei în vârstă care treceau pe lângă porţi, tropăitul greoi al unui elefant ce târa un buştean şi, cel mai minunat dintre toate, deşi invizibil, dar la fel de vibrant ca o rază de soare, râsul unui copil.

Într-un cuvânt, viaţa.

Cât de aproape fuseseră să piardă toate astea?

— Ştiai, rosti o voce din spatele ei, că, stând în faţa ferestrei, soarele trece direct prin cămaşa asta lungă de spital? Ceea ce lasă foarte puţine lucruri imaginaţiei. Nu c-aş avea de ce să mă plâng.

Ea se întoarse fericită.

Painter stătea sprijinit de cadrul uşii, ţinând în mână un buchet de trandafiri roşii înveliţi în hârtie, florile ei favorite. Era îmbrăcat în costum, fără cravată, proaspăt spălat şi bărbierit. Era uşor bronzat după o săptămână petrecută la tropice, ieşit din bârlogul

subteran al Sigma, ceea ce îi scotea în evidentă sclipirea ochilor albaştri şi părul negru.

— Am crezut că n-ai să te mai întorci aici până seara târziu, spuse ea, dându-se într-o parte.

El intră în încăpere. Spre deosebire de majoritatea spitalelor, cu saloanele lor sobre şi uniforme, în acest spital privat camerele erau pline de mobilă din lemn de tec. De asemenea, în încăperea aceasta se mai aflau şi vaze de flori şi chiar o pereche de boluri cu apă pe post de acvariu, în care înotau nişte peştişori aurii cu tente portocalii şi roşu aprins.

— Întâlnirea cu prim-ministrul cambodgian a fost amânată până săptămâna viitoare. Şi probabil că nici nu este necesară. Chiar şi carantina se va încheia într-una din zilele următoare.

Lisa încuviinţă din cap. Avioane utilitare folosite de regulă pentru stropirea recoltelor împrăştiaseră o soluţie uşoară de dezinfectare deasupra zonelor periferice. Ruinele Angkor Thom fuseseră udate în întregime. În taberele de refugiaţi aflaţi în carantină apăruseră nişte cazuri, însă pacienţii răspundeau la tratament.

Remediul funcţionase şi asigura vindecarea.

Susan se afla într-o altă aripă a spitalului, unde se recursese la cea mai strictă pază, însă chiar şi asta se dovedise o măsură de precauţie inutilă. Într-adevăr, ea reuşise să asigure remediul, trecând prin foc ca s-o facă. Din acel moment nu mai rămăsese nici o urmă de virus – *cis* sau *trans* – înăuntrul ei. Dispăruse în totalitate.

Cu excepţia remediului.

Se dovedise că nu era un anticorp sau o enzimă şi nici chiar o leucocită. Era o bacterie. Aceeaşi cianobacterie care o făcuse să strălucească.

Cea de-a doua expunere toxică transformase din nou bacteria, răscolind şi dând complet peste cap ciclul vieţii. Precum lactobacilul benefic din iaurt, când era ingerată sau inoculată, bacteria producea compuşi utili care distrugeau orice bacterie toxică generată de virusul lui Iuda şi elimina toate rămăşiţele virusului în sine, digerându-le.

Remediul producea simptome echivalente cu o gripă moderată, după care erai imun la reinfectări ulterioare. Bacteria mai părea să acţioneze precum un vaccin la subiecţii umani sănătoşi, oferindu-le imunitate împotriva expunerii propriu-zise, ceva asemănător cu vaccinul lui Salk împotriva poliomielitei. Însă cea mai bună veste dintre toate era că se dovedise a fi foarte

uşor să asiguri cultura bacteriei.

Mostrele fuseseră trimise la laboratoarele din toată lumea. Cantităţi imense erau deja generate, formând un depozit global pentru a pune capăt rapid epidemiei şi pentru a proteja lumea de orice recurenţă viitoare.

Organizaţiile de sănătate continuau să rămână vigilente la producerea unui asemenea eveniment.

— Ce ştii despre Insula Crăciunului, locul unde a început totul? întrebă Lisa aşezându-se pe marginea patului.

Painter înlocui nişte flori ofilite cu trandafirii săi.

— Se pare că e bine. Apropo, am citi unele dintre documentele pe care prietenul tău Jessie le-a furat de pe nava de croazieră înaintea scufundării acesteia. Din câte s-ar părea, cei din Ghildă au deversat o nava-cisternă încărcată cu clorură de var în timp ce părăseau Insula Crăciunului, de-a lungul liniei ţărmului, pe partea aflată în bătaia vântului. Nu din altruism, stai liniştită. Ci doar încercând să îndepărteze fluorescenţa majoră, ca să-i descurajeze pe orice fel de posibili rivali în legătură cu descoperirea lor.

— Şi crezi că asta o să împiedice reapariţia fluorescenţei?

Painter ridică din umeri, se apropie de pat şi se aşeză. Îi luă mâna, dar fără un scop anume, ci doar într-un gest reflex, acesta fiind motivul pentru care ea îl iubea atât de mult.

— Greu de spus, răspunse el. Uraganul a măturat întreaga insulă. Conduse de doctorul Richard Graff, echipe internaţionale de oameni de ştiinţă în domeniul marin monitorizează apele. După ajutorul dat de el în cazul crabilor... mi-am dat seama că merită din plin sarcina primită.

Lisa îi strânse mâna lui Painter. Pomenirea numelui lui Graff nu făcuse decât să-i aducă aminte de Monk. Oftă, uitându-se cum se învârteau peştişorii aurii în bolul de la capătul patului.

Painter îşi eliberă mâna, o cuprinse pe după umeri şi o trase aproape de el. Cu cealaltă mână, îi găsi din nou palmele. Ştia la ce se gândea şi unde era inima ei în clipele acelea. Vocea îi coborî, transformându-se într-un murmur uşor, total diferit de tonul lui glumeţ obişnuit:

— Ai auzit că-i intervievăm pe toţi supravieţuitorii de pe *Mistress of the Seas.*

Ea nu-i răspunse, ci îşi strecură un braţ în jurul taliei lui. Ştia că veştile care aveau să vină erau proaste.

Insula era încă în carantină, o acţiune comună a Australiei şi a Statelor Unite. Echipele australiene de comando reuşiseră o

evacuare masivă a navei în vreme ce ardea şi se scufunda. Mare parte din munca oamenilor din Ghildă zăcea acum la 300 de metri sub apă, un nou adaos la habitatul situat la mare adâncime al calamarilor de pradă. Ceea ce făcea ca scufundările până la epavă să fie extrem de periculoase. Calamarii fuseseră clasificaţi ca o specie nouă de *Taningia,* căreia i se acordase numele de *Taningia tunis* în memoria soţului lui Susan.

Cu o zi în urmă, Lisa vorbise la telefon cu Henri şi Jessie care se aflau în tabăra de refugiaţi din Pusat. Supravieţuiseră amândoi, reuşind să protejeze majoritatea pacienţilor şi a personalului din Organizaţia Mondială a Sănătăţii, ajutaţi mereu de canibali în tot haosul acela. Toată lumea era sub tratament şi, până acum, le mergea bine. Singurele excepţii erau cei care fuseseră cuprinşi complet de nebunie. Degradarea creierului părea să aibă caracter permanent. Majoritatea celor tulburaţi profund muriseră odată cu scufundarea navei. Nici măcar un singur membru al echipei Ghilda nu reuşise să scape cu viaţă de pe navă.

Probabil cu excepţia unei persoane.

Jessie îi povestise Lisei cum decursese evacuarea. Cum dăduse peste o magazie încuiată. Auzise plânsete de copil înăuntru. Spărsese uşa în timp util ca să-i salveze pe copiii care îi spuseseră povestea unui înger păzitor care venise şi îi adunase laolaltă, încuindu-i acolo ca să-i îndepărteze din calea pericolului. Apoi, acest înger atrăsese un grup de pacienţi care devorau totul în calea lor în direcţie opusă faţă de magazie, folosindu-se pe ea însăşi pe post de momeală.

Copiii descriseseră cum arată îngerul lor.

Părul negru îi cădea graţios pe spate, era îmbrăcată în mătase şi era tăcută ca mormântul.

Surina.

Dispăruse complet.

Painter continuă:

— I-am intervievat pe toţi cei din tabără.

— Spune-mi despre Monk, şopti ea.

— Unul dintre doctorii Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii se ascunsese afară, pe puntea navei. Avea un binoclu la el. A urmărit cum aţi fugit la bordul *Sea Dart.* Cu ajutorul binoclului, l-a văzut pe Monk căzând şi reţeaua de plase prăbuşindu-se peste el, trăgându-l la fund. Painter făcu o pauză ca să tragă ostenit aer în piept. N-a mai ieşit la suprafaţă.

Lisa închise ochii. Simţi că-i plesneşte ceva înăuntru,

împrăştiindu-i un acid arzător prin vene, slăbind-o. O parte din ea încă mai sperase… mai exista o mică şansă… Acesta fusese motivul pentru care îngenunchease afară, în faţa uneia dintre statuile lui Buddha.

Se rugase că el să mai fie în viaţă.

— S-a dus, murmură ea acceptând în fine acest fapt.

„Oh, Monk…”

Lisa îl îmbrăţişă cu putere pe Painter. Lacrimile ei udară cămaşa de pe el. Îl apucă strâns de degete pentru a se asigura că fizic este acolo, cu ea, că prezenţa lui este reală.

— Lui Kat i-ai zis? întrebă ea nedesluşit, cu obrazul lipit de pieptul lui.

Painter rămase tăcut.

Lisa îi simţi tremuratul.

Deci o făcuse.

Îi luă mâna de pe umăr şi îi sărută palma.

El îi şopti cu vocea gâjâită şi profundă:

— Să nu mai pleci niciodată de lângă mine.

Lisa îşi aminti de ce plecase în misiunea asta. Ca să-şi evalueze viaţa departe de el, în afară influenţei lui Painter. Să se poată gândi în voie la faptul că vieţile lor se îmbinau şi pe plan profesional şi pe plan personal.

Îşi găsise răspunsul.

De la atacurile canibalilor până la torturile inventate de tot felul de nebuni.

Ştia că era suficient de puternică pentru a se descurca de una singură.

Însă…

Ridică puţin capul, îl sărută pe buze şi îi şopti:

— Aici este locul meu.

12.02 P.M.

Gray străbătea poteca din grădina spitalului. Se schimbase în blugi, bocanci şi o cămaşă largă cu imprimeu tropical. Era minunat să fie îmbrăcat în haine obişnuite, să scape de halatul de spital. În plus, îi era mai bine afară, în bătaia soarelui, deşi încă îşi mai simţea plămânii împovăraţi şi greoi, iar lumina strălucitoare îi înţepa ochii sensibili. Încă nu se vindecase definitiv, însă energia şi felul său activ de a fi se transformaseră,

după o săptămână petrecută în spital, într-o stare de iritare greu de stăpânit.

Grăbi pasul. Înconjurase întreagă grădină, ocolind clădirea. Nu mai voia nici un fel de surprize.

Plănuia asta de trei zile, iar acum se decalase programul. În faţă, îi apăru poarta spitalului.

Avea voie să plece, dar numai în orăşelul din împrejurimi.

Ocolind un gard viu înalt, Gray se îndreptă spre un mic chioşc, un altar solitar adăpostind un Buddha gras, împodobit cu mătase roşie. Câteva beţişoare parfumate erau aliniate pe pământ, însă acum fumul provenea de la o altă sursă.

Kowalski se sprijinea de Buddha, ţinându-şi o palmă drept pe capul din piatră. Îşi scoase trabucul din gură, suflând îndelung un nor de fum gros.

— Oh, da… gemu el plin de mulţumire.

— De unde-ai făcut rost de un… Oh, las-o baltă… Gray întinse o mână: Ai reuşit să găseşti ce ţi-am cerut?

Kowalski stinse trabucul de umărul lui Buddha.

Până şi Gray se indignă puţin la acest sacrilegiu neintenţionat.

— Îhî. Dar ce vrei să faci cu toate astea? întrebă el şi scoase de la spate un pachet învelit în hârtie. Mi-am mituit infirmiera în timp ce mă spăla cu buretele. Bineînţeles că era bărbat. Ceea ce a făcut momentul foarte puţin distractiv. Dar tipul a reuşit să cumpere ce-ai vrut.

Gray luă pachetul şi se întoarse ca să plece.

Kowalski îşi încrucişă braţele, se încruntă plin de dezamăgire şi scoase chiar şi un oftat de iritare.

Gray se întoarse.

— Care-i problema?

Kowalski deschise gura, după care o închise la loc.

— Ce e? insistă Gray.

Kowalski dădu aiurea din mâini.

— Mai întâi… ei bine, în tot răstimpul ăsta, n-am reuşit să trag cu nici o amărâtă de armă. Nici c-o puşcă, nici cu-n pistol, nici cu-n puşcoci de doi bani! Vreau să spun c-aş fi putut la fel de bine să fi făcut de pază acasă. Din toată bătaia asta de cap, nu m-am ales decât c-o droaie de ace înfipte în fund.

Gray se opri o clipă, holbându-se la el. Acesta fusese cel mai lung discurs pe care-l rostise vreodată Kowalski. În mod clar, era marcat din pricina asta.

— Tot ce vreau să spun… trânti Kowalski moderându-şi deodată tonul.

Gray oftă.

— Vino cu mine.

O porni drept spre poartă. Chiar îi era dator tipului ăstuia.

Kowalski îl urmă.

— Unde mergem?

Gray îl conduse până la poartă. Paznicii din tură dădură din cap spre ei. Gray îşi băgă pachetul la subsuoară şi scoase portofelul. Extrase o bancnotă şi i-o dădu lui Kowalski în momentul în care ieşeau pe poartă.

— Şi ce se presupune că trebuie să fac cu zece dolari? întrebă el.

Gray merse mai departe şi îi arătă cu mâna undeva de-a lungul drumului, spre locul unde o echipă muncea de zor. În stilul thailandez. Patru bărbaţi şi cele două animale de povară ale lor.

— Uite… elefanţi, zise Gray.

Kowalski se holbă în lungul drumului, se uită la bancnota din mâini, după care din nou la elefanţi. Pe faţă i se întinse un zâmbet uriaş. O luă spre ei, se întoarse, se chinui să-şi exprime mulţumirile, nu reuşi, după care porni din nou.

— Oh, da, sunt mai mult decât pregătit pentru o plimbare cu elefantul…

Ridică o mână:

— Hei, tu! Gunga Din!

Gray se întoarse şi o porni spre poartă, ca să revină înăuntru.

„Bietul elefant.”

12.15 P.M.

Vigor se odihnea în patul său. Avea pe nas o pereche de ochelari de citit. Pe noptieră era o grămadă de cărţi ce se sprijinea de bolul său cu peştişori aurii. Avea articole scoase la imprimantă şi înşirate pe partea cealaltă a patului de spital: despre scrierea angelică, despre Marco Polo, despre istoria khmerilor şi a ruinelor Angkorului.

În momentul acela, recitea pentru a patra oară raportul ştiinţific pe care Gray i-l adusese, un articol din revista *Science,* din anul 1994, referitor la studiul limbajului uman în raport cu ADN-ul.

„Fascinant…”

Mişcarea de la uşa sa deschisă îi distrase atenţia de la articol.

Îl văzu pe Gray.

— Domnule comandant Pierce! strigă el.

Gray se opri la uşă, se uită la ceas, după care băgă capul înăuntru.

— Da, monseniore.

Pe Vigor îl surprinse tonul oficial. Ceva îl supărase pe Gray. Îi făcu semn să vină înăuntru.

— Intră două secunde.

— N-am la dispoziţie decât… alea două secunde.

Păşi înăuntru.

— Cum te simţi?

— Bine.

Vigor dădu din mână, ca să renunţe la formalităţi.

— Am citit articolul ăsta. Nu aveam idee că numai trei procente din genomul nostru este activ. Şi ca un total de *97 de procente* nu reprezintă decât reziduuri şi coduri care nu înseamnă nimic. Totuşi, când aceste reziduuri sunt rulate prin programul criptografic de testare a limbajului, chiar şi asemenea resturi luate la întâmplare scot la iveală un limbaj în sine. Uimitor.

Vigor îşi scoase ochelarii.

— Gray, cum ar fi dacă am reuşi să înţelegem limbajul acesta?

Gray dădu din cap.

— S-ar putea ca unele lucruri să fie pentru totdeauna mai presus de noi.

Vigor se încruntă uşor.

— Acum, cu siguranţă, nu mai cred aşa ceva. Dumnezeu nu ne-a hărăzit un creier aşa de mare ca să nu vrea să-l folosim. Am fost născuţi să punem întrebări, să cercetăm, să ne străduim să înţelegem complet universul şi pe cel extern şi pe cel intern.

Gray se uită din nou la ceas, discret, aruncându-şi rapid privirea spre încheietura mâinii, căci nu dorea să pară nepoliticos.

Vigor decise să renunţe să-l mai chinuie. În mod clar, era ocupat.

— O să-ţi spun care-i punctul meu de vedere. Ţi-aduci aminte că, atunci când eram în grota aceea în formă de butoi, de sub Bayon, am pomenit că scrierea angelică – posibila forma scrisă a acestui limbaj genetic necunoscut – ar putea fi Cuvântul Domnului care a pus ceva superior în fiecare dintre noi, poate ceva îngropat în acele 97 de procente din codul nostru genetic care sunt considerate *reziduuri.* Dar dacă nu este vorba despre

reziduuri? Poate că noi chiar am surprins o frântură a acelei părţi necunoscute, dar superioare din noi.

— Ce vrei să zici?

— Femeia aceea, Susan. Poate că transformarea ei a fost o privire aruncată pe furiş la adevărata interpretare a scrierii angelice?

Vigor citi neîncrederea pe faţa comandantului şi ridică o mână.

— Am discutat cu Lisa mai devreme în dimineaţa asta. Mi-a vorbit despre teoria ei: creierul lui Susan ar fi fost în întregime excitat de energia bacteriei când a fost expus luminii soarelui, trezind acele părţi care altminteri sunt în stare latentă. Mi s-a părut interesant faptul că numai o fracţiune micuţă a codului nostru genetic este activă şi că, în acelaşi timp, noi utilizăm doar o mică parte a creierului nostru. Ţie nu ţi se pare ciudat?

Gray dădu din umeri.

— Presupun că da.

Vigor continuă:

— Dar dacă această scriere angelică vorbeşte despre *întregul* nostru potenţial, care este ascuns în noi toţi, aşteptând să fie trezit din amorţire? Potrivit cărţii despre crearea lumii, Facerea, Dumnezeu ne-a făcut după chipul şi asemănarea Sa. Ce-ar fi dacă această imagine, care încă nu-i înfăptuită pe deplin, este îngropată în secţiuni inactive ale creierului nostru, ascunsă în limbajul angelic al ADN-ului nostru, în reziduurile covârşitoare? Poate că toată scrierea aceea de pe zidurile de sub Bayon, strălucind în întuneric... poate că străvechiul autor al scrierii încerca să înţeleagă şi el acest potenţial. Ai menţionat tu însuţi faptul că era incomplete, având secţiuni lipsă.

— E adevărat, cedă Gray. Iar tu ai propus nişte ipoteze interesante, ce merită să fie studiate, însă nu ştiu dacă o să cunoaştem vreodată adevărul. Susan a revenit la normal şi-n plus, am auzit de la Painter că o echipă de excavare a reuşit să creeze o breşă, ajungând în spaţiul de sub Bayon. Unii dintre pereţi au fost găsiţi intacţi, însă bomba acidă a lui Nasser a curăţat complet toate suprafeţele acestora. N-a mai rămas nimic din scriere.

Vigor simţi că i se frânge inima.

— Ce păcat. Cu toate astea, mă tot gândesc la ceva ce noi n-am găsit acolo jos, în cavernă.

— Ce anume?

— Ţestoasa ta, spuse Vigor. Ai crezut ca-n cavernă s-ar putea găsi un mister şi mai profund, ceva care ar reprezenta

încarnarea lui Vishnu.

— Poate că nu era decât virusul lui Iuda. Lacul strălucitor. Chiar şi tu ai pomenit de modul în care, probabil, strămoşii khmerilor au dat peste caverna strălucitoare şi i-au atribuit statutul de cămin al vreunei divinităţi. Poate al lui Vishnu.

Vigor se uită lung la Gray.

— Sau poate că Susan a fost o străfulgerare a acestui mister şi mai profund, o privire aruncată pe furiş la potenţialul angelic sau divin ascuns în noi toţi.

Gray ridică iarăşi din umeri, fiind în mod clar gata să-şi scoată din minte asta. Dar, aşa cum sperase, Vigor observă o uşoară încruntare a sprâncenelor bărbatului. Curiozitate. Voia că Gray să fie în continuare deschis la minte cu privire la acest subiect.

Cu toate acestea, Vigor mai văzu şi că mintea şi atenţia bărbatului erau concentrate asupra a ceva mult mai important şi mai presant. Îi făcu semn lui Gray că poate pleca.

Vigor îl strigă când ieşea pe uşă:

— Transmite-i cele mai bune urări din partea mea lui Seichan.

Gray făcu un pas împleticit, se încruntă puţin şi se îndepărtă.

Vigor îşi puse la loc ochelarii de citit.

„Ah, dulce tinereţe…”

12.20 P.M.

Gray îi dădu o ceaşcă de cafea gardianului care păzea uşa lui Seichan.

— E trează?

Tipul ridică din umeri. Era un tânăr soldat din Peoria, cu părul de culoarea nisipului.

— Nu ştiu.

Gray împinse uşa ca să intre. Sarcina militarului era o prostie. Pacienta era sedată aproape continuu după ce trecuse printr-o a doua operaţie din cauza rănii provocate de glonţ. Lui Seichan i se redeschisese rana şi avusese hemoragie internă.

Toate astea pentru că-i salvase viaţa lui Gray.

Îşi aminti de braţele lui Seichan cum îl cărau, de durerea întipărită pe faţa ei plină de băşici, de ochiul ei umflat. Însă nu ştiuse că, întorcându-se în iadul ăla pentru el, aproape că murise.

Gray intră în cameră.

Ea zăcea, cu braţele întinse spre marginile patului şi mâinile

legate.

Purta o cămaşă lungă de spital şi era acoperită cu un cearşaf curat.

Încăperea, destinată pacienţilor cu boli mintale, era sterilă şi rece. Singurele piese de mobilier erau patul şi un stativ pe roţi lipit de perete. Fereastra înaltă şi îngustă era obturată cu un oblon din fier.

Seichan se mişcă în momentul în care el intră. Întoarse capul. Expresia feţei i se înăspri şi o uşoară undă de tristeţe îi trecu prin ochi, fiind vizibil jenată de modul în care era imobilizată. După care ieşi la suprafaţă furia şi nu mai lăsă loc de nimic altceva. Îşi smuci una dintre încheieturile legate.

Gray veni şi se aşeză pe pat.

— Chiar dacă părinţii mei sunt în viaţă, începu el fără ocolişuri, asta nu înseamnă că te iert. Că o să te iert vreodată. Însă îţi sunt dator. N-o să te las să mori. Nu aşa.

Gray scoase din buzunar cheile cătuşelor. Se întinse şi îi ridică încheietura mâinii dinspre el. Simţi cum ei i se accelerează pulsul.

— Mâine-dimineaţă o să te trimită la Guantanamo Bay, zise el.

— Ştiu.

Şi, la fel că Gray, ea mai ştia şi că era o condamnare la moarte. Dacă nu era executată imediat, avea s-o asasineze Ghilda, ca s-o reducă la tăcere, sau una dintre celelalte agenţii de informaţii. Mossadul israelian încă mai avea în vigoare un ordin de a fi ucisă.

El strecură cheia în încuietoare şi o deschise. Cătuşa se desfăcu brusc, cu un clinchet.

Seichan se ridică suspicioasă în capul oaselor.

Îşi întinse palma pentru a primi cheia, punându-l la încercare.

El i-o dădu. În vreme ce ea îşi descuia cea de-a doua cătuşă, Gray puse pe pat pachetul pe care i-l procurase Kowalski.

— Am aici trei rânduri de haine: o uniformă de infirmieră, un veşmânt local şi ceva de camuflaj. Mai sunt şi nişte bani în monedă locală. N-am putut să fac nimic cu privire la un act de identitate, timpul a fost prea scurt.

Cealaltă cătuşă a lui Seichan se desfăcu cu un alt clinchet. Întorcându-se, ea îşi frecă încheieturile.

De partea cealaltă a uşii se auzi sunetul înăbuşit al unui corp care se lovea de podea.

— Oh şi l-am sedat pe gardian.

Ea aruncă o privire scurtă la uşă, după care se uită din nou la

el. Ochii îi sclipeau. Înainte ca el să se poată mişca, ea sări, îl apucă de guler şi îl trase spre ea. Îl sărută apăsat, cu gura deschisă, având un gust dulceag de medicamente.

Gray se trase instinctiv îndărăt. Nu venise aici ca să…

Oh, fir-ar să fie…

O cuprinse în braţe şi o strânse cu putere. Fără să-i dea drumul, ea se lipi de el, se urcă pe el. Picioarele ei coborâră pe podea. El se răsuci, căzând pe spate.

Atunci auzi *clinchetul* cătuşelor.

Ea se desprinse de el.

Încheietura mâinii lui drepte fusese încătuşată de pat.

El îşi ridică privirea exact ca să-i vadă cotul venindu-i direct în faţă.

Capul îi căzu pe spate, lovindu-se de pat. Simţi sânge pe buze.

Ea se sui deasupra lui, ţintuindu-l de pat, stând pe pieptul său. Îşi ridică ameninţător pumnul spre el. La rândul său, el îşi ridică braţul liber ca s-o blocheze. Ea, stăpână pe situaţie, îşi înălţă capul.

— Asta trebuie să arate convingător, altfel tu o să fi cel trimis la Guantanamo pentru înaltă trădare.

Avea dreptate.

Gray îşi lăsă braţul în jos.

Ea îl lovi peste faţă, crăpându-i buza. Lui îi vâjâi capul în urma loviturii. Ea îşi scutură mâna ca să scape de durere, după care îşi ridică din nou pumnul.

— Iar asta-i pentru că n-ai avut încredere în mine, zise ea şi îl lovi din nou, fără milă.

Îi ţâşni sângele pe nas. Simţi că pluteşte în derivă, după care îşi reveni la loc.

Ea se apleca, apropiindu-se de urechea lui.

— Ţi-aduci aminte de promisiunea pe care ţi-am făcut-o la început?

— Care a fost? spuse el întorcându-se într-o parte şi scuipând.

— Că o să-ţi divulg cine este cârtiţa după ce se va termina totul.

— Dar n-a existat nici o cârtiţă.

— Eşti sigur de asta?

Ochii ei erau aţintiţi ameninţător asupra lui. Brusc, nu mai era atât de sigur.

Ea se trase înapoi şi îi mai arse una cu cotul, o lovitură directă în ochi.

— Hristoase!

— Asta o să-l facă să se umfle binişor.

Îşi frecă buzele, studiindu-l aşa cum face un artist în faţa unei picturi în ulei, în timpul creaţiei. După care spuse:

— Eu sunt cârtiţa, Gray.

— Poftim…?

— O cârtiţă infiltrată în Ghilda.

Ea îi mai trânti un pumn şi în celălalt ochi. Vederea lui se întunecă pentru câteva secunde.

— Sunt unul dintre „băieţii buni”, Gray. Încă nu ţi-ai dat seama de asta?

Gray zăcea năucit, de vorbele ei, de loviturile ei.

— Un agent dublu? zise el tuşind, sceptic. Acum doi ani, m-ai împuşcat de aproape, direct în piept.

Ea îşi ridică pumnul din nou.

— Ştiam că ai armura lichidă. Nu te-ai întrebat niciodată oare de ce purtam şi eu aşa ceva? Ia de-aici un indiciu, Gray.

Pumnul ei îl lovi năucitor, aruncându-i capul pe spate. După aceea, îl apucă de rădăcina nasului, în mod evident întrebându-se dacă să i-l rupă sau nu.

— Şi bomba cu antrax, rosti el. De la Fort Detrick?

— Era deja sterilizată. Era inofensivă. Îmi făcusem deja planul să dau vina pe cel care proiectase bomba.

— Dar… curatorul din Veneţia? întrebă el repede, aproape incoerent. L-ai ucis cu sânge-rece.

Ea îi băgă unghiile adânc în carne, brăzdându-i obrazul stâng, lăsându-i nişte urme de zgârieturi ce-l ardeau îngrozitor.

— Dacă n-aş fi făcut-o, toată familia lui ar fi fost măcelărită. Inclusiv soţia şi fiica sa.

Crispându-se, Gray se uită fix la ea. Avea răspuns la orice.

Seichan se lăsă puţin pe spate, trăgându-şi mâna în sus până la ureche şi uitându-se atentă la nasul lui.

— N-o să mă opresc… nu după cinci ani, nu când sunt al naibii de aproape de a descoperi cine conduce Ghilda.

Încercă să-i dea o lovitură cu latul palmei, însă, de data asta, el o apucă de încheietura mâinii.

Ea se lăsă cu toată greutatea în faţă, apăsându-l şi mai mult.

— Seichan…

Ea se uită lung la el, cu muşchii încordaţi, cu ochii scăpărându-i, ca şi cum ar fi durut-o. Privirile li se întâlniră. Ea îi cercetă faţa, căutând ceva anume. Nu păru a găsi ce căuta. O fracţiune de secundă, văzu dezamăgire întipărită în ochii ei. De asemenea, regret… poate şi singurătate. După care totul dispăru.

Ea îl lovi cu celălalt cot, direct în ureche, făcându-l să vadă stele verzi. El îi dădu drumul, lăsându-i mâna liberă. Ea căzu pe spate şi se îndepărtă de el.

— E de-ajuns, murmură ea întorcându-se într-o parte.

Se duse spre haine, azvârli cămaşa lungă de spital şi îmbrăcă rapid uniforma de asistentă medicală, incluzând o eşarfă modestă din mătase ca să-i ascundă faţa în curs de vindecare. Rămase cu spatele la el.

— Seichan?

Odată îmbrăcată, ea nu spuse nimic, ducându-se direct spre uşă. Nici măcar nu se răsuci spre el, când îi ceru un ultim lucru, vorbind încet, ca o ancoră de salvare aruncată spre el:

— Ai încredere în mine, Gray. Măcar puţină. Cred că mi-am câştigat dreptul ăsta.

Înainte ca el să-i poată răspunde, ea ieşi. Uşa se închise la loc.

„Ai încredere în mine…"

Cerul să-l ajute.

Se trânti în pat, cu faţa pulsându-i de durere, cu ochiul umflându-i-se rapid.

Trecură 15 minute. Suficient de mult ca să fie sigur că ea fugise.

În cele din urmă, Painter apăru în uşă.

— Ai auzit toată povestea? întrebă Gray.

— Microfonul a prins toată discuţia.

— E posibil ca ea să fi zis adevărul?

Painter se încruntă, uitându-se lung spre uşă.

— E o mincinoasă desăvârşită.

— Poate c-a trebuit să fie. Ca să supravieţuiască în Ghilda. Painter îi desfăcu cătuşele.

— Indiferent cum ar fi, dispozitivul de urmărire pe care i l-am implantat în burtă în timpul operaţiei, o să ne permită să depistăm pe unde se află.

— Şi dacă i-l găsesc cei din Ghildă?

— Este un polimer plastic, invizibil la raze X. N-o să-l detecteze niciodată.

„Dacă nu cumva îi deschid operaţia."

Gray se ridică.

— Chestia asta nu-i în regulă. Ştii şi tu asta.

— Era singura modalitate prin care guvernul ne-ar fi permis s-o eliberăm.

Gray îşi aminti ochii lui Seichan, care-l priviseră fix.

Ştia două adevăruri incontestabile.

Ea nu minţise.
Şi era departe de a fi liberă.

Epilog

11 AUGUST, 8.32 A.M.
Takoma Park, Maryland

— Opera de restaurare arată bine, spuse Gray.

Tatăl său lustruia capota Thunderbirdului său cu o cârpă înmuiată în ceară pentru automobile.

Salvaseră decapotabila de la sechestrare, aducând-o acasă pe o platformă. Painter aranjase ca faimosul T-bird să fie reparat în cel mai bun atelier de restaurare a maşinilor clasice din zona D.C. Tatăl său îl primise înapoi săptămâna trecută, însă aceasta era prima oară când Gray îl vedea după reparaţie.

Tatăl său se trase înapoi, cu mâinile în şolduri. Purta un maiou pătat de ulei şi pantaloni scurţi, lăsând să se vadă noul său picior, un alt gest de curtoazie al Sigma, un picior care arăta excepţional de real, o operă a celor de la DARPA. Însă nu piciorul îl preocupa acum pe tatăl său.

— Gray, ce zici de aceste jante noi? Nu-s la fel de frumoase ca vechile mele roţi cu spiţe marca Kelsey.

Gray ocoli maşina ca să vină lângă tatăl lui. Pentru el, arătau exact la fel.

— Ai dreptate, spuse el totuşi. Astea-s cam nasoale.

— Hmm, făcu tatăl său neutru. Dar sunt gratis. Tipul aia, Painter, a fost foarte generos.

Gray simţi încotro ducea discuţia asta.

— Tată…

— Eu şi mama ta am stat de vorbă, rosti el încă uitându-se lung la roţi. Credem c-ar trebui să rămâi în Sigma.

Gray se scărpină în cap. Avea deja cererea de demisie în buzunar. Când se întorsese din Cambodgia, îşi găsise tatăl în spital, cu pieptul ars de un taser. Mama sa avea mâna atârnată într-o eşarfă din cauza unei fracturi minore la încheietură. Cel mai rău era ochiul învineţit al mamei sale.

Toate astea din cauza lui.

Aproape că o luase razna cât stătuse în spital.

Ce siguranţă putea să le mai ofere părinţilor săi dacă ar fi continuat să lucreze acolo? Fără îndoială, Ghilda ştia cine este,

unde să-i găsească pe ai lui. Singura modalitate de a-i ţine în afară pericolelor era să demisioneze. Painter încercase să-l asigure că Ghilda avea să se retragă. Că răzbunarea şi represaliile nu erau metodele lor. Pentru misiunile viitoare, Painter îl asigurase pe Gray că părinţii lui aveau să fie apăraţi şi adăpostiţi înainte ca el să plece.

Însă unele misiuni apăreau din neant, odată cu căderea unei motociclete pe aleea din faţa casei.

Nu exista nici o modalitate să anticipezi aşa ceva.

— Gray, insistă tatăl său, ceea ce faci tu este foarte important. Nu poţi să te laşi copleşit de grijă pentru noi şi să renunţi.

— Tată…

El ridică o mână.

— Eu am spus ce-am avut de spus. Tu hotărăşti. E decizia ta. Eu trebuie să-mi dau seama dacă-mi plac jantele astea sau nu.

Gray dădu să se întoarcă.

Tatăl său se întinse, îl apucă de umăr şi îl trase spre el, îmbrăţişându-l cu o mână. Îl strânse cu putere, după care îl împinse uşor.

— Du-te şi vezi ce mai arde maică-ta pentru micul dejun.

Gray se duse spre uşa din spate şi se întâlni cu mama sa, care tocmai ieşea din casă.

— Oh, Gray, doar ce-am vorbit la telefon cu Kat. Mi-a zis c-ai să treci pe la ea în dimineaţa asta.

— Înainte să mă duc la birou. Am câteva dintre lucrurile lui Monk pe veranda din faţă. Tata mă lasă să iau T-birdul, aşa că o să pot să fac şi nişte cumpărături pentru Kat, după-amiaza.

— Ştiu ca înmormântarea e abia peste două zile, însă am nişte felii de plăcintă. Poţi să i le duci şi pe-astea?

— Plăcintă? întrebă Gray neîncrezător.

— Nu-ţi face griji. Le-am cumpărat de la plăcintăria de la noi de pe stradă. Oh şi am şi nişte jucării pentru Penelope. Am găsit şi jacheţica asta drăguţă cu elefanţi, şi…

El continuă să dea din cap, ştiind că, în cele din urmă, mama sa avea să se oprească.

— Cum se descurcă Kat? întrebă ea în final.

Gray clătină din cap.

— Are şi zile mai bune şi zile mai proaste.

„Mai cu seamă proaste.”

Mama sa oftă.

— Stai să aduc plăcintele alea. Ultima oară când am văzut-o pe Kat era slabă că o aşchie, biata fată.

Curând, Gray se trezi în braţe cu o pungă plină ochi cu plăcinte. O luă prin casă spre veranda din faţă. Ieşi şi se duse spre grămada de cutii. Acestea conţineau tot ce avusese Monk în dulapul personal de la serviciu şi câteva lucruri păstrate în apartamentul lui Gray.

Gray mai avea şi o cutie pe care trebuia s-o ducă la firma de pompe funebre. Ryder Blunt, miliardarul, înapoiase mâna protetică a lui Monk, trebuind să taie traversa aripii avionului său ca să o poată elibera. Kat refuzase să-i arunce măcar o privire. Iar Gray nu o învinovăţise pentru asta. În schimb, ea ceruse ca mâna să fie pusă în coşciugul gol care avea să fie îngropat în Cimitirul Naţional Arlington. De asemenea, se presupunea că fiecare dintre ei avea să aducă lucruri şi simboluri care să amintească de el şi care să fie băgate în sicriu.

Gray găsise caseta cu filmul favorit al lui Monk. O lăsase în apartamentul lui Gray, după o noapte cu pizza şi floricele. *Sunetul muzicii.* Monk ştia toate cuvintele cântecelor şi cânta şi el în timp ce-o sălta pe Penelope pe genunchi. Dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse, Monk avea inima cea mai mare.

Ar fi fost un tată minunat.

Gray o porni spre uşa batantă a verandei. Scoase cererea de demisie împăturită în trei, puţin boţită. Îndreptă cutele între degetul mare şi arătător. Ar fi vrut să poată sta de vorbă cu Monk despre asta.

În vreme ce se aşeză, auzi ceva zgâriind printre cutii.

Veveriţele din cartier nu aveau nici un fel de teamă.

Oh, fir-ar să fie, plăcinţele…

Gray se ridică şi se duse spre grămada de cutii. Însă zgomotul nu venea dinspre punga cu plăcinte. Se încruntă. Le tot mută şi le întoarse până când găsi cutia potrivită.

„Ce naiba?”

Gray îi scoase capacul.

Painter nu-l însărcinase să se ocupe doar de reparaţia piciorului tatălui său şi de ce mai rămăsese din T-bird. Nu dorise să-i îngroape mâna lui Monk arsă complet. Aşa că pusese ca proteza să fie refăcută cu meticulozitate. Acum, era aşezată într-o formă făcută din spumă poliuretanică.

Numai că unul dintre degete săpa în spumă.

Gray ridică mâna din cutie. Arătătorul acesteia se mişca în aer. Gray simţi cum îl trec fiorii. Ce-ar fi fost dacă ar fi văzut Kat aşa ceva?

Probabil că era un scurtcircuit la nivelul cablurilor

conductoare.

Puse mâna jos, pe scaunul de pe verandă. Degetul continua să se mişte, bătând în scaunul de lemn. Gray se întoarse într-o parte dezgustat. Îşi scoase telefonul mobil, gata să-l beştelească pe lucrătorul de la Sigma care provocase încurcătura asta.

Însă, în timp ce suna, urechea sa rămase în mod morbid concentrată la bătăile în lemn ale degetului buclucaş. Pe măsură ce asculta, Gray îşi dădea seama că nu bătea darabana aiurea, ci după un tipar bine definit.

În codul Morse.

Un mesaj cunoscut de toată lumea, folosit în situaţii extreme. *S.O.S.*

Gray se răsuci holbându-se la mână.

Nu putea fi adevărat.

— Monk…?

2.45 P.M.
Munţii Cardamom, Cambodgia

Susan Tunis urca prin defileul abrupt din munţii acoperiţi de junglă, urmând apa strălucitoare revărsată dintr-o cascadă. În aer plutea o ceaţă fină, care scânteia în lumina soarelui, parcă acoperită cu picăţele albe. La trecerea ei, un gibon ce atârna într-un singur braţ de o liană, cu faţa neagră încadrată de blană de culoare gri, începu să ţipe în semn de protest.

Ea continuă să înainteze, luând-o prin pădurea tropicală. Munţii Cardamom formau graniţa dintre Cambodgia şi Thailanda, un teren neospitalier, cu păduri dense şi culmi inaccesibile. În cea de-a patra zi pe care o petrecuse în munţi, dormind într-un hamac adăpostit sub o plasă de ţânţari, văzuse un tigru-de-Indochina vărgat, o specie pe cale de dispariţie, cu corpul său îndesat şi cu dungile foarte aproape una de cealaltă. Acesta se strecură agale prin pădure, scoţând un mârâit uşor.

Altminteri, nu văzuse nimic mai mare decât gibonul scandalagiu.

Cu certitudine, nu oameni.

Datorită izolării şi terenului greu accesibil, munţii fuseseră cândva ultimul refugiu al gherilei Khmerilor Roşii, care se retrăsese în această zonă sălbatică. Minele terestre încă reprezentau un risc major.

Însă Susan bănuia că se afla la câteva zile distanţă de locurile în care nici forţele de gherilă n-ar fi îndrăznit să calce. Ajunse pe coama unei creste şi urmă cursul de apă ce străbătea un platou împădurit. În faţă, câteva siluete alunecară uşor în apă, de pe poziţiile înalte pe care le ocupaseră pe nişte buşteni.

Batagur baska.

Broasca-ţestoasă de apă dulce din râurile asiatice. Una dintre speciile aflate în cel mai mare pericol de dispariţie de pe întreaga planetă.

Cunoscută şi că ţestoasa-regală, adorată ca fiind păzitoarea şi protectoarea divinităţilor.

Aici se aciuaseră şi îşi stabiliseră căminul.

Imediat după ce trecu de cuiburile lor din mâl şi găurile scobite pentru hibernare, Susan ajunse la o colecţie de urcioare aflată lângă râu, vase cilindrice folosite în gospodărie, înalte de aproape un metru, acoperite cu licheni, pe care erau gravate desene complicate. Urne funerare. Acestea conţineau oasele regilor şi ale reginelor. Existau mai multe situri împrăştiate de la un capăt la celălalt al munţilor, considerate locuri sacre.

Însă nimeni nu vizitase acest loc anume, cel mai vechi dintre toate.

Susan părăsi malul răului şi o porni prin cimitir. Urnele se răriră în cele din urmă, pe măsură ce pădurea se termina în faţa unui perete de stâncă plin de crăpături.

Ştia încotro trebuia să meargă, ştiuse asta din momentul în care fusese readusă la viaţă de doamna doctor Cummings. Dobândise mai mult decât remediul care vindecase lumea, însă nu mărturisise nimănui acest lucru.

Nu venise timpul.

Susan ajunse la stâncă şi păşi spre o deschizătură îngustă, având formă zigzagata a unui fulger, cu o lăţime de 60 de centimetri la bază. Îşi scoase rucsacul şi se întoarse într-o parte ca să intre prin fisura din stâncă. Făcu câţiva paşi mici, strecurându-se din ce în ce mai mult în adâncime.

În spatele ei, lumina soarelui păli, devenind din ce în ce mai slabă.

În curând, se găsi într-un întuneric total.

Susan întinse o mână în faţă. O văpaie strălucitoare izvorâtă din interior i se aprinse în buricele degetelor şi se întinse până la umăr.

Îşi înălţă braţul ca pe o făclie.

Acesta era un alt secret pe care îl păstrase pentru ea.

Însă nu era cel mai mare.

Luminându-şi calea, se afundă şi mai mult în stâncă.

Nu ştia cât de mult mersese, pierzând noţiunea timpului. Însă, cu certitudine, era o oră înaintată din noapte.

În cele din urmă, în faţă îi apăru o lumină strălucitoare.

Urându-i bun venit.

Care făcea pereche cu propria lumină.

Continuă să avanseze în acelaşi ritm, simţind că nu era nevoie să se grăbească.

Pătrunse într-un mare spaţiu boltit. Sursa luminii deveni acum clară. Întinzându-se până departe, mici văpăi străluceau de-a lungul spaţiului curbat, precum stelele împrăştiate pe cer. Sute şi sute de luminiţe. Păşi în interiorul cavernei, trecând pe lângă văpăile incandescente.

Fiecare era o siluetă întinsă pe podea precum un vultur cu aripile desfăşurate, aprinsă de un foc interior care-i cuprindea tot trupul, făcându-l de o transparenţă cristalină. Cu privirea aţintită în jos, se uită lung la una dintre ele. Tot ce mai rămăsese vizibil era sistemul nervos: creierul, măduva spinării şi amestecul vast şi încâlcit de nervi periferici. Braţele desfăcute, plutind diafan şi străbătute de nişte fibre filamentoase, arătau precum nişte aripi desfăşurate, împodobite cu legături şi mănunchiuri de nervi fini şi delicaţi.

Îngeri în întuneric.

Dormitând. Aşteptând.

Susan merse tot înainte. Ajunse la o siluetă care nu era atât de consumată precum celelalte, la care încă se mai vedeau bătăile inimii şi circulaţia sângelui, în care oasele încă mai sugerau forma şi funcţionalitatea.

Susan găsi un loc liber lângă el şi se întinse pe jos. Îşi întinse braţele.

Cu vârfurile degetelor îşi atinse uşor vecinul.

Vorbele care ajunseră la ea fură rostite într-un vechi dialect italian, dar ea le înţelese:

„S-a rezolvat?”

Ea oftă.

„Da. Eu sunt ultima. Sursa a fost distrusă.”

„Atunci, odihneşte-te, copilă.”

„Cât de mult? Când o să fie lumea pregătită?”

El îi răspunse. Avea să fie un somn foarte lung.

„Ce trebuie să fac eu?”

„Du-te acasă, copila mea… deocamdată, du-te acasă!”

Susan închise ochii, dar, în loc să se lase cuprinsă de moleşeala obişnuită de dinainte de a adormi, încercă să scape de ea. Cu restul fiinţei sale, alunecă uşor în interiorul balonului de săpun care îi alcătuia întreaga viaţă şi păşi prin el către ceea ce se întindea dincolo.

Lumina o orbi ca şi cum s-ar fi uitat direct la soarele arzător. Îşi coborî privirea, clipind repede ca să scape de razele orbitoare. Lumea se umplu la loc în jurul ei. Legănatul uşor al ambarcaţiunii sub picioarele ei goale. Ţipătul unui pescăruş singuratic, foşnetul înăbuşit al valurilor care se loveau de carenă, adierea vântului pe piele.

Oare acesta a fost un vis, o amintire… sau ceva mai mult?

Inhală aer sărat. Era o zi frumoasă.

Se duse spre balustrada navei şi se uită lung la întinderea albastră. Insule verzi se zăreau ca nişte puncte în depărtare. Deasupra pluteau câţiva nori. Auzi zgomot de paşi pe scări, care urcau din cabină.

În momentul în care se întoarse, el îi apăru în câmpul vizual, săltându-se în sus cu ajutorul braţelor, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi un tricou pe care scria Oceanul Pacific. Când o văzu pe punte, pe faţă îi apăru o expresie plină de uimire.

După care îi zâmbi:

— Oh, iată-te!

Susan se apropie grăbită, încolăcindu-şi braţele în jurul soţului ei.

Jos, la baza scărilor, Oscar lătra. O voce morocănoasă ţipa la câinele bătrân.

Susan se lipi confortabil de soţul său, ascultându-i bătăile inimii.

El o îmbrăţişă cu putere.

— Ce este, Susan?

Ea se uită în sus, la faţa lui Gregg şi ridică un deget spre obrazul cu barba nerasă de trei zile. După aceea, se înălţă pe vârfurile picioarelor ca să ajungă la buzele lui.

El se aplecă uşor ca să-i răspundă.

Iar ea ştiu că este acasă.

Nota autorului
Adevăr sau ficţiune

Încă o dată, permiteţi-mi să vă mulţumesc pentru faptul că mi-aţi fost alături în această călătorie! Ca de obicei, m-am gândit să folosesc aceste ultime pagini ca postfaţă a romanului, în care să fac diferenţa dintre adevăr şi ficţiune. Am împărţit explicaţiile din postfaţă în funcţie de subiectele generale abordate:

MARCO POLO: În prefaţa acestui roman, am vorbit despre misterul cel mai însemnat, cel care învăluie încă soarta flotei lui Marco Polo în timpul călătoriei sale de întoarcere la Veneţia. Nu se ştie nici acum ce s-a petrecut cu corăbiile şi oamenii lui. La fel şi în ceea ce priveşte povestea de dragoste dintre Marco şi prinţesa Kokejin, zvonurile persistând în continuare, în special dacă ţinem cont că acesta a murit având în posesia sa diadema prinţesei. În plus, trupul lui Marco într-adevăr a dispărut după moarte din biserica San Lorenzo şi nici în ziua de astăzi nu se ştie unde se afla.

SCRIEREA ANGELICĂ ŞI ALTE CHESTIUNI LINGVISTICE: Scrierea angelică a fost mai întâi dezvoltată de Johannes Trithemius şi Heinrich Agrippa, care au susţinut că, prin acele simboluri, era posibil să se comunice cu îngerii. Caracterele erau derivate din cele ebraice străvechi. La fel, susţinătorii cabalei evreieşti consideră că se poate ajunge la iluminare, la adevărata înţelepciune, numai studiind formele şi curbele acestor caractere. În sfârşit, în epoca modernă s-a pus deseori întrebarea: există oare un limbaj ascuns în codul nostru genetic? Potrivit articolului din revista *Science* (1994), răspunsul este un da răspicat. Deşi ceea ce s-ar putea să fie înscris acolo rămâne deocamdată o mare necunoscută.

MOLIMILE: În Eyam, un sat din Anglia, a existat într-adevăr o foarte redusă rată a mortalităţii în timpul Ciumei Negre, ca urmare a unei anomalii genetice pe care o avea jumătate din populaţia sa. Ciudat, dar foarte adevărat. La fel ca în cazul antraxului, singura diferenţă dintre forma mortală a acestei

bacterii şi verişoara sa paşnică, sălăşluind în grădini, este dată de două inele din codul genetic numite *plasmide.* Ceea ce duce la întrebarea: de unde provin aceste *plasmide?*

FAUNA: În cazul crabilor-de-pământ de pe Insula Crăciunului se înregistrează, într-adevăr, o migraţie spectaculoasă în fiecare an, în timpul căreia milioane de crabi de mari dimensiuni merg către mare. De asemenea, se ştie că au cleştii atât de puternici şi ascuţiţi, încât ar putea tăia anvelope. În privinţa enervanţilor viermi-de-gălbează, descrierea comportamentului şi a ciudatului lor ciclu de viaţă este foarte exactă. Calamarii ucigaşi au fost creaţi pornind de la specia *Taningia danae* care există, creşte până la lungimi de 1,80 metri, vânează în haite, este brăzdată de sclipiri viu colorate şi are cârlige pe braţe şi tentacule.

CANIBALII ŞI PIRAŢII: Pirateria indoneziană este în continuare în creştere. Practic, a devenit un mod de viaţă foarte întâlnit în zonă. În ceea ce-i priveşte pe canibali, se mai găsesc astfel de triburi pe insulele indoneziene, dar, dacă sunteţi interesaţi, va trebui să vă aduceţi propriile *mirodenii.* Mutaţia genetică pe care o presupune sindromul Prader-Willi (având ca rezultat un apetit insaţiabil) este reală şi îngrozitoare, dar nu este în nici un fel legată de canibalism. Dacă am fost cu toţii canibali odinioară? Cercetări genetice recente arată că oamenii au un set de gene specifice care îi protejează împotriva anumitor boli şi care ar fi putut să se dezvolte numai prin consumul de carne umană.

ANGKOR: Toate detaliile despre ruine – de la legenda legată de baterea laptelui până la cele 200 de feţe de *bodhisattva* – sunt reale, inclusiv modul în care s-au construit templele, urmărind anumite tipare ale stelelor, mai precis Constelaţia Dragonului. Pentru mai multe amănunte în legătură cu asta, puteţi citi *Heaven's Mirror,* de Graham Hancock şi Santha Faiia.

BACTERIILE ŞI TOT CE ŢINE DE ELE: Există, într-adevăr, ape cu o consistenţă lăptoasă, pline de alge strălucitoare ce înfloresc periodic. Iar potrivit unei serii de articole îngrijorătoare din *Los Angeles Times,* oceanele noastre sunt din ce în ce mai ameninţate de reapariţia noroiului preistoric, a meduzelor veninoase, a ierbii-de-foc şi a norilor toxici provenind de la cantităţile imense de alge. În ceea ce priveşte cea mai ciudată ipoteza din carte: faptul că numai 10% din celulele corpului

omenesc sunt umane (iar restul sunt bacterii şi paraziţi) trebuie să spun că este adevărată! Există o carte minunată care tratează acest subiect pe cât de teribil, pe atât de amuzant, *Human Wildlife*[39], de dr. Robert Buckman. Să nu citiţi însă din ea înainte de masă.

[39] Viaţa sălbatică din corpul omenesc (în lb. engleză, în original) (n. red.).

CUPRINS

Mulţumiri....4
Notă din documentele istorice....6
1293....10
EXPUNEREA....22
1 Fecioara întunecată....23
2 Crăciun însângerat....45
3 Ambuscada....68
4 Piraterie în largul oceanului....88
5 Pierdut şi găsit....105
6 Molima....131
INCUBAŢIA....162
7 Despre o călătorie nemărturisită....163
8 Pacientul zero....195
9 Hagia Sofia....218
10 Din lac în puţ....252
11 Sticlă spartă....279
12 Despre o hartă interzisă....294
ERUPŢIA....324

13 Regina-vrăjitoare 325

14 Ruinele Cetăţii Angkor 349

15 Demonii din adâncuri 374

16 Bayon 405

17 Locul unde şi îngerii se tem să păşească 434

18 Poarta iadului 463

19 Trădătorul 496

Epilog 510

Nota autorului Adevăr sau ficţiune 517

CUPRINS 520

Din adâncurile Oceanului Indian, o molimă complită a apărut să distrugă omenirea – necunoscută, de neoprit... și este doar un mesager al apocalipsei care va urma.

Dr. Lisa Cummings și Monk Kokkalis din Sigma Force caută rezolvarea acestei calamități bizare, la bordul unui vas de linie transformat într-un spital improvizat. Dar atacul subit și sălbatic al unor teroriști transformă vasul într-un laborator de fabricare a armelor biologice.

Timpul devine un adevărat dușman, pe măsură ce pandemia scapă de sub control. În aceste condiții, comandantul Sigma, Gray Pierce, trebuie să-și unească forțele cu frumoasa asasină care a încercat să-l omoare, pentru a porni pe urmele lui Marco Polo, cel mai faimos călător din istorie, către miezul unui mister uimitor, adânc îngropat în antichitate și în codul genetic uman.

editura rao

ISBN 978-606-609-211-1

www.rao.ro
www.raobooks.com